

ŠLECHTA A KARDINÁLOVÉ

3. DÍL

V PRAZE 2011

ING. RADKO SÁBLÍK

OBSAH

OBSAH.....	3
DVACÁTÁ KAPITOLA.....	4
DVACÁTÁ PRVNÍ KAPITOLA.....	34
DVACÁTÁ DRUHÁ KAPITOLA.....	59
DVACÁTÁ TŘETÍ KAPITOLA	86
DVACÁTÁ ČTVRTÁ KAPITOLA.....	128
DVACÁTÁ PÁTÁ KAPITOLA	155
DVACÁTÁ ŠESTÁ KAPITOLA.....	188
DVACÁTÁ SEDMÁ KAPITOLA.....	211
DVACÁTÁ OSMÁ KAPITOLA	243
DVACÁTÁ DEVÁTÁ KAPITOLA	280

Triumf Neptuna, od Nicolase Poussina pro kardinála de Richelieu

DVACÁTÁ KAPITOLA

DELIKÁTNÍ SCHŮZKA

Zima se přihlásí na podzim roku 1641 velkou silou. Byť sníh je k Paříži poměrně milosrdný, o mrazu se totéž říci nedá. Mnozí raději zůstávají ve svých obydlích, usilovně je vytápějí, pokud mají na drahý otop, a opouštějí je jen v opravdu nezbytných případech.

Toho večera hrabě de Aboa sedí ve své pracovně v domě, jehož součástí je i vyhlášená hospoda U Bílé růže. Zamyšleně přistoupí k oknu a pohlédne z něho ven. Špinavý bělavý poprašek sněhu tvoří mírný kontrast k nástupu stínů, které ulici začínají pohlcovat s přicházející tmou. Očekává významnou návštěvu a není si jist, jak se má zachovat.

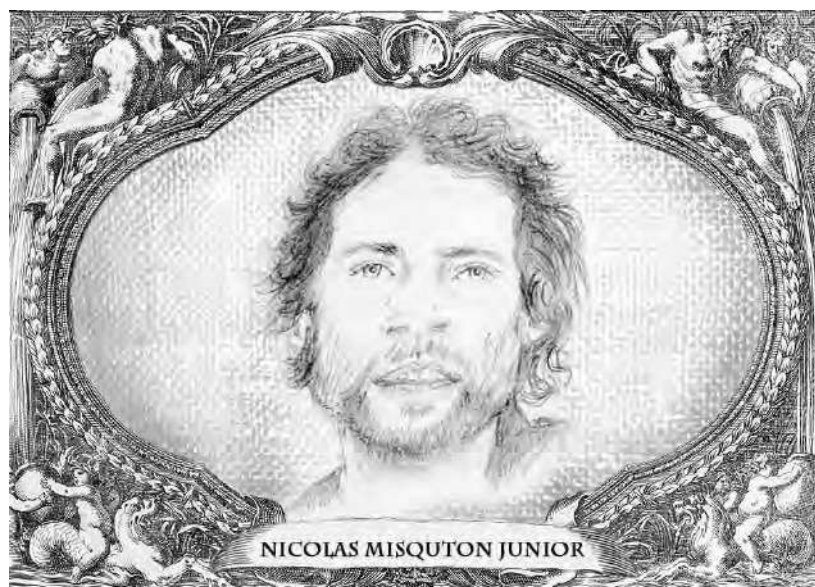
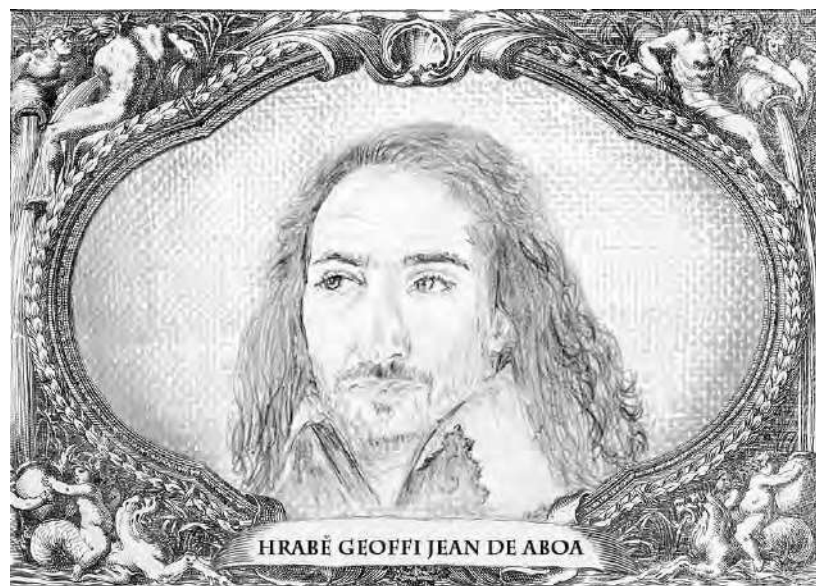
V minulých měsících se mu podařilo navázat těsnější styky s královým favoritem markýzem de Cinq-Marsem i jeho dalšími přáteli. Mladý Vrchní podkoní je zvláště v poslední době roztrpčen mnohými odmítnutími od krále. Ano, jeho žádosti jsou z pohledu hraběte dost fantasmagorické, ale jejich nereálnost není nikdo schopen krasavci vysvětlit. Ten přikládá většinu zamítnutí zásahům kardinála Richelieua a jeho nenávisť vůči němu roste čím dál tím víc. V ní ho podporují i některé výroky krále, který se ve společnosti svých nejbližších ne vždy vyjadřuje o svém prvním ministru tak, jak by se slušelo. Pan de Cinq-Mars je ve svém již málo skrývaném nepřátelství k prvnímu ministrovi usilovně podporován svými nejbližšími přáteli, kteří vhodnými slovy umocňují jeho zuřivost.

Všude se už hovoří o záměru krále na jaře vytáhnout na jih svého království, aby vyřešil situaci v departmentu Rousillon. V něm vhodně volenými politickými tahy kardinála Richelieua, v podobě podpory některých skupin, vzrůstá odpor proti Španělsku. Tím je zavdávána příčina, aby král mohl vyrazit v čele svého vojska hájit své zájmy, pod záminkou vyslyšení žádostí o pomoc. Byť jeho zdravotní stav není právě nejlepší, dává jednoznačně najevo, že chce opět stanout v čele svého vojska. Zlí jazykové tvrdí, že půjde o poslední královu vojenskou výprava. Jelikož Jeho Veličenstvo cítí, jak chřadne, jak se neodvratně blíží konec, má chuť dosáhnout osobně ještě jednoho významného vítězství. Kolují zvěsti, že rovněž churavějící kardinál Richelieu nechce zůstat pozadu a i on se výpravy zúčastní osobně. Bude nutno sebrat velké vojsko, nesmí se nic zanedbat. S tím budou spojeny i otázky finanční, tedy z jakých zdrojů bude král výpravu platit.

„Pane hrabě, návštěva již dorazila,“ ozve se ode dveří, z nichž vykukuje hlava sluhy Nicolase Misqutona.

„Uveď hosta do salónku, zajisti od otce občerstvení. Vína mám dostatek. Zaříd', aby nás nikdo nerušil a aby nás nikdo nemohl poslouchat. Rozumíš?“

„Ano, pane hrabě. Host je již v salónku. Přišel zadem, proto jsem ho tam rovnou zavedl.“

„Správně, Nicolasi,“ kývne souhlasně hlavou Geoffi, sundá si domácí plášť, do kterého se před chvílí zahalil před vlezlým chladem a oblékne si reprezentativnější kabátec. Pak projde druhým vchodem do salónku. Když otevře dveře, jeho host povstane z křesla. Jde o muže opravdu velmi postiženého osudem, jeho malou postavu dělá mohutný hrb vpředu i vzadu ještě

bizardnější, ještě ohyzdnější, ještě menší, ještě starší. Jeho zjev musí vyvolávat u těch, kteří ho neznají, prvotní zděšení, ne-li přímo odpor.

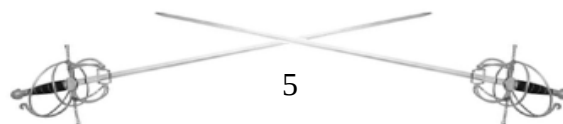
„Vítejte, drahý markýzi,“ lehce se ukloní pan de Aboa.

„Těší mě, že mám možnost využít vašeho pohostinství, milý hrabě,“ pokusí se o úsměv Louis d'Astarac, markýz de Fontrailles, na jeho tváři se však objeví spíše škleb.

„Jaká byla cesta? Před chvílí jsem se díval z okna a jen z toho pohledu mi naskakuje husí kůže.“

„Však jsem taky pořádně promrzl. Naštěstí jsem příliš nemeškal. Cesty byly volné a docela sjízdné.“

„Není nad to zůstat v teple svého obydlí.“

„Určitě. Bohužel někdy nás okolnosti donutí vyjít do toho marasmu.“

„Prosím, posad'te se, máte nějaké speciální přání ohledně vína?“

„Ne, nechám jeho výběr na vás, drahý příteli, dám si stejně jako vy.“

„Mám tady láhev sanlúcarského vína, jde o velmi kvalitní španělský nápoj.“

„Souhlasím, znám ho.“

Do místnosti vstoupil Nicolas a přináší dva tácy obložené různými dobrotami. Obratně je položí na stůl, uctivě se ukloní a podívá se tázavě na svého pána.

„V pořádku, Nicolasi, můžeš jít,“ pokyne mu hrabě. Když sluha zavře dveře, obrátí se ke svému hostu, „Prosím, poslužte si. Ani jsem se nezeptal, zda si nedáte nějaký teplý nápoj na zahřátí. Pokud byste chtěl, mohu jeho přinesení ještě zařídit.“

„Netřeba, drahý příteli,“ zavrtí hlavou zrůdný mužíček.

„Na naše přátelství,“ pozvedne hrabě pohár.

„Na naše přátelství, naše přátele a našeho nešťastného krále,“ opětuje pohyb pan de Fontrailles.

„Říkáte nešťastného krále? Snad se mu nepříhodilo něco, o čem bych zatím nevěděl?“

„Ne, nic mimořádného. Myslel jsem svůj výraz obecně.“

„Ach tak. Dostal jsem strach, zda se třeba jeho zdravotní stav nezhoršil.“

„Královo zdraví je stále stejně chabé, ale zatím statečně svým nemocem vzdoruje. Vztahoval jsem spíš svoje slova na jeho vladařské povinnosti. Měl by daleko více aktivněji působit ve své roli vladaře a nebýt pouze ve stínu toho strašného rudočernokněžníka.“

„O tom se mluví už více než patnáct let. Stále více nabývám dojmu, že králi takový stav vyhovuje. Je si vědom, nakolik kardinál upevnil jeho moc a když je problém, může se za něho úspěšně schovat.“

„Jenže král má přece mnoho dalších významných služebníků, o které by se mohl ve svých starostech opřít, kdyby uznal za vhodné. Určitě by rádi pomohli.“

„Vím, drahý příteli. Také vím, že u těchto významných služebníků narůstá nevole vůči Richelieuovi. Můžeme mluvit otevřeně, jsme zde sami a zajistil jsem, aby nás nikdo neslyšel. Jsem vcelku za dobře s markýzem de Cinq-Mars, těším se přízni vévody d'Orleans, považuji se za přítele pana rady de Thou. I spolu jsme už na toto velmi nebezpečné téma mluvili.“

„Souhlasím. Vím o vaší oddanosti Monsieurovi, stejně jako o vašich dalších vztazích. Jsem také zpraven o vašich schopnostech. I proto jsem vás dnes požádal o tuto schůzku.“

„Jsem potěšen vaší důvěrou.“

„Důvěra v těchto záležitostech je velmi potřebná. Mám bohužel jisté obavy, že naše určité aktivity nemusí zůstat zcela neznámé některým lidem, které bych označil za špicly té rudé příšery.“

„Říkáte rudé příšery? Drahý markýzi, když prominete, už jsem se na to chtěl zeptat nedávno. Zdá se mi, že váš vztah ke kardinálovi je poznamenán jistými osobními antipatiemi. Pokud je vám tato otázka nepříjemná, omluvám se a nežádám odpověď. Na druhé straně, drahý příteli, vzhledem k vážnosti naší věci a již zmíněné důvěře, si ji dovoluji položit.“

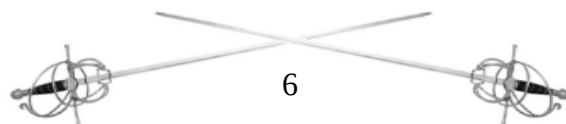
„Opravdu o tom nerad mluvím,“ vykouzlí pan de Fontrailles na své tváři odpudivý výraz, „Můj odpor k němu je skutečně osobní. Představte si, ten ničema si mě dovolil veřejně nazvat zrůdou! Vím o svých tělesných postiženích, ale takto je připomenout na veřejnosti, to je snad přespříliš!“

„Nepochybně, pane markýzi. Kromě naprostého nedostatku taktu je jeho jednání velmi urážlivé.“

„Dokonce žádal, aby mi byl odepřen jakýkoli vstup ke dvoru. Prý abych svým zjevem nevydělil malého Ludvíka.“

„Chápu, takové neomalené chování se vás muselo dotknout. Moudrý muž nesoudí jiné podle jejich vzhledu, ale podle jejich schopností. V tom bývá někdy krutý osud trochu spravedlivý. Lidem, kterým někde trochu ubral, naopak hodně přidá v jiné oblasti. Vždyť vaše diplomatické a organizační schopnosti jsou všem známy.“

„Děkuji za vaše slova útěchy, milý hrabě. Pochopíte však, že mám své osobní důvody, proč kardinála nemilovat. Hrubě se mě jeho chování dotklo. Ale dost už o tom, chápete, tahle věc pro mě není

příjemné téma. Řekl jsem vám o tom jen proto, že si vážím našeho přátelství i vašeho zanícení pro naši společnou věc.“

„Samozřejmě. Ještě jednou se omlouvám za svoji otázku. Mluvme však o něčem jiném. Jistě jste také slyšel, nakolik jsem opatrný v jistých záležitostech. Velmi dbám na diskrétnost a konspiraci.“

„Ano, slyšel jsem. Byl jsem upozorněn, že jste velmi nedůvěřivý a opravdu velmi opatrný. Ale tyto vlastnosti v mých očích vůbec nejsou nedostatkem, naopak. Pro naši věc je vaše opatrnost a ostražitost výhodou. Je chvályhodné, jak dbáte na veškerá opatření, aby nedošlo k prozrazení našich záměrů. Aby nepovolané oči nic neviděly, aby nepovolané uši nic neslyšely.“

„Jsem rád za váš postoj. Mám určité obavy, se kterými bych se vám rád svěřil.“

„Obavy? Máte snad nějaké zjištění ...“

„Budu k vám upřímný. Není vůbec dobré, když jsou někteří naši přátelé příliš otevření. Příliš na veřejnosti dávají najevo svoji nenávisť ke kardinálovi. Musel by být slepý a hluchý, respektive jeho donašeči by museli být hluchí a slepí, aby si toho nepovšimli.“

„Nepřátelství některých osob ke kardinálovi je už stejně všem povědomé. Naopak, kdyby se najednou začali tvářit příliš vstřícně, mohla by taková změna postojů probudit podezření mezi kardinálovými špicly.“

„Asi jsem se nevyjádřil přesně. Nevadí, když se někdo vyjadřuje o kardinálovi hanlivě či neskrývá svůj negativní vztah k němu. Takové chování je jeho věc, když si dotyčný myslí, že ho jeho otevřenost nemůže ohrozit. Ale bohužel jsem už vícekrát zaslechl, jak mají určité kruhy zájem změnit poměry v zemi. Dokonce považují za dobré či dokonce za nutné se kardinála zbavit. Takové řeči už jsou opravdu velmi nebezpečné.“

„Nevšiml jsem si, že by taková vyjádření zazněla na místech, kde nejsou jen samí přátelé.“

„Jak myslíte. Považoval jsem však za nutné se o tom zmínit, protože mě takové jednání trápí.“

„Máte snad strach?“

„Můj postoj není otázkou strachu, je otázkou základního předpokladu, pokud má vyjít cokoli. Zvláště když je počínání směřováno proti takovému muži, jakým je kardinál Richelieu. Ačkoli jsem ještě poměrně mladý, nepodceňuji poučení z historie. Víte, jak nebezpečné jsou takové záměry. Pokud mají uspět, je potřeba zajistit jejich maximální utajení. Když je nepřítel překvapen, je vždy daleko větší naděje na úspěch, než když je o záměrech zpraven dopředu a má čas se náležitě přichystat.“

„V tom prvním s vámi souhlasím. Ale už ne, že by se měla historie opakovat. Jsou jiné poměry, král je moudřejší. Je daleko více otrávený poručikováním kardinála. Sám ho má dost.“

„Jak o jeho postoji tak přesvědčivě víte? Král nakonec vždycky stál na straně kardinála.“

„V minulosti, kdy ho tolik potřeboval, kdy se možná i bál samostatného rozhodování. Ale teď má své syny, teď má kolem sebe věrné přátele ...“

„Pozor, nepřeceňujte spolehlivost krále ve vztahu ke svým přátelům. Slova jsou slova, ale činy jsou činy,“ zvedne varovně prst pan de Aboa.

„Nejde jen o krále. Na naší straně je i královna. Její postavení se tím, že dala královi syny, výrazně změnilo proti minulosti.“

„Královna. Ano, nemá žádný důvod mít kardinála ráda. Ale ani ona nebude dle mého chtít příliš riskovat, právě aby neztratila svůj přímý vliv na své syny. I kardinál se k ní začal chovat lépe, alespoň jak se proslýchá.“

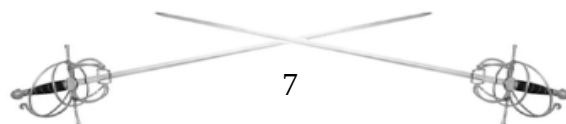
„Hnusná přetvářka!“

„Souhlasím. Připomínám však její zranitelnost v souvislosti se syny.“

„Nesdílím vaše obavy. I mezinárodní situace je jinde. Včetně odporu mnoha lidí k válce se Španělskem, kterou tak vehementně podněcuje kardinál. Mezi dobrými katolíky z toho panuje pohoršení. Bojujeme proti dobrým katolíkům a spojujeme se k tomu s protestantskými dvory.“

„V tom máte pravdu.“

„Vidíte. Mnozí by uvítali, kdyby konflikt se Španělskem ustal, kdyby došlo k dohodě. Mezi prvními právě královna. Pro náš záměr by jistě měl pochopení i španělský dvůr.“

„Jednání se španělským dvorem by však byla otevřená vlastizrada.“

„V tuto chvíli a v očích kardinála. Ne tak v očích dobrých katolíků.“

„Takové úvahy se pohybují ve velmi nebezpečné rovině, drahý příteli.“

„Opravdu jste velmi opatrný. Až se musím zeptat, zda jste se nezalekl a zda stále ještě máte zájem pomáhat naší věci.“

„Na mém přesvědčení se nic nemění. Je mi jasné, že od kardinála se žádných osobních výhod nedočkám. Naopak, pokud bude mít výrazný vliv někdo jiný, mohu počítat i s některými osobními výhodami. Proto jsem připraven se na naší společné věci podílet.“

„Za vaše ujištění jsem rád, pane hrabě, už jsem měl pochybnosti.“

„Zbytečné, drahý příteli. Jsem si však vědom, že nejsem pair, má hlava nesedí na krku tak pevně jako v případě princů či dokonce králova bratra. Mám zájem, aby zůstala na svém místě, proto zvažuji všechna rizika a snažím se je minimalizovat. Nevidím na své opatrnosti nic špatného, naopak, jsem přesvědčen, že takový přístup může naší věci prospět.“

„Když své počínání vysvětlujete takto, nelze než souhlasit.“

„Drahý příteli, jsem připraven vám pomoci. Na druhé straně, pokud si mnou nebudete dostatečně jisti, nebudu se cítit nijak dotčený. Právě pro všechna rizika, o kterých jsem mluvil,“ pokrčí rameny Geoffi, v jeho slovech lze vycítit chlad.

„Drahý příteli, nechtěl jsem se vás dotknout,“ řekl rychle Louis, „Nikdy jsem nepochyboval o vaší loajálnosti či o tom, že vám můžeme plně důvěřovat. Ale každý může mít různé role. Někdo vysloví pouze podporu a je na naší straně, někdo je ochoten se do naší záležitosti osobně zapojit. Měl jsem na mysli vaši významnější roli.“

„Jsem připraven pomoci, pokud na takovou pomoc moje síly stačí. Ačkoli je mi jasné, že klíčové pro úspěch naší věci bude podpora důležitých osobností Francie, však mi rozumíte.“

„Rozumím. Jelikož se však pohybujete v naší blízkosti a protože nejste tak ostře sledován jako někteří velmožové, je daleko jednodušší, když právě vy pomůžete s některými jednáními. Nevzbudíte totiž taková podezření.“

„O jakých jednáních mluvíte?“ zachmuří se mírně hrabě, neboť tuší, o co bude požádán.

„Je nutné být ve spojení s některými velmoži, kteří jsou třeba velmi vzdáleni a přitom je jejich podpora naší věci velmi potřebná. O tom jsem mluvil.“

„Jak se zdá, chcete mě vyslat na nějakou dlouhou cestu,“ usměje se pan de Aboa.

„V podstatě ano. Bylo by dobré, kdybyste mohl navštívit vévodu de Bouillon.“

„Kde se nyní nachází?“

„Měl by být na svém panství v Sedanu. Po nepodařeném spiknutí a revoltě pana de Soissons se tam uchýlil. Jsem však přesvědčen, že jste schopen ho najít. Pokud byste byl ochotný za ním s naším vzkazem odjet, náklady na cestu by vám byly nahrazeny. Stejně jako by bylo zařízeno, abyste mohl nenápadně opustit dvůr, aniž by vás někdo postrádal. To už by zařídil pan Vrchní.“

„Rozumím vám. Jde o ožehavou záležitost a jsem připraven odjet, ale sám víte, jak obtížné je cestovat v takových podmínkách.“

„Však taky vaše pomoc jistě nezůstane bez odezvy, však mi rozumíte,“ naznačí významně pan de Fontrailles.

„Nepochybuji. Co bych však měl vévodovi sdělit? Co se očekává, že s ním dohodnu?“

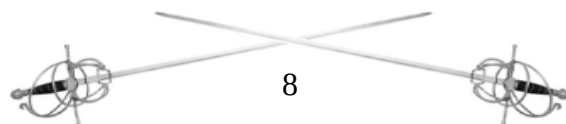
„Bylo by dobré, kdybyste se ještě zastavil v Blois, kde je Monsieur. S tím byste naši věc také probral. Dobře se znáte, nebude nápadné, když za ním zajedete.“

„Blois je však přesně na druhou stranu,“ upozorní Geoffi.

„Ano, s ohledem na cestování je vaše poslání velmi náročné. Jsme si toho vědomi“

„Za jak dlouho bych měl vyrazit?“

„Nejlépe do tří dnů, abyste si mohl vyřídit všechny svoje věci před cestou a připravit se na ni. Peníze vám doručí můj posel během dvou dní, abyste měl jistotu, že na cestě nebudete trátit.“

„Věřím vám a nějaké prostředky mám. Věru, nebude jednoduché navštívit oba zmíněné pány, jak s ohledem na počasí, tak s ohledem na nebezpečí takové cesty. I nutnost jejího utajení v případě vévody de Bouillon. Budu si muset zajistit pořádný doprovod, nerad bych se stal obětí nějakých lapků,“ zamyslí se hrabě.

„Budeme mít na paměti vaši obětavost.“

„Souhlasím s vaším návrhem. Do tří dnů se připravím na cestu, zastavím se u vévody d'Orleans na krátké návštěvě a pak budu pokračovat dál. S Monsieurem proberu podrobnosti, které později projednám s vévodou de Bouillon. Pochopil jsem svůj úkol správně?“

„Zcela, milý příteli,“ zatváří se spokojeně hrbáč a napije se vína.

„Předpokládám, že je snaha získat na naši stranu i další velmože.“

„Samozřejmě. S myšlenkou, aby byl kardinál co nejdříve odstraněn, se většina ztotožňuje. Víte, za nedlouho se chystá výprava do Rousillonu a zde bude možná dost příležitostí ... ale zatím spíše zjišťujeme, s kým můžeme počítat a jak výraznou podporu můžeme získat. Z tohoto pohledu je vévoda de Bouillon velmi významnou osobou. Vidíte, jak velkou důvěru k vám chováme.“

„Jsem si jí vědom a jsem jí potěšen,“ přikývne pan de Aboa, byť mu vrásky na čele způsobuje představa náročné a nebezpečné cesty.

„V té souvislosti jsem se vás chtěl zeptat na vašeho přítele markýze de Almare. Zdá se, že v poslední době našel bližší vztah s panem Vrchním, ale o jeho názorech a postojích nám není moc povědomo. Je však z významného rodu, má, jak jsem slyšel i dostatečně velký majetek. Patří svým způsobem k mocnému rodu de Condé.“

„Markýz de Almare není rozhodně vhodný muž na zasvěcení do této věci,“ zachmuří se hrabě, „Je teprve krátce v Paříži, prožil dlouhá léta v klášteře. Ani se dobře neorientuje v problematice politiky.“

„Vím, vím, spíše mám obavy, zda neinklinuje k přívržencům kardinála.“

„Pochybují. Jak jste na takový názor přišel?“

„Je všeobecně známo, že jeho matka byla velkou přívrženkyní kardinála. Zradila své přátele, zradila i královnu a další. Jelikož je její syn ...“

„On svou matku vůbec nezná. Provedla mu moc ošklivý kousek a jen díky velkému úsilí se nám ho podařilo dostat na jeho skutečné místo, tedy k jeho titulu a majetku. Na základě toho ona musela odjet do Anglie, což je jednoznačně jejím vyhnanstvím. On s ní nemá nic společného.“

„Slyšel jsem. Nicméně jsem si jím nejsem jistý. Prý mu kardinálův poskok Mazarin není příliš cizí.“

„Mazarin?“ zamyslí se Geoffi, po krátkém zaváhání pokračuje, „Řeknu vám jednu důvěrnou informaci, ale zůstane jen mezi námi. Mazarin je diplomat a markýz de Almare je velmi vzdělaný muž a zná i několik jazyků. Proto mu Mazarin nabídl možnost stát se součástí jeho diplomatického týmu.“

„Opravdu? To jsem nevěděl. Jak na jeho nabídku váš přítel reagoval?“

„Odmítl ji. Mazarin se ho snaží i nadále přemluvit, pokud vím, jejich schůzky jsou vždy ryze zdvořilostní.“

„Ach tak. Je ale divné takovou příležitost odmítnout, nemyslíte?“

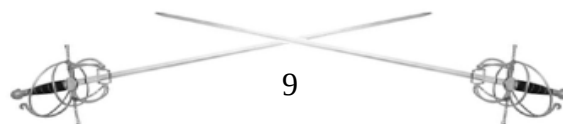
„Z vašeho či mého pohledu asi ano. Jenže je tu ještě jeden aspekt. Markýz byl dvacet let vychováván jako asketa, nyní poznal zcela jinou tvář života. Jsem přesvědčen, že hlavní důvod jeho odmítnutí je velmi prozaický. Nechce se vázat a chce si prostě užívat. Rozumíte?“

„Chce poznávat kouzla světského života?“

„Jsem o tom bytostně přesvědčen. Dokonce bych si dovilil tvrdit, že ho politika příliš nezajímá. Zatím. Má jen zájem využívat možností, která mu osud nabídl.“

„Takový postoj je snad pochopitelný. Prý se ale uchází o nějaký úřad u dvora.“

„Zaměřit se na získání úřadu u dvora jsem mu poradil já. Zkuste se vžít do jeho kůže. Má dost peněz, aby nemusel mít žádné starosti s jejich získáváním a rozmnožováním. Poznal teprve nedávno kouzlo milostného života. Je mladý, hezký, tedy je objektem zájmu dam. Proč by si nyní měl dělat nějaké jiné starosti?“

„Začínám jeho chování rozumět. Jestli vám dobře rozumím, doporučujete mi ho zatím neoslovovat a nepokoušet se ho získat pro naše záměry?“

„Já bych mu nechal čas. Určitě by nezradil, ale nemá zkušenosti a možná je v tuto chvíli trochu lehkovážný, za což ale nemůže. Nepoznal všechna úskalí společenského života. Sám jste říkal, občas se setkává s panem Vrchním, je tedy možné, aby ho ten posoudil a oslovil později. Zatím bych ho do ničeho nezasvěcoval.“

„Asi máte pravdu, pokud nemá dostatek zkušeností, mohl by se někde podřeknout či nebýt dostatečně opatrný. Ale za kardinálova špeha ho nepovažujete.“

„Tím určitě není. Je mladý, chce se bavit. Podle mého pozorování ho uchvátil životní styl našeho přítele markýze de Cinq-Marse a snaží se ho trochu napodobovat. Nechte ho v klidu vybouřit a později, pokud bude vhodná chvíle, s ním mohu promluvit a zjistit, zda je či není vhodné, aby se k nám připojil.“

„Udělám jak říkáte. Ostatně vy ho znáte déle, vy jste ho vytáhl z kláštera a staráte se o něj. Ale jsem rád, že jste mi o něm pár slov řekl.“

„Rád jsem vám některé okolnosti o svém příteli osvětlil,“ zatváří se spokojeně hrabě, „Cítím za něj trochu zodpovědnost, když jsem ho vytáhl z jeho kněžského rozjímání a seznámil ho s taji světského života.“

„Se všemi taji?“ usměje se potutelně Louis.

„Doporučil jsem mu jistou dámu, která má mnoho zkušeností. Vysvětlila mu vše potřebné a následně i předvedla v reálu. Jak jsem slyšel, je v tomto směru velmi zdatným žákem a pravděpodobně se z něj již stává náruživý milovník,“ vysvětluje Geoffi.

„Prostě nadrženej dychtívej kohoutek,“ ušklíbne se pan de Fontrailles.

„Tak nějak. Máte vy sám nějaké podněty, které bych měl projednat s vévodou de Bouillon?“ změní raději hostitel téma.

„Více méně jde o zjištění, zda vévoda je ochoten podpořit naši věc. Případně jak svoji autoritou, tak vojáky, které má k dispozici. Určitě nezůstane škodný, on by si měl říci, co by považoval za dostatečné pro sebe. Rovněž by nebylo na škodu zjistit, zda by souhlasil s uzavřením míru se Španělskem.“

„Mám ho získat pro naše záměry a přitom vyzvědět, co by chtěl na oplátku?“

„Lépe bych vaše poslání nevystihl.“

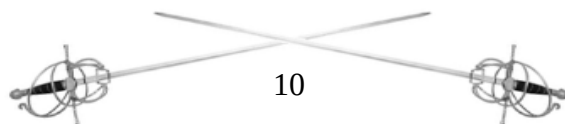
„Počítám s tím, že všechny mé náležitosti u dvora zařídíte.“

„Spolehněte se,“ uchopí spokojený markýz pohár s vínem, „Slyšel jste, drahý příteli, jaký trapas se nedávno stal kancléři Seguierovi?“

Následnou půlhodinu se debata točí kolem různých drbů ode dvora, při které se oba dostatečně zasmějí. Mezitím markýz konkretizuje očekávané výsledky cesty hraběte, který bedlivě naslouchá, přitom však se mu hlavou honí velmi nepříjemné myšlenky. Sřeží se však nyní dávat své pochybnosti najevo. Má naději být významnou osobou následně velmi nebezpečné hry a na jejím závěru pro sebe vydobýt významné výhody. Nakonec hrbáč, spokojený se svojí misí, opět vyklouzne do mrazivého povětří, před nímž ho neuchránil ani jeho již přistavený kočár.

ODPOLEDNÍ DÝCHÁNEK U MARKÝZE DE ALMARE

Druhý den po schůzce s markýzem de Fontrailles podnikne hrabě de Aboa náležité přípravy na cesty. V první řadě nařídí Nicolasovi, aby mu najal bezpečný doprovod, tedy muže, jež s ním v roli jeho vojáků pocestují. Hrabě nemá pro tyto příležitosti stálé lidi, potřebuje je málokdy a proč zbytečně vyhazovat peníze. Když je třeba, na konkrétní dobu si je najme. Nicolas, respektive jeho otec, znají spolehlivé osoby, vhodné k takové činnosti. Nicolas chce vzít i svého bratra, ale proti tomu se postavil

jejich otec. Má jednak obavy pustit oba syny na takovou nebezpečnou cestu a také potřebuje, aby mu Philibert pomáhal v hostinci.

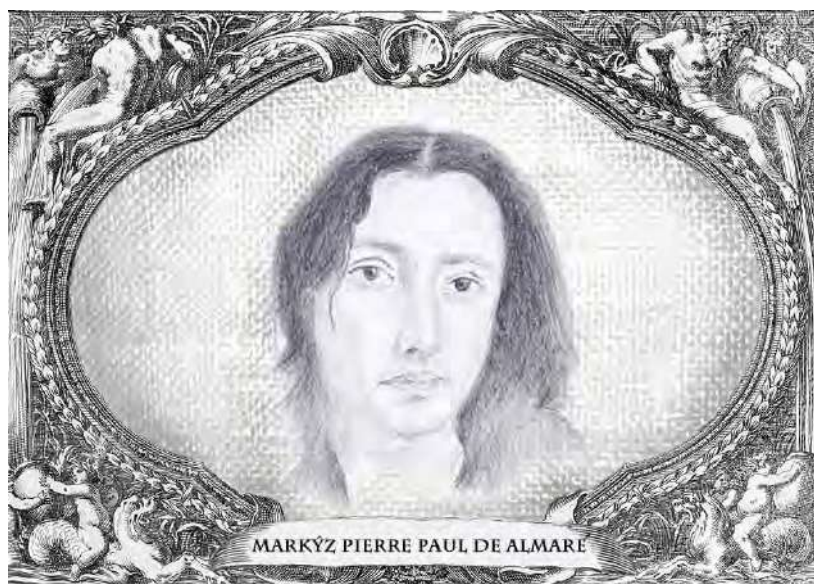
Hrabě de Aboa se rozhodne odpoledne zajít na dýchánek, který pořádá markýz de Almare ve svém paláci. Bývá vždy pozván, ale ne vždy je schopen přijít. Tentokrát návštěvu považuje za vhodnou příležitost se rozloučit před cestou. Sešlost se rozbíhá okolo třetí hodiny a tak krátce před touto dobou nasedne hrabě za vlezlého počasí do kočáru a nechá se odvést na zmíněnou adresu.

Tyto dýchánky začal po vzoru své sestry a dalších pořádat markýz de Almare pravidelně, tak jednou do měsíce. Rychle si vytvoří stálou klientelu svých hostů. Některé převzal od markýze de Cavarlene, rozšířil je významně o několik dalších zajímavých osobností i téměř neznámé tváře. Ti všichni rádi využívají příležitosti se zdarma najíst a popít, pobavit se. Ale i získat vlivné kontakty.

Hrabě de Aboa se tak ocitne ve společnosti markýze de Cavarlene a jeho ženy, hraběte de Godille, sourozenců de Scudéry, Guillaumeho Colleilata či Angélique Paulet. Velkou hvězdou pak je spisovatel Pierre Corneille, autor proslulého Cida, pozvání se dostává i jeho kritiku Jeanu Chapelainu. Nechyběly ani další význačné osobnosti, spisovatel a sekretář Akademie Valentin Concart, člen Akademie abbé de Boisrobert, parlamentní rada Francois Auguste de Thou, se kterým si pan de Almare rozumí i díky jeho funkci vicemistra královské bibliotéky, prostopášný abbé Paul de Gondi či slavný básník a hofmistr královský Vincent Voiture.

Kromě těchto známějších tváří je přítomno asi dvacet dalších vesměs mladých mužů a žen, kteří se honosí obecným titulem začínajících umělců. Pan de Almare jim poskytuje jednak šanci se předvést a jednak mu dokresluje kolorit jeho posezení. Některým i drobnou částkou přispívá na jejich živobytí, stává se tak patronem umění.

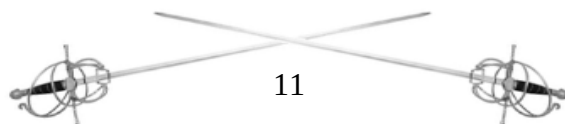
Krátce po hraběti de Aboa dorazí i dvojice velmi významných dam, o jejichž srdce usilují mnozí, totiž Marion de Lorme a Ninon Lanclas. Přijdou spolu, aby snad nedávali podnět k nějakým klepům. Marion de Lorme je úzce vázána k markýzi de Cinq-Mars, pročež by bylo krajně nevhodné a nebezpečné, kdyby snad byla viděna sama ve společnosti jiného muže.

Markýz de Almare už dávno není tím ustrašeným a nervózním hostitelem, pohybuje se ve společnosti s maximální elegancí a přirozeností, dokáže téměř s každým prohodit pár slov na téma, které je jeho hostu blízké. Byť směs přítomných je značně nesourodá a jejich zájmy mnohdy diametrálně rozdílné, neodmítají pozvání mladého markýze, jehož hvězda ve společnosti stoupá. Mají zajištěné královské občerstvení, celému setkání dodává nádech vznešenosti i decentně vybraná hudba, která se line od najatého tělesa.

Dýchánky nejsou právě nejlevnější, ale markýz přijal tezi svého přítele pana de Aboa. Musí něco obětovat, chce-li být nazýván úspěšným a něco v pařížské smetánce znamenat. Navíc rozhazuje peníze, které za podivných okolností shromáždila jeho matka. Proč si jich neužít, když tolik let i díky ní poznával pouze velmi střídmy řeholnický život.

„Jsem rád, že jste k nám dnes zavítal,“ pozdraví svého přítele.

„Mám k tomu věru důvod,“ usměje se Geoffi, „Potřeboval bych s vámi chvilku mluvit o samotě, tak, abychom byli nerušeni.“

„Budu se snažit, ale mám obavy, dokud sedánek neskončí, dost dobře něco takového nebude možné.“

„Nespěchám. Klidně vydržím až do konce.“

„V tom případě vám budu po skončení naší sešlosti zcela k dispozici.“

„Děkuji.“

„Pane hrabě, půjčíte nám našeho drahého hostitele?“ přitvoří se s neodolatelným úsměvem Marion de Lorme.

„Drahý markýzi, vy si nás vůbec nevšímáte, snad jste nás nepřehlédli?“ zazubí se Ninon Lanclas.

„Přehlédnout? Vás? Ne, naopak, jsem tak oslněn vaším leskem, až jsem skoro přišel o zrak,“ ukloní se pan de Almare, „Není lehké vzhlížet k bohyním.“

„I vy lichotníku,“ přiblíží se k mladíkovi Marion, „Asi o vašem chování řeknu svému drahému le Grandovi! Vždyť vy se mě pokoušíte svádět.“

„Chcete, abych přišel o život? Chcete, aby mě můj přítel zabil v souboji?“

„Ztratit vás by byla velká škoda,“ lehce se ho dotkne na rameni Ninon.

„Milé dámy, máte oči jen pro našeho hostitele,“ zatváří se naoko zklamaně pan de Aboa.

„Drahý hrabě, vaše okouzlující elegance mě už dávno očarovala,“ zajiskří se v očích Ninon, „Navíc jste nám přivedl našeho milého markýze, takže jsme vám zavázány dvojnásob.“

„Když sleduji, jak pro něho zapomínáte na nás další kavalíry, málem svého počínání začínám litovat.“

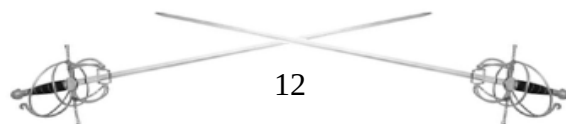
„Zase vaše mužská ješitnost, myslí si, že nad ně není. Jak nejsou středem pozornosti, hned jsou zklamáni a cítí se dotčeni,“ provokuje Marion.

„Něco takového by se jistě dámě stát nemohlo,“ odrazí výpad Geoffi.

„Drahý hrabě, já jistě nejsem vaším konkurentem. Ze stran dam jde pouze o zdvořilostní fráze, kterými se cítí povinovány svému hostiteli,“ usměje se Pierre.

„Musím přiznat, když už mluvíte o sobě jako hostiteli, máte vkus. Vaše sezení jsou na úrovni, je tady přítomna vybraná společnost.“

„Jsem nesmírně šťastný, že takové osobnosti společenského života našly cestu do mého paláce. Ale všichni nejsou nic, proti dvěma největším ozdobám, jimiž jste vy.“

„Dvěma ozdobám? Dvěma stejným ozdobám?“ zatváří se na oko roztrpčeně Marion, „Přeci jen musí vždy být někdo největší hvězdou odpolední sešlosti. Takže milý zlatý, které z nás dvou byste dal přednost, kdybyste musel volit?“

„Pozor, příteli!“ varuje pan de Aboa, „V žádném případě neodpovídejte! Vzpomeňte na Parida a kam potom jeho výběr vedl!“

„Však já taky neodpovím, nebojte se. Navíc nemám u sebe žádné jablko,“ zavrtí hlavou pan de Almare.

„Máte čas, drahý markýzi, abyste si svoji volbu rozmyslel,“ zatváří se vyzývavě Marion, „Ale jen do konce dnešní sešlosti. Pak chceme slyšet odpověď,“ dodá a obě odplují.

„Musím se věnovat dalším hostům, prosím, omluvte mě. Ale počítám s naším rozhovorem, až všichni odejdou,“ ukloní se Pierre a zamíří k nejbližší skupince.

Geoffi se rozhlédne, pak si povšimne pana de Godille, který na chvíli zůstává osamocen. Udělá několik rychlejších kroků, aby ho nikdo nepředěšel a pozdraví se s mladíkem ve službách kardinála.

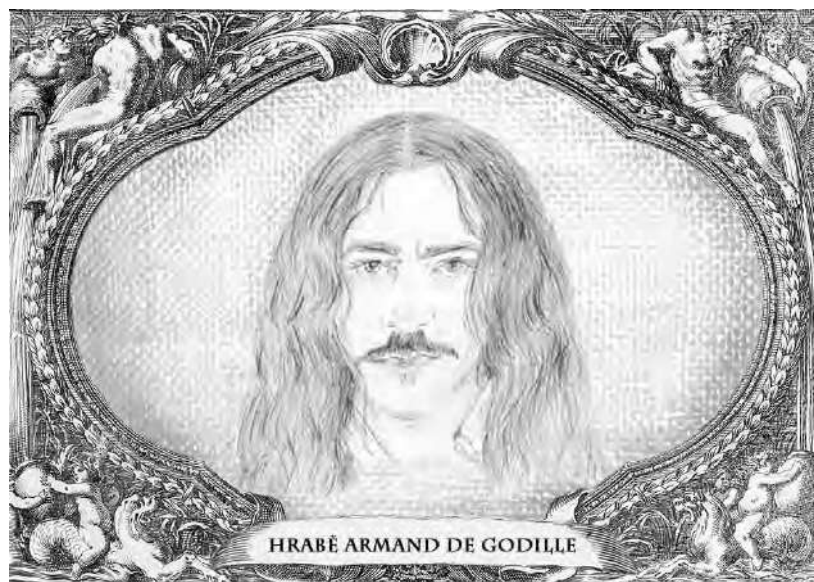
„Jak se vede, drahý příteli?“ zeptá se.

„Nestěžuji si. V poslední době je můj život až moc nudný. Jen občasná pijatika či takové sešlosti u pana markýze de Almare či pana markýze de Cavarlene, pro mě znamenají vytržení z nudy.“

„Zatím žádná změna, co se týká možnosti vašeho odchodu k armádě?“

„Nevím. Pan Mazarin na slib, který mi dal, jaksi zapomněl. Uznávám, mnoho jsem zatím nedokázal. Snažím se být trpělivý.“

„Mluví se hodně o tažení do Roussilonu, možná se naskytne vhodná příležitost na změnu,“ podotkne pan de Aboa.

„Také jsem slyšel, prý dokonce král i kardinál zvažují svoji osobní účast. Jenže mám obavy, zda dostanu možnost nějakým vhodným způsobem na sebe upozornit.“

„Však je dost času, milý příteli. Navazujte vztahy, bavte se, užívejte života. Válka není nic hezkého, což dobře sám znáte. Nejde jen o strádání během výpravy, o chlad, vedro, prach, hlad či špínu,“ zachmuří se tvář Geoffiho, „Ale vidíte taky umírat své přátele. Vidíte dost brutální scény, když kolem sténají poranění lidé. Vidíte dost odpudivé scény, kdy trpí civilní obyvatelstvo.“

„Chápu nevyhnutelné krutosti války. Když ale budu mít štěstí, mohu dosáhnout úspěchy,“ je stále velmi optimisticky naladěn Armand, přitom však zůstává ve střehu. Má dost důvodů být velmi ostražitý, před svým přítelem, který mu zachránil život, neboť i před ním musí skrývat jedno velké tajemství. Není si ani jist, na čí straně jeho přítel právě stojí.

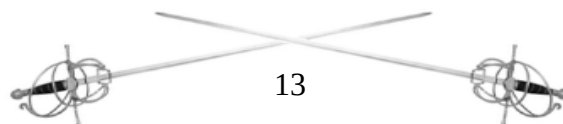
„Užívejte si života. Svádějte dámy. Jak se daří našemu příteli panu de Taille?“ změní náhle pan de Aboa téma rozhovoru.

„Bohužel, nic moc,“ zvažněl pan de Godille, „Mám o něho obavy.“

„Nějaké vážné problémy?“

„Nevím, možná se stále nevyrovnal se smrtí svého bratra. Nebo se jen nudí. Únik hledá v opravdu nezřízených pitkách, kdy končí zcela opilý. Dokonce už s ním téměř nikdo nechce takové zábavy pořádat. Ačkoli je vždy platí.“

„Divné. Že by se nenašlo dost lidí, ochotných se zadarmo opít?“

„Jenže baron je čím dál tím agresivnější, když se opije. Uráží lidi okolo, vyvolává spory. Vypadá, jako by zestárnul o několik let. Páchne jako žumpa, chodí neupravenej. I pan de Treville ho už párkrát zpucoval. Výsledek? Ožral se o to víc.“

„Máte nápad, jak mu pomoc?“

„Zkoušel jsem si s ním promluvit, když byl náhodou střízlivej. V tu chvíli mluvil i rozumně, jenže dva dny potom bylo zase vše při starém.“

„Co nějaká dáma, nezměnila by jeho zájem?“

„Taky mě něco takovýho napadlo. Ale on dost času tráví s lehkými holkami. Ale taky čím dál tím ubožejšíma, horší a horší úrovně. Ty lepší nemaj taky chuť do podobnejch radovánek se zatrpklým, místy až zlým mužem. Tak se baron spokojuje s hrůzným odpadem.“

„Myslel jsem najít mu nějakou ženu, kterou by si třeba mohl zamilovat. Jinou naději nevidím, jak ho znovu podnítit vidět svět v lepších barvách,“ vysvětluje pan de Aboa.

„Kde mám takovou dámu sehnat? Víte snad o někom?“

„Naprosto ne. Zkusím se ale poptat. Je baron, je zajištěný, možná by někdo ...“

„Pokud myslíte sňatek z rozumu, tak to bych viděl černě. Když k té ženě nebude nic cítit, tak sňatek bude pro ni utrpení. A jeho styl života se těžko změní.“

„Láska je nevyzpytatelná. Kolik dojednaných partií skončilo nakonec velkou láskou?“

„V jeho případě na něco takovýho nevěřím. Spíše naopak. Jak se však vede vám, milý příteli?“ zeptá se pan de Godille.

„Stále stejně. Užívám si života, naslouchám drbům, sám dávám nějaké k dobru. Ohlupuji dámy, které chci dostat do postele. Navazuji vztahy a vytvářím si zázemí. Někdy nudné, někdy zajímavé,“ usmívá se Geoffi.

„Prý jste s markýzem de Almare našli bližší vztah k Vrchnímu podkonímu panu de Cinq-Mars. Je tak?“

„Ptáte se jako můj přítel nebo jako muž sloužící kardinálovi Richelieuovi?“ podívá se zkoumavě do očí svého společníka dvořan.

„Je v tom tak velký rozdíl?“ odpoví otázkou Armand.

„Ohromný, milý příteli. Však víte, jaké mají oba velké rozepře. Nechcete ze mě náhodou jen tahat moudra?“

„I kdyby, komu bych je předával? Nikoho teď nezajímám. Dostal jsem nějaký mlhavý slib na pomoc při zajištění místa v armádě, ale až na jaře a kdoví jestli,“ říká s předstíranou lhostejností pan de Godille, snaží se vztah k Jeho Eminenci významně zlehčit.

„Vy se asi skutečně nudíte.“

„Nudím. Myslel jsem, když jsem byl pověřen vyřešením té záležitosti s hrabětem de Prieu, že budu dostávat další podobné úkoly. Jenže to bylo jen děkuji, tady máte pár drobnějších a koukejte zmizet. Nemáme na vás čas,“ vyličí po svém současnou situaci mladík.

„Neztrácejte víru, však oni vás zase budou potřebovat.“

„Už tomu moc nevěřím. Nechci být nezdvořilej a jít se rovnou zeptat ...“

„Tak to bych na vašem místě opravdu nedělal. Jak jsem vám už naznačil, za pár měsíců bude výprava do Rousillonu. Vydržte do té doby a poté uvidíme.“

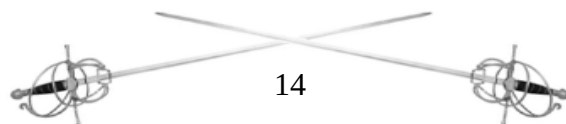
„Vaše rada není dobrá, ale asi mi nic jiného nezbude.“

„Promiňte, potřebuji promluvit s jedním přítelem, jak vidím, je právě sám,“ usměje se mile pan de Aboa, „Pozdravujte ode mne pana de Taille. Přeji vám úspěšný lov. Nelze si nepovšimnout dychtivých pohledů některých dam, které opakovaně vysílají vaším směrem,“ dodá se šibalským mrknutím.

„Děkuji za povzbuzení,“ lehce se uklonil Armand.

Geoffi před chvílí spatřil pana de Thou, jak jde nedaleko nich. Proto tak rychle ukončí rozhovor s přítelem. Rozhodne se využít situace a prohodit s parlamentním radou pár slov. Pozdraví se.

„Svět je malý, milý příteli, rád vás zase vidím,“ ukloní se pan de Aboa.

„Mé pocity jsou obdobné,“ odvětlí s lehkou úklonou pan de Thou, „Snažím se být společenský. Proto jsem přijal rád pozvání našeho společného přítele.“

„Jsem potěšen naším setkáním. Měl jsem včera jeden důležitý rozhovor.“

„Vím o něm. Jak jste se rozhodl?“

„Budu v nejbližší době cestovat. Ačkoliv se mi do cesty v tomto ročním období věru moc nechce. Ale na druhou stranu rád pomohu svým přátelům.“

„Vaše rozhodnutí je milé.“

„Rád bych však připomněl určitá bezpečnostní rizika. Jsem s tím asi otravný, ale znáte mě. V době, kdy i stěny mají uši, zdají se mi některé kroky a některá veřejná vyjádření až příliš nebezpečná.“

„Souhlasím s vámi,“ ztiší hlas parlamentní rada, „Máme velké naděje ve své záležitosti uspět. Až jsem byl překvapen, kolik významných lidí smýšlí podobně.“

„Tomu se není co divit, po tolika létech, kdy byli nuceni setrvávat ve stínu.“

„Kdy hodláte vyrazit na cesty?“

„Pozitíří. Využil jsem proto dnešního pozvání, abych si ještě trochu užil svých přátel, nějaký čas budu mít poněkud jiné společníky.“

„Buďte opatrný, vezměte si dostatečný doprovod. Zima vyžene mnohé živly z děr.“

„Jsem si toho vědom. Už na doprovodu pracuji.“

„Až se naše dílo podaří, tak výsledek všem přinese zasloužené ovoce. Jistě již uvažujete, v jakém úřadě byste mohl být prospěšný,“ usměje se pan de Thou.

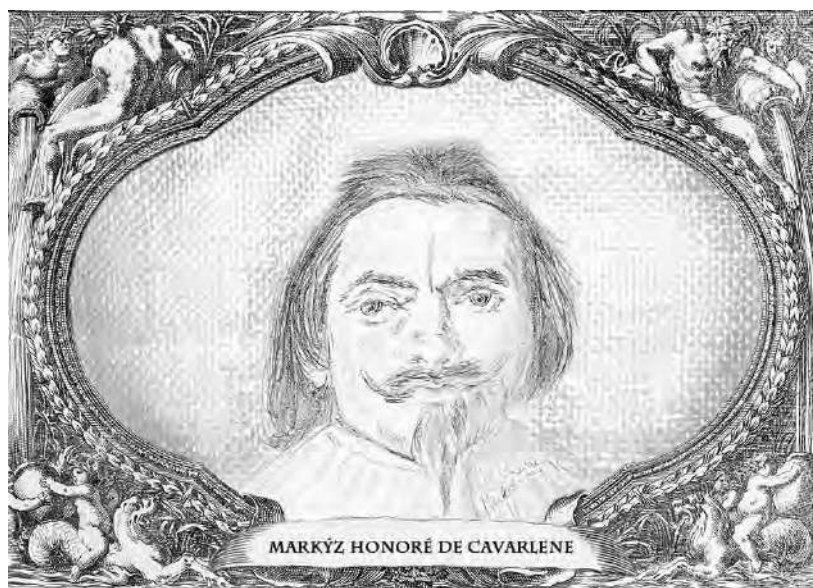
„Jistě. Ovšem není dobré porcovat medvěda, který stále běhá po lese.“

„Stále stejně skeptický. Nakonec je ale dobře, když neustále připomínáte opatrnost. Máte pravdu, málokdo má tak propracovaný systém špehů, jako náš milý přítel,“ rozhlédne se podvědomě kolem sebe rada, ale nikdo jejich hovoru nevěnuje pozornost.

„Máte nějaké zprávy ohledně výpravy oproti Španělům?“ zeptá se hrabě.

„Nic nového. Pouze už panuje téměř jistota, že se uskuteční. Král na vojenské tažení významně tlačí. Chce vykonat ještě jeden nezapomenutelný dějinný skutek.“

„Taky mám obavy, že král tažení chápe jako závěrečné dějství svého života. Chce ještě jednou ukázat světu, kdo je Ludvík XIII., z boží vůle král Francie.“

„Nám v parlamentu však svým přáním přiděluje vrásky, celá jeho monstrózní akce s královským dvorem a doprovodem takovou výpravu řádně prodraží.“

„Taková výprava, zvláště když se jí zúčastní nejvyšší představitelé, také pro mnohé z nich představuje riziko. Zmatek, daleko menší ochrana,“ naznačí pan de Aboa jisté možnosti.

„Samozřejmě, stát se může mnohé,“ přikývne pan de Thou a tentokrát se rozhlédne opravdu s jistými obavami. Přeci jen, byť mluví zcela nekonkrétně a v náznacích, není nutné, aby některá slova dorazila ke sluchu nepovoláným.

Ani hrabě de Godille nezůstane dlouho sám. Popojde kousek stranou a je osloven manželi de Cavarlene, kteří se právě s někým rozloučili.

„Velmi rád vás vidím, drahý hrabě,“ usmívá se přátelsky markýz.

„I já jsem potěšen,“ ukloní se Armand.

„Potěšení je na naší straně,“ zadívá se na mladíka svými okouzlujícíma očima markýza.

„Potěšení je na mé straně,“ zopakuje frázi a ukloní se hrabě podruhé, přičemž sklopí zrak. Cítí se v přítomnosti jejího manžela provinile, byť nezavdal jediný důvod k nějakému podezření. Musí si ale přiznat, jak silně ho sestra jeho nejlepšího přítele přitahuje. Je v ní něco tajemného, vzrušujícího. Je však dalek dát své necudné myšlenky jakkoli najevo.

„Nedávno za mnou přijel můj správce,“ pokračuje v dobré náladě markýz, „Mám vás velmi pozdravovat od pana hraběte de Prieu.“

„Opravdu? Děkuji za vyřízení vzkazu. Jak se panu hraběti daří?“

„Díky vám už velmi dobře. Stále se nemohu vyrovnat s myšlenkou, jak se mohl něčeho tak hrozného jeho bratranec dopustit. Znali jsme se přitom tak dlouho.“

„Někdy se v lidech vyznáte jen obtížně, drahý,“ poznamená markýza.

„Stejně se však s tím mohu jen velmi těžko smířit. Tak úzce jsme se přátelili s mužem, který se tolik přetvařoval. Ani nevím, kam zmizel. Vy snad máte nějaké povědomí, kam se uchýlil?“

„Nemám tušení, ale pokud je alespoň trochu chytrý, tak někam hodně daleko. Jak se vyvíjí věc se žádostí pana hrabě de Prieu o zrušení manželství slečny de Luzene s tím bídákem?“

„Pokud vím, tak nijak. Hrabě už je netrpělivý. Žádost o zrušení manželství madam de Luzene s panem de Guilmant putuje snad někde mezi Paříží a Římem. Ale taková věc není jen tak. Získat papežský souhlas se zrušením sňatku nějakou dobu trvá.“

„Snad se dá vše brzy do pořádku. Přál bych oběma, aby konečně mohli žít jako manželé.“

„A co vy, drahý hrabě? Jak se daří vám?“ zeptá se medovým hlasem markýza.

„Nestěžuji si. Vlastně trochu ano. Po pravdě řečeno se často nudím. Jsem velmi vděčný vašemu bratrovi i vašemu manželovi, že mi umožňují rozptýlení v tak vybrané společnosti.“

„Naopak, my jsme rádi, že vás můžeme uvítat,“ usměje se Andrea mile. Mladíkovi se zdá, jako by v jejím pohledu bylo více, než by mělo. Cítí, jak se mu valí krev do hlavy, proto se raději rychle otočí k jejímu manželovi.

„Budete přes zimu zůstat v Paříži, nebo se chystáte na své panství?“ zeptá se.

„Ted' přes zimu chceme rozhodně zůstat v Paříži. Už kvůli malému,“ vysvětlí pan de Cavarlene,

„Proto se jistě budeme dále vídat. Slyšel jste již o chystané výpravě do Rousillonu?“

„Slyšel jsem, ale jen jako mnoho jiných zaručených zpráv. Já bych takové vojenské tažení uvítal.“

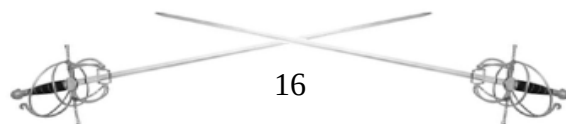
„Jste mladý a bojovný,“ usměje se poněkud trpce markýz.

„Rád obětuji pohodlí, spíš než do takovýchto salónů patřím na bitevní pole. Ale co vy, drahý markýzi, budete případně doprovázet krále?“

„Moc se mi nechce,“ povzdechne si Honoré, „ale pokud pojedou ostatní dvořané, pravděpodobně naverbují nějaké vojáky na svém panství a k výpravě se také přidám. Neučiním tak však ze svého přesvědčení, ale z povinnosti.“

„Taková výprava může trvat i několik měsíců,“ upozorní markýza.

„Nepochybně, zvláště pokud dojde k obléhání nějakých měst,“ přikývne Armand, „Na druhé straně výprava bude vzrušující změna.“

„Vím o vaší statečnosti, drahý hrabě, již jste ji mnohokrát prokázal. Ale každá válka je nebezpečná,“ poznamená Andrea.

„Nebezpečí jsem si vědom. Na druhé straně pro mladého šlechtice představuje taková výprava naděje, jak dokázat svoje přednosti. Nikdy jsem nezastíral svoje přání či možná jen sny. Chtěl bych udělat kariéru v armádě. Zatím jsem trpělivý a čekám. Možná právě tato výprava může pro mě být významným zlomem.“

„Nerozvážné mládí,“ usměje se bolestně markýz, „Nic ve zlém, milý příteli, ale já už mám jiné hodnoty, jiné priority. Tou největší je moje rodina, má drahá žena a můj malý syn.“

„Chápu. Já však jsem nezadaný a chtěl bych něco dokázat. Jsem od narození voják, stejně jako moji předci. Válčení mám prostě v krvi.“

„Však i já pocházím z podobného rodu,“ řekne rychle Honoré, aby snad nebyl pokládán za zbabělce, „Už jsem si na bojištích také užil svoje. Možná právě proto dávám přednost těmto salónům před bitevní vřavou. Na rozdíl od vás, drahý příteli.“

„Nezadaný? Nemáte tedy žádnou stálou přítelkyni, nikoho, s kým byste chtěl prožít zbytek svého života?“ zeptá se markýza a významně se na mladíka zadívá.

„Ne, nemám žádnou stálou známost a už vůbec neuvažuji o ženění či o rodině. V nejbližší době určitě ne. Ostatně případná svatba by stejně asi nebyla o lásce, ale o výhodnosti takového svazku.“

„Možná však poznáte dívku, která dokáže uchvátit vaše srdce.“

„Nevím, zatím nic takového nenastalo,“ pokrčí rameny Armand, zamyslí se a dodá, „V poslední době jsem měl možnost poznat mnoho skvělých dam, bohužel však již zadaných. Ale vlastně jsem ve svém životě k žádné ženě skutečnou lásku nepocítil. Pokud jsem s nimi něco měl ... snad mi rozumíte,“ zrudne trochu, zavedl téma do dost intimní oblasti, více než měl v úmyslu.

„Vám mladým volnost pochopitelně vyhovuje,“ podívá se teď trochu nervózně markýz, „Bohužel vaše tokání vyvolává vrásky u nás, kteří musíme chránit své milované před vašimi nájezdy.“

„Drahý markýzi, ujišťuji vás, za celou dobu, co jsem v Paříži, jsem nezavdal ani jedinému ženatému muži ani tu nejmenší příčinu k žárlivosti,“ řekne rychle mladík.

„Věřím vám, milý příteli,“ usměje se na něj pan de Cavarlene, „Jako jeden z mála máte stále na paměti taková slova, jakými jsou čest, úcta. Bohužel, mnozí zdejší hejskové jsou velcí sobci! Kromě svého já neznají nic jiného, nic jim není svaté. Ale nechme toho, není vhodné toto probírat v přítomnosti dámy,“ dodá.

„Máte pravdu, omluvám se.“

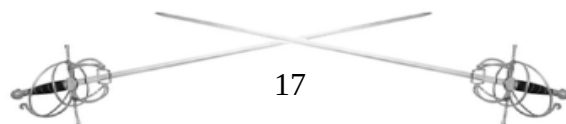
„Není třeba se omlouvat, vy jste s tím nezačal. Určitě vás rádi uvítáme příští týden u nás.“

„Velice rád přijdu,“ slíbí Armand a raději se stále dívá na svého staršího přítele, ač ho jakýsi neodbytný vnitřní hlas nutí pohlédnout na jeho krásnou ženu.

Blíží se už konec dýchánku, někteří hosté již odešli. Konečně se na chvíli setkají pan de Almare a pan de Godille. Srdečně se pozdraví, je poznat, jak hodně si rozumí.

„Bavil jste se doufám dobře,“ zeptá se hostitel.

„Jako vždy, vaše sedánky mají úroveň. Jsem vám vděčný za pozvání.“

„Pozvání je nejmenší, co pro vás mohu učinit, drahý příteli. Musím se ale přiznat, už jsem docela unavený.“

„Já ani ne. Ale chápu, vy jste středem pozornosti,“ usměje se hrabě a jako by je svými slovy přivolal, přikvačí k nim Marion de Lorme a Ninon Lanclas.

„Tak drahý markýzi, doufám, že jste nezapomněl na naši otázku,“ nechá se slyšet milénka pana de Cinq-Mars.

„Otázku?“ podiví se Armand.

„Náš milý hostitel dostal za úkol říci, které z nás by dal přednost, kdyby si mohl vybrat,“ usměje se vyzývavě Ninon.

„Věru dost nebezpečná a také asi i neřešitelná otázka.“

„Jsem stejného názoru,“ usměje Pierre.

„Ovšem my chceme jasnou odpověď.“

„Milé dámy, ani kdybyste mě mučili, tak ze mě odpověď nedostanete.“

„Mučení? Velmi dobrý nápad, který bychom měly uskutečnit,“ mrkne Ninon na svoji přítelkyni, „Docela by se mi zamlouvalo dostat do práce vaše tělo,“ dodá mnohoznačně.

„Jak už poznamenal můj přítel pan de Aboa, rozhodně se nenechám vmanipulovat do role Parida. Tehdy z toho byla Trójská válka, nyní bych mohl způsobit krveprolití v Paříži,“ neztratí glanc markýz.

„Dobře, milý drahý, budeme si vaše váhání pamatovat,“ zamračí se na oko Marion, ale v očích se jí jiskří.

„A co vy, drahý hrabě, vy byste znal odpověď?“ podívá se přímo do očí osloveného Ninon.

„Krása vás obou je natolik dokonalá, že snad jen Bůh by mohl rozsoudit tento váš spor. Tím já však rozhodně nejsem. Na takový soud moje schopnosti nestačí.“

„Vaše odpověď není hodná vojáka, ten by se měl umět postavit čelem k problému, ne?“ popíchne mladíka Ninon, ale hrabě jen pokrčí rameny. Cítí, jak se ho v přítomnosti této ženy zmocňuje vzrušení. Snaží se však nezírat na nádherné stvoření ve své blízkosti jak okouzlený paník, raději sklopí zrak.

„Milý hrabě, vy máte u mě ještě jeden další vroubek,“ poznamenala Marion.

„Opravdu? Co jsem provedl?“

„Sloužíte tomu hroznému kardinálovi.“

„Kdopak vám tohle řekl?“ zachvěje se Armand, „Pana kardinála jsem viděl asi dvakrát, třikrát. Teď právě nesloužím nikomu, čekám jako na boží smilování na jaro, až se potáhne do války. Politika, intriky a tak podobně jdou zcela mimo mě,“ dodává zdrženlivě.

„Pan hrabě je neobyčejně statečný voják, nepochybně v armádě dosáhne významných úspěchů. Být velitelem kumpanie, či vlastního pluku, je jeho přání, pokud vím,“ přijde rychle příteli na pomoc Pierre.

„Těšíte se na jaro a na válku, milý hrabě? Jak ošklivé, od vás,“ zatváří se pohoršeně Ninon.

„Proč myslíte?“

„Protože budete někde hodně daleko, daleko od nás. Ještě aby vás tam nějaký bezvýznamný žoldák propíchnul.“

„Budu na sebe dávat pozor!“

„Láry fáry. Lepší je, když vás máme tady poblíž. Mohli bychom se lépe poznat,“ mrkne Ninon na Armanda.

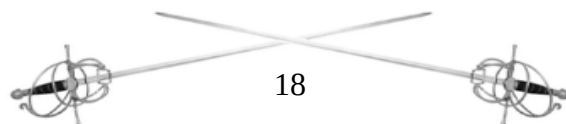
„Ale to je výzva, drahý hrabě,“ rozesměje se Marion, „Uvidíme, jak se s ní vyrovnáte. Zda jako voják nebo jako ňouma!“ dodá a obě dvě se smíchem nechají mladíky o samotě.

Když se pan de Almare rozloučí s předposledním hostem, vrátí se do jednoho ze salónek, kde už u pohárku portského sedí pan de Aboa. Markýz nechá své znavené tělo dopadnout do křesla. Rukou k sobě přivolá jednoho ze sloužících, nechá si přinést víno a když se sluha vzdálí, obrátí se na přítele.

„Chtěl jste se mnou mluvit. Stalo se snad něco důležitého?“

„Ani ne, ale budu muset na nějaký čas odjet z Paříže.“

„Upadl jste snad v nemilost?“

„Ne,“ usměje se hrabě, „ale musím vyřídit nějakou záležitost. Nevím, jak dlouho moje nepřítomnost v Paříži bude trvat. Určitě několik týdnů. Vlastně jsem se přišel rozloučit.“

„Buďte opatrný, příteli. Počasí není zrovna nejvhodnější a také bezpečnost cest ...“

„Umím se o sebe postarat. Jak se daří vám? Povšiml jsem si, jak vám dnešní role hostitele skutečně sedla. Jste už hotový dvořan.“

„Nestěžuji si.“

„Pohnula se vaše záležitost s úřadem u dvora?“

„Bohužel. Mluvil jsem o tom s panem de Cinq-Mars, slíbil mi pomoc, ale zatím není nic vhodného k dispozici,“ pokrčí rameny Pierre.

„Jak se zdá, docela jste se s tím floutkem sblížil. Buďte opatrný!“

„Sblížil? V žádném případě. Párkrát jsem se s ním setkal, rozhodně však nejde mluvit o nějakém sblížení. V jeho případě ostatně nějaké sblížení ani nejde. Je takový narcis, že kromě sebe nikoho neuznává a nebere vážně.“

„Ovšem pokud budete pokládán za jeho společníka, pokud něco provede, může jeho nerozvážnost také zasáhnout vás, milý příteli.“

„Máte snad nějaké indicie, že se chystá něco provést?“ zpozorní hostitel.

„Vždyť on vyvádí nesmysly každý den! Jeho požadavky, jeho chování. Berte moje slova jen jako takové malé obecné varování. Je třeba se mít na pozoru.“

„Jsem si vědom možných klepů. Jeho chování je opravdu otřesné. Ale na druhé straně je bezprostřední, což je snad jeho jediná kladná vlastnost.“

„Bezprostřední? Nejsem si jist. Spíše myslí stále na sebe a lidově řečeno, nevidí si do huby. Veřejně vyhlašuje nenávisť ke kardinálovi, vysmívá se králi, provokuje ho.“

„V tom máte bohužel pravdu. Ale aby uskutečnil nějakou velkou neuváženost? Na něco skutečně závažného je až příliš líný.“

„On možná ano,“ podívá se teď vážně Geoffi na přítele, „Ale má mnoho našeptávačů, kteří ho provokují, kteří ho chtějí využít pro svoje záměry. Kteří ho úmyslně popichují proti kardinálovi. Nikdy nevíte, co se mu pak může zrodit v hlavě.“

„Pane hrabě, vy mi neříkáte všechno!“

„Naopak. Říkám vám jako příteli až příliš. Nechci po vás nic jiného, než abyste se držel zpátky. Bavte se s ním, pijte společně, běhejte za ženskými, ale pokud se týká politiky, tak zůstaňte zdrženlivý. Vaše postavení není zatím tak silné, abyste si nějakým stínem, který by na vás ulpěl, nepoškodil celou svoji kariéru.“

„Radíte mi tedy opatrnost?“

„Tu nejvyšší, milý příteli, tu nejvyšší!“

„Mohl byste mi alespoň něco naznačit?“

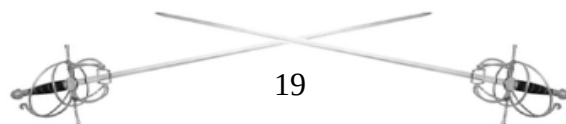
„Naznačit? Spíše vám řeknu něco jiného. Když si bude někdo myslet, že jste dobrým přítelem pana Vrchního, může váš takový vztah dost zkompromitovat. Také by někoho mohlo napadnout, že když něco provede vám, zároveň zasáhne jeho.“

„O nějakém přátelství nemůže být ani řeči. Už jsem vám říkal, on má rád pouze sebe. Vlastně svůj dokonalý obraz, jak si ho sám vykreslil.“

„Možná. Důležité však je, jak váš vztah vypadá navenek. Jen tolik jsem vám chtěl říci.“

„Milý příteli, jsem možná mladý, ale nejsem hlupák. Něco jste naznačil, ale nedořekl. Mohl by pan de Cinq-Mars či jeho přátelé být tak naivní, aby se odhodlali skutečně něco uskutečnit proti kardinálovi? Jedna věc je proklamovat nějaká hesla, dávat na odiv široká ramena, ale druhá věc je odhodlat se k činům.“

„Nikdy bych si nedovolil pochybovat o vaší chytrosti, příteli. Naopak, jistě si má slova správně přeberete. Víc vám skutečně říci nemohu. Co se týká kardinála, celý jeho politický život proti němu někdo intrikuje. Ať už skrytě nebo otevřeně, s různou intenzitou a podporou. Velmožové jsou velmi

nazlobení a možná i fakt, že král i kardinál jsou velmi nemocní, jim dává větší odvahu. Ne, nevím nic víc, nic konkrétního. Jen vám chci dát dobrou radu, před mým odjezdem.“

„Děkuji za ni.“

„Dám vám ještě jednu. Kdyby se vás někdo dotazoval, zda jste na straně kardinála či byste zvažoval stát jednoznačně na straně velmožů, velmi zpozorněte! Mohou se vás zeptat, zda v teoretickém případě spiknutí byste byl ochoten podpořit jejich stranu. Radím vám, abyste takovou otázku zlehčil. Vaším jediným cílem je si užít a dohnat, co jste zanedbal v klášteře. Nic víc a nic míň.“

„Drahý hrabě, musím přiznat, docela mě lekáte.“

„Vylekat jsem vás rozhodně nechtěl. Dávejte velký pozor, může se jednat i o provokaci ze strany špehů kardinála. Stejně jako o bláboly nějakých snůlků. Ale vy si jistě poradíte,“ usměje se Geoffi.

„Samozřejmě. Souvisí vaše cesta snad s něčím, co jste naznačoval ...“

„Drahý příteli,“ přeruší ho hrabě, „i kdyby tomu tak bylo, jako že není, stejně bych vám nic neřekl. Musím si jen zařídit nějaké záležitosti osobního charakteru. Také chci navštívit vévodu d'Orleans, je dobré se mu připomenout. Půjde jen o přátelskou návštěvu. Ale protože znám některé horké hlavy u dvora a nějakou dobu tady nebudu, abych vám mohl případně poradit, považoval jsem za nutné vás varovat a požádat vás o vaši zdrženlivost.“

„Děkuji za vaši starostlivost. Kam vlastně od vévody pocestujete?“

„Promiňte, ale toto si nechám pro sebe. Jde o osobní záležitosti a nechci o nich mluvit. Vlastně ani nemohu. Důvěřuji vám, ale není vhodné s vámi probírat naše rodinné věci. Snad se na mě za moji zdrženlivost nebudete zlobit.“

„V žádném případě. Ještě jednou vám děkuji za vaše rady. Jsou zcela v souladu s mým přesvědčením.“

„Pak je vše v pořádku“

„Copak, snad už odcházíte?“

„Zdržel jsem se tady dost dlouho, mám hodně starostí s přípravou na cesty. Ale máte pravdu, proč si nedat ještě jeden pohárek,“ pokrčí rameny Geoffi.

PROBLÉM BARONA DE TAILLE

Hrabě de Godille se vrací do svého pařížského domu. Zima je velká a tma hustá. Když jede na svém koni ulicemi, neustále se má na pozoru a ruku na jílcí svého meče. Necítí se dvakrát dobře, ale naštěstí pro něj se pohybuje v bezpečnější části Paříže.

Velmi rád uvítá teplo svého vytopeného pokoje, Maurice mu pomůže se svlékáním, zůstane jen v košili a kalhotách, natáhne se na postel. Únava na něj doléhá. Zamyslí se sám nad sebou. Cítí se osamělý. Zatouží sevřít někoho do náručí, nejlépe Ďáblici Paulette. Jednu ze tří žen, kterou měl zde v Paříži. Dalšími dvěmi byly její kolegyně, které přitáhl domů pan de Taille a on jejich přítomnosti využil. Ale Paulette tu dnes nemá, nevěděl, kdy se vrátí z dýchánku a předpokládal i únavu.

Ovšem jaký je vztah s prostitutkou? Když dnes hovořil s manželi de Cavarlene, v jednu chvíli se vcítil do pocitů, které zmínil markýz. Má svoji rodinu, svoji ženu, svého malého Henriho. Prostě rodinu, ke které se může vracet. Co má on? Sem tam prostitutku, své dva sluhy a také Augusta, který je více jeho sluhou než služebníkem stále více flámujícího barona. Ovšem tohle není žádné skutečné zázemí. I voják může mít svou ženu, děti, ke kterým se bude vracet. Nebo se opravdu k vojákovi hodí spíše náhodné známosti, vybouření se v náručí lehkých žen, než trvalý vztah?

Musí si přiznat, už delší dobu ho fascinují dvě ženy. Tou první je markýza de Cavarlene, v jejíž přítomnosti se cítí velmi nesvůj. Sestra jeho přítele a manželka švagra jeho přítele. Stydí se sám před sebou za myšlenky, které by vůbec nikdy neměly v jeho mozku vzniknout. Bere ji jako velice atraktivní a žádoucí dámu, která na něj občas vrhne podivný pohled. Pohled, který ho děsí. Nemůže se ubránit, aby po ní občas v myšlenkách nezatoužil.

Druhou ženou jeho snů je Ninon Lanclas. I ona s ním koketuje, vlastně vždy, kdy se s ní setká. V její přítomnosti cítí chuť ji sevřít v náručí, políbit ji, zmocnit se jí.

Usměje se sám nad sebou. Myslí příliš vysoko, tyto nádherné boží plody jsou pro něj nedostupné, byť každý z jiné příčiny. Tak mu zůstává Dáblice Paulette, pro něho jako stvořená. Docela kultivovaná, ale nepatřící k elitě kurtizán, které se objevují v nejvybranějších společnostech.

Oči se mu začínají klížit, najednou usne. Ani neví, jak dlouho je v limbu, než ho probudí hluk, přicházející odněkud z domu. Otevře rozespálé oči, promne si je. Snaží se rozpoznat, co je to za křik. Pak mu dojde, že původcem bude opilý baron de Taille, který se asi vrátil a vyvádí. Povzdechne si, oblékne si kabátec a otevře dveře. Rámus se line ze vstupní haly. Ne, chraplavý a opilý hlas poručíka nejde přeslechnout.

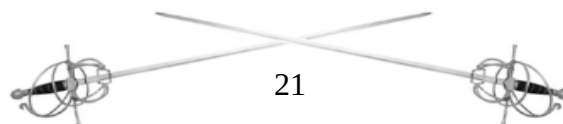
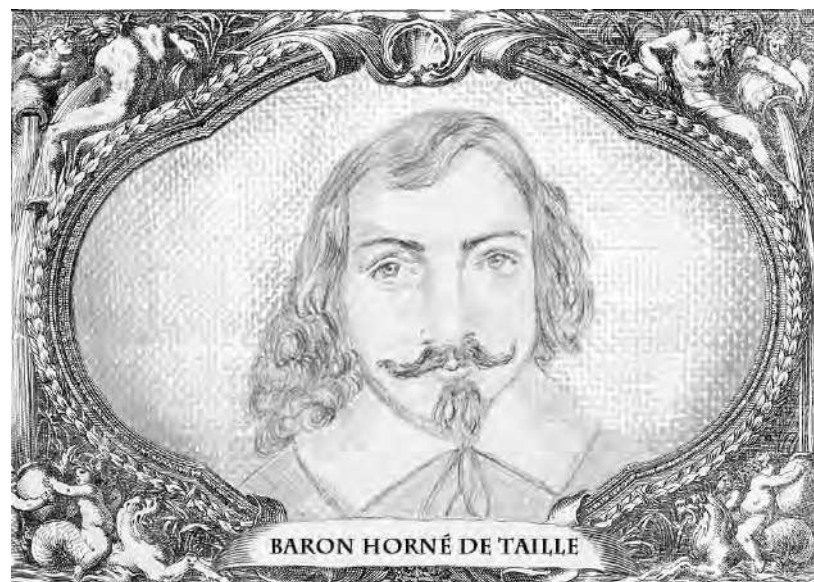
Mladík zaváhá. Má chuť si odpočinout, ne pomáhat zpacifikovat opilého přítele. Jenže pak mu soucit nedá a sejde do vestibulu. Tam se potácí řvoucí pan de Taille, kterého drží dva jeho přátelé a kolegové mušketýři Gaspard de Badier a Frederick de Gautier. Oba mají také naváto, ovšem s jejich velitelem se jejich stav nedá srovnávat. Nedaleko postává nešťastný Augusto Maqules, za rohem vykukují Maurice Tissot a Vincent Magerdie. Právě Augusto vrhne zoufalý a prosbný pohled na hraběte.

„Tak co se tady děje?“ začne ten rádoby zvesela, „už jsem spal a vzbudili jste mě. Ach, to jste vy, vítejte, přátelé.“

„Zdravím ... přáteli,“ zablekotá Horné a jak se otočí, nohy se mu podlomí, takže ho musí kolegové chytnout a znovu vytáhnout nahoru.

„Zřejmě se vám udělalo trochu nevolno, pojďte, přátelé, doprovodím vás, zajdeme se chvilku posadit k panu baronovi.“

„Kon.. konve ..konečně rozumná ..řeč,“ blábolí Horné. Oba mušketýři s povzdechem začnou táhnout svého velitele do jeho apartmá.

„Co se tady dělo?“ zeptá se Armand sluhy.

„No, oni chtěli odejít a pan baron řval, že musí jít s ním nahoru. Tak teď dosáhl svého,“ podrbá se na hlavě Augusto.

„Však já je brzo vysvobodím a pošlu pryč. Jen ho musíme nějak dostat nahoru. Augusto, už toho začínám mít dost! Tvůj pán to už skutečně přehání!“

„Já vím, pane hrabě, ale co mám dělat?“ zaskučí sluha, pak mávne rukou a následuje Armanda stoupajícího po schodech.

Vrávorající trojice skončí v salóncu, opilého poručíka jakž takž usadí na paraván, sami nad ním zůstávají v rozpacích stát.

„Augusto!“ rozeřve se baron,

„Augusto! K čertu ... kde seš?!“

„Tady, pane.“

„Přines ... dej víno ... přivles ... přines nám víno!“

„Ale pane, myslím ...“

„Vino!“ zařve Horné.

„Augusto, nediskutuj se svým pánem!“ zvolá pan de Godille a mrkne na sluha, „Když si pan baron přeje víno, tak ho musí dostat! Kdes takový chování viděl?!“

„Ano, pane hrabě, hned to bude, pane barone.“

„Konečně ... konečně ... přítel,“ krkne si opilec a zamžourá na svého zastánce.

„To se ví. Hned se vrátím, jen co doprovodím naše přátele ven.“

„Voni ... budeme ... společně ... pít ...“, snaží se vyslovit nesouhlas pan de Taille.

„Chci se s vámi napít sám,“ pokračuje Armand, „Moje přání je trochu nezdvořilé k našim hostům, ale snad mi prominou. Je tak, přátelé?“

„Jistě, pane hrabě,“ přitaká rychle pan de Badier.

„To jsem rád,“ otočí se pan de Godille na opilce, „za chvíli jsem zpátky, jen naše hosty doprovodím ven. Počkejte na mě s přípitkem, až vám donese sluha víno,“ dodá, na odpověď nečeká, vezme oba mušketýry okolo ramen a odvádí je z místnosti.

„Děkujeme, pane hrabě,“ řekne pan de Gautier, jen co za sebou zavřou dveře.

„Kde se tak zase zřídil?“

„Dyť je to jedno. Tak dopadne vždycky,“ povzdechne si pan de Badier, „Začíná už mít problémy ve službě. Jestli to tak půjde dál, tak ho brzo vyhodí s ostudou.“

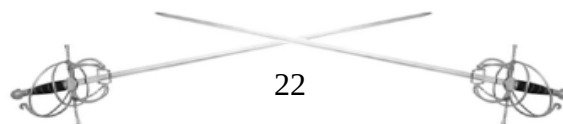
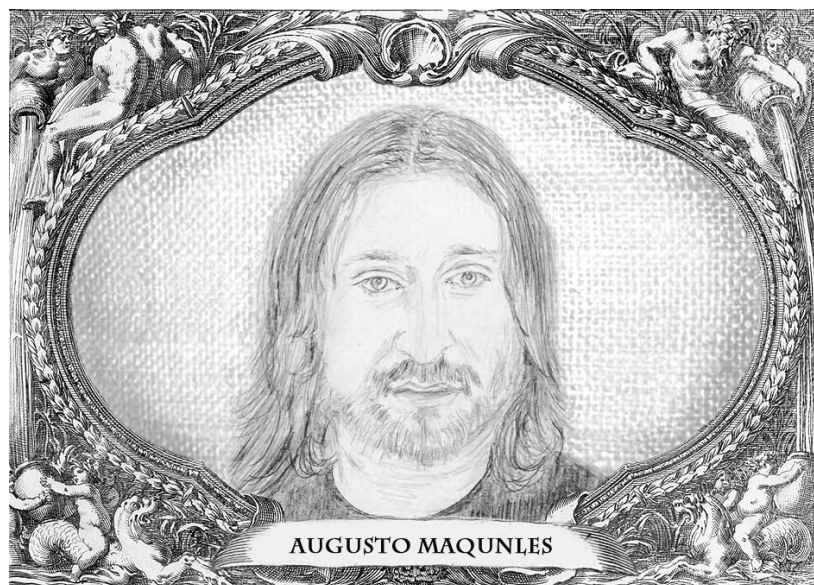
„Nejde tomu jeho chlastání nějak zabránit?“

„Když ho necháme, tak se půjde vozrat sám. Dělá pak pěkně virvál, je to vo hubu, pane hrabě,“ neudrží se pan de Gautier a dodá, „Ale po dnešku už na něj kašlu. Málem jsme kvůli němu dostali na hubu. Provokoval celou hospodu!“

„Zkoušel jsem s ním mluvit, ale nemělo to smysl,“ povzdechne si pan de Godille.

„Nevíme co s ním, pane hrabě. Pan kapitán ale už brzo asi vyletí z kůže. Chodí pozdě do služby, je neupravenější, děsně smrdí. Takhle vopravdu brzo bude hroznější průser.“

„Pokusím se ještě naposledy s ním promluvit, ačkoli tomu moc nadějí nedávám,“ loučí se Armand s mušketýry, „V každém případě vám děkuji, že jste ho dopravili domů.“

„Dalo nám to opravdu práci, pane hrabě. Chtěl se prát i s náma, urážel nás. Přitom býval takovej dobrej chlap, byla s ním legrace, byl přátelskej,“ povzdechne si naposledy pan de Badier, než za ním zaklapnou vchodové dveře.

„Mám mu opravdu přinést víno?“ ptá se Augusto stojící na schodech s karafou v ruce.

„Může to být ještě horší?“ pokrčí rameny šlechtic.

„Asi už ne. Zase to všechno vybleje,“ mávne jen nakvašeně sluha a bez dalšího stoupá po schodech, následován zamyšleným Armandem. Má vůbec cenu teď s baronem mluvit? Bude vůbec něco vnímat? Asi ne. V každém případě za ním musí zajít, aby ho uklidnil a mohl si jít sám lehnout.

„Mohu vám nějak pomoci, pane hrabě?“ ptá se Maurice.

„Jo. Přines mi pistoli,“ odvětlí hrabě nerudně.

„Prosím?! Pistoli?!“ vyvalí oči sluha.

„Dělám si legraci, Maurici. Nic nechci.“

Pan de Godille počká, až ze salónku odejde Augusto. Teprve pak vstoupí. Baron se snaží si nalít do pohárku víno, ale povede se mu to tak z poloviny. Druhou pobryndá stolek. Nijak ho však částečný neúspěch nevyvede z míry, spokojeně mžourá, jak se mu zvolna plní číše. Jen je dílo hotovo, zhluboka se napije.

Hrabě se posadí proti němu a beze slov ho pozoruje. Pan de Taille vypadá opravdu hrozně. Tváře zarostlé, vlasy spleené, oči zarudlé, smrad se šíří z jeho pošpiněného stejnokroje. Tristní pohled na kdysi elegantního důstojníka.

„Dejte si ... příteli,“ pozvedne teď baron poloprázdný pohár.

Armand povstane, vezme z police číši, naplní ji ze tří čtvrtin vínem a přitukne si se svým kolegou vojákem. Zlehka se napije, nechá chvíli válet víno po jazyku, pak ho teprve polkne.

„Sem rád ... že sme tady ... spolu,“ snaží se ze všech sil dobře artikulovat Horné.

„Příteli, příteli,“ povzdychne si Armand, „Co mi to provádíte. Copak to jde, pořád se jen opíjet? Sem tam, neřeknu, taky se rád napiju, ale tohle by zabilo i slona.“

„Já ... piju ... s mírou,“ krkne mušketýr.

„Vaše míra je hodně špatně nastavená,“ zavrtí hlavou hrabě, „Příteli, co vás trápí? Proč to řešíte utopením v alkoholu? Mohu vám nějak pomoci? Udělám, co bude v mých silách.“

„Všechno je v ... pořádku. Jsem ... v pohodě.“

„To rozhodně nejste. Marně si lámu hlavu, jak bych vám to vysvětlil. Jak bych vám pomohl. Mám však strach, že nic slyšet nechcete. Jenže když to takto půjde dál, tak přijdete o všechny své přátele, o svoji službu. Budete se muset vrátit na své panství a tam se uchlastáte k smrti nebo k zoufalství, jako můj strýc. Není to hezký konec, to mi věřte.“

„Nesmysl ... vím co dělám ... trochu toho pití ... nezaškodí.“

„Trošku určitě ne. Bohužel, ve vašem případě nejde o trochu. Dnes mě asi moc vnímat nebudete. Bohužel nevím, kdy se sejdem, abyste byl střízlivej a mohli jsme si rozumně promluvit.“

„Tak já ... nejsem rozumný?“ vykřikne baron a zvrhne pohár. Pak uchopí karafu a pokouší se nalít do číše víno, ovšem jak drží číši nakřivo a lije nápoj na její bok.

„Jděte si lehnout, příteli, to je to nejrozumnější, co můžete dnes udělat.“

„Já chci ... pít.“

„Toho se právě obávám. Jestli alespoň trochu vnímáte, zkuste mi říct, proč vlastně pijete?“

„Proč ... je to dobrý ...“

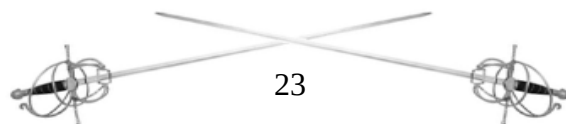
„Dobrý? Vždyť už ani chuť nevnímáte. Musíte mít nějaký důvod. Chlastáte kvůli bratrovi?“

„Henriho ... Henriho do toho netahejte!“ mrskne mušketýr pohárem, který se mu nedaří naplnit vztekle na desku stolu, až se číše rozlétne na tisíc kousků.

„Tohle není řešení,“ neztrácí klid Armand.

„Já ... já ... podejte mi pohár,“ pokouší se opilec marně vstát, aby si přinesl další nádobu na víno.

„Jděte si lehnout.“

„Ne. Chci se napít,“ zvrhne karafu s vínem Horné, což ho popudí, pročez jí jedním pohybem ruky smete ze stolu, až odlétne o několik metrů dále a roztříští se taky. Pro změnu o zem.

„Tak, teď je víno všude kolem, střepy taky. Dejte si pozor, ať se neporežete. Když dovolíte, pomohu vám do vaší ložnice.“

„Seru na to, do prdele!“ křikne vztekly mušketýr a pokouší se vstát, „Augusto! Augusto! Hergot ... kde seš ... ty líná kůž!“

„Urázíte lidi, kteří vás mají rádi. Přijdete o všechno.“

„Je ... mi ... to jedno!“

„Bohužel, také mám ten dojem. Asi si na náš rozhovor nebudete pamatovat, ale já vám to stejně řeknu. Ať se vám to líbí nebo ne.“

„Co ... chcete říkat?“

„Když jste se začal po pohřbu bratra opíjet ...“

„Ne o Henrim!“ vykřikne vzrušeně pan de Taille.

„Můžete si řvát, jak chcete. Stejně vám to řeknu. Jestli to chcete mít rychle za sebou, tak mě poslouchejte!“

„Dejte ... mi ... víno!“

„Dobře, dostanete ho. Ale až skončím. Když mě necháte mluvit, dostanete ho dřív.“

„Tak ... jo,“ řihne si baron, rezignovaně se opře do sedačky a za mírného klimbání hlavy se snaží poslouchat a alespoň něco zachytit. Což je mu nutno přičíst k dobru.

„Když jste začal pít po pohřbu svého bratra, myslel jsem, že váš stav časem odezní. Že tady v Paříži, Saint-Germain, Fontainebleau či kde sloužíte, přijdete na jiný myšlenky. Ovšem ten váš chlast se stupňuje. Pomalu s vámi už nikdo nechce nic mít. Jste agresivní, dokonce se stáváte zlým. Na lidi, který vás mají rádi a který vám chtějí pomoci. Tohle nemůže dlouho trvat.“

„Ne... není pravda...“

„Celé své dětství jsem pozoroval strýce, jak to s ním jde s kopce. Sám jste viděl, jak dopadl. Nakonec, aby měl na chlast, chtěl zabít mě, svého synovce. Až tak daleko zašel. Propil co mohl,“ odmlčí se na chvíli hrabě a zírá před sebe, „Všichni se vám snažíme pomoci, ale postupujeme špatně. Chodíme kolem vás po špičkách, omlouváme vaše chování. Ale naše ohledy musí skončit. Jste chlap a se smrtí bratra se musíte umět vyrovnat. Kolika lidem se stalo to samý. Jestli si namlouváte, že jste tomu mohl zabránit, tak je to nesmysl. Váš bratr se rozhodl a jednal podle svého. Byl zavražděnej, je to strašný, ale už na tom nic nezměníme. Je potřeba, abyste se tím přestal zabývat a začal myslet na budoucnost.“

„Můj ... bratr ... zbytečná smrt ... měl jsem ... ho chránit.“

„Byl už dospělý a dělal, co považoval za správný. Vy za jeho smrt nenesete žádnou vinu. Naopak, pokud chcete uctít jeho památku, jste povinen se postarat o vaše panství, který váš bratr velmi zvelebil. Tohle je vaše povinnost. Ne se uchlastat k smrti!“

„Povinnost... co je ... moje ...“

„Musíte si najít nějakou ženskou, oženit se, zplodit dědice, který budou o vaše panství pečovat po vás. Musíte ve službě dělat čest svému rodu a ne zahanbovat jeho jméno a taky svoje přátele! Je jim za vás stydno!“

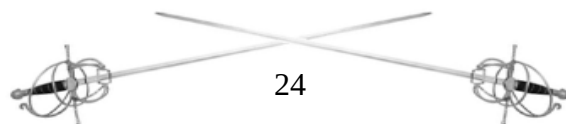
„Vy se ... taky ... za mě stydíte?“

„Ano. Stydím se! Mám přátele, který se chová jak pobuda! Jste důstojník královské gardy, jste šlechtic a baron a chováte se jak pasák vod krav! Stydím se já i vaši přátelé!“

„To je ... sprostý ... takhle říkat ...“

„Je to pravda! Jste votřesnej! Kde je ten vážený poručík královskéjch mušketýrů? Vidím tady trosku, smrdícího zoufalce, který neumí nic jinýho, než chlastat jako prase!“

„To ... to už je ... moc!“ vykřikne pan de Taille, „Budu žádat ... budeme se bít,“ pokusí se povstat, ale nepodaří se mu záměr uskutečnit. Spadne zpátky na paraván a začne vztekle kopat do stolu.

„Možná jsou moje slova tvrdý, ale už vám někdo musí říct pravdu přímo do očí! Možná jsem krutý, ale nemohu jinak. Buď budete mít vůli a pak můžete počítat s mojí pomocí. Ale jestli chcete pokračovat v týhle sebevraždě, tak beze mě. Rozmyslete si, co chcete dělat.“

„Vy ... vyhrožujete ... staral jsem se ... vo vás ... nevděčnost!“

„Nevděčnej bych byl, kdybych se na vás vykašlal. Ale já tady s vámi sedím, místo abych si šel lehnout, což je důkazem vopaku!“

„Dal sem ... vám peníze ... dům ... vše sem vám ... dal ... vy mě urážíte ...“

„Ano, velmi jste mi pomohl. Jsem vám za vaši pomoc vděčnej. Pokud však, až budete střízlivej, budete trvat na tom, že jsem nevděčník, určitě budu schopnej se odstěhovat někam jinam.“

„Tak ... si ... táhněte ... když jste ... takovej.“

„Nebudu na vaše řeči teď brát zřetel. Dobře ale važte svoje slova. Některý věci se jen velmi obtížně berou zpět!“ řekne velmi důrazně Armand.

„Jedno ... mi je to. Táhněte! K čertu!“ rozmáchně se mušketýr.

„Dobře. Odcházím,“ zvedne se hrabě, pak se otočí. Vezme z police poloprázdnou karafu i s pohárem a postaví obojí na stůl, „Tady máte další chlast. Dělejte si co chcete. Zabíjíte se, pane barone, a děláte to skutečně velmi důkladně!“

„Hovno!“

„Jak myslíte. Odcházím,“ řekne pan de Godille a aniž by se otočil ke trosce na paravánu, opustí místnost. Když zavřel dveře, zhluboka si povzdechne.

„Jak vypadá, pane hrabě?“ zeptá se ho ustaraný Augusto, který postává nedaleko.

„Raději se nebudu vyjadřovat,“ mávne rukou Armand, „Jsem docela naštvanej. Ačkoli vím, že je vopilej a asi moc neví, co mluví. I když možná právě proto, že je vožralej, říká co cítí.“

„Nějak vás urazil, pane hrabě?“ podívá se zkoumavě a poděšeně zároveň sluha do zachmuřené tváře šlechtice.

„Ano. Ale nechci o tom mluvit.“

„Určitě svoje slova tak nemyslel. Má vás rád. Ale už začíná nad sebou ztrácet kontrolu.“

„Možná máš pravdu,“ zamyslí se Armand, „Tak mu zítra řekni, až bude střízlivej, jak se choval. Řekni mu, že jeho přítel je velice rozladěnej a smutnej. Že se ho, co mu včera řekl, velmi dotklo.“

„Co vám vlastně řekl, pane hrabě? Těžko si svoje slova bude zítra pamatovat.“

„Vmetl mi do obličeje, že jsem nevděčník. Dal mi peníze, poskytl ve svých domech přístřeší a já mu za to nejsem dostatečně vděčnej.“

„To je moc zlý. Co jste udělal vy, pane hrabě?“

„Nic. Vlastně ano. Pokud svoje žvásty zopakuje, až bude střízlivej, tak si začnu okamžitě hledat jiné ubytování.“

„Řekl ještě něco?“

„Táhněte k čertu.“

„Doufám, pane hrabě, že jeho slova neberete vážně,“ podívá se trochu nervózně Augusto na mladíka, „Určitě ho jeho chování zítra bude mrzet. Určitě, pane hrabě.“

„Taky doufám. Ostatně, jak má bejt dlouho tady?“

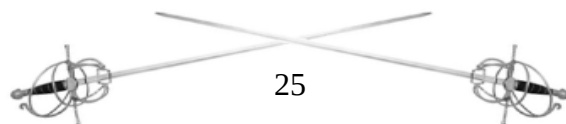
„Nevím, dali mu několik dní volna, aby se vzpamatoval. Jak začal odpočívat, jste viděl sám, pane hrabě. Asi pár dní zůstane v Paříži.“

„Dobře. Já si zítra s sebou vezmu Maurice a Vincenta a zůstanu v Saint-Germain. Bydlet chvíli jinde pro mě bude výhodnější. Prosím, vyříd' můj příkaz mým sluhům. Jdu si lehnout.“

„Mám vám poslat Maurice, aby vám pomohl s odstrojením?“

„Ne. Nemám moc chuti se s nikým bavit ... to nic. Zaříd', ať jsou oba sluhové zítra připravený. Pojedou se mnou do Saint-Germain.“

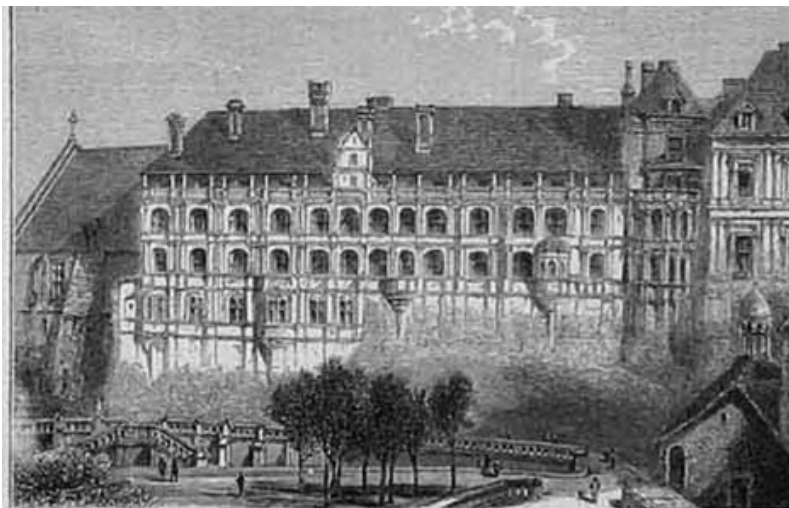
„Jak si přejete, pane hrabě,“ ukloní se Augusto. Je také značně rozrušený.

ZÁMEK V BLOIS

Kočár se blíží po zasněžené silnici k Blois. Sněhu je na proházené cestě jen pár centimetrů, přesto značně ztěžuje jízdu. Uvnitř dopravního prostředku se choulí hrabě de Aboa, který se blíží se svým doprovodem k prvnímu cíli své cesty. Cesty, na kterou byl vyslán svými přáteli okolo Vrchního podkoního Jeho Veličenstva Henri Coiffiera de Ruze d'Effiant, markýze de Cinq-Mars, přezdívaný Monsieur le Grand.

Pan de Aboa neponechá nic náhodě. Vybaví sebe a svůj doprovod teplým oblečením a především všechny velmi dobře vyzbrojí. Nechybí pistole ani muškety. V kočáře spolu s ním sedí jeho osobní sluha Nicolas Misquton, kočár řídí Emile Tomeaux a kolem něj kluše pět jezdců, které si pro svoji výpravu hrabě najal. Jde o muže mezi dvaceti až třiceti roky se zkušenostmi z armády, což představuje záruku, že se v případě nebezpečí nezaleknou.

Město Blois na Loire a nádherný zámek vystavěný na stráni nad ním, hrály velmi významnou roli už mnohokrát v dějinách Francie. Kromě toho, že si tento zámek oblíbili mnozí králové Francie, zde v letech 1576 a 1588 zasedaly generální stavové, byl zde v roce 1588 zavražděn vévoda de Guise a jeho bratr kardinál de Guise. Krátce nato zde zemřela Kateřina de Medici, aby tady byla později v letech 1617 až 1619 držena ve vyhnanství Marie de Medici.

Nádherný zámek ve stylu pozdní gotiky a renesance, zvedající se na svahu a patě výšiny nad městem, byl vystavěn na konci patnáctého a začátku šestnáctého století. Ale ani město si nijak nezadá. Určitě nejde přehlédnout dominantní klášter Svatého Mikuláše z dvanáctého století, dlouhý více než osmdesát metrů, ale ani katedrálu Svatého Ludvíka, biskupský palác i mnoho dalších šlechtických paláců. Určitě impozantně působí i přes tři sta metrů dlouhý kamenný most s vysokým obeliskem.

Blois patřilo nejprve k panství hrabatů z Blois, pak ho ovládl rod Chatillonský, až ho roku 1397 koupil královský rod a od té doby mu patří. I proto zde našel své útočiště vévoda d'Orleans, králův bratr.

Hrabě de Aboa a jeho doprovod se však těmito krásami města a okolí mohou kochat jen velmi málo. Přijíždějí v pozdním odpoledne, na vše se již začíná snášet tma. Vítají je spíše siluety staveb a odrazy světla z jednotlivých domů a paláců. I ruch v ulicích utichá, komu by se také chtělo trávit čas v nepěkném mrazivém počasí. Vlezlá zima proniká rukávy, nohavicemi a každou další škvírou do oděvů, aby jejich nositeli připomínala, kdo je v tuto roční dobu pánem na zemi.

Když kočár s doprovodem vjíždí do zámku a je kontrolován strážemi, zvítězí tma nad dnem už docela. Po delším vysvětlování, co za vetřelce proniklo do jejich hájemství, se podaří návštěvníkům dostat až k cíli své cesty. Hrabě dostane příslib, že se postarají o jeho služebnictvo a sám je uveden do zámku. Komoři neprojevuje velkou radost, ale snaží se zůstat nad věcí. Z jeho jednání však číší chlad a

nezájem. Požádá hraběte, aby zůstal ve vstupní hale a jde ho ohlásit. Nevítaný host se baví pozorováním krásných ozdob na zdech i elegancí celého prostoru.

„Drahý příteli, rád vás vidím,“ ozve se náhle za jeho zády.

„Drahý příteli, mé pocity jsou o to větší, neboť přicházím z té hrozné zimy. Jsem docela ztuhlý a zdejší teplo je pro mě jak léčivý balzám,“ usměje se pan de Aboa.

„Však bych vás taky v tomto nečase nečekal,“ přikyvuje šestadvacetiletý Claudie de Bourdeille, hrabě de Montresor, sokolník králova bratra, jeho věrný společník a přítel. Který s ním mimochodem již v roce 1636 plánoval zavraždění kardinála Richeleua.

„Už jsem se v Paříži docela nudil, proto jsem se rozhodl navštívit své přátele v Blois.“

„To jste udělal dobře. Jaká byla cesta?“

„Studená,“ rozesměje se host, „Naštěstí jsme neměli tu čest použít velký arzenál našich zbraní, asi i různým lapkům bylo zatěžko v tomto nečase nás obtěžovat.“

„Máte velký doprovod?“

„Kromě dvou sluhů jsem si najal i pěti vojáků.“

„Rozumné opatření. Co nového v Paříži?“

„Vcelku nic. Král i kardinál úspěšně vzdorují svým chorobám, dvořané úspěšně pomlouvají jeden druhého a usilovně intrikují. Ale hodně se mluví o přípravách na tažení na jih, jak udeří jarní čas.“

„Taky jsem slyšel. Přijel jste právě v čas. Za chvíli se bude podávat večeře, zařídím, abyste měl čestné místo mezi hosty.“

„Bude tu hodně hostů?“

„Dnes večer ne. Jen několik přátel a lidé ode dvora Monsieura. Taková malá večeře pro deset, patnáct osob,“ vysvětlí vrchní sokolník králova bratra.

„Bude mi potěšením. Jak se vede Monsieurovi?“

„Nudí se, co také v takovém čase a tak daleko od královského dvora.“

„Nudit se je zlé. Asi ho málo rozptylujete.“

„Jak taky. Určitě bude rád, až vás uvidí. Máte pro něho nějaké dobré zprávy z Paříže?“

„Tak trochu. Pár pozdravů od jemu oddaných přátel,“ odvěti neurčitě Geoffi.

„Vydržte chvíli, příteli,“ požádá o shovívavost Claudie, „Zařídím, aby vám dali pokoj, přinesli vaše zavazadla. Abyste se stihl převléci na večeři. Bude asi do hodiny. Já vás ohlásím u Monsieura.“

„Myslel jsem, že to šel udělat komoří.“

„Chtěl, ale potkal mě. Nenechal jsem si ujít to potěšení přivítat vás osobně. Prosím, omluvte mě, jdu zařadit vše potřebné,“ vzdálí se pan de Montresor.

Pan de Aboa je posléze zaveden do prostorných komnat určených hostům, jsou mu přineseny jeho věci. S nimi dorazí i Nicolas, který mu pomůže se převléci. Již v gala je odveden do prostorné místnosti, v níž se dnes podává večeře. Té se zúčastní na dvacet mužů a dam. Včetně Monsieurovy čtrnáctileté dcery Luisi, jejíž krásu neopomene hrabě při přivítání pochválit. Ač opak je bohužel pravdou. Jsou u ní patrné mužské znaky, je kostnatá a má výrazně červený nos, protáhlý obličej, ale v té době již obdivované světlé vlasy a modré oči.

S vévodou d'Orleans prohodí hrabě jen pár zdvořilostních frází. U večeře pak na vyzvání vypráví pár drbů ode dvora, přičemž si dává pozor, aby z nich vyšli negativně především kardinál a jeho nejbližší služebníci. V tomto je hrabě jako doma, pročež sklídí obdivné pohledy a je nazván zábavným společníkem.

Po večeři následuje diskuse u sklenice vína, společnost se roztrhá na menší partičky, hrají se nějaké stupidní hry. Vcelku slušná nuda, která je pánem domu k radosti mnohých po dost dlouhé době ukončena a společnost rozpuštěna. Pan de Aboa se chystá zamířit také do svých komnat, ale je zastaven jedním ze služebníků.

„Pane hrabě, Monsieur vás zve ještě na pohár vína,“ oznámí mu mladičký panoš.

„Děkuji, veď mě,“ přikývne pozvaný.

Projdou pár sály a skončí v malém salónku. Zde obdrží host nabídnutou židli a pohár vína, jehož druh se snaží určit. Decentně si usrkne a nechává nápoj válet po jazyku. Nemá však mnoho času na přemýšlení, protože vzápětí dorazil králův bratr. Nechá si nalít od služebnictva, přinést pár zákusků k vínu a pak je všechny vyžene. Chce mluvit s hostem o samotě. Oba se posadí, znají se již dlouho.

„Už delší dobu jsme se neviděli, drahý příteli,“ pozvedne pohár Gaston.

„Je mi velkou ctí přijmout vaše pozvání, Monseigneur,“ ukloní se pan de Aboa a rovněž pozvedne pohár.

„Na mého bratra krále.“

„Na krále.“

„A na zmar jeho a našich nepřátel,“ dodá vévoda.

„Na zmar vašich nepřátel,“ upraví přípitek Geoffi, což vykouzlí úsměv na tváři největšího intrikána francouzského království.

„Určitě jste však nevážil takovou cestu, než abyste mě pozdravil.“

„Máte pravdu, Monsieure. Ačkoliv jsem velmi šťasten, že mohu být vaším hostem. Byl jsem požádán jistými přáteli, abych navštívil vévodu de Bouillon v jeho sedanském knížectví. Zdálo se nám vhodné, abych si před touto návštěvou promluvil s vámi.“

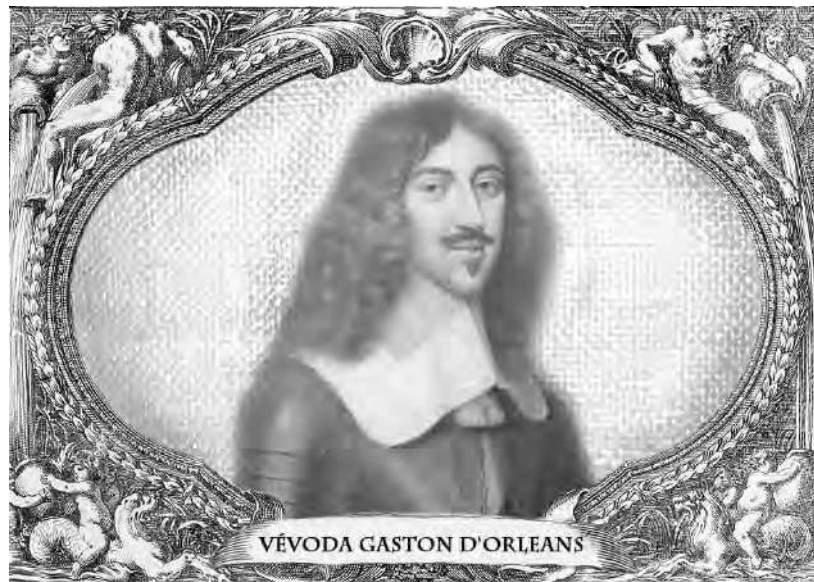
„Vy budete cestovat za vévodou de Bouillon?“ podívá se na hosta pátravě princ, „Oceňuji vaši obětavost pro naši věc. Věřu, budeme si vaše jednání dobře pamatovat, to vám slibuji.“

„Jsem rád, Monsieure, že vám mohu být prospěšný.“

„Už brzo nastane doba, kdy vám budu moci vaše strádání nejen při tomto cestování náležitě vynahradit. Jistě se najde vhodný úřad, který bude hoden takového oddaného přítele a muže vašich kvalit,“ zasní se králův bratr.

„Monsieure, je mi ctí vám pomáhat,“ říká vážně pan de Aboa, „Ale mám také mnoho starostí. Někteří naši přátelé jsou dle mého velmi neopatrní. Příliš otevřeně dávají najevo své úmysly. Což není v takovém delikátním případě dobré.“

„Nepochybně máte na mysli mé dobro, ale není už čas, aby se poměry změnily? Kardinál je nemocný, můj bratr je nemocný. Můj synovec, dauphin, je malý. Nezdá se vám, že jsem už čekal příliš dlouho?“

„Chápu vaše pocity, Monsieur. Ale jak jste sám řekl, kardinál je nemocný. Mnoho času mu nezbývá. Nebylo by přeci jen lepší počkat, až si ho Bůh povolá?“

„Co však, když můj bratr zemře dříve? Co udělá ten hrozný kardinál? Jmenuje se za poručníka krále a regenta království? Když bude mít tu možnost, nemyslíte, že přemluví mého bratra, aby mu svěřil tuto roli? Určitě bude tvrdě bojovat, abych se tím regentem nestal já! Ačkoliv jsem jediná oprávněná a Bohem povolána osoba pro tento úděl.“

„Chápu vaše obavy, Monsieur, asi jsou oprávněné. Mám jen strach, aby Richelieu nepřišel na jisté plány. Příliš osob začíná být zasvěcených. Mnoho velmožů, ale i dalších. Je vůbec možné, aby takové rozsáhlé spiknutí ušlo pozornosti jeho špehů? Sam dobře víte, jak propracovaný jejich systém má.“

„Zrazujete mě, abych se k těm statečným mužům přidal?“

„Takto bych své výhrady rozhodně neformuloval, Monsieur. Spíše bych vás vybídl, Monsieur, abyste jim domluvil, aby byli opatrnější. Budu mluvit otevřeně. Markýz de Cinq-Mars je skutečně hloupý, než aby byl něčeho takového schopen. Je potřeba, aby se takové záležitosti ujali zkušení muži, což však on při své pýše jen těžko dopustí.“

„Snad. Ale ten kluk má velký vliv na mého bratra. Může ho ovlivnit, až k dané situaci dojde.“

„Myslíte, Monsieur? Nedávno jsem mluvil s markýzem de Fointralles. Upozornil jsem ho, jak se při všech dramatických událostech váš bratr vždy postavil nakonec na stranu svého prvního ministra. Nespoléhal bych se na podporu vašeho bratra, Monsieur.“

„Jsem vám vděčný, drahý příteli, jak otevřeně mi říkáte svoje obavy. Jsem si však jist, pane hrabě, tentokrát náš záměr již vyjde. Většina, ne-li všichni velmožové, stojí za námi. Královna, která porodila mému bratrovi následníka, je také na naší straně. Možná jen pasivně, ale i tak. Můj bratr cítí, jak rychle mu ubývá sil a rád by dovládl sám bez poručnictví toho hrozného červenokabátníka.“

„Ale vždy se postavil za něho.“

„Protože takové jednání tehdy pro něj bylo výhodné a jednoduché. Jenže teď je jiná situace. Pokud uspějeme a kardinál bude odstraněn, můj bratr poslechne hlas rozumu. Zvláště, když nebude mít příliš na výběr.“

„Pak mám ještě jednu starost. Španělskou kartu považuji za zvláště nebezpečnou.“

„Ano, jde o velmi nebezpečnou hru,“ napije se vévoda, ale zdá se, že ho výhrady jeho příznivce příliš neznepokojují. Je si až příliš jist svým postavením králova bratra, vždyť i ze všech předchozích neúspěšných spiknutí vyšel vcelku dobře, „Když získáme otevřenou podporu ze strany Španělska, když bude na naší straně dost vojáků, nezbude mému bratru, než kapitulovat a přijmout naše podmínky.“

„Monsieur, jsme se Španělskem ve válečném stavu. Spojenectví s nepřítelem království musí být nutně považováno za velezradu,“ varuje Geoffi, zděšený úvahami spiklenců jdoucími tímto směrem.

„Zatím k ničemu takovému nedošlo. Pouze musíme brát do úvahy všechny možnosti, které nám dají absolutní převahu. Pokud chceme uspět, musíme mít širokou podporu. Proto zasvěcujeme do našich plánů více osob. Čím širší podpora bude, tím větší šanci na úspěch budeme mít.“

„Ovšem taky hrozí větší nebezpečí prozrazení,“ neodpustí si výhradu pan de Aboa, ale vycítí, jak už svými názory vévodu unavuje, proto rychle dodá, „Možná však jsou mé úvahy opravdu příliš opatrnické. Nemám tolik informací jako vy, Monsieur, z toho možná pramení moje nejistota.“

„Vaše obavy jsou na místě, drahý příteli,“ odvětlí Gaston povýšeně, „Dáváme si velký pozor, s kým o těchto záležitostech mluvíme. Ne každý je zasvěcen do našich plánů. Ani vy nevíte vše. Jestliže uvažujeme o podpoře Španělska, tak pouze v teoretických úvahách. Jde nám o získání takového postavení, aby po pádu kardinála můj bratr musel uznat naše požadavky.“

„Rozumím, Monsieur. Nechcete dát Jeho Veličenstvu na výběr příliš mnoho možností.“

„Ano. Jistě bude chtít zachovat trůn pro své potomky, moje drahé synovce. Potom bude muset respektovat naše požadavky. Na důležitých místech musí být naši lidé. Musíme mít jistotu, že po jeho smrti, která se zdá, bohužel, vzhledem k jeho zdravotnímu stavu neodvratná, se ujmu regentství,“ mluví

vévoda až příliš bez emocí o možném skonu svého bratra. Pan de Aboa se při jeho slovech lehce zachvěje.

„Omlouvám se, Monsieur, jestli jsem svými slovy vyvolal vaši nevoli,“ řekne jakoby smutně hrabě, „Jsem vaším oddaným služebníkem a vždy se snažím myslet na váš prospěch. Proti jsem si dovolil vznést tyto svoje námitky.“

„Vaše starost o mé zájmy váš šlechtí, drahý příteli,“ usměje se pan d’Orleans, „Mimo jiné mě tím ujišťujete o své oddanosti naší věci. I o vašich schopnostech. Proto jste vy osobně do našich plánů zasvěcen více než mnozí další. Určitě i z tohoto důvodu vás naši přátelé vybrali, abyste navštívil knížete de Bouillon. Budete s ním nepochybně jednat a mluvit rozvážně. V něčem vám však dávám zcela za pravdu. Ani já sám nejsem nadšen tím, že někteří moji přátelé mají příliš horké hlavy. Nepodceňuji žádnou přípravu.“

„Velice si vážím vaší důvěry, Monsieur.“

„Já zase vaší oddanosti, milý hrabě. Jak dlouho se hodláte zdržet?“

„Nejvýše pár dní. Abych se trochu vzpamatoval. Pak znovu vyrazím. Čeká mě dost strastiplné cestování, než budu mít tu čest setkat se s vévodou de Bouillon.“

„Buďte opatrný, nejen s ohledem na zimu a nebezpečí s ní spojené. Je velmi krutá doba, kdy pro mnohé lidský život nemá velkou cenu,“ varuje králův bratr, z jeho úst taková slova znějí hodně falešně. Životy jiných mu byly a jsou vždy naprosto lhostejné, „Nepotřebujete silnější doprovod? Určitě bych byl schopen vám sehnat pár vojáků, kteří by vás doprovodili.“

„Mám své lidi. Nechci příliš velkým doprovodem vzbuzovat zbytečně pozornost.“

„Rozumné, drahý příteli. Myslíte na naše záležitosti více, než na svoji bezpečnost,“ pochválí záměry svého vyslance Gaston.

„Sdělíte mi, Monsieur, s čím mám vévodu de Bouillon oslovit?“

„Probereme přesné instrukce později, drahý příteli, před vaším odjezdem. Musím si sám ještě mnohé ujasnit,“ odpoví vyhýbavě vévoda, „Ještě se vás zeptám na pár drbů od dvora, vyprávěl jste u večere tak působivě. Pak vás už propustím, abyste si mohl odpočinout. Určitě po tak náročné cestě po odpočinku toužíte.“

„Myslet na únavu, když mám možnost být ve vaší společnosti, by bylo krajně nezdvořilé, Monsieur,“ ukloní se lehce Geoffi.

„Jste milý a zdvořilý jako vždy, drahý hrabě. Co říkají lékaři o stavu kardinála?“

Pan de Aboa stráví na zámku v Blois další dva dny. Navečer toho druhého z nich je opět královým bratrem povolán k rozhovoru mezi čtyřma očima, ve stejném salónku jako po svém příjezdu. Červené víno výborné chuti a stůl obložený zákusky nemohou chybět. Po pár zdvořilostních frázích přejde vévoda rovnou k věci.

„Hodně jsem přemýšlel i o vašich názorech na některé záležitosti,“ začne rozvážně, po krátké pauze pokračuje, „Vše, co si zde říkáme, jsou velmi delikátní otázky. Budu s vámi však mluvit naprosto otevřeně. Mám k vám úplnou důvěru.“

„Monsieur, vynasnažím se být této důvěry hoden.“

„Spoléhám na vaši oddanost i schopnosti, drahý hrabě. Aby se vám úkol lépe plnil, mohu vám také něco slíbit. Pokud uspějeme a poměry se změní, nezapomenu na vaši oddanost. Zajistím vám takový státní úřad, ze kterého vám budou nejen plynout zisky oficiálně, ale který vám zajistí možnost získat i nějaké prostředky bokem. Jistě mi rozumíte,“ mluví opravdu zcela otevřeně králův bratr.

„Vaše Výsost je velkorysá.“

„Nejde o velkorysost, milý příteli, ale nutnost mít kolem sebe oddané služebníky, na které se vždy mohu spolehnout. Za takového vás považuji.“

„Jsem potěšen, jak dobře o mně smýšlíte, Monsieur.“

„Znám vás již delší dobu, pane hrabě. Mluví se o vás jako o muži, který je velmi ctižádostivý. Nepovažuji takovou vlastnost za nic špatného. Naopak. Mám rád muže, kteří vědí co chtějí a jsou ochotni

pro splnění svých cílů i riskovat. Již vícekrát jste dokázal své schopnosti. Nyní ale připravujeme velkou věc, která pro vás může znamenat velké nebezpečí.“

„Jsem si případných následků vědom, Monsieur. Pomýšlím na svoji kariéru a jsem ochoten pro ni i riskovat. Dospěl jsem k jednoznačnému závěru, Monsieur, vy mi můžete pomoci ze všech nejvíce.“

„Výborně, otevřenost a upřímnost se mi líbí. Proto můžeme bez obav pokračovat dále. Byl jste zasvěcen do našich příprav, kdy máme zájem osudu pomoci. S kým jste o našich záměrech, pravděpodobně v náznacích, mluvil?“

„V jistých náznacích s parlamentním radou panem de Thou a markýzem de Fointralles. Také, ale jen velmi okrajově, s markýzem de Cinq-Mars.“

„Co zatím přesně o naší věci víte?“

„Mnozí urození muži, výkvět tohoto království, jsou již znechuceni chováním prvního ministra kardinála de Richelieu. Jak omezuje jejich práva, daná od jaktěživa. Jak vede válku proti katolickému Španělsku a paktuje se s protestanty. Jak ovládá krále a našeptává mu tak, aby z toho měl vždy prospěch především on sám a naopak velmožové byli nadále utiskováni.“

„Správně. Máte povědomí o plánovaném postupu?“

„Pokud jsem si dal vše dohromady, považuji za jediný možný způsob zbavit kardinála vlivu na krále.“

„Zbavit ho vlivu je ovšem velmi obtížné, již si vydobyl své výsadní a těžko otřesitelné postavení.“

„Určitě, Monsieur. Pak pouze jeho smrt může přinést očekávanou změnu.“

„Vyřkl jste právě velmi nebezpečnou větu, drahý hrabě.“

„Jsem si významu svých slov vědom.“

„Ovšem nápomoc naplnění osudu není vůbec jednoduché.“

„Naopak, Monseigneur, jde o záměr nesmírně obtížný, hned ze dvou důvodů. Kardinál je opatrný a má velmi početnou a schopnou tělesnou stráž. Ale jeho největší ochranou je jeho církevní postavení.“

„Uvažujete správně.“

„Kdyby se někdo rozhodl kardinála odstranit, musí počítat s tím, že bude pravděpodobně exkomunikován. Což je hrozný trest.“

„Vše se musí důkladně zvážit. Ale nejde jen o tento první krok. Pokud se podaří nějak kardinála zbavit jeho moci, jedno jakými prostředky, nastává další obtížný úkol. Je nutné zajistit, aby můj bratr uznal práva moje a mých přátel.“

„I toto je rovněž velmi těžké. Jeho Veličenstvo určitě nebude mít zájem, aby se s někým dělil o svoji moc. Naopak by mohl této situace využít, aby se zbavil některých velmožů. Aby ještě více omezil jejich moc. Kdyby je obvinil ze spiknutí, v případě použití extrémního řešení dokonce z vraždy církevního hodnostáře, dostalo by se mu legitimního důvodu, proč proti nim tvrdě vystoupit.“

„Uvažujete opět velmi správně.“

„Z těchto důvodů pravděpodobně uvažují někteří o využití váhy, které má španělský král u papežského stolce. Případně si zajistit jeho podporu. Ovšem zde je zde bohužel velké riziko, kdy by na tento akt mohlo být pohlíženo jako na otevřenou vlastizradu.“

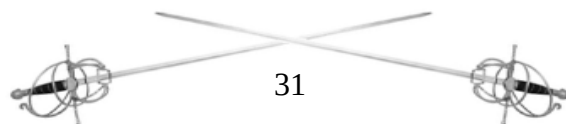
„Máte pravdu, tím se naše záležitost stává ještě více delikátní.“

„Rozumím-li správně, Monsieur, musí být ti, co zbaví kardinála jeho vlivu, dostatečně silní. Jeho Veličenstvo proti nim nebude moci otevřeně vystoupit. Zvláště, když budou mít otevřenou podporu španělského krále a papež i v případě extrémního řešení, zůstane zdrženlivý. Mohou s touto otevřenou či tichou podporou pro sebe vyjednat výhodné podmínky. V otázce regentství, účasti ve státní radě, získání míst vlivných státních úředníků pro své lidi.“

„Lépe bych situaci nepopsal, drahý hrabě,“ tváří se velmi spokojeně Gaston.

„I z těchto důvodů je snaha získat širokou koalici proti kardinálovi. Která by po jeho pádu byla natolik významná, aby byl král donucen s jejími členy jednat o podmínkách rozdělení moci či naplnění jejich požadavků.“

„Oprávněných požadavků,“ opraví svého hosta vévoda.

„Oprávněných požadavků, Monsieur,“ opraví se pan de Aboa vzápětí. Je trochu na rozpacích, ale přijímá hru, jako kdyby celý plán vymýšlel on. Sice plně nechápe, co svými otázkami králův bratr zamýšlí, ale nezpěčuje se trpělivě odpovídat a rozvíjet konspirační teorie.

„Široká podpora je, jak jste sám řekl, velmi důležitá. Je nutné, abychom vládli dostatečně velkým vlivem, podpořeným pro případ i vojenskou mocí.“

„Jde o velmi smělý plán.“

„Máte opět pravdu, drahý hrabě. Pokud však máme úspěš, musíme být velmi dobře připraveni. Proto je třeba myslet na všechny okolnosti,“ usměje se vévoda. Jako by právě nemluvil o tom, jak se chystá vytvořit širokou koalici včetně případného shromáždění armády, se kterou v zádech bude minimálně vydírat krále, svého bratra. Hrabě se až zachvěje při představě, jak lehce by mohla být rozpoutána občanská válka. Střeží se však dát najevo jakékoli pochybnosti. Jelikož neodpoví, pokračuje Gaston, „Nyní tedy již víte, jak mluvit s vévodou de Bouillon,“ řekne a významně se hosta podívá.

„Jak moc mám být otevřený, Monsieur?“

„Ten starý lišák už jistě tuší, že se něco chystá. Určitě je velmi zklamaný, jak dopadla jeho revolta, v níž stál proti mému bratrovi společně s chudákem hrabětem de Soissons. Určitě se také třese, aby se k dalšímu protivinství proti Richelieuovi mohl přidat. Bude dobré, když vyzískáte jeho názory, o kterých pak zpravíte naše přátele v Paříži.“

„Vévoda de Bouillon bude mít určitě nějaké požadavky.“

„Nepochybně. Když budete šikovný, tak se vám povede odhalit, co by ho uspokojilo. Aniž byste mu něco slíbil. Ostatně určitě bude příležitost později dojednat podrobnosti jeho účasti v naší koalici.“

„Kdy by mohlo dojít k omezení vlivu kardinála?“

„Záleží na okolnostech. Můj bratr se chystá vytáhnout osobně do Rousillonu. Měl by ho podle různých řečí doprovázet i kardinál.“

„Ovšem tam bude mít váš bratr k dispozici silné vojsko.“

„Otázkou je, zda mu bude zcela věrně,“ usměje se velmi ošklivě a potměšile Gaston.

„Rozumím, Monsieur. Během takového tažení se může stát ledasco,“ usměje se tentokrát Geoffi, „Zvláště když zdravotní stav kardinála je neuspokojivý. Taková námaha s cestováním by mohl urychlit jeho odchod, pravděpodobně přímo do pekla.“

„Cesty páně jsou nevyzpytatelné,“ žertuje králův bratr.

„Někdy se jim dá i vhodně pomoci.“

„Máte pravdu. Zatím jsme pouze na začátku, pane hrabě. Těžko můžeme jen nečinně sedět v tak vážné době. Upozorňoval jste předešlým, kolikrát již dokázal kardinál odrazit výpady proti jeho postavení. Máte pravdu, mnozí vznešení mužové na tuto snahu doplatili i svým životem. Proto musíme být tentokrát dobře připraveni.“

Pan de Aboa právě pronesená slova raději nechá bez komentáře, byť si myslí své. Je naopak přesvědčen o lehkomyšlnosti mnohých ze spiklenců. Jako by jen hráli divadlo a ne skutečnou hru o své životy. Jako by si neuvědomovali, proti jak silnému protivníkovi stojí. Dovedl by takové jednání ještě pochopit u svého hostitele, který si je jistý, že by se jeho bratr nikdy neopovážil dotknout vlastní krve. Ale ti další? Zapomněli snad na pana de Montmorency, pana de Calais a další?

„Drahý příteli, považujete se za dostatečně vyzbrojeného pro jednání s vévodou de Bouillon?“ zeptá se vévoda a opět se pozorně dívá na svého přívržence.

„Ano, Monsieur,“ přikývne hrabě.

„Kudy pocestujete? Vráťte se do Paříže?“

„Přesnou cestu ještě musím zvážit. Nevím, zda bych návratem do Paříže neupoutal pozornost některých kardinálových špehů. Kardinál dostává zprávy o všech osobách spojených s Monsieurem le Grant, vámi i mnohými dalšími. Proto asi Paříž minu a zaměřím rovnou za vévodou de Bouillon.“

„Mohl by kardinál něco o našich záměrech tušit?“ zpozorní Gaston.

„Richelieu není hloupý a ví, že pan de Cinq-Mars je jeho nepřítel. Určitě také ví o jeho povaze a tak může počítat, že by ho mohlo něco podobného napadnout. Jsem si jist, že ho stále sleduje mnoho očí

věrných kardinálovi, kterému se následně dostává velmi podrobných zpráv o každém jeho kroku. Stejně tak má jistě své špehy i zde, na dvoře vévody de Bouillon a u mnoha dalších. Pravděpodobně i proto jsem byl jako prostředník vybrán já, neboť nejsem natolik významným dvořanem.“

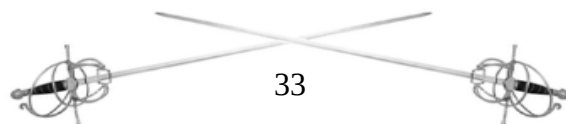
„Uvažujete velmi správně, pane hrabě. Jsem si vědom, nakolik má kardinál propracovaný systém donašečů, špehů a další havěti, která má za úkol nás sledovat. Jistě jim také neujde vaše přítomnost zde.“

„V tom bych problém neviděl. Všichni vědí o mé oddanosti vám, Monseiure, i o přízni, kterou mi s velkou laskavostí projevujete. Budu se snažit být pozorný a dávat pozor, zda nejsem při další cestě sledován. Budu velmi opatrný a budu se snažit za vévodou de Bouillon přijet zcela nepozorován, abych unikl případným špehům kardinála na jeho dvoře. Způsob ještě promyslím.“

„Velmi správně, pane hrabě. Je vhodné, aby se o vaší návštěvě u vévody de Bouillon nikdo nedozvěděl. Může kardinál něco tušit o budování naší koalice proti němu?“

„Bohužel něco tušit může. Ví kolik významných osobností ho nemá v lásce, vždyť k tomu tolikrát sám zavdal příčinu. Ovšem něco tušit a odhalit skutečné záměry, je něco diametrálně odlišného.“

„Souhlasím. Když nemá nic v ruce, žádný důkaz, nemůže nás z ničeho veřejně obviňovat,“ přikývne spokojeně vévoda. Hrabě by k tomuto vyjádření měl tisíc výhrad, ale spolkne je. Nemá smysl zbytečně králova bratra dráždit. Je se zdejším pobytem spokojen. Má velkou šanci, pokud spiknutí vyjde, být dostatečně odměněn za své služby. Pokud by nevyšlo ... však i s tím si už dokáže nějak poradit. Pokud včas zaregistruje skutečný stav věci a skutečné rozložení sil.

DVACÁTÁ PRVNÍ KAPITOLA

NÁVŠTĚVA U MARKÝZE DE CINQ-MARS

Markýz de Almare vstane toho dne dříve, nasnídá se, pak se začne oblékat. Pomáhal mu jako vždy jeho osobní sluha Auguste Bastien, nicméně má k ruce celou řadu dalších sloužících, na čele s lazebníkem, garderobiérem a podobně. Odborníci mladému urozenci schválně křiklavé barvy jeho oděvu, i v zelenobílé barvě stále působí elegantně.

„Je všechno připraveno k odjezdu?“ zeptá se markýz.

„Ano, Milosti. Edmond už připravuje kočár, stejně tak je připraven váš doprovod, Milosti,“ odpovídá uctivě Auguste.

„Jak je dnes venku?“

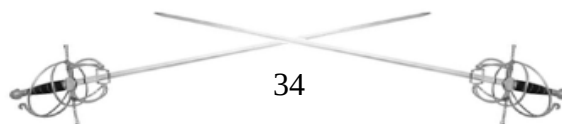
„Stejně hnusně jako včera, Milosti.“

„Co znamená stejně hnusně, Auguste?“

„Zima až hrůza, fičí to tam, ale nepadá sníh. Není to dobrá doba na cestu, Milosti.“

„Co chceš? Vždyť ty zůstaneš doma.“

„Což mě docela mrzí, Milosti. Taky bych se rád podíval do zámku v Saint-Germain-en-Laye, Milosti,“ říká posmutnělým hlasem Auguste.

„Tak pojed'. Ale upozorňuji tě, po celou dobu, co já budu v zámku, budeš čekat někde se služebnictvem. Možná tam o vás nebude vůbec postaráno, možná zůstaneš na mrazu.“

„Hm, tak to asi raději zůstanu doma. Ale přesto, rád bych někdy ten zámek viděl zevnitř. Nikdy jste mi tam nevzal, Milosti,“ posteskně si sluha.

„Možná bude někdy příležitost i za lepšího počasí. Ale asi bych tě měl dneska tak jako tak vzít. Za ten včerejšek bych tě měl vyhnat na mráz jen v noční košili anebo raději rovnou bez ní.“

„Jak Milosti? Za jaký včerejšek?“ zachová kamennou tvář Bastien.

„Jen se nedělej. Stěžoval si na tebe pan komoří!“

„Ten starej prd'ola, furt se mu něco nelíbí. Nemá mě rád, Milosti,“ ujede sluhovi.

„Auguste! Jak to mluvíš? Už jsem ti říkal, v mé přítomnosti se budeš vyjadřovat jak se sluší a patří! Navíc, pan komoří je velmi pečlivým služebníkem. Možná má nějaké vrtochy, ale mezi ty určitě nepatří šíření klepů. Když něco říká, má k tomu důvod!“

„Omlouvám se, Milosti, ujelo mi to. Budu si dávat pozor. Co vám vlastně říkal, Milosti?“

„Včera večer, když jsem nebyl doma, ses vrátil z Paříže a choval se nepřístojně. Dokonce jsi byl opilý. Na pana komořího, který ti tvůj stav vytkl, si byl velmi nezdvořilý! Jsem rozhodnut z tvého chování vyvodit vážné důsledky!“

„To není pravda, Milosti. Pan komoří zveličuje. Tedy ... trochu jsem odsekl. Ale proč si hraje na mého otce? Nic mu do mě není. Jsem váš sluha, Milosti, ne jeho.“

„Pan komoří má svoje povinnosti, ty své. Proto ho laskavě respektuj. Nebo se opravdu rozzlobím a dovolím mu, aby ti zmaloval hřbet holí,“ zatváří se vážně markýz.

„Milosti, opravdu jsem nic neprovedl. Pan komoří mi chtěl udělit kázání a já jsem jen řekl, že o něj nestojím. Nic zlého jsem neprovedl, Milosti, plním si všechny své povinnosti. Nevím, proč se do mě pořád naváží. Nemůžu za to, že jsem mladý, Milosti.“

„Máš se chovat zdvořile a taky budeš. To si zapiš za uši. Proč jsi byl opilý?“

„Nebyl jsem vůbec opilý!“

„Nic jsi opravdu nepil? Ale važ slova, Auguste, lhát mně by mohlo mít pro tebe ty nejvážnější důsledky. Víš kolik je v Paříži mladíků, kteří by velmi rádi nastoupili na tvé místo?“

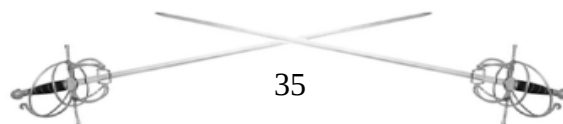
„No ...“ poškrábe se za uchem Bastien, „odpoledne jsem zaskočil na džbáněk vína s Mauricem, sluhou pana hraběte de Godille. Ale jen jsme se trochu napili, vůbec jsem nebyl opilý, Milosti, přísahám.“

„Raději se neptám, kolik těch džbánek bylo.“

„Copak si nesmím, Milosti, ve svém volnu zajít na pohárek vína s kamarádem? Sloužím vám snad špatně, Milosti? Nezakázal jste mi jít na džbáněk vína s Mauricem, Milosti.“

„Nezakázal. Pokud se budeš chovat, jak se sluší a patří na mého sluhu! Nějak rychle ses tady zabydlel a začíná ti narůstat hřebínek. Pokud řeknu panu Vincentovi, přivede mi ještě do dnešního večera mnoho mladých chlapců, kteří budou mít zájem sloužit v mém paláci.“

„Milosti, Vaše Milost mě chce vážně propustit ze svých služeb?“ zalekne se poprvé skutečně Bastien.

„Pokud se nebudeš chovat podle mých představ, určitě v mém paláci končíš. Auguste, velmi vážně o tvé výměně uvažuji. Ještě jedna nepříjemnost a hledej si jiné místo.“

„Milosti! Udělám co si přeje Vaše Milost. Nesmím tedy nikam chodit? Mám být stále zde? Nesmím se kamarádit s Mauricem?“

„Nic takového jsem neřekl,“ podívá se pan de Almare do zrcadla a ukáže na krajkoví, které mu vzápětí sloužící začnou horečně rovnat, „Však mi dobře rozumíš. S Mauricem jste jen tak popíjeli?“

„No ... chvílku jsme si povídali, pak za námi přišly dvě dívky, které slouží v domě jednoho měšťáka. Pozvali jsme je ... na tom snad taky není nic špatného, Milosti.“

„Nemám nic proti tomu, abys měl vztah s dívkou, když takový vztah nebude narušovat plnění tvých povinností. Stejně tak se klidně můžeš kamarádit s Mauricem. Ale nebudeš chodit do mého paláce opilý a nebudeš drzý na pana komořího. Jsou ti mé pokyny jasné?“

„Naprosto, Vaše Milosti.“

„Jak jste dopadli s dívkami, uspěli jste?“

„Máme další schůzku, Milosti. Tam uvidíme, jak se zadaří, jestli nám dovolí ...,“ zarazí se Auguste, protože nenachází vhodný výraz pro intimní vztah mládence a dívky.

„Jak se vede tvému kamarádovi Mauricovi?“

„No ... říkal ... v poslední době bylo u nich dost rušno.“

„Rušno? Pan hrabě pořádá nějaké bujaré oslavy?“

„Pan hrabě ne, ale jeho spolubydlicí, poručík královských mušketýrů baron de Taille. Ten se prej furt ožirá ... omlouvám se, Milosti, prý se často opíjí,“ opraví se sluha, „Pak prý rádí a pán Mauriceho prý uvažuje o změně bydliště.“

„Opravdu jsou problémy pana barona tak vážné?“

„Prý se pan hrabě snaží být v Saint-Germain, když je pan baron v Paříži. A opačně.“

„Budu se muset přitele zeptat,“ zakaboní se obličej markýze. Dává si vše do souvislostí, cítí tak trochu vinu za stav barona de Taille. Vždyť jeho bratr zemřel kvůli němu a možná právě smrt bratra má příčinnou souvislost s jeho současným opilstvím.

„Potřebujete ještě něco vědět, Milosti?“

„Ted' ne, Auguste,“ rozhlédne se šlechtic po dalších sloužících, před nimiž vedli předchozí rozhovor, nicméně ti se snažili dělat hluché, „Podle všeho jsme s mým strojením skončili. Vezmi mi ještě přehoz a pokrývku do kočáru. Obléknu se až ve vstupní hale, abych se nezpotil.“

„Ano, Milosti. Kdy se Vaše Milost vrátí? Co mám nechat přichystat?“

„Na oběd nebudu, ten mám domluvený v zámku se panem de Cinq-Mars. Zda přijedu na večeři v tuto chvíli nevím. Předběžně i na ni jsem někam pozván.“

„K nějaké dámě, Milosti?“ zajiskří se v očích sluhovi.

„Jsi snad můj zpovědník, Auguste?“

„Jsem váš osobní sluha, Milosti.“

„No právě,“ podívá se přísně pán na kmána.

Cesta markýze de Almare do starobylého a proslulého královského zámku v Saint-Germain-en-Laye, rozkládajícím se na levém břehu Seiny, znamená urazit více než dvacet kilometrů. V nepříjemném nečase opravdu prochladne, byť je kočár vyhříván a on sám zabalen do teplého pláště a ještě pokrývky. Pěkně uspořádané italské zahrady i v tuto roční dobu působí nádherně, poprašek sněhu je odklizen, ale zimu zakrýt nejde. Jeho Veličenstvu se však nechce opustit zdejší hájenství, Louvre mu tolik k srdci nepřirostl.

Mladý šlechtic zanechá svůj kočár i své služebníky jejich osudu na nádvoří a sám zmizí v útrobách zámku. Ví, kde se nachází komnaty Vrchního podkoního, který ho dnes pozval na oběd. Mají si dle dohody promluvit o možnosti zakoupení úřadu u dvora Jeho Veličenstva. Králův milec mu slíbil pomoc.

Pan de Almare kráčí chodbami zamyšlen. Přesto uctivě zdraví dvořany a úředníky, které potkává. Bývá zván občas ke dvoru, ale není jeho přímou součástí, což by rád napravil. Je ochoten do vhodného

úřadu investovat nemalé finanční prostředky, které se nachází ve sklepení jeho paláce a které tak pečlivě opatruje jeho správce Vincent Burdain.

„Bohužel, pane markýzi, pan markýz ještě nevstal,“ sdělí mu mladé páže, když vstoupí do prostor vyhrazených velmi úspěšnému oblíbenci krále.

„Co se dá dělat. Mám s tvým pánem domluvenou schůzku, počkám.“

„Račte se posadit, pane markýzi,“ ukáže na křeslo mládenec, pak se zamyslí a dodá, „Podívám se, zda je pán již vzhůru a zeptám se ho, kdy vás přijme.“

Pan de Almare na sobě nedá znát žádné emoce, byť se ho dotýká, že přes domluvenou schůzku pan de Cinq-Mars ještě vyspává. Ostatně za dlouhé polehávání ho opakovaně kritizuje i král. O jeho milci je známo, že často v noci odjíždí za zábavou do Paříže, většinou za Marion de Lorme, podle jiných klepů i za kněžnou Marie Ludvika de Nevers de Gonzague. Tu si chce dokonce i vzít a vzniká z toho další spor. Nesouhlas krále pak dává do přímých souvislostí se zákulisním počínáním kardinála Richelieua.

Není divu, když po návratu k ránu se královi oblíbenci nechce vstávat, pročez hrubě zanedbává své povinnosti spojené se svým úřadem. Všichni se podivují, proč mu liknavé plnění povinností král stále toleruje a rázně si nezjedná pořádek. Na druhou stranu tím roste prestiž pana podkoního, když mu takové chování u panovníka prochází.

„Pane markýzi, račte vstoupit,“ otevře páže dveře do ložnice svého pána, čímž hosta velmi zaskočí, pokud se nedá přímo říci šokuje.

Nicméně chlapce následuje a ocitl se v prostorné místnosti s lůžkem s nebesy, jehož závěsy jsou odhrnuty. Spatří dvorního krasavce, jak se povaluje na lůžku, zakryt do pasu pokrývkami. Když uvidí hosta, naznačí mládeci, aby opustil místnost.

„Drahý příteli, omlouvám se, že vás přijímám takto,“ řekne, což je sám o sobě nevidaný výkon, není vůbec zvyklý se za něco omlouvat, „Ale nějak jsem zaspal a přišlo mi hrubé, abych vás nechal čekat v předpokojí.“

„Děkuji za tento ohled, byť jsem trochu zaskočen,“ nedokáže Pierre skrýt své rozpaky. Od Monsieura le Grant je pozvání k jeho lůžku svým způsobem pocta, přestože ho přijímá takto v nedbalkách.

„Nemám důvod, proč bych se před svými přáteli skrýval. Není důvod, proč by nemohli mít přístup i do mé ložnice,“ podá Henri dost svérázné vysvětlení. Vůbec si nedělá hlavu s tím, že by mohlo být nezdvořilé přijmout návštěvu v posteli, dávaje na odiv svou dobře urostlou hrud’.

„Jsem poctěn, kolik jste mi projevil přátelství,“ je stále zaražen pan de Almare, „Bez problémů však počkám, až vás služebnictvo ustrojí.“

„Není důvod, drahý příteli, posaďte se, můžeme si zatím povídat. Posunul jsem oběd o hodinu. Pozvání na něj samozřejmě platí. Za chvíli nám přinesou něco na zub, vlastně tak spojím snídani s obědem,“ rozesměje se podkoní.

„Děkuji za pozvání,“ posadí se host do křesla.

„Víte co? Přisuňte se blíž k posteli, nechce se mi nějak vstávat. Snad se vás takové přijetí nedotýká. Podle mě nepatříte k těm panákům, co si tak hrozně potrpí na dvorskou etiketu.“

„Určitě nejsem žádný puritán,“ usměje se Pierre nad absurditou dané situace. Přijde na rozhovor s jedním z nejvlivnějších mužů v království, pečlivě se na něj připravuje. Teď ho Vrchní podkoní přijímá nahý v posteli a naznačuje, že je vše v pořádku, neboť to tak mezi přáteli chodí.

Pan de Almare si přitáhne podle pokynu křeslo blíž k lůžku, posadí se. Vlastně, když se nad vším zamyslí, tak mu tato bezprostřednost přijde i trochu sympatická. Konečně někdo, kdo si nedělá starosti s tím, aby splnil všechny záležitosti protokolu. Prostě pozve svého hosta dál, až do svého naprostého soukromí, čímž mu chce dát pravděpodobně najevo svoji náklonnost.

„Představte si, jak by se asi tvářili ti dvorní šaškové, co mi pořád radí, jak dodržovat protokol. Dovedete si představit, že by tu byl někdo z nich místo z vás? Ty by snad rovnou trefil šlak,“ začne se Henri smát nad právě vyřčenou představou.

„Neznám stále všechny taje protokolů,“ začne vážně host, „Jeho Veličenstvo snad může přijmout někoho na lůžku, sám dobře nevím. Pokud je přijímání na lůžku ve vašem případě proti zásadám protokolu, asi by jejich zděšení bylo pravděpodobné,“ rozesměje se, i z něhož již opadla předchozí strnulost, umocněná pro něj hodně nezvyklou situací.

„Jaká byla cesta, příteli? Když jsem se k ránu vracel z Paříže, myslel jsem, že zmrznu. Bylo to hrozný, když jsem opustil vyhrátou postel Marion a musel do té mrazírny.“

„Počasí se asi nezměnilo. Ačkoli jsem se dost vybavil, dorazil jsem hodně ztuhlý.“

„Je to k vzteku, že král dává stále ještě přednost Saint-Germain-an-Laye před Louvrem. Copak v létě, ale i na začátku podzimu, není cestování tak hrozný. Ale teď? Navíc, víte, jak se odsud většinou vytrácím?“

„Nemám tušení.“

„Tady pod zámkem jsou rozsáhlé jeskyně. Připomeňte mi to někdy, vezmu vás tam. Těma se dá sejít k Seině, kde na mě počká loďka, tou přejeďte na druhou stranu a hurá za zábavou.“

„Opravdu dost dobrodružná cesta.“

„Co bysme však my mladí neudělali, abychom se dostali do ložnic našich milenek, ne?“

„Musím se přiznat, nemám s tak dramatickými příchody na scénu zkušenosti.“

„Copak, snad mi nechcete namluvit, že jste stále věrný tý své sutaně, ve který vás tolik let drželi v ústraní? Nevyužívá snad příležitosti?“

„Nežiji v celibátu. Jedna zkušená žena mě velmi dobře zasvětila do tajů milostného života a připravila mě pro další podobná dobrodružství. Neskrývám, již jsem využil i několika dalších příležitostí, jež mi některé dámy poskytly.“

„Tak je to správný. Musíme si užívat, dokud jsme mladý a dokud před námi ženský s očekávanou rozkoší roztahují nohy. Byl by hřích zaváhat, ne, pane abbé?“

„Už nejsem abbé,“ podotkne Pierre.

„Já vím, drahý markýzi, snad se vás můj žert nedotkl?“

„V žádném případě. Musím se přiznat, při našich prvních setkáních jste mě vy sám inspiroval. Rozhodl jsem se dohnat, co jsem tolik let zameškal. Proto se snažím být hodně aktivní.“

„Děláte jediné správně. Když si jen představím vaši předchozí situaci. Být až do dvaceti let nucen dodržovat celibát. Brr, až mi naskočila husí kůže. Víte, kolikrát jste za tu dobu mohl zasunout, pokud byste začal dejme tomu ve čtrnácti, patnácti? Máte věru co dohánět! Měl byste zasouvat ráno, v poledne i večer. Ale stejně své zmeškání nedoženete,“ rozesměje se Henri.

De Almare se nenechá tímto tématem nijak vyvést z míry, už je dostatečně otrlý. Než však může odpovědět, otevrou se dveře a vstoupí dva služebníci. Na tácech přinášejí značně opožděnou snídani. Položí ji na okraj postele.

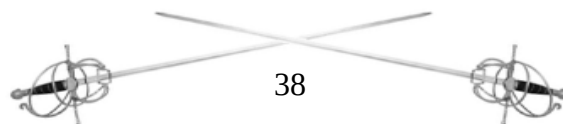
„Přejete si obléknout, Monsieur?“ zeptá se jeden.

„Až po snídani. Jen lehce něco sezobnu. Kdy bude pro mě a mého přítele připraven oběd?“

„Jak si budete přát, Monsieur.“

„Tak nespěchejte. V klidu posnídáme, k tabuli se dostavíme nejdříve za půl hodiny.“

„Máte nějaké další přání, Monsieur?“

„Je tady něco na zub, něco na zapití ... ne, běžte a nerušte nás. Jedině pokud by host měl pro vás nějaký rozkaz, chtěl něco speciálního.“

„Děkuji, snídal jsem, nemám hlad. Snad jen z důvodů své mlsnosti, a díky pokušení nádhernou vůní vaší snídaně, neodolám a také si pár soust vezmu.“

„Tak jděte a nerušte nás.“

Sluhové zmizí a zavrou za sebou dveře. Henri začne pojídat krmí, zpočátku hltavě, potom jeho aktivita klesá. Pierre si občas vezme sousto a lehce ho zapije vínem. Krátkou dobu ticha přeruší Vrchní podkoní. Sedí v poduškách, které ho halí do pasu, vrchní část těla má obnaženou. Ale nepřijde mu tato ústroj nijak podivná, byť hned vedle postele sedí jeho host ve vybraném oděvu.

„Tak kde jsme skončili?“ zeptá se.

„Naposledy jsme mluvili o záležitostech ložnic. Upozornil jste mě na mé meškání v milostných zážitcích. Podle vás, i kdybych se snažil sebevíc, nemohu dohnat vámi nasbírané zkušenosti,“ odvěti zcela bez zaváhání host.

„Ach ano. Když jsem vás spatřil poprvé, přišel jste mi takovej prkennej. Upjatej. Ale slyšel jsem potom něco zcela jinýho. Prý dovedete být i zábavnej a v ložnici divokej.“

„Bohužel k tomu se já mohu těžko vyjadřovat, toto musí posoudit jiní,“ pokrčí rameny Pierre.

„Takový jednání se mi líbí, drahý příteli. Mně pořád všichni ti páprdové něco vytýkaj. Král mě poučuje a někteří ti jeho šášulové se opičí. Ne, většinou mi nic neříkají přímo, toho se neodváží. Ale pomlouvají mě. Myslí si, hlupáci, že o tom nevím.“

„Takový je úděl všech mocných a významných. Často se stávají terčem těch méně schopných a méně významných. Tak to bylo vždy a tak to vždy bude.“

„Velmi hezky řečeno.“

„Asi je lepší se nad takovými pomluvami povznést. Proč se s takovými lidmi zahazovat.“

„Však já je taky ignoruju. Nesahají mi ani po kotníky, jsou pro mě jen odpornej hmyz. Říkají o mně, že jsem líný. Asi proto jsem je doteď nerozmáčknu jak veš,“ projeví dostatek sebevědomí pan de Cinq-Mars.

„Děláte dobře, nestojí za vaši pozornost.“

„Taky si myslím. Jak jste spokojenej se svým pobytem v Paříži?“

„Nestěžuji si. Jak jsem již řekl, snažím se užívat si života. Mám peníze, mám na co si vzpomenu, mnoho žen mi dost nepokrytě nabízí přístup do své ložnice ...“

„Takový způsob života naprosto schvaluju. Když jsem vás tehdy poprvé viděl, tak upnutýho, napadlo mě, že budete takovej studenej čumák. Ale vypadá to s vámi dobře, jak se zdá.“

„Děkuji za pochvalu, z vašich úst jde opravdu o poctu.“

„Jak to myslíte?“ podívá se Henri zkoumavě.

„Muž jako vy, který si umí vychutnat slasti života, umí jistě posoudit tuto činnost i u jiných.“

„Ach tak. Abych se přiznal, tak jsem byl docela zaujat tím vaším ostychem. Říkal jsem si, že by mě bavilo vás zkazit. Zničit dokonalé dílo fráterů. Docela mě mrzí, že už jste to udělal sám.“

„Je mi líto, pokud jsem vás připravil o potěšení.“

„Však něco vymyslíme. Rád bych viděl, jak se dokážete bavit. Když je nějaká soukromá oslava, nějaká uzavřená společnost velmi dobrých přátel. Uvidíme. Něco vymyslíme.“

„Asi vám přesně nerozumím, Monsieur le Grant.“

„Budeme si muset někdy společně vyrazit, popít, prověřat ženský sukně, prostě si užít. Budu nad podobným dobrodružstvím přemýšlet.“

„Bylo by mi ctí,“ lehce se ukloní pan de Almare.

„Ten nápad se mi líbí,“ nadchne se svojí myšlenku králův milec, „musím zapřemýšlet, jak náš záměr provést. Však mě už něco napadne.“

„Budu se těšit.“

„Už vím, co provedeme,“ objeví se ve tváři Henriho vítězoslavný úsměv, „Ale nic vám neřeknu, zatím, nechci zkazit překvapení. Jsem rád, že se vám daří dobře. Proč by taky ne. Jste mladej, peněz máte

dost, hezkej palác, pozorný služebnictvo, roztažený nohy klisniček. Opravdu, vám asi nic neschází, nebo ano, milý příteli?“

„Přemýšlel jsem o úřadu u dvora,“ připomene důvod své dnešní návštěvy pan de Almare.

„Vím o co usilujete. Probereme vaši žádost u oběda. Dáte si ještě něco?“

„Děkuji, ochutnal jsem téměř vše, máte znamenité kuchaře!“

Poslední poznámku ponechá Vrchní podkoní bez komentáře, místo toho přivolá své služebníky. Nechá odnést zbytky snídaně a požádá, aby ho oblékli. Přitom se vůbec neohlíží na svého hosta. Jako by tady nebyl. Po příchodu dvou mladých služebníků odhodí pokrývku, zcela nahý vstane z postele a nechá se strojit. Pierre po očku pozoruje tělo svého hostitele, musí připustit, jeho postava je skutečně atraktivní. Když své pěkné tělo spojí se svým vysokým postavením u dvora, nemusí se bát téměř žádného odmítnutí. Jeho mládí a krása pravděpodobně poutá i krále, byť asi nikdy nedošlo k žádnému tělesnému styku. Už jen přítomnost markýze jako by králi připomínala jeho vlastní dávno ztracené mládí.

Rozpačitý pan de Almare čeká mlčky, až bude jeho hostitel ustrojen. Připadá si trapně, ale střeží se dát své pocity jakkoli najevo. Docela si oddechne, když je Henri oblečen. S radostí uposlechne výzvu, aby ho následoval do vedlejší místnosti, kde je prostřeno k obědu. Služebnictvo oba šlechtice obslouží a pak ustoupí do pozadí.

„Snad se nebudete upejpat jako u snídaně,“ zakousne se do pečeně Vrchní podkoní.

„Budu se snažit, ale s vámi asi krok držet nedokážu,“ usměje se Pierre.

„Kdybyste vydal v noci tolik sil jako já, taky byste dostal chuť.“

„Budu si na vaši radu pamatovat.“

„Prý jste dostal nabídku od pana Mazariniho, abyste vstoupil do jeho služeb,“ podívá se teď Henri pátravě na svého spolustolovníka.

„Máte pravdu. Pan Giulio by asi rád využil mých znalostí jazyka a také vzdělání, které se mi dostalo v klášteře.“

„Co jste mu na jeho nabídku řekl?“

„S lítostí jsem musel odmítnout. Chci si užít svého nového postavení. Chci využít možnosti, které mi dává a o kterých jsme před chvílí mluvili.“

„Udělal jste dobře. Nedoporučoval bych vám vázat se k tomu Giuliovi, protože to znamená zároveň se vázat ke kardinálovi Richelieuovi.“

„Nepopírám, někdy v budoucnu bych asi chtěl působit v diplomatických službách. Ale teď jsem spokojen s tím, co mám.“

„Taky jsem odmítnul být hračkou v rukách Richelieua, ten se mi teď za to mstí,“ upozorní na své problémy pan de Cinq-Mars.

„Nemám tolik zkušeností, abych mohl záměry kardinála posoudit,“ odvětlí zdrženlivě Pierre.

„Zato já už toho zažil víc než dost. Takže s tím Mazarinim nemáte nic společného?“

„Nemám. Rozhodl jsem se odmítnout jeho nabídku a místo toho usilovat o získání úřadu u dvora.“

„Ten nešťastnej úřad. Zajímá mě se o něj, ale zatím není nic volného. Věděl bych o jednom řešení, bohužel není možný ho asi provést.“

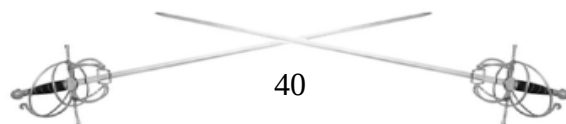
„Jaké řešení?“

„Prostě některého z těch dědků vyzvat na souboj, zapíchnout ho a hned by bylo místo volný. Bohužel, pan kardinál prosadil zákaz soubojů. Škoda.“

„Nejsem si jist, zda bych byl úspěšným duelantem.“

„V tom bych vás milerád zastoupil. Kdyby nebyl souboj zakázán, měl byste do týdne na výběr minimálně z pěti míst. Tedy, mezi námi, ten zákaz se pořád porušuje, ale takhle okatě by nám asi uvolnění úřadu neprošlo. Ale nebylo by pěkný, kdybych zapíchnul čtyři až pět z těch šašků tady a vy jste si mohl vybírat z jejich úřadů?“ rozesměje se nad touto představou Vrchní podkoní.

„Nevím, vaše myšlenka zní rozhodně zajímavě. Pokud však v nejbližší době nejde žádný vhodný úřad získat, nedá se nic dělat,“ nedokáže zcela zakrýt své zklamání žadatel.

„Neřekl jsem, že se nedá nic dělat. Jsou dva způsoby, jak vám mohu pomoci. Buď přesvědčit krále, aby někoho vyhnal, nebo, aby vymyslel další úřad. Obojí se dá nějak zařídit, ale budu potřebovat čas. Nebo si musíte chvilku počkat. Mám dojem, že v brzký době bude volnejchch úřadů dost,“ naznačí Henri způsoby, jak přijít k místu u dvora.

„Asi jsem vás přesně nepochopil.“

„Slyšel jste o chystaný válečný výpravě?“

„Ano, mluví se o ní, něco jsem zaslechl.“

„Mám tenhle návrh. Vyčkejte do jejího skončení. Bylo by dobré, kdybyste se jí zúčastnil. Mohl byste naverbovat nějaký vojáky na svém panství a s nimi se připojit. Takový postup by měl jistě dobřej ohlas. Až tažení skončí, tak váš problém vyřešíme. Pak budou rozhodně některý úřady k dispozici.“

„Domníváte se, že někteří jejich držitelé během výpravy zahynou?“

„To snad ani ne. Ale je možný, že se brzy budou měnit poměry u dvora,“ odvěti vyhýbavě hostitel.

„Dám na vaši radu. Nebudu tedy dále naléhat.“

„Nemějte obavy, budu na vás myslet. Jaký je váš vztah ke kardinálovi Richelieuovi?“

„Neutrální. Jsem v Paříži příliš krátce a mnoho se v politice nevyznám. Navíc jsem zaneprázdněn různými zábavami, nemám ani moc času více proniknout do jejích tajů,“ velmi zpozorní pan de Almare.

„Určitě si o všem ještě promluvíme. Teď vás nechci poměry u dvora zatěžovat. Až se trochu více poznáme, snad budu moci bejt otevřenější.“

„V každém případě děkuji za vaši pomoc. Budu velmi rád, když budu i v budoucnosti moci využít vašich rad.“

„Zatím jsme toho pro vás moc nevymysleli. Ale i když vám nemohu říci více, věřte mi, brzy budou možnosti pro získání nějakýho úřadu větší než teď. Budu na vás pamatovat. Zatím si užívejte života, kterej vám byl tolik let odeprěnej. U mě budete vždycky vítanej, líbí se mi vaše upřímnost a vaše radost ze života. Mám pochopení pro vaše jednání. Nechcete se příliš vázat a naopak si chcete užívat. Kdybych já byl do dvaceti let drženej v klášteře mezi samejma mnichama, pravděpodobně bych ze ženský neslez několik let,“ zažertuje Henri.

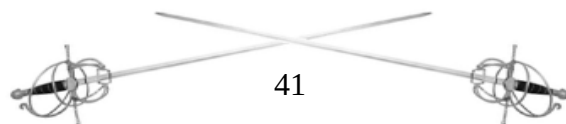
„Vlastně mi tento zcela nezávislý způsob života vyhovuje. Pokud budu mít možnost občas s vámi některé věci probrat, budu vám vděčný.“

„Rád vás budu počítat mezi své přátele.“

„Jsem velmi potěšen vaší vstřícností. Obdivuji, co vše jste ve svém věku již dokázal. Když mi dovolíte lépe pochopit, jak některé záležitosti řešit, jak se dokázat prosadit, budete pro mě vlastně inspirací.“

„Správný postoj, příteli. Někdy není trpělivost na škodu,“ říká muž, který sám dělá vždy pravý opak. S jakou umíněností vyžaduje okamžitě různé úřady, jak rychle chce dosáhnout dalších postů. Svou nenasytností si dělá zbytečně nepřátele a popuzuje krále.

Oběd pokračuje dále, Henri se rozpovídá a s obrovským narcisismem vypráví o svých úspěších u žen, ve svých úřadech. Byť Pierre nemá o mnoha věcech povědomí, uvědomuje si, že mu jeho společník líčí věci tak, jak by je chtěl mít a ne, jak se ve skutečnosti staly či v jakém stavu se nacházejí. Nicméně musí uznat i kvality mladého hejska, kterého je právě hostem. Svým způsobem ho Monsieur le Grant zaujal. Dokonce by se dalo říci okouzlit. Především svou naprostou bezprostředností, otevřeností. Nikdy doposud neměli možnost spolu mluvit takto o samotě. Proto i když nezíská nic než mlhavý slib do budoucnosti, neodchází ze schůzky se špatnými pocity.

VELKÝ PROBLÉM PORUČÍKA DE TAILLE

Hrabě de Godille skončí svůj soukromý výcvik s panem de Seinges a chvátá do svého domu v Saint-Germain. V posledních dnech tam přebývá, především kvůli velké zimě. Nechce se mu cestovat z Rueil do Paříže, když sem je blíž. Starají se o něj Maurice a Vincent. Co se týká barona de Taille, snaží se mu vyhýbat. Když se potkají, zdvořile se pozdraví. Nic víc.

Hrabě si nechá přinést jídlo do salónku. Spokojeně se láduje, když se ozve ze vstupní haly hluk. Poručík mu nevěnuje žádnou velkou pozornost, pravděpodobně se pan de Taille zase vrátil opilý a dělá rámus. Vůbec nemá chuť se s ním setkat. Však on za nějakou dobu usne a bude klid. Zítra ho čeká další výcvik a také tenis, potřebuje si odpočinout. Rozhovor s opilým přítelem je poslední, co by teď potřeboval.

„Pane, asi máme problém,“ vstoupí rozpačitý Maurice.

„Slyšel jsem. Pan baron je zase ožralej, co? Uložte ho a nechte vyspat. Nechci s ním mluvit.“

„Bohužel, tentokrát nebude všechno tak jednoduchý.“

„Řekněte panu správci, ať vám s ním pomůže. Vincent je snad dost silnej, aby ho zvládnul uložit. Opravdu vám nebudu pomáhat.“

„Pan Charles je za dveřmi, prosí o přijetí.“

„Dobře, tak ho pošli dál. Ale na mém rozhodnutí nic nezmění.“

Tissot neodpoví, místo toho zajde pro správce domu a uvede ho dále. Lemaire vypadá velmi rozrušený.

„Pane hrabě, Excellence, mohu s vámi mluvit?“ ptá se značně nervózně.

„Máme zase problém? Je agresivní?“

„Mám pocit, že tentokrát to bude horší, pane hrabě.“

„Co se děje?“

„Pana barona přivedli dva jeho kolegové, ale je v dost bídném stavu. Je řádně potlučený, zraněný.“

„Zraněnej? Je jeho zranění vážný? Od střelný nebo sečný zbraně?“ odloží obírané kuřecí stehýnko Armand.

„Od zbraně snad ne, pane hrabě. Ale podle toho, co říkali jeho kolegové, tak je asi dost velký problém.“

„Tak co se teda děje?“

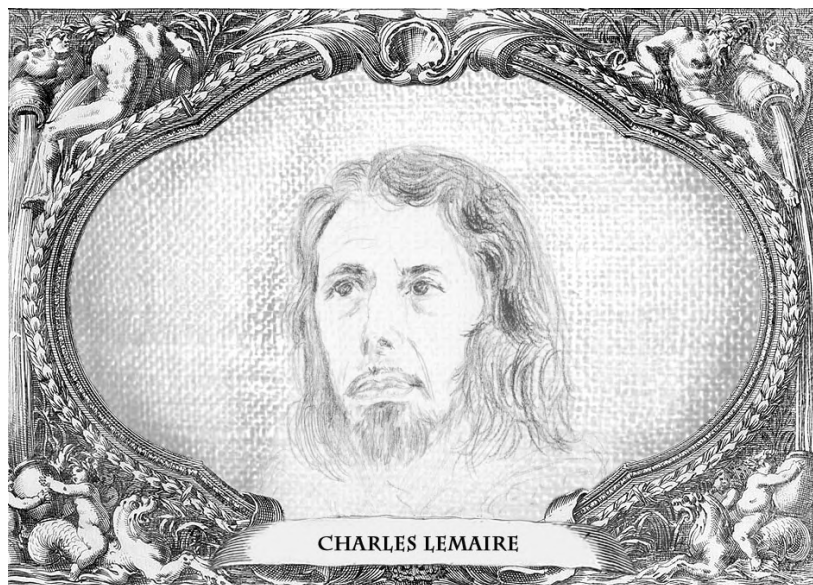
„Pan baron prý někoho napadl a vážně zranil. Pak ho zmlátili. Ale oni vám všechno řeknou lépe. Víím, pane hrabě, nechcete s panem baronem mluvit, ale nešel byste se tam podívat, pane hrabě? Mám velké obavy, Excellence. Pan baron se asi tentokrát dostal do vážných problémů.“

„Něco takovýho se dalo čekat.“

„Necháte všechno na nás, pane hrabě?“

„Ale ne, půjdu s vámi,“ zvedne se šlechtic, pak práskne pěstí do plechového tácu s jídlem, až se krmě rozlétne po stole, „Mám tohle zapotřebí?!“ podívá se tázavě na nešťastného správce.

Nicméně následuje Charlese i Maurice. Sejdou do vstupní haly, kde na donesené židli sedí zády k přicházejícím baron, vedle něho postávají rozpačití mušketýři Gaspard de Badier a Frederick de Gautier. Poslední dva přátelé opilce, kteří mu zůstali věrní. Byť i jim už dochází trpělivost. Otočí se k sestupující trojici a hrabě může spatřit, že i oni nejsou zrovna v pohodě. Gaspard má rozražený ret a

šrám na levé tváři. Frederick roztržené obočí nad pravým okem, které se mu zalévá krví a on ho marně otíral zarudlým kapesníkem.

„Proboha, co se stalo?“ poděsí se skutečně pan de Godille, dojde až ke zbité trojici a podívá se na svého přítele. Ten vypadá opravdu hrozně. Jeho modrá uniforma královských mušketýrů je potrhaná a zakrvácená, on sám má napuchlý obličej, z několika tržných ran mu vytéká krev.

„Pane hrabě, tak už je to tady,“ povzdechl si pan de Badier.

„Je někdo z vás vážně zraněnej?“

„My máme jen nějaký zhmožděniny, nic vážnýho,“ mávne rukou pan de Gautier a znovu si otře krev z pravé tváře, „Nevím však, jak je na tom pan baron. Dostal řádnou nakládačku.“

„Pak mi vysvětlíte, co se stalo. Teď se o něj musíme postarat. Charlesi, skoč pro doktora, je nějaký v blízkém okolí?“

„Znám jednoho, bydlí nedaleko. Snad bude doma,“ odpoví správce.

„Tak běž. Pánové, pojďme, odvedeme pana de Taille do jeho pokoje. Maurici, kde je Vincent?“

„Je v kuchyni. Šel pro nějaký hadry a vodu, aby se mohli pánové opláchnout a smýt krev.“

„Tak s ním za námi přijď. Pánové, pojďme, později mi všechno vysvětlíte.“

Tissot i Lemaire odejdou, oba mušketýři vezmou svého velitele a vlečou ho po schodech do jeho komnat. Ani se moc nevzpouzí, kromě značného množství alkoholu, který pozřel, je taky dost pomlácený. Jen sem tak bolestně vyhekne, když se dotknou nějakého potlučeného místa či když nějaký pohyb vyvolá ostřejší bolest. Uloží ho na postel a začnou ho obratně svlékat. Pravděpodobně v tom mají zkušenosti z bojišť, když takto nakládají s mrtvolami. Ostatně baron nebožtíka tak trochu připomíná, minimálně je dost vláčný.

Krátce nato vstoupí Vincent s Mauricem, přinesou lavór a natrhané prostěradlo. Oba mušketýři se rychle otřou, Magerdie ošetří roztržené obočí Fredericka a podaří se mu z větší části zastavit krvácení. Pak se obrátí k vyslečenému tělu pana de Tailleho.

„Já teď půjdu s pány mušketéry a proberu s nima, co se vlastně stalo. Maurici, omyjte pana poručíka a až přijde Charles s doktorem, zaveďte je sem.“

„Ano pane hrabě,“ přitaká Tissot.

Armand odvede oba potlučené vojáky do svého salónku, usadí je u stolku. Osobně jim nalije pohár vína, nabídne jim i zbytky své večeře, sám se zakousne do nedoženého kuřecího stehýnka.

„Tak co se vlastně stalo?“ zeptá se.

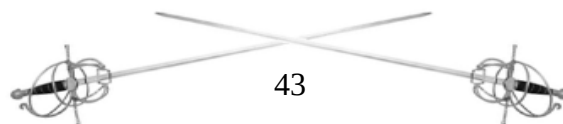
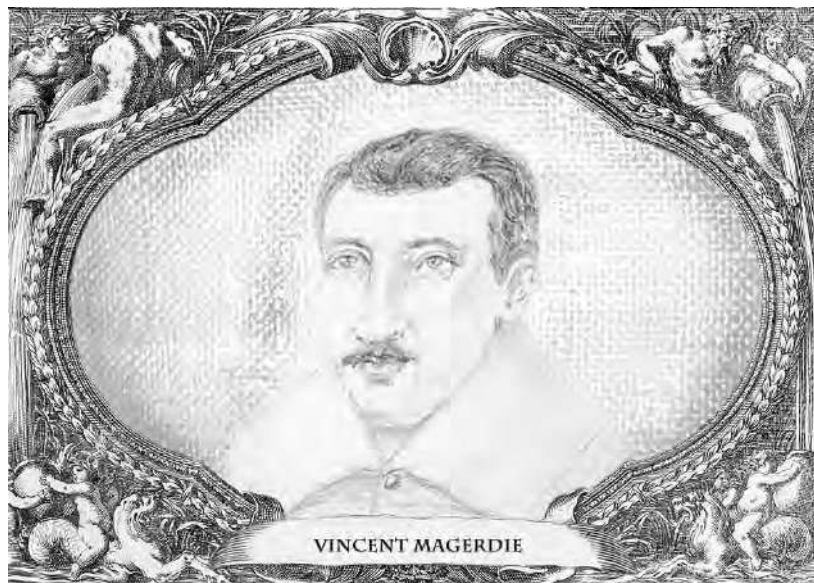
„Raději se neptejte, pane hrabě,“ mávne znechuceně rukou pan de Badier.

„Bylo to dost drsný, pane hrabě,“ přikyvuje pan de Gautier.

„Dobrá, dobrá. Tak co baron vyvedl?“

„Seděli jsme v jedné hospodě nedaleko. Začalo to vcelku klidně. Nechtěli jsme tam ani jít, ale pan baron jako vždycky naléhal,“ začne vyprávět Gaspard, „Nechali jsme se ukecat, taky jsme nechtěli, aby se šel vožrat sám. Ale vypadalo to dobře, dali jsme si jídlo a pilo se docela decentně. Jenže pak se tam objevila skupina mladších měšťanských synáčků, takoví cápkové. Ale byli docela v klidu, tedy aspoň ze začátku. Líbil se jim náš stejnokroj, byli milí, dali se s námi do řeči a po nějaký době si k nám přisedli.“

„Což byla hlavní chyba,“ svěsí hlavu Frederick.

„To byla. Zpočátku to tak nevypadalo, ale pak se začalo pít daleko víc. Pan poručík stále objednával a začal být agresivní. Ty mláďata se nedala, taky byla drzá a začala si dělat s pana poručíka legraci. On jim k tomu ostatně dával dobrou důvod. Motal se, blábolil nesmysly. Pak začal vykládat, že nad nás není a voni jsou jen pijavice, který jsou líný a my je musíme žít. Prostě začalo se jiskřit a schylovalo se k roztržce. Pokusili jsme se tomu zabránit, taky jsme s Frederikem moc nepili, ale bylo to marný. Ti mladíci i pan baron už byli značně vožralí. Místo, aby se bavili, začali být agresivní.“

„Kolik jich bylo?“

„Pět. Teda těch pět sedělo u našeho stolu. Jenže pan poručík si proti sobě popudil i další hosty, když začal urážet třetí stav, tedy měšťanstvo. Nazval je vyžírkama, pijavicema Francie, nehodnýma nazývat se muži, zatímco šlechtu nazýval výkvětem Francie a tak dále. Za chvíli už byla nasraná většina hospody, která se bohužel skládala z větší části právě z měšťáků. Kromě jednoho stolu, našťěstí.“

„Jak došlo k té šarvátce?“

„Ani přesně nevím,“ pokrčí rameny pan de Badier, „Řekl bych, že se pan poručík začal pošťuchovat s jedním z těch mladíků. Nevím, kdo začal. V každém případě ho pan poručík strčil a on ho udeřil pohárem do obličeje. Až poručík slítnul ze židle. Chtěli jsme je roztrhnout, ale jak pan poručík padnul, tak najednou vožil, vytáhl meč a toho kluka píchнул.“

„Proboha,“ zděsí se pan de Godille, „von ho bodnul mečem?“

„Ano. Bodnul ho kordem. Pak teprve začala mela. Vod vedlejšího stolu napadli pana poručíka, vyrazili mu meč a začali ho mlátit. Když jsme tomu chtěli zabránit, tak jsme dostali taky pár ran. Nastala strašná vřava, pane.“

„Jak jste se z toho dostali?“

„Naštěstí u jednoho stolu seděli další tři královští gardisté.“

„Další gardisté?“

„Ano. Pan de Guitaut se dvěma přáteli. Když viděli, jak jsme mlácený, okamžitě nám přispěchali na pomoc. Především pan de Guitaut rozdál pár ran plochým mečem a jeho vstup do šarvátky všechny zpražil. Naštěstí pro nás. Šla z něho hrůza, takže se všichni stáhli a nechali nás pana poručíka odvést.“

„Jak moc je ten chlapec zraněnej?“ zeptá se Armand.

„Tak to bohužel nevím. Myslím, že ho bodl někam pod rameno, ale nejsem si tím jistej. Hned začala ta rvačka, ten kluk se sesunul u vedlejšího stolu, nařikal tam. Ale když jsme odcházeli, tak žil. Snad to přežije.“

„Taky doufám. Měli bysme se za ním podívat.“

„Něco takovýho bych nedoporučoval, pane hrabě. Mám obavy, aby případná návštěva raněného nevyvolala další spor,“ zavrtí hlavou Frederick.

„Bohužel je nutný navštívit rodinu toho zraněného. Potřebujeme, aby se celá věc ututlala, jinak má pan de Taille velký problém. Byť můžeme tvrdit, že ho napadli, bude z toho skandál. Když se mu k tomu přidá to jeho pití, může mít po kariéře.“

„Snad nás nestáhne s sebou,“ vyjádří svoje obavy pan de Badier.

„Jaký je vztah pana de Guitaut s panem de Taille?“

„Jsou kolegové, ale nijak zvlášť se nepřátelí. Proč se ptáte?“

„On je zkušený muž, pokud vím.“

„To určitě je.“

„Byl by nám byl ochotej pomoc?“

„Nevím. Možná ano. Váží si velmi našeho stejnokroje a asi z toho důvodu bude chtít panu de Taille pomoci. Nemohu to však zaručit.“

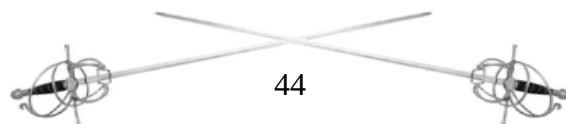
„Nevíte, kde bysme ho našli?“

„Nevím, ale je možný, že bude ještě v té hospodě.“

„Copak on neodešel s vámi?“

„Ne. Když zjednal pořádek, sedl si se svými přáteli zase ke svému stolu.“

„To neměl obavy, že se ho pokusí napadnout?“ podívá se pan de Godille.

„Pana de Guitaut?“ rozesměje se Frederick, „Tak to bych jim neradil. Ten by tu hospodu srovnal sám.“

„Neznám ho osobně. Myslíte, že byste za ním mohl skočit a požádat ho, zda by nám nepomohl?“

„No, mohu se tam podívat. Anebo by bylo lepší, kdybyste šel rovnou s námi. Jste přítel pana de Taille.“

„Dobrá, pánové, zajdu se obléknout a zkusíme se do té hospody podívat. Minimálně nám tam řeknou, kdo je ten zraněnej kluk a kam ho vodnesli. Chtěl bych za ním zajít, ať už s panem de Guitaut nebo sám. Když nám nebude chtít pomoc.“

„Co tomu zraněnému nabídnete?“

„Pokusím se všechno nějak urovnat, třeba i penězi. Na takovej argument by mohli ti měšťáci slyšet, ne?“

„Prosím, pane hrabě, rozhodně jim ale taková slova neříkejte, pokud mohu radit.“

„Nic takovýho neudělám,“ rozesměje se Armand, byť mu moc do smíchu není. Těší se do postele a teď aby řešil takový průšvih. Ale musí se pokusit svému příteli pomoc, byť by si ten za své chování zasloužil dostat pořádně za vyučenou.

Hrabě se spěšně oblékne a za deset minut již opouští dům. Přímo ve dveřích se střetnou s Lemairem a pomešším klejícím mužíkem, jenž v ruce svírá doktorskou brašnu. Jen se zběžně pozdraví a trojice vojáků vyjde na ulici. Fouká, dokonce i drobně sněží. Prostě nečas, do kterého by ani psa nevyhnal. Mušketyři také rádně protahují kroky, aby už zase co nejdříve byli v teple hostince. Hostince, v němž dostali před chvílí rádně nařezáno.

Když vstoupí do lokálu, jen to v něm zahučí. Pan de Godille se povýšeně rozhlédne, oklepe klobouk, rozepne plášť a dá na odiv svůj pěkný oblek a především kord. Všichni přítomní se zase odvrátí, protože nově příchozí v klidu kráčí k trojici mužů popíjející bezstarostně v rohu víno.

Zády ke zdi sedí Francois de Peichepeyrou-Comminges, kapitán de Guitaut, kapitán osobní gardy Ludvíka XIII., již šedesátiletý voják, ale stále v plné síle. Pozvedne svůj pronikavý zrak, jakoby pobaveně si promne knír.

„Vida, pánové, máte nového přítele. Snad nebude vyvádět jako ten předchozí,“ řekne s neskrývanou ironií.

„Pane kapitáne, chci vám poděkovat za vaši pomoc. Nebýt vás, tak bysme se z toho tady tak snadno nedostali,“ promluví pan de Badier.

„Zase tak moc se nestalo. Nemám rád, když se někdo dotýká královské uniformy,“ zamračí se ostřílený příslušník královny gardy, „Ačkoli musím připustit, že pan de Taille si za celou melu z velké části může sám.“

„Právě kvůli tomu jsme tady. Odvedli jsme ho domů, teď je u něj doktor. Zde je jeho přítel pan hrabě de Godille.“

„Pan hrabě de Godille? To jméno mi něco říká. Pocházíte z Anjou, pane hrabě?“

„Ano, pane kapitáne.“

„Pak jsem asi znal vašeho otce. Moc statečný muž, takových už mnoho není.“

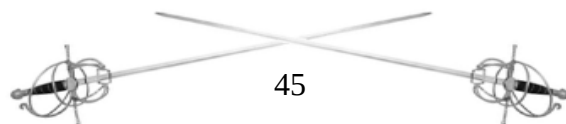
„Děkuji za vaše vlídná slova i za pomoc mému příteli,“ ukloní se Armand.

„Pan de Taille je můj kolega a nosí stejnou uniformu. V mé přítomnosti se ke královské uniformě budou všichni chovat s úctou. I když její nositel trochu přebíral.“

„Právě o tom s vámi chci mluvit. Slyšel jsem, jak jste tady zjednal pořádek. Těšíte se velké vážnosti u dvora, pravděpodobně i u pana de Treville. Přišel jsem vás poprosit o pomoc.“

„Dobrá, tak se posadte, dejte si s námi pohárek a probereme vaši žádost,“ ukáže důstojník na místo u svého stolu.

„Pánové mi vysvětlili, co se stalo,“ začne Armand, „Abyste tomu rozuměl. Moje panství sousedí s panstvím pana barona de Taille. Bratr pana poručíka byl mým nejlepším přítelem, bohužel nedávno zemřel. Jeho tragická smrt je asi také důvodem, proč pan poručík tolik pije. Vyčítá si, že ho nedokázal ochránit, ačkoli na jeho smrti nenese žádnou vinu. V současné době jsem jeho spolubydlicím, ze známosti

mi přepustil polovinu svého domu v Saint-Germain i v Paříži. Protože se známe tak dlouho a protože ho považuji za svého přítele, chci mu pomoci.“

„Vaše snaha je chvályhodná, pane, ale co já s tím?“

„Vy máte daleko více zkušeností a určitě dokážete zapůsobit svojí autoritou, což jste prokázal i dnes, tady při té rvačce. Žádám vás o pomoc pro pana de Taille.“

„Tak mi rovnou řekněte, co s tím chcete dělat,“ podívá se s mírným úsměvem na žadatele pan de Guitaut, zdá se, že se celou situací spíše baví, než by mu žádost nějak vadila.

„Chtěl bych zajít za tím zraněným mladíkem a nějak s jeho rodiči celou věc urovnat. Jsem připraven jim nabídnout i peníze, pokud si nechají vše pro sebe. Chtěl jsem vás poprosit, zda byste mohl jít se mnou a pomoci mi přesvědčit toho mládence, případně jeho rodiče. Rád bych tuto návštěvu vykonal ještě dnes večer.“

„Dnes večer? Chcete ho jít teď hledat? V mojí přítomnosti?“ podívá se dost nevraživě Francois, „Pane hrabě, mám výjimečně čas pro sebe a pro své přátele. Abychom zůstali nerušení, uchýlili jsme se do tohoto hostince. Nejprve nás vyruší svým chováním váš přítel, teď nás chcete rušit i vy?“

„Omlouvám se, pane kapitáne. Zeptáme se tady, kde bydlí ten zraněný mladík a zajdeme tam.“

„Věru, moc se mi do něčeho takového nechce.“

„Pak se nedá nic dělat. Půjdu tedy sám,“ pokrčí jakoby lhostejně rameny pan de Godille.

„Tak se nečertěte, mladý muži,“ usměje se přeci jen alespoň trochu starý voják, „Neřekl jsem, že vám nepomůžu. Podle všeho ale asi tato služba nebude jediná, o kterou mě budete žádat, nemám pravdu?“

„Máte pravdu, pane kapitáne. Chtěl bych vás poprosit, zda byste se za mého přítele nepřimluvil u pana de Treville, případně, zda byste mě tam nedoprovodil a já bych se mu pokusil vše vysvětlit.“

„Hm, možná bych vám mohl pomoci. Bez velkého nadšení, pan de Taille si pár ran zasloužil. Je mi líto, že mu zemřel bratr, ale musí se s tím jako královský mušketýr vyrovnat. Což se mu očividně v poslední době nedaří.“

„Máte opět pravdu, pane kapitáne. Pokusím se mu pomoc, možná mu i dnešní lekce otevře oči. Je však stále váš kolega ve zbraní.“

„To mi nemusíte připomínat. Jen proto tady neleží v krvi a jen proto se tu s vámi o něm bavím,“ naznačí zcela otevřeně svůj vztah k baronovi i jeho problému pan de Guitaut.

„Oceňuji vaši přímost a upřímnost, pane kapitáne. Mohu tedy počítat s vaší pomocí?“

„Můžete. Nakonec jsem rád, že pan de Taille má nějakého přítele, který nad ním ještě nezlomil hůl. Zavolejte si hostinského a zeptejte se ho, kde bydlí ten zraněný. Dáme dva tři pohárky a skočíme se tam podívat. Podle toho, co s ním bude, se rozhodneme co dál,“ potvrdí domluvu důstojník královské gardy.

Pan de Godille je s tímto vývojem spokojen, získal spojence, který by mu mohl pomoci uspokojivě vyřešit problém jeho přítele. Doposud pana de Guitaut nepoznal, ale slyšel o něm.

Když požádá hostinského, aby mu řekl, kam odnesli zraněného mladíka, ten se ošívá mu dát konkrétní odpověď.

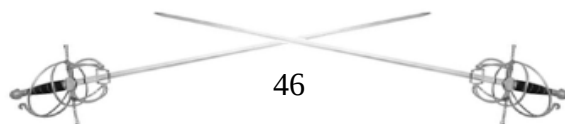
„Chci navštívit rodinu zraněného mládence a domluvit se s nimi na vyrovnání,“ vysvětluje Armand, čímž si vyslouží dlouhý a zkoumavý pohled živnostníka.

„Nevím, zda je vhodné tam teď chodit.“

„Tohle už nechte na mně. Jen mi řekněte, kde ten zraněný bydlí. Opakuji, nechci vyvolávat další spory, ale naopak chci vše urovnat.“

„Tak dobře, pane hrabě. Až budete odcházet, pošlu s vámi svého pomocníka z kuchyně. Ten zná tu rodinu a doprovodí vás,“ souhlasí nakonec hostinský.

Vojáci ještě chvíli popíjejí, krátce před jedenáctou hodinou pan de Godille velkoryse vyrovná účty za všechny. Krátce poté vyrazí do tmavých uliček a vlezlé zimy, vedeni mladičkým sluhou hostinského. Naštěstí pro ně nemusí chodit daleko, než narazí na velmi pěkný dům rodiny postiženého výtržníka.

„Pánové, počkejte na nás za rohem,“ řekne pan de Giutaut, „Půjdeme tam s panem de Godille jen dva. Nechceme přece ty měšťáky vylekat, ne?“ dodá se šibalským úsměvem.

Další vojáci uznají tento argument a zaujmou postavení mimo výhled od vchodových dveří domu. Není jim právě příjemně, víno, které je hřeje v žaludku, nemůže dlouho soutěžit s chladem, který nejprve zdolá jejich oděvy a poté začíná ohrožovat i jejich tělesnou schránku.

Zaklepou. Nečekají dlouho a přijde jim otevřít postarší muž drobného vzrůstu. Když spatří dva muže zahalené v pláštích, které jsou na levé straně nadzvedávány meči, zřetelně se zalekne. Jenže pan de Guitaut nemíní zůstat dlouho na mrazu a tak bez dalšího mužíka lehce odstrčí a vstoupí do domu. Ocítne se v prostorné hale, nijak zvlášť přepychově vybavené. Všude ale panuje pořádek, je uklizeno a čisto.

„Co chcete, pánové?“ zmůže se na velmi chabý odpor dveřník.

„Byl sem dnes přinesen mladý zraněný muž?“ zeptá se přísně kapitán.

„Ano ... jde o syna pána domu ...“, koktá sluha, zřejmě se domnívá, že ho ti muži přišli zatknout. Všichni v domě již vědí o rvačce s královou gardou.

„Chceme mluvit s jeho otcem a s tím zraněným. Jak je na tom?“

„Je u něho právě doktor. Nemohli jsme ho dříve sehnat, trvalo delší dobu, než přišel. Nevím, jak na tom mladý pán je. Co mu chcete?“

„Zaveď nás tam,“ nechá otázku bez odpovědi pan de Guitaut a svou rázností vůbec nedá šanci mužíkovi, aby se zmohl na odpor. Ten je, překypující nervozitou, vede do prvního patra a poté do boční chodby. Uslyší zřetelné sténání vycházející z pokoje, jehož dveře jim sluha krátce nato otevře. Vstoupí.

Výjev, který spatří, nevypadá s ohledem na jejich záměr právě příznivě. Na lůžku leží asi sedmnáctiletý mladík, do pasu vysvlečený, na hrudi pod levým ramenem je patrná rána, ze které vytéká krev a o kterou se zajímá felčar. Pan de Godille si uvědomí, že je to ten samý, se kterým se srazil ve dveřích svého domu.

V rohu místnosti mladý muž nahlívá nějakou mističku nad svíčkou. Vedle doktora stojí další mladík, který drží lavór s vodou, nyní již růžovou, jak se smísila s krví poraněného. Okolo lůžka postávají další osoby, dvě ženy, jedna starší, jedna velmi mladá. Jde lehce poznat, že jde o matku a sestru raněného. Posledním účastníkem shromáždění okolo lůžka raněného je asi čtyřicetiletý muž podsadité postavy se zachmuřeným výrazem v obličeji. Právě on jako první zaregistruje příchozí a překvapeně k nim zvedne zrak. Značně rozrušen jim vyjde v ústřety.

Oba šlechtici si sundají péry bohatě zdobené klobouky a rozepnou si i pláště, pročež dají na odiv své honosné oblečení. Kapitán svůj stejnokroj, Armand pak své pěkné civilní šaty. Neklid pána domu dosahuje vrcholu. Napadá ho to samé, co dveřníka. Ti muži si přišli pro jeho zraněného syna!

„Jsem Jacques Blamont, ctihodný obchodník a radní města Saint-Germain. Co vás přivedlo do mého domu?“ představí se zdvořile.

„Jsem kapitán de Guitaut, velitel královské gardy. Je zde se mnou i pan hrabě de Godille, pocházející z významného rodu meče, sloužící ve zbrani taktéž Jeho Veličenstvu,“ odvěti starší z nezvaných hostů chladně, dávaje najevo svoji převahu.

„Vítám vás v mém domě, urození pánové,“ uklání se měšťan, „Co vás však přivedlo do mého domu?“ zopakuje otázku.

„Dnes večer došlo k politováníhodné události v nedalekém hostinci. Do sporu se tam dostala skupina královských mušketýrů s několika místními mladíky. Jedním z těch mladíků byl podle všech indicií právě váš syn, který je nyní ošetřován.“

„Byl jsem o této politováníhodné události již zpraven. Opravdu jde o velmi nepříjemnou věc. Z jakého důvodu jste sem přišli?“

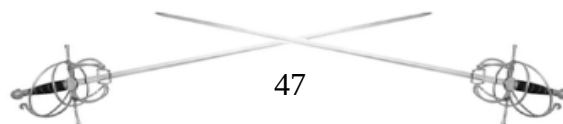
„Přišli jsme se podívat jednak na vašeho syna a pak si promluvit s vámi.“

„Pokud vím, tak ti chlapi hádku nevyvolali.“

„Opravdu? Takové tvrzení je jen jedna možná verze dnešních událostí.“

„Můj syn byl velmi vážně zraněn!“

„Udeřil poručíka královských mušketýrů, dokonce pana barona, který se následně bránil.“

„Pane kapitáne, váš pohled na daný spor je opravdu velmi jednostranný.“

„Můj pohled je velmi důležitý, vážený pane Ale ještě důležitější bude, jak na celou věc bude nahlížet Jeho Výsost, jehož příslušník gardy leží potlučen ve svém domě!“ řekne velmi důrazně pan de Guitaut, čímž způsobí další zbělení již tak popelavé tváře Blamonta.

„Co chcete udělat s mým synem? Je vážně zraněný, může i zemřít! Ted' ho nemůžete zatknout a odvést! Tím byste nad ním vyřkli ortel smrti!“ zvolá zoufalý otec.

Kapitán neodpoví, přistoupil k lůžku, pohlédne na zranění i do tváře mladíka, zkřivené jak bolestí, tak i strachem. Je bílá jak papír, není pochyb, utrpěl značnou ztrátu krve. Ovšem má také velký strach, jeho oči zděšeně těkají okolo, jak někde marně hledá podporu.

Doktor právě dokončí vyčištění rány a požádá muže v rohu místnosti pokynem ruky. Ten přinese vroucí olej, doktor ho rychle a bez varování nalije na ránu. Pronikavý výkřik souzní se zvukem a pachem škvářeného masa. Hrud' mladíka se zvedá zrychleným dechem, neomdlí, ale nemá k tomu daleko. Z očí mu vytrysknou slzy. Už tolik nekřičí, ale sténá. Snáší bolest statečně.

Doktor nanese na vypálenou ránu nějakou mast a začne přikládat obvazy. Pan de Guitaut se stále sklání nad chvějícím se tělem mládence, žena i dívka zděšeně pozorují svého syna respektive bratra, ale i chladnou tvář vojáka.

„Jak to s ním vypadá?“ zeptá se kapitán doktora bez jakýchkoli emocí, bez jakékoli účasti se zraněným.

„Naštěstí snad čepel neporanila plíci, i když pronikla hluboko,“ vysvětluje doktor.

„Přežije svoje zranění?“ zeptal se pan de Guitaut ostře, odtazitě, jako kdyby se nejednalo o lidský život. Při jeho tvrdých a chladných slovech se všichni zachvějí.

„Ztratil sice dost krve, ale je mladý a jeho tělo silné. Pokud nedojde k zanícení rány či jiným komplikacím, měl by uzdravit.“

„Ale nesmí vstávat z postele, mám pravdu?“ táže se rychle Blamont.

„To v žádném případě. Naopak, musí ležet v naprostém klidu. Krvácení je zastaveno, ale mohlo by se obnovit. Je naopak nutné, aby se ani na posteli nepohyboval. Doporučuji, aby někdo z vás byl stále u něho a hlídal ho. I nějaký prudší pohyb by mohl znovu vyvolat krvácení. Vzhled k předchozí značné ztrátě krve, by obnovení krvácení mohlo mít tragické následky,“ vysvětluje doktor.

„Pánové, slyšeli jste. S mým synem se nesmí hýbat!“ zopakuje slova felčara otec.

„Slyšel jsem,“ odvětlí bez zájmu pan de Guitaut a pohlédne významně na svého kolegu. Naznačí mu, že nyní je čas, aby začal hovořit on a nalezl vhodný kompromis. Armand sotva ztatočně přikývne a poprvé od svého vstupu do místnosti promluví. Ne směřem k rodině zraněného, ale k doktorovi.

„Ošetřoval jste před chvílí zraněného královského mušketýra. Jak vážná jsou jeho zranění?“

„Myslíte pana de Taille? Ano, byl jsem u něho. Snad nemá nic zlomeného, i když je jeho celé tělo plné podlitin. Pokud nemá žádné vnitřní zranění, čemuž v tuto chvíli nic nenasvědčuje, tak by se měl v brzký době uzdravit. Pár dní těžko vstane, ale jsem přesvědčen, že jinak nepůjde o nic vážného.“

„To je ten zraněný voják?“ zeptá se rychle Blamont.

„Ano. Tím zraněným není ale obyčejný voják, ale důstojník královské gardy! Pan poručík královských mušketýrů, baron de Taille,“ zdůrazní všechny hodnosti a tituly pan de Godille.

„Vy se s ním znáte, pane hrabě?“

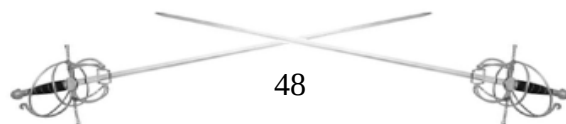
„Je můj přítel.“

„Co s tím chcete dělat, pane hrabě?“

„Nevím. Chci se na pár věcí zeptat vašeho syna. Může mluvit, ne?“ znovu se obrátí Armand na doktora.

„Krátkce. Ale byl bych rád, kdyby už tady zůstal sám. Tedy pouze s někým, kdo ho bude hlídat, ale nebude ho rušit,“ odpoví doktor.

„Rozumím. Nebudu dlouho zdržovat,“ přikývne hrabě, nakloní se nad zraněného mladíka, podívá se mu do obličeje. Čte v něm jak bolest, tak i obavy, co se stane dál.

Chlapec si jistě uvědomuje, s kým byl dnes v potyčce. S přáteli zranili králova muže, což může být vykládáno různě. Ať už se mohl cítit v právu, kdo se na jeho názor bude ptát? Bolest i strach zbystří jeho smysly a odbourají jejich potemnění alkoholem, byť ten stále silně vyvěrá z mládencova dechu.

„Jsi ještě dost opilý. Pamatuješ si na to, co se stalo?“ vypálí otázku pan de Godille.

„Ano, pane hrabě,“ hlesne zraněný.

„Řekni mi, proč jsi pana poručíka udeřil do obličeje pohárem?“

„Já ... to bylo potom, co do mě strčil ... já se bránil ...“

„Dost podivná obrana. Údajně jste si zpočátku docela rozuměli a popíjeli společně. Proč nakonec došlo k hádce?“

„Pan poručík, tedy pan baron taky dost pil ... a také nám nadával. Hodně nadával, pane hrabě.“

„Taky dost pil a také nám nadával,“ zopakuje pomalu jeho slova, „Dá se tedy říci, že jste všichni byli dost opilí, když jste se pohádali?“

„Ano, dost jsme pili,“ přitaká mládenec a zavře oči.

„Pan baron tě bodnul poté, co jsi ho praštil pohárem do obličeje, je tak?“

„Ano ... ale neměl jsem v ruce žádnou zbraň!“ zvýší hlas Jacques Blamont mladší a hned se mu tvář stáhne bolestnou grimasou.

„Po tvém úderu spadl na zem. Mohl se tedy cítit ohrožen, ne?“

„Možná ... ale já ...“

„Je tedy možný, že se pan poručík cítil ohrožen a proto tasil meč. Je to možný?“

„Ano, je to možný ... ale já neměl zbraň!“ zopakuje mladík.

„To mi stačí,“ narovná se pan de Godille a obrátí se k ostatním, „Už ho necháme odpočívat a promluvíme si někde vedle. Souhlasíte?“

„Jistě, pane hrabě,“ přitaká rychle otec raněného.

Doktor si balí své náčiní, další dva sloužící pomalu vycouvají z místnosti, matka zraněného se posadí vedle něho. Otec vezme svoji dceru okolo ramen a vede ji pryč. Oba šlechtici je následují. Předě dveřmi pošle Blamont dívku do její komnaty a sám zavede své nezvané hosty do své pracovny. Nabídne jim židle a nalije jim i sobě pohárek bordeauxského vína. Sám zůstane stát.

„Co chcete dělat, urození pánové?“ zeptá se hlasem, ve kterém zaznívá mnoho bolesti, smutku i obav.

„Toť otázka,“ pokrčí rameny pan de Godille.

„Je to velmi nepříjemná a politováníhodná záležitost. Chtěl bych jen připomenout, že i váš přítel pan poručík, pan baron, byl opilý a také má vinu na tom, co se stalo. Navíc mi málem zabil syna. Tím ale neříkám, že by vina byla jen na jeho straně,“ dodá obchodník rychle.

„Váš pohled se mi jeví rozumně,“ protáhne slova Armand, „Celá ta nesmyslná rvačka byla podnícena značným množstvím vypitého vína na obou stranách. Můj přítel určitě není bez viny, ale sám jste slyšel, že vašeho syna bodl až potom, co jím byl udeřen do obličeje pohárem a ocitl se na zemi. Myslím si, že v tu chvíli v něm zvítězil instinkt vojáka, podvědomě se cítil ohrožen a proto použil svého meče.“

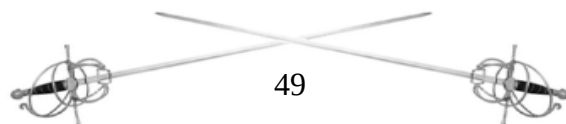
„Ovšem můj syn neměl žádnou zbraň, pane hrabě, kromě toho poháru.“

„Máte pravdu. Kdyby byl pan baron střízlivý, pravděpodobně by vstal a vašeho syna srovnal beze zbraně. Ale jak jsem již naznačil, asi situaci vyhodnotil špatně, cítil se ohrožen na životě. Představte si, jak leží na zemi, okolo něho mnoho mužů, které musí považovat za své protivníky. Z tohoto pohledu se jeví jeho reakce pochopitelná.“

„Co po mně chcete? Co mám udělat, aby můj syn nemusel před soud?“ zeptá se Blamont, v jeho hlase zaznívá strach a zoufalství.

„Máte nějaké řešení?“ podívá se na něho pátravě pan de Godille.

„Nejlepší by bylo, kdyby se celá ta nešťastná událost nerozmazávala a zůstalo vše jen mezi námi,“ vyřkne obchodník větu, ke které se ho oba šlechtici svým vystupováním celou dobu pokouší dotlačit, „Nejsem si zcela jistý, zda má větší díl viny můj syn a jeho kamarádi či váš přítel pan baron. Ale můj syn

je jen synem radního ze Saint-Germain a váš přítel šlechticem a královským mušketýrem. Kdyby se jejich případ dostal k soudu, bude celá ta věc více záležitostí politickou než otázkou spravedlnosti.“

„V tom s vámi souhlasím,“ zatváří se poprvé přívětivě Armand, „Není nutné, aby se celá událost dostala ke sluchu Jeho Výsosti, který by asi dal vašeho syna a jeho přátele zatknout. Ani případná soudní pře by neprospěla nikomu. Pan baron jistě nestojí o nutnost komukoli vysvětlovat, proč se opilý porval v hospodě s partou rovněž velmi opilých mladíků. Naopak váš syn by byl pasován do role násilníka, který napadl důstojníka královny gardy. Ať už by byla ta pře rozsouzena jakkoli, poškodila by obě strany.“

„Máte pravdu, pane hrabě. Co navrhujete?“ je cítit značnou úlevu z hlasu otce výtržníka.

„Naštěstí asi i pan baron bude v pořádku a snad i váš syn bude mít jako památku na tuto událost jen jizvu. Navrhují celý spor urovnat mezi námi a postarat se, aby se o té politováníhodné události příliš nemluvalo.“

„Souhlasím, pane hrabě. Co pro to mám udělat já?“

„Já a pan kapitán se postaráme, aby ze strany královských mušketýrů a jejich velitele nevznášel nikdo žádná obvinění. Aby se tato událost nedostala ke sluchu krále. Vy se postarejte, aby to samé nečinil nikdo z přátel vašeho syna a aby se o tom mluvilo co nejméně.“

„To zařídím, pane hrabě. Opravdu půjde tímto způsobem spor urovnat?“

„Věřím tomu. Snad nenastanou žádné komplikace a oba se brzy uzdraví.“

„Já taky,“ hlesne měšťan a otec raněného v jedné osobě.

„Beru vás za slovo,“ napije se pan de Guitaut, odloží pohár a znovu se podívá velmi přísně na obchodníka, „Pane, byl jsem v té hospodě, když nejen váš syn, ale asi dalších deset značně opilých mladíků a mužů napadlo a zbilo mého kolegu z královny gardy. Znam Jeho Veličenstvo velmi dobře, sloužím mu věrně už dlouhá léta. Pohybuji se v jeho blízkosti a Jeho Výsost mi dopřává značného sluchu. Kdyby mělo dojít ke sporu, bude mé slovo mít velký význam. Král si jistě nenechá líbit útok na svoji gardu, ať již byly důvody jakékoli. Na tuto skutečnost nezapomínejte!“

Měšťan znovu zbledne a uvědomí si pravdu vyřčených slov. I kdyby byl jeho syn stokrát v právu, jen velmi obtížně bude toto prokazovat, zvláště když se do sporu vloží samotná královská vůle.

„Pevně věřím v urovnání sporu naší dohodou. Bez vypuknutí jakékoli aféry,“ povstane pan de Godille.

„Já také, pánové,“ uklání se otec zraněného, „Děkuji vám za vaši vstřícnost.“

„Pošlu zítra svého sluhu do vašeho domu, aby zjistil, jak se vede vašemu synovi.“

„Snad i pan poručík bude v pořádku,“ ukloní se hluboce Blamont.

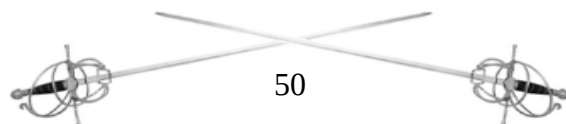
Oba šlechtici vyjdou z domu, již opět zahalení do svých plášťů. Zamíří k rohu, za nímž se choulí a třesou jejich druhové.

„Děkuji vám, pane kapitáne,“ ukloní se Armand.

„Není zač. Už jsem řekl, ctím naši uniformu a nechci, aby byla dávana do souvislostí s jednáním nevhodným jejího nositele.“

„Rozumím vám. Vše s panem de Taille proberu. Mohl byste promluvit s panem de Treville a domluvit mi s ním schůzku?“

„Ano, pokusím se. Nejsem vaší žádostí nijak nadšen, ale budu stát na straně králova mušketýra, ačkoli jeho chování v poslední době není příliš slučitelné s jeho zastávaným místem,“ neopomene znovu připomenout pan de Guitaut.

DIPLOMACIE HRABĚTE DE GODILLE

Dva dny uplynou od chvíle, kdy přinesli zraněného barona de Tailleho jeho kolegové domů. Hrabě de Godille se vrátí za tmy do domu v Saint-Germain, nechá si připravit večeři v salónku a poté zadrží sluhu Maurice, aby ho vyzpovídal.

„Byl jsi dnes v domě pana radního?“ zeptá se.

„Ano, pane hrabě, jak jste přikázal.“

„Jak se daří zraněnému?“

„Mluvil jsem s pánem domu a podle jeho slov dobře. Horečka, kterou dostal včera, ustupuje a doktor je spokojený. Prý je krize zažehnána.“

„Konečně dobrá zpráva. Zasloužíš pochvalu.“

„Pochvalu?“ protáhne sluha.

„Co bys chtěl víc? Snad přidáno?“ rozesměje se šlechtic, jemuž se vrátí dobrá nálada. Včera byly zprávy o zraněném chlapci velmi nepříznivé, zachvátily ho vysoké horečky a doktor dokonce noc na dnešek označil za zlomovou. Síla mladého těla našťastí přemohla komplikace a už stav výtržníka vypadá nadějněji. Kdyby hoch zemřel, pravděpodobně by tím padla dohoda s jeho otcem a pan de Taille by asi měl velký problém.

Sluha odejde a Armand zůstane sám. Je mu docela smutno, začne přemýšlet, co by měl udělat. Nejraději by někam vyrazil, znovu zatouží po vroucném objetí své placené milenky Paulette, ovšem kdo ví, kde je jí konec. Navíc komu by se teď chtělo cestovat do Paříže. Tady o žádné podobné ženě neví, aby si ji nechal sluhou přivést.

Bude si muset promluvit s panem de Taillem. Včera si odložení nepříjemného rozhovoru zdůvodnil tím, že se baron necítí dobře, ovšem jak si případný další odklad odůvodní dnes? Pan de Guitaut se zatím neozval, proto neví, jak pochodil u pana de Treville. Ten určitě bude na svého podřízeného naštvaný. Hrabě si povzdychne, vloží do

úst další sousto a zapije ho vínem.

„Excelence, máte návštěvu!“ vstoupí do místnosti Tissot.

„Ano? Kdo to je?“

„Jsem kapitán královských mušketýrů,“ odstrčí sluhu rázně pětáctyřicetiletý muž. Armand Jean de Peyre de Troisville respektive de Treville nemá zájem na dlouhých průtazích a rázuje přímo k zaskočenému Armandovi.

„Vítejte, pane kapitáne,“ povstane rychle pan de Godille, aby nečekaného hosta přivítal.

„Chtěl jste se mnou mluvit, nezdálo se mi však vhodné setkávat se příliš oficiálně. Tak jsem se tady zastavil. Když zde leží můj zraněný voják, nebude na tom nikomu nic nápadného,“ řekne velitel setniny královských mušketýrů a s úkosem hledí na mladíka.

„Posaďte se, pane kapitáne, omluvám se, nejsem na vaši návštěvu připraven. Maurici, přines nějaké občerstvení pro pana kapitána. Víno mu nalij sám,“ poručí Armand a ujímá se role hostitele.

Nečekaný návštěvník se posadí, bez váhání přijme pohár a zhluboka se napije. Je zvyklý velet, jednal rozhodně, jde přímo k věci.

„Chtěl jste se mnou mluvit, jak mě řekl můj kolega pan de Guitaut. Tak jsem zde,“ sdělí jasně a stručně.

„Chtěl jsem vás požádat o shovívavost pro pana de Taille, mého přítele.“

„Pane hrabě, nevím, kam si vás mám zařadit. Něco jsem si o vás nechal zjistit,“ dívá se pátravě na mladíka pan de Treville, Armand se při jeho slovech zachvěje, „Váš otec byl statečný a dobře sloužil králi. Vy jste dle všeho odváděl dobrou práci ve francouzských gardách, letos jste si prý vedl statečně v bitvě u le Marféé, kde jste byl vážně zraněný. Ale také prý máte blízko k některým mužům z gardy pana kardinála, minimálně s nimi cvičíte, hrajete tenis.“

„Máte pravdu, pane kapitáne, vaše zdroje zaslouží pochvalu,“ pokusí se o úsměv Armand, ale do smíchu mu moc není, „Čekám na svoji příležitost v armádě, snad ji dostanu na jaře. Znáám pár mužů z gardy Jeho Eminence, poznali jsme se ve chvíli, kdy se objevil pan markýz de Almare. Také v době, kdy byl zavražděný můj přítel Henri, bratr pana de Taille. Pouze s nimi někdy cvičím ve zbrani, zahraju si s vámi zmíněný tenis. Nechápu však, co je na tom podivného. Ale proč jsem s vámi chtěl mluvit, pane kapitáne. Pan de Taille je mým sousedem, naše panství leží vedle sebe. Sice jsem se daleko lépe znal s jeho bratrem, ten byl můj přítel. Vlastně nejlepší a jediný.“

„Prý byl asi před půl rokem zabit za podivných okolností,“ dívá se stále velmi pátravě důstojník.

„Máte pravdu, pane kapitáne. Pravděpodobně se s jeho smrtí pan de Taille doposud nevyrovnal.“

„Já velím králově gardě, nejsem utěšovatel zraněných duší,“ odvěti tvrdě pan de Treville, „Pokud chce pan de Taille sloužit v mé jednotce, musí se podle toho chovat.“

„Souhlasím s vámi, pane kapitáne, přesto vás, jako jeho přítel, žádám o shovívavost.“

„Zvolil si podivného přímluvce,“ odvěti důstojník, zjevně podezřívá mladíka ze sympatií ke kardinálovi Richelieuovi. Sám je příznivcem králova miláčka markýze de Cinq-Marse, bývalého vojáka. Naopak nemůže Richelieuovi zapomenout, že se ho ne jednou pokusil vyštípat ode dvora a z jeho funkce.

„Pan de Taille je můj přítel. Jednám teď jako jeho přítel. Nevím, co vám kdo o mně napovídal. Jsem z velmi dobrého rodu a mým cílem je sloužit králi v armádě. Dokonce jsem chtěl původně požádat vás, pane kapitáne, prostřednictvím právě pana de Taille, abyste mi pomohl získat místo důstojníka v armádě.“

„Vzpomínám si na žádost pana barona. Pak jste ale již nepřišel a dle všeho se přátelíte s muži, kteří mi jsou poněkud podezřelí.“

„Pane kapitáne, nevím jaké vztahy panují u králova dvora, jaká je rivalita mezi jeho služebníky. Osobně mi je to jedno. Já chci sloužit v armádě v hodnosti, která bude odpovídat mému rodu a mým předchozím odslouženým rokům, v nichž jsem si rozhodně nevedl špatně,“ řekne důrazně Armand, přičemž jeho vyjádření nepostrádá sebevědomí.

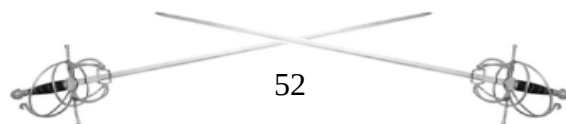
„Co tedy chcete?“ zeptá se pan de Treville, stále neví, co si přesně o mladém šlechtici myslet, přijde mu sympatický, ale není si jist, zda nedonáší kardinálovi.

„Chci vás požádat, abyste ...,“ je pan de Godille přerušen, neboť vstoupí sluha a přináší ták s jídlem. Uctivě ho postaví před hosta a vycouvá z pokoje. Důstojník si bez pobízení vezme, pak znovu vzhledne k hostiteli, „Chtěl jsem vás požádat, abyste tuto záležitost přešel velkoryse,“ vyřkne svou prosbu Armand.

„Již jsem se k panu de Taille zachoval více než velkoryse. Několikrát jsem mu prominul nevhodné chování a jeho opilost, se kterou bezostyšně nastoupil do služby. Varoval jsem ho, ale tímto svým jednáním už porušil všechno. Moji lidé se nervou a když už, tak se nenechají mlátit od nějakých měšťáků!“

„Promluvím s panem de Taille a pokusím se ho přesvědčit, aby zcela změnil své jednání. Tato lekce by mu měla být dostatečným varováním.“

„Dostatečným varováním mu měla být moje slova,“ řekne pan de Treville tvrdě a povýšeně.

„Asi opravdu nejsem vhodným přimlůvcem,“ povzdechne si pan de Godille, „Naopak, asi jsem svojí žádostí o rozhovor s vámi svému příteli uškodil. Nejsem váš nepřítel, jak se mylně domníváte. Omluvám se, pane kapitáne. Zbytečně jsem vás obtěžoval a připravil vás o váš drahocenný čas. Prosím, poseďte a pojezte, jak dlouho uznáte za vhodné. Zvolme však pro konverzaci nějaké obyčejné téma, například chladné počasí.“

„Chladné počasí?“ rozesměje se důstojník, „Mladý pane, já tím chladným počasím za vámi přijel. Ale ne proto, abych se s vámi o něm bavil. Žádáte tedy, abych odpustil tu nehoráznost panu de Taille a nežádal krále, aby ho zbavil služby?“

„Ano, o to jsem vás chtěl požádat. Sám s panem baronem promluví. Pokud i poté zklame vaši důvěru, vyhodte ho okamžitě a já se vám ještě přijdu omluvit. Dejte mu však poslední šanci.“

„Jste zajímavý muž, pane hrabě,“ podívá se pan de Treville zkoumavě na mladíka, „Umíte dobře mluvit a přesvědčovat. V této záležitosti však mezi námi není sporu.“

„Mohu vaše vyjádření chápat tak, že pana de Taille podržíte?“

„Dostane poslední příležitost. Ale opravdu poslední. Pokud mě znovu zradí, tak okamžitě končí, s patřičnou ostudou. Bude tak rychle pryč z mé jednotky, že se ani nestačí ohlédnout.“

„Děkuji vám, pane kapitáne.“

„Nemáte zač, kvůli vám to nedělám. Jak se mu vůbec daří?“

„Vcelku dobře. Je pomlácený, ale za několik dní už bude v pořádku. Chcete ho navštívit?“

„V žádném případě. Kapitán nebude chodit za svým podřízeným, který se nechal zmlátit v hospodský rvačce.“

„Mohu mu říci o naší rozmluvě?“

„Musíte. Vyřídte mu moje slova o poslední příležitosti. Dávám mu ještě dva dny, pak se bude hlásit u mě ve službě, vzorně ustrojený a střízlivý! Nikdo na něm nepozná, co se stalo. Vyřídíte doufám moje slova naprosto přesně, pane hrabě.“

„Naprosto přesně, slibuji, pane kapitáne.“

„Jak to vypadá s tím klukem, kterýho píchnul?“

„Je na tom už lépe, ačkoli včera to s ním vypadalo špatně. Zdá se, že nezemře.“

„Což je na jednu stranu dobře, z pohledu pana de Taille. Na druhou stranu by měl být o hlavu kratší, když si dovolil vztáhnout ruku na králova mušketýra. Být já u toho, usekl bych mu tu hnátu u samýho ramene. A pak i hlavu,“ vyjádří dost jasně svůj názor na svoji jednotku a její postavení ve společnosti pan de Treville.

„Lepší bude, když se ta záležitost nebude rozmazávat,“ upozorní pan de Godille, aby snad v návalu zlosti nežádal velitel mušketýrů potrestání mladíka.

„Nepochybně, zvláště když můj důstojník v ní vystupoval v tak ponižující roli,“ odvětlí pan de Treville, čímž Armanda uklidní.

„Ještě jednou vám děkuji, za sebe i jménem pana de Taille,“ řekne.

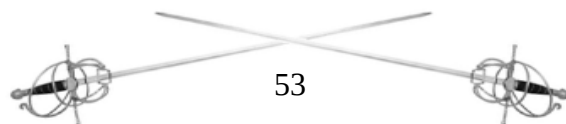
„Však já si ho ještě podám, jen co dorazí. Jelikož jsme domluveni, rozloučíme se a já půjdu za svými záležitostmi,“ zvedne se mušketýr.

„Děkuji za vaši návštěvu, pane kapitáne, bylo mi ctí poznat tak váženého muže,“ ukloní se zdvořile pan de Godille.

„Snad se ještě uvidíme za okolností pro mě méně ponižujících,“ odvětlí chladně pan de Treville a svými slovy dá jasně najevo své pocity, nemusíte mě doprovázet, dojezte si svoji večeři. Ke dveřím trefím sám.

Hrabě se nevnučuje, velký chlad v jednání kapitána královských mušketýrů ho zamrzí. Neudělal nic, čím by k němu zavdal příčinu. Pokrčí však jen rameny, nic s tím neudělá, pokračuje ve své večeři. Vlastně k němu byl kapitán vysloveně nezdvořilý. Možná měl být taky tvrdší, ale tím by asi svému příteli nepomohl. Bude za ním muset zajít a promluvit si. Vůbec se mu do rozhovoru nechce, ale není vyhnutí.

Za pomoci Maurice se převlékne do volnějších domácích šatů, dá si ještě jeden pohárek na kuráž a vyrazí. S hlubokým povzdechem otevře dveře od ložnice, kde leží baron. Pohled na něj je tristní. Obličej

mu hraje všemi barvami a je hrozně napuchlý. Bude mít co dělat, aby za dva dny před panem de Treville působil normálním dojmem. Takové zbarvení se snad ani všemi líčidly a šminkami nedá zakrýt.

Pan de Taille má zavřené oči, ale když návštěvník jeho ložnice učiní pár kroků k lůžku, otevře je a podívá se na něj. Armand si přitáhne židli k posteli, posadí se na ni a dlouze se na maroda zadívá. Ten v jeho očích může číst hlubokou výčitku. Nejednu. Zavře zrak, snad ze studu.

„Jak se cítíte?“ přeruší nakonec husté ticho hrabě.

„Nic moc. Bolí mě celý tělo.“

„Buďte rád, jste jenom potlučený. Mohl jste dopadnout hůř.“

„Posral jsem to,“ zhodnotí naprosto výstižně situaci baron.

„Lépe se celá aféra vyjádřit nedá,“ přikývne pan de Godille.

„Co se vlastně děje? Váš sluha se mnou skoro nemluví, jen reaguje na moje žádosti. Správce domu sem nechodí. Vůbec nevím, co se děje.“

„Dal jsem jim pokyn, aby se o vás postarali, ale o ničem s vámi nemluvili. Ta smutná povinnost zbude na mně.“

„Smutná povinnost? To zní hrozně.“

„Také je tenhle rozhovor pro mě hrozný. Vůbec se mi do něj nechce. Jste bratr mého přítele, jste muž, který mi vyšel vstříc a velmi mi pomohl. Ale jste také muž, který v poslední době ztrácí všechny přátele, uráží lidi na počkání. Je mi z toho velmi smutno. Proto se mi do rozhovoru s vámi nechce,“ řekne po pravdě mladík.

„Jsem skutečně až tak hrozný?“

„Co si vůbec pamatujete z toho večera přede dvěma dny, kdy vás sem vaši dva kolegové v polobezvědomí přinesli?“

„Abych řekl pravdu, tak nic moc. Seděli jsme u stolu s nějakýma parchantama, pak se to nějak zvrtno a nastala rvačka. Najednou jsem byl bit jak žito ze všech stran. To je tak poslední, na co si vzpomínám. Pak až když mě tady ošetřoval doktor.“

„Tohle je skutečně všechno? Na nic víc si nepamatujete?“

„Měl bych? Opravdu, vzpomínám, dostal jsem ránu do hlavy, spadl jsem, snad jsem tasil, ale nestačil jsem se bránit, najednou na mě sršely rány ze všech stran. Víc si opravdu nepamatuju.“

„To je smutný.“

„Tak co se stalo? Ten váš mladej sluha na mě kouká jak na vraha. I vy jste na mě hodně naštvanej. Zlobíte se, že jsem vás oněhdy nazval nevděčníkem? Tak to řekněte rovnou a nechodte kolem horký kaše.“

„Vaše předchozí vyjádření se mi dost dotkla, připouštím. Ale kdyby zůstalo jen u nich. Je mi z vás smutno.“

„Litujete mě? Jsem na tom tak špatně, že ve vás vyvolávám soucit?“

„Bohužel ano. Strašně jste mě zklamal. Měl jsem vás za vzor vojáka, ještě když jsem byl menší a vy jste přijel na svoje panství. Dobře si na vás pamatuji. Ta vaše uniforma, vaše vystupování. Chtěl jsem být jako vy. Co jste ale teď? Opilecká troska, která se blíží konci své kariéry.“

„Konci kariéry? Tak hrozné to snad nebude.“

„Ne? Víte vy vůbec, co se stalo? V tý hospodě přede dvěma dny jste rozpoutal rvačku s partou mladíků. Dostal jste od jednoho z nich ránu, pak jste tasil meč a toho chlapce bodl.“

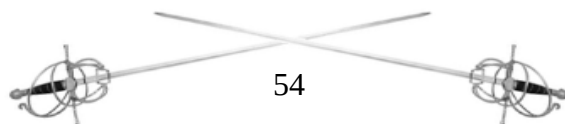
„Bodl? Já jsem bodl jednoho z nich?“ zvolá překvapeně Horné.

„Ano. Bodl jste šestnáctiletýho, možná semdnáctiletýho kluka, co vás praštil pohárem. Kord proti poháru, opravdu čestnej boj, pane barone. Pak vás všichni začali mlátit, vaši dva poslední přátelé taky něco utrhli. Měl jste štěstí ...“

„Počkejte. Jak je na tom ten parchant?“

„Parchant? No budiž. Utrpěl ránu vaším mečem pod levý rameno, dost hlubokou, ztratil hodně krve. Včera v noci navíc dostal vysoké horečky.“

„Zemře?“ zeptá se baron, vcelku dost chladně.

„Snad ne,“ podíval se na přítele pan de Godille, chvilku ho napíná, pak pokračuje, „Naštěstí snad horečky ustoupily. Ale vyhráno ještě nemá. Modlete se, aby přežil. Bodnul jste neozbrojeného kluka, kterýho jste předtím urážkami vyprovokoval. Opravdu hodný čin šlechtice a králova mušketýra,“ dodá a snaží se, aby z hlasu nezmizelo opovržení.

„Máte pravdu, musím se voblíknout a za tím klukem zajít. Musí držet hubu.“

„Ležte!“ křikne pan de Godille, „Teď nemůžete nic dělat. Vyjádřit svoji lítost můžete, až bude jistý, že ten kluk přežije. Ostatně, už jsme se o domluvu s rodinou postarali.“

„Postarali? Jak tomu mám rozumět?“

„V té hospodě jste měl štěstí. Seděl tam pan de Guitaut se dvěma přáteli. Ten zjednal pořádek a asi vám zachránil život. Rozzuřený měšťan, který jste předtím nevybíravým způsobem urážel, by vás asi ubili. Takto vám pan de Guitaut zajistil odchod. Tedy lépe řečeno odos domů.“

„Vzpomínám si, máte pravdu, byl tam. Do prdele, tohle zrovna vidět nemusel. Budu mu muset poděkovat.“

„Měl byste. Nejen za pomoc v hospodě. Když jsem k vám zavolał doktora, tak jsem šel do té hospody za panem de Guitaut a společně jsme zašli za tím zraněným mladíkem.“

„Vy jste byli u té rodiny?“

„Ano. Především pan de Guitaut se tvářil, že jde toho zraněného kluka zatknout, šla z něj hrůza. Proto nám jeho otec nám sám navrhnul, abysme celou tu lapálii ututlali. Uzavřeli jsme dohodu, samozřejmě, pokud ten kluk přežije. Pokud ne, tak nevím, co bude ten otec dělat. Asi zase máte štěstí! Podle vyjádření doktora včera v noci překonal krizi a když dá Bůh, tak už se horečky nevrátí a von neumře.“

„Vůbec si na podrobnosti nepamatuju.“

„I pan de Guitaut byl dost znechucený. Ale pomohl mi, protože jste jeho kolega a má vztah k uniformě, kterou jste v poslední době několikrát zneuctil.“

„Pane, prosím, nevynášejte tak příkrý odsudky!“ zmůže se na chabý odpor baron.

„Příkrý odsudky? Copak se královský mušketýr pere jako poslední podomek se sotva vodrostlýmá dětma v hospodě a když na ně nemá, protože je vopilej, neváhá a píchne do jednoho z nich svůj meč?“

„Sám jste řekl, že mě předtím praštil. A v šestnácti, sedmnácti už to není žádný kluk, ale muž! Už i mladší umíraj na bitevním poli, zatímco ta verbež měšťanská jen smilní a chlastá! Však i vy už jste v tomhle věku měl něco vodsloužený!“

„Budiž. Ovšem von byl opravdu šeredně vobbrojenej, rovnej boj, plechovej pohár proti vašemu meči!“

„Zavinili si to sami, provokovali. Napadnout šlechtice, udeřit ho. Měl jsem ho píchnout líp, aby něco takovýho už nikdy neudělal, zkurvenec jeden. Mluvíte vo rovným boji? S bandou vožralců, co vás tlučou židličkami? Pobít jsme je měli. Vlastně měli štěstí! Kdybych nebyl vožralej, tak bych je pozabíjel všechny, verbež jedna,“ rozohní se pan de Taille, když však vidí pohrdavý výraz ve tváři svého přítele, raději dodá, „Samozřejmě, všechno je to na hovno. Dobrá, pokud bude potřeba, třeba se i tomu mladému parchantovi nebo i jeho otcí, co toho svináka uklohnul, vomluvím. Kdo to vůbec je?“

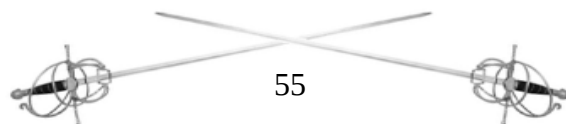
„Je radním v Saint-Germain. Tedy jeho otec.“

„Hm, tak radní. Co na mě tak koukáte? Uznávám, není příliš statečný bodnout někoho mečem, když má v ruce jenom plechovej pohár. Ale už se stalo. Teď s tím nic nenadělám.“

„Jak ale zaručíte, že se něco podobného nebude opakovat? Ten kluk snad pro tentokrát přežije. Co přijde příště? Co ještě musí přijít, abyste se vzpamatoval? Musíte vyvraždit nějakou celou rodinu, abyste se nad sebou zamyslel?“

„Pane, používáte hodně ostrá slova. Přišel jste mi sem nadávat?“

„Ani nevím, proč jsem přišel. Tužil jsem, co si budu muset vyslechnout. Vám je totiž úplně jedno, jestli ten kluk umře nebo ne. Teda vlastně není. Ale jenom proto, že když umře, budete s tím mít voplétačky. Budete muset vysvětlit, proč jste zapíchl v hospodě civilistu, navíc hodně opilej. Že si vlastně na nic nepamatujete, to asi taktně zamlčíte,“ mávne jen znechuceně rukou pan de Godille.

„Viděl jsem už umírat dost lidí, mnoho z nich bylo daleko míň vinnejch než ten parchant, co mě praštil a já ho pak potrestal. Dokonce i mnohem mladších.“

„Už se opakujete,“ pokrčí rameny hrabě, „Když se potkám s takovým klukem na bojišti, je to kdo z koho. Máte pravdu, v jeho věku už jsme byli v armádě. Ale hospoda není bitevní pole. Ovšem pokud na věc pohlížíte takto, pro mě za mě.“

„Zlobíte se. Asi máte proč, přidělal jsem vám starosti. V každém případě vám musím poděkovat za pomoc, za tu rodinou, jak jste to s nima urovnal. Až vstanu, tak tam zajdu taky a nějak se s nima srovnám.“

„Jestli jim chcete vykládat to co teď mně, tak tam radši nechod'te.“

„Ještě si to rozmyslím. Správně bych tam měl zajít a toho parchanta, co na mě vztáhnul ruku, bych měl dorazit. Kam tahle doba spěje, když si takovej parchant dovolí na barona! Myslej si kdoví co sou, když maj peníze. Pogrom na ně, na všechny,“ durdí se Horné, „Snad mě ti dva nějak omluvili u kapitána.“

„Nemuseli. Na moji žádost za vás orodoval pan de Guitaut.“

„Pan de Guitaut? Na vaši žádost? Co říkal pan de Treville asi netušíte?“

„Naopak, vím to moc dobře.“

„Ano? Kdo vám to vyprávěl?“

„Nikdo. Slyšel jsem ho na vlastní uši.“

„Na vlastní uši? Vy jste byl za kapitánem?“

„Nikoli. Pan de Treville přišel za mnou, protože jsem ho požádal o rozhovor.“

„Vy jste ho požádal o rozhovor a on přišel za vámi?“ odděluje pomalu slova s pan de Taille.

„Přesně tak. Požádal jsem ho o rozhovor, abych ho ve své bláhovosti požádal o shovívavost pro vás. Domníval jsem se, že by vás tahle událost mohla změnit. Spletl jsem se.“

„Co říkal kapitán?“

„Je naštvanej. Hodně naštvanej.“

„Kde jste s ním mluvil?“

„Tady, tak před půl hodinou odešel.“

„Von byl tady? U vás? Mě nechtěl vidět?“

„Navrhl jsem mu, aby vás navštívil. On odmítl, nechtěl vás v žádném případě vidět. Kapitán nebude navštěvovat vojáky, kteří se vopijou a pak se nechaj zmlátit výrostky. Tak přesně zněla jeho slova.“

Toto vyjádření na pana de Taille zapůsobí více, než vše předešlé. Teprve mu začíná docházet, nakolik se tento malér liší od těch předešlých, do kterých se dostal už vícekrát.

„Jinak, abych dokončil vzkaz pro vás, mám vám ještě něco vyřídit. Za dva dny se budete u kapitána hlásit a budete naprosto v pořádku. Dá vám poslední příležitost, ale úplně poslední. Pokud ho znovu zradíte, použil přímo tohle slovo, tak požádá krále, aby vás vyhnal s tou největší možnou ostudou,“ dodá pan de Godille, zvedne se ze židle a aniž by se jednou otočil, odejde z místnosti.

Prásknutí dveřmi signalizuje stav mysli hraběte. Je hluboce zklamán. Myslel si, že by mohl Horného přesvědčit, aby změnil svůj život. Po rozhovoru s ním nabyt dojmu o marnosti svého počínání. On cítí ukřivděnost a nepřizná si žádný svůj podíl viny.

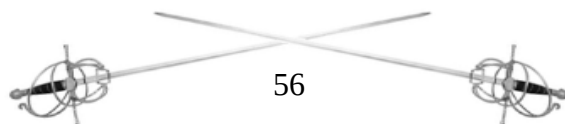
Armand přejde do svého pokoje, nalije si pohár vína, chvíli posedí, vypije ho, pak se zvedne a zamíří do své ložnice. Maurice mu pomůže se svléknout, poté ulehne. Nemůže usnout, převrací se na lůžku a kouká do stropu. Musí stále myslet na rozhovor s baronem a představuje si, jak asi jeho přítel skončí. Nemůže trvat dlouho, než provede další nepředloženost a s velkou ostudou se bude muset pakovat. Na svém paství v Anjou pak bude pít ještě víc, bude se cítit ukřivděný, namlouvat si, jak se proti němu spíkl celý svět. Ani nepostřehne otevření dveří.

„Pane hrabě, spíte?“ ozve se od nich tichý hlas Tissota.

„Nespím. Maurici, co se zase děje?“

„Pan baron mě sem poslal. Chtěl by s vámi mluvit.“

„Jenže já s ním už ne. Řekni mu, že už spím.“

„Pane hrabě, možná by bylo lepší s ním promluvit. Vypadá nějak hodně zkroušeně.“

„Však si nic jinýho nezaslouží.“

„Jak myslíte, Excellence. Řeknu mu teda, že jste už spal, proto jsem vás nebudil.“

„Počkej! Já za ním zajdu!“ odhodí vztekle pokrývku hrabě a začal ve tmě šmátrat po svých šatech. Začne se sám oblékat, nečeká na sluhu. Je tak v polovině svého strojení, když se znovu objeví Maurice se svícem, který ozáří ložnici a umožní dokončit oblékání. Teď již za asistence sluhy.

Pan de Taille sedí na posteli a je hodně zachmuřený. Zrak má sklopený, nějak špatně dýchá. Je těžké určit, zda od naražených žeber či pod tíhou hnutí myslí.

„Chtěl jste se mnou mluvit,“ posadí se pan de Godille na židli vedle lůžka, jeho hlas zní velmi chladně, ani jeho tvář nevykazuje stopy účasti a přátelství.

„Ano, chtěl jsem s vámi mluvit. Přemýšlel jsem o vašich slovech.“

„Jen dobře, pokud se pokoušíte nad svým počínáním zamyslet. V čem vám mohu být prospěšný?“

„Drahý příteli, za prvé se vám musím omluvit. Nedávno jsem vás velmi hrubě urazil. Nazval jsem vás nevděčníkem. Nemyslel jsem svá slova vážně. Zůstal jste mým jediným přítelem, jediným člověkem, kterému na mně záleží. Já se vám za vaši pomoc odvděčil výčitkami a urážkami. Promiňte,“ souká ze sebe velmi obtížně slova baron.

„Smažme všechno předchozí. Tenhle směr rozhovoru není ani pro jednoho z nás příjemnej. Stalo se, stalo. Byl jste opilej, já jsem zapomněl na vaše slova.“

„Ne, ne, nezapomněl. Vím to moc dobře. Byla to ode mne nehoráznost. Jsem strašně rád, že jste si zařídil ubytování v mých domech. Slyšel jsem, že se chcete odstěhovat.“

„Přiznávám, zvažuji takovou možnost. Velmi jste mi pomohl, když jste mi nabídl přístřeší. Ale asi už nastal čas, abych si našel svoje vlastní bydlení.“

„Nedělejte to. Zbytečně budete utrácet a v těch domech je místa dost. Navíc jste vynaložil dost prostředků, abyste si svoji půlku upravil.“

„Vždycky nejde všechno přepočítat na peníze. Potřebuji klid, svoje soukromí. Vždyť já se vám v posledních týdnech vyhýbám, když jste v Saint-Germain, tak jezdím do Paříže a vopačně. Takhle naše soužití nemůže pokračovat. Když se vrátím unavenej, potřebuju si odpočinout. Místo toho musím poslouchat, jak vopilej řádíte anebo musím chodit řešit vaše problémy. Nezlobte se, ale takhle to vopravdu nejde dál.“

„Drahý příteli! Armande! Dejte mi taky ještě jednu příležitost. Takovou, jakou jste pro mě vyprosil u pana de Treville,“ řekne Horné hodně naléhavým hlasem.

„Bohužel, já už vám nevěřím. Nic se nezmění. Ke změně musíte mít vůli a chuť. Tu u vás nevidím.“

„Snažím se si všechno urovnat. Slibuju, už si dám pozor.“

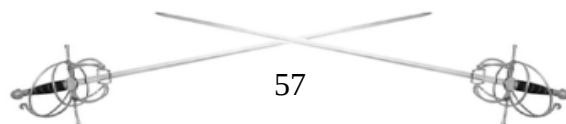
„Kolikrát můj strýc, když jsem byl ještě malej, tohle sliboval svý sestře, mojí matce. Možná svoje slova v tu chvíli myslel i doopravdy. Ovšem pak zase ucítil závan chlastu a bylo po předsevzetích. Jak vám mám věřit?“ podívá se zpřímá do očí svého přítele pan de Godille, ten sklopí zrak.

„Nechci skončit s vostudou,“ řekne Horné prudce, „Mám ještě dostatek síly i vůle. Uvidíte, teď se všechno změní. Dám všechno do pořádku a začnu znova. Pořádně. Tohle vám můžu slíbit. Prosím vás, abyste mi naposledy uvěřil.“

„Jak chcete dát věci do pořádku?“

„Nejprve si vyřídím svoje vztahy v jednotce. Nechci o svoje místo přijít. Pak zajdu za tím parchantem, kterýho jsem zranil a i jemu se vomluvím. Stejně tak jeho otcí. Vidíte, jak jdu do sebe. Po službě nebudu chodit do hospod, ale půjdu rovnou domů. Když budete chtít, můžeme spolu cvičit třeba šerm. Nebo si zajdeme zahrát tenis. Prostě rázně změním svoje chování, který bylo příčinou mojich problémů v poslední době,“ vysvětluje svá předsevzetí baron.

„Drahý příteli,“ použije po dlouhé době tohoto oslovení hrabě, „strašně rád bych vám uvěřil. Uvěřil v upřímnost vašich prohlášení. Mám ale velkej strach, až vám otrne, až se dáte trochu do pořádku, zase na všechno zapomenete. Žádal jsem pana de Treville o poslední příležitost, proto vám ji dám i já.“

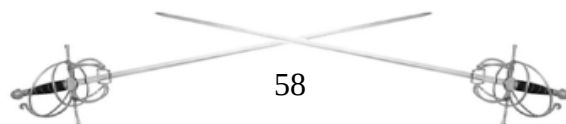
„Děkuji,“ sklopí hlavu Horné, určitě musí prožívat muka, cítí se trapný a zostuzený.

„Příteli, pokud ale provedete nějakou další podobnou věc, ačkoli vás mám rád, tak s vámi končím. Vezmu své sluhy, najdu si nějaký jiný podnájem a umyju si nad vámi ruce, jestli mi rozumíte.“

„Tohle беру. Ještě jednou promiňte.“

„Nechte už těch omluv. Když se nebudete zlobit, jsem hodně unavený a potřebuju si jít lehnout. Vlastně už jsem skoro spal,“ zalže pan de Godille, aby ukončil tento pro něj rovněž velmi nepříjemný rozhovor.

„Samozřejmě. Promluvíme si pozdějc, určitě teď bude víc času si vše probrat.“

DVACÁTÁ DRUHÁ KAPITOLA

RADOVÁNKY V PALÁCI MARKÝZE DE ALMARE

Ponurou noční Paříží uhání kočár. Od kopyt koní odlétává zmrzlý sníh, kola se smýkají po ledu. Na kostelních věžích odbíjí dvanáct hodin a liduprázdné ulice jsou němým svědkem této zběsilé jízdy. Obrázek jako vystřižený z apokalypsy.

Uvnitř kočáru však je živo, povykuje v něm rozveselená trojice, uchvácená bizarností těchto okamžiků. Vrchní podkoní markýz de Cinq-Mars a dvojice žen. Marion de Lorme a Lucine Marbois, obě velmi krásné dámy, jejichž náplní života je poskytování rozkoše svým milencům. Ti se rekrutují z těch nejvyšších společenských vrstev. Krása obou žen i jejich oblečení tomu též odpovídá. Lucine je dvacet, je o osm let mladší než Marion, nicméně zkušeností v oblasti milostných hrátek má také už více než dost.

Kočár se vřítí otevřenou branou do dvora paláce markýze de Almare. Toto překvapení nachystal Monsieur le Grand pro mladého šlechtice, jak mu nedávno slíbil. Požádal Marion, aby sehnala jednu svoji přítelkyni, aby zajistila kočár a byla připravena. Až se dostaví, vyrazí na vyjížd'ku, jejíž cíl a smysl tajil. Králův oblíbenec byl řádně posílen alkoholem již před setkáním s milenkou, v tomto způsobu vyhřívání těl zevnitř trojice pokračuje i během zběsilé jízdy, kterou mladík nařídí.

Víno z láhví je potřísní, Henri je nadšen, unesen poletováním jejich těl v kočáře jak nudle v bandě. Každou chvíli mu některá z žen skončí v náručí, za což ji počastuje dlouhým polibkem, přičemž neváhá prozkoumávat svými prsty její vnady. Obě dámy se tomu nijak nebrání, ba právě naopak, i pro ně jde o nové vzrušení. Neznají zatím cíl cesty, ten prozradil podkoní pouze kočímu.

„Jsme na místě,“ vykřikne mladík směrem k ženám, když kočár smykem zastaví před dveřmi paláce, div se nepřevrhne.

„Ještě jsi nám neřekl, Grande, kam si nás vlastně zavezl,“ přivine se Marion ke svému milenci.

„Jde vo překvapení, uděláme inspekci u jednoho šlechtice.“

„Inspekci?“ podívá se Lucine.

„Inspekci, jak je ten šlechtic připravenej na život,“ odvětlí trochu nesrozumitelně markýz.

„Na život?“

„Ten mladej šlechtic byl vychovanej v klášteře, proto ho má milá prověříš, jestli je taky dobrej milenec, už rozumíš?“ směje se Henri.

„Von je ještě panic?“ zvedne překvapeně zrak Lucine.

„Není, ale zjistíme, jestli pověsti vo něm nelžou.“

„Jaký pověsti? Kdo to je? Kde to vlastně jsme?“ ptá se rozesmátá Marion.

„Jsme právě před palácem markýze de Almare.“

„Markýze de Almare? Toho mladýho krásnýho šlechtice?“ rozzáří se Marbois, „Tak to si dám říct. Myslela jsem, že jste nás zavezl k nějakýmu vopzlýmu starci.“

„Jak bych mohl! Tak vystupujeme, nikdo nám neotvírá, budu muset udělat pořádek!“ podívá se pan de Cinq-Mars na stále zavřené dveře paláce. Dost neurvale odstrčí svoji milenkou, otevře dveře kočáru. Mračící se vystoupí do tmy a za pár vteřin už začne vztekle bušit do vstupních dveří. Jelikož nemá pokrývku hlavy, závany mrazivého vzduchu čechrají jeho bujně plavé kadeře, ty zvlhlé z kočáru tvrdnou na mrazu.

„Votevřete! Votevřete!“ křičí a jeho zlost stoupá se vzrůstajícím chladem, který vstupuje do jeho údů.

Trvá však déle než pět minut, než někdo otevře. Právě včas, protože se podkoní začíná shánět po pistoli, aby nechal střílet do uzavíracího mechanismu vstupních dveří. Záhy mladík zírá do dílem rozespalé, částečně vyděšené a především znechucené tváře komořího Jeana Merileho.

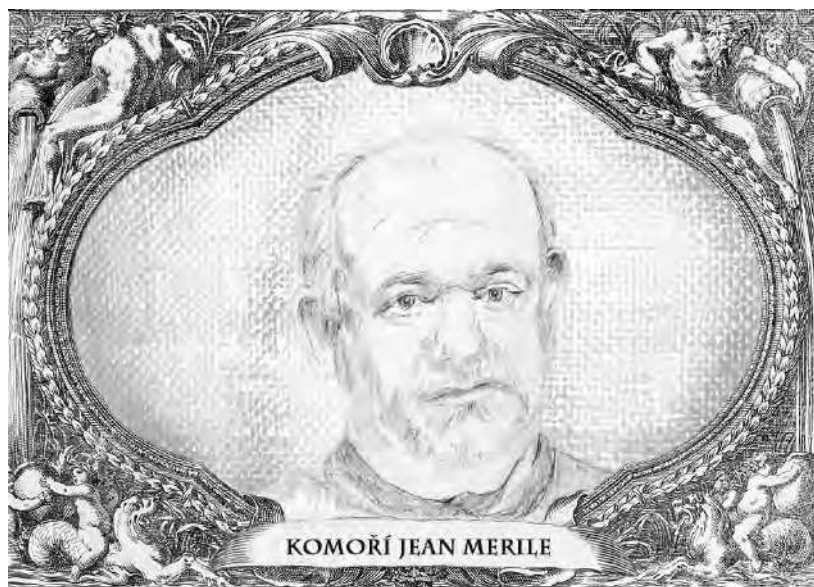
Nakonec ten si za tohle nepříjemné noční shledání může sám, další sluhové už dávno mohli otevřít. Jenže pan Merile si vymínil, že otevírání návštěvám patří k jeho povinností, aby kontroloval vstup hostů do domu a podle okolností je ohlásil či neohlásil.

„To to trvalo, dědku!“ utrhne se na něj markýz, čímž komořího vyvede tak z míry, že se akurátní Jean nezmůže ani na jedinou hlásku. „Je doma pan markýz de Almare?“ štěká dál nezvaný host.

„Ano, ale ...“ vysouká ze sebe Merile a chystá se dát průchod svému rozhořčení nad způsoby návštěvníka, nicméně má smůlu.

„Je tady! Dámy, vystupujte, jdeme!“ křikne podkoní směrem ke kočáru. Pak se otočí, odstrčí konsternovaného komořího a vstoupí do potemnělé haly paláce.

„Pomoc! Přepadení!“ vykřikne komoří zoufale.

„Přepadení! Pomoc! Pomoc!“ začne křičet se smíchem i pan de Cinq-Mars, zatímco Marion a Lucine se derou do otevřených dveří.

Nastane zmatek, který pobaví trojici návštěvníků. V hale je slabé osvětlení, pročež Merile vůbec neví, s kým má tu čest. Těžko se divit, že se začíná obávat o svůj život, když byl u vchodu tak hrubě překonán. Seběhne se několik sluhů a mužů z ostrahy paláce se svícny, většinou bosých a jen v kalhotách a košilích. Prostor je náhle dostatečně osvětlen, všichni spatří podivnou trojici, jak se nezkrotně řehtá. Zděšení vystřídá údiv všech sloužících.

„Tak kde je markýz de Almare?“ zakoucí očima na komořího podkoní.

„Kdo jste ... vy jste ...“, nemůže uvěřit Merile tomu, co vidí. Málokdo by neznal vizáž králova oblíbence, ovšem co dělá tady v paláci a v tuto dobu? Ta podoba, to chování, snad je to skutečně on.

„Tiše!“ křikne markýz, „Tohle je tajná návštěva! Jsem tady inkognito! Jestli někdo jenom cekne, že jsem tady dneska byl, nechám mu vytrhnout jazyk a pak ho rozčtvrtit na náměstí la Creve!“

Všichni zmlknou. Mladík s naježenými a ztvrdlými vlasy a krásnou tváří vypadá jak z kamene vytesaný bůh pomsty. Ne všichni ho poznají, ale z jeho jednání a chování usoudí, že bude nejlepším, když mu půjdou stranou. Nepochybně se o žádné přepadení nejedná, tak ať si to komoří s podivnými hosty vyřídí sám. Stejně všechny jenom poučuje. Na základě tohoto úsudku se služebníci začnou vytrácet, čímž se vstupní hala znovu začne halit do tmy.

„Tak co bude!“ vyštěkne markýz do obličeje vyplašeného komořího. Ten těká pohledem kolem sebe a neví co dělat. Náhle mu zrak padne na schodiště, kde spatří ve tmě siluetu.

„Auguste! Pojď sem!“ vykřikne Merile, „Rychle, ty kůže líná!“

„Kdo to je?“ zeptá se podkoní.

„Osobní sluha pana markýze, Milosti, on vás za ním zavede,“ ukloní se hluboce rozechvělý komoří, už nezvaného hosta poznal. Zděšení z přepadení střídá zděšení z přítomnosti této hodně kontroverzní osobnosti. Navíc v doprovodu dvou rozesmátých dam, o jejichž počestnosti se dá s velkou úspěšností pochybovat. Ale jeho poznámka splní účel, protože králův oblíbenec se o něj přestává zajímat a jeho pozornost se obrací k siluetě na schodišti.

„Dej sem ten svícen, pak můžeš jít zase spát,“ řekne markýz směrem ke komořímu, který tento příkaz rychle a rád splní. Předá svícen a jak pára nad hrcem se ztratí ze vstupní haly. Schován za rohem však pozoruje, jak se tato nečekaná návštěva bude dále vyvíjet.

„Hej ty, pojď sem!“ křikne pan de Cinq-Mars k postavě na schodech. Ta začne nejistě sestupovat k trojici, která zcela ovládla scénu. Záhy již je sluha matně osvětlen září ze svícnu, který směrem k němu napřahuje podkoní.

Auguste ještě nespal a ležel v předpokoji svého pána, když uslyšel hluk, vyskočil z postele a běžel se podívat, co se stalo. Do děje je vtažen neočekávaně komořím. Je bosý a má na sobě jen plátěné bílé spodky, proto příchozí mohou spatřit jeho vyhublé tělo od pasu nahoru. Mladík se stydí takto předstoupit před návštěvu, ale zároveň se bojí neuposlechnout strohému příkazu mladého muže se svícnem.

„Kdo jsi?“

„Jsem Auguste, osobní sluha Jeho Milosti pana markýze de Almare, pane,“ ukloní se Bastien a nervózně těká pohledem na všechny tři osoby.

„Jé, to je roztomilej chlapec,“ přistoupí blíž Marion a ještě zvýší rozpaky sluhy.

„Máš pravdu, je opravdu roztomilej,“ přitochí se k mládenci i Lucine a prohlíží si ho od hlavy k patě.

„Kde je tvůj pán?“ pokračuje ve výslechu podkoní.

„Pan markýz již ulehl, pane.“

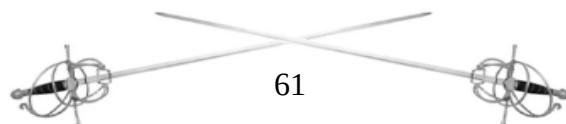
„Tak von už je v posteli?“

„Ano, pane.“

„A je tam sám nebo je tam někdo s ním?“

„Pokud vím, tak dnes uléhal sám, pane.“

„Dnes uléhal sám? Má často dámský návštěvy?“

„To nesmím říkat, pane,“ neví kam s očima Bastien.

„Správně, sluha musí držet hubu. Tak nás zaveď ke svému pánovi. Dělej!“ poručí Henri a lehce do sluhy strčí. Ten se pomalu otočí a vrací se směrem, odkud přišel. Bosé chodidla pleskají po mramoru, jeho nejistotu nelze přehlédnout.

„Vy jste toho sluhu uhranuly, drahé dámy. Je jako ve snách,“ řekne podkoní.

„Máš pravdu, Henri,“ usměje se Marion, „tak ho trochu popoženem,“ dodá a bez ostychu položí svoji ruku na zadek Augusteho a zmáčkne. Mladík poplašeně nadskočí, což vyvolá bouři smíchu celé trojice.

Pošťuchován dámami, dovede Bastien hosty až do předpokoje ložnice markýze. Zde se zastaví.

„Co se děje?“ zeptá se pan de Cinq-Mars.

„Půjdu vás ohlásit, pane,“ řekne nesměle, „Koho mám vlastně ohlásit?“ ptá se vyplašeně.

„Tajnou návštěvu, ty hlupáku. Tak běž,“ postrčí ho podkoní, ovšem jak sluha otevře dveře, celá trojice se nahrne za ním. Tak se ocitnou v ložnici pána domu, který, vzbuzen hlukem, se nadzvedne na loktech. Je zakryt pokrývkou, na sobě má pouze noční košili. Spočívá na prostorné posteli s nebesy. Závěsy, kterými je možné postel zakrýt, jsou však smotány a přivázány ke sloupům, proto je ležící mladík všem krásně na očích. Byť osvětlován pouze matně od svícnu v rukách hosta.

Rozespalý pan de Almare zprvu nevěří vlastním očím. Zdálo se mu, že právě prožívá nějaký absurdní sen. Jak čtyři sochy nedaleko jeho postele stojí Vrchní podkoní se svícnem v ruce, vedle něho jeho milenka a další zatím neznámá žena, nedaleko postává jeho polonahý sluha.

„Drahý příteli, tak nás tady máte,“ zahlaholí pan de Cinq-Mars, „Slíbil jsem vám nedávno malé překvapení. Co na něj říkáte?“

„Tohle není sen?“ vypraví ze sebe zaskočený pán domu.

„Žádný sen! Ale možná se to brzy změní ve velmi příjemnej sen,“ obejmě podkoní svoji milenkou kolem ramen a políbí ji.

„Omlouvám se, nejsem ustrojen, hned svůj nedostatek napravím,“ vstává rychle zaskočený hostitel, čímž před nimi stane bosý a v dlouhé bílé noční košili. Směšnost situace i jeho zjevu je vodou na mlýn rozdováděných návštěvníků, kteří vybuchnou smíchem.

„Dle mého jste ustrojen jak se sluší a patří. Možná dokonce ještě víc, než je nutný. Nám vaše noční košile nevadí, nemám pravdu?“ postoupí pár kroků vpřed Lucine, položila Pierrovi ruku kolem krku a políbí ho na tvář.

„Není lepšího místa pro naši malou společnost,“ směje se pan de Cinq-Mars, mávne na Augusta a s jeho pomocí si odloží převlečník i vestu a v košili se posadí na okraj postele. Marion se k němu přivíne a spočine rovněž na lůžku.

„Klidně si zase sedněte, urozený pane,“ mírně popostrčí Lucine stále vyjeveného pana de Almare, on dopadne svým pozadím na druhou stranu postele než podkoní. Kurtizána na nic nečeká a posadí se k němu.

„Drahý příteli, mohl by nás váš sluha obsloužit? Nalezne se u vás něco k zakousnutí a něco na posilnění?“ obrátí se Monsieur le Grande na nedobrovolného hostitele.

„Samozřejmě, určitě.“

„Tak chlapče, nestůj tam jak vyvoraná myš a pojď sem,“ vyzve sluha podkoní, „hned si u tebe učiníme objednávku.“

Bastien nerozhodně přistoupí blíže, na pokyn ruky udělá další dva kroky.

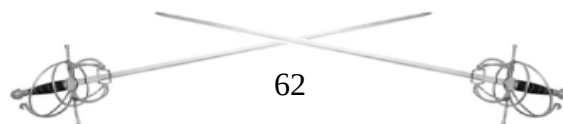
„Tak, určitě najdeš v zásobách nějaký dobrý víno, je tak?“

„Ano, pane, Milosti, určitě tam bude.“

„Tak nám ho přines pár láhví. Přines nám taky něco na zub k tomu vínu. Nech tam dát nějakou studenou pečinku, přidej nějaký sýry, něco slanýho k tomu vínu. Rozuměls?“

„Ano, Milosti.“

„Máte někdo ještě nějakou speciální objednávku?“

„Já bych měla,“ usměje se frivolně Marion, „pojď blíž, Auguste, poslouchej! Opovaž se obléknout. Takhle ti to náramně sluší, rozumíš? Jestli si vezmeš košili, tak ti nechám napráskat. Pochopils?“ dodá, natáhne se a klouby prstů přejede po hrudi mladíka. Cítí, jak jeho tělem projede zachvění a dobře se baví.

„Tak si slyšel, Auguste,“ usměje se na sluhu pan de Cinq-Mars, „Máš jen pět minut. Pokud do té doby nestihneš přijít zpátky, tak budeš předán do spárů těch dvou dračic. Jak tě potrestají, bude jejich věc. Ale nedoporučoval bych ti zkoušet jejich trpělivost!“ straší mladíka podkoní a vyděšený výraz ve tváři sluhy v něm vyvolá bouři smíchu, „Tak upaluj!“

Bastien skutečně vyběhne co nerychleji a tak jak je, tedy jen v kalhotách a bosý, uhání do kuchyně. Neví, nakolik si z něj dělají legraci a nakolik svoje hrozby myslí vážně. Rozhodně nechce riskovat případné potrestání. Netušil, kdo jsou ti tři, ale asi ten mladý šlechtic musí být někdo významný, když jeho pán neprotestoval a přijal jejich hru.

„Drahý příteli, snad jsme vás příliš nezaskočili,“ otočí se podkoní na pána domu.

„Abych byl upřímný, tak jsem zaskočený dost. V noční košili jsem ještě žádnou návštěvu nepřijímal,“ rozesměje se oslovený, který se již částečně vyrovnal se vzniklou situací.

„Snad vám naše inspekce příliš nevadí.“

„Naopak, je mi ctí vás přijmout ve svém domě, i když ...,“ podívá se Pierre znovu na sebe a své bosé nohy a začne se chechtat, „jsem trochu pochybně ustrojen.“

„Jsme si tak kvít,“ baví se i pan de Cinq-Mars, „Minule jsem vás přijal já ve své ložnici, když jste přišel na oběd a já začínal teprve snídat,“ dodá, aby i dámám osvětlil zmiňovanou situaci, „takže teď se naše role obrátily. Abysme se však necítili tak opuštěný, dovolil jsem si přivést milý doprovod.“

„Nevycházím z údivu, o něčem takovém jsem v hodinách dvorních mravů nebyl vyučován,“ konstatuje pan de Almare, „Co by tomu řekli ti hlídači protokolů, drahý příteli?“

„Určitě by je ranila mrtvice,“ přitaká podkoní, „Když už jsme u těch protokolů, tak zítra zařídíte, ať ta naše noční návštěva zůstane mezi námi. Je zbytečný dávat nepřítelům další argumenty.“

„Samozřejmě. Postarám se o naprostou mlčenlivost služebnictva.“

„Drahý příteli, Marion už znáte, nevím však, zda vám už byla představena Lucine,“ ukáže Henri prstem na dívku sedící vedle pána domu.

„Ještě ne. I když už se představila sama,“ usměje se hostitel a lehce prsty prohrábne vlasy dívky, jež mu byla dnes přivedena k pobavení.

„Domluvili jsme se, že dnešní noc trochu změníme svý zvyklosti,“ políbí podkoní svoji milenkou na šiji, „Proto jsme dorazili za vámi. Slyšel jsem o vás zajímavý řeči, prý se docela dovedete bavit. Uvidíme, snad nám dnešní večer vyjde podle očekávání.“

„Když Bůh dá, naleznete v mém domě dostatek inspirace,“ usměje se bývalý kněz, jehož milostné vlohly se rozhodl králův oblíbenec vyzkoušet. Ještě před pár měsíci by ho taková návštěva asi totálně rozhodila. Zkušenosti, které za tu dobu nabyl, ho činí více otrlým. Ovšem ještě nikdy nebyl v takové situaci. Vůbec netuší, jak se děj této noci, režírovaný podnapilým dvorním krasavcem, bude dále vyvíjet. Věří však, že se s nezvyklou situací dokáže vyrovnat, ať už bude následovat cokoli.

„Jste taky tak promrzlé jako já?“ zeptá se pan de Cinq-Mars.

„Nevím jak Lucine, já však určitě,“ usměje se Marion.

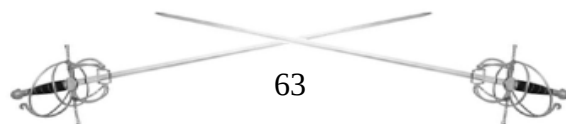
„Jsem celá prokřehlá, doufám však, že naleznu zahřátí v náručí pana markýze.“

„Drahý příteli, i já jsem promrzl. Nejvíc, než se mi podařilo přivolat toho páprdu, co vám hlídá dveře. Co byste řekl tomu, kdysme využili vaší rozestlaný postele a schovali se pod vaši pokrývku? Už jste nám ji vyhrál, ne?“

„Proti tomu nic nemám. Nerad bych byl příčinou vašeho prochladnutí,“ pochopí záměr hosta pan de Almare.

„Výborně. I když je vaše postel dost velká, měli bysme si rozdělit svoje teritoria, abysme si navzájem nepřekáželi.“

„Rozdělení nechám na vás, drahý příteli. Vyberte si tu část lůžka, která vám bude vyhovovat.“

„Tak já a Marion zůstaneme na týhle polovině, na který už sedíme. Vám a Lucine zůstane druhá polovina. Doufám, i když jste doma, nebudete svého postavení zneužívat a nebudete nás utlačovat!“

„Nic takového nemám v úmyslu,“ ukloní se pan de Almare.

„Tak hurá pod peřinu, už mi mrznou nohy,“ pobídne pan de Cinq-Mars své družky a sám jde příkladem. Začne pomáhat Marion s odstrojováním. Pierre galantně rozepne korzet Lucine. Obě ženy skončí ve spodničkách. Majitel postele je již ustrojen dostatečně pro tuto příležitost.

Oba mladíci skončí na kraji lůžka, jejich družky směrem do středu. Podkoní zatím oblečený, částečně přes sebe také přehodí pokrývku. Právě ve chvíli, kdy do místnosti vstoupí Bastien. Poslechl pokyn Marion, proto zůstal bosý a bez košile. V rukách nese velký tác, na který stačil v rychlosti za pomoci dvou sloužících nakýdat nějaké občerstvení, v levé ruce svírá košík, ve kterém cinkají láhve vína.

Když sluha vstoupí a uvidí celou čtveřici v posteli, málem mu vypadne vše z rukou. Brada mu poklesne, oči vytřeštěné, zkoprnělý po dvou krocích naprosto ustrne. Což vyvolá bouři smíchu na lůžku.

„Pane markýzi, ten váš sluha se proměnil v solný sloup,“ zvolá Marion.

„Je tak roztomilej,“ poznamená Lucine.

„Auguste, nemusíš se bát, všichni tady jsou moji přátelé. Máš mimořádnou čest nás obsluhovat v naší trochu nezvyklé situaci,“ povzbudí sluhu pan de Almare a dodá, „Tak se už pohni, nedělej mně a sobě ostudu.“

„Drahý příteli, on opravdu zkameněl,“ přidá svoji trochu do mlýna pan de Cinq-Mars.

Šokovaný Bastien se trochu vzpomíná, udělá několik rychlých kroků směrem k místu, kde leží částečně zachumlán do pokrývek podkoní. Se zdvořilou úklonou mu podá tác s občerstvením. Monsieur le Grande tác přijme, posune ho doprostřed postele. Pak jeho oči spočinou na sluhovi, který stojí u postele jak boží umučení. Svírá křečovitě košík s láhvemi vína. .

„Tak, Auguste,“ promluví na něj podkoní mile, „já si od tebe teď vezmu ten košík, když dovolíš, ty někde seženeš poháry nebo sklenice. Do těch pak víno spolu rozlijeme. Co říkáš, uděláme to tak?“ dodá a usměje se Psychické deptání obsluhujícího mu dělá potěšení. Záměr mu vychází, mladík je naprosto mimo. Už to, že tady musí pobíhat polonahý ho ponižuje, nemístné sexistické narážky směrem k jeho osobě ho znervózňují. Navíc ta absurdní situace! Neodvází se však ani náznakem odporovat, musí svoji povinnost splnit, nesmí zklamat, ač je všechno strašně divné.

Během půl minuty je Bastien zpátky se čtyřmi skleněnými číši. Dvě opatrně postaví na okraj postele, dvě nastaví podkonímu, který do nich nalije víno. Sluha jednu číši podá Marion, chystá se obejít lůžko, ale je zadržen, protože se Lucine po skleničce již natahuje. Auguste je donucen pokleknout na postel a podat číši do natažené bělostné ruky kurtizány. Čímž se ocitne v nebezpečné blízkosti Marion.

„Zasloužil by si odměnu, co říkáš, Grande?“ usměje se Marion a vtiskne polibek na tvář sluhy, který ucukne, jako by byl uštknut hadem. Smích mu je druhou odměnou.

„Tak ty takhle?“ zlobí se naoko pan de Cinq-Mars, „Jestli se to bude opakovat, tak ho budu muset zapíchnout,“ zakoulí očima. Bastien rychle seskočí a třesoucíma se rukama nastaví další dva pohárky. Hihňání na svůj úkor už téměř nevnímá. Jeden pohár si nechá podkoní, druhý sluha odnese svému pánovi a pak zůstane bezradně stát.

„Auguste, pojd' sem,“ zavolá ho Henri, „Pomůžeš mi se svlíkáním, začneme u bot,“ posadí se na postel. Vzápětí se nechá odstrojit, k neskutečnému údivu sluhy skončí zcela nahý, pak teprve zapluje znovu pod pokrývku.

„Milosti?“ dívá se stále vyděšeně Bastien, očekává další rozkazy.

„Auguste,“ podívá se na něj mile králův oblíbenec, natáhne k němu ruku a podá mu velkoryse láhev se zbytkem lahodného moku, „tohle je pro tebe. Abys nás nerušil, tak budeš támhle za tou zástěnou. Když budeme něco potřebovat, tak tě zavoláme. Rozumíš?“

„Ano, Milosti,“ podívá se Bastien do rohu, kde stojí stěna pro převlékání, aby dotyčnému umožnila se oblékat bez možnosti okukování osob v místnosti.

„Tak už běž. A poslouchej, až zavoláme!“

Sluha briskně zmizí ze scény i s láhví a uvelebí se ve vymezeném prostoru. Chvěje se nervozitou i zimou, přeci jen není v místnosti takové teplo, aby mohl bez pocitu chladu pobíhat jen ve spodkách. Ale je šťastný, neboť má na chvíli klid a za ten mu trocha té husí kůže stojí. Vůbec nic nechápe, začíná však tušit, k čemu se schyluje. A čeho asi bude svědkem, když ne očitým, tak alespoň po sluchu.

Čtveřice v posteli si přitukne a započne popíjení. Pan de Cinq-Mars neustále pobízí především Pierra ke konzumaci vína, sám však nezůstává pozadu. Dvakrát je vytažen Auguste na scénu, aby otevřel další láhev, za jalového klábosení padnou za vlast celkem tři.

Nálada panuje výborná. Dvojice na každé straně postele, kromě blábolení, popíjení a občasného pozření pár soust, nezapomínají na projevy vzájemné přítulnosti. Laskání a líbání zesiluje, čímž se prodlužuje doba mezi konverzací a touto činností.

Asi po půl hodině dojde k prvnímu milostnému aktu se vším všudy. Vyplyne tak nějak ze situace, najednou všichni vycítí, že čas dozrál. Sluha schoulený ve své skrýši uslyší typické hekání a vzdechy, nedá mu, aby nenápadně, opatrně nevykoukl. Spatří na každé straně lůžka kopulující dvojice, přičemž pan de Almare má na sobě vyhrnutou noční košili. Pozadí pánu částečně skrývá pokrývka. Bastien chvíli zírá na tento obrázek, stále jako by nemohl pochopit, čeho je dnes svědkem.

Pan de Cinq-Mars je razantnější a rychlejší, pan de Almare něžnější a celý akt si vychutnává. Tak králův milec vyvrcholí dříve, otočí se na záda, oddychuje a společně se svojí milenkou chvíli pozorují druhý pár. Především Marion vpíjí svůj zrak do útlého těla jejich hostitele, které se vlní se zrychlujícími pohyby nad tělem její přítelkyně. Projede jí zachvění, uvědomí si, jak moc by chtěla být na místě Lucine a velikost této touhy ji vyvede z míry. Raději se prudce otočí a položí svoji hlavu na ještě se zrychleně zvedající hrud' svého milence.

„Auguste!“ přeruší zvolání Henriho krátké ticho, které nastane poté, co i Pierre dosáhne vyvrcholení.

Sluha vyskočí a vyběhne ze své skrýše. Obě dvojice, očividně zpoceně předchozí námahou, sedí opřené o opěradlo. Na pokrývce však je rozsypaný táč se zbytky jídla, pohárky s vínem předtím stačili odložit mimo dosah svého dovádění.

„Auguste,“ pokračuje v pokynech podkoní, „posbírej to jídlo.“

Sluha je donucen vylézt k nohám čtveřice a přemístit na táč zbytky občerstvení, přičemž se snaží, aby se jeho zrak nesetkal s žádným pohledem odpočívajících. Přitom ho něco nutí se alespoň na chvíli podívat na krásná poprsí kurtizán.

„Přines ještě něco k jídlu,“ nařídí pan de Cinq-Mars, když převezme zbytky občerstvení a zakousne se do sýra. „Mám pocit, že nám dneska ještě vytráví. A taky nezapomeň vzít ještě nějakou láhev, zůstala nám už jen poslední.“

„Ano, Milosti,“ ukloní se Bastien a chvátá splnit pokyn.

„Tak na úspěch našich zbraní,“ pozvedne pohár sebevědomý pan de Cinq-Mars.

Je něco po jedné hodině noční, když zapíjejí první úspěšné splnutí. S jistou nadsázkou se dá říci, že ještě dvakrát zavelí podkoní na zteč. Mezi milostnými akty pojídají a popíjejí, konverzace je stále méně srozumitelná, více oplzlejší a bujařejší. Kolem půl čtvrté, krátce po třetím čísle, usoudí notně podroušený Monsieur le Grande, že je záhodno návštěvu ukončit.

„Drahý příteli, budeme muset s Marion poděkovat za vaše pohostinství,“ řekne.

„A co já?“ ozve se Lucine.

„Pan markýz ti jistě zajistí odvoz domů, nespěcháš přece nikam, ne?“

„Ne, zůstanu ráda,“ usměje se mile kurtizána.

„Drahá, vstáváme a oblékáme se,“ políbí Marion na krk její milenec.

Celá čtveřice je zcela nahá, oděvů se postupně zbavila během nočních milostných hrátek.

„Auguste!“ vykřikne Henri a po příběhnutí sluhy pokračuje, „Pomož nám s oblékáním!“

Není jednoduché příkaz provést, protože pan de Cinq-Mars je značně nevrlý a mírně se potácí. Bastien dělá vše možné, aby nevzbudil hněv upoceného a alkoholem páchnoucího krasavce, bohužel ten ho i tak počastuje pár hanlivými výrazy. Než dvořana oblékne, je Auguste zpocený snad ještě více než

předtím markýz. Hned nato se pustí do oblékání Marion, přitom neví kam s očima, má co dělat, aby potlačil vzrušení a slintání.

„Drahý příteli, přeji krásný zbytek noci,“ loučí se podkoní, svírající okolo ramen svoji již oblečenou milenkou.

„Byl jsem neobyčejně poctěn vaší návštěvou, drahý příteli,“ odvěti hostitel, „Auguste, doprovod hosty ke dveřím paláce a pak se vrať zpátky.“

Když dvojice doprovázená sluhou opustí místnost, políbil něžně Pierre svou novou milenkou na šíji, odhodí pokrývku a natáhne se po své noční košili, zmuchlané a ležící vedle lůžka. Sám si ji oblékne.

„Kam jdete, Milosti?“ zeptá se ho kurtizána.

„Dám nějaké pokyny sluhovi a pak se k tobě vrátím,“ odvěti.

Pan de Almare počká na Augusteho v předpokoji. Ten se vrátí za malou chvíli, stále bosý a jen ve spodkách. Má husí kůži a je evidentně prokřehlý.

„To tedy byla noc, Milosti,“ neodpustí si poznámku Bastien.

„Auguste!“ podívá se pán velmi přísně, pak trochu zjihne, „Máš pravdu. Víš kdo nás poctil svojí návštěvou?“

„Ano. Už jsem si na něj vzpomněl. Viděl jsem ho na vaší slavnosti, pane.“

„Poslouchej, zajdeš teď za komořím Merilem, je mi jedno, jestli spí. Prostě ho vzbudíš. Řekneš mu, že se musí postarat, aby nikdo z našich služebníků ani necekl o tom, čeho byl dneska svědkem. Rozumíš?“

„Ano, Milosti.“

„Pak si běž lehnout. Zítra upravím trochu svůj program, budu vstávat později. Omluvíš mě u mého učitele šermu, který má přijít po ránu. Jinak jsem stejně žádné povinnosti neměl.“

„Postarám se o to, Milosti. Snad nebudu nemocný.“

„Nemocný? Proč?“

„Bylo mi docela zima, tam za tou stěnou, Milosti. Neměl jsem se tam s kým zahřát, na rozdíl od někoho.“

„Auguste, ty jsi prostořeký!“

„Netušil jsem, že do mých povinností patří i toto,“ řekne s velkou výčitkou mladík.

„Auguste! Váž velmi svá slova!“ podívá se znovu přísně Pierre.

„Omlouvám se, Vaše Milosti,“ klopí oči i uši prochladlý sluha.

„Vedl sis dobře, Auguste. Pokud budeš držet jazyk za zuby a odpustíš si nemístné poznámky, možná dostaneš mimořádnou odměnu.“

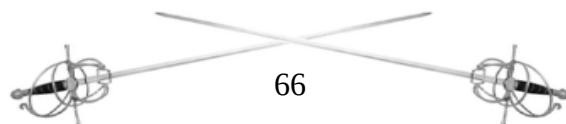
„Děkuji, Milosti. Pokud jsem správně pochopil Vaši Milost, ráno Vaši Milost nemáme budit.“

„Nemáte. Až budu chtít, tak tě zavolám. Postaráš se, aby dáma zmizela nepozorovaně z paláce, postaráš se o její odvoz. A ... ne, další necháme na ráno. Nezapomeň vyřídit vzkaz panu komořímu a samozřejmě nikomu ani muk o tom, co se tady dneska dělo. Jasně?!“

„Ano, Milosti. Stejně by mi nikdo nevěřil,“ neodpustí si drzý Bastien další nemístnou poznámku. Jako by toto rýpnutí bylo jeho poslední malou pomstou za příkoří, které byl nucen této noci snášet. Pierre nechá sluhovu drzost bez povšimnutí, také mu začíná být zima, raději se vrátí do své postele, do tepla pod pokrývkou i do náručí své nové milenkyně Lucine.

VÉVODA DE BOUILLON

Město Sedan, ležící ve francouzském departmentu Ardennes na břehu řeky Mósy, patří do sedanského knížectví rodu de Bouillon. Toto jméno není v politických francouzských kruzích neznámé, jelikož snad neexistovalo jediného spiknutí za posledních patnáct let, do něhož by nebyl nositel tohoto titulu zapleten.

Frederic Maurice de la Tour d'Auvergne, vévoda de Bouillon, je statný osmatřicetiletý šlechtic, jeho mladším bratrem je Henri de La Tour d'Auvergne, maršálek de Turenne. Starší z bratrů je dobrodružné povahy, intriky mu učarovaly. Jeho postavení i vliv určitě není bezvýznamný, i proto za ním byl vyslán hrabě de Aboa jako prostředník spiklenců.

Zámek v Sedanu

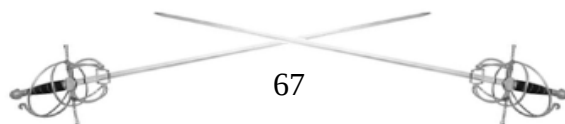
Geoffi není hloupý a je mu jasné, že tento intrikán bude pod dohledem špiclů kardinála Richelieua, zvláště kvůli nedávno skončené rebelii pana de Soissons, v níž byl vévoda významně namočen. Nemá nejmenší zájem, aby se o jeho návštěvě kardinál dozvěděl. Proto koná bezpečnostní opatření i během cesty, snaží se zůstat co nejméně nápadným, používá kočár bez znaků, pozoruje neustále okolí, zda sám není sledován. Nic tomu však nenasvědčuje.

Pochopitelně nepříjíždí do Sedanu přímo. Má dost času vymyslet způsob, jak dát zprávu knížeti de Bouillon a následně ho navštívit nepozorovaně. Pro svůj plán využije svého sluhy Nicolase, sám se ubytuje pod cizím jménem v nenápadném hostinci, dokonce dorazí bez svého vojenského doprovodu, který nechá ve vesnici před městem, aby vzbuzoval opravdu co nejmenší pozornost.

Nicolas není příliš nadšený, ovšem neodvažuje se nijak protestovat. Musí jako obyčejný měšťanský synek proniknout do paláce a předat krátký vzkaz panu vévodovi, respektive jeho důvěryhodnému služebníkovvi. S ním posléze dohodne příchod svého pána na scénu v nočních hodinách. Pan de Aboa přichází inkognito právě v doprovodu Nicolase, přes vchod pro služebnictvo. Je dále veden temnými liduprázdnými chodbami až do nenápadného kabinetu, kde je jen za mihotání světla z jednoho svícnu ponechán v příšeří. Posadí se do jednoho ze dvou křesel.

Hrabě si povzdechne a pohlédne na stíny, které způsobuje nedostatečné osvětlení prostoru. Jako by symbolizovaly nebezpečí, kterému se on sám vystavuje. Jako vždy hraje na obě strany. Na jedné se tváří jako věrný agent kardinála Richelieua, se kterým kdysi uzavřel pro něho tehdy výhodnou domluvu. Zároveň intrikuje proti němu, cítící možné výhody pro sebe, pokud by bylo spiknutí úspěšné. Ve své mysli kalkuluje s možností v případě blížícího se nezdaru couvnout, vše ohlásit a označit se za nastrčeného špicla v táboře kardinálových protivníků.

Není pochyb o odhodlání skupiny šlechticů, tvořící se kolem markýze de Cinq-Mars, postavit se proti kardinálovi Richelieuovi a jednou provždy ho připravit o moc. Jejich odhodlání je velké, jak vyplývá z různých indicií, dokonce natolik, že uvažují i o fyzické likvidaci Jeho Eminence. Jaké však mají reálné naděje na úspěch? Jejich nepřítel je sice nemocný, ale určitě ne slabý. Jeho postavení bylo utuženo v mnoha pomyslných bitvách, jak na poli mezinárodním, tak s opozicí v jeho zemi. Při nichž šlo nejen o velmi delikátní intriky a proti opatření, ale nakonec i tekla krev jako na skutečném bitevním poli. Doposud vždy krev spiklenců, přičemž ti nejvýše postavení unikli s pokáráním či majetkovým postihem,

ti méně významní ztratili hlavu. Výjimkou byli vévoda de Montmorency, bratr vévodkyně de Condé či markýz de Calais, kteří přišli o hlavu na popravišti.

Hrabě má strach, ale záměry spiklenců chápe. Podle zdravotního stavu kardinála, vyplývající i z referencí jeho ošetřujících lékařů, se blíží konec téměř neomezené vlády dvojice Richelieu a Ludvík XIII., která potlačila veškeré vzpurné velmože a vykazala je do patřičných mezí. Kdo bude mít vliv na královnu a tím pádem na malého krále, bude vlastně skutečným vládcem Francie. Jakým je nyní, ať se to někomu líbí či nelíbí, chřadnoucí kardinál Richelieu. Co však je důležitější pro Geoffiho, musí dobře vyhodnotit šance spiklenců i nemocného kardinála, musí zvážit, na čí straně má v rozhodujících chvílích nakonec být.

Otevření dveří přeruší jeho myšlenkové pochody. Vévoda de Bouillon se tváří velice mile, když požádá svého nočního hosta, aby se posadil spolu s ním. Kníže hraběte zběžně zná, byli si již v minulosti představeni, ale neváže je žádné přátelství či doposud ani společné zájmy.

„Čemu vděčím za vaši neočekávanou návštěvu?“ zeptá se vévoda.

„Omlouvám se za tuto konspiraci, Monseigneur, ale považuji ji za velmi důležitou. Přicházím ve jménu jistých osob u francouzského královského dvora, kteří nejsou nakloněni kardinálu Richelieuovi. Jelikož on má velmi propracovanou síť špehů, požádal jsem o tuto tajnou noční schůzku.“

„Přicházíte ve jménu koho?“ podívá se pan de Bouillon podezřívavě. Také může jít o provokaci ze strany prvního ministra. Nicméně on příliš neriskuje, své nepřátelství vůči jmenovanému projevil nedávno více než dostatečně.

„Budu velmi konkrétní, Monseigneur, neboť k tomu mám svolení. O této cestě ví pan markýz de Cinq-Mars i pan vévoda d'Orleans.“

„Přicházíte mi sdělit něco zajímavého?“

„Ano, neboť jsou veřejně známé vaše postoje ke kardinálovi. Zmínění pánové mají zájem v dohledné době významně změnit poměry u francouzského dvora. Snaží se vytvořit opravdu širokou a silnou opozici proti kardinálovi. Takovou, která zajistí jeho pád. Všemi možnými prostředky,“ odpovídá otevřeně pan de Aboa.

„Oceňuji, jak hovoříte rovnou k věci, pane hrabě.“

„Nevážil jsem tuto dlouhou a namáhavou cestu, abych před vámi mlžil, Monseigneur. Nejprve jsem odjel do Blois, odtud za vámi. Cesta nebyla jednoduchá ani příjemná. Ale ta není jediným důvodem, proč hovořím takto otevřeně. Král i kardinál jsou vážně nemocní. Brzy si je může Bůh povolat k sobě. Ovšem někteří nechtějí čekat na skon kardinála, takový postup pro ně není výhodný. Proto uvažují o možnostech, jak pomoci boží prozřetelnosti.“

„Velmi jasně řečené,“ pokývá hlavou vévoda, „Pokusů zbavit se té pijavice už bylo mnoho, bohužel vždycky z toho ta kreatura vyšla vítězně,“ dodá, přičemž se zapomene zmínit, že on byl u většiny z nich.

„Král a snad i sám Richelieu mají v úmyslu se zúčastnit tažení do Rousillonu. Během takové výpravy může dojít k mnoha neočekávaným událostem.“

„Nejde jen o takové povídání? Opravdu jsou ochotni a schopni oba ti nemocní podstoupit nebezpečnost takové výpravy? Nepověří spíše někoho ze svých vojevůdců?“

„Podle všeho ne. Král touží stanout v čele vojska a možná naposledy dosáhnout slavného vítězství. Co se týká kardinála, v každém případě tato situace nahrává záměru některých jeho odpůrců.“

„O poslední výpravě krále se mluvilo už vícekrát, následovala pak další. Zdraví krále je možná lepší, než by si někteří přáli,“ přelétne mírný úsměv po tváři hostitel, „Chápu ale záměry vámi jmenovaných pánů. Monsieur chce být jmenován regentem, nepochybně svého bratra přežije. Pan de Cinq-Mars touží ovládat svého krále bez omezení kardinálem. Ale i mnozí další mají více než dost důvodů si přát pád svého úhlavního nepřítele. Ani já nejsem výjimkou.“

„Máte pravdu, Monseigneur.“

„Co vlastně přesně sleduje ten dvorní hezoun, který si obtočil krále kolem prstů?“

„Pravděpodobně to samé co Monsieur. Když zmizí vliv kardinála, který ho drží na uzdě, je přesvědčen, že mu král splní všechna jeho přání. Uznávám, některé jeho nápady jsou opravdu dost šílené, ale něco takového mi nepřísluší hodnotit.“

„Jdou pověsti, že je královým milencem.“

„Podlé mého se tyto pověsti nezakládají na pravdě. Pokud je mi známo, král je velmi zbožný a k žádnému tělesnému kontaktu mezi ním a jeho milcem nedošlo. Ale určitě mu projevuje neskonalou náklonnost, toleruje mu mnoho jeho výstřelků.“

„Je však znám králův chlad k ženám, bylo s podivem, že dokázal zplodit své potomky. Vždyť mnoho let s královnou vůbec nesdílel lože.“

„Máte asi pravdu, Monseigneur. Kořeny králova ostychu k ženám dle mého mínění spočívají v jeho dětství a kruté výchově jeho matky královny Marie, která je nyní v nuceném exilu. Avšak ani jeho chlad k ženám ho asi nepřivedl do náručí mladého markýze. Ačkoli prý král velmi žárlí na jeho vztahy s Marion de Lorme a také kněžnou de Gonzaque. Nevím však, co se děje po nocích v některých komnatách královských paláců,“ pokrčí rameny Geoffi.

„Kněžnu by si prý rád pan de Cinq-Mars vzal za ženu,“ vyzvídá pan de Bouillon dále.

„Jeden z jeho mnoha velmi odvážných požadavků. Král však odmítá. Možná i díky zásahu kardinála Richelieu. Což našeho mladého krásného přítele rozlítlo ještě víc.“

„Jak se k tomu všemu staví král? Komu z těch dvou dává skutečně přednost?“

„Král se snaží udržet rovnováhu. Nechce se vzdát svého oblíbence, ale nechce ani přijít o služby svého prvního ministra, který upevnil jeho postavení a odsunul vás velmože do pozadí. Jeho snaha sice udržuje jakýsi smír, snad dokonce stvrzený nějakou tajnou písemnou dohodou, ale smír je opravdu velmi křehký. Návist na obou stranách roste, především pak u králova oblíbence. Cítí, jak ho kardinál dusí, bez něj by byl jeho vliv na krále daleko vyšší.“

„To se dá předpokládat. Jakou roli v jejich vztahu hraje královna?“

„Těžko říci,“ zamyslí se pan de Aboa, „Snaží se navenek být vzornou matkou i manželkou. Vzornou královnou své vlasti. Ale i ona má své zájmy. Král nepochybně zemře dříve, než bude jejich syn plnoletý. Dost dlouho byla upozaděována, nyní má možnost vystoupit z tohoto stínu a stát se skutečnou královnou, která bude mít velký vliv prostřednictvím svého nezletilého syna. Jako její dvě předchůdkyně.“

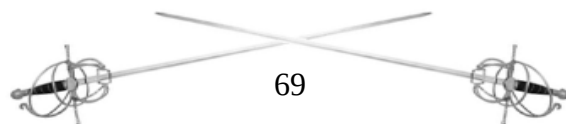
„Prý se nepřátelství mezi ní a Richelieuem v poslední době otupilo.“

„Také jsem slyšel. Především kardinál se snaží být ke královně pozorný, stejně jako je pozorný k malému dauphinovi. Právě změna jeho chování podněcuje obavy mnohých. Kardinál si pravděpodobně snaží vybudovat dobrou pozici, kdyby se mu podařilo přežít krále. Ostatně není sám, kdo takto uvažuje.“

„Právě. Komu by dávala královna přednost?“

„Toť otázka. Monsieur se rovněž snaží být vzorným švagrem, také pan de Cinq-Mars udržuje vřelé vztahy s dauphinem a snaží se získat si přízeň královny. Královna je žena, ačkoli dle všeho velmi zbožná. Možný by právě náš mladý a krásný přítel mohl mít naději, pokud by však trochu lépe kontroloval své chování.“

„Jak mám vašemu vyjádření rozumět, pane hrabě?“

„Jeho výstřední způsob života zbytečně mnohé popuzuje. Pokud dokáže trochu taktičtěji jednat s králem a získat si přízeň královny, mohl by usilovat být například jmenován předsedou zvláštní královské rady, která by dohlížela na správu země po dobu nezletilosti krále. Spolu s královnou.“

„Zajímavé. O účast v takové radě bude asi velký zájem. Jak se zdá, pane hrabě, máte velký přehled o událostech u dvora.“

„Jsem jen pouhý pozorovatel,“ říká Geoffi s předstíranou skromností, „Pozoruji, naslouchám a snažím se dávat věci do správných souvislostí. Mé vývody jsou však jen pouhými spekulacemi.“

„Zdají se mi velmi správné. V radě, která by vlastně řídila zemi, by mohli stanout ti páirové, kteří by pomohli odstranit vliv kardinála Richelieua.“

„Takový postup se jeví velmi pravděpodobným.“

„Co víte o tom Mazarinim, tom Italovi, co se těší přízni kardinála?“

„Je velmi schopný diplomat, co jsem slyšel. Kardinál ho podle mého využívá k jednáním, které sám nemůže absolvovat vzhledem ke svému zdravotnímu stavu. Neznám, jaké jsou plány tohoto muže, ovšem těší se velké přízni Richelieua. Nepodceňoval bych jeho schopnosti, byť je to Ital, jak jste správně poznamenal. Ale bez svého patrona bude mít asi zanedbatelný vliv.“

„Jaké cíle sledujete vy, pane hrabě?“ podívá se teď zkoumavě vévoda na svého hosta.

„Když snaha široké koalice proti kardinálovi uspěje, jistě se najde místo ve státní správě, které bude odpovídat mým schopnostem.“

„A které vám zajistí i dobrý přísun financí, nemám pravdu?“ dokončí se smíchem kníže.

„Je v tom snad rozpor?“ zasměje se i pan de Aboa.

„Byli či budou osloveni i další páirové, nemám pravdu?“

„Ano. Než jsem jel k vám, jak jsem se již zmínil, strávil jsem několik dní v Blois u Monsieura, mluvili jsme i na toto téma.“

„Monsieur je vaším ochráncem, jak jsem slyšel.“

„Monsieur mi ve své laskavosti projevuje svoji přízeň. Což není až tak neznámé.“

„Slyšel jsem o vás, prý jste velmi schopný muž. Jak se zdá, pověsti o vás nelhaly. Přesto však zůstává mnoho nezodpovězených otázek. Dejme tomu, že se záměr podaří a Richelieu bude odstraněn. Řekli jsme si, co z toho bude mít Monsieur a pan de Cinq-Mars. Co však my ostatní?“

„Určitě každý bude mít své požadavky. O jejich splnění se dá jistě jednat,“ usměje se Geoffi.

„Máte pro mě snad nějaké konkrétní nabídky?“

„Nikoli, Monseigneur. Naopak já mám zjistit, za jakých podmínek jste připraven zmíněné záměry podpořit.“

„Rozumím. Nic nenabízíte, ale ledasco jste ochotni splnit.“

„Jsem jen posel, nemám právo vám činit konkrétní nabídky. Ale mohu vás ubezpečit, Monseigneur, vaše požadavky budu velmi pečlivě tlumočit.“

„Vidím vám až do žaludku. Chcete ze mě tahat rozumy.“

„Nikoli, Monseigneur. Přijíždím vám sdělit záměry zmíněných pánů, jejich snahu vytvořit širokou koalici proti kardinálovi. Natolik silnou, aby byla vítězná. I pro vás, Monseigneur, bude výhodné nezůstat stranou, až se bude dělit kořist.“

„Dělit kořist,“ rozesměje se znovu vévoda, „Velmi správný postřeh. Máte pravdu, neměl bych chybět u dělení kořisti.“

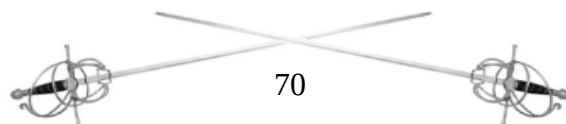
Pan de Bouillon se odmlčí, uvědomí si, co má být zmiňovanou kořistí. Francie, tedy správa nad ní a tok peněz. Nemíní zůstat stranou, ale nechce být ani levným spojencem.

„Jsem rád, že vás tento můj příměr pobavil, Monseigneur. Máte jistě oprávněné nároky, jejichž sluchu se zatím nedostalo a mohlo by se tak stát po pádu Richelieua,“ přeruší krátké ticho Geoffi.

„Těch by bylo. Ovšem co král? Co papež, pokud by došlo až na krajní řešení? Sáhnout na život jeho kardinála by mohlo být pro všechny zúčastněný nebezpečný.“

„Vždy se nalezne nějaký způsob, nějaké vysvětlení, aby bylo i pro papeže přijatelné.“

„Co král? Nepostaví se po pádu Richelieua proti nám?“

„I o tom se diskutuje, ačkoli některé myšlenky jsou velmi nebezpečné. Alespoň z pohledu dnešní zahraniční politiky krále, ale především kardinála.“

„Co máte na mysli?“

„Otázku s kým vést válku a s kým být spojencem. Vždyť na trůně Francie a Španělska jsou sourozenci.“

„Naznačujete možnost za jistých okolností jednat o podpoře španělského dvora?“

„Ano. Považuji takový postup za velmi choulostivou otázku. Pokud vím, Monseigneur, i pana de Soissons, dej mu Bůh klidného odpočinutí, měl dojednanou podporu španělského dvora i císaře, s jehož vojáky po boku slavně zvítězil. Bohužel nebylo možné jeho vítězství přetavit do konečného úspěchu.“

„Pane hrabě, nerad na okolnosti bitvy u La Marfée vzpomínám, i přes naše přesvědčivé vítězství.“

„Chápu, Monseigneur, omlouvám se za moji možná nevhodnou připomínku. Jen se snažím otevřeně odpovědět na všechny vaše otázky, jak jsem dostal od zmíněných pánů za úkol.“

„Rozumím. Moje názory na kardinála jsou známé, sám však dobře vím, jak dokáže být nebezpečný. Na druhé straně, dostatečná suma peněz by pomohla překonat mé obavy z podpory takového šlechtetného, ale nebezpečného záměru.“

„Máte snad i představu, jaká suma by mohla zmírnit vaše obavy?“

„V tuto chvíli nedokáži přesně říci, ale co já vím, například takových dvě stě tisíc dukátů“

„Vaše obavy jsou velmi velké,“ usměje se pan de Aboa.

„Náš nepřítel je silný a nebezpečný. Moje podpora mně jistě přinese mnoho nutných výloh. Konec konců jsem dost tratil za pomoc vámi zmíněnému panu de Soissons.“

„Rozumím vašim požadavkům, Monseigneur. Budu je přesně tlumočit a nepochybně budete brzo vyrozuměn. Mohu vyřídít podporu zmíněného záměru, po splnění vašich podmínek? Pochopil jsem správně vaše stanovisko, Monseigneur?“

„Pochopil jste správně, pane hrabě.“

„Budou v tomto duchu tlumočit vašim přátelům obsah našeho rozhovoru, když s tím budete souhlasit.“

„Pokud o našem setkání nebudete vyprávět kardinálovi či jeho špehům, tak nemám námitek,“ rozesměje se znovu pan de Bouillon.

„Nic takového, již ve svém vlastním zájmu, činit nebudu. Vážím si jak své hlavy na krku, tak své svobody,“ zasměje se i pan de Aboa.

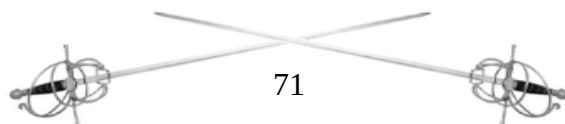
„S vámi je radost jednat, pane hrabě. Než vás však nechám odejít, chtěl bych se dozvědět alespoň pár drbů ode dvora. Jistě máte patřičný přehled.“

„Velmi rád, Monseigneur, odpovím na vaše další otázky,“ přikyvuje Geoffi. V následných dvaceti minutách trpělivě odpovídá, má dobrý vypravěčský talent, umí i odhadnout, čím může vévodu potěšit či pobavit. S výsledky své mise je spokojený, má slib knížete za určitých podmínek nově se rodící spiknutí podpořit.

Zahalen do tmavého pláště, je následně opět veden temnými zákoutími paláce, aby se posléze v doprovodu svého ozbrojeného sluhy vydal zpátky do hostince, kde je ubytován. Náladu mu kazí pouze představa dlouhé a nepřijemné cesty zpátky do Paříže.

NEBEZPEČNÝ NÁVRAT DO PAŘÍŽE

Hrabě de Aboa vyrazí hned druhý den zrána, nemá důvody dále v sedanském knížectví zůstat. Za cíl dnešního dne si stanoví městečko Rethel, kde má v úmyslu přenocovat. Vyzvedne si ve vesnici svůj ozbrojený doprovod, zaplatí za něj dost vysokou útratu, alespoň podle svého mínění, a již v jejich doprovodu čelí nepříznivému počasí.

Krátce po třetí hodině odpolední se počasí ještě zhorší, zatažená obloha snižuje viditelnost, vítr skučí mezi křovinami, které z povzdálí lemují cestu otevřenou krajinou. Dokonce začínají popadávat vločky sněhu, naštěstí nepříliš hustě. Vlezlý vítr velmi zneprjemňuje cestujícím život, ačkoli teplota dosahuje jen pár stupňů pod nulou.

Do města Rethel zbývá ještě několik mil, pak jezdcům na koních, stejně jako hraběti a jeho osobnímu sluhovi v kočáře, otevře svou náruč zájezdní hostinec. Zde se zahřejí a přečkají další noc. Pan de Aboa poklimbává, sem tam zažertuje se sluhou, spíše však jen, aby zabil pomalu se vlekoucí čas. V duchu proklíná svoje poslání, které ho zavřelo do studeného kočáru. Ten náhle a nečekaně zastaví.

„Pane hrabě, máme asi vážný problém,“ otevře dvířka třicetiletý Gouffier Fonville, samozvaný velitel pěti vojáků Geoffiho, starající se o jeho bezpečnost.

„Co se děje?“

„Možná by bylo dobré se sám podívat,“ vyzve voják svého pána k vystoupení. Již jen závan chladu a pár vloček, které přistanou šlechtici na obleku, ho od tohoto činu odrazuje. Ale naléhavost v hlase jeho ochránce ho přesvědčí o nutnosti tohoto nepříjemného kroku. Ještě pevněji si sevře převlečník a provede úkon, jež je na něm požadován.

Během pár vteřin zjistí důvod, proč jejich kočár nepokračuje v cestě, ale trčí uprostřed zasněžené pláně. Vystaven poryvům větru, jež s lehkostí zvedá od země drobný poprašek sněhu, aby ho vmetl cestujícímu odvážlivci do obličeje. Asi dvě stě metrů před nimi vartuje skupina jezdců. Nejde přesně odhadnout počet, ale musí jich být přes deset.

„Co si o tom myslíš?“ zeptá se pan de Aboa.

„To nejhorší, pane hrabě,“ odvěti Fonville.

„Co navrhuješ?“

„Vyjednával bych, pane. Jsme dost silný, aby z nás měli respekt, ale ne zase tolik, abysme přes ně bez problémů projeli.“

„Budou chtít mýtné?“

„Domnívám se. Možná, když jim dáme nějaké peníze, nebudou nám dělat problémy.“

„Vezmeš si jednání na starost?“

„Když s tím budete souhlasit, pane hrabě, zkusím vyjednávat,“ přikývne nájemný voják.

„Souhlasím. Ale buď opatrný, aby tě nevlákali do pastí.“

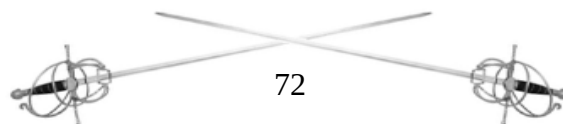
„Dám si pozor, pane hrabě,“ přikývne Fonville, vyskočí na svého koně a volným tempem se rozjede směrem ke skupině jezdců. Ostatní čtyři muži z doprovodu hraběte slezou s koní, vybalují muškety uschované na kočáře, kontrolují si pistole, zda jsou připraveny ke střelbě.

„Co se děje, pane hrabě?“ vykoukne znervóznělý Nicolas.

„Máme menší problém. Tedy spíše větší problém. Asi jsme narazili na bandu, která vybírá poplatek za průjezd. V tom lepším případě. Pokud nás rovnou nechtějí povraždit a okrást.“

„Mají v úmyslu nás zavraždit?“ zní hlas sluhy poplašeně.

„Nevím. Určitě nejsme tak snadná kořist, abychom skládali ruce do klína. Uvidíme, s čím přijde Gouffier, zatím připrav zbraně,“ dodá pan de Aboa a sám jde příkladem. Neprojevuje žádný strach, jeho klid působí dobře i na další muže z jeho doprovodu.

Fonville mezitím zkrátí vzdálenost mezi kočárem a předpokládanými lapky. Když je tak zhruba v polovině, zastaví koně a vyčkává. Po chvilce se oddělí od skupiny jeden jezdec a rovněž volným tempem přijíždí k vyslanci žadatelů o průjezd. Je zarostlý, oděv má neudržívaný, po boku meč a za pasem pistoli. Působí dost zuboženým dojmem, ale jeho tvář i oči vykazují sebevědomí a rozhodnost.

„Přehradili jste nám cestu, máte k tomu nějaký důvod?“ zeptá se Gouffier.

„Tohle je naše cesta,“ opáčí muž.

„Zajímavé. Odkdy vám patří?“

„Od té doby, co jsme se na ní postavili.“

„Chceme projet.“

„Takovejch by bylo.“

„Mluvte k věci. Co po nás chcete?“

„Pokud chcete bez problémů pokračovat, budete nám muset za průjezd zaplatit.“

„Konečně je to venku. Kolik požadujete?“

„Kdo je v tom kočáře, kterej doprovázíte?“

„Do toho vám nic není,“ odsekne Fonville.

„Jak myslíte. Pak bude cena vysoká. Chceme pět set liber.“

„To je opravdu vysoká cena za průjezd. Budu se muset zeptat muže, kterého doprovázíme, zda je ochoten se vašim požadavkům podvolit.“

„Doporučoval bych mu to,“ ušklíbne se vyděrač.

„Kdybysme na vaše podmínky přistoupili, jak nám zaručíte, že nás později nenapadnete?“

„Budete nám muset věřit.“

„Děláte si legraci. Chci mít naprosto volnej průjezd.“

„To se dá zařídit, když mi dáte zmíněnej vobnos.“

„Neřekl jsem, že ten obnos dostanete. Zajedu za svým pánem a promluví s ním. Počkáte tady na mě?“

„Může bejt. Ale hod'te sebou, vy i my chceme bejt brzo v teple, ne?“

Gouffier už na nic nečeká a odjíždí z místa schůzky. Ani se neohlédne, byť mu nejlépe po těle není. Co kdyby se ten lapka rozhodl se zbavit jednoho z obránců kočáru? Jeho záda jsou snadným terčem. Naštěstí pro něj má i druhá strana zájem na vyjednávání.

„Co myslíš, máme jim zaplatit?“ zeptá se pan de Aboa, když se dozví požadavky cestu blokujících lupičů.

„Asi budeme muset. Je jich víc než nás, stmívá se. Nebo snad chcete podstoupit otevřený střet, pane hrabě?“

„Čert vem pět set liber, i když je to zatraceně hodně. Ale co když nedodrží slovo?“

„Toho se taky obávám. Jenže je máme před sebou, kdybysme chtěli prorazit, tak na nás budou střílet a když zasáhnou koně, tak bude kočár nepojízdný.“

„Objet by je taky asi nešlo,“ rozhlédne se po zasněžené krajině Geoffi.

„Těžko. Sjet z cesty by bylo hodně nebezpečný. Neznáme to tady, mohli bysme uvíznout a navíc bysme jim stejně těžko unikli. Pokusit se vrátit taky asi není možný, brzy bude tma. Určitě by nás stejně pronásledovali. Musíme prostě nějak projet.“

„Dohodneš, aby uvolnili cestu, když jim zaplatíme?“

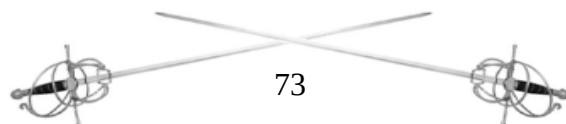
„Zkusím nějak tuhle podmínku vyjednat. Ale nemůžu zaručit, že nás potom stejně nenapadnou.“

„Máš pravdu. Ale když budeme mít volnou cestu k Rethelu, můžou nás nejvýš pronásledovat, pak budeme ve výhodě. Oni budou muset útočit, pokud se o to pokusí,“ uvažuje nahlas pan de Aboa.

„Asi budeme muset riskovat. Mám se s ním pokusit dohodnout?“

„Ano. Ale budeme trvat na našich podmínkách. Jakmile mu předáš peníze, tak jeho muži odjedou z cesty stranou. Alespoň pět set metrů, abysme na té cestě byli dříve než oni.“

„Zkusím mu tenhle požadavek vnutit,“ přikývne Gouffier, naskočí na koně a vrací se zpátky k čekajícímu násilníkovi. Ten se tváří povýšeně, je si jist svojí výhodou.

„Tak co, budou peníze nebo provětráme naše zbraně?“ zeptá se.

„Můj pán je ochoten zaplatit. Ale chceme záruky, že po složení peněz bude cesta volná.“

„Záruky? Chcete snad mírovou smlouvu, potvrzenou papežem?“ ušklíbne se lapka.

„Ne. Stačí, když po složení peněz vaši muži odjedou stranou. Táhle k těm křoviskům, co jsou tak pět set metrů od cesty. Vy pak pojedete s penězi za nimi a já se vrátím k našemu kočáru a budeme pokračovat v cestě.“

„To by snad šlo. Kdy budete mít vodpočítanou hotovost?“

„Tak za čtvrt hodiny se tady znovu sejdem.“

„Souhlasím,“ přikývne agresor, otočí koně a vyrazí ke svým mužům. To samé udělá i vyslanec hraběte.

„Jaký na tebe dělá dojem?“ zeptá se pan de Aboa.

„Nevěřím mu. Příliš rychle souhlasil. Mám obavy, pane hrabě. Možná se nás stejně pokusí napadnout. Možná byla chyba tak rychle souhlasit se zaplacením.“

„Proč myslíš?“

„Musí ho napadnout, když jsme tak rychle přistoupili na jeho podmínky, když jsme tak rychle ochotný dát tolik peněz za průjezd, že by mohla být v kočáře pro ně kořist daleko větší.“

„Možná máš pravdu. V každém případě však potřebujeme uvolnit cestu. Jdu připravit peníze,“ pokrčí zdánlivě lhostejně rameny hrabě, byť uvnitř tlumí zlost. Podvolit se diktátu takových otrhanců se mu přičí. Pokud je však šance vyhnout se střetu, jedná se o správné rozhodnutí. Proč riskovat život v boji s takovými zjevy uprostřed nehostinné zasněžené planiny. Bylo by hloupé tady pohřbít všechny svoje sny. Ovšem je taky voják, boj má v krvi, nebojí se krev prolévat, svoji i cizí.

Ve stanovenou dobu se oba vyjednávači znovu setkají. Lupič převezme váček s mincemi, jejichž hodnota odpovídá zhruba smluvené výši. Otevře ho, prohrábne obsah, potěšká kořist a zatváří se spokojeně.

„Teď splňte to, na čem jsme se domluvili,“ řekne Fonville a položí významně ruku na pažbu pistole, zastrčenou za opaskem.

„Kam ten spěch?“

„Vydělali jste si dost peněz, aniž byste museli vynaložit jakýkoli úsilí. Tak si tenhle dobřej počín nepokažte! Bez dodržení dohody vodsud neodjedete!“

„Žádný strach,“ odvětlí pohrdavě muž. Otočí se ke své skupině, pokyne rukou a jezdci začnou pomalu ustupovat ke zmíněným křoviskům. Ovšem velmi vlašným způsobem. V tu chvíli se dá do pohybu i kočár.

„Věřím, že dodržíte naši domluvu,“ připomene Gouffier.

„Nemám důvod dělat nic jiného,“ zkriví znovu svůj obličej vyděrač a začne pomalu ustupovat. Tentokrát se však oba muži stále pozorují, jejich ruce spočívají v blízkosti jejich bambitek. Až když dosáhnou dostatečné vzdálenosti, aby se nemuseli obávat zákeřné rány od toho druhého, otočí koně a pobídnou je k ostřejšímu tempu přímým směrem ke svým druhům.

Tím, jak se dal kočár do pohybu ještě během vyjednávání, bez problémů projede cestou, kterou předtím blokovali lapkové. Ti stále zůstávají na svém místě, podle všeho se radí. Fonville zajede k okénku, z něhož vykukuje hlava pana de Aboa.

„Pane hrabě, mám obavy, že to tímhle neskončí. Pět set liber už mají jistých, možná zatouží po zbytku, našich zbraních, oděvech. Zkusíme zrychlit, ale jestli se nás rozhodnou pronásledovat, tak jim neunikneme. Jezdec na koni je rychlejší než kočár, zvláště v tomhle terénu,“ sděluje Gouffier svoje pocity.

„Sleduj je. Pokud za námi pojedou a budou se nebezpečně přibližovat, tak zastavíme a připravíme se k obraně.“

„Nechcete se tedy pokusit uniknout bez střetu?“

„Jestli chtěj boj, tak se jim postavíme. Když zaujmeme obranu, budeme ve výhodě. Budeme střílet z klidu.“

„Jenže na jedoucí muže, pane hrabě, to je velmi těžký cíl,“ upozorní voják.

„Vím. Máš jiný návrh?“

„Nemám, pane hrabě. Váš návrh asi bude nejrozumnější. Je jich ale určitě víc, snažil jsem se je spočítat, když se přesouvali. Pokud se mi to podařilo správně, tak jich je čtrnáct. Možná patnáct.“

„To není zase tak hrozná přesila. Dva na jednoho. Oni ale musí útočit, čímž se nevýhodný počet částečně smazává. Jejich výzbroj si neviděl?“

„Bohužel. Pokud však pojedou na koních, muškety stejně budou neúčinné, jestli je vůbec mají. Spíš bych jejich zbraně odhadoval na levnější kuše, pistole, meče, možná sekyry, nevím. Tak dobře jsem je neviděl.“

„Povzbud' kočího, pokusíme se chvíli jet co nejvyšším tempem. Pak se rozhodneme co dál, pokud se budou přibližovat,“ nařídí Geoffi a zatáhne okénko.

„Vypadá to s námi špatně, co, pane hrabě?“ ptá se Nicolas rozechvělým hlasem, prohlížeje si pistoli ve své ruce.

„Jestli nejsou hloupí, spokojí se s velmi tučnou kořistí a nebudou riskovat svoje životy.“

„Mám obavy, pane hrabě, že převáží jejich hamižnost. Kočár, předpokládaný další peníze, naše zbraně i naše oděvy, to vše je velmi láková kořist. Pokud jí získají, mají nadlouho vystaráno. Mám strach, že se nás pokusí povraždit a o všechno obrát.“

„Pak jim ukážeme, jak šeredně se zmýlili ve svých odhadech,“ řekne Geoffi odhodlaně, dokonce se zdá, jakoby mu střet s lupiči nebyl zcela proti mysli. Alespoň tak usuzuje jeho sluha, když zkoumá výraz tváře svého pána.

Kočár teď doslova letí krajinou. Do Rethelu nemůže být tak daleko, jestli je chtějí lupiči napadnout, musí se do díla pustit co nejdříve.

„Jedou za námi, pane hrabě,“ zvolá Nicolas, který vyhlédne z okénka na druhé straně kočáru, než předtím komunikoval hrabě se svým vojákem.

„Ukaž?“ nadzvedne se pan de Aboa a vysune své poprsí do fičícího studeného vzduchu. Sluha má pravdu, ve vzdálenosti tak dvě stě metrů za nimi se žene skupina jezdců.

Tak nakonec stejně budeme muset bojovat, přestože jsem značně odlehčil svým finančním zásobám, pomyslí si Geoffi a cítí, jak se ho zmocňuje vzrušení. Chuť vyřídít si účty s těmi darebáky. Těžce nese, že ho donutili věnovat jim značný obnos, nutnost s nimi vůbec jednat. Rychle se přesune na druhou stranu, kde podél kočáru cválá Fonville.

„Vidíš někde vhodný místo, kde se jim můžeme postavit?“ ptá se, překřikujíc rachot kočáru i svištění vzduchu.

„Bohužel, pane hrabě, je tady rovina. Vybrali si místo dobře, tady jim neujedeme,“ volá voják.

„Tak ještě dvě stě metrů, pak zpomalte,“ začíná velet pan de Aboa.

Rozkaz je vyplněn přesně. Chvilku se snaží udržet maximální tempo, pak začne kočár zpomalovat. Z pohledu pronásledovatelů se může zdát, že koním dochází síly.

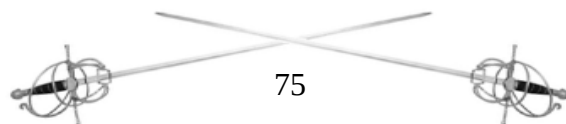
„Gouffiere,“ křičí z okénka Geoffi, „ať se tvoji lidi připraví. Jakmile budou na dostřel mušket, dáš pokyn. Rychle zastavíme, všichni dolů z koní a budeme na ně pálit z mušket. Aby neměli čas uhnout a dostat se z dostřelu. Naše první salva je musí zaskočit. Ať si ale hlídají všichni koně, aby se jim nerozutekli, jasný?“

„Jasný, pane hrabě,“ křikne Fonville.

„Jakmile vystřelíme z mušket, ať se všichni skryjou za svoje koně a vystřelí jednu ránu z pistole. Ale jenom jednu, druhou pistoli si nechají na případný boj zblízka. Rozumíš?“

„Jistě, pane hrabě, dostane se jim takového přivítání, že se nestačí divit,“ kývne voják a spěchá instruovat své muže. Nicolas, na pokyn hraběte, podá jednu ze tří mušket skrytých pod sedadlem v kočáře oknem kočímu Tomeauxovi, druhou hraběti a třetí sevře do svých rukou sám.

Vzdálenost mezi houfem jezdců a kočárem je asi padesát metrů. Zdá se, jakoby se pronásledovaní snažili za každou cenu uniknout, ale jejich kočár ztrácí na rychlosti. Což povzbudí lapky, aby vyvinuli

ještě vyšší tempo. Za jízdy si chystají bambitky či sečné zbraně, neberou útok na lehkou váhu. Ale úporná snaha cestujících uniknout jim zvyšuje sebevědomí.

„Zastavte!“ rozlehne se okolím kočáru úsečný příkaz Fonvilleho.

Vše následné se stává dílem okamžiku. Kočár brzdí, stejně tak pět doprovázejících jezdců. Ti seskakují z koní, uzdy si obmotávají kolem ruky či kolem opasku, poklekají a míří mušketami, jež mají připravené ke střelbě. Využili totiž zpomalení tempa a provedli všechny potřebné úkony, aby se dalo z jejich zbraní střílet. Rovněž vyňali ze sedlových pouzder bambitky. Jen nevhodné prostředí jim trochu dělá starosti, zbraně by mohly selhat.

Po zuby ozbrojení cestující nyní čekají nápor útočníků. Zároveň se rozletí dvířka kočáru na obou stranách, své muškety mají připravené ke střelbě hrabě i sluha, o střechu ji opírá Tomeaux a i on míří. Ukazuje se, jak prozíravé od hraběte bylo takto pořádně vyzbrojit sebe i celý doprovod.

Náhlá změna v chování pronásledovaných totálně zaskočí pronásledující. Jsou vzdáleni asi třicet metrů, nyní se snaží strhnout a zastavit své koně, protože vidí, jak se řítí vstříc namířeným zbraním. Obránci provedli svůj taktický tah skutečně precizně a dostatečně rychle, není čas reagovat.

„Palte!“ zní hlas pana de Aboa.

Houf lupičů je od vlny střelců vzdálen tak dvacet metrů, navíc, jak lapkové zastavují koně, vytvářejí chumel, do kterého je snadné se trefit. Osm mušket vysílá své těžké kule správným směrem, což způsobuje bolestné výkřiky a další zmatek.

„Palte!“ křičí znovu Geoffi a ozývá se třeskot bambitek. Dalších osm střel šíří zmatek a zmar v houfu lupičů.

Jen pár ran padá směrem od lupičů ke kočáru, jedna se zarývá vedle hraběte do dvířek, další ale zasahuje vojáka nedaleko něho, který se hroutí k zemi. Pan de Aboa vyhodnocuje situaci. Vidí, jak se na zemi v bolestném ryku válí několik koní i lapků, další jsou zcela bezradní a nevědí, zda mají útočit či prchat.

„Na koně a na ně!“ vykřikuje hrabě, vytrhává uzdu z ruky zhrouceného vojáka a vyhupuje se do sedla jeho koně. Tasí meč a zároveň vytahuje levou rukou bambitku z brašny, stejnou rukou pak drží i uzdu. Fonville a jeho tři nezranění muži následují svého pána. Celá pětice se řítí na zmatený houf banditů. Tomeaux a Nicolas vytahují druhou pistoli, připraveni bránit kočár, pokud by na něj někdo zaútočil.

Jenže lupiči vůbec nemají chuť útočit. Smrští kulek jsou zaskočení a deprimováni, navíc se k nim s řevem blíží pětice jezdců s napřaženými meči. Asi dva nebo tři rovnou prchají, další dva nebo tři se staví na odpor, vyjíždějí proti útočníkům. Hrabě pozoruje své protivníky, jeden z mužů míří přímo na něj, má v ruce bambitku a střílí, ale ruka se mu chvěje. Geoffi i tak sklání hlavu mezi uši svého koně, zbytečně, střela prolétá vysoko nad ním, dokonce ještě i stranou.

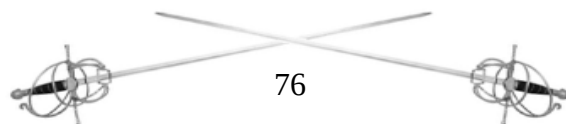
Vzdálenost mezi ním a lupičem je jen několik metrů a je vzápětí překonána. Hrabě naznačuje úder, lupič na fintu skočí a snaží se zbraň soupeře odrazit. Jenže jeho meč jen prosvítí v blízkosti šlechtice a máchne do prázdna. Pan de Aboa je přesnější, jeho zbraň dopadá na spojnici krku a trupu lapky a sráží ho s koně. Vzápětí se hrabě rychle rozhlíží po bojišti. Ten pohled ho musí zahřát u srdce. Ti z lupičů, co přežili, prchají pryč, další se válí v křečích na zemi.

„Dostali co proto! Vítězství, pane hrabě!“ jása Fonville.

„Pozor na ty raněný, doražte je!“ krotí jeho nadšení Geoffi.

„Ano, pane hrabě,“ seskakuje voják z koně následován dalším ze svých mužů. Třetí zůstává v sedle a s pistolí v ruce pozoruje bojiště. Kdyby se snad pokusil někdo o odpor, zasáhne. Čtvrtý však na koňském hřbetě vrávorá, z poraněného stehna mu prýští krev.

Celkem sedm útočníků zůstává na bojišti, dva nevykazují žádné známky života, dalších pět sebou mrská, snaží se odplazit nebo zastavit krváčení. Jsou však nemilosrdně dobíjeni meči, jejich smrtelné výkřiky ukončují jejich bolestné sténání. I hrabě seskakuje z koně a jde k muži, kterého srazil do sněhu. Tomu ze zranění stříká krev, snaží se po břiše odplazit, ale spíše sebou mrská jak ryba na suchu. Pan de Aboa mu se zlověstným úsměvem vráží meč mezi žebra, pohyb raněného se zpomaluje. Ne, další rány netřeba, tento lupič už nikoho ohrožovat nebude.

„Pane hrabě, máme je vysvlíknout?“ ptá se Gouffier.

„Ne, jejich šaty za nic nestojí. Navíc by šlo o zbytečný zdržení. Akorát se podívejte, jestli někdo nemá u sebe nějaký peníze nebo jestli nemá nějakou lepší zbraň,“ odmítne Geoffi návrh na odebrání oděvů, v té době zcela běžnou záležitost. „Podívej se, jestli mezi nimi není ten, co dostal naše peníze.“

Fonville a jeho druh, který mu pomohl dobít raněné, v rychlosti otáčejí těla na záda a šacují je. Většinou jde o muže kolem třicítky, zarostlé, vyhublé, pouze jedním je chlapec sotva odrostlý, ale rovněž v zuboženém stavu. Pár měďáků nestojí za řeč, jeden meč a dvě pistole, pravděpodobně válečná kořist z předchozích výprav, se dá použít.

„Bohužel, pane hrabě, ten s vašimi penězma zdrhnul,“ hlásí smutně velitel vojáků.

„Tak rychle pryč,“ nařizuje hrabě, „Stmívá se, nechci riskovat, že se vrátí!“

„Ti se už nevrátěj. Dostali lekci, možná jsou některý z nich zraněný,“ je sebejistý Gouffier.

„Nechci riskovat. Ještě jich zbylo dost. Ti dva naše zraněný půjdou do kočáru, postará se o ně můj sluha. Já pojedu na koni. Taky si nabijte zbraně. Nechci, aby nás našli nepřipravení!“

Stane se přesně dle rozkazů. Oba zranění vojáci jsou uloženi do kočáru. Tomu se střelnou ranou v noze Nicolas okamžitě začne zastavovat krvácení, ten má šanci na přežití. Druhému, kterému střela pronikla do břicha, už asi nepomůže nikdo. Sluha s velkou nevolí pozoruje, jak se sedačky i podlaha kočáru barví krví, bude pořádná robota takový nepořádek uklidit. Ale neopovazuje se odporovat.

Kočár už nikdo cestou do Rethelu neohrožuje. I ubytování najdou dobré. Když se místní dozvědí o zlikvidování hned sedmi lapků, sami rychle seženou ranhojiče a hostům blahorečí. O bandě vědí, vždyť taky má každý strach vytáhnout paty z města. Voják zasažený do břicha zemře krátce po půlnoci, druhému je zranění ošetřeno a má naději přežít.

„Bylo by dobré, aby zůstal v klidu, kvůli ztrátě krve,“ dodá ranhojič.

„Není problém. Dám mu nějaké peníze, zůstane tady a až se uzdraví, tak se vrátí do Paříže,“ souhlasí pan de Aboa.

„Ne, pane hrabě, já raději pojedu s vámi. Nechci tady zůstat kdoví jak dlouho. Chci se vrátit ke své ženě,“ odmítne mladý raněný voják.

„Varuji tě, jestli se ti obnoví krvácení, tak můžeš v tom nečase umřít. Kulka sice nepoškodila ani kost ani cévu, jen proto ještě žiješ. Ale nepodceňuj svoje zranění,“ varuje ošetřující.

„Jakou mám naději se do Paříže dostat živý?“

„Tak poloviční. Možná o něco vyšší, vypadáš docela urostle a statně.“

„Docela dobrý vyhlídky. Pane hrabě, pojedu zítra s vámi,“ rozhodne se s konečnou platností voják.

Ranhojič jen pokrčí rameny, kdo chce kam ...

FLIRTOVÁNÍ I VÁŽNÝ HOVOR V PALÁCI ALMARE

Hrabě de Godille dorazí do paláce Almare v nových pěkných šatech, na jeho vkus až příliš drahých, ušitých krejčím doporučeným jeho přítelem Pierrem. Sešlost je již v plném proudu. Opět se zde shromažďuje smetánka společnosti, především z uměleckých kruhů, ale nechybí ani šlechta meče či vysocí státní úředníci. Klientela mladého markýze se stabilizuje, on stává se jedním z mnoha, kteří podobné společenské setkání pořádají.

Hrabě se po ohlášení svého jména chvíli rozhlíží, pak se zaraduje, protože mu v ústřety zamíří sám hostitel. Ten využije příležitosti, aby se dostal ze sevření několika nudných společníků, povinnost mu přeci velí přivítat nového hosta.

„Jsem rád, že jste dorazil, drahý příteli,“ usmívá se Pierre.

„Omluvám se za zpoždění, musel jsem řešit nějaký problém,“ usmívá se rovněž i Armand.

„Nevadí, důležitá je vaše přítomnost. Chtěl bych s vámi mluvit. Můžete se zdržet až do konce?“

„Určitě, nikam nespěchám.“

„Až ostatní hosté odejdou, pozvu vás na pohárek vína a malou večeři. Souhlasíte?“

„Velice rád. Jak vidím, máte opět vybranou společnost.“

„Podle všeho si sem už mnozí navykli chodit. I když mi k dokonalosti stále chybí vhodný úřad u dvora. Asi hned tak nebude.“

„Nikomu se nechce umřít nebo úřad prodat?“ zažertuje hrabě.

„Tak nějak. Jak se daří našemu příteli baronu de Taille? Slyšel jsem od svého sluhy, který se kamarádí s tím vaším, že jste měli nějaké problémy.“

„To je dlouhá historie. Nedávno se zapletl do nechutné rvačky a mečem zranil jednoho mladíka.“

„Až tak daleko jeho problémy došly? Mohu nějak pomoci?“

„Jeho jednání bylo nechutné, ale snad se mi všechno podařilo urovnat. Pan de Treville průsvih nějak zakryl, ta rodina nechce rozruch, vždyť jejich syn napadl královského mušketýra. Pan de Taille se od té doby nenapil, nejsem si však jistý, jak dlouho mu jeho předsevzetí vydrží.“

„Opravdu špatná zpráva. Mám černé svědomí, neboť jsem příčinou jeho trápení,“ zachmuří se pan de Almare.

„Ještě vy začínejte! Horné si nesmyslně klade za vinu, že neochránil svého bratra! Přitom ten byl dospělej a jednal zcela na základě svého svobodného rozhodnutí. Ani vy ani pan de Taille za jeho smrt nenesete žádnou vinu.“

„Vámi vyřčené tvrzení není bohužel tak jednoznačné, především v mém případě. Kdybyste potřeboval pomoc, neváhejte a řekněte mi. Co myslíte, bylo by vhodné pana barona navštívit?“

„Nezlobte se, ale teď raději ne. Nevím, jaké vzpomínky by v něm vaše návštěva zase vyvolala. Doufám, že svůj slib omezeného nebo raději žádného pití myslí vážně.“

„V každém případě, kdybych mohl jakkoli pomoci, tak mi řekněte. Promiňte, budu se muset vzdálit, je po mně zase shánka,“ povzdechne si hostitel, „Počítám s naším setkáním, potřebuji si s vámi o něčem závažném promluvit. Ale mezi čtyřma očima. Jestli mohu požádat, až začnou odcházet hosté, vyjděte nenápadně o patro výš, postará se o vás Auguste.“

„Budu se těšit,“ lehce se ukloní pan de Godille, trochu zmatený tímto konspiračním opatřením. Ale co, příčinu se dozví později. Nyní se rozhlédne, zda neuvidí některé z osob, s nimiž navázal při dřívějších příležitostech známost.

„Už jsem si myslela, že dnes mezi nás nezavítáte,“ ozve se mu za zády. Ten hlas pozná hned a jeho tělem projede zachvění. Snaží se zůstat ledově klidný, když se otáčí.

„Zdržel jsem se, ale naštěstí jsem vás ještě zastihl,“ ukloní se.

„Mohu vás odvést k naší skupince?“ optá se markýza de Cavarlene.

„K vaší skupince?“

„Je tam hlavně můj manžel, nyní se baví s panem de Gondi, znáte ho?“

„To je ten divný abbé, co má tak výtečnou pověst?“ usměje se mladík.

„Tak půjdeme?“ letmo se ho dotkne Andrea a pomalu, velmi pomalu vykročí naznačeným směrem, přičemž jí neunikne, jak se on při vzájemném dotyku zachvěl.

„Velmi rád,“ vykročí naopak rázně Armand, ale je mírně pozdržen.

„Kam tak spěcháte? Využijme chvíli, kdy máme možnost být sami,“ pohlédne mu ona vyzývavě do očí, „Jste přece náš rodinný přítel, ne?“

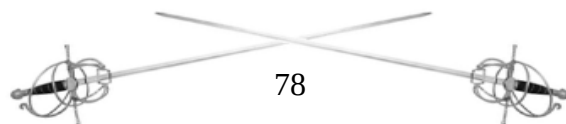
„Jistě, jsem velmi rád, že jsme se potkali.“

„Opravdu? Tváříte se nějak divně, drahý hrabě. Já vás neukousnu,“ podívá se na něj ona tím svým pohledem, který mu nahání hrůzu. Zároveň mu její blízkost dělá náramně dobře. Ovládnout se však není jednoduché. Má bohužel pocit, že ona je si jeho problémů vědoma a pohrává si s ním.

„Jak se daří vašemu manželovi?“ zeptá se on a než poslední slovo vyjde z jeho úst, pochopí směšnost své otázky, však mu ona také hned ukáže své na svou dobu nezvykle krásné zuby.

„Velmi dobře, děkuji za optání.“

„To je dobře,“ slyší sám sebe říkat a horečně se snaží přijít na nějakou rozumnou větu.

„Už jste si našel nějakou stálou známost?“ dostane ho ona do úzkých další otázkou, vzdálenost mezi nimi a jejím manželem jako by byla nekonečná.

„Ne, mám jen ...“

„Udivujete mě, takový milý, urostlý, krásný šlechtic! Vy musíte mít přeci dostatek ctitelek?“

„Nevím, asi ano, asi ...“, koktá Armand.

„Proč mám pocit, že jste v mé přítomnosti takový upjatý, milý hrabě?“ znovu mu Andrea dlouze pohlédne do očí, on nedokáže její pohled dlouho vydržet.

„Jste sestra mého přítele a manželka mého přítele,“ vyrazí mladík ze sebe.

„V tom je takový problém?“

„Velký problém,“ odvěti a tentokrát se jí on podívá do očí, ona však jeho upřený pohled vydrží. V jejích očích čte, že by určitě nebyl bez šancí, kdyby ...

„Jak myslíte, drahý hrabě,“ řekne ona jakoby lhostejně, jelikož se však přiblíží k jejímu manželovi, zahlaholí, „Drahý, podívejte, koho jsem potkala.“

„Pane hrabě, vítejte, znáte se s panem de Gondi?“

„Již jsme si byli představeni, ale bohužel jsme zatím mnoho příležitosti si promluvit neměli,“ ukloní se pan de Godille.

„Pan hrabě má pravdu, zatím se příliš neznáme. Většinou se pohybujeme v jiných kruzích,“ odvěti chladně abbé, o němž je známo, že není právě dvakrát nakloněn kardinálovi Richelieuovi.

„Souhlasím s vámi, já se snažím být dobrým vojákem a vy zase dobrým služebníkem božím,“ vrátí úder hrabě v nárazce na známý prostopášný život mladého kněze.

„Bůh jistě dobře zhodnotí, jak svoji službu a v čím zájmu provádíme,“ chce mít poslední slovo osmadvacetiletý synovec pařížského arcibiskupa, rozčepýřený, drobnější a mžourající „Omluvám se, jistě si máte o čem s panem hrabětem povídat,“ dodá a s úklonou se vzdálí.

„Vida, dva mladí kohoutci na jednom smetišti si vjeli do vlásků,“ neodpustí si poznámku markýza.

„Drahá, vaše poznámka není příliš vkusná,“ pohorší se její manžel.

„Ale pravdivá, ne?“

„Nevím, co panu de Gondi vadí,“ pokrčí rameny Armand.

„Občas se o vás mluví, respektive o vašem kladném vztahu ke kardinálu Richelieu. Stýkáte se prý s některými muži z jeho gardy, prý s nimi cvičíte, přátelíte se,“ vysvětluje pan de Cavarlene, k malé radosti hraběte, „Klepy, pomluvy, spekulace. Však i my už si taky vyslechli svoje, však sám dobře víte proč,“ dodá, když nepochybně naráží na činy své tchyně, za což se jim dostávalo a ještě někdy dostává úkosných pohledů od mnohých.

„Nikdy se nezavděčíte všem,“ řekne markýza, „Důležité je, pane hrabě, že my vás považujeme za našeho rodinného přítele a vždy jsme potěšeni, když vás vidíme. Nemám pravdu, drahý?“

Markýz de Almare má za sebou už mnoho rozhovorů, většinou nudných, když spatří, jak se k němu blíží Marion de Lorme. Vzpomene si na nedávno prožitou noc a zachvěje se. Právě diskutuje s panem Guillaumem Collelatem o literatuře, když se u nich kráska objeví.

„Mohu vám na chvilku ukrást našeho milého hostitele?“ zeptá se ona a doprovází svoji žádost tak milým úsměvem, že odmítnutí prakticky nepřichází v úvahu. Požívačný básník se lehce ukloní a nechá dvojici o samotě.

„Rád vás zase vidím,“ ukloní se markýz.

„Mám stejné pocity. Bohužel tady není dostatek prostoru promluvit si o samotě,“ odvěti Marion.

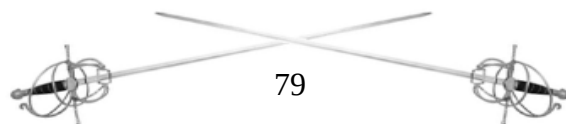
„O samotě? Chcete mi snad sdělit nějaké tajemství?“ zažertuje on.

„Možná, kdo ví.“

„Kdyby vás tak slyšel náš drahý Monsieur le Grande, asi by se mu taková slova moc nelíbila.“

„Náš pan vrchní je daleko, navíc má u mě také vroubky. Copak jste neslyšel o kněžně de Gonzague?“

„Nemám povědomí nač narážíte,“ zalže pan de Almare.

„Opravdu? Pak jste asi jediný v Paříži,“ řekne ona s jistou hořkostí v hlase, „Vy muži. Vždycky držíte spolu a máte o nás tak malé mínění,“ dodá.

„Na takové téma rozhovoru tady opravdu není vhodné místo,“ rozhlédne se mladík okolo sebe s jistou nervozitou.

„Tak bychom mohli prostředí změnit. Musíme mluvit rychle, než někdo přijde. Byl byste schopen najít místo, kde bychom se mohli sejít, aniž bychom vzbudili pozornost?“

„Myslíte sejít se jen my dva? Sami?“ nevěří Pierre svým uším a zachvěje se při té myšlence. Velmi nebezpečné, byť hodně lákavé myšlence.

„Každou chvíli nás někdo vyruší. Souhlasíte s tím?“ zeptá se ona rychle.

„Určitě. Mohli bychom se sejít na nějakém odlehlejší místě, možná bych o něčem věděl ...,“ vypraví on ze sebe zaraženě.

„Přemýšlejte, Pierre, ozvu se vám. Podívejte, jde k nám ta stará Angélique ... byl jste na posledním dýchánku v paláci Rambouillet?“ položí Marion nahlas otázku, aby ji slyšela i přicházející stárnoucí krasavice Paulet.

„Bohužel, nedostal jsem se tam, asi mi zůstaly mnohé novinky utajené. Ale slíbil jsem dnes rozhovor panu Voituremu, jsou-li nějaké novinky, určitě se je dozvím.“

„Jak dvě hrdličky,“ poznamenaná Paulet a vetře se tak k mile se usmívající dvojici.

„Drahá, snad byste na mě nežárlila. Sotva jsem získala pozornost našeho drahého hostitele, už mi ho zase chcete sebrat?“ opáčí Marion s milým úsměvem, byť její pocity jsou přesně opačné.

„Nikoli. Když jsem vás dva spatřila, tak jsem si říkala, jak by vám to spolu slušelo,“ usměje se padesátiletá Rusovlasá Lvice, jež se snaží všemožnými kouzly zastřít nemilosrdný věk.

„Hlavně nic takového neříkejte mému příteli panu Vrchnímu podkonímu,“ rozesměje se pan de Almare.

„Co vás nemá, tohle bych vám nemohla nikdy udělat. Mám vás ráda, nechci, aby vás vyhnali z Paříže,“ hodí očima Paulet po mladíkovi.

„Drahé dámy, pojďme si dát skleničku sherry, při ní se nám bude lépe povídat,“ navrhne markýz. Jeho návrh je vyslyšen. Cestou se k nim připojí i sestra hostitele.

„Jak se daří vašemu malému Henrimu? Už jsem ho dlouho neviděla,“ zeptá se Paulet.

„Roste jako z vody. Je krásný. Už na mě cení své zoubky,“ odvěti pyšná matka.

„To mě těší. Jestlipak neuvažujete, že byste mu opatřila bratříčka nebo sestřičku?“

„Vždyť jsem jen rok a půl po porodu, drahá.“

„No právě, to už je dost dlouhá doba.“

„Určitě na sourozence časem dojde,“ usměje se markýza.

„A co vy, drahý markýzi, jestlipak neuvažujete o nějaké vhodné partii? Je s podivem, že jste si ještě nenašel žádnou stálou známost,“ pokračuje v uvolněném duchu stárnoucí Lvice.

„Jsem v Paříži krátce. Navíc najít vhodnou partii není nic jednoduchého.“

„Neříkejte. S vaším rodem a jménem by se určitě našlo dost zájemkyň, nemyslíte?“

„Mám ještě hodně času, než se uváží k jediné ženě,“ usměje se mile pan de Almare, „Takové vážné rozhodnutí nemíním v nejbližší době učinit.“

„Rozumím. Chcete zůstat volný jak ten pták,“ pokračuje v žertovném duchu Paulet.

„Velmi výstižně řečeno. Paříž je tak krásná.“

„Paříž? Spíše dámy v Paříži, vy jeden záletník.“

„Křivdíte mi, drahá.“

„Opravdu? Slyšela jsem o vás mnoho různých zkazek,“ podívá se Angelique vyzývavě na mladíka, ten se lehce zachvěje, ale úsměv z tváře mu nezmizí.

„Samé klevety,“ odvěti s nadhledem.

„Jen se nedělejte, drahý. Slyšela jsem, jak se snažíte usilovně dohnat, co jste předtím v klášteře tolik let zameškal.“

„Vidíte. Sama jste vyslovila důvod, proč se takové nepravdy o mně šíří. S tím já však nic dělat nemohu.“

„Měla byste snad pro našeho drahého hostitele nějakou vhodnou partii?“ zeptá se s šibalským úsměvem Marion.

„Já? Co vás vede, drahá. Pro takového šlechtice, s takovým rodem a majetkem, musí být nevěsta vybrána s největším rozmyslem. V jeho případě jde skoro už o státní zájem, oženit našeho drahého přítele s dívkou z nějakého vznešeného rodu.“

„Díky bohu, už jsem se bál, že mi chcete dělat dohazovačku,“ rozesměje se Pierre.

„Ale fuj, jaké používáte výrazy, drahý,“ pohorší se naoko Paulet.

„Dámy, prosím, nabídněte si,“ zajistí konečně slíbený pohárek markýz. Ještě chvíli klábosí na podobné téma, než se zase rozejdou za dalšími konverzačními bombami.

Když začnou opouštět hosté palác, nenápadně se vytratí i pan de Godille. Místo ven však zamíří o patro výš, kde ho Auguste uvede do salónku. Nalije mu pohár portského a přinese menší občerstvení, aby snad host nestrádal ani po této stránce. Však taky musí čekat skoro celou hodinu, než se objeví pan de Almare, unavený jako vždy po takové společenské události.

„Zase vás dnešní společenské povinnosti zmohly?“ optá se hrabě, uondaný sám dlouhým čekáním.

„Jako vždy. Děkuji, že jste na mě počkal.“

„Rád si s vámi popovídám, ale proč ta opatření?“

„Nezlobte se, nechtěl jsem, aby někteří viděli, že se tady zdržíte déle.“

„Proč? Děje se snad něco?“

„Bohužel, mám nějaké nepříjemné obavy. Řeknu vám, co mě trápí. Teď, když dovolíte, tak si naliji trochu vína. Nějak mi při tom úmorném loučení vyschlo v krku.“

„Vy si asi nikdy nezvyknete na projevy vstřícnosti, pozornosti, zdvořilostních frází, že?“ zažertuje Armand.

„Už jsem si zvykl, což neznamená moje nadšení z takové přetvářky,“ povzdychne si markýz, „Co vaše kariéra, ozval se už Mazarin?“

„Ani náhodou. Možná na mě už nadobro zapomněli,“ trochu mlží hrabě, nemůže nic říci o své misi nedaleko Sedanu, „Co se dá dělat. Brzy bude tažení do Rousillonu, tak snad tam bude příležitost.“

„Velmi se na válečné tažení těšíte?“

„Ano, armáda a válčení je můj život, vlastně náš osud, celého rodu. Jako děda, otce a pokud se dočkám nějakých synů, tak i jejich. Slyšel jsem o velkém tažení, kdy chtějí král i kardinál být sami přítomní,“ odpovídá s jiskrou v oku Armand, „Jejich osobní účast je mi divná, proč chtějí tak nemocný muži podstupovat takovou náročnou výpravu?“

„Možná je král stejný válečník jako vy. Jeho první ministr pak považuje za svoji povinnost ho následovat. Ačkoli mohou být důvody i jiné, dlouhé odloučení krále a jeho prvního ministra by mohlo umožnit mezi ně vstoupit někomu jinému, čemuž chce možná Richelieu zabránit. Ale o čem mluvíte, příteli, souvisí s tím, o čem se chci s vámi poradit.“

„Poradit? Se mnou? Vy?“ diví se pan de Godille.

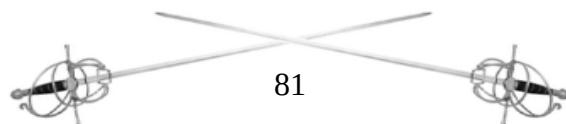
„Je pro mě těžké o mých obavách mluvit. Vzpomínáte, jak jsme kdysi mluvili s naším přítelem panem de Aboa o různých skupinách, kteří chtějí získat rozhodující moc ve Francii?“

„Ano, na tu jeho přednášku si moc dobře pamatuju.“

„Mám velmi nepříjemný pocit, ale opravdu jen pocit, vycházející z různých nepřímých indicií. Tyto náznaky ukazují na něco nekalého. Příteli, možná se chystá něco proti kardinálu Richelieuovi,“ řekne s velmi vážnou tváří pan de Almare.

„Proti němu se ale vedou nějaké intriky pořád. Skoro bych řekl, že je to proces, kterej jako by nikdy nezačal a nikdy nekončí. Ale já politice moc nerozumím. Asi nejsem tím vhodným, kdo by vám v tomto mohl poradit,“ zvážní i Armand.

„O vaše zkušenosti nejde, milý příteli. Jaký vy osobně máte názor na kardinála Richelieu?“

„Já? Poskytl mi dost, poskytl mi velkorysý dar, jak si asi vzpomínáte. Pokud by mu hrozilo nebezpečí, jsem připraven ho ze všech sil bránit.“

„Velmi rád takové vyjádření slyším. Podle mého je pro Francii velmi důležitý. Pokud by se dostali k moci lidé typu vévody d'Orleans, markýze de Cinq-Mars a jim podobní, bude velmi zle. Proto je kardinál tak důležitý.“

„Co míníte tím důležitý?“

„Pokud se k moci dostanou zpátky někteří párové, učiní ze silného království zase jen ostrůvky rozhádaných knížectví, svých vlastních lén. Jako kdysi. Než je právě Richelieu zkrotil a zemi sjednotil. Mám z dalších událostí velkou obavu.“

„Všem je ale známá nespokojenost vámi jmenovaných mužů a jím podobných. Stále vymýšlí, jak se dostat kardinálovi na kobytku. Nebo snad jde nyní o něco jiného?“

„Bohužel, nabyl jsem takového dojmu.“

„Můžete svoje podezření nějak upřesnit?“

„Bohužel, milý příteli, nemohu. Bojují ve mně dvě strany. Na té jedné nechci zradit některé osoby, které se ke mně chovají přátelsky a svým způsobem mi i důvěřují. Na druhé straně mám velký strach, aby nedošlo k vážnému útoku na kardinála. Proto jsem vás chtěl požádat o radu, jak se zachovat. Ale nemohu vám říci podrobnosti, snad na mě nebudete zlobit,“ vysvětluje Pierre, je patrné, nakolik svádí vnitřní boj.

„Snažím se vám porozumět. Nevím však, jak bych vám mohl pomoci. Ještě jednou se zeptám. Opravdu si myslíte, že se děje něco, co vybočuje z běžných intrik?“

„Bohužel, asi se připravuje rozsáhlé spiknutí. Do kterého mohou být zapleteni velmi významní lidé, možná ti nejvýznamnější. Jejich cílem je zbavit kardinála jeho moci. Pokud možno co nejdříve, aby nemohl ovlivnit případnou otázku regentství, pokud zemře král dříve, než dosáhne jeho syn plnoletosti. Což se při chatrném zdraví krále očekává,“ upřesňuje markýz.

„Je vůbec možné, aby o tak rozsáhlém spiknutí, jak říkáte, kardinál doposud nevěděl?“

„Nevím, možná něco tuší. Spíše asi ano. Ale přemýšlím o tom, jestli by neměl být nějakým způsobem varován. Jenže nevím, jak ho varovat. Zde nastává právě moje dilema. Nechci být proradným zrádcem a donašečem. Nechci ale taky jen přihlížet, jak někteří hlupáci odstraňují jednoho z nejvýznamnějších mužů, jakého kdy Francie měla.“

„Proto jste se obrátil na mě?“ začíná již chápat Armand.

„Ano. Proto jsem se obrátil na vás. Proto jsem chtěl s vámi mluvit takto o samotě. Zároveň nevidím důvod, proč naši schůzku dávat veřejně najevo. Chápete.“

„Chápu. Co mám podle vás udělat?“

„Mohli bychom společně vymyslet způsob, jak kardinála varovat. Myslel jsem na vás.“

„Co mu ale mám říci? Vždyť já vůbec nic nevím! Copak by mi takto věřil? Určitě by chtěl znát podrobnosti, odkud vím o nebezpečí, kdo je do případného spiknutí zapleten, co se chystá. Ani na jedinou z těchto otázek však nebudu umět odpovědět. Byl bych za hlupáka.“

„Máte pravdu. Proto se musíme domluvit, co byste mu měl říci.“

„Hlavně budu muset umět vysvětlit, kdo mě na nebezpečí upozornil.“

„Nemám nic proti tomu, abyste panu kardinálovi řekl, že jsme se o tom bavili spolu. Mohu vám naznačit, co jsem vymyslel? Vy byste mi pak řekl, zda můj návrh považujete za dobrý a případně bychom ho nějak upravili. Souhlasíte?“

„Samozřejmě. Rád si váš plán vyslechnu,“ chopí se poháru hrabě, napije se, pak se protáhne a uvelebí se v křesle.

„Tak poslouchejte,“ začne markýz, „Sem tam zajdete na sešlosti v mém paláci. Zde máte možnost hovořit s mnoha lidmi. Nedožvěděl jste se nic konkrétního, ale nabyl jste pocitu o něčem nekalém, o čem se mezi lidmi šušká. Údajně se připravuje další spiknutí proti Jeho Eminenci. Proto jste mě požádal o rozhovor, abyste si o těchto podezřeních promluvil.“

„Vy chcete dnešní schůzku obrátit? Požádal jsem o ni já?“

„Ano. I pro vás bude tato verze příznivější, protože vy jste si všiml nebezpečí a snažíte se něco zjistit. Může vám takový postup pomoci ve vaší kariéře.“

„Pokud bude strana pana kardinála úspěšná.“

„Ano,“ usměje se Pierre, „pokud bude strana pana kardinála úspěšná.“

„Pokud vyhraji ti vaši párové, tak mi toho asi moc nezbude. Pokud vůbec přežiji.“

„Zbytečně uvažujte moc pesimisticky, příteli. Dovolte, abych pokračoval. Jak jsem řekl, jednak vám takový postup pomůže ve vaší kariéře, jednak mě nevystavíte do role donašeče. Budu mít jen roli někoho, kdo potvrdil vaše obavy. Kdo se sice přátelí se stranou nepřátel pana kardinála, ale stále myslí na blaho Francie.“

„Máte všechno dobře vymyšlené. Alespoň co se týká vaší osoby. Jenže já musím přijít s něčím konkrétním.“

„Máte pravdu. Pokusím se vám něco naznačit. Podle různých indicií přátelé pana markýze de Cinq-Mars plánují, jak se kardinála zbavit. Nevím, zda tak chtějí učinit před výpravou do Rousillonu či během ní.“

„Zajímavé. Kdo je do spiknutí zapleten?“

„Bohužel, zde příliš sloužit nemohu. Určitě byli nebo budou osloveni mnozí párové. Princové královské krve. Alespoň se o tom mluví, tohle můžete říci.“

„Takové vyjádření je dost nekonkrétní. Je hlavní osobou pan de Cinq-Mars?“

„Pan Vrchní podkoní bude jistě jedním z hlavních organizátorů. Bohužel.“

„Proč bohužel?“

„Nedávno jsme se několikrát sešli, chová se ke mně velmi přátelsky. Právě naše přátelství je jeden z hlavních důvodů, proč mám tak velké dilema o svém podezření mluvit.“

„Dostal jste nějakou konkrétní nabídku, abyste se do jejich spiknutí zapojil?“

„Zatím ne. Vlastně mi něco naznačeno bylo. Něco ve smyslu, že mi bude v budoucnosti svěřeno více.“

„Mohl bych tedy kardinálovi aspoň tohle říci? Chápejte, něco mu říct musím. Například, pan de Cinq-Mars vám naznačil něco o připravovaném spiknutí, zatím vám tolik nedůvěřuje, proto vám neprozradil podrobnosti. Mohu alespoň tohle říci?“ ptá se dost naléhavě Armand, nemůže jen tak něco plácát, aby ho nepovažoval Richlieu za blázna.

„Ano, možná máte pravdu, tohle vysvětlení bude nejlepší. Při setkání s panem de Cinq-Marsem mi bylo naznačeno, že se už brzy mnohé změní. Což je ostatně pravda.“

„Naskýtá se však další otázka. Co když se mě kardinál zeptá, zda jste ochoten být tím, kdo případně poskytne další podrobnosti?“

„Nechci být špiclem, i když mi podobné snahy urozených pánů jsou proti mysli. Nicméně můžete říci, kdyby byl snad život kardinála v přímém ohrožení, tak bych vás neprodleně vyhledal.“

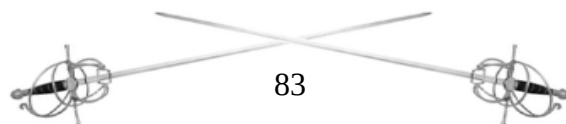
„Skutečně byste se tak zachoval?“

„Nesouhlasím se záměry pairů, tím pádem ani pana podkoního. Bohužel je on velmi lehkomyšlný, až příliš otevřený a zlostný. Jedná nejen neomaleně, ale i přímo dětinsky. Pokud se o něco takového pokusí, udělá hroznou chybu. Přitom má takovou možnost se prosadit. I bez toho, aniž by se dopustil takové podlosti.“

„Mohl by opravu být ohrožen přímo život kardinála?“

„Nejsem si jist, kam až jsou ochotni zajít. Bojím se však domyslet, čeho všeho jsou schopni. Možná by opravdu mohl být ohrožen i přímo život kardinála. Víím, něco takového se zdá velmi přitažené za vlasy. Richelieu je kněz, kardinál, případným vrahům či strůjcům vraždy by hrozila exkomunikace. Ale víím já, co se může vylíhnout v jejich dutých hlavách?“ povzdechne si markýz.

„Příteli, tady už opravdu přestává veškerá legrace. Vyslovujete hrozně závažné obvinění. Nejde jen o takové obyčejné chvástání, vychloubání? Pan podkoní je namyšlenější až hrůza, prý často mluví, co mu slina na jazyk přinese, chvástá se jako málokdo. Co když jde o něco podobného? Chvástání, aniž by se opravdu chystal něco takového provést?“

„Bohužel, podle mě nejde jen o chvástání. Bohužel je do příprav dalšího spiknutí asi zapleten i náš přítel pan de Aboa.“

„Opravdu? Řekl vám snad něco?“

„Naopak. Varoval mě, abych se já nenechal do ničeho zaplést. Naznačil mi málo, ale já jsem dost všímavý. Další důvod, proč váhám. Mám obavy, abych mu také neublížil,“ povzdechne si Pierre.

„Chcete tedy opravdu, abych o vašem podezření kardinálovi řekl?“ podívá se zkoumavě Armand na svého přítele.

„Nevím. Stále jsem nerozhodný. Jaký je váš názor?“

„Ptáte se na můj názor? Přisahal jsem kardinálovi, má moje slovo. Nemohu dát jinou odpověď. Což ale vy dobře víte. Pokud jste si svými podezřeními opravdu jistý, musím ho varovat.“

„Máte pravdu, tušil jsem, co mi odpovíte.“

„Možná vás trochu uklidním. Jsem si jistej, pokud se něco opravdu chystá, tak o tom kardinál podle mého už ví. Jeho špiclové určitě nejsou hluchý a slepí.“

„Snad máte pravdu. Podle vás tedy nemá smysl se o tom zmiňovat?“

„Naopak,“ řekne rozhodně pan de Godille, „Je třeba jeho případná podezření potvrdit.“

„Asi máte pravdu.“

„Příteli. Jestli mi teď řeknete, že si mám vaše obavy nechat pro sebe, učiním tak. Nebo nezmíním vaše jméno. Budu mluvit o utajeném zdroji, mohu zmínit, že jsem se něco dozvěděl od nějaké dámy. Co já vím, něco si vymyslím.“

„Ne, nebudu už měnit své rozhodnutí. Řekněte kardinálovi, na čem jsme se dohodli. Bych byl velmi rád, aby se ale mé jméno nikde nezmiňovalo.“

„Kardinál by byl sám proti sobě, kdyby vás zdiskreditoval. Toho bych se nebál.“

„Asi máte pravdu. Dostávám se do velmi nepříjemné situace, příteli. Jde o důsledky vši té přetvářky kolem. Nemám svým způsobem možnost jednat podle svého přesvědčení, pokud se nechci ocitnout bez přátel. Ale také nechci jen přihlížet, jak chtějí někteří omezenci zničit muže, který je o tolik převyšuje. Který Francii tak mnoho pozvedl. Příteli, budeme nadále ve spojení, pokud s tím souhlasíte. Ale asi by bylo lepší se příliš veřejně nesetkávat. Tedy jen v nejbližší době.“

„Nesetkávat se? Takové opatření mě bude mrzet, ale asi máte pravdu.“

„Nemyslím tím snad zrušení pozvánek na moje sešlosti. Stejně tak chodíte i do domu mého švagra. Jen by konverzace nás dvou na veřejnosti měla být pouze obecná. Určitě se ale můžeme vídat tajně, kdy budeme moci v soukromí mluvit otevřeně. Velmi rád s vámi hovořím, považuji vás za opravdového přítele. Přítele, který je upřímný, který se nepřetvařuje. Můžeme se scházet na nějakém jiném místě, nebo ke mně přijdete v pozdější hodině.“

„Souhlasím. Ostatně uvidíme, jak se k mému varování postaví kardinál. Je možné se zařídit i podle toho. Co však, když s vámi budu potřebovat mluvit naléhavě?“

„Naši sluhové se občas sejdou, nedávno spolu někde popili a společně vyrazili za děvčaty. Pošlete vzkaz po Mauricovi. Upozorním Augusta, aby mi vždy váš vzkaz neprodleně přinesl a nikde o tom nemluvil. Přes sluhy si také domluvíme případné místo, kde se sejdeme.“

„Rozumím Víte, vlastně jsem docela rád, že se zase něco děje. V poslední době jsem se dost nudil.“

„Bohužel, z mého pohledu, o tak velkou zábavu nejde. Pokud by spiklenci uspěli, mohl by jejich úspěch mít vážné nepříjemnosti pro vás i pro mě, kdyby se někteří lidé dozvěděli, že jsme kardinála varovali.“

„Nebojte se, budu velmi opatrný.“

„Věřím vám.“

„Mám dneska odejít hlavním vchodem?“ zeptá se Armand.

„Prosím?“

„Vzhledem k tomu, o čem jsme mluvili. Asi by bylo lepší, kdybych se vytratil nějak nenápadně.“

„Jak byste si takové nenápadné vytracení představoval?“ podívá se mírně pobaveně hostitel.

„Vyšel bych vchodem pro služebnictvo.“

„Pokud je podle vás potřeba odejít vchodem pro služebnictvo, nebudu vám bránit.“

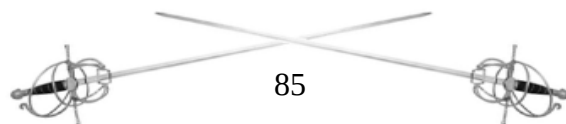
„Nevím. Ale když už jsme začali s tím utajováním našich schůzek.“

„Tak moc zase konspirovat nemusíme. Všichni vědí o našem přátelství. Jen nemusíme naše schůzky vystavovat všem na odiv. Zvláště, když už si mnozí povšimli vašich přátelských vztahů s některými členy gardy pana kardinála. Ale mluvil jste o odchodu. Spěcháte snad někam?“

„Mám ještě zůstat?“

„Byl bych rád, kdybyste se mnou povečeřel. Večeře se už připravuje. Slibuji, pokusím se nastolit lehčí konverzační témata,“ usměje se Pierre, ale do smíchu mu moc není.

„Velice rád se ještě zdržím,“ souhlasí s radostí ve tváři Armand.

DVACÁTÁ TŘETÍ KAPITOLA

PŘÁTELSKÁ NÁVŠTĚVA U RADNÍHO BLAMONTA

Hrabě de Godille dorazí do domu v Saint-Germain až k ránu, pročež celé dopoledne vyspává. Je probuzen až v půl jedné Mauricem, který ho trochu upraví a ustrojí. Armand posléze vejde do místnosti, kde většinou jídává. Ovšem kde nic, tu nic.

„Maurici!“ zvolá s jistou nevrlostí v hlase.

„Ano, Excellence?“ objeví se hlava mladíka ve dveřích.

„Kde mám jídlo? Proč není prostřeno?“ podívá se nevrle na sluhu.

„Oběd je připraven, pane hrabě,“ odvětlí Tissot s vítězoslavným úsměvem, „Akorát naproti u pana barona. Budete dnes obědvat společně.“

„Co je tohle za novoty? Proč o tom nic nevím?“

„Plním jen příkaz pana barona, Excellence. Mám panu baronovi oznámit, že si přejete jíst sám?“

„Ne, ne,“ řekne rychle Armand.

Cestou do komnat svého přítele přemýšlí, proč byl pozván. Jestli jde jen o něco na způsob poděkování za jeho pomoc v nedávné době, či zda je na světě další problém. Nemůže se zbavit obav,

když vstupuje do salónku, z něhož se line libá vůně. Za stolem sedí vystrojený pan de Taille, sice v domácích šatech, ale elegantní, oholený, navoněný. Zcela jiný obraz, než před pár dny.

„Vítejte, přáteli,“ zahlaholí mušketýr a ukáže na židli naproti sobě. Na stole stojí dvě karafy, jedna s vínem, z té nalije Maurice pozvanému, v druhé voda, z té nalije baronovi.

„Vy si nedáte víno ani k obědu?“ pozdvihne překvapeně obočí Armand.

„Ne. Raději ne. Od naší rozmluvy jsem se vína ani nedotkl.“

„Opravdu? To mě velmi těší,“ posadí se hrabě.

„Prosím, berte si,“ ukáže na táč s pečeni Horné svému spolustolovníkovi. Maurice jim podle pokynů naloží, pak je vykázán z místnosti a oba dva se pustí do jídla. Nastane ticho, které po delší době přeruší baron.

„Kdy dnes odjíždíte?“ zeptá se.

„Odpoledne. Před setměním.“

„Mám k vám prosbu, přáteli.“

„Prosím,“ usměje se pan de Godille, v duchu si však říká, už je to tady.

„Chtěl jsem vás požádat, zda byste po obědě se mnou nezašel navštívit rodinu toho radního.“

„Co tam chcete?“

„Prý se tomu mladíkovi daří dobře, už prý určitě neumře. Zaplatil jsem doktorovi, ten mi každý den podává čerstvé zprávy,“ vysvětlí pan de Taille.

„Považujete vaši návštěvu za vhodnou?“

„Proč? Máte jiný názor?“

„Jestli by nebylo lepší nechat už všechno být. Všichni jsou tak nějak spokojení. Ten kluk se uzdravuje a napadení královského gardisty mu projde. Vy jste z toho taky vyvázl bez větších poskvrn. Proto by možná bylo lepší to tak nechat a už se v tom nešťourat.“

„Možná. Cítím ale nutnost se s tím mladíkem vidět. Vždyť jsem ho málem zabil.“

„On vám zase značně pochroumal obličej.“

„Nechci se šťourat v tom, kdo co zavinil. Chtěl jsem si jen promluvit s tím zraněným. Byl dost drzý a nějaký potrestání si zasloužil. Ovšem několik coulů v prsou asi bylo přespříliš.“

„To asi ano,“ rozesměje se hrabě, až mu zaskočí kuřecí masíčko. Proto plynule přejde ze smíchu do mohutného kašle.

„Jste ochoten tam se mnou zajít, pokud přežijete dnešní oběd a neudusíte se?“ zeptá se Horné.

„Ale ano ... zajdu tam s vámi ... snad,“ kucká Armand.

Baron je spokojen, proto se znovu rozhostí ticho. Tedy ne úplné, mlaskání obou jedlíků dává tušit, jak jim chutný oběd přišel k duhu.

Asi kolem třetí hodiny se oba muži sejdou v hale. Nijak se jim ven nechce, neboť zima zesílila. Byť k domu Blamontů není daleko, mráz jistě využije každé minuty a škvíry v jejich oděvech. Ztrestá tak blázna, který se nedrží u domácího krbu a odvažuje se proménádovat po ulicích. Však taky oba protahují své kroky, jak jen jde. Límcí pláště si chrání obličej, rychlá chůze je alespoň trochu zahřívá. Záhy již buší na dveře inkriminovaného domu.

„Je doma pan radní?“ zeptá se Armand komorníka, který jim s nepříliš radostným výrazem v obličejí přijde otevřít.

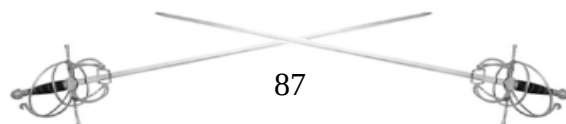
„Ano. Koho mám ohlásit?“ podívá se služebný úkosem na mladíka. Určitě ho poznal, ale dělá, jako by ho nikdy neviděl.

„Řekněte, že přišel hrabě de Godille,“ dostane se mu úsečné a povýšené odpovědi.

Po krátkém čekání jsou oba muži zavedeni do místnosti, kde jim v ústretu vyjde Jacques Blamont starší. Dívá se na oba šlechtice značně nedůvěřivě. Hraběte poznává, co tu však zase chce?

„Vítám vás, pánové, v mém době,“ řekne však mile.

„Přišli jsme vás pozdravit,“ tváří se příjemně Armand, ačkoli je mu tato návštěva proti srsti, také zbohatlé měšťáky moc nemusí, „Snad proběhne dnešní setkání přeci jen za méně dramatických okolností než minule.“

„Určitě, pane hrabě,“ zatváří se kysele obchodník, „Minule jsem nevěděl, zda můj syn nezemře. Ted' už vypadá lépe, podle všeho se z toho vylíže. Čemu však vděčím za vaši návštěvu?“

„Přišel jsem za vámi a za vaším synem,“ promluvil ted' hříšník, „Jsem poručík královských mušketýrů baron de Taille a měl jsem nedávno spor s vaším synem a jeho přáteli.“

„Tak to jste vy, co ...“

„Ano. Považoval jsem za správné se přijít osobně podívat na zraněného.“

„Mohu vědět proč, pane barone? Vše snad bylo vyřešeno k oboustranné spokojenosti. Přesně tak, jak jsme se domluvili s vaším přítelem, zde přítomným panem hrabětem. Nebo snad s naší dohodou nesouhlasíte?“ těká ustaraně Blamont očima z jednoho hosta na druhého.

„Ne, souhlasím s dohodami,“ odkašle si krátce Horné, pak pokračuje, „Ta historka mi není nijak ke cti. Měl jsem určité osobní problémy a řešil jsem je naprosto nevhodně. Když jsem se na neštěstí setkal s vaším synem a jeho přáteli, měl jsem již něco upito a velmi špatnou náladu.“

„Stalo se, pane barone, na tom už nic nezměníme.“

„Máte pravdu. I tak mi vůbec není ke cti, jak jsem vše vyřešil. Nechci rozebírat, kdo co zavinil, kdo co řekl, kdo koho napadl první. Chci vám jen říci, že mě velmi mrzí, jak jsem se zachoval. Nebylo správné na vašeho syna vytáhnout meč a pak ho i použít. Jen tohle jsem vám chtěl říci,“ leze vyznání z Horného jak z chlupaté deky. Je patrné, jak moc těžko mu jdou slova ze rtů.

„Pane barone, naštěstí můj syn přežil, nakonec i pro něho jistě bude setkání s vámi velmi poučné,“ vrátí se částečně klid do obličeje radního, „Nejsem rád, když se občas poflakuje s kamarády a navštěvují hostince. Měli jsme kvůli tomu i určité rozmišky. Víte, mladí, zatím toho moc nedokázali. Kromě utrácení peněz, které jsme my rodiče pracně vydělali. Tohle jim jde náramně.“

„Rozumím. I pro mě znamenala tahle aféra ponaučení. Jsem voják a pro ránu nejdu daleko, uznávám však, tentokrát jsem svoji reakci přehnal. Mohu vidět vašeho syna?“

„Jistě. Doprovodím vás k němu,“ přikývne radní.

Přejdou přes chodbu do ložnice, kde leží zraněný mladík. Místnost je pořádně vytopená a navoněná, asi aby se přehlušil pach vycházející z postele. Zraněný však sedí na lůžku, jeho záda spočívají na podušce umístěné na rámu postele. Do pasu je zakryt pokrývkou, na prsou a především pod levým ramenem má čistý obvaz. Doktor mu ho pravidelně vyměňuje, zranění kontroluje a ošetřuje hojivými mastmi.

Když vrznou dveře, mladík se rychle chopí knihy, předtím pohozené na podušce a předstírá usilovné čtení. Tak, jak dostal od otce za úkol. Když však uvidí, jak se do dveří dere muž v uniformě královského mušketýra a další šlechtic s kordem, byť v civilních šatech, očividně zbledne.

„Přišla za tebou návštěva,“ řekne otec chladně.

„Co mi chtějí?“

„Co ti mohou chtít vojáci Jeho Veličenstva krále?“ zeptá se otec s předstíranou přísností, čímž vyplaší mladíka ještě víc.

„Nevím ... co mi chtějí ... snad kvůli tomu ...“

„Pánové, prosím,“ obrátí se Blamont na hosty a ustoupí trochu stranou.

„Přišel jsem se podívat, jak se ti daří,“ řekne poněkud křečovitě pan de Taille.

„Proč, pane?“

„Zdvořilostní návštěva.“

„Zdvořilostní návštěva? Nerozumím. Kdo jste?“

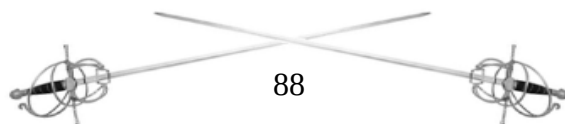
„Ty mě nepoznáváš?“ zatváří se hodně kysele baron.

„Vy jste ... ten ... co ... co ...“

„Ano. Jsem muž, co jsi ho nazval nepřiliš lichotivými výrazy a pak ho ještě vzal po hubě pohárem,“ přitaká pan de Taille.

„Vy ... ten, co do mě píchnul kord?“

„Oba jsme ten večer jednali poněkud přehnaně,“ říká s velkým přemáháním mušketýr, „Já měl jen pár dní modřiny a můj život nijak ohrožen nebyl. Zato ty jsi málem umřel.“

„Máte pravdu, pane barone. Proč jste však přišel, pane barone?“ je stále vyplašený Blamont junior.

„Neřešil jsem náš spor tenkrát nejlépe. Nechci se už vrtat v tom, kdo s čím začal a podobně. Uznávám, ten meč jsem do tebe zapíchnout neměl. Ovšem i ty si dej pozor. Pokud se ještě někdy pustíš do křížku s vojákem, můžeš dopadnout ještě hůř. Přežiješ, v pořádku. Všechno skončilo, pro tebe i pro mě. Teď už mohu odejít,“ řekne pan de Taille, vrhne delší pohled nejprve směrem k chlapci a následně k jeho otci. Pak vykročí ke dveřím.

„Pane barone, počkejte ještě,“ zadrží ho Blamont starší, pak se obrátí k synovi, „Nechceš taky něco říci panu baronovi?“

„Já? Co bych měl říkat?“

„Nevíš?“ zbrunátní v obličeji obchodník, „Zde pan baron, který je o mnoho starší než ty, který je šlechticem a váženým mušketýrem královské gardy, ten přišel, aby nám sdělil, že pochybil, když na tebe vzal meč. A ty nevíš, co teď máš říci?!“

„Já ... já .. pane, omlouvám se. Neměl jsem vás praštit tím pohárem,“ vysouká ze sebe mladík. Ani ne snad proto, že by to tak cítil, ale aby uspokojil otce.

„Neměl,“ usměje se rozpačitě de Taille, „Oba jsme byli vožralí, což byl důvod naší hádky. Ale radím ti, poslouvej svého otce a dobře važ, na koho chceš vztáhnout ruku.“

„Ano, pane barone,“ sklopí oči mladík. Těžko říci, co se mu honí hlavou, v každém případě si očividně oddechne. Přeci jen napadl důstojníka královské gardy. Otec ho nechával v nejistotě, jak se vše vyřeší. V prvé chvíli se ulekl, že ho přišli zatknout, když už se uzdravuje.

„Děkuji pánové za vaši návštěvu. Mohu vás pozvat na skleničku či malé občerstvení?“ nabídne svou pohostinnost Blamont starší.

„Děkujeme za pozvání, pane radní,“ zavrtí hlavou pan de Godille, „Oba máme své povinnosti, bohužel se nemůžeme zdržet. Jsem rád za dobrý konec,“ dodá.

„Já taky. Bylo mi potěšením se s vámi setkat, pane hrabě. Děkuji vám za váš zásah i za vaši vstřícnost. Dohlédnu na syna, podobná výtržnost se už nebude opakovat. Prosím, doprovodím vás ke dveřím,“ dodá obchodník. Rozloučení je více než strojené, je patrné, jak moc nedobře se všichni cítí ve svých rolích, které jim v tomto příběhu osud přidělil.

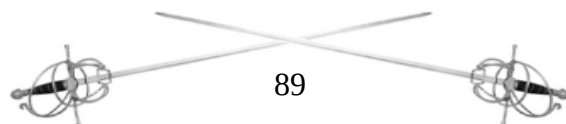
„Uf, jak hrozně jsem rád, že je to za mnou,“ uleví si pan de Taille, jen co se za nimi zavrou vchodové dveře a oni stanou na zasněžené ulici.

„Zvládl jste návštěvu dobře. Víím, nebylo pro vás lehký zachovat klid a nevzít na toho mladýho drzouna hůl, tím více si zasloužíte moje uznání.“

„Hrome, takový ponížení. Příteli, řekněte, co byste udělal, kdyby vás vzal takovej parchant po papuli pohárem? Ale po pravdě!“

„Po pravdě?“ usměje se hrabě, pak se mu v očích zle zableskne, „Příteli, kdyby mě vzal nějaký takovej spratek pohárem přes obličej, jedno jak bych byl vopilej, na místě bych ho zabil. Rozsekal bych ho na kousky a spolu s ním všechny ty jeho povedený kamarády. Ale já bych s takovejma zmetkama nikdy nepopíjel, neseděl u jednoho stolu. Máte pravdu, užívej si papínekových peněz, neznaj nic o pojmu cti. Vztáhnout tuku na šlechtice, někdy dřív, stáhli by takovýho mladýho spratka z kůže! Veřejně, všem pro výstrahu. Když jsem ho dneska viděl, jak se tváří, skoro jsem měl chuť vaši práci dokončit.“

„Mám podobný pocity,“ huhlá baron a od úst mu jde pára, „Snad mi na tohle ponížení zbyde jen nepříjemná vzpomínka. Už nechci nikdy takový ponížení zažít,“ vydechne si zhluboka a vykročí ke svému domovu.

PAN DE GODILLE VYSLOVUJE PODEZŘENÍ

Hrabě de Godille dorazí do Rueil prokřehlý až dlouho po setmění. Má dost času vymyslet plán, jak se dostat opět ke kardinálovi. Minule, když žádal o audienci, došlo k nedorozumění s Mazarinem. Na toho se však teď obrátit nemůže, protože ten není v paláci přítomen. Musí tedy vymyslet jiný způsob. Vzhledem ke známostem s gardisty a časté přítomnosti v paláci, má určitá privilegia. Ovšem ne natolik dostatečná, aby mohl jen tak proniknout do blízkosti prvního ministra.

Vydá se do prostor, které obývá kardinál. Pozdraví se s hlídkujícími vojáky, posadí se a čeká déle než hodinu, aniž by našel vhodnou příležitost uskutečnit svůj záměr. Odbíjí osmá hodina, když spatří kráčet směrem ke komnatám kardinála postaršího muže s šesti křížky na krku. Poznává v něm státního tajemníka pana Claude de Bouthillier, který kromě zmíněného úřadu již téměř deset let vykonává funkci vrchního královského finančního správce. Těší se pověsti klidného, prozíravého a moudrého státníka. Patří k jednomu z mála, který má ke kardinálovi možný přístup téměř neomezeně. Určitě se řadí k jeho nejlepším a nejvěrnějším služebníkům. Stejně tak jako jeho syn hrabě de Chavigny.

Pan de Godille chvíli pozoruje důvěrníka a rádce Richelieua, jak zamyšlený se sklopenou hlavou kráčí směrem ke komnatám prvního ministra. V jednu chvíli zaváhá, zda si ho vůbec může dovolit oslovit. Zdá se, jakoby pan státní tajemník vůbec nevnímal okolí. Armand se rozhodne na poslední chvíli a vlastně vstoupí krácejícímu do cesty. Tím ho donutí zastavit. Vysoký státní úředník zvedne překvapeně zrak.

„Promiňte, že vás zdržuji, pane,“ ukloní se lehce Armand.

„Proč mě zastavujete?“ ptá se udiveně pan de Bouthillier, považuje šlechtice v civilu s kordem po boku za součást ostrahy, nepoznává ho v šeru chodby, „Vy nevíte, že mám přístup k Jeho Eminenci v kteroukoli denní i noční hodinu?“ zeptá se nijak rozzloben, spíše zaskočen.

„Promiňte, jde o omyl. Nechci vám bránit v cestě. Naopak, chci vás pouze o něco požádat.“

„Požádat? Nerozumím. Copak zde nehlídáte komnaty Jeho Eminence?“

„Nikoli. Čekám tu na někoho, kdo půjde za Jeho Eminencí a bude mu moci vyřídit můj vzkaz.“

„Vyřídit vzkaz? Mladíku, víte s kým mluvíte?“ zatváří se státník pobaveně.

„Naprosto přesně, pane. Jste důvěrník Jeho Eminence, vím jaké úřady zastáváte. Právě proto vás chci požádat o malou laskavost.“

„Kdo vlastně jste, pane?“ nevychází z údivu pan de Bouthillier.

„Jsem hrabě de Godille, již jsme se setkali, pane. Při proplácení jedné směnky, jejíž výše vás poněkud zaskočila,“ snaží se být trpělivý Armand.

„Ach ano, pan de Godille. Omlouvám se, pane hrabě, nepoznal jsem vás. Co pro vás mohu udělat?“

„Mám pro Jeho Eminenci jedno vážné a důležité sdělení. Potřeboval bych mu ho sdělit.“

„Důležité sdělení? Pane hrabě, při vši úctě, máte mě snad za poslíčka, který bude vyřizovat vaše vzkazy? Čeho se vaše sdělení týká?“

„Bohužel, pane, co chci říci, mohu říci jen Jeho Eminenci.“

„Opravdu? Tak to si asi budete muset dlouho počkat, pane hrabě,“ usměje se státní tajemník. Ale nezdá se, že by se nějak zvlášť zlobil. Spíše ho žádost překvapila.

„Možná budu muset počkat, pane. Nikam nespěchám, mohu zde vydržet třeba až do rána. Jsem však přesvědčen, pokud Jeho Eminenci vyřídíte můj vzkaz, pane, budu přijat.“

„Opravdu? Sebedůvěra vám nechybí, pane hrabě. Nu což, pokud mi dovolíte projít, zmíním se Jeho Eminenci o vaší přítomnosti i žádosti. Ale máme mnoho věcí na řešení, asi se opravdu načekáte.“

„Můj čas je neomezený.“

„Nechcete mi alespoň naznačit oč jde, kdyby se Jeho Eminence ráčila ptát? Třeba by vám naznačení obsahu vaší zprávy pomohlo k vaší jistě nezvyklé audienci. Není zvykem tímto způsobem žádat o slyšení.“

„Bohužel, nemohu vám nic prozradit, pane. Děkuji vám však předem za vyřízení mé žádosti,“ ukloní se pan de Godille a uvolní cestu. Chápe, chová se asi nezdvořile a určitě krajně podivně. Chce však s kardinálem mluvit co nejdříve a jednou mu již takový způsob žádosti vyšel. Třeba se podaří uspět stejným stylem i podruhé. Starý muž s pousmáním a lehkým zavrtěním hlavy nad způsoby dnešní mládeže projde. Za pár vteřin už má plnou hlavu zcela jiných starostí.

Čas plyne velmi pomalu. Jako ostatně vždy, když někdo pouze nečinně čeká. Nejprve se hrabě nudí, pak si začne znovu opakovat, promýšlet a vyšperkovávat svoji řeč. Tak se do této činnosti ve své mysli zabere, až musí pan de Bouithillier dvakrát zopakovat jeho jméno, než zareaguje.

„Pojďte se mnou, pane hrabě,“ ukáže mu na dveře státní tajemník. Sám je trochu zaražen, že se mladíkovi dostalo té cti moci vstoupit do soukromých komnat kardinála v pozdní večerní či spíše noční hodinu. Richelieu sedí za stolem ve své soukromé pracovně. Vypadá o něco lépe než minule, což mladíka potěší. Snad to s jeho zdravím není tak špatné, jak se povídá. Netuší však, nakolik se první ministr musí přemáhat. Nejen únava a zesláblý organismus, ale i bolest bojují proti nezměrné vůli tohoto velkého muže.

„Pane hrabě, opět jste požádal o audienci svým již tradičním způsobem,“ řekne Richelieu na uvítanou, v bezkrevném a přísném tónu řeči nelze poznat, zda právě vyslovuje výčitku či jde o pouhé konstatování holého faktu.

„Vaše Eminence, znovu se tedy omlouvám za svoje způsoby.“

„Bude záležet na tom, co mi chcete sdělit. Zase jste něco vypátrali v minulosti jedné nám dvěma dobře známé osoby?“

„Bohužel, Vaše Eminence, podle všeho jde o daleko závažnější záležitost.“

„Opravdu?“ zachová kamennou tvář první ministr.

„Bohužel, Vaše Eminence, jde o záležitost, která se dotýká Vaší Eminence osobně.“

„Mě osobně? Co jste vypátral pane hrabě tentokrát?“

„Nevím, jak své zjištění nejlépe vysvětlit,“ odvěti pan de Godille a významně se podívá na státního tajemníka. Tomu ani kardinálovi tento pohled neunikne, oba však nehnou ani brvou.

„Pan de Bouithillier je mým oddaným služebníkem, mým nejbližším rádcem. Můžete před ním mluvit bez obav,“ řekne stroze Richelieu.

„Vaše Eminence, pan markýz de Almare je mým přítelem. Čas od času navštěvuji sešlosti v jeho paláci. Bohužel jsem tam zaslechl narážky, které mě velmi znepokojily.“

„Narážky? Snad někteří z přítomných nemluvili o mé osobě s náležitou úctou?“ zeptá se kardinál.

„O to nejde. Takové jednání by mě neznepokojovalo.“

„Jakže, pane hrabě? Vy schvalujete, když se o prvním ministru Francie mluví neuctivě či když je dokonce pomlouván, urážen a zostouzen?“

„Nic takového jsem neřekl, Vaše Eminence.“

„Ani nemusíte, pane hrabě. Znamínění mnoha mých nepřátel a vím, jak málo jsou zdrženliví tyto názory deklarovat veřejně.“

„V tom máte pravdu, Vaše Eminence. Nechtěl jsem být neuctivý, Vaše Eminence. Mnozí o Vaší Eminenci rozhodně nehovoří s úctou, jakou si Vaše Eminence jistě zaslouží. Proto by mě tolik takové jednání neznepokojilo. Bohužel jsem nabyl dojmu, že někteří nepřátelé Vaší Eminence Vaší Eminenci nejen haní a pomlouvají, ale velmi usilovně přemýšlejí o tom, jak by Vaší Eminenci mohli uškodit.“

„Opět nejde o nic nového, pane hrabě. Tak činí už více než deset let. Skoro každý jejich čin je motivován snahou mi uškodit a sobě velmi polepšit.“

„V tom se já nevyznám, Vaše Eminence,“ řekne zklamaně pan de Godille, zdá se mu, že ho kardinál nebere dvakrát vážně, „Proto jsem požádal svého přítele markýze de Almare o rozhovor na toto téma. Řekl jsem mu o mém podezření a požádal ho, zda by mi mohl sdělit svůj pohled.“

„Co vám řekl váš přítel?“

„Bohužel, Vaše Eminence, zcela má podezření potvrdil. Dokonce mě znepokojil ještě více. Prý se v jistých kruzích povídá, dost vážně povídá ...prý by bylo nejlépe, kdyby vás neodstranili jenom politicky, ale ... ale také fyzicky.“

„Podle vás mi někdo usiluje přímo o život?“ nehne ani brvou kardinál.

„Mám takovou obavu, Vaše Eminence,“ ukloní se mladík.

„Pronesl jste opravdu vážné podezření, pane hrabě,“ podívá se Richelieu na svého důvěrníka, vlastně ho vyzve ke vstupu do rozhovoru.

„Můžete nám trochu blíže specifikovat vaše podezření, pane hrabě?“ promluví poprvé pan de Bouthillier.

„Zatím bohužel nemohu,“ zatváří se nešťastně Armand, „Ale panu markýzi de Almare bylo nedávno naznačeno, že se už v brzké době výrazně změní poměry u dvora. Také on nabyl dojmu, že by mohl být život Vaší Eminence v nebezpečí.“

„Pan markýz vám toto přímo řekl?“

„Ano. Zeptal jsem se ho přímo, zda mám před Vaší Eminencí jeho jméno zatajit, ale dal mi svolení mluvit otevřeně. Nechce být považován za udavače, ale sám je velmi znepokojen.“

„Nalijme si čistého vína, pane hrabě,“ říká velmi přísným hlasem Richelieu, „Vím o vašich setkáních s markýzem de Almare, který sám má v poslední době přátelské vztahy s Vrchním královským podkoním. Váš další přítel, hrabě de Aboa, je oblíbencem králova bratra a stýká se s lidmi, které rozhodně nemohu označit za své příznivce.“

„Jsem snad také sledován, Vaše Eminence?“ vyrazí ze sebe nezdvořile otázku Armand, nicméně mu dle všeho projde bez patřičného pokárání.

„Musím vědět vše o svých lidech. Ale mohu vás uklidnit, pane hrabě, nejde o vás, vy se ocitáte na místech a mluvíte s lidmi, které musíme mít pod dohledem.“

„Vy mi nedůvěřujete, Vaše Eminence?“ zbledne teď mladík, vůbec si neuvědomuje, jak nevhodně se chová, „Dal jsem Vaší Eminenci své slovo, nikdy jsem neudělal nic, co by bylo v neprospěch Vaší Eminence,“ dodává dotčeně, po všem, co již vykonal, přeci jen očekával vřelejší přijetí.

„Věřím vám, pane hrabě. Důkazem je vaše dnešní přítomnost na neohlášené audienci.“

„Vaše Eminence, pravděpodobně jsem Vaší Eminenci zbytečně připravil o čas. Pochopil jsem, moje obavy jsou zbytečné. Víte daleko více, než jsem si myslel,“ nedokáže zastřít zklamání v hlase

Armand, „Jelikož však má Vaše Eminence mé slovo, považoval jsem za nutné Vaší Eminenci své obavy sdělit.“

„Vaše návštěva rozhodně není zbytečná,“ vloží se do rozhovoru na nenápadný pokyn kardinála opět pan de Bouthillier, „Naopak se vám musím omluvit, na chodbě jsem vás nebral příliš vážně. Máme samozřejmě zprávy z různých zdrojů a každé jejich ověření je velmi důležité. Právě jste potvrdil mé podezření,“ dodá a podívá se významně na prvního ministra.

„Připravuje se opravdu spiknutí? Vždyť jedno skončilo teprve nedávno ...,“ zachvěje se mladík, ani před důvěrníkem kardinála nesmí ani mimikou prozradit, co dělal v bitvě u La Marfée, „Pan markýz de Almare je velmi bystrý. Pokud on pojal podezření, věřil bych jeho pozorování.“

„Vaše sdělení jsou pro nás cenná, pane hrabě. Další střípky do mozaiky, ale velmi důležité střípky. Učinil jste správnou věc, pane hrabě,“ hovoří přátelsky státní tajemník.

„Pane hrabě,“ ozve se znovu Richelieu, moc dobře vnímá rozčarování svého služebníka, chce ho držet zkrátka, ale nesmí ho odradit, zbavit ho jeho horlivosti, „vaše varování rozhodně neberu na lehkou váhu. Věřím vašemu úsudku i vám osobně.“

„Děkuji, Vaše Eminence. Ujišťuji Vaší Eminenci, vždy budu věrně stát na straně Vaší Eminence. Kdyby Vaší Eminenci hrozilo skutečné nebezpečí, nebudu váhat se postavit kulce nebo meči, který by směřoval na Vaší Eminenci,“ zopakuje již dřívější vyhlášení pan de Godille, ovšem takovým tónem a s takovým zaujetím, že se o jeho slovech nedá pochybovat. Rozhodně nejde o teatrální vyjádření věrnosti, tím jsou si oba státníci jisti.

„Pane hrabě, nikdy jsem nepochyboval o vaší loajalitě,“ prohlásí první ministr, „Časy jsou však zlé. Někteří moji nepřátelé chybně kalkulují, mylně se domnívají, že mi ubývá sil. Brzy zjistí, nakolik se mýlili. Tušíte alespoň, kdo by měl být do připravovaného úkladu zapleten?“

„Bohužel, v tuto chvíli ne, Vaše Eminence. Mohlo by jít o rozsáhlejší komplot, do kterého by mohli být zapleteni mnozí pároví této země,“ vaří z vody mladík, tím snad nemůže nic zkazit, „Určitě má velmi významnou roli pan de Cinq-Mars. Ovšem ničím své podezření doložit nemohu, Vaše Eminence.“

„Podle vás, pane hrabě, je pan markýz de Almare na naší straně?“

„Pan markýz de Almare chová k Vaší Eminenci nejhlubší úctu. Soudím i z jeho slov, doslova řekl, Vaše Eminence, kdyby se úklady proti Vaší Eminenci zdařily, znamenaly by pohromu pro Francii.“

„Je však pan markýz ochoten nám pomoci?“ zopakuje kardinál slovo nám, aby naznačil mladíkovi, kam ho on sám řadí.

„Vaše Eminence, omlouvám se, tuto otázku jsem zcela nepochopil.“

„Je ochoten pan markýz později svá podezření upřesnit?“

„Vaše Eminence,“ zachmuří se pan de Godille, „už rozumím. Očekával jsem tuto otázku a přímo jsem se na odpověď svého přítele zeptal. Odpověděl mi, Vaše Eminence. Pan markýz se nemíní stát donašečem. Je nepochybně pod jeho úroveň, aby nám hlásil, kdo se s kým stýká, co kdo dělá a co kdo říká. Ujistil mě však, kdyby nabyl dojmu o ohrožení života Vaší Eminence, neprodleně by mě vyhledal.“

„Pane hrabě, nikdy bych nežádal po vašem příteli, aby mi podával nějaká hlášení. Na taková hlášení mám jiné zdroje. Vaše vyjádření je však pro mě dostatečné.“

„Děkuji, Vaše Eminence. Jsem si jist, že pan markýz je zcela na straně Vaší Eminence. Domluvili jsme se s panem markýzem, učinili určitá opatření. On určitě nikdy neučiní nic, co by poškodilo zájmy Vaší Eminence,“ prohlásí s maximální rozhodností Armand.

„Jaká jste učinili opatření?“ zeptá se pan de Bouthillier s kamennou tváří, „Někdy je velmi nevhodné měnit svoje zvyky. Naopak, takové chování je krajně podezřelé.“

„Bohužel, pane tajemníku, Vaše Eminence, již jsem se stal několikrát terčem nárazek. Ač nejsem oficiálně ve službách Vaší Eminence, setkávám se při různých příležitostech se členy gardy Vaší Eminence. Dle všeho toto nezůstalo nepovšimnuto. Nemíním nijak měnit své zvyky,“ podívá se mladík na státního tajemníka, „Pouze se budu s panem markýzem mimo oficiální sešlosti setkávat pokud možno nepozorovaně.“

„Jste bystrý muž, pane hrabě,“ zůstává stále stejně odtažitý kardinál, i při vyslovení pochvaly, „Učinil jste svou dnešní návštěvou správné rozhodnutí. Jste ochoten pomáhat při rozmotávání intrik mých nepřátel?“

„Jsem vždy k službám Vaší Eminence.“

„Pane hrabě, počkejte na chodbě na pane de Bouthillier. Ještě s vámi v této záležitosti promluví. Jsem s vámi velmi spokojen,“ dodá Richelieu a svou unylým hlasem pronesenou poznámkou pozvedne vlnu kladných emocí v duši svého mladého služebníka.

„Vaše Eminence,“ hluboce se ukloní Armand a zamíří ke dveřím. Cítí se dobře, audience se mu dle všeho nakonec zdařila. Ačkoli má první ministr nepochybně mnoho zdrojů, ze kterých čerpá poznatky o svých potenciálních protivnících.

„Vaše Eminence, další potvrzení našich podezření. Ti darebáci se nezastaví před ničím,“ uslyší mladík rozrušený hlas vrchního královského finančního správce ještě než dovre dveře.

Pan de Godille se v dobré náladě opře o stěnu na chodbě. Jeho kariéra by mohla úspěšně pokračovat. Mohl by opět dostat příležitost dokázat své schopnosti. Úsměv na jeho tváři vyjadřuje rozpoložení jeho mysli. Už mu vůbec nevadí nečinné čekání na kardinálova důvěrníka.

Bude muset nějak sdělit markýzi de Almare, jak dnes uspěl. Ale ještě nesmí předbíhat den před večerem. Uvidí, co mu řekne státní tajemník. Radí se nějak dlouho. Hrabě pohlédne z okna do tmavých, skoro zlověstných zahrad rueilského zámku. Není asi jednoduché být prvním ministrem. Taková funkce musí hromadit kromě moci dotyčného i velké množství nepřátel, kteří ho touží svrhnout, vystřídat. Stále si nedovede představit rozsah řízení země jako je Francie. Zvláště v době, kdy již přes dvacet let zmítá celou Evropou nekonečná válka.

Armand se zasní. Ještě před necelým rokem se tísnil ve svém rozpadajícím hradě. Zdá se, že jeho život nabírá skutečně spád. Setkává se s významnými lidmi, o nichž pouze dříve slyšel či o jejichž existenci ani nevěděl. Najednou si připadá velmi důležitý. Ano, je jen jedním z mnoha stovek služebníků velkého kardinála, ale už pro něho vykonal minimálně jednu velmi významnou věc. Teď možná dostane příležitost pátrat po spiklencích. Pocítí vzrušení, znovu se jeho tvář rozzáří úsměvem.

Těžké dveře zaklapnou a na chodbu vyjde pan de Bouthillier. Pokyne mladíkovi rukou a ten ho beze slov následuje. Jejich kroky se rozléhají potměnou a opuštěnou chodbou. Tak se také dělají dějiny, napadne hraběte v jeho euforii. Skončí v jednom ze salónek, kde jsou přijímány návštěvy. V prostorné místnosti se posadí do křesel a starý diplomat se podívá upřeně na mladého šlechtice.

„Pane hrabě, jak jste spokojen se svou dosavadní činností?“ zeptá se.

„Dal jsem slovo Jeho Eminenci,“ odvěti Armand opatrně, „Jsem však svou duší vojákem. Možná však nerozumím přesně vaší otázce, pane.“

„Před chvílí jsme mluvili u Jeho Eminence o velmi vážných věcech. My samozřejmě víme o mnohých nepřátelích Jeho Eminence. Už roky by některé vysoce postavené osoby chtěly zbavit Jeho Eminenci vlivu a moci. Mnozí jsou možná opravdu ochotni zajít až do krajností. Zatím je drží na uzdě strach, ale v poslední době jsou velmi povzbuzeni. Například přízní od krále, které se dostává mladému Vrchnímu podkonímu markýzi de Cinq-Mars. Také tento mladý šlechtic myslí příliš vysoko,“ mluví rozvázně pan de Bouthillier.

„Bohužel, pane, nejsem s těmito věcmi příliš obeznámen. Jsem však připraven toto urychleně napravit, bude-li třeba,“ dodá mladík kvapně.

„Pane hrabě,“ usměje se státní tajemník, „jen vám vysvětluji, že vaše obavy nezůstávají osamocené. I já se bojím jednání mnoha nepřátel Jeho Eminence. Někteří dlouhodobě usilují o podlomení postavení Jeho Eminence. Nevím, kam až jsou schopni a ochotni zajít. Jejich mnohé pokusy očernit Jeho Eminenci u krále byly a jsou neúspěšné. Jeho Eminence se u krále těší velké důvěře, což tyto osoby velmi zlobí. Proto se i já obávám jejich dalších činů. Možná opravdu plánují nějaké nehorázné kroky, aby moc Jeho Eminence minimálně omezili. Vzhledem k tomu, že politickými prostředky se zdá téměř nemožné zbavit Jeho Eminenci jejího postavení, musíme opravdu uvažovat i o variantě, kdy by mohli přímo pomýšlet na jeho žití.“

„Proč proti těm darebákům důrazně nezasáhnete?“ zeptá se hrabě naivně.

„Není jednoduché postihnout významné představitele nejmocnějších rodů. Jednak pro svá podezření musíte mít důkazy a jednak není snadné potrestat vévody či prince. Například právě zmiňovaný pan de Cinq-Mars se těší velké přízni krále. Vazby mezi různými pairy, královským rodem a dalšími významnými představiteli mocných rodů jsou mnohdy příbuzenské. Stát proti takové přesile není pro Jeho Eminenci jednoduché. Přesto už mnoho let Jeho Eminence tyto muže vykazuje do patřičných mezí. Zdá se však, že jim opět narůstá hřebínek. Z toho plynou obavy mé a mnoha dalších oddaných služebníků Jeho Eminence. Věřte, pane hrabě, takové intriky jsou mi z duše odporné, ale bohužel taková je realita.“

„Má tedy Jeho Eminence vůbec možnost proti svým nepřátelům účinně zasáhnout?“

„O tom buďte ubezpečen. Ovšem k zásahu musí dojít ve vhodnou chvíli a jejich věrolomnost musí být doložena. Nezpochybnitelnými indiciemi, které nepůjdou vyvrátit, omluvit, ani krkolomně vysvětlit. Pak je možné porazit i zpupné prince a jejich přísluhovače.“

„Vy pomáháte sbírat tyto důkazy?“

„Já osobně mám jiné starosti,“ pousměje se pan de Bouthillier, „Jsem vysokým státním úředníkem a i velmi blízkým spolupracovníkem Jeho Eminence. Pochopitelně i já mám oči otevřené a uši nastražené. Ovšem moje postoje jsou veřejně známé a tak si každý dává v mé přítomnosti dobrý pozor, než aby mi odhalil své nitro. Naštěstí má Jeho Eminence mnoho příznivců ve všech vrstvách šlechty, duchovenstva i úřednictva. Ti dávají pozor a pokud pojmu podezření, neprodleně o nich podávají zprávu. Jejich činnost je velmi důležitá a záslužná.“

„Bohužel něco takového příliš připomíná špiclování,“ konstatuje suše pan de Godille, tak by si svou službu rozhodně nepředstavoval.

„Jsou různé formy kontroly nepřátel Jeho Eminence,“ vycítí státní tajemník přesně pocity mladíka, „Existují lidé v blízkosti krále i velmožů, kteří jsou ochotni podělit se o důvěrné informace. Z různých důvodů. Z osobního prospěchu, z donucení, z přesvědčení, ale také za odměnu. Ano, jsou i obyčejní špiclové mezi sluhy, komorníky, komornými, milenkami. Ti však mohou pouze poskytnout dílčí a zdánlivě nevýznamné informace. Všechny tyto indicie je nutné vyhodnotit, shromažďovat, vytrítit. Toto už je činnost, na kterou musí být dotčený velmi bystrý a dobře obeznámený z danou situací,“ vysvětluje trpělivě starý státní úředník.

„Začínám vám asi rozumět.“

„Když jsou tyto zprávy či hlášení vytríděny, jsou předávány nejbližším spolupracovníkům Jeho Eminence či přímo Jeho Eminenci. Podle toho, co víme a tušíme, a na co ukazují zjištěné indicie, přijímáme potřebná opatření. Naši nepřátelé říkají, že máme dobře propracovanou síť špiclů a donašečů. Ano, jsou mezi těmi lidmi mnozí, kteří tak činí z těch nejnižších pohnutek. I tací jsou však potřební. Jsou mezi nimi úředníci, kteří mají úkol sledovat konkrétní úsek či osobu a podávat o tom zprávu. Ale zdaleka nejde jen o ně. Existují i urození a vysoce postavení muži, kteří z oddanosti k Jeho Eminenci či svého bytostného přesvědčení, upozorní na případné nebezpečí.“

„Vaše vyprávění zní skoro romanticky.“

„Není v tom bohužel žádná romantika, pane hrabě,“ usměje se bolestně pan de Bouthillier, „Jde o tvrdý boj minimálně o politické přežití. V některých případech o přežití doslovné. Vezměte si jen sám sebe. Co se stane, když padne Jeho Eminence. Pokud budete mít pověst jeho oddaného služebníka, jak jste sám zmínil u Jeho Eminence, co s vámi asi bude? Co bude se mnou? Budou mít o naše služby nepřátelé Jeho Eminence zájem? Je tedy v zájmu mnoha vysoce postavených mužů, aby si Jeho Eminence udržela svoje postavení a moc. Protože pak si ji udržíme i my.“

Pan de Godille cítí, jak mu přeběhne při slovech zkušeného diplomata mráz po zádech. Uznává, stařík má naprostou pravdu.

„Já jsem vysoký státní úředník a rádce Jeho Eminence,“ pokračuje vrchní královský finanční správce, „Já neshromažďuji informace, já se nezabývám jejich získáváním. Já je pomáhám Jeho Eminenci správně vysvětlit a připravit případná správná protipatření. Nejsem samozřejmě jediný. Navíc Jeho Eminence má obrovské zkušenosti. Jistě víte o mnohých spiknutích, které byly odvráceny. Věřte, těch, o

kterých se nemluví a nikdy se o nich nikdo nedozvěděl, bylo daleko víc. Je veden neustálý boj o udržení si svého postavení a vlivu. Kdo chce pracovat v takto vysokých funkcích, musí s tím počítat. Vše je obrovsky vysilující, nebezpečné. Bohužel není vyhnutí. Já jsem osobně velký nepřítel takových jednání, bohužel realitu života nezměním. Proto se i já musím umět bránit.“

„Jistě mi tohle říkáte s nějakým záměrem, pane,“ podívá se teď na svého společníka zkoumavě Armand.

„Byl bych velmi zklamán, kdybyste mě nepochopil,“ řekne pan de Bouthillier a velmi ostře se na mladíka podívá. Ten cítí, že za tím zkoumavým pohledem je víc než pouhá zkouška jeho bystrosti.

„Asi mi chcete nabídnout možnost se podílet se na získávání takových zpráv,“ řekne Armand jakoby lhostejně, byť opak je pravdou.

„Nejde jen o sledování nepřátel Jeho Eminence. Nikdo by po vás nechtěl nic, co by bylo v rozporu s vaší urozeností, dotýkalo se vaší cti, pane hrabě. Nejde o žádné špiclování, jak jste se vyjádřil před chvílí. Jeho Eminence ve vás má důvěru. Co zjistí obyčejní pěšáci, má určitě svůj význam. Ovšem jim zůstává smysl celku utajen. Něco si dají do souvislostí, ale jen těžko mohou proniknout do celkových záměrů našich nepřátel. Naopak, co víme my, je zase velmi závažná informace pro naše nepřátele. Když totiž víte o záměrech svého nepřítele a když víte, co on ví o záměrech vašich, poskytuje tato znalost příslušné straně obrovskou výhodu. Jen velmi důvěryhodné a prověřené osoby mohou mít přístup k tak důvěrným informacím.“

„Mám se do takové činnosti zapojit?“

„Ano. Vlastně se již zapojujete, tím, jak vám objasňuji některé okolnosti. Pane hrabě, systém neustálého sledování celé politické scény je velmi důležitý a pokud dojde k chybnému úsudku, může taková chyba mít nedozírné následky. Jeho Eminence vás považuje za svého bystrého a oddaného služebníka. Na druhé straně taková činnost může být velmi nebezpečná i náročná. Tato oblast už není tak říkajíc moje pole, obtížnost práce v terénu vám případně budou muset vysvětlit jiní.“

„Snad jsem vás dobře pochopil, pane. Zjišťujete právě, zda jsem opravdu vhodná osoba, kterou byste doporučil zasvětit do důvěrnějších informací a záležitostí?“

„Nezklamal jste mě, pane hrabě, uvažujete správně. Záleží však na vás, zda máte zájem na takové činnosti. Může se vám taková služba zdát nehodná vašeho titulu, nemusí odpovídat vašemu naturelu. Sám jste mluvil o duši válečníka. Pokud máte výhrady, bylo by správné je sdělit na rovinu. Je na vás, zda jste ochoten pokračovat v budování své kariéry tímto směrem. Alespoň v nejbližší době. Pokud jsou naše podezření správná a opravdu se připravuje rozsáhlý komplot proti Jeho Eminenci, musíme my všichni jeho oddaní služebníci mít v pohotovosti všechny své smysly. Když už ne kvůli Jeho Eminenci, tak kvůli nám samým, abychom si udrželi svá postavení. Jsem přesvědčen, že se opravdu něco chystá a musíme zjistit co nejvíce poznatků o plánech našich nepřátel. Pak je budeme moci předejít a eliminovat. Taková činnost však může být velmi nebezpečná, protože pokud nevyhrajeme, můžeme ztratit všechno, co jsme tolik let budovali.“

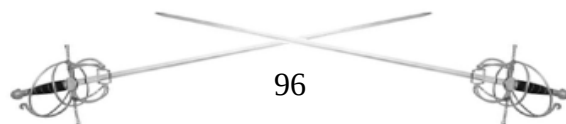
„Jsem s tím srozuměn.“

„Pak je vše v pořádku, pane hrabě. Neměňte své zvyky, naopak. Vše konejte jako obvykle. V nejbližší době vás někdo vyhledá. Probere s vámi podrobnosti. Určitě však bude dobré udržovat styky s panem markýzem de Almare. Ale pozor. Pokud vám budou prozrazeny nějaké důvěrnosti z naší strany, tak ani jemu je nemůžete sdělovat.“

„Nikdy bych nikomu neřekl nic, co má zůstat důvěrné.“

„Věřím vám. Musíte být velmi opatrný. Což jste už jistě pochopil. Já vám jen mohu nabídnout svoji podporu, budu vám k dispozici. Pokud byste chtěl něco konzultovat či vysvětlit. Kdyby jste náhodou získal nějaké poznatky o nebezpečí hrozící Jeho Eminenci, neváhejte a neprodleně mě vyhledejte. Učiňte však takový krok co možná nejvíce nenápadně, pokud vás mohu požádat. Takový postup je vhodný v zájmu nás obou. Nepodceňujte protivníky, jen tak budete vždy připraven.“

„Slibuji, pane, budu opatrný a obezřetný.“

„V tom případě vám popřeji dobrého zbytku dnešní noci, pane hrabě. Pokud pomůžete vyřešit tuto asi velmi odpornou záležitost, jistě nebudete litovat,“ povstane pan de Bouthillier. Armand učiní to samé.

DALŠÍ SCHŮZKY V HOSTINCI U BÍLÉ RŮŽE

Hrabě de Aboa dorazí do Paříže na večer. Od střetnutí s vyděrači před obcí Rethel nedošlo už k žádným komplikacím. On sám zbytek cesty strávil v kočáře ve společnosti svého sluhy a zraněného vojáka. Ten cestu přežil a obdržel velmi slušnou sumu jako boletné. Solidní odměny se dostalo i dalším členům doprovodu, pročež někteří hned nabízeli své služby pro případné další cesty.

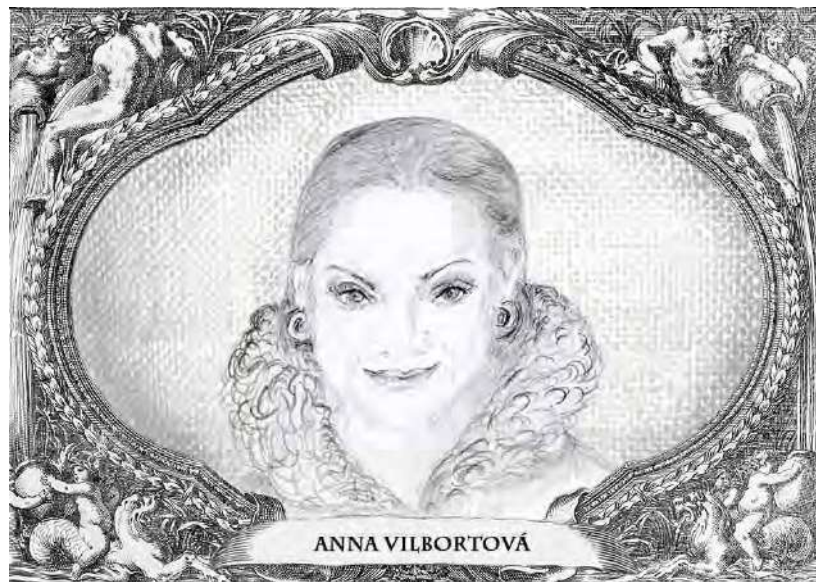
„Nestraš, Gouffiere,“ odpoví znavený hrabě, přešťastný z návratu, dnešní noc již stráví v pohodlí svého domu a zítra se nebude muset trmácet v kočáře. Bolí ho celé tělo, navíc je prochladlý a promrzlý. Pokud z dlouhé cesty vyjde bez zdravotních komplikací, bude se jednat o zázrak.

Radost panuje i v rodině hostinského Misqutona. Ještě větší, když jim syn vyličí, jak museli vzdorovat tlupě loupežníků. Nezapomene zdůraznit svoji roli v těch nejhrdinějších barvách, takže bratr Philibert bledne závistí, otec se mračí a matka jen starostlivě spráskne ruce. Nicolas část vydělaných peněz předá do rodinného rozpočtu a zbytek si ponechá ve svých finančních zásobách.

Nicolas se však dlouho flákat nemůže, již druhý den kolem poledního ho hrabě vyžene do mrazu, aby předal zprávu o jeho příjezdu markýzi de Fointralles. Ten mu po sluhovi odpoví, že ho brzy buď on sám nebo někdo z jeho přátel vyhledá.

Hrabě de Aboa skoro celý den po svém příjezdu stráví na lůžku. Až navečer si nechá zavolat svého sluhy a pošle ho s dalším vzkazem. Ten směřuje k jedné sličné vdově z měšťanského stavu, se kterou hrabě udržuje poměr. Není jediná žena, s kterou šlechtic ráčivá uléhat na lůžko, ale v její přítomnosti se cítí nejlépe. U ní nachází útěchu jak tělesnou tak duševní.

Tato poměrně bohatá šestadvacetiletá žena jménem Anne Vilbortová si na něj nedělá žádné nároky. Byla provdána za bohatého obchodníka Vilborta již v šestnácti letech. V bezdětném manželství strávila sedm let. Po smrti staršího muže zůstala zaopatřena, takže se již téměř čtyři roky oddává radovánkám života. Její vztah s příslušníkem vysoké šlechty nemůže nikdy přerůst v nic jiného, než ve vzájemné uspokojování jejich tělesných žádostí, toho si je dobře vědomá. Přitom si oba docela rozumí i mimo postel. Oba jsou také pragmaticky smíření s tím, že si za čas ona najde nového manžela a hrabě si bude hledat nevěstu vhodnou pro svůj rod.

„Ale ne dříve, než budu zajištěn,“ opakuje vždy pan de Aboa, když ho ona škádlí otázkami na budoucí hraběnkou.

„Vždyť už jste zajištěn dost,“ říká mu.

„Až budu mít své pevné a významné postavení ve státní správě, pak nastane čas uvažovat o založení rodiny,“ odpovídá on už po několikáté. Tuto hru přijal a je spokojen. Své přítelkyni občas dá

malý dárek, ale nevydrží si ji, oba mají své jisté, takže alespoň po této stránce je jejich vztah vyrovnaný.

Ona dorazí tajně po setmění v kočáře, který pro ni její milenec poslal. Zdrží se až do rána. Teprve za rozbřesku se navrátí do svého domu, aby nemusela čelit pomluvám. Ty jsou už i tak četné a týkají se jejího rozverného života. Dráždí zapšklé místní ctihodné měšťanky, které se sličné vdově nemohou rovnat jak krásou, tak mládím a mnohdy ani prostředky. O to více ji nenávidí a pomlouvají.

Druhého dne kolem poledního se objeví malý mužík a předal hraběti vzkaz. Večer má očekávat důležitou návštěvu. Proto by bylo vhodné, aby se nacházel ve svém bydlišti. Nicolas se s nositelem vzkazu domluví na nenápadném příchodu zmíněné osoby. Bude uvedena nepozorovaně vchodem pro služebnictvo do hostince a přes nám již známý dvůr vstoupí do domu hraběte.

„Kdo má přijít?“ zeptá se pan de Aboa.

„Nevím, pane hrabě, prej nějaký důležitý pán,“ pokrčí Nicolas rameny.

„Moc vyčerpávající odpověď,“ ušklíbne se Geoffi. Tuší však, odkud vítr fouká a očekával hraběce markýze de Fontrailles. Jistě ho zajímá výsledek jeho cesty do Sedanu. Nechá si proto přinést večeři do svého pokoje a instruuje sluhu, jak má s návštěvou naložit.

Kolem desáté večer začne být pan de Aboa rozmrzelý, neboť se nikdo zatím neobjevil. Mohl tento večer rovněž věnovat přítulné Anně, místo toho se nudí o samotě a vyčkává důležitého pána. Po delší dobu byl odříznut od všech svých zdrojů, od nichž čerpá informace o dění u dvora. Přemítá, které své přátele zítra oblaží svojí návštěvou, aby od nich vyzvěděl nejnovější drby.

Odbíjí tři čtvrtě na jedenáct, když na dveře pro personál a zásobování hostince U Bílé růže zaklepe muž celý zahalený v plášti. Přijel kočárem bez označení, který ho vysadil o dva bloky dál. Jelikož už Nicolas návštěvu nečeká, musí host zabušit ještě dvakrát, než se dveře otevrou. Mlčenlivý sluha provede návštěvníka dvorem, na němž jim křupe sníh pod nohama a poté po schodišti k místnostem obývaných hrabětem.

„Kdo jste, pane?“ zarazí se ten při spatření zakuklené postavy, dokonce pocítí i obavy. Není vůbec ozbrojen, lehce by se mohl stát obětí útoku.

„Nepoznal jste mě? Výborně, jsem dobře zamaskován,“ pochválí se a vzápětí i odhalí parlamentní rada Francois Auguste de Thou.

„Už jsem se ulekl, zda mi někdo neusiluje o život. Asi dozvuky mojí dobrodružné cesty,“ usměje se Geoffi.

„Dobrodružné cesty?“ zatváří se překvapeně host.

„Měli jsme tu čest zatančit si čtverylku s bandou lupičů při návratu ze Sedanu.“

„Jaké byla bilance?“

„Sedm z nich jsme poslali do pekla, já přišel o jednoho ze svých vojáků.“

„Takže úspěch.“

„Jen dobrý taneček. Kdyby nebyla taková zima, docela bych se pobavil. Ale prosím, odložte si a pojďme do salónku.“

Návštěva předá své svrchní oblečení sluhovi a již bez něho se oba muži přemístí do vedlejší místnosti. Parlamentní rada se usadí se do pohodlné sedačky a přijme pohár vína. Je zde poprvé, proto se zvědavě rozhlíží. Oceňuje příjemné a útulné prostředí, i v poměrně malých prostorách se dají zařídit místnosti s vkusem.

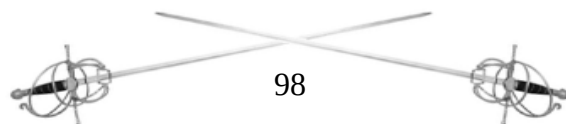
„Musím se přiznat, drahý příteli, čekal jsem někoho jiného,“ započne rozhovor pan de Aboa.

„Pan markýz de Fontrailles má jiné povinnosti. Proto jsem se za vámi zastavil sám. Snažil jsem se být nenápadný, ačkoli jde asi o přehnaná opatření.“

„Skryté oči jsou proto skryté, že je nevidíte,“ vysloví moudrost Geoffi.

„Zajímavé rčení. Pokusím se ho zapamatovat.“

„Strávil jsem teď určitou dobu na cestách. Kromě mnoha nepříjemností s tím spojených jsem zůstal odříznut od dění u dvora. Událo se snad něco významného, je snad něco nového?“

„O tom vám asi moc nepovím. O drby od dvora se moc nezajímám. Pokud vás zajímají drby kdo s kým a proč, musíte se obrátit na jinou, povolanější osobu. Všichni se navzájem přáteli a každému jde jen o jeho prospěch. Ale nic závažného s ohledem na naši věc se neodehrálo.“

„Stejně se ty nejzásadnější rozhodnutí přijímají jinde, dříve v Kardinálském paláci, teď v Rueil.“

„Bohužel v tom máte pravdu. Právě tyto okolnosti našeho společného přítele, Monsieur le Grand, v poslední době přivádějí téměř k šílenství. Skoro každý požadavek, který v nedávné době předložil, mu král zamítl.“

„Nehrozí nebezpečí ze ztráty přízně krále? Nemůže už král mít našeho přítele dost?“

„Neřekl bych. Spíše se pan markýz domnívám, že za vším stojí Richelieu. Nevím, proč se tak chová. Kdyby alespoň v něčem ustoupil, mohlo by se napětí mezi ním a panem podkoním trochu uvolnit.“

„Král přeci nařídil smír mezi markýzem a kardinálem. Dokonce snad došlo i k písemné dohodě, v přítomnosti krále. Zůstalo asi jen u zbožného přání, jak slyším.“

„Bohužel. Jako by chtěl ten červenokněžník hnát vše do krajností.“

„Podle vás kardinál našeptává králi, který pak smete ze stolu každou žádost Monsieura le Grand?“

„Ano. Richelieu má na krále stále velký vliv. Král má pana de Cinq-Marse rád, ale bojí se kardinála. Bojí se mu postavit, bojí se udělat něco proti jeho vůli. Je až s podivem, jaký má ten zahnívající muž pořád velký vliv. Dokud je on naživu, král se mu nikdy neodváží postavit.“

„Možná máte pravdu. Možná však král některá své rozhodnutí činí sám a pak se jen na svého ministra vymlouvá. Víím, král mnohdy mluví o kardinálovi v jeho nepřítomnosti velmi ošklivě, ale jaká je skutečnost? Vždyť tento stav vyhovuje i králi.“

„Nejsem stejného názoru. Ale i kdyby na tom, co říkáte, něco bylo, tak tato skutečnost na situaci nic nemění. Dokud kardinál dýchá, nikdy se nic nezmění. Jestliže chceme, aby se daly věci do pohybu, musí Richelieu prostě zmizet.“

„Nevím, možná je vše o něco složitější. Pokud kardinál zmizí ze scény, bude král opravdu dělat, co po něm bude pan de Cinq-Mars chtít?“

„Nevím. V každém případě bude lehčí prosadit naše zájmy. Král má pana podkoního asi skutečně rád, má pro něho slabost. Navíc nezapomínejte, je taky velmi nemocný. I malý dauphin si našeho drahého pana Vrchního oblíbil. Snad ani královně by nebylo proti mysli, kdyby se časem podílel na výkonu regentství. Spolu s naším drahým přítelem Monsieurem.“

„Tenhle předpoklad by mohl vyjít,“ zamyslí se pan de Aboa, „Kdyby Richelieu odešel na věčnost, král by mohl jmenovat regentem Monsieura a v Královské radě by zasedli další naši přátelé páirové. V tu chvíli by se uvolnilo mnoho míst po bývalých přívržencích kardinála Richelieua.“

„Pokud odejde kardinál na věčnost, jak jste hezky řekl, tak se jistě uvolní dost úřadů. Jistě i vy naleznete místo vhodné pro vaše schopnosti,“ podotkne pan de Thou.

„V takový vývoj doufám. Ovšem k tomu je ještě hodně daleko.“

„Ano i ne. Tažení na Rousillon je už téměř jisté. Teď se shání peníze a vojáci. Něco musíme uvolnit, další by si měli vzít na bedra dvořané. Tedy i vy, milý hrabě.“

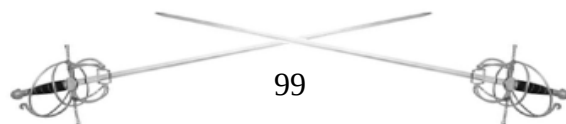
„Máme financovat armádu?“

„Ne tak docela. Spíše se ke královské armádě připojíte a budete každý vydržovat svoji družinu. Tím vzroste počet vojáků a náklady tolik nezatíží státní pokladnu.“

„Máte shánění prostředků dobře vymyšlené. Odmítnutí účasti na výpravy s králem by mohlo být považováno za velký prohřešek. Což jistě pochopí většina z nás.“

„Ano. Ale snad se kromě úspěšné výpravy, kdy král slavně osvobodí Rousillon a připojí ho k Francii, podaří uskutečnit i jiné záměry. Jistě ne o nic méně významnější,“ usměje se parlamentní rada.

„Mluvil jsem na toto téma s Monsieurem i s vévodou de Bouillon. Monsieur se také zmínil o nutnosti zajistit, aby po zmizení kardinála ze scény bylo dost sil, aby byl král donucen uznat práva Monsieura, pana podkoního a dalších. Zmínil se i o možnosti vyjednávat se Španělskem,“ řekne teď Geoffi a zkoumavě se na svého spolustolovníka podíval.

„Naznačil jste velmi ožehavé téma, pane hrabě,“ zatváří se nejistě Francois.

„O velmi ožehavé téma jde v každém případě. Jsme se španělskou korunou ve válečném stavu, paktování se s nepřítelem může být po právu považováno za vlastizradu. Něco takového by přece nemohl král nechat bez povšimnutí, i kdyby záležitost s kardinálem vyšla.“

„Pamatujte, královna je sestrou španělského krále a jeho manželkou je pro změnu sestra našeho krále. Z tohoto pohledu je celá ta válka nesmyslná.“

„Tyto sňatky byly nápadem matky krále. Prý se král s tím sňatkem nikdy nesmířil. Nevím však, zda čas tyto královny pocity neotupil.“

„Tohle všechno se stalo už moc dávno. Vždyť králi tehdy bylo teprve čtrnáct let. Teď už tehdejší pocity nemají na jeho rozhodování vliv. Ale královna, v jejím případě jde o mnohem víc. Kardinála nemůže vystát, vždy ji ponižoval. Po tom, co dala králi dědice, je její pozice silnější. Její podpora určitě může mít velký význam.“

„Pokud bude ochotná se k naší věci připojit. V případě neúspěchu může přijít o vliv na své syny. Co kdyby ji čekala nějaká internace či vyhnanství, jako královu matku? Takové obavy jsou silný motiv, aby se do ničeho nezapletla.“

„Otevřeně jistě ne,“ připustí pan de Thou a napije se lehce vína, „Ve skrytu duše však bude na naší straně. Není třeba její otevřená podpora.“

„Mluvíme zde o velmi nebezpečných věcech, příteli,“ podívá se znovu na parlamentního radu zkoumajvě hrabě, „Nikdy jsem nebyl součástí tak důležité záležitosti. Velmi si vážím důvěry vaší i vašich přátel.“

„Zasloužíte si ji. Má vévoda de Bouillon nějaké konkrétní požadavky?“

„Snažil se být neurčitý. Ale dle mého pozorování se přímo třese, aby mohl být součástí proti kardinálské koalici, mohu-li tak naši chystanou věc nazvat. Jak naznačil, uvítal by nějakou sumu, mluvil o dvou stech tisících dukátech. Na vydání,“ usměje se Geoffi.

„Dvě stě tisíc dukátů? Měl asi věru velká vydání. Možná by vévodovi stačila i nižší částka.“

„Jsem téhož názoru. Ostatně, když řekne někdo nějakou sumu, většinou předpokládá v konečném stadiu částku nižší. Jelikož jsem mu však nemohl slíbit nic konkrétního, tak nevím, jak by reagoval. Vzal jsem jeho požadavek na vědomí a nijak jsem s ním nehandloval.“

„Učinil jste správně. Vážím si vaší pomoci, dokonce byl ohrožen váš život, jak jste naznačil při mém příchodu. Můžeme s vaší pomocí počítat i nadále?“

„Samozřejmě. Chcete mi zase poslat na nějakou cestu? Necháte mi alespoň nějakou dobu, abych rozmrzl?“

„Nikdo po vás nechce, abyste umrzl cestou, ani abyste se stal obětí loupeživých band,“ usměje se parlamentní rada, „Také by bylo podezřelé, kdybyste tak často cestoval. Ale určitě bychom ocenili, kdybyste byl ochoten podílet se na dalších jednáních. Jste do našich věcí dost zasvěcen a tak jste pro nás cenná osoba. Budeme nadále ve spojení a až nastane vhodná doba, určitě opět vašich služeb a schopností využijeme.“

„Souhlasím. Rovněž bych rád věděl, jak se naše věc vyvíjí. Poměrně dost riskuji, daleko více, než někteří princové, jejichž hlava sedí na krku o poznání lépe než moje. Jim hrozí tak akorát vyhnanství do jejich honosných zámků. Ale na mě se už tolik ohledů brát nemusí.“

„Chápu vaše obavy. Máte snad nějaké konkrétní výhrady?“

„Výhrady? Rozhodně ne. Velmi rád budu naší věci nápomocen, očekávám v konečném důsledku užitek pro mě samého. Pouze mám jisté obavy s tím Španělskem. Není přeci jen až příliš nebezpečné jednat se stranou, se kterou je naše království ve válečném stavu?“

„Rozumím vašim obavám. Sdílím je také, ale jsem si jistý, že všichni zúčastnění dobře vědí, jak si počínají. Pane hrabě, ačkoli jste zasvěcen do našich plánů, nevíte přesně, kdo všechno další má zájem nám pomáhat. Určitě vám později řeknu více. Oslovili jsme mnoho významných osobností a máme jejich slíbenou podporu. Někteří jsou ochotni se přímo zúčastnit, někteří vyslovují podporu, až pokud budeme

úspěšní. Budeme nepochybně dobře připraveni, než udeříme. Hraje se o budoucnost naší země. Jestli se náš záměr povede, půjde o nejvýznamnější čin od doby odstranění maršála de Concini.“

„Souhlasím s vámi. Opravdu se hraje o budoucnost země, ale také naší,“ přitaká pan de Aboa a pozvedne pohár.

Hrabě nechá následně přinést malé občerstvení a pan de Thou se zdrží další půl hodiny. Po odchodu sluhy probírají politickou situaci v Evropě, opakovaně se dotknou války se Španělskem. Parlamentní rada je poměrně bystrý muž, zná se s mnoha významnými lidmi. Geoffi se však trochu škmouří, zdá se mu příliš lehkovážný. Jako by si byl až příliš jistý, jako by mu známost s mnoha osobnostmi, jeho parlamentní funkce, zajišťovala beztrestnost. Střeží se však o svých výhradách mluvit, nechce vzbudit pochybnosti o své loajálnosti a tím sám sebe odříznou od pramene.

Zabití maršála de Concini na příkaz Ludvíka XIII.

Baví se jak staří přátelé, byť se lépe poznávají až v poslední době. Geoffi si uvědomuje vážnost celé situace. Zapletl do něčeho, s čímž ještě nemá zkušenosti. Drobné intriky, které s dychtivostí splétá i rozplétá a příprava vraždy prvního ministra, což je nutné si na rovinu přiznat, je něco docela jiného. Navíc úvahy o vyjednávání podpory či spojení s veřejným nepřítelem státu, se zemí, se kterou jsou ve válečném stavu, mu doslova nahání hrůzu. Vlastizrada zná bez ohledu na původ a titul jediný rozsudek, trest smrti. Chvillemi jako by mu přejelo lehké pošimrání po šíji, tam někde by mohla dopadnout katova sekera, pokud by se vše zvrtilo.

Zná některé metody špiclů kardinála Richelieua, síť jejich donašečů, kdy se nemůže nic šustnout, aby o tom kardinál vzápětí nevěděl. Hrozí se lehkovážností svých nových přátel. První ministr a jeho

špehové určitě nejsou hluchí a slepí, o přípravách nového spiknutí mají minimálně povědomí, možná zatím jen nepřímé indicie. Možná ale ví dokonce více, než si spiklenci uvědomují, možná Richelieu jen vyčkává na vhodnou chvíli, aby zasáhl.

Na druhé straně se proti němu formuje opravdu velmi rozsáhlá fronta. Pokud by záměr pana de Cinq-Marse, Monsieura a dalších vyšel, ti, kteří stáli na jejich straně, určitě nepřijdou zkrátka. Hraběti dělá dobře podílet se na tak rozsáhlé intrice, možná jedné z nejvýznamnějších dějinných události tohoto století. Stále však hledá způsoby, jak si nechat otevřené zadní vrátka. Je však do spiknutí zatahován až přesprávil, rozhodně více, než měl původně v úmyslu. Cesta zpátky se stále zužuje a za chvíli už nebude žádná.

NÁVRAT DO DOMU TAJEMSTVÍ

Markýz de Almare v následných dnech, po své schůzce se svým přítelem Armandem, prožívá rozporuplné pocity. Na jedné straně se stále ujišťuje o správnosti svého kroku, vždyť kardinál Richelieu vykonal pro Francii mnoho. A nejen pro Francii. Jemu samému navrátil jeho majetek a titul, na což také nesmí zapomínat. Náznaky chystaného úkladu některými intrikány, nedosahující tomuto státníkovi ani po kotníky, ho znepokojují. Přitom je moc dobrý pozorovatel, dokáže z náznaků vydedukovat mnohé, dokáže si různé náznaky pospojovat dohromady. Mnozí jeho noví přátelé jsou si tak sebejistí, mluví až hrozivě otevřeně, skoro bezelstně. Asi zpiti mocí, jistí si svým postavením.

V jeho myšlenkách se však dostavuje i pocit zrady. Pan de Cinq-Mars s ním jedná jako s přítelem. Důvěrným přítelem, byť ho do svých plánů doposud podrobně nezasevětil. Upozorněním na jeho záměry, či možná jen zbožné přání nevyzrálého mladého snílka, vlastně zrazuje jejich rozvíjející se přátelství. Když mladého krasavce, který si získal srdce krále, poznává lépe, nezdá se mu už tak hnusný a nafoukaný, jak nabyl dojmu po prvních kontaktech.

V té souvislosti mu jako další těžký stín leží v mysli krátký rozhovor s Marion de Lorme. Oficiální milenkou jeho přítele, která projevila zájem se s ním sejit o samotě. Takové setkání nemusí samozřejmě přímo znamenat její zájem stát se jeho milenkou, ale na druhé straně, co jiného by chtěla? Její pohled mnohému napovídá. Snad má ale jen nějaký problém, který by s ním chtěla vyřešit. Ať tak nebo tak, pokud se s ní opravdu tajně a sám sejde, zrazuje pana podkoního vlastně podruhé.

Od sešlosti v jeho paláci uplynuly již dva dny a ona se doposud neozvala. Možná od svého záměru upustila. Neozval se také jeho přítel Armand. Přitom by rád věděl, zda jeho upozornění dorazilo k adresátovi a jakou vyvolalo odezvu. Nezbyvá mu než čekat.

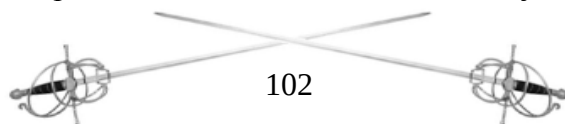
Armand mu také přirostl k srdci, je schopen si s ním důvěrně popovídat. Jeho přítel mu dle všech indicií rozumí, je upřímný a otevřený, což o většině svých známých říci nemůže. Ba právě naopak. Dlouho se už neozval ani hrabě de Aboa, vlastně ani neví, zda se už vrátil ze svých cest.

Po snídani se Pierre vrhne do četby textů, které si půjčil v královské knihovně. Volný přístup mu do ní zajistil parlamentní rada de Thou, který je jejím vicemistrem. V deset hodin si musí začít mučit tělo s mistrem šermu, je spokojený, neboť cítí pokroky i v této disciplíně. Však se mu také dostane zasloužené pochvaly.

Po jedenácté hodině se převlékne a chystá se na oběd. Odpoledne ho čeká návštěva u sestry, proto si objedná jen lehké jídlo, složené převážně ze zeleniny a bílého masa. Jeho kuchaři nad některými chutěmi krouží hlavou, ale markýz rozhodně nemá zájem ztratit svoji atraktivní postavu, na níž se nenachází žádné zbytečné tuky. Vždyť právě jeho zajímavá tvář a postava se mu stávají propustkou do některých atraktivních dámských ložnic. Při pozorování mnohých otlých šlechticů a umělců mu ti přijdou dost odporní.

„Milosti, mohu vstoupit?“ strčí kolem dvanácté hlavu do dveří předpokoje jeho ložnice Bastien.

„Co se děje?“ odloží knihu pan de Almare a zvedne k narušiteli jeho siesty zrak.

„Milosti, jedna služebná přinesla lístek,“ vstoupí do místnosti sluha a podá svému pánovi několikrát přeložený kousek papíru. Ten ho otevřel a čte.

„Drahý příteli,

ráda bych se s vámi setkala zítra kolem poledne. Nalezněte způsob, jak bychom se mohli nenápadně vidět a místo, kde bychom mohli zůstat nepozorováni. Pošlete zprávu po nositelce tohoto vzkazu nebo po svém milém sluhovi. M.“

Pierrovi přeběhne mráz po zádech. Písmeno M mu zcela stačí, aby věděl, kdo je autorem tohoto velmi krátkého vzkazu. Lehce přivoní k lístku, nasaje její parfém. Čeho se obával, se stává skutečností. Ona se s ním chce vidět zítra v poledne. Čas v té době má, ale jaké místo zvolit? Zvedne zrak a vidí, jak ho sluha s potutelným úsměvem pozoruje.

„Dívka, co přinesla vzkaz, je stále v paláci?“ zeptá se.

„Ano, Milosti, vzal jsem ji do svého pokoje. Přišla vchodem pro služebnictvo a tvrdila, že je mojí přítelkyní. Tak jsem ji vzal k sobě. Bohužel jsme cestou potkali pana komořího, kdybyste viděl ty jeho pohledy. Považuje mě za chlípníka, Milosti, přitom ...“

„Co přitom?“ podívá se markýz přísně na sluha.

„Nic, Milosti. Co odpovíme?“

„Jaké co odpovíme? Auguste, vzpamatuj se! Nejsme důvěrní přátelé, jsi můj sluha!“

„Jistě, Milosti. Ale také mám tu čest být důvěrníkem některých vašich netradičních setkání. Bude toto dalším z nich?“ tváří se drzý sloužící jak mílius, ale oči mluví zcela jinak.

„Auguste! Nenapínej strunu mojí trpělivosti. Ano, sdílíš některá moje tajemství. Ovšem taková skutečnost ještě nic neznamená. Nebudeš z toho rozhodně nějak těžit. Jsi můj osobní sluha a podle toho se chovej!“

„Samozřejmě, Vaše Milosti,“ zmizí zcela úsměv s tváře Bastiena. Vycítí, jak jeho pána lístek znervózněl a on by se lehce mohl stát obětí jeho špatného rozpoložení myslí.

Pierre horečně přemýšlí. Navrženou schůzku nemůže nepřijmout. Není nic horšího, než odmítnutá žena. Mohla by mu následně parádně zavařit. Pár jejích slov a bude očerněn u svého přítele. Svého přítele, hořce se usměje. Pravda, pan de Cinq-Mars není žádný svatoušek a o jeho věrnosti své milence nemůže být řeči. Jenže Marion de Lorme je jedna z žen, která je pro většinu nedostupná. Kdo se jí chce dvořit, riskuje velkou zlobu králova oblíbence. On je sice do větru, ovšem tím rozhodně není podmíněno jeho pochopení pro podobné chování jeho milenky.

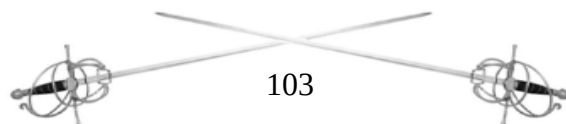
„Auguste, zajdi za tou dívkou, nabídni ji nějaké občerstvení. Pozdrž ji, zabav ji, dostane brzy moji odpověď. Asi za čtvrt hodiny se sem vrať,“ nařídí markýz.

„Ano, Vaše Milosti,“ ukloní se hluboce sluha a odkváčí.

Pierre se znovu zamyslí. Musí najít místo, kde by se mohl s Marion nerušeně sejít. Místo, které nebude spojováno s jeho jménem a kde zůstanou nikým nepozorováni. Jenže kde takové místo najít? Určitě se nemohou sejít v jeho paláci ani v jejím bydlišti. To by bylo velmi nebezpečné. Zvolený čas je rozumný, tou dobou bude pan de Cinq-Mars v královském paláci. A i kdyby svou milenku hledal, ta jistě bude mít připravenou vhodnou výmluvu.

Tak kde? Náhle ho něco napadne a mráz mu přejede po zádech. V tom domě byl naposledy před více než tři čtvrtě rokem. Nyní je opuštěný a prázdný. Jeho matka ho dle všeho využívala právě k takovým účelům. Ovšem na tom domě leží kletba. V jeho sklepní místnosti byl zavražděn mladý Henri de Taille. Má použít k asi milostné schůzce místo s tak hroznou legendou?

Z úvah ho vyruší sluha Bastien. Vstoupí bez vyzvání, ale uctivě, ostatně jak dostal nařízeno. Markýz mu naznačí rukou, aby posečkal, pak přemýšlí dál. Ten dům by se opravdu dal využít. Musí do něho však odpoledne zajet a podívat se, v jakém je stavu. Bude se v něm muset zatopit a uklidit. Pokud vůbec půjde použít.

Zítřka kolem poledního by pak mohl poslat Augusta, aby pro Marion zajel najatým kočárem bez označení. Odvezl by ji ke zmíněnému domu a on by tam na ni již čekal. Potom by ji zase nechal odvézt zpátky. Snad se takový plán dá uskutečnit decentně, aby si nikdo ničeho nepovšiml. Nic lepšího ho asi nenapadne, přijme rozhodnutí a zvedne zrak k čekajícímu mladíkovi.

„Auguste, zajdu teď do své pracovny a napíši vzkaz pro dívku, co ji ukrýváš ve své komnatě. Počkej tady na mě.“

„Ano, Milosti.“

Markýz, stále zamyšlen, odkráčí do místnosti, kterou si nechal vybavit jako studovnu. Nachází se nedaleko jeho ložnice, ale slouží toliko pro něho. Nechal tam umístit robustní dubový stůl, zatím ne zcela zaplněnou knihovnu, zdi jsou prosté ozdobných výtvarů. Spíše jde o prostý kabinet, kde se může soustředit. Sem chodí, když má volný čas a zde se věnuje rozkvětu svého ducha.

Posadí se za stůl, namočí brk do kalamáře, posune si list papíru a zamyslí se. Vzkaz musí být prostý a jasný. Po krátkém váhání začne psát.

„Zítřka v jedenáct hodin dopoledne vás bude čekat před vaším bydlištěm kočár s A. Odveze vás na oběd, na který si vás s potěšením dovoluji pozvat. Velmi se těším na setkání s vámi. P.“

Vzkaz si dvakrát přečte. Snad je dost jasný a přitom neškodný. Oběd pro Marion není nic závažného, pokud se ovšem nekoná na tajném místě a ve společnosti jediného muže. I kdyby si ten vzkaz někdo omylem přečetl, má Marion možnost si vymyslet nějakou výmluvu. Odloží brk, složí lístek a povstane. Jde zamyšlen a snaží se zakrýt nervozitu, které se nemůže zbavit. Tu posiluje i objevující se zvláštní příjemný pocit, vyplývající ze schůzky s Marion. Samotného ho poděsí, jak silné vzrušení v nitru pociťuje při myšlence na zítřejší setkání.

„Auguste, předáš dívce v tvé ložnici můj lístek. Pak ji doprovod ven z paláce a hned jak odejde, přijď za mnou. Potřebuji ti dát další příkazy. Rozumíš?“

„Ano, Milosti,“ převezme složený kus papíru sluha, rychle ho schová do dlaně a odchází. Pierre se za ním dívá s uspokojením. Je někdy drzý, ale jinak jeho přijetí za osobního sluhy byla dobrá volba. Chytrý, vcelku i pracovitý. Některé kladné vlastnosti mu nelze upírat, přes jeho drzost. Snad bude i dostatečně diskrétní, zamyslí se markýz a zachvěje se. Ano, diskrétnost je asi nejdůležitější vlastnost, kterou u Augusta potřebuje. Bude s ním o jeho mlčenlivosti muset promluvit.

„Promiňte za vyrušení, Vaše Milosti, v jídelně má Vaše Milost připraven oběd,“ ozve se ode dveří. Stojí v nich rozpačitý vrchní komoří.

„Oběd? Ach ano, nějak jsem na něj zapomněl.“

„Omluvám se, Milosti, za vyrušení. Panují obavy, aby jídlo nevystydlo. Pokud však chce Vaše Milost oběd posunout, nechám vše odnést zpátky do kuchyně.“

„Netřeba, pane komoří. Najím se. Pokud potkáte Augusta, pošlete ho za mnou.“

„Ano, Milosti,“ zachmuří se Merile při vyslovení jména mladého sluhy. Nelíbí se mu ani za mák jeho způsoby. Auguste si je až příliš jist náklonností svého pána a nerespektuje zvyklosti panující ve zdejším paláci. Komoří se však neodvážá nic říci, ale jeho výraz je výmluvný sám o sobě.

Pan de Almare zasedne k prostřenému stolu. Dvě služebné z kuchyně mu nalijí hovězí vývar a nabídnou pečivo. Ulomí si jen kousek housky a s chutí se pustí do polévky. Dokonce si ještě jednu naběračku nechá přidat. Poté mu ze zakrytého podnosu naservírují krásné libové vepřové maso, přidají velmi malou lžici libě vonící omáčky. Více odmítne. Naopak, když dostával příděl míchané zeleniny, požádá o navýšení. Právě když je talíř zaplněn podle jeho představ, vstoupí sluha Bastien.

„Více nebudu. Můžete všechno odnést,“ pokyne pán domu oběma kuchyňkám.

„Nedáte si nějaký zákusek, Milosti? Máme velmi dobrý jablečný koláč nebo ...“, osmělí se jedna z dívek.

„Ne. Určitě máte plnou kuchyň dobrot, ale co mám na talíři, mi skutečně stačí,“ podívá se Pierre na mladičkou služebnou, která sklopí zrak, možná se i zardí, snad zklamáním, „Chutná mi, co mi

připravujete. Ale odpoledne budu nucen u své sestry určitě něco pojíst a nechci se zcela zaplnit,“ dodá vcelku zbytečně, však se také vzápětí sám pousměje nad svým počínáním. Proč se té holce omlouvá? Protože se na něj tak mile culí a její tělesné křivky jsou tak působivé?

Obě dívky se chopí tácu s připraveným jídlem, z něhož vydaly opravdu jen malou část, a odejdou směrem do svého království v kuchyni. Markýz pokynem ruky vyžene i všechny další sloužící a pokyne svému osobnímu sluhovi, aby přistoupil blíže.

„Nalij mi víno,“ ukáže mu na karafu, „ale trochu ho nařeď vodou, chci si zachovat čistou hlavu.“

Sluha namíchá požadovaný nápoj a položí ho před svého pána. Ten zatím sveřepě konzumuje svoji zdravou stravu a přemýšlí, jak začít. Nemá přitom moc času. Pokud chce použít uvažovaný dům, musí jednat rychle. Odpoledne jde za sestrou, večer už asi bude pozdě, tou dobou se už musí začít prostory připravovat.

„Kdo je dívka, která mi před chvílí nabízela koláč?“ zeptá se ale na něco zcela jiného.

„Ta dívka?“ zajiskří se v očích Augusteho, zachovává však kamennou tvář, „Marietta. Taková malá náfuca.“

„Náfuka? Proč náfuca?“

„No,“ poškrábe se sluha za uchem, „Je taková nějaká upejpavá. Dává všem najevo, že jen tak někdo pro ni není dobrý.“

„Ale! Jak se zdá, někdo dostal košem!“ rozesměje se pan de Almare.

„Já jsem se ani tak moc o nic nepokoušel ...“

„Kolik je jí let?“

„Asi šestnáct. Vypadá starší, asi jak je tak dobře vyvinutá.“

„Nemá žádného chlapce?“

„Ta? Chudák ten, kdo by si s ní začal. Je jedovatá jak zmije a namyšlená!“

„Její odmítnutí tě opravdu pěkně vzalo. Co je špatného na tom, že si chce uchovat svoji čest před takovými nezbedníky, jako jsi ty a tobě podobní?“

„Nic. Asi chce něco jiného,“ znovu se zableskne v očích sluhy, ale snaží se zůstat ledově klidný.

„Nechme toho. Máme jiný problém,“ povzdychne si markýz. „Poslouchej. Mám tady v Paříži jeden dům. Je nyní opuštěný, ale asi bude dobře zařízený. Je neuklizený, nevytopený. Auguste, mluvil jsi o tom, že jsi tak trochu můj důvěrník. Víš co být důvěrníkem znamená?“

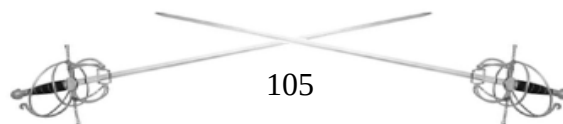
„Musím Vaši Milost ve všem poslouchat. A být méně drzý,“ odpovídá sluha, co se dle jeho mínění chce slyšet.

„Pochopitelně. Ale především musíš o všem co víš, co se dozvíš, zachovávat naprostou mlčenlivost. Snad ti neříkám nic nového a již se tak chováš.“

„Ovšem, Milosti. Například o té noční návštěvě, kdy jsem tak prochladl, jsem nikomu neřekl ani slovo. Stejně tak, když se u vás předtím objevila nějaká dáma. Zachovávám naprostou mlčenlivost.“

„Správně. Tak teď poslouchej, co všechno je potřeba udělat.“

„Ještě dnes, Milosti?“

„Ano. Nechci do této věci zasvěcovat nikoho dalšího. Jestliže tento úkol zvládneš, dostaneš mimořádnou odměnu a taky u mě stoupneš v ceně. Postupně by ses mohl z obyčejného sluhy stát něco mezi sluhou a skutečným důvěrníkem. Ale nečeká tě nic jednoduchého.“

„Udělám všechno, jak si bude Vaše Milost přát.“

„Počkej, až ti řeknu, co je potřeba zařídit. Musíš mi upřímně říci, zda na takový úkol vůbec stačíš.“

„Ano, Milosti.“

„Zítra v jedenáct hodin musíš zajet na adresu, kterou ti později sdělím. Bydlí tam jedna z dam, která byla při té návštěvě, jak jsi prochladl. Ale musí do kočáru, který si pronajmeš a který bude neoznačený, nastoupit nepozorovaně. Ty ji pak odvezeš do domu, který musíme do zítra do oběda připravit. Nepůjde asi o nic jednoduchého. Až dojím, zajdeme se na dům podívat. Vezmu někde klíče, snad je má pan správce Vincent. Rozumíš co říkám?“

„Zatím ano, Milosti. Mám najmout kočár, který bude bez označení,“ říká sluha, pak se zase poškrábe za uchem, „možná by bylo lepší, Milosti, kdybysme takový koupili. Mohli bychom ho používat. Aniž bysme vzbuzovali pozornost. Ten váš nádherný kočár použít nelze, když si nějaký nový budeme půjčovat ...“

„Máš pravdu. Dal by se koupit do zítra?“

„Nevím, ale když požádáte pana Vincenta, mohl by třeba koupit zařídit. Je velmi schopný.“

„Dobrý nápad. Zkusím s ním o tom promluvit. Teď k druhému problému. Ten dům teď skoro rok nikdo nepoužíval a je opuštěný. Není čas tam někoho poslat, aby udělal úpravy. Možná později, ale teď musíme rychle uklidit a zatopit. Na peníze přitom moc hledět nebudeme, ale chci, aby tohle zůstalo takovým našim tajemstvím. Ani tady v paláci nemusí vědět, že ten dům používáme. Co říkáš?“

„Mám sám ten dům připravit? Milosti, neumím si vůbec představit, co tam bude potřeba udělat. Ten termín je šibeniční, Milosti.“

„Vím, Auguste. Hned jak dojím, tak tam zajdeme. Vezmu si nějaké nenápadné šaty, tak mi nějaké připrav. Začni taky přemýšlet, kdo by ti mohl pomoci a kdo by v tom domě mohl třeba i trvale přebývat. Potřebujeme ho i potom udržovat. Chci ho využívat na tajné schůzky. V případech, kdy nebudu chtít, aby se vědělo, s kým se tam setkám. Rozumíš?“

„Naprosto, Milosti. Jdu vám najít vhodné šaty, ve kterých nebudete příliš nápadný. Sám se také obléknu. Přitom budu přemýšlet, kdo by mi mohl pomoci. Mám taky nechat připravit kočár?“

„Sněží venku?“

„Ne, pane. Je tam velmi chladno, ale jinak docela příjemné počasí.“

„Tak půjdeme pěšky. Připrav podle toho pláště a obuv. Také připrav dvě pistole. Raději. Teď v poledne budou asi všichni darebáci zalezlí, ale nikdo nikdy neví. Máš ještě nějaký dotaz?“

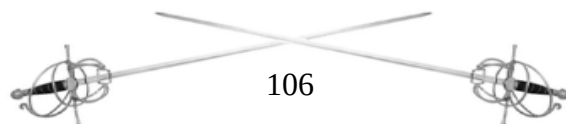
„Ne, Milosti.“

„Tak běž. A nezapomínej, vše musí být naprosto diskrétní, rozumíš? Jakmile dojím, zajdu za panem Vincentem a až se vrátím, hned se půjdu převléknout. Tak buď připraven“

Bastien se ukloní a opustí jídelnu. Markýz pozře ještě pár soust, pak se zvedne a zamíří za správcem paláce. Tento den bude opravdu náročný. Jen jestli nechce po Augustovi moc. Zamyšlený schází po hlavním schodišti, jen letmo vnímá služebníky, kteří ho uctivě zdraví. Je jich tady zbytečně moc, ale asi si opravdu nemůže dovolit menší počet. Už jen kvůli řečem. V tom musí správci důvěřovat.

Toho nalezne v hájemství jeho kanceláře. Mužík vyskočí ze své židle, jakmile markýze spatří, očka mu zase tékají ze strany na stranu. Vyslechne požadavek ohledně klíčů a ohledně kočáru.

„Jak si přejete, Milosti,“ ukloní se uctivě, „Požadovaný kočár zítra ráno bude stát na nádvoří paláce. Pokud by se mi nepodařilo sehnat nějaký, který budeme moci zakoupit, tak si ho pronajmeme na delší dobu. Pak zařídím, abychom našli další vhodný ke koupi. Stejně se bude hodit, pokud budete někam cestovat, můžete ho využít pro služebnictvo. Také bych ho mohl případně využívat já.“

„Proti tomu nic nemám. Spoléhám na vás.“

„Můžete se spolehnout, Milosti, jako vždy. Co se týká těch klíčů, ty tady mám. Ale musím upozornit, Milosti, dům bude asi v nepoužitelném stavu.“

„Pane Vincente, budu k vám upřímný, protože vám naprosto důvěřuji. Chtěl bych ten dům používat pro tajné schůzky. Nechci, aby o tom věděl někdo další v paláci. Jen vy a můj sluha Auguste. Toho chci pověřit, aby dům rychle připravil. Do zítřka.“

„Do zítřka?“ protáhne obličej mužik, „Ten dům je dobře zařízen, sám jsem jeho vybavení zajišťoval. Ale teď tam nikdo dlouho nebyl. Sám jste nařídil, abychom ho nepoužívali a ani nikomu nepronajímali. Kdoví, jak vypadá zařízení, zda tam neřádili zloději. Vaše matka ho také používala za podobným účelem.“

Při těchto slovech přeběhne mladíkovi mráz po zádech. Znovu se mu vybaví vzpomínky, jak tam našli v krvi chudáka Henriho de Taille. Původně chtěl ten dům prodat, pak si tento záměr rozmyslel. Teď ho bude používat za stejným účelem jako jeho matka. Právě tato skutečnost mu nahání téměř panickou hrůzu. Snad mu jeho rozhodnutí nepřinese smůlu.

„Jak v tom mohu pomoci, Milosti?“ zeptá se po chvíli Burdain, když markýz stále mlčí.

„Zajdu se tam teď s Augustem podívat. Rozhodnu se podle našich zjištění. Nechci tam však žádné lidi odsud z paláce.“

„Mám tedy někde sehnat jiné?“

„Nevím. Možná tím pověřím Augusta. Ale budu vám vděčný, když mu s tím pomůžete. Potřebuji však zachovat naprostou diskrétnost.“

„Na moji mlčenlivost se můžete spolehnout, Milosti.“

„U vás a Augusteho jsem si tím jist. Však jsem také oslovil pouze vás dva. Ale nikdo další z paláce o zmíněném domě nebude mít ani tušení. Rozumíte?“

„Ano, Milosti. Ovšem stejně tam budete muset mít nějaké služebníky. Minimálně jednoho, dva, kteří by dům udržovali v provozu, topili, uklízeli. Ti budou vaše tajemství také sdílet.“

„Máte pravdu. Musím se nad tím ještě zamyslet. V každém případě vám zatím děkuji. Odpoledne vás vyhledám buď já nebo Auguste. Nechystáte se nikam.“

„Zařídím se, abych byl přítomen v paláci, Milosti,“ ukloní se hluboce správce.

„Bude potřeba nějakou hotovost, abychom dům dali do pořádku. Připravte ji.“

„Připravím, Milosti. Když už o mluvíme o výdajích, zamyslete se, Milosti, zda tam budete chtít udělat nějaké další úpravy. Stavební či ve vybavení. Jestliže budete mít takové požadavky, jsem schopen jejich provedení zajistit. Ve vši diskrétnosti, samozřejmě.“

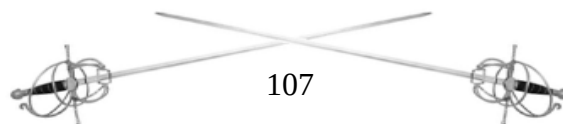
„Jak jsme na tom s penězi?“

„Na takové vydání ještě máme,“ usměje se Burdain, „Kdyby bylo potřeba, máme kam sáhnout,“ dodá a stočí svůj zrak ke stěně, za níž se nacházel tajný vchod do podzemí a k pokladu v něm ukrytém.

„Vím. Jsem však nepřítel zbytečného rozhazování.“

„Této dobré vlastnosti Vaší Milosti jsem si povšiml. Jsem Vaší Milosti kdykoli připraven složit účty.“

„Děkuji, pane Vincente. Účty jistě budou v pořádku,“ usměje se přátelsky Pierre, vezme si svazek klíčů a odchází. Míří rovnou do svých komnat, aby se převlékl a neztrácel čas. Nemá zájem přijít ke

své sestře pozdě. Ale záležitost s domem má přednost. Znovu se zachvěje při vzpomínce na svoji matku a napadne ho, že začíná přejímat některé její manýry. Tajný byt pro milostné schůzky, zaplétá se do spiknutí, byť zatím nepřímě. Sejde se tajně s milenkou jednoho z nejvlivnějších mužů tohoto království. Jak bude jeho život dále pokračovat?

Krátce po jedné hodině, zachumlání do plášťů, kráčí pan de Almare i jeho sluha Bastien pařížskými ulicemi. Provoz není nijak rušný, zima mnohé drží v jejich příbytcích. Pokud někdo vyloženě nemusí do mrazu, nečiní tak. Rozhodně současné počasí nikoho nevybízí ke korzování po ulicích města. Města plného nádherných staveb, skvostů architektury, ale také temných a špinavých uliček, páchnoucích odpadků a nebezpečné spodiny, zalezlé ve svých děrách.

Pohroužení do svých myšlenek dojdou dva mladíci až k místu, kde stojí nenápadný dům, v jehož nitru před ne zase tak vzdálenou dobou vydechl naposledy Henri de Taille. Nijak nevybočuje z řady ostatních staveb, jeví se jako běžný měšťanský dům nijak obzvláště zámožného majitele. Ale přesto se v něm skrývá přepych. Zařízen správcem Burdainem dle přání hraběnky de Bestiere, aby se zde mohla nejen scházet se svými milenci, ale také zde uskutečňovat tajné schůzky při plánování svých intrik.

Pan de Almare vytáhne svazek klíčů a otevře vstupní dveře. Vstoupí do chodby, z níž vedou schody do sklepení, kde byl vězněn a posléze i zabit Henri. Další schody směřují vzhůru do prvního a druhého patra. Chlad je patrný i zde, oběma jde pára od úst. Vytopit takový barák za dvacet čtyři hodin snad ani není možné, napadne oba zároveň.

Jakmile zavřou vstupní dveře, rozhostí se v chodbě příšeří, směrem do sklepního prostoru přecházející ve tmě. Oba se začnou rozhlížet po svícnu, leč marně. Světlo proniká pouze malým zašpiněným oknem obloukového tvaru nad dveřmi. Zamíří tedy po schodišti do prvního patra a v přítmí se přidržují stěny, aby nespadli a nezranili se.

Dveře z chodby jsou otevřené a skrze ně vejdou do prostorné místnosti. Je vlastně jediná v celém patře a tvoří ji středně velký sál, s velkým dlouhým stolem uprostřed, tmavě hnědým kvalitním nábytkem okolo, kde převažují malé skříňky na pohárky, talíře a další součásti prostírání. Asi má jít o jídelnu či společenskou místnost na sešlosti, po pravdě tento prostor nikdy hraběnka de Bestiere nevyužila. Naopak, v době již několikrát vzpomínané aféry, zde měl ubytované své muže pan de Concestion.

Oba mladíci postupují do druhého patra. Po otevření dveří proniknou postupně do tří komnat. Čelní místnost proti vstupním dveřím ze schodiště je útulně zařízeným salónkem. Nejde mu upřít intimnost, je decentně připraven pro soukromou návštěvu. Dominuje sedačka s tmavočervenou barvou potahů z mahagonového dřeva, vše další je laděné do stejné barvy. Na zdech gobelíny a obrazy s různými náměty zabývající se tematikou muže a ženy v biblickém provedení.

Vpravo se nachází podlouhlý prostě vybavený pokoj, snad pro hosty či služebnictvo.

Naopak nádherně je zařízená místnost vlevo od salónku. Jde o ložnici s dominantní postelí s nebesy se zašlými závěsy. Vzduch zde páchne stejnou zatuchlinou jako v jiných místnostech. Závěsy v oknech jsou zataženy, mnoho světla skrz ně neproniká. Vybavení opět v mahagonu, noční stolek, malý stolek se sedačkou a dvěma menšími křesly, prosklená vitrína s pohárky a karafami vína, některými zpola plnými. Zdi pak ozdobené obrazy ve stylu salónku. Vše se ztrácí v šeru.

„Krásné hnízdečko lásky,“ neodpustí si poznámku Bastien.

„Máš pravdu. Sežeň někde světlo,“ rozhlíží se pan de Almare se smíšenými pocity, v nichž však tíseň převažuje.

„Víte co je divné, Milosti? Nikdo dům nevybílil. To se opravdu divím,“ tváří se překvapeně sluha.

„Já taky. Ale možná tuším proč. Kdysi se tu kromě mé matky občas scházeli na tajných schůzkách služebníci kardinála Richelieua. Byt jim sloužil jako tajná základna. Asi tohle vešlo ve známost a nikdo si nedovolil do těchto prostor vstoupit. Taková návštěva by se dotyčnému mohla řádně vymstít. Ostatně důvod, proč je všechno na svém místě, není podstatný,“ přemýšlí nahlas markýz.

„Co s tím uděláme, Milosti?“ zapálí Auguste svícen se třemi svíčkami. Prskající světlo vytvoří z ložnice opravdu hnízdečko hodné urozených milenců. Kdyby zde bylo trochu vůně místo zatuchlého

vzduchu a trochu tepla místo ukrutné zimy, nebylo by co řešit. Sluha mezitím s jistými rozpaky kontroluje pár kousků dřeva nedaleko krbu v rohu místnosti, vedoucí do stejného komína jako ze salónku.

„Půjdeme se podívat do přízemí a do sklepa, třeba tam najdeme nějaké topivo. Kdo ví, co je tam za místnosti.“

„Asi byste chtěl dát do pořádku tyto dvě místnosti, nemýlím se, Milosti?“ zeptá se sluha na rozhraní ložnice a salónku.

„Ano, tyto dvě místnosti je potřeba dát do pořádku hned. Vyvěrat, otřít prach, vyprášit potahy. Sehnat povlečení na postel. Vyměnit závěsy v oknech a na posteli. Samozřejmě zatopit, zajistit víno a jídlo. Další místnosti zatím počkají, těm bychom se věnovali později.“

„Rozumím, Milosti,“ řekne prostě Bastien a začne sestupovat po schodišti do přízemí. V něm pokračují s další prohlídkou. Dveřmi vpravo se vchází do komory na zásoby, nyní zcela prázdné, z ní pak do prostorné kuchyně vybavené kamny, kotlem a různorodým kuchařským náčiním. Další místnost tvoří sklad včetně dostatečných zásob dřeva. Nad tím se zaraduje především sluha, shánět teď v mrazech otop je náročné a dopravovat ho sem z paláce by bylo krajně podezřelé. Z této místnosti se dá opět vyjít do vstupní haly.

Po dalších schodech sestoupí do sklepa. Zde jsou dvojce dveře. První do místnosti, po jejíž otevření přeběhne markýzi znovu mráz po zádech. Nábytek urovnaný ke stěnám připomíná přípravy na neuskutečněný souboj barona de Taille a pana de Concession. Je zde ještě patrná tmavá skvrna, jak se do podlahy vpíjela krev nebohého Henriho. Pierre raději místnost rychle opustí. Za druhými dveřmi se nachází vinný sklep, který obsahuje však jen asi padesát láhví různých značek v jednom stojanu. Přemrzlé budou stejně k ničemu.

Prokřehlí dojdou zpět do vestibulu. Bastien uhasí svíčky, svícen odloží na zem a pak se tázavě podívá na svého pána.

„Půjdeme zpátky do paláce, cestou si všechno probereme. Spěchám na pozvání ke své sestře, nemám čas se tady déle zdržovat,“ rozhodne pan de Almare.

Vyjdou na ulici, zamknou vchodové dveře a nastoupí cestu zpět ke svému honosnému, ale především příjemně vytopenému domovu.

„Auguste,“ začne markýz, „chci, aby zítra dopoledne byly připraveny k použití dvě místnosti, salónek a ložnice. Je potřeba tyto dvě místnosti vytopit a zařídit. Kromě toho tam chci mít připravené občerstvení a víno. Samozřejmě ne víno, co zbylo ve sklepě. Jsi schopen moje pokyny naplnit?“

„Jde o velmi těžký úkol, Milosti. Jen vytopení domu. Sehnat potřebný materiál k zařízení ...“

„Jestli si netroufáš, požádám pana Vincenta.“

„Pan správce je zasvěcen?“

„Ano, ví o co mi jde. Tak co?“

„Pokud by mi pomohl pan správce, jsme schopni připravit dům podle vašich představ, Milosti.“

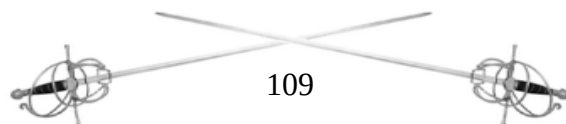
„Víš o někom, kdo by ti mohl pomoci a posléze v domě i sloužit? Anebo mám požádat o pomoc pana správce i v této záležitosti?“

„Mám určitý návrh, Milosti. Jestli se však budu moci i v tomto směru poradit s panem Vincentem, budu jen rád. Mám mladšího bratra a taky bratránka. Mohl bych je využít. Zítra ráno, pokud byste s tím souhlasil, Milosti, by se vám oba představili.“

„Zítra ráno?“ protáhne pan de Almare, „Spíše se zajdu do domu podívat večer, po návratu z posezení se sestrou a jejími přáteli.“

„Jak myslíte, Milosti,“ zavrtí hlavou Bastien, váhá, pak však dodá, „Zdá se mi zbytečné, abyste do domu večer chodil. Nijak nám nepomůžete, akorát vás někdo pozná. Pokud chcete, Milosti, aby vše probíhalo diskrétně, přijďte až zítra dopoledne. Řeknu Vaší Milosti večer, jak všechno probíhá. Donesu některé vaše osobní věci do domu, Vaše Milost nemusí mít obavy.“

„Máš asi pravdu,“ chytí se náhle za rameno svého sluhy pan de Almare, protože mu na zmrzlém odpadu podklouzne noha.

Po svém návratu se markýz okamžitě převlékne a za půl hodiny již nasedá do svého kočáru. Nechá se odvést do domu své sestry markýzi de Cavarlene, kam je pozván na odpolední svačinu. Obvyklé společenské konverzace ho obzvláště nudí, působí i trochu roztržitě, neboť se mu v hlavě stále honí myšlenky související s přípravou na zítřejší schůzku. Nicméně se snaží být tradičně milý a vtipný. Ačkoli na sobě nedá znát potěšení, když se loučí, v nitru se raduje jak malé dítě.

Bastien má zcela jiné starosti. Jak vypraví svého pána z paláce, hned spěchá za správcem Burdainem. Vysvětlí mu, v jakém stavu se nachází dům, který mají společně do zítřejšího dopoledne připravit. Oba si nestýskají nad zadaným úkolem, ale horečně pracují na jeho splnění. Auguste navrhne své možné pomocníky pro úpravy v domě a jako služebnictvo do dalších časů. Správce nad tím trochu pozdvihne obočí, ale nakonec návrh odsouhlasí. Vezme si nějaké peníze a se sluhou markýze se osobně vypraví na místo činu.

Následně správce vyrazí za některými svými osvědčenými dodavateli, aby zajistil vše potřebné. Bastien naopak chvátá za svými příbuznými. V jejich společnosti se sejde se správcem opět v domě určeném pro tajné schůzky jejich pána. Nedlouho poté je přineseno objednané zboží. Správce, tváříc se přísně, pozdraví bratra a bratrance Bastiena, upozorní je na nutnost pracovat precizně. Oznámí jim, že do půl hodiny dorazí řemeslník, který jim pomůže zahájit topení. Obává se zaneseného komínu. Oba mladíci se okamžitě pustí do práce, začnou odnášet přinesené zboží. Burdain jim slíbí, že se večer ještě zastaví i Augustem. Spěchá shánět kočár.

Pan de Almare dorazí krátce před svým sluhou, nechá se odstrojit od jiného sluhy. Večeři zavrhne, protože se až příliš nasytil na sešlosti v domě markýze de Cavarlene. Přesune se do ticha a intimity své pracovny. Panu vrchnímu komořímu však vydá pokyn, aby za ním poslali jeho osobního sluhu okamžitě, jakmile dorazí do paláce. Vezme si rozečtenou knihu, ale nemůže se soustředit. Myslí se mu honí dokola tři zásadní starosti. Stihne se vše připravit včas, aby schůzka neskončila fiaskem? Podaří se vše nastrojit naprosto diskrétně? Co se na schůzce odehraje?

Ozve se zaklepání. Po vyzvání vstoupí jeho osobní sluha. Je rudý v obličeji, což zapříčinil přechod z mrazu do teplého prostředí. Tváří se však spokojeně, což markýze trochu uklidní. Poručí si přinést pohár červeného burgundského vína. Napije se, protáhne se v křesle za svým pracovním stolem, upřeně se na svého sluhu podívá.

„Tak jak pokračují přípravy?“ zeptá se.

„Na vašem Domě tajemství už práce začaly. Řadí tam můj bratr a bratranec. Pan správce jim zajistil vše potřebné. Večer tam ještě s panem správcem zajdeme a pokud bude potřeba, tak tam budeme pomáhat. Mám jen strach, zda ty místnosti vytopíme, Milosti. Naštěstí jsou takový malý a útulný, mohlo by se to podařit,“ referuje sluha.

„Dům tajemství? Co je to za podivný název?“

„Můj pracovní název,“ prohlásí hrdě Bastien, „Nějak tomu domu přece říkat musíme, ne? Přeci mu nebudeme říkat ten dům nebo dům z té a té ulice. Nelíbí se vám můj nápad, Milosti? Třeba bychom mu mohli říkat Hříšný dům.“

„Auguste! Zůstaň u prvního názvu, když už musí mít dům nějaký název. Jak říkáš paláci?“

„Palác Almare. Podle vašeho jména, Milosti.“

„Zvládne tvoje příbuzenstvo všechno připravit?“

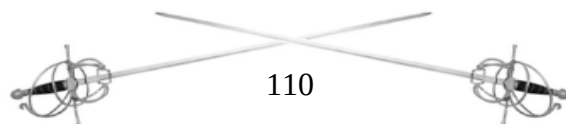
„Určitě tam bude uklizeno, povlečení a závěsy vyměněny, prach setřený. Za to ručím. Bude tam i víno, nějaký likér, ovoce, zákusky, pochoutky k pití. Zatopíme i v kuchyni, kde budeme jídlo připravovat a kde kluci budou zatím spát, než se dá dům do pořádku.“

„S panem Víncentem jste domluveni, jak jsem pochopil.“

„Naprosto, Milosti. Všechno je, jak má být. Jestli máte nějaká přání, Milosti, tak vám je splním a pak se omluvím. Vrátím se do Domu tajemství a budu tam dohlížet na úpravy. Zítra ráno vás tam doprovodím. Pojedeme snad už v kočáře, který sežene pan Vincent. Otázkou je, kdo bude dělat kočího.“

„No přece ty, kdo jiný.“

„Já? Copak jsem nějaký kočí, Milosti? Myslel jsem ...“

„Zítřka tam zajdeme pěšky, ty se pak vrátíš, vyzvedneš tady kočár, přivezeš dámu na místo a někde za rohem počkáš v kočáře. Nebo, pokud chceš, ho může hlídat někdo z tvých příbuzných. Což by bylo lepší, ty doprovodíš dámu dál, znáš ji. Tvůj bratr nebo bratranec odjedou s kočárem někam za roh a až ti řeknu, odvezete zase dámu domů.“

„Jak rozkážete, Milosti,“ přikývne Bastien, byť mu dělat kočího zřetelně není po chuti. Cítí se jako důvěrník markýze a teď má někde jezdit jako obyčejný kočí. Na druhé straně jemu jedinému věří jeho pán natolik, že ho posílá za jeho dámou. Alespoň toto zjištění ho hřeje u srdce.

„Můžeš jít. Už od tebe nic nepotřebuji. Kdyby něco, máme plný palác služebnictva.“

„Mám ještě jednu věc, Milosti.“

„Tak ven s ní.“

„Dole v místnostech pro služebnictvo čeká Maurice. Maurice je sluha ...“

„Já vím kdo je Maurice. Co chce?“

„Váš přítel, pan hrabě, by se s vámi rád zítra večer sešel. Maurice má zjistit, kam by měl jeho pán přijít a kdy by se vám hodilo ho přijmout. Případně o den později, pokud byste zítra neměl čas. Co mu mám odpovědět, Milosti?“

„Zítra večer?“ zamyslí se pan de Almare.

„Chcete se s panem hrabětem setkat tajně?“ zeptá se sluha.

„Ano. Nechci, aby nás nikdo viděl. Nebudu ti vysvětlovat proč.“

„Mohu něco navrhnout, Milosti?“

„Mluv.“

„Když už bude Vaše Milost v Domě tajemství, tak byste tam mohl zůstat a až odejde ona dáma, tak tam přijmout pana hraběte. Připravíme vám večeři, když dovolíte, Milosti.“

„Dobrý nápad, Auguste. I když zrovna tam ... ne, máš pravdu. Když už ten dům připravujeme, proč ho nevyužít i ke schůzce s panem hrabětem. Nechci však v žádném případě, aby se pan hrabě potkal s tou dámou.“

„Tak ho pozvěte na sedmou, osmou večer. To už bude jistě pryč dáma pryč, ne?“

„Snad ano,“ přikývne markýz, „Kdyby náhodou ne, tak bys na pana hraběte počkal a vyzval ho, ať přijde později. Pozvi pana hraběte na osmou hodinu. Řekni Mauricovi, že se s jeho pánem sejdu v domě, co měl nehodu pan Henri de Taille. On už bude vědět. Pro jistotu mu popiš, kde se dům nachází. Taky mu řekni, ať o tom s nikým kromě svého pána nemluví.“

„Poslední pokyn je zbytečný, Milosti. Maurice je stejně diskrétní jako já,“ podotkne Bastien.

„Doufám, Auguste. Máš ještě něco dalšího?“

„Nikoli, Milosti. Když dovolíte, Milosti, vyřídím vzkaz Mauricovi, vezmu si v kuchyni něco k jídlu a vrátím se s panem Vincentem do Domu tajemství. V kolik hodin chcete zítra ráno vzbudit?“

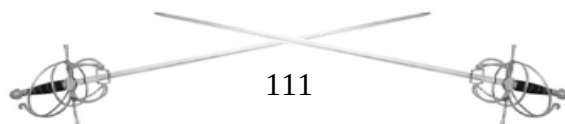
„V osm hodin. Dám si jen velmi lehkou snídani. Zaříd' její přípravu v kuchyni.“

„Ano, Milosti. Řeknu někomu, aby byl před vaší komnatou, kdybyste něco potřeboval. Mohu odejít, Milosti?“

„Můžeš. Auguste, spoléhám na tebe. Zítra musí být vše připravené. Možná si plně neuvědomuješ, jak velmi ti důvěřuji. Je naprosto nezbytné, aby jak schůzka s tou dámou, tak návštěva pana hraběte, zůstaly utajeny. Nemohu ti vysvětlovat proč, ale v opačném případě by mohly vzniknout velké nepříjemnosti. Rozumíš? Sám vidíš, jak důležité poslání máš. Tak mě nezklam.“

„Nezklam, Milosti,“ ukloní se Bastien a opustí místnost.

Pan de Almare setrvává ve své pracovně. Jelikož se na četbu nemůže soustředit, začne si opakovat některé fráze ze španělského jazyka. Chápe, nakolik je znalost jazyků pro něho důležitá, pokud chce v budoucnu působit v diplomacii. Zná samozřejmě francouzštinu a latinu, ale mluví také solidně španělsky, trochu hůř německy a anglicky. Učení jazyků byl v klášteře jeho další koníček, přičemž měl výhodu, neboť mu učení šlo velmi dobře. Jinými slovy, má talent na jazyky. Četba vcelku jednoduchého textu ve španělštině ho zaujme natolik, že ztratí pojem o čase a především zapomene na všechny starosti, jež tak zatěžují jeho mysl.

POUČENÍ HRABĚTE DE GODILLE

Hrabě de Godille následné dva dny po rozhovoru s kardinálem Richelieuem a posléze státním tajemníkem de Bouthillierem marně čeká, jestli se na něj někdo obrátí a vyzve ho k plnění jeho nového poslání. První den chápe, druhý den už mu je nezáměr o jeho osobu divný a třetí den začne být nervózní. Dostane strach, zda nakonec nebyl přeci jen vyhodnocen pro své známosti a nezkušenost jako osoba málo důvěryhodná. Což by znamenalo ztrátu naděje získat ostruhy i v jiné činnosti, než na bitevním poli.

Proto třetí den sedí u stolu a dívá se do blba, lépe řečeno do protější holé zdi. Myslí však na něco jiného. Jak se jeho sen na novou roli ve službách nejmocnějšího muže Francie rozplývá jak pára nad hrncem. Jak mu nová šance protéká mezi prsty, chtěl by ji uchopit, prokázat své schopnosti, bohužel nějaká mocná rozhodla jinak.

„Pane hrabě,“ ozve se ode dveří, přichází Maurice, „máte vzkaz, pane hrabě.“

„Vzkaz? Od koho?“ vyskočí Armand.

„Od posla, od posla pana de Concestion. Máte se prý dostavit večer na sedmou hodinu do Rueil. Pan de Concestion na vás bude čekat, Excellence.“

„Posel už je pryč?“

„Ano, Excellence, jen nechal vzkaz.“

„Rozumím,“ nedokáže zakrýt radost pan de Godille, snaží se však zachovat kamennou tvář. Nejraději by začal skákat radostí jak malý kluk, který dostal vysněnou hračku. Místo juchání však zachová klidnou hlavu, byť mu ve spáncích krev pulsuje. Najednou je vše jinak a stačí jeden obyčejný vzkaz. Do apatického těla jako by vstoupila nová energie, pokažená nálada je vystřídána euforií. Aniž by věděl, co se po něm bude chtít, má novou náplň na celý den. Sní o službách, které prokáže a získá si nehynoucí obdiv a úctu nejvýznamnějších mužů království.

„Budete si přát ještě něco, Excellence?“ zeptá se po obědě Maurice.

„Ano. Navštívím palác markýze de Almare, najdeš tam jeho sluhu Augusta, svého kamaráda. Řekneš mu, že potřebuji zítra večer mluvit s jeho pánem. Ať určí čas a místo. Musíš ale být diskrétní, nenápadný. Máme důvody, proč v nejbližší době nebýt vidění spolu. Rozumíš?“

„Rozumím. Tedy tomu, co mám udělat. Proč však ty tajnosti? Vždyť k panu markýzi chodíte často, jste přátelé, ne?“

„Maurici! Když něco říkám, mám k tomu důvody. Není na tobě, abys nad tím spekuloval. Ty máš vyřídit vzkaz a splnit tak moje příkazy. Když ti budu chtít říct víc, tak to udělám.“

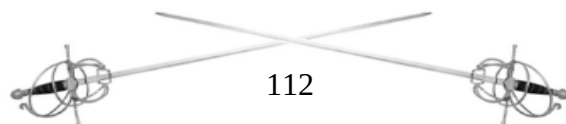
„Rozumím, Excellence,“ sklopí hlavu sluha, aby skryl dotčení nad strohostí odpovědi.

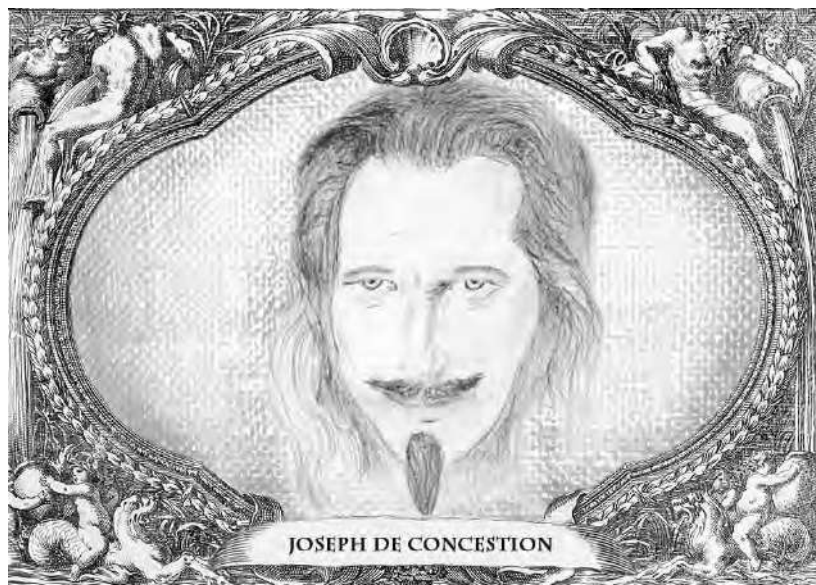
Již v půl sedmé dorazí hrabě do zámku v Rueil. Předá koně gardistům, s několika dalšími se pozdraví. Pohybuje se v prostoru, kam nemá běžný návštěvník přístup. Má na sobě tmavohnědý oblek, ve stínu se blíží spíše k šedočerné barvě. Plášť má černý. Ten odloží a jen vyčkává, až si ho pan de Concestion vyzvedne. Ten přijde asi o čtvrt hodiny pozdě, kývnutím hlavy a pohledem vyzve mladíka, aby ho následoval. Vejdou do dalších prostor zámku a skončí v menším kabinetě, daleko stranou hlavního dění. Posadí se do křesel, vkusně vybavený prostor osvětluje jediný svícen, pochopitelně nedostatečně.

„Vážený pane hrabě,“ začne Joseph, „naše dnešní rozmluva bude pokračováním vašeho rozhovoru s Jeho Eminencí a následně s panem de Bouthillier. Musím vám upřímně říci, považuji vás za opravdové dítě štěstěny. Váš příběh je neskutečný. Snad si ho nepokazíte a dostojíte všem zásadám, které jsou pro naši práci velice důležité.“

„Být opatrný a diskrétní mám samozřejmě v úmyslu. Ale z vašeho hlasu cítím nějaké výhrady k tomu, co bych měl v následující době dělat.“

„V jistém smyslu ano. Není v tom nic osobního, pane hrabě. Nemíním teď vaše schopnosti, ale vaše prázdné zkušenosti.“

„Proto se domníváte, že jsem, jak jste řekl, dítě štěstěny?“

„Upřímně, pane hrabě. Neudělal jste téměř nic, jen se nechal unést a získal jste na oplátku poměrně dost. Pak jste se náhodou dozvěděl nějaké tajemství, třikrát se málem nechal zabít, ale vyšel z toho zase s úspěchem. Získal jste si nezvykle rychle důvěru Jeho Eminence, dokonce jste zaujal i jeho favorita pana Mazariniho. V Paříži vás zvou na dýchánky lepší společnosti, bratr vašeho přítele vám poskytl dva baráky k užívání. Za necelý rok slušný kousek, musím smeknout, pane hrabě.“

„Udělal jsem snad něco špatně? Proč jsem vámi takto stroze hodnocen?“

„Nic takového přece neříkám, pane hrabě. Vaše kariéra je nezvykle rychlá. Což nám může přinést značné komplikace,“ odpovídá pan de Concestion, „Znovu opakuji, pane hrabě, nic proti vám osobně nemám. Ale pokud spolu máme spolupracovat, musíme si důvěřovat. Proto s vámi hovořím zcela otevřeně.“

„Nemám podle vás dostatečné schopnosti?“

„Ani to jsem neřekl, pane hrabě. Schopnosti je potřeba rozvíjet trpělivou prací. Zkušenosti prostě nelze získat ze dne na den. Nepřísluší mi však zpochybňovat rozhodnutí výše postavených osob. Jen jsem považoval za nutné vám svoje výhrady říci.“

„Mrzí mě, jaké o mně máte mínění. Pokusím se nic nepokazit a snad, s vaší pomocí, získám i ty zmiňované zkušenosti,“ řekne mladík velmi chladně a odměřeně.

„Nechtěl jsem vás ani urazit, pane hrabě. Ani se vás dotknout. Musel jsem vám ale své výhrady říci. Možná jsem opravdu příkrý, ale snad mám na podobný názor právo. Sloužím Jeho Eminenci již mnoho let, většinou v ústraní. Zařizuji věci, které nikdy nespátří světlo světa. Nejsem zván do společnosti, nemám žádné velké výsady, nejsem ani nijak bohatý. Možná ze mě mluví hořkost. Nejsem vašim nepřítelem, pane hrabě. Jsme na stejné lodi, sloužíme stejnému pánovi, musíme spolupracovat, abychom uspěli,“ vysvětluje pan de Concestion.

„Prosím, respektuji vaše zkušenosti, pane,“ pokrčí rameny Armand, rozhovor začal zcela jinak, než si celý den představoval.

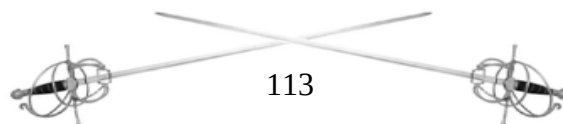
„Snad moje upřímnost nebude v naší další spolupráci na obtíž,“ podívá se Joseph zpytavě na mladíka. Starší z mužů se opravdu cítí ukřivděný, odvádí velmi dobrou práci a nikdy se mu nedostalo významnější odměny. Není z tak dobrého a významného rodu jako jeho dnešní společník, je spíše tichým a spolehlivým služebníkem, který vykonává nevyřčená přání a plní nebezpečné i nevděčné úkoly.

„Vážím si vaší upřímnosti, pane. Budu se snažit udělat vše, abych splnil vaše požadavky,“ řekne pan de Godille bezkrevným hlasem, jeho nadšení, s jakým přišel na schůzku, je hned na jejím úvodu očividně zpraženo.

„Pane hrabě, vyslovil jste před Jeho Eminencí jistá podezření,“ přejde konečně k věci pan de Concestion, „Můžete mi krátce zopakovat, co jste tlumočil Jeho Eminenci?“

„Zmínil jsem se o svém podezření. Někteří pánové ode dvora či z vysoké šlechty plánují spiknutí proti Jeho Eminenci. Mluvil jsem o tom s panem markýzem de Almare, který moje podezření potvrdil. Získal podobný pocit, především při setkáních s královým favoritem panem de Cinq-Mars. S panem de Bouthillier jsme poté hovořili o mé možné spolupráci při shromažďování důkazů o tomto spiknutí.“

„Jaké postoje zaujímáte vy osobně, pane hrabě?“

„Nechápu smysl této otázky.“

„Musím se tak zeptat. Stýkáte se s lidmi, kteří jsou buď krajně nespolehliví anebo mají úzké vztahy s lidmi, kteří neskrývají své nepřátelství k Jeho Eminenci.“

„Vaše otázka je zbytečná, pane,“ zatváří se teď velmi ošklivě Armand, „Dal jsem své slovo Jeho Eminenci a tím je vše řečeno.“

„I když může znamenat rozplétání spiknutí velké nepříjemnosti pro některé vaše přátele?“

„Můžete mi upřesnit na co narážíte, pane?“

„V paláci markýze de Almare se scházejí lidé, kteří mohou mít při vyřešení této záležitosti značné problémy,“ upozorní Joseph.

„Markýz de Almare je na straně pana kardinála. Byl to on, který mi potvrdil moje pochybnosti. Mám jeho slib mě vyhledat, pokud by zjistil něco, co by ohrožovalo život Jeho Eminence,“ neskrývá nevoli nad položenými otázkami pan de Godille.

„Postoj pana markýze je chvályhodný. Ale on sám se přátelí s Vrchním podkoním, navštěvuje ho parlamentní rada de Thou, abbé Gondi, hrabě de Aboa a další. Většina z právě jmenovaných má velmi přátelské vztahy k vévodovi d'Orleans. Monsieur byl namočen v mnoha spiknutích proti Jeho Eminenci.“

„Máte pravdu, chodím do paláce Almare, ale jde o společenská setkání.“

„V některých případech jistě ne. Připusťme, pan markýz je na naší straně. I tak však před ním musíte zachovávat naprostou mlčenlivost o všem, co se dozvíte. I když je váš dobrý přítel.“

„Nemusíte mít obavy, nebudu sdělovat panu markýzi nic, co se dozvím při plnění svých povinností ve službách Jeho Eminence.“

„Vaším dalším přítelem je hrabě de Aboa. Ten je oblíbencem vévody d'Orleans a má blízko i k dalším osobám blízkým panu de Cinq-Mars. Pokud títo něco chystají, může v jejich intrikách být namočen i on. Muže nastat čas, kdy bude muset být pan de Aboa zatčen. Podle vašeho vyprávění vám zachránil život. Uvědomujete si, že taková situace může přijít?“

„Pokud by se pan hrabě dopustil něčeho, co by bylo vyhodnoceno jako účast na spiknutí proti Jeho Eminenci, nemohu s tím nic dělat,“ zachmuří se obličej mladíka.

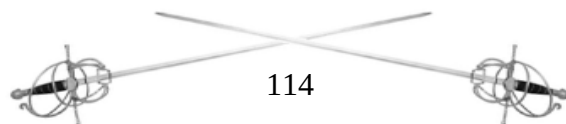
„Vaším dalším přítelem je pan de Taille, který je z jednotky pana de Troisville. Ten rovněž nepatří k obdivovatelům Jeho Eminence, naopak ho lze zařadit k přívržencům pana de Cinq-Mars. Vidíte, pane hrabě, ve vašem okolí se nacházejí velmi problematické osoby. Nemůžete se divit mým pochybnostem, zda je vhodné, abyste byl zasvěcen do některých důvěrných informací. Ne, neurázejte se a nechte mi domluvit! Nemluvím tu o pochybnostech o vás, o možnosti donášení druhé straně. Ale ti muži, o kterých jsem mluvil, jsou zkušené harcovníky. Dokáží vycítit mnohé jen z rozhovoru s vámi. Zde spatřuji určité nebezpečí,“ zpraží pan de Concestion mladíka, už už se nadechujícímu k protestům.

„Když věc vysvětlujete takto, musím uznat jisté oprávnění vašich pochyb. Ale jen jisté,“ odvěti Armand rozpačitě, pak však zvedne zrak, „Pane, přátelství je jedna věc. Ale dané slovo je svaté. Tím jsem vázán daleko více, než jakýmkoli přátelstvím.“

„Nemám důvod vám nevěřit, pane hrabě. Musel jsem vás však varovat, vaši přátelé z vás mohou tahat rozumy, je třeba být obezřetný. Ale vaše přátelství se zmíněnými osobami má i lepší stránku,“ usměje se poprvé Joseph, „I vy díky těmto různým vztahům můžete sám získat důležité poznatky. Uvedu vám příklad. Sejdete se s hrabětem de Aboa a dáte se s ním do řeči. Budete si povídat o všem možném, obecném. Ovšem můžete od něho dostat záluďnou otázku, jejíž smysl nepochopíte. Když na ni odpovíte neopatrně, může se on ledasco dovítit. Ovšem může být vše i zcela obráceně. Vy můžete učinit to samé. Zeptáte se ho na něco a podle toho, jak se bude vykrucovat, můžete se ledasco dovítit vy. Jde o velmi jemnou hru, na kterou jsou vaši přátelé zvyklí či lépe vybavení než vy. Bohužel. Vy zatím nemáte zkušenosti, jste přímý a upřímný, jednáte po vojensku. Rozumíte?“

„Je snad mojí úkol špiclovat své přátele?“ ujede panu de Godille a obličej se mu velmi zachmuří. Něco takového je zcela pod jeho důstojnost.

„Vidíte. Vyjádřil jste špatný pohled na věc. Nejprve, kdo je váš skutečný přítel? Možná markýz de Almare. Ale hrabě de Aboa? Jste si tím jistý? Nejde mu jen a jen o jeho prospěch? Co pan de Taille?“

Nemáte mu jen nahradit bratra? Zamyslete se nad nimi. Nejde o žádné špiclování, ale získávání informací. Takový hrabě de Aboa bude vždy maximálně ostražitý, když s vámi bude mluvit.“

„Tímto způsobem získáváte své poznatky?“

„Jen jedna z možností, pane hrabě. Nemyslete si, pane hrabě, my nespíme na vavřínech. Proti Jeho Eminenci stále někdo sprádá intriky. Na jejich odhalování pracují každodenně stovky služebníků na různé úrovni. Někteří na těch nejvyšších místech, další jen jako obyčejní lokajové, komorné, sluhové, vojáci. Máme své přívržence v kléru. Ti všichni nám poskytují střípky, které pak musíme skládat do skutečné mozaiky.“

„O tom mluvil i pan de Bouthillier. Co mám dělat já?“

„Uvidíme, pane hrabě. V první řadě musíte využít své vztahy. Je vhodné i nadále udržovat přátelství s markýzem de Almare. Nebudete ho špiclovat, nic takového po vás nikdo nechce, ale pokusíte se z rozhovorů s ním něco zjistit. Určitě vám neřekne všechno, ale pokud je na naší straně, může nám poskytnout cenné poznatky. Chodíte občas na pozvání k markýzi de Cavarlene. Třeba se něco dozvíte i tam. Tímto způsobem můžete vy osobně přispět ke skládání zmíněné mozaiky.“

„Jsou ještě jiné možnosti?“ zeptá se Armand, nedokáže se příliš přetvařovat, tedy ani zakrýt poměrně velké zklamání. Očekával dobrodružství, nebezpečí, pátrání po spiklencích, případně jejich likvidaci, mezitím po něm chtějí věci, které z duše nesnáší. Účast na různých sešlostech ho spíše deptá, než by mu přinášela potěšení. K tomu špiclování přátel, ať už si jeho úkol nazývají či vysvětlují jakkoli.

„Ano. Určitě budete dostávat i další úkoly. Třeba zajistit sledování některé podezřelé osoby. Vy osobně se rozhodně nebudete plížit někde po zákoutích ulic či paláců. Ale využijete osoby, které pro nás již pracují. Budete sledování dotyčného nebo dotyčných řídit, shromáždíte zjištěné indicie od našich lidí. Ty pak vyhodnotíte a předáte je dál.“

„Opravdu? Tohle už zní zajímavěji,“ rozjasní se alespoň trochu obličej mladíka.

„Pak je tu třetí možnost. Budeme potřebovat zajistit nějakou osobu, která by pro nás mohla pracovat například v nějakém paláci. Někdo s takovým člověkem musí jednat, zjistit jeho slabé stránky a ty využít.“

„Máte na mysli něco jako nábor dalších služebníků? Co bývají ty jejich vámi nazývané slabé stránky?“

„To je různé. U někoho může být onou vlastností jen obyčejná chamtivost. Nabídnete takové osobě peníze. Za ně vám bude donášet. Jindy může mít tajnou milenkou nebo milence. Někdo chce získat nějaké místo, nějaký úřad, pomoc ve sporu s příbuznými, sousedem. Touží po kariéře. Na někoho lze nasadit vhodnou milenkou. Ale vynášet může i mladý milenec, kterého si vydržuje nějaká náruživá starší šlechtice. Můžeme využít i příslušnost k náboženské sektě či skrývané vyznání. Někdo má nevhodné milostné chování, láska k mladým dívkám či chlapcům. Může jít o nějaký neodhalený zločin, někdo okradl pána. Je hodně věcí, které se dají využít. Než však s někým takovým jednáte, musíte jeho slabiny odhalit,“ vysvětluje trpělivě pan de Concestion, přičemž sleduje bedlivě tvář mladíka. Neunikne mu, nakolik je zachmuřená.

„Tohle není zrovna hezká představa. Nazval bych takové chování obyčejným vydíráním.“

„Nejde opravdu o nic hezkého, pane hrabě. Asi jste si plně neuvědomil, co znamená práce na odhalování intrik a úkladů proti Jeho Eminenci. Zde většinou nejde o hrdinské skutky šlechtice, který s mečem v ruce odvrací úderý zákeřných nepřátel směřující na hlavu Jeho Eminence. Hovořím o skryté každodenní práci. Někdy i docela nechutné, uznávám, když musíte někoho pořádně zmáčknout, abyste získal jeho spolupráci. Když musíte připravit úklad, abyste odvrátil jiný úklad. Mám pochybnosti, zda je taková práce pro vás vhodná, pane hrabě. Možná už chápete, proč jsem začal náš rozhovor tak, jak jsem začal.“

„Začínám vám rozumět, pane. Vše se asi děje v přísném utajení.“

„Samozřejmě. Ale většinou jen někde nesedíte a někdo vám nechodí říkat drby, které zjistil. Mnohdy musíte zajistit sledování nějaké osoby, samozřejmě tak, aby si toho nevšimla. Musíte tedy i cestovat. Musíme vědět, kam taková osoba jela, s kým tam mluvila, s kým se třeba i tajně setkala. I toto

musí někdo řídit. Vidíte, mluvíme o velmi systematické a rozsáhlé práci, která je však ve své podstatě nudná a nezáživná. Nebráním se, abych získal dalšího spolupracovníka. Musím však vědět, že svoji práci budete brát vážně, i když vám nebude přinášet viditelné úspěchy. Nezlobte se za moji upřímnost, pane hrabě, ale při týhle činnosti žádný velký hrdinský skutky neučiníte.“

„Již jsem se rozhodl, jsem připraven. Jsou podezření vyslovené mnou a panem markýzem de Almare opodstatněná?“

„Kdyby nebyla, nehovořili bychom dnes spolu,“ usměje se Joseph, „Nechci vám tajit základní poznatky. Máte pravdu, někteří významní pánové se pokoušejí nastrojít další spiknutí, větší spiknutí, než abychom ho mohli brát na lehkou váhu. Scházejí se podezřelí lidé, zvýšily se styky mezi velmoži. Snaha získat spojence u pana de Cinq-Mars a jeho přátel je patrná. Naštěstí jsou někteří dost neopatrní a pouští si hubu na špacír. Ovšem tušení je jen začátek. Nyní musíme zjistit, nakolik jde jen o plané tlachání a jak vážně své úmysly myslí. Něco chystají, pane hrabě, tato okolnost je naprosto jasná. Naším prvním úkolem je zjistit, kdo všechno je do spiknutí zapleten. Poté začít odhalovat jejich záměry, abychom jim mohli čelit. Nakonec získat nezvratné důkazy, aby mohli být spiklenci eliminováni. Vyhnání ode dvora, internování, zbavení majetku i práv, v krajním případě předání katů.“

„Rozumím, pane. Chápu o čem mluvíte. Ovšem bohužel stále více pochybuji, čím vám já osobně mohu být skutečně prospěšný. Můžete mi prosím odpovědět naprosto upřímně?“ zeptá se pan de Godille a upřeně se zadívá na svého staršího společníka.

„Vaší otázce zcela nerozumím. Chcete naznačit, pane hrabě, že už nemáte zájem se do zmíněné práce zapojit?“ upře na oplátku svůj zrak na mladíka pan de Concestion.

„Ne, ne, tak svůj dotaz nemyslím,“ řekne rychle Armand, „Jsem připravenéj pomáhat ze všech sil. Ale nejsem si jistej, zda vy považujete moji spolupráci za vhodnou a prospěšnou. Mám obavy, abych nebyl využíván jen k tomu, abych čas od času zkusil něco vytáhnout z pana markýze de Almare. Proto se vás ptám přímo, pane, zda skutečně chcete moje služby využívat.“

„Když už jste byl vybrán a doporučen, tak vás určitě využiji, pane hrabě. Máte ostatně nejlepší možné doporučení. Věřím vám sama Jeho Eminence, ale i pan Mazarini či pan de Bouthillier. Budu jejich názor respektovat a zapojím vás naplno do naší práce. Do práce, o které se nikde nemluví a kterou nikdo nevidí. Pokud uspějeme, bude o našem úspěchu vědět jen pár zasvěcených. Na druhé straně vám ale ti mohou významně pomoci ve vaší kariéře. Pokud neuspějeme, Bůh ví, co nás potom čeká.“

„Vy sám však o mně stále pochybujete, je tak, pane?“ dívá se opět ostře mladík, ač v mrzkém osvětlení nemá moc šancí z tváře gardisty cokoli vyčíst. Zvláště, když ten se dokáže velmi dobře ovládat a nedávat svoje emoce najevo.

„Já jsem od toho, abych pochyboval, pane hrabě. Musím zajistit zdar našich opatření a tím pádem i bezpečnost Jeho Eminence. Musím být stále ve střehu. Považuji vás za schopného, statečného a čestného muže, pane hrabě. Ačkoli trochu zbrklého. Snažte se prosím být velmi obezřetný, ať už budete mluvit s kýmkoli.“

„Máte pro mě teď nějaký konkrétní úkol?“

„Kde se budete vyskytovat?“

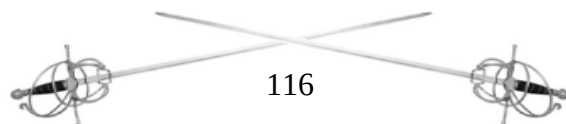
„Mám možnost být buď ve svém bydlišti v Paříži či v Saint-Germain. Pokud však bude nutné, klidně si najdu jiné ubytování.“

„Pane hrabě, v první řadě se vy sám zamyslete, jak byste mohl nejlépe prospět naší věci. Já nebo někdo jiný vás velmi brzo vyhledáme ve vašem domě v Paříži.“

„Zase mám jen čekat?“ nedokáže skrýt velké rozčarování Armand.

„Abych vás uklidnil, pane hrabě, vytváříme určitý plán, jak čelit zmíněné hrozbě. Pravděpodobně brzy dostanete na starost nějakou konkrétní osobu. Asi vám také k jejímu sledování přidělím nějaké lidi. Podrobnosti vám budou sděleny později.“

„Vy celému pátrání po spiklencích velíte?“

„Já jsem jeho součástí, snad mohu říci významnou součástí. Jeho Eminence má stovky různých spolupracovníků na všech úrovních. Ale já budu tím, se kterým budete vy přímo spolupracovat a budeme spolu vyhodnocovat vaše poznatky, ptáte-li se na toto.“

„Děkuji za vysvětlení, pane,“ snaží se zastřít své obrovské zklamání pan de Godille, leč velmi neúspěšně. Svoji práci při rozplétání spiknutí si představoval ve svých snech zcela jinak.

„Vraťte se do Paříže, pane hrabě. Nijak neměňte své zvyky, s výjimkou cvičení s muži gardy Jeho Eminence. Zde buďte zdrženlivější. Pozitíí vás někdo vyhledá. Budete do té doby mluvit s panem markýzem de Almare?“

„Požádal jsem ho o schůzku. Mám ji zrušit?“

„Naopak. Pokuste se ho přesvědčit, aby byl naším skutečným spojencem. Tohle je váš první konkrétní úkol. Pokud vím, on se chce stát v budoucnu diplomatem. Má přístup k nejvýše postaveným podezřelým osobám. Pokud bude ochoten vám čas od času něco říci, bude takové jednání váš velký úspěch.“

„O svém úkolu se mu mohu zmínit?“

„V tom vám poradit nemohu. Musíte sám zvážít, zda vám sdělení pravdy poslouží anebo naopak váš přítel bude daleko ostražitější a vaše přátelství ochladne. Ale i takové chování něco naznačí. Poznáte, jak vážně je pan markýz na naší straně. Znovu vás upozorňuji, musíte být velmi obezřetný. Kdyby totiž pan markýz spolupracoval s druhou stranou, mohl byste být vy sám naším slabým místem. Mohl by on tahat rozumy z vás. Což by následně spiklencům umožnilo zmařit naše připravovaná opatření. Proto mu opravdu nesmíte říkat nic, co on sám již nebude vědět. Rozumíte mi, pane hrabě?“ ptá se dost naléhavým hlasem Joseph, mladíka rozhodně nepovažuje za muže vhodného pro probíranou práci.

„Rozumím, pane. Jsem přesvědčen, že pan markýz nemá zájem, aby moc Jeho Eminence byla podkopána. Pokusím se s ním domluvit na nějaké spolupráci, která pro něho bude přijatelná.“

„Začínáte uvažovat velmi správně, pane hrabě,“ povstane pan de Concestion.

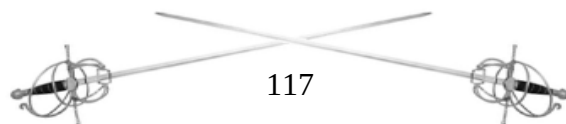
Hrabě odchází z kabinetu a posléze odjíždí ze zámku se značně rozporuplnými pocity. Jeho představy o hrdinské záchraně Jeho Eminence dnes vzaly velmi rychle za své. Naopak dostal opravdu mnoho námětů k přemýšlení.

Musí si přiznat, jeho prvotní představy byly značně naivní. Jeho nová práce nebude nic úžasného. Ba právě naopak. Bude se muset přetvařovat a možná i zneužívat u lidí jejich osobní problémy. Ovšem dostal úkol, ne, on si o takový úkol sám řekl. Proto dobře mu tak. Musí se s tím smířit, byť ho jistě nečeká služba hodná chrabrého šlechtice. Kdo se ale dal na vojnu, musí bojovat. Ač má tahle podivná zákopová válka poněkud hořkou příchut'.

TAJNÉ SCHŮZKY V DOMĚ TAJEMSTVÍ

Markýz de Almare nemá klidné spaní. Dlouho se převaluje a přemýšlí o zítřejším dnu. Když konečně usne, dostaví se nepříjemný sen. Nachází se ve velmi choulostivé pozici v Domě tajemství s Marion de Lorme, když se v ložnici objeví mladý Henri de Taille. S hrozně zakrvácenou košilí se přibližuje, jeho předpažené ruce, pokryté rovněž krví, se k němu vztahují. Snaží se něco udělat, ale nemůže se ani pohnout. Přízrak je blíž a blíž. Marion křičí a on leží na zádech na lůžku a není schopen pohybu.

Otočí se na křičící milenkou a když se znovu podívá na postavu z podsvětí, ta už není nebožtíkem Henrim. Se zlověstným výrazem ve tváři se blíží pan de Cinq-Mars a v ruce drží kord. Ten se povážlivě blíží k jeho nahé hrudi. Chce něco říci, něco vysvětlit, ale nevypraví ze sebe ani hlásku. Těsně předtím, než mu pronikne chladná ocel do prsou, se celý zpocený probudí.

Trvá mu delší dobu, než znovu usne. Když zcela procitne podruhé, svítá. Má velmi nepříjemný pocit, že se mu i v druhém úseku souvislejšího spánku znovu zdálo něco moc ošklivého, ale nemůže si za boha vybavit co.

Do osmi hodin, než ho přijde vzbudit Bastien, se jen tak převaluje. Na jeho žádost mu je snídane přinesena do postele. Moc jí nedá, spíše jen tak uždibuje a drobtý zapíjí teplým mlékem.

„Jak vypadají přípravy v tom domě ... jak mu říkáš?“

„Dům tajemství, Milosti.“

„Dům tajemství. Jak vypadá?“

„Uvidíte sám, Milosti,“ září sluha jak sluníčko, byť jeho tvář hovoří též o velké únavě, „Snad budete spokojen, Milosti. Byli jsme tam s panem Vincentem až do noci. Když jsme se vraceli, začaly se za námi plížit takové podivné stíny. Děkovali jsme Bohu, když jsme dorazili do paláce. V jednu chvíli jsme si mysleli, že nás podřiznou.“

„Až tak nebezpečná byla příprava?“ usměje se markýz, „Je opravdu všechno připraveno?“

„Ano, Milosti. Snad budete spokojen. Vezmete si svoje oblíbené šaty?“

„Chci ty bílémodré, ty saténové. Víš které. Připrav mi je. Vyjdeme hned po snídani.“

„Nechcete se alespoň kousek odvézt kočárem? Nějak tam popadává sníh, je hnusná zima. Kočár by mohl zastavit někde dříve, my pak dojdeme. Zvažte můj návrh, Milosti. Já se vrátím pěšky, ale aby se Vaše Milost nezašpinila a nenachladla.“

„Tam mi připrav přezůvky, které si navléknu na boty. Ten kočár je také k dispozici?“

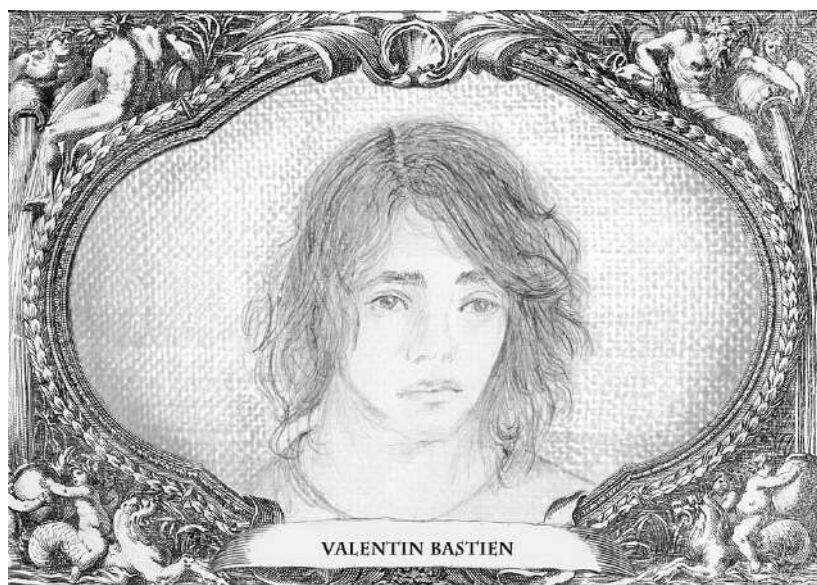
„Měl by být přivezen za hodinu. Pan Vincent ho nepochybně zajistil, nepochybuji o něm.“

„Dobrá, Auguste. Běž se připravit, za dvacet minut mi pomůžeš s oblékáním. Do devíti chci vyjít ... kolik je ... čtvrt na devět. Ano, do devíti bychom měli mojí úpravu stihnout,“ podívá se na hodiny markýz, „Auguste, řekni lazebníkovi a dalším, co ti budou pomáhat s mým holením, česáním, oblékáním a kdo ví s čím ještě, aby dnes byli obzvláště rychlí a zruční.“

„Ano, Milosti,“ přikývne Bastien, byť má své výhrady. Úprava mladého pána je obřad, nedá se odbýt za pár minut. Ale nic neříká a postupuje přesně podle pokynů. Sám si připravuje oblečení, musí se pořádně nabalil, vždyť ho čeká štrapáce v pařížských ulicích a pak i její pokračování v roli kočího.

Následně Auguste asistuje u příprav svého pána, který končí krásně navoněný, upravený a oblečený. Čas přetáhnou asi o půl hodiny.

Markýz poté pouze v doprovodu svého sluhy vyjde z paláce, na svých botách uvázané kožené přezůvky. Několikrát sebou málem švihnou na zledovatělé cestě. Zadýchaní a promrzlí dorazí k Domu tajemství. Po zabouchání se dveře otevrou.

Vstoupí do chodby, osvětlené velkým svícem. Vítají je dva mladíci v anonymních rudobílých uniformách, dárku od správce Burdaina. Jelikož je i na chodbě značný chlad, je vidět, jak se lehce chvějí zimou, ale snaží se být stateční. Jejich mladistvé tváře však září úsměvy, jsou hrdí na svoji práci. Vlastně ani oka nezamhouřili, stále bylo co dělat. Ale jejich jemnou a mladou kůži v obličejí ponocování nijak nepoznamenalo, jen zarudlé oči prozrazují jejich noční marathón.

„Vaše Milosti, toto je můj mladší bratr Valentin,“ uklání se uctivě Auguste, „Už mu bylo patnáct let. I když je trochu hubený, tak má dost sil.“

Bude vám velmi rád a dobře sloužit. Dohlédnu na něho,“ dodá s povýšeností staršího bratra.

„Děkuji, Vaše Milosti, za příležitost,“ hluboce se ukloní hoch. Hlas mu trochu přeskakuje do pištění, i když se snaží nasadit co nejhlubší tón. Je podobný svému bratrovi, černé husté vlasy, protáhlý obličej. Jeho vytáhlá postava opravdu vykazuje znaky hubenosti. V jeho pohledu nejde přehlédnout prvky bystrosti a odhodlání jako u staršího bratra.

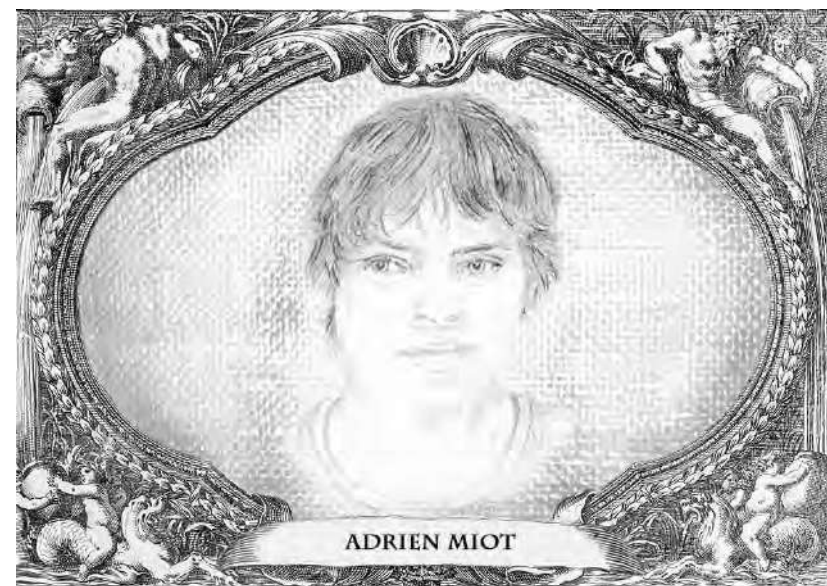
„Tohle je můj bratranec Adrien. Už mu bylo sedmnáct let. Je taky pracovitý a navíc je silný. Dobře zastane svoji práci a také je schopen ohlídat váš dům.“

„Jsem Vaší Milosti velmi vděčný za možnost Vaší Milosti sloužit, Vaše Milosti,“ ukloní se druhý mladík. Má kulatější obličej, husté hnědé vlasy, urostlou postavu. Představuje typ řeckého atleta. Jeho hlas zní příjemně a i celková jeho vizáž působí zdvořilým a solidním dojmem.

„Promluvíme si, až Auguste odejde. Teď mě proved'te po domě a ukažte, co jste stačili připravit,“ řekne pan de Almare odměřeně, ale snaží se o milý úsměv. Snad mu nezmizí, až zhodnotí jejich práci.

„Prosím, Vaše Milosti,“ ukáže na dveře do kuchyně Adrien Miot.

Vstoupí do prostor, odkud se line vůně pečeného masa, škvařeného tuku i vařené zeleniny. Místnost je uklizena, podlaha vyřena, prach setřen a kuchyňské náčiní umyto. Na tácech se nachází mnoho dobrot, které přinesli již připravené po ránu. V rohu stojí několik láhví různého vína a likérů. Na velkém kuchyňském stole leží další hromada jídla. Většinou již hotového, ale zatím bez ladu a skladu. Kuchyní se začíná linout teplo, dřevo praská ve velkých kamnech v rohu. Markýz ještě jednou vše přelétne pohledem a s pokýváním hlavy beze slov odejde. Mladíci zklamaně kráčí za ním.

Schodiště je vždy na odpočívadle osvětleno svíčkami ve svícnech zavěšených na zdi. Když otevrou dveře ve druhém patře, udeří je do nosu vyzývavá vůně, kterou v salóнку rozprášili. Zároveň je přivítá i teplo sálající z krbu. Salónek je vzorně uklizen, potahy vyprášeny a prostor decentně osvětlen. Celé prostředí působí příjemným dojmem, je vytvořena intimita pro specifické schůzky. Kluci zde nepochybně odvedli velmi dobrou práci.

„Prosím, Vaše Milosti,“ otevře s mírnou úklonou dveře Valentin, pak učiní krok stranou. Markýz vstoupí a málem si hvízdne překvapením. Skutečné teplo, opět dráždivá, ale ne

zase přehnaně agresivní vůně. Nové tmavočervené závěsy v oknech, vše nablýskané. Postel s nebesy je přímo kouzelná. Barvy závěsů i pokrývky směřované do světlé hnědočervené barvy ladí s nábytkem, zářivě bílé povlečení vytváří působivý kontrast. Svícen na malé almaře zajišťuje opět intimní osvětlení a celé místnosti dodává skoro pohádkový nádech.

Markýz se vrátí do salóнку, kde na něj civí všichni tři mladí sluhové. Skoro mu visí na rtech, jsou na svoji práci hrdí a chtějí od něho slyšet pochvalu. Pierre si je jejich tužby dobře vědom. Postupně se podívá na všechny tři příbuzné.

„Odvedli jste dobrou práci. Jsem s vámi velmi spokojen,“ řekne. Obličej mladíků se rozzáří ještě víc. Už vůbec nelitují probdělé noci.

„Jaké jsou další rozkazy, Vaše Milosti?“ zeptá se nesměle Valentin.

„Než tvůj bratr odejde, aby splnil moje příkazy, musím vám ještě něco říci. Tento dům, který Auguste tak přiléhavě nazval Dům tajemství, mi bude sloužit pro různé tajné schůzky. Musím vyžadovat,

abyste byli naprosto diskrétní a nikomu se nezmiňovali o tom, co zde uvidíte. Pokud toto dodržíte, budete se mít dobře. Pokud však ne, budu z toho mít velké nepříjemnosti a vy také. Věřím, že máte zájem si udržet tuto práci a podle toho budete postupovat.“

„Auguste nám toto už řekl,“ promluví za oba opět Valentin, „Můžete se na nás spolehnout, Vaše Milosti. Nemáme tušení, komu ten dům patří a Vaši Milost jsme nikdy neviděli. Nikdy tady Vaše Milost nebyl.“

„Takový slib mi zatím stačí. Později vymyslíme, komu vlastně sloužíte. Nějakého pána mít musíte. S tím si ale teď nedělejte starosti. Vyprovoďte Augusteho, zkontrolujte, zda je všude přiloženo a pak se sem vraťte. Chci vám ještě říci pár slov.“

Všichni tři se ukloní a opustí salón. Pan de Almare si odloží plášť a posadí se do pohodlné sedačky. Rozhlíží se po místnosti bez oken, ale se třemi zavřenými dveřmi. Tak se jim povedlo dům připravit. Teď sem ještě nepozorovaně dostat Marion de Lorme. Stále má z blížící se schůzky horší a horší pocit. Nemůže ze své paměti vymazat ošklivý sen. Z nepříjemného rozjímání ho vyruší až příchod obou mladíků. Uctivě se ukloní a v pozoru zůstanou stát u dveří očekávajíc další rozkazy.

„Vino, co je ve vitríně zde a v ložnici, je čerstvé?“ zeptá se markýz.

„Samozřejmě, Vaše Milosti. Staré jsme z karaf vylili, vymyli je a naplnili čerstvě přineseným. Bohužel si nejsem jist, v které karafě je které. Za to se omlouvám, Vaše Milosti,“ promluví Valentin.

„Nevadí. Nalijte mi malý pohárek nějakého u nich.“

Chtějí vyrazit splnit příkaz oba, nakonec je rychlejší Augusteho bratr. Když podává pánovi pohárek, ruka se mu lehce chvěje. Šlechtic se napije, zatváří se spokojeně.

„Jste ochotni v domě bydlet?“ zeptá se.

„Ano, Vaše Milosti. Jestli si bude Vaše Milost přát. Zatím můžeme přespávat v kuchyni u kamen, potom by se snad mohla najít nějaká místnost,“ ujme se slova znovu patnáctiletý Valentin. I když je mladší, je hovornější. Asi po svém bratrovi.

„Kde byste si chtěli udělat ložnici?“

„Ve sklepě je místnost, která by se k tomu hodila, Vaše Milosti. Je blízko u dveří i u kuchyně. Její zařízení je taky skoro hotové. Nijak to však nespěchá, Vaše Milosti.“

„Budete udržovat dům. Možná sem delší dobu nepřijdu a pak zde třeba budu mít více schůzek za sebou. Musíte však být stále připraveni na moji návštěvu. Vždy tady bude jeden z vás. Spojení budeme udržovat přes tebe, Valentine, respektive přes tvého bratra. Řekl vám Auguste, kdo jsem?“

„Ano, Vaše Milosti. Ale vlastně nevíme kdo Vaše Milost je.“

„Vy moje jméno znát můžete. Hlavně o mně nesmíte nikde mluvit. Budete se tu mít dobře, když mě poslechnete. Domluvíme se na pravidlech, které budete dodržovat. Místnost dole ve sklepě bude vaše. Do prvního a druhého patra budete chodit pouze za účelem úklidu a když vás o to požádám. Auguste zařídí, abyste ve svém kutlochu měli brzy zařízená lůžka a donesou vám tam i další nutné vybavení. Vy naopak dáte do pořádku všechny místnosti v domě. Postupně. Pochopili jste, co mám na mysli?“

„Ano, Vaše Milosti. Smíme se zdržovat pouze ve své místnosti.“

„Nechci vám zakazovat, abyste tady případně měli nějakou návštěvu. Stejně byste mě neposlechli, kdybych vám takový příkaz vydal. Ale pokud se tak stane, tak žádná návštěva nepůjde dál než do vašeho pokoje a kuchyně. Pokud budete vědět, že mám přijít, nebude v domě žádný kamarád nebo přítelkyně. Jste mladí a určitě se vám zapalují lýtka. Ovšem mě a moji návštěvu tu nikdy nikdo jiný kromě vás nezahledne. Rozumíte?“

Oba dva horlivě přikyvuji.

„Dnes,“ pokračuje markýz, „mě navštíví nejprve jedna mladá dáma. Budete se snažit se s ním setkat co nejméně. Nikdy jste ji neviděli. Přiveze ji Auguste a ten nás taky obslouží. Valentin bude v kuchyni a ty Adriene, budeš v té době hlídat kočár. Odjedeš s ním kousek dál. Až bude potřeba, tak pro tebe Auguste přijde a dámu zase odveze. Pokud ji náhodou zahlédnete, tak na ni okamžitě zapomenete. Ještě jednou připomínám, nikdy nebudete nikomu vykládat nic o tom, co jste tady viděli či slyšeli. Ani

své dívky či nějakému kamarádovi. Opakuji vám tento pokyn znovu, protože jeho dodržování je zásadní předpoklad, abych s vámi byl spokojen.“

„Slibujeme, Vaše Milosti,“ ukloní se znovu hluboce Valentin, „Oba jsme šťastní, že nás Vaše Milost přijala do svých služeb. Auguste o Vaší Milosti mluvil vždy jen dobře.“

„Snad vám nevykládal žádné podrobnosti z mého paláce.“

„Naprosto nikdy, Vaše Milosti. Jen o Vaší Milosti mluvil hezky. Vaše Milost je velmi dobrý a uznalý pán,“ řekne rychle Bastien mladší.

„Pro tuto chvíli jsme hotovi. Až přijede zmíněná dáma, chci mít připraven oběd. Jak jsem řekl, obslouží nás Auguste. Ale vy jídlo připravíte. Umíte vařit?“

„Já docela ano, Vaše Milosti,“ ozve se poprvé Miot.

„Tak se předved', Adriene. Na večer jsem pozval jednoho svého přítele na večeři. Pokud nebude stačit jídlo, co jste zatím nakoupili, zajistíte pro nás večeři. Snažte se ale chovat nenápadně i v okolí. Nenavazujte žádné důvěrné vztahy s místními obchodníky. Adriene, mezi půl dvanáctou a dvanáctou hodinou bude připraven oběd. Na osmou hodinu večerní pak večeře. Taky pro dva.“

„Ano, Vaše Milosti,“ přikývne oslovený.

„Můžete jít. Odneste můj plášť a někam ho uložte. Později budeme muset vyřešit můj šatník a najít místo, kam bych mohl ukládat svoje osobní věci.“

„Pokud mohu navrhnout, Vaše Milosti, zde v tomto patře je ještě jedna místnost. Do ní by mohla Vaše Milost umístit své věci, až ji upravíme a zatopíme v ní,“ osmělí se Valentin.

„Máš dobrý nápad. Domluv se s Augustem,“ pochválí markýz aktivitu sluhy a pohybem ruky oba mladíky propustí. Když za sebou zavrou dveře, protáhne se na sedačce a spokojeně se napije. Oba noví sluhové na něj učinili dobrý dojem.

Čas se vleče zoufale pomalu. Ostatně jako vždy, když nemáte nic na práci než sledování hodinek a vyčkávání. Pierrovi není dvakrát příjemně po duši a jeho napětí se zvyšuje, jak se blíží čas schůzky. Krátce před půl dvanáctou se ozve zaklepání a po vyzvání se objeví rudý obličej Augusteho.

„Vaše Milosti, přivezl jsem návštěvu pro Vaši Milost,“ oznamuje.

Pan de Almare vyskočí ze sedačky a vyjde vstříc zakuklené postavě, jež vstupuje za sluhou. V době mrazů není podezřelý, když z postavy není téměř vidět holá kůže. Jen těžko by ve zmeti těch hadrů a šál někdo hledal okouzlující dámu. Ta se začne rozbalovat a nepotřebný oděv odkládat do náručí Bastiena. Ten si vzpomene na chvíli, kdy mu přejížděla prsty po jeho nahé hrudi a zachvěje se. Její působivá vůně ho nenechává klidným, klopí zrak, aby na ni nemusel pohlédnout.

„Vítejte v mém domě, drahá Marion,“ ukloní se zdvořile markýz, jakmile se vylíhne do své obvyklé krásy.

„Tohle je váš dům?“ rozhlídne se návštěvnice pobaveně dokola.

„Ano. Můj sluha, jehož jste právě zatížila vším tím šatstvem a kterému není vidět ani ten jeho šibalský kukuč, ho nazval Domem tajemství. Musím se omluvit za případné nedostatky, připravili jsme ho narychlo, delší čas byl bez obyvatel,“ dodá pan de Almare vcelku zbytečně.

„Dům tajemství? Jak přiléhavý název. I tento salónek je kouzelný, přímo vybízí k dobré náladě,“ odvěti ona a znovu se rozhlédne kolem dokola.

„Kdyby madam viděla tu místnost vedle ...,“ uklouzne sluhovi a jen co svá slova vypustí z úst, hořce svého počínu lituje. Koutkem oka postřehne zlostný pohled, kterým po něm šlehne jeho pán, ještě více skloní hlavu. Marion se však k němu obrátí.

„Jakou místnost máš na mysli, Auguste?“ zeptá se, natáhne ruku, uchopí mladíka za bradu a nadzvedne jeho hlavu. On se chvěje od kštiny až k patě, „Ukaž mi ji!“

„Tam ... tam za těmi dveřmi ...,“ koktá sluha a oběma rukama plnými šatů ukazuje na dveře ložnice. Ona se mu podívá do očí, které on rychle sklopí, pak na hostitele, který nijak nereaguje. Proto sama udělá pár kroků a otevře naznačené dveře. Zůstane na prahu, chvíli se rozhlíží. Pak dveře znovu zavře a pobaveně se podívá na oba mladíky.

„Velmi dobře sešrané, milý Pierre,“ zasměje se, „Cvičili jste s Augustem dlouho, jak mě přimět, abych si prohlídla vaši ložnici? Musím uznat, nechala jsem se nachytat.“

„Není hezká?“ usměje se i markýz, který pochopí, že nemá smysl nic vysvětlovat. Nakonec to neudělal jeho sluha špatně. Ona už ví, že je vedle připraveno prostředí pro jiné povyražení než je jen oběd a společenská konverzace. Bude na ní, zda práh té místnosti překročí či nikoli.

„Máte vkus,“ řekne ona s úsměvem.

„Prosím, posaďte se. Auguste odnese vaše převlečníky a jistě co nejrychleji tady bude s malým obědem. Tento dům je moje improvizované pracoviště, nesmíte čekat žádné zázraky.“

„Vaše pracoviště? Fuj, to zní hrozně. Tak schůzka se mnou je pro vás práce?“

„Omluvám se za naprosto nevhodně použitý termín, drahá,“ posadí se markýz rovněž a hned si sype popel na hlavu.

„Máte tady takové pracovní schůzky často?“

„Jste první, s kým jsem se zde setkal,“ odvěti on s úsměvem, už se uvolnil a nervozita z něho spadla.

„Alespoň v něčem jsem první,“ zasměje se ona nahlas a podívá se mu do očí. Vydrží její pohled, který je dost výmluvný. Pokud se něco hrubě nepokazí, nemusí dnes zůstat jen u oběda.

V podobném žertovném duchu, s mnoha skrytými eroticky zabarvenými narážkami, pokračuje jejich nezávazná konverzace. Auguste přinese vkusně upravené jídlo, z něhož si sice mnoho nevezmou, ale i tak musí ocenit jeho kvalitu. Popíjejí sherry a než se nadějí, je téměř půl jedné. Sluha odnese zbytky hlavního chodu a vymění je za tácy s ovocem, jednohubkami a zákusky. Pak s úklonou opustí místnost, aby se zase chvěl zimou před dveřmi a čekal, zda ho zavolají.

„Chtěla jste se mnou mluvit o něčem závažném, jak jsem pochopil,“ dotkne se markýz poprvé možného tématu schůzky. Pokud ovšem nešlo jen o záminku ke schůzce.

„Pierre, nebudu dlouho chodit kolem. Velmi jste mě zaujal. Jsem pro vás rovněž přitažlivá?“ jde ona rovnou na věc.

„Neznám muže, pokud je orientován na ženy, pro kterého byste nebyla přitažlivá,“ odvěti on a jejich pohledy se opět dlouze setkají. Není třeba slov, aby pochopili, že oba touží po tom samém. Ochutnat jeden druhého.

„Možná bychom si mohli prohlédnout vaši kouzelnou místnost vedle,“ řekne ona zcela jasně, co má následovat.

„Jste přítelkyní pana podkoního, který ...,“ udělá on poslední pokus, jak zůstat rozumný, ale spíše proto, aby ulehčil svému svědomí.

„Který bez váhání běhá za kněžnou de Gonzague, o dalších jeho avantýrách nemluvě,“ přeruší ho ona rázně, vzápětí dodá smířlivěji, „Mám Henriho ráda, to však neznamená, že i já nemohu ochutnat jiné ovoce. Zvláště když vypadá tak přitažlivě.“

Pierre pochopí, že další část dnešní schůzky je neodvratně narýsovaná. Povstane, zdvořile pomůže své společnici a vede ji k dveřím ložnice. Ještě nejsou zavřeny a už započnou jejich vášnivé polibky. On nohou zaklapne dveře a oba, pokračujíc ve zkoumání ústních dutin, se pomalu točí směrem k lůžku. Oděvů se zbavují společně, vzájemně si pomáhají, přičemž neustávají v laskání jeden druhého. Milostný akt je divoký, ale v provedení markýze i dostatečně něžný. Určitě oproti panu podkonímu. Kromě pár citoslovcí, daleko častějších a intenzivnějších vzdechů a stenů, po celou dobu ani jeden z nich nepromluví.

Krátce po vyvrcholení, když se trochu vydýchá, vstane Pierre a zamíří k menší almaré. Nalije dva pohárky vína, které mu tam chytře sluhové připravili a vrací se do postele. Ona mezitím vklouzne pod zmuchlanou podušku a pozoruje jeho mladistvé tělo, když se k ní blíží. V odkládání oděvů byli důslední, oba skončili, jak je Pán Bůh stvořil, aby jim nic nekazilo prožitek z jejich tělesného splynutí. Beze slov jí podá pohár, sám zapluje pod pokrývku. Přiřknou si a napijí se. Akt proběhl, už ho nejde vzít zpět. Oběma se společný prožitek líbil, otázkou je, zda by stejný názor měla i jistá vysoce postavená osoba.

„Máš tu opravdu nádherný pelíšek,“ otáčí hlavu na polštáři Marion, dívá se na látkou potažené nebese postele i útulné prostředí ložnice.

„Nelhal jsem. Jsem v tomto domě opravdu poprvé. Kdysi ho však používala moje matka. Dali jsme ho dohromady vlastně za dvacet čtyři hodin,“ odvětlí markýz.

„Opravdu skutečně premiéra tvého hnízdečka lásky?“

„Ano. Lepší zasvěcení tohoto domu jsem si nemohl přát,“ nakloní se on nad ní, přivoní k jejím vlasům a pak ji políbí na šíji.

„Věřím, že se tady nesetkáváme naposledy,“ vrátí mu ona polibek a chňapne zuby po jeho bradavce.

„Setkání je pro nás nebezpečné,“ nemůže si on pomoci a musí na nepříjemnou okolnost jejich nového vztahu upozornit.

„Když budeme opatrní, tak ne. Jsi moje mladoučké sladké tajemství, které si hodlám uhájit,“ řekne rozhodně o sedm let starší Marion.

„Jak myslíš. Ale musíme být opravdu obezřetní. Říkala si, že máš nějaký naléhavý problém. Šlo jenom o záminku nebo se opravdu něco děje?“

„Hlavně šlo o záminku,“ připustí ona, „Víš, když jsem tě tenkrát viděla, tam u tebe, tak jsem od té doby po tobě hrozně toužila. Nemohla jsem si pomoci.“

„Když se ti podařilo naplnit svoje přání, neopadne tvůj zájem o mou osobu?“ zeptá se on pragmaticky.

„Co se podařilo? Myslíš si snad, že jsi mě nějak uspokojil? Tak to se mýlíš. Tohle bylo jen letmé seznámení. Skutečné poznávání teprve přijde,“ zatváří se ona naoko rozhořčeně, pak zajede rukou pod pokrývkou do míst, kde on skrývá své mužství, „Doufám, že mi ještě něco předvedeš. Nemysli si, mě tak rychle neodbudeš!“

„Jsem vám zcela k dispozici, má drahá,“ naznačí on zdvořilou poklonu a vzápětí jím projede slastný pocit, když její ručka projeví aktivitu hluboko pod pokrývkou.

„Bohužel mám malou starost,“ ustrne pohyb její ruky, „Týká se le Granda. Je asi hloupé o tom mluvit, když tady tak ležíme.“

„Asi ano,“ usměje se, „Nicméně, co máš za problém?“

„Mám o něj strach. Je tak lehkovážnej. Mám strach, že se zaplétá do nějakých nepředložeností. Stále nadává na kardinála Richelieua. Bojím se, aby neudělal nějakou hloupost.“

„Ty o tom něco víš?“ zeptá se on a zkoumavě se na ní podívá.

„Já? Ne, vždycky mě odbude. Ale cítím něco špatného, něco naznačil. Myslela jsem, jestli ty o tom něco nevíš,“ vrátí mu teď ona intenzivní pátravý pohled.

„Neznáme se tak dobře, abych byl do jeho případných plánů zasvěcen,“ zavrtí on hlavou.

„Asi si tě docela oblíbil. Je mi s tebou dobře a mám tě ráda. Ale jeho taky. I když je někdy hrubej a vleze do každý postele, která mu přijde do cesty. Nechci, aby se mu něco stalo,“ dodá ona.

„Bohužel, nemohu v tomto sloužit.“

„Jen jsem chtěla, kdybyste se o něčem takovém náhodou bavili, aby ses mu pokusil domluvit. Aby neudělal nějakou blbost.“

„Mám bohužel pocit, že si náš drahý Monsieur le Grande od nikoho radit nedá. Tím méně od někoho, koho zná jen pár měsíců,“ pokrčí on rameny.

„Nechme toho,“ řekne ona, dopije skleničku a odloží ji na malý stolek vedle lůžka, „Budu se muset za krátko vrátit, je škoda ztrácet čas. Tak ukaž, co mi ještě můžeš nabídnout,“ zatváří se požívačně, nadzvedne pokrývkou na jeho straně postele a vzápětí pod ní zmizí její hlava.

Marion de Lorme setrvá v hnízdečku lásky v Domě tajemství až do tří hodin. Během té doby rozhodně nezahálejí a provádějí intenzivní poznávání svých těl. Pak nastoupí opět starší z bratrů Bastienů, aby nejprve pomohl dostrojit a posléze odvezl novou milenkou svého pána.

„Auguste, vrať potom kočár do mého paláce a přijď sem pěšky. Další ti řeknu potom,“ dostane sluha pokyny.

Markýz, oblečený pouze v domácím plášti, se po odchodu Marion vrátí do ložnice. Sám osobně přiloží do krbu a znovu vklouzne pod pokrývkou. Zaposlouchá se do praskání dřeva. To, co se dneska

stalo, ho možná bude mrzet, ale nelituje. Zase poznal další kouzla lásky. Nebezpečí s tím spojené ještě více podněcovalo jeho vzrušení. Jen aby se tu ještě někdy Marion objevila, snad jejich vztah neskončí dnešním odpolednem. Vráti se ve vzpomínkách o desítky minut zpět a s úsměvem na tváři usne.

Kolem osmé hodiny večerní vyčkává v salónku markýz de Almare příchod svého přítele. Auguste se již dávno vrátil. V kuchyni se připravuje večeře, v kamnech praská dřevo a od nich se šíří životadárné teplo.

„Jídla v poledne se moc nedotli,“ poznamená Valentin ke svému bratrovi, „Myslíš, že jim můžeme dát znovu to samý? Je to vhodný?“

„Tak to trochu upravte, ať to vypadá jinak. Jídla je tady dost,“ mávne rukou Auguste.

„Myslíš, že jim nechutnalo? Tak jsem se snažil,“ říká s lítostí v hlase Adrien.

„Co tě nemá. Ti neměli pomýšlení na jídlo. Určitě si pořádně vyzkoušeli tu krásnou ložnici,“ ušklíbne se Bastien mladší.

„Valentine! Pozor na jazyk!“ okřikne ho Auguste, „K tvým povinnostem patří mimo jiný bejt hluchej a slepej! Jestliže má pán nějakou návštěvu a místo jídla se oddávaj jinejm radovánkám, tak si nemůžeš dovolit ani ceknout! Chceš přijít vo práci už první den?“

„Já to tak nemyslel,“ sklopí hlavu mladší bratr.

„Dejte si pozor na to, co říkáte,“ varuje oba mladíky Auguste, „Nepřísluší nám, abysme hodnotili naše pány. My jim máme sloužit a starat se, aby byli spokojený. Když budou spokojený, tak na nás budou vlídný a budeme spokojený i my. Sloužím u pana markýze krátce a kdybych vám řekl, co jsem zažil, tak byste se červenali až za ušima. Ale vím, co se sluší a patří a tak všechno zůstává tady!“ dodá důrazně a poklepe si na svoji hlavu.

Vyruší je zabouchání na vstupní dveře do domu. Auguste rukou zadrží Miota a jde otevřít sám. Dle očekávání, zahalen v tmavém plášti, čeká u zdi hrabě de Godille. Bastien ho uctivě přivítá a odvede do salónku, kde mu vyjde v ústrety jeho přítel a hostitel. Po několika zdvořilostních frází se oba šlechtici posadí. Auguste jim nalije pohár chambertinského vína.

„Docela jste mě zaskočil volbou místa setkání,“ řekne zachmuřeně hrabě, jemuž se vybavily hodně nepříjemné vzpomínky.

„Omlouvám se, ale nevymyslel jsem nic jiného. Víím, co se tady stalo. Chtěl jsem zachovat utajení našeho setkání a napadl mi tento dům. Ujišťuji vás, také mám stísněný pocit.“

„Možná nejsem vaší první schůzkou,“ usměje se Armand.

„Z čeho tak usuzujete?“

„Mám dobrou nos. Ten dámský parfém cítím velmi dobře.“

„Vám také nic neunikne, drahý příteli,“ zatváří se tajemně Pierre, „Máte pravdu, odpoledne tu byla jedna dáma. Využil jsem však tento dům dnes poprvé.“

„Máte to tady hezky zařízený. Pokud si vzpomínám, tak tenhle dům patřil vaší matce. Omlouvám se,“ dodá hrabě rychle, když spatří kyselý obličej svého přítele, „Nemohu si však pomoci. Už toho nechám, vida, vaši sluhové nám už nesou něco k snědku,“ obrátí svůj zrak ke dveřím, do nichž vstoupili bratři Bastienové s večeří.

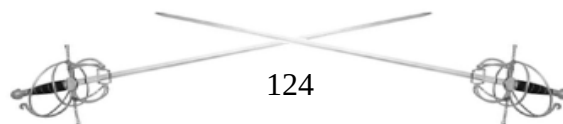
Pustí se do jídla, jako by oba hledali vhodná slova pro další rozmluvu. Armand pochopí, že už nemůže mluvit o minulosti, Pierre se zase cítí provinile, neboť pozval hosta do míst, kde byl zabit jeho nejlepší přítel Henri.

„Mluvil jsem s kardinálem Richelieu a pak i s dalšíma lidma,“ prohodí hrabě, když polkne další sousto a zapije ho vínem. Někdo mlčení prolomit musí.

„Jak audience probíhala?“

„Mohu vás ujistit, nebezpečí berou velmi vážně. Podle mého mají zprávy z více zdrojů a uvědomují si, že se něco velkého chystá.“

„Zmínil jste moje jméno?“

„Ano. Pan kardinál byl potěšen, že jste na jeho straně. Osobně se domnívám, že tenhle podle úklad nevyjde. Ale jak jsem pochopil, tahle intrika je velmi vážná. Asi do ní může být zapleteno mnoho lidí.“

„Asi ano. Mám z toho všeho velmi špatný pocit. Jak jste pochopil vy osobně?“

„Já osobně,“ protáhne Armand, „Budu k vám upřímný. Dostal jsem za úkol pomáhat při rozplétání tohohle spiknutí. Mám však obavy, že moje role bude jen zanedbatelná. Kardinál má mnoho oddaných a zasloužilých služebníků, který pro něho bedlivě sledují vlastně úplně všechno. A možná taky všechny.“

„Mám si na vás dát pozor?“ usměje se poněkud bolestně Pierre.

„Snad ani nemusíte. Dejte si ale pozor, abyste se do něčeho nezapletl. Nevím, jak silná je nepřátelská strana, ale jsem si jistý, že služebníci pana kardinála nespějí. Když jsem se bavil s jistými lidmi, byl jsem až překvapený, co všechno vědí.“

„Opravdu nás všechny sledují?“ zvedne zrak pan de Almare a zachvěje se.

„Vás osobně asi ne. Ale pokud se stýkáte s některými lidmi, tak se o tom druhá strana dozví. Nevím, kdo donáší, ale řekl bych, že mají dobře propracovaný systém špiclů.“

„Budete mě sledovat? Nebo pozorovat, zkoumat?“ zeptá se markýz přímo.

„Já určitě ne. Ale pokusím se vás přesvědčit, abyste mi případně řekl, pokud zjistíte něco závažného. Nechci vás urazit touto žádostí, ale jestliže nepřátelé pana kardinála plánují možná i jeho vraždu, může každá maličkost pomoci. Sám jste říkal, že nemáte zájem, aby jeho nepřátelé vyhráli.“

„To jsem řekl a na svém názoru nic neměním. Nechci však být jedním z mnoha donašců. Právě s tím mám velké problémy. Není správné, jak někteří lidé opakovaně intrikují proti panu kardinálovi. Ale také se mi přičí zneužívat jejich důvěry.“

„Asi vás chápu,“ přikývne hrabě, „Rozhodně nic takového po vás nechci. Bohužel mám vážný obavy, co se bude dít. Příteli,“ mluví teď naléhavě, „v blízké době se může odehrát něco velmi závažného, něco, proti čemu byla aféra s vaším narozením či odstranění hraběte de Prieu jen legrace. Nemám s tím vůbec žádné zkušenosti a jsem z toho dost zmatený.“

„Ani já se stále pořádně nevyznám v tak vysoké politice. V tom jsme na tom stejně. Víte,“ zamyslí se Pierre, „hodně jsem o všem přemýšlel. I o nabídce pana Mazarina. Pomalu začínám litovat, že jsem ji nepřijal. Můj současný způsob života se mi líbí, ale mám strach, abych se nezapletl do nějaké špinavosti. Neumím v tom chodit, lehce by se mohlo stát, že bych se ocitl v podezření z něčeho, co vůbec nemám v úmyslu.“

„Právě proto by bylo dobrý, kdybyste s námi spolupracoval. Dal jednoznačně najevo, že jste na straně pana kardinála. Mohu vám slíbit, že s vámi budu jednat upřímně. Nebudu se z vás snažit tahat rozumy. Řeknete mi jen to, co budete chtít. Vážím si našeho přátelství a nechci, aby moje současná práce mezi nás vstoupila.“

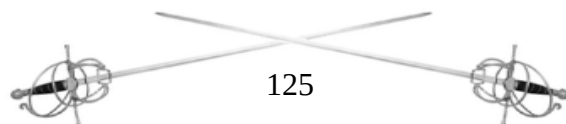
„Jsem vám za takový postoj a vlastně i nabídku vděčný. Ani já se vás nebudu ptát na vaši práci, abych vás nepřiváděl do rozpaků. Budu se snažit v této záležitosti zůstat neutrální. Pokud je vůbec možné zůstat v tak závažné věci neutrální. Přeci jenom jsem v určitém styku s lidmi, kteří mají na pana kardinála velmi vyhraněné názory.“

„Chci vás požádat o něco jiného,“ odloží kus pečeně Armand, napije se a pokračuje, „Byl bych vám vděčný, kdybyste se občas mohli sejít a já bych s vámi probral některé poznatky. Nechtěl bych, abyste mi na kohokoli donášel, ale abyste například potvrdil moje podezření či pochybnosti. Je takovej postup pro vás přijatelný?“

„V takové formě asi ano. Nemám v úmyslu se nijak angažovat v případném spiknutí, i kdyby mi byla účast nabídnuta. Což se ale asi bohužel netýká našeho přítele hraběte de Aboa. Ten už je možná zapleten více než dost.“

„Z čeho tak soudíte?“

„Jde jen o můj pocit. Ostatně znáte jeho názory. Jenže tady jde dle mého o takovou věc, která ho může lehce semlít. Neumím posoudit, zda si závažnost plně uvědomuje,“ povzdechne si markýz.

„Tak se ho zeptejte. Zkuste ho přesvědčit, aby si dal pozor. Zachránil mi nedávno život a mrzelo by mě, kdyby měl problémy.“

„Možná s ním zkusím promluvit. Někde cestoval, ani nevím, kde byl. Předtím mě varoval, abych byl v této záležitosti zdrženlivý.“

„Netuším jakými povinnostmi budu pověřen. Bylo by možný vás za čas požádat o další schůzku? Klidně zase tady.“

„Nic proti tomu nemám. Vždycky vás rád vidím. S vámi si nemusím na nic hrát, nic předstírat,“ řekne Pierre, pak se šibalsky usměje a dodá, „I když teď nevím, když jste tím tajným agentem kardinála.“

„Tajným agentem?“ rozesměje se hrabě, „Tak to určitě nejsem. Sám jsem zvědavý, jestli mě někdo vůbec bude brát vážně.“

„Jak vážně s vámi počítají, asi brzo zjistíte. Přeji vám úspěch, zcela upřímně. Auguste!“ zvolá pan de Almare.

„Ano, Vaše Milosti?“ vstoupí vzápětí sluha.

„Můžeš jídlo odnést. Přines nám láhev nějakého dobrého vína a něco k tomu.“

Sluha se hluboce ukloní a okamžitě plní příkaz. Zavře dveře zvenku.

„Pokud byste vy nabyl dojmu o vhodnosti se sejit, pošlete mi vzkaz. Budu teď bydlet výhradně v Paříži. Kdybych nebyl doma, určitě se tam bude vyskytovat Maurice nebo Vincent. Můžete mi tam nechat vzkaz,“ vrátí se k předchozím myšlenkám Armand.

„Možná nám naše spolupráce a rozhovory vzájemně pomůžou se v těch spleťtých vztazích a intrikách alespoň trochu vyznat. Postupně zjišťuji, jak velký problém znamená nacházet se v blízkosti významných osobností našeho království,“ nastíní vzájemnou možnou kooperaci Pierre.

„Máte úplnou pravdu. I když vy jste na tom určitě líp. Na rozdíl od vás vím úplný hovno. Snad vás ten výraz nepohoršil, ale nepřicházím na žádný výstižnější.“

„Budeme se dále vídat na našich sešlostech?“

„Ano, bylo by podezřelý, kdybych na ně přestal chodit. Ale pokud spolu budeme mluvit, tak vždycky jen o počasí,“ zasměje se trochu křečovitě hrabě.

„Pochopitelně. Všichni vědí o našem přátelství. Jste i přítelem mého švagra a mé sestry. Už vás znají i další lidé, kteří k nám chodí. Ačkoli někteří mají určité podezření, když jste byl občas spatřen s některými gardisty Jeho Eminence. Budou asi před vámi ostražitější.“

„Já před nimi taky,“ ušklíbne se Armand.

Ozve se zaklepání a po vyzvání znovu vstoupí Auguste. Přináší zákusky a další víno, které částečně pánům rozlije. Pak je opět vykázan na chodbu.

„Příteli, připijme si,“ pozvedne číši Pierre, „Nečeká nás asi lehká doba. Oba vlastně v událostech jen plaveme a snažíme se neutopit. Před rokem by mi ale něco takového přišlo zhora nemožné.“

„Upřímně, mně taky,“ napije se zhluboka hrabě, „Ale máme příležitost něco dokázat, nemyslíte? Pokud nám to ti blbečkové, jako je pan de Cinq-Mars nepodělají. Vlastně promiňte, on je váš přítel.“

„Je, ale bohužel se někdy chová tak, jak jste docela výstižně uvedl. Nevím, možná jde o planý poplach. Možná jen někteří mají široká ramena, chtějí se ukázat. Možná jen žvaní, aby byli zajímavější. Pohrávají si s ohněm, což je možná baví či dokonce vzrušuje. Možná své proklamace ani nemyslí vážně.“

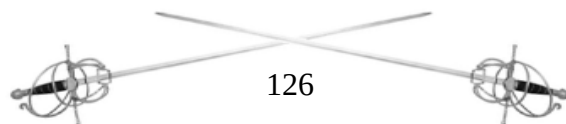
„Kdoví. Ale nakonec, byla by škoda, kdyby se nic nedělo,“ usměje se hrabě.

„Tak smýšlíte? Já bych byl naopak rád, kdyby šlo jen o fámou.“

„Já vlastně ani ne. Rozumějte, mám příležitost něco dokázat. Tedy možná, pokud dostanu vůbec příležitost.“

„Příteli, takové spiknutí, ke kterému se možná někteří chystají, je hra s ohněm. Ten ale může spálit mnoho dalších, například i nás dva. Tohle není přímý boj, jak jste zvyklý, naposledy z bitvy u Sedanu. Tady se nebojuje přímo a čestně. Ba právě naopak,“ říká Pierre smutným hlasem.

„Asi máte pravdu. Ale příteli, pojďme se bavit chvíli o něčem jiném,“ navrhuje Armand a znovu se zhluboka napije.

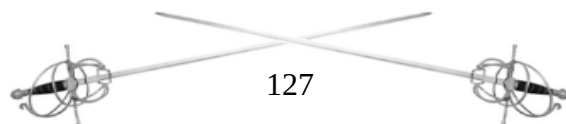

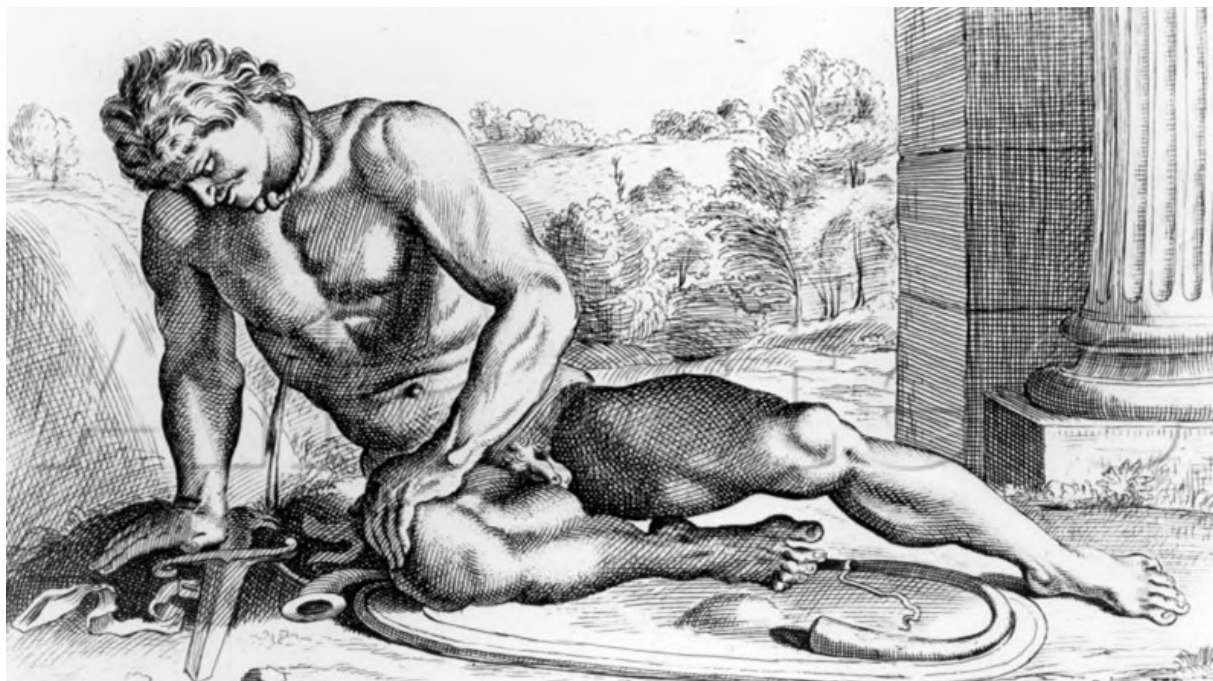

Oba přátelé klábosí a konzumují víno další dvě hodiny. I když mají již dost v hlavě, oba si dávají pozor, aby se nepodřekli. Markýz o svém vztahu s milenkou králova oblíbence, hrabě o svém úkolu, kterým ho pověřil pan de Concestion. Naopak, když mluví o běžných záležitostech a pocitech, jsou velmi otevření a baví se skutečně dobře.

Po odchodu Armanda se Pierre rozhodne se k návratu do paláce. Odmítne návrh svého sluhy, aby přespál zde. Auguste mu proto pomůže obléknout a sám se rovněž ustrojí. U vchodu je čeká i nabalený Miot. Pan de Almare se tázavě podívá na Bastiena.

„Ardien půjde s námi, Milosti. Je silnej a může nám pomoc, kdyby nás snad chtěl někdo napadnout. Znáám ho, Milosti, dokáže se dobře prát,“ dodá Auguste a otevře dveře do temné, nepřívětivé a obavy nahánějící pařížské ulice.

DVACÁTÁ ČTVRTÁ KAPITOLA

TAJEMNÝ PAN LOUVENT DAUDET

Hrabě de Godille se ubytuje ve svém pařížském domě, kam se přesunou i Maurice Tissot a Vincent Magerdie. Po rozhovoru s markýzem de Almare následuje den, kdy se Armandovi nikdo neozve a on pošle vzkaz své milence Paulette. Stráví spolu večer a noc. Kurtizána odchází druhý den ráno nevyspalá, ale bohatší o váček mincí, což je pozornost od mladíka za její znamenité služby.

Ten si druhého dne po bohaté snídani jde opět lehnout. Spí jak malé dítě až do tří hodin odpoledne. Po pozdním obědě se opět nudí, chvíli si povídá s Mauricem, pak donutí Vincenta k pohybu a dají si malou lekci šermu. Nějak čas zabít musí.

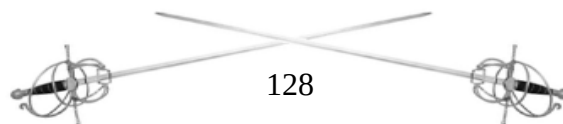
Kolem sedmé hodiny večerní je poctěn návštěvou. Tissot mu ohlásí příchod nějakého muže, kterého předtím nikdy neviděl. Armand ho nechá zavést do salónku, kam se vzápětí dostaví i on sám. S lehkou úklonou ho tam pozdraví chlapík kolem třicítky, drobnější postavy. Na odiv dává protáhlý obličej, větší orlí nos a menší tmavá bystrá očka. Hustý knír je jeho pěstěnou ozdobou. Oblečen je do tmavých šatů bez ozdobných cetek.

„Dobrý den, pane hrabě,“ řekne uctivě neznámý, „Mé jméno je Louvent, z rodu Daudetů. Posílá mě za vámi pan de Concestion.“

„Buďte vítán, pane. Prosím, posad'te se. Mohu vám něco nabídnout?“

„Děkuji. Jsem tady pracovně a nemáme moc času,“ zavrtí hlavou host, odloží plášť do rukou sluhy a posadí se naproti hostiteli. Na jeho pokyn Maurice zmizí.

„Posílá vás pan de Concestion. Mohu se zeptat, za jakým účelem?“

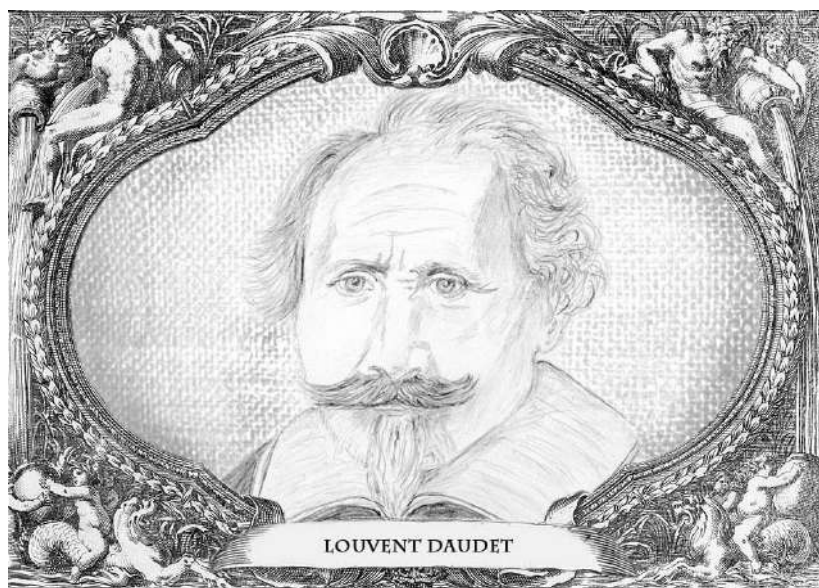

„Jistě, pane hrabě. Jsem již mnoho let ve službách Jeho Eminence. Nikde však moje jméno nenajdete, nemám oficiální funkce, nemám stálý plat. Mým úkolem je bdít nad bezpečností Jeho Eminence a sledovat osoby, od kterých by mohlo hrozit nebezpečí pro Jeho Eminenci.“

„Děkuji za představení. Jste seznámen s mojí osobou?“

„Ano, pane hrabě. Vím o vás hodně. Na rozdíl od pana de Concestion jsem si jistý, že dokáží plně zhodnotit vaše nesporné schopnosti. Vaše mládí a určitý odstup od některých návyků může být naopak ku prospěchu věci. Pravděpodobně před sebou máme velký problém a je nás příliš málo, abychom odmítali pomoc schopných a oddaných služebníků Jeho Eminence,“ odvětlí muž bez emocí. Mluví naprosto klidně, věcně, jakoby odtažitě. Přesto hned první jeho věty udělají na mladíka velký dojem.

„Přicházíte s něčím konkrétním?“ zeptá se.

„Půjdu rovnou k věci, pane hrabě. V první řadě musíme být velmi obezřetní. Neslyší nyní nikdo o čem zde budeme mluvit? Váš sluha Maurice se zdá být spolehlivým a věrným, ale i tak bych prosil o co nejprísnejší opatření.“

„Jistě. V našem nejbližším okolí nikdo není. Zařídím, pokud to považujete za vhodné, aby můj sluha byl před vstupem do mých komnat a zajistil, aby nás tu nikdo nepřekvapil. On sám bude tak daleko, aby nezaslechl nic z toho, o čem budeme mluvit.“

„Pokud mohu požádat, pane hrabě,“ přikývne Daudet, počká, až

hrabě vydá patřičné pokyny a posadí se opět proti němu. Pak pokračuje, „Jak jsem se dozvěděl od pana de Concestion, víte o nebezpečí, které hrozí Jeho Eminenci. Jistá velmi vlivná skupina osob proti němu připravuje spiknutí. Nevíme, zda jejich cílem je odstranit Jeho Eminenci politicky či přímo fyzicky. Bohužel možná uvažují o obou variantách. Ještě vám musím říci jednu věc. Nejsem šlechtic, pocházím z třetího stavu. Věřím však, že tato okolnost neohrozí naši spolupráci. Respektuji vaše společenské postavení, pane hrabě. Prosím vás, abyste vy respektoval moje zkušenosti v této oblasti. Nemám žádný zájem se nad vás povyšovat, přes mé nesporné zkušenosti v této oblasti, respektuji plně váš stav. Prosím však i o respekt z vaší strany, pane hrabě.“

„Pane Louvente, nepatřím k lidem, kteří se dívají na okolí příliš z patra. Již z vašich slov a vašeho jednání jsem vycítil, že jste muž na svém místě.“

„Děkuji, pane hrabě. Mluvím s vámi otevřeně, pane hrabě, abyste se snad necítil dotčený. V některém případě budu vystupovat v roli člověka, který řídí příslušné jednání. Nejprve k vaší osobě, pane hrabě. Mluvil jste s panem de Concestion o využití vašich známostí. Co se týká našich protivníků, máme jednu nevýhodu a jednu výhodu. Nevýhodou je, že nepřítel Jeho Eminence je hodně, patří k nejvyšší společenské vrstvě, mají vliv a peníze. Naší výhodou je, že mnozí naši nepřátelé podléhají kouzlu své výjimečnosti, proto jsou značně neopatrní, indiskrétní a tím pro nás vcelku čitelní. Této výhody musíme využít.“

Daudet se odmlčí, pátravě se podívá na svého hostitele. Zdá se mu, že chápe, co mu říká, proto pokračuje.

„Mým úkolem, pane hrabě, je zjišťovat poznatky ze dvou zdrojů. Tím prvním je, co dotyčné osoby říkají, jak se chovají. Druhým je sledovat, s kým se setkávají. Z toho může vyplynout, zda některá jejich vyjádření jsou pouze silácká gesta a vyřčená přání, nebo zda jsou ochotni zajít až do krajnosti a své

tužby uskutečnit. Většinou jde o první možnost, nabubřelé chování a snaha se předvést před přáteli. Bohužel nyní nabývám stále většího přesvědčení, že tentokrát nezůstane jen u slov.“

„Máte poznatky, kdo je strůjcem připravovaného spiknutí a kdo jsou ti, kteří mu pomáhají?“ zeptá se pan de Godille.

„Nevím, zda mají spiklenci přímo nějakého vůdce. Jako v případě nedávného spiknutí pana de Soissons. Pokud ano, asi jím bude Vrchní podkoní krále markýz Henri de Cinq-Mars. Ale významnou roli, když použiji tohoto přirovnání z komediantského prostředí, má i bratr krále. Možná i další. Jde o volnější sdružení nespokojených. Společně jednájí o svých dalších krocích a zároveň se snaží oslovovat další a další vlivné osoby a přivést je na svoji stranu.“

„Jsou ve svém úsilí úspěšní?“

„Těžko říci. Vezmeme si případ vašeho přítele pana markýze de Almare. Určitě byl či bude také osloven. Zdá se však, že on zůstane v této věci neutrální. Takových může být více. My se potřebujeme dozvědět, kdo nějakou roli přijal a kdo je tedy zasvěcen do jejich plánů. Proto je důležité sledovat, kdo se s kým stýká. Podle toho můžeme usoudit, kdo má zájem se skutečně zapojit do spiknutí proti Jeho Eminenci a kdo ne. Mnoho lidí možná něco takového schvaluje, ale bojí se aktivní účasti. Ti asi mnoho vědět nebudou, ale i oni nám mohou poskytnout nějakou stopu. Ta nám může napovědět o záměrech nepřátel. Důležité je, abychom odhalili skutečné strůjce a pokud se o něco chtějí pokusit, abychom byli připraveni.“

„Podle vašich slov už o spiklencích víte hodně.“

„Hodně? Nikdy nevíme dost, pane hrabě. Jedna věc je však zajímavá. Ti pánové jsou si tak jistí, že jsou neobyčejně neopatrni. Vždyť jako by o nic nešlo, oni o svých záměrech doslova vykřikují do světa. Jsou si tak sebejistí, tak sebestřední, až je to k nevíře.“

„Nemůže to být tím, že jsou si jisti podporou ...“,“ zarazí se při té myšlence Armand.

„Dokončete prosím svoji myšlenku, pokud mohu požádat, pane hrabě.“

„Napadlo mě, zda si nejsou jisti podporu královny nebo dokonce krále. Když je pan de Cinq-Mars jeho oblíbencem.“

„Velmi správný postřeh, pane hrabě. Nevěřím, že by byl král na jejich straně, u královny si jist nejsem. Ale obojí je nutné mít na zřeteli.“

„Jakou roli jste přisoudil mně, pane Louvente?“ zeptá se přímo pan de Godille.

„Vycházím z vašich silných a slabých stránek, když se neurazíte, pane hrabě,“ pokračuje tajný agent v naprosto věcné a neosobní rovině vyjadřování, „K těm slabým patří vaše nezkušenost. Nevyznáte se v některých politických, ale ani rodinných vazbách. Nemáte zkušenosti s tím vidět, ale nebýt viděn. Naopak k vašim silným stránkám patří napojení na některé osoby méně či více zasvěcené. Další je pak vaše schopnost přemýšlet a rozhodovat se. Máme v našich řadách mnoho velmi dobrých služebníků, ale jejich rozhled a schopnost improvizace jsou omezené. Chtěl bych po vás, pane hrabě, abyste se snažil získávat poznatky od vašich přátel a abyste nám pomohl ve sledování některých osob. Ne přímo, aby snad jste vy sám někoho sledoval, pane hrabě, ale abyste se na této činnosti podílel. Svěřil bych vám tým osob, kteří budou zmíněnou činnost provádět a vy byste je řídil. Dostával byste od nich hlášení a potom bychom jejich poznatky společně projednali, vyhodnotili a zvolili další kroky.“

„Stále mluvíte hodně obecně. Můžete být konkrétnější?“

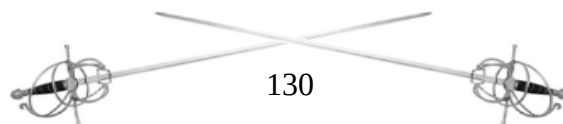
„Budiž. Jak jste domluven s panem markýzem de Almare?“

„Se svým přítelem jsme se dohodli na občasných schůzkách. Podle potřeb se sejdeme a prodiskutujeme danou záležitost. Je ochotný nám pomoci v důstojné rovině. Je připraven potvrdit některá naše podezření, ale nebude donášet na své přátele. V každém případě se pan markýz nepřidá k žádnému úkladu proti Jeho Eminenci.“

„Škoda. Bohužel pan markýz asi nebude ochoten více spolupracovat. Kdyby se k nim naoko přidal, bylo by takové jednání pro nás skvělé.“

„Něco takového po něm opravdu nemohu chtít.“

„Co se dá dělat. Alespoň víme, na čem jsme. Setkáváte se s panem hrabětem de Aboa?“

„Známe se necelý rok. V poslední době jsme se moc neviděli. Nejsme důvěrní přátelé, ptáte-li se na náš vztah.“

„Zeptám se ještě na některé muže či ženy, kteří chodí na stejné schůzky jako vy. Co například parlamentní rada pan de Thou?“

„Byli jsme si představeni, ale neznáme se příliš.“

„Pan abbé Paul de Gondi?“

„Nedávno jsme si trochu vjeli do vlasů. Podle mého tuší něco o tom, komu sloužím. Naznačil mi něco v tom smyslu.“

„Co velmi zajímavé dámy Marion de Lorme či Ninon de Lenclos?“

„Hovořil jsem s nimi několikrát. Spíše se mnou koketovaly. Bohužel ani s nimi nemám důvěrnější vztah. I když zvláště tady bych se nebránil,“ zažertuje Armand, jeho společník však nehne ani brvou.

„Byl bych rád, kdybyste se věnoval panu de Thou. Seznámím vás s lidmi, kteří budou mít tohoto pána neustále pod dozorem. Budete vědět, s kým mluví a kdy mluví. Máme u něho jednu výhodu.“

„Výhodu? Jakou?“

„Velmi rád se napije a když tak učiní, pouští si pusu na špacír. Musíme vymyslet, jak mít někoho v jeho blízkosti.“

„Měl bych se pokusit se s ním trochu sblížit?“

„Zvažte i tuto možnost. Aby nesmíme ho poplašit. Mnozí již tuší, komu jste dal své slovo a čí zájmy hájíte. Nedají vám možná svoje povědomí přímo najevo, možná v narážkách, jak jste zmínil u pana de Gondi. Doporučoval bych raději zůstat ve skrytu. Neměňte své zvyky, účastněte se sešlostí u vašich přátel a jen možná pozorněji naslouchejte. Pokud však vědí o vašem příznivém postoji k Jeho Eminenci, budou si před vámi dávat pozor a budou opatrní. Ovšem i tak můžete něco odpozorovat.“

„Kdy mě seznámíte s muži, se kterými bych měl pracovat?“

„Během pár dní a postupně. Setkáte se s lidmi, kteří budou pracovat pro vás a budou pro vás získávat poznatky o panu de Thou. Vy je budete shromažďovat a vyhodnocovat. Společně se mnou je dáme do dalších souvislostí.“

„Vy asi budete mít přehled i o dalších sledovaných osobách.“

„Přesně tak, pane hrabě. Podle toho budeme jednat. Pokud máte ještě nějaké otázky, pane hrabě, tak mi je prosím řekněte.“

„Asi jen jedinou. Jak vás najdu, pokud bude potřeba?“

„Nijak. Já si najdu vás, pane hrabě. Kdybych nemohl přijít sem, buď za vámi někoho pošlu nebo vám pošlu vzkaz, kde se sejdem. Omlouvám se za tuto opatrnost, pane hrabě. Jak jsem se zmínil, nejsem šlechtického původu a nemám ani tak významný rodokmen, jako vy, pane hrabě. Pokud by někdo pojal záměr se mě zbavit, moje smrt by nevzbudila žádný rozruch. Naopak jen těžko by si někdo dovolil takto postupovat například proti Vaší Excelenci. Proto jsem nucen si dávat daleko větší pozor.“

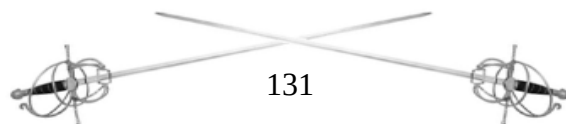
„Prosím, respektuji vaše opatření. Jen mě napadlo, jak bych vás našel, kdybych zjistil něco skutečně závažného.“

„V současné době nebudou události až tak dramatické. Zatím žádné přímé nebezpečí nehrozí, nacházíme se v době příprav, oslovování. Teď nám jde o odhalení záměrů spiklenců a posouzení, kdo se k nim již přidal či kdo s něčím takovým koketuje. Pokud budou chtít něco učinit, nepůjde o otázku hodin či dní. Kdyby se však situace stala dramatičtější, nepochybně přijmeme tomu úměrné opatření,“ vysvětlí Daudet. Mluví stále stejně klidně, jako by se bavil o počasí. Na hraběte působí uklidňujícím dojmem.

„Pak už nemám dalších otázek,“ pokrčí rameny Armand a povstane, neboť on ze své pozice musí schůzku ukončit.

„Pane hrabě, bylo mi potěšením vás poznat,“ zvedne své pozadí i Louvent a ukloní se.

„Mohu říci to samé, pane,“ doprovodí svého hosta pan de Godille až ke dveřím ze salónku. Tam zavolá Maurice, aby si ho převzal. Daudet následně přes sebe přehodí svůj plášť, který mu částečně zakrývá i obličej, klobouk narazí hluboko do čela. Vzápětí vyklouzne do tmavé ulice.

NEBEZPEČNÉ NOČNÍ ULICE PAŘÍŽE

Baron de Taille neprožívá nejlepší období. Svým stylem života si nadělal ve svém okolí v posledních několika měsících dost zlé krve. Kdysi byl ve své jednotce hodně oblíben. Dokázal pustit chlup, dokázal se bavit. Jenže jeho přerod v člověka, který se místo dobrého zábavného společníka proměnil v agresivního jedince, mu značně odebral na popularitě. Všichni se mu raději vyhýbali. Vše skončilo rvačkou, při níž bodl mladého muže a jeho přítel hrabě de Godille i jeho druh ve zbrani pan de Guitaut měli co dělat, aby zachránili pověst jednotky a jemu kariéru.

Baron zatím dodržuje svůj slib a alkoholu se vyhýbá. Ovšem dobrá pověst a dobré vztahy se budují obtížně a dlouho, zničit se dají velmi rychle. Obnovit důvěru bývá velmi náročné a někdy téměř nemožné. Horné si je současného stavu vědom, cítí pohledy, se kterými se setkává. Mnohdy se jeho bývalí přátelé raději dívají stranou, což ho mrzí nejvíce.

Toto odpoledne je ze Saint-Germain převelen do Louvre. Bude mít v službu tam, byť dvůr stále zůstává v Saint-Germain-en-Laye. Což není nic tak podivného, je třeba zajišťovat střežení obou objektů a muži, jímž velí, budou v následné době sloužit v Paříži. Byť jak Ludvík, tak Anna Rakouská dávají přednost právě Saint-Germain-en-Laye.

Pan de Taille se zastaví ve svém domě v Saint-Germain, domluví se s Charlesem Lemaire, správcem domu. Již se stmívá, když nasedne na koně a vydá se na cestu. Jede svižně, protože chce být co nejdříve v teple svého domu v Paříži. Přesto však je již promrzlý a i roztrpčelý, když projede bránou a postupuje dále pařížskými ulicemi.

Již dávno se snesla tma, většina obyvatelů je zalezlých ve svých domovech u tepla ze sálajících kamen či krbů. Pochopitelně čím movitější obyvatelé, tím více tepla, chudina klepe kosu a halí se do různě potrhaných a páchnoucích oděvů. Prázdné ulice naopak poskytují příležitosti pro jiné obyvatele Paříže. Mnozí z nich se pohybují na hraně života a smrti, hlad i zima je vyhání z jejich brlohů. Tma jim dává příležitost získat finanční či materiální prostředky od nešťastníka, který se z různých důvodů ocitne ve špatnou chvíli na špatném místě.

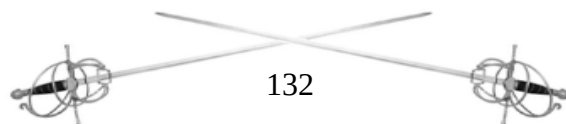
Poručík se však nebojí. Jeho uniforma, kord a dýka po boku i dvě těžké pistole v sedlových brašnách, ho k jistému klidu opravňují. Spoře osvětlené ulice a stíny v zákoutí však sleduje velmi obezřetně. Však už nemá domů daleko, utěšuje se. Náhle ho zaujme křik, který se ozývá z boční ulice. Zprvu mu nevěnuje moc pozornosti, dokud nezaslechne jasně ženský hlas.

Zpozorní a zároveň se v jeho hlavě rozběhne rozhodovací proces. Rozum zcela jasně říká, aby pokračoval rovně ke svému domovu. Je sám, neví o co jde. Dokonce může jít i o léčku. Na druhé straně srdce a taky jistá hrdost mu v nejpřirozenější reakci brání. Na chvíli zastaví koně, pak ho pobídne a nasměruje vpravo. Ulice je prázdná, ale tam za rohem se jistě něco děje. Zkontroluje pistole, jasný další zoufalý výkřik ženy ho přiměje k pobídnutí koně.

Jakmile zatočí za roh, uvidí důvod celého pozdvižení. Tedy pozdvižení. Okna i dveře všech domů jsou zavřená, nikdo nejeví sebemenší chuť projevit byť jen náznak pomoci. V uličce stojí kočár, okolo něho několik temných postav, jejichž společným znakem je nevábný odér, který kolem sebe šíří, přes značný chlad, který ho tlumí. Oděv mají otrhaný, tváře zarostlé. Až na tři výrostky, jejichž tváře jsou naopak holé, leč jejich agresivita a brutalita si nijak nezadá s ostatními.

Pod kozlíkem leží postava, pravděpodobně kočí, do které kopají dva mladíci pod dohledem staršího vousáče. Ten jeví spokojenost s jejich počínáním a ještě je poňouká k větší intenzitě. Další dvě skupinky jsou soustředěné okolo obou dveří kočáru, ze kterých se snaží vytáhnout dvě ženy. Vlastně spíše dívky, jak zjistí pozornějším pohledem poručík.

Jeho zjevení způsobí zvláštní efekt. Mušketýr zarazí koně a stojí v ulici jak socha vykováná z bronzu. Útočníci také ztuhnou a zírají na vetřelce, který si dovoluje je rušit v jejich raubířské práci. Tento stav znehybnění trvá několik vteřin.

Pan de Taille využije jejich překvapení a pobídne koně. Zvíře vráží do hloučku na levé straně kočáru. Zjevy nárazem letí na strany, narážejí do zdi domu i dvířek kočáru. Kopancem nohy sráží poručík jednoho z výrostků devastující již bezvládného těla kočího. Po projetí strhává důstojník koně, otáčí ho. Váhá. Nakonec s jednou pistolí zastrčenou pod kabátec, druhou v levé ruce seskakuje. Pravou rukou tasí meč. Je sám, proti němu stojí deset vagabundů.

Baron jde neohroženě proti nim. Jeho suverenita je šokuje, nevědí, zda využít své početní převahy či vzít nohy na ramena. Jenže vzdát se kořisti, kterou již mají téměř na dosah ruky, se jim taky nechce. Pouští obě ženy a houfují se. Nemají však jiné zbraně než nože různých tvarů a délky. Je jich ovšem deset na jednoho, což může vyvážit výhodu meče a pistole. Navíc vystřelil může jejich sok jen jednou. Ovšem kdo bude tím prvním?

Horné si je vědom, že se nesmí nikdo z lupičů dostat do jeho zad. Pokud jsou před ním, může je držet v šachu. Uvažuje, zda má jednoho preventivně zastřelit, tak by snad ostatní ztratili odvahu a rozprchli se. Ovšem kulka v hlavní zbraně v levé ruce mu dává výhodu použít ji v nouzi nejvyšší. Proto jen párkrát máchne mečem a pomalými, leč jistými kroky se blíží k lapkům.

Muži se rozestupují za zádi kočáru, zaplňují celou šíři ulice. Jeden z nich se pokouší proklouznout po pravé ruce poručíka kolem zdi, ale výpad mečem a jeho svist oceli v blízkosti obličeje donutí muže se stáhnout. Nejbližší z výrostků, asi v domněnání rychlosti svých mladých nohou, se totéž pokouší po straně levé. Jenže důstojník má rychlé reakce. Výpad mečem a několik coulů oceli se vnoří do levého boku mladíka, který bolestně vyjekne. Poskakujíc, tisknouc ruku na krvavou ránu a v mírném předklonu se stahuje hodně dozadu.

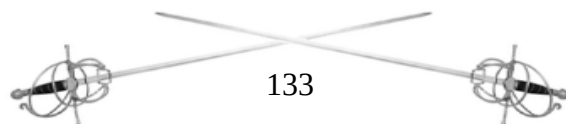
Pan de Taille postupuje dál a meč v jeho rukách je neposedný. Jeho dlouhá čepel vzbuzuje velký respekt všech přítomných. Jen aby někdo z nich neměl střelnou zbraň, modlí se v duchu mušketýr a soustředěným zrakem sleduje své nepřátele. Je zlověstné ticho, nikdo nemluví, jen pár bolestných vzlyků krvácejícího kluka, ale ty steny jsou nepříliš hlasité. Obě dívky se rychle schovávají do kočáru a s výrazem naděje i hrůzou v očích sledují souboj jednoho statečného muže s tlupou lupičů a kdoví, možná i vrahů.

Náhle se poručík rozhodne. Vsadí vše na jednu kartu, snad prudký a rychlý útok přiměje muže k útěku. Vyráží proti lapkům na pravé straně a švihy meče je donutí ke stažení až ke dvířkům kočáru. Toho však využívají ti po jeho levé ruce, aby mu vpadli do zad. Jenže s tím zkušený voják počítá a rychle se proti nim obrací. Náhle jsou zády ke zdi a čelem meči rozzuřeného zachránce. Jeden se vrhá k zemi a uniká čepeli, druhý zaječí k chytá se za proseknutou pravou paži mezi loktem a ramenem. Třetí se pokusí zaútočit nožem, což odnáší bodnutím do břišní krajiny. Těžko říci, jak je zranění vážné, několik vrstev oděvu asi ztlumilo ránu, navíc nebyla vedena zase tak velkou silou, poručík nechce riskovat uvíznutí zbraně v těle zasaženého.

Jeho rychlý obrat vpravo přichází v nejvyšší nouzi. Nemá čas použít meč a tak loktem pravé ruky zasahuje do obličeje muže, druhého přetáhne po hlavě pistolí. Oba zaúpí, jenže i poručíkem projede ostrá bolest na pravém boku. Asi ho jeden z nich zasáhl nožem, uvědomuje si. Jak je jeho zranění těžké? Neví. Musí boj rychle ukončit, protože pokud je zranění vážnější, mohl by začít ztrácet krev a nedej bože omdlít. Což by byl jeho konec.

Pohledem šlehne na levou stranu. Oba zasažení muži se stahují ke zraněnému mladíkovi, ti už mají boje dost. Třetí a čtvrtý jsou zalezlí za kočárem a vyčkávají. Ten, co dostal bambitkou po hlavě, leze po čtyřech pod koly kočáru pryč z dosahu rozzlobeného mušketýra. Muž seznámený s loktem poručíka plive krev a možná své zraněné zuby, ale tváří se bojechtivě.

Horné pokračuje v útoku na pravé straně. Výpad mečem zažene dva výrostky a ještě jednoho lupiče, naopak se přiblíží k darebákovi krvácejícímu z úst. Bez slitování do něho bodá. Nepříliš silně, nemá chuť uvěznit svůj meč v hluboké ráně. Zasazuje tři rychlá bodnutí do trupu. Muž řve bolestí, ale nemá šanci uniknout. Až když klesá na kolena, nechává ho poručík být. Dělá prudký výpad dozadu a opírá se o zeď. V pravou chvíli. Jeden z mužů se chystá ho napadnout za kočárem, druhý pak stojí přímo na střeše dopravního prostředku. Jelikož je ten nejbezpečnější, zamíří na něj baron pistolí. Nestřílí, nechce

vyplýtvat ránu. Útočník pochopí, pokud na něj voják vystřelí, asi nepřezíje. Proto zvedá ruce na znamení ukončení útoku a sune se zpět, pak si lehá na střechu. Pistole měnící směr zadržuje útok muže za kočárem, pár švihů mečem odrazuje od aktivit další tři po pravé straně kočáru.

Nastává chvíle oddychu. Obě strany sporu vyhodnocují situaci. Poručík, stojící na úrovni pravého zadního kola, kontroluje situaci za kočárem pistolí a mečem po pravém boku kočáru. Cítí, jak mu stéká krev po boku, ale zatím se mu nedělá mdlo. Snad není rána hluboká. Dýchání mu nečiní potíže, dobré znamení, čepel nepronikla do plíce. Jen ho vždy dost zabolí, když švihne pravou rukou. Vypadá to jen na poraněné mezižeburní svaly. Otázka je, kdy bolest přemůže vůli a ochromí jeho ruku.

Druhá strana je na tom o poznání hůře. Má čtyři pobodané či posekané muže a pátý se drží za hlavu. Po seznámení se s těžkou bambitkou se mu také nechce do boje. Zůstává jich tedy pět, z toho dva kluci kolem patnácti let, možná i mladší. Jeden muž na střeše, druhý za kočárem, třetí a ti dva výrostci po pravé straně kočáru.

Lupiči cítí, jak jim kořist uniká a nějak se jim už nechce do střetu. Pochopí, že narazili na protivníka, který nenosí vojenskou uniformu pro parádu, ale dobře ovládá své řemeslo. Stále nepadlo jediné slovo, jediný bojový výkřik. Jediným rušivým elementem zlověstného ticha je sténání poraněných.

Pan de Taille se rozhodne celou věc rázně ukončit. Vyráží prudce proti trojici mužů a ti okamžitě prchají. Jeden z chlapců však zakopává, možná mu uklouzla noha po sněhu. Poručík do něho kopá, takže obličejem dopadá na přední kolo kočáru a zůstává bezvládně ležet. Další dva unikají z jeho dosahu. Horné se přibližuje ke skupině zraněných, posedávajících u zdi domu před kočárem. Dva unikají z dosahu, další tři se však choulí a vyděšeně zírají.

„Máte půl minuty, abyste zmizeli. Pak zabiju ty tři tady a každého, kterej nestačí utýct. Půl minuty!“ křičí baron a drží meč v blízkosti tří zraněných. Bojeschopní lapkové váhají.

„Dolů z kočáru!“ namíří Horné pistolu na postavu na střeše. Muž seskakuje, obchází kočár a přidává se ke dvojici nezraněných. K nim se záhy připojuje i výtečník, co se doposud schovával za kočárem. Poručík ustupuje asi o tři kroky dozadu.

„Vemte si ty zraněný a zmizte!“ zní jeho dominantní hlas.

Je rozhodnuto. Banda přijímá porážku. Její členy už jen zajímá, jak dostat z dosahu toho hrozného mušketýra své zraněné kamarády. Zatím snad nikdo nebyl zasažen smrtelně, ale pokud znovu zaútočí, budou umírat jejich kamarádi. Možná vojáka nakonec dostanou, ale dost možná jich víc jak polovinu on předtím pošle na onen svět. Za tak vysokou cenu ani ty dvě paničky v kočáře nestojí.

Vstává i chlapec, který upadl na kolo vozu. Má vyražených několik zubů a obličej plný krve. Vrávorá. Chce taky odejít, ale čepel meče ho zadržuje.

„Ten tady zůstane. Odveze kočár do bezpečí,“ říká rezolutně poručík.

„Kde máme jistotu, že ho pak nezabijete?“ osmělí se jeden z mužů. Další již ustupující na roh ulice, se teď také zastavují.

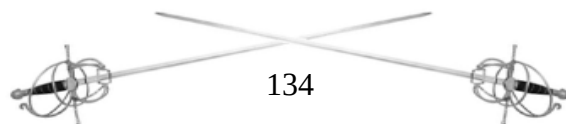
„Moje slovo, ty lumpe! Jsem šlechtic a důstojník!“ křikne mu do obličeje pan de Taille.

Těžko říci, zda jeho razantní slova muže přesvědčila anebo se rozhodli mladíka obětovat. V každém případě během dalších pár vteřin zmizí všichni za rohem. Zůstává tu po nich jen několik krvavých stop.

Horné zastrčí meč, pak vezme nešetrně kluka za rameno a smýkne s ním k muži, kterého nedlouho předtím mladík s kamarády zkopal.

„Nalož ho do kočáru! Jestli se vo něco pokusíš, tak ti užiznu koule, rozumíš?“ zasyčí vyplašenému lapkovi do obličeje. Ten ani na chvíli nezapochybuje o slovech důstojníka. Na odpor nemá ani pomyšlení. Má velký strach, pociťuje značnou bolest z krvavé rány v obličeji. Proto se rychle vrhne k muži, který nejeví známky života a začne ho tahat směrem ke dveřím kočáru. Z nich vykouknou dvě vyděšené tváře dívek a nadechují se k výlevu slov.

„Milé dámy,“ zpraží je zachránce, „není čas na řeči, musíme co nejrychleji zmizet. Bydlím nedaleko, pojedeme ke mně. Tam vám poskytnu ochranu! Pak teprve bude čas na řeči.“

Hlavy dívek zmizí ve tmě kočáru, vzápětí trochu vykřiknou překvapením i zděšením, když začne hoch strkat do dvířek zkrvaveného kočího. Jeho obličej zalitý krví neumožňuje poručíkovi stanovit vážnost jeho zdravotního stavu. Zatím pravděpodobně žije.

Pan de Taille uchopí vozku z druhé strany a pomůže ho nasoukat do kočáru. Přitom nespouští zrak z kluka, co kdyby měl někde ukrytý nůž nebo se pokusil utéct. Jeho obavy jsou však zbytečné. Fňukající a slzející mladík, stále silně krvácející z úst, již rezignoval na jakýkoli odpor. Proto hned poté, jak zabouchne dvířka kočáru, zamíří zkroušeně na kozlík, aby mohl řídit kočár.

Baron vytáhne pistoli, aby snad nedobrovolného kočího nenapadlo zdrhnout. Stále ho sledujíc zamíří ke svému koni. Ušlechtilé a způsobně vychované zvíře z bezpečné vzdálenosti sledovalo boj svého pána a poté trpně čekalo, až si ho vyzvedne. Baron vyskočí do sedle a vrátí se ke kočáru.

„Pojedu vedle tebe. Budu ti říkat směr. Jestli uděláš něco špatně, tak tě bez milosti zastřelím!“ dodá vcelku zbytečnou výhrůžku voják. Kočár se po delší době dá zase do pohybu.

K domu poručíka není daleko. Dorazí k němu bez dalších komplikací do pár minut. Horné seskočí z koně a zabušil na dveře. Vyběhne Maqunles a po něm také Tissot. Maurice vzápětí zmizí v domě. Oběma sluhům je jasné, že se něco nezvyklého přihodilo.

„Pane, co bude se mnou?“ zahuhňá zakrvavený zajatec.

„Co myslíš, co si zasloužíš?“

„Chcete mě předat biřicům?“

„Dobřej nápad.“

„Pane,“ seskočí kluk z kozlíku a uchopí mušketýra za ruku, „Prosím, zabijte mě tady rovnou. Nechci se dostat do vězení a k soudu. Prosím, pane. Nechci být mučenej a nakonec lámanej v kole. Skončete to prosím rychle.“

Pan de Taille se na něj podívá. Oči mladého lapky jsou plné slz, ale především strachu.

„Pane,“ klekne si teď mladík na koleno, „Prosím, udělejte to rychle. Viděl jsem kamaráda, co ho dostal do rukou kat. Nechci tolik trpět. Nechci, aby mi trhali maso z těla, rozmlátili mě a vpletli do kola. Zabte mě prosím rychle.“

„Dal jsem slovo, že tě pustím. Tak zmiz a děkuj Bohu,“ podívá se baron do očí lupiče, které se rozzáří radostí. Tak rychle snad ještě nikdy neutíkal. Nedbá na podkluzující nohy a pádí, co mu síly stačí.

„Co se stalo?“ ozve se hlas hraběte de Godille. Před vchodem domu se v krátké době shromáždí všichni jeho obyvatelé, tedy Augusto, Maurice, Vincent i Armand.

„Taková malá nepříjemnost. Auguste, sežeň někde doktora. Maurici a Vincente, vy vynesete zraněného, je v kočáře. Já s panem hrabětem doprovodíme dámy.“

„Mám si vzít ten kočár?“ zeptá se Maqunles.

„Jak chceš. Nebo s ním zajed' do domu, jestli se tam vejde,“ pokrčí rameny mušketýr a začne se věnovat oběma dívkám. Ty zůstávají stále strašně vyděšené. Jejich oděv je potrháný, ale nezdá se, že by utrpěly zranění. Hrabě se přidá a obě dvojice následují sluhy, vlekoucí poraněného muže.

Jejich kroky vedou do kuchyně, kde se nachází velký pracovní stůl. Navíc v této místnosti krvácející muž nepotřísni drahé zařízení domu. Sluhové zbitého položí na zmíněný stůl, obě dámy jsou usazeny na židle. Horné si sáhne levou rukou na pravý bok. Když ji narovná, je celá od krve.

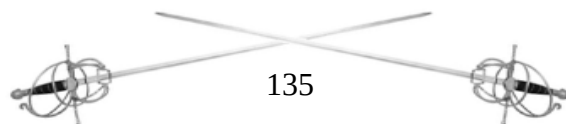
„Vy jste zraněn!“ zvolá pan de Godille.

„Oni vás pobodali?“ vykřiknou obě dívky naráz.

„Nic hrozného,“ krotí výkřiky účasti baron. Za pomoci Maurice si sundá plášť i kabátec. Zcela zkrvavená košile na jeho pravém boku však mluví o opaku.

„Dovolte, podívám se na zranění,“ přistoupí k mušketýrovi Vincent. Horné chce odporovat, ale začíná se mu dělat mdlo. Proto přikývne, nechá si svléknout košili a prohlédnout. Tissot mezitím přispěchá s lavórem s vodou.

„Vypadá to dobře, nůž sklouznul po žebru a asi skončil ve svaly. Ztratil jste ale dost krve, pane barone. Posad'te se, raději,“ zhodnotí svoji ranhojičskou průzkumnou činnost Magerdie.

„Pane hrabě, prosím, zaveďte dámy do salónku. Jakmile budu ošetřen, tak za vámi přijdu. Maurici, postarej se o občerstvení našich milých hostů. My to tady zvládneme s Vincentem,“ promluví pan de Taille.

Armand přikývne a obrátí se k oběma dívkám. Ty mají oči na vrh hlavy. Nejde nepostřehnout, s jakým zaujetím sledují svého zachránce. Jeho vypracované tělo obnažené do pasu je na hrudi pokryto hustým ochlupením.

„Milé dámy, prosím, pojdte za mnou. Můj sluha vám přinese něco na posilnění. Počkáme na pana barona v salónku,“ ukloní se hrabě. Je ustrojen do domácího oděvu, nijak honosného, preferuje pohodlnost. Nečekal návštěvu a už vůbec ne dámskou.

Pan de Godille usadí obě dívky do pohodlné sedačky, Tissot donese zbytky jídla, nějaké ovoce a také džbán s vodou. Do pohárků jim pak nařadí víno. Mladé ženy se napijí dychtivě, trocha alkoholu jim přinese do tváří barvu. Hrabě v doprovodu svého osobního sluhy odejde vylepšit svoji ústroj, vrátí se přeci jen elegantnější. Skoro v tu chvíli vstoupil do místnosti trochu vrávoravým krokem i mušketýr. Odmítne víno a napije se studené vody. Také si vezme kus studené pečinky. Je mu slabo, ale snaží se zdravotní potíže nikterak nedat najevo.

„Co byl za nápad toulat se jen s jediným kočím po setmění Paříži?“ zeptá se zachránce s jemnou výčitkou v hlase dívek.

„Byly jsme na návštěvě, ale porouchalo se nám kolo. Náš kočí, ten co ho zranili, ho opravil, ale zdrželi jsme se. Pak už víte k čemu došlo,“ odvěti příjemným hlasem lépe ustrojená dívka, pak se vděčně podívá na zraněného vojáka a dodá, „Pane barone, zachránil jste naši čest a možná taky náš život. Nikdy vám nebudeme moci dostatečně poděkovat.“

„Není třeba,“ mávne pravou rukou poručík, bolest mu však zkřiví obličej. Nevydá však ani hlásku.

„Možná bychom se měli představit,“ ozve se Armand, „Já jsem hrabě de Godille. Váš zachránce je pan baron de Taille, poručík královských mušketýrů.“

„Pan hrabě, pan baron. Taková čest,“ sklopí zrak dívka.

„Potěšení je na naší straně. Kdo jste však vy?“

„Já jsem Gabriela. Jsem z rodiny Malettů, můj otec je vážený občan města, obchodník, radní ... Pane Bože, ten už o mě musí mít strach!“ vzpomene si náhle dívka.

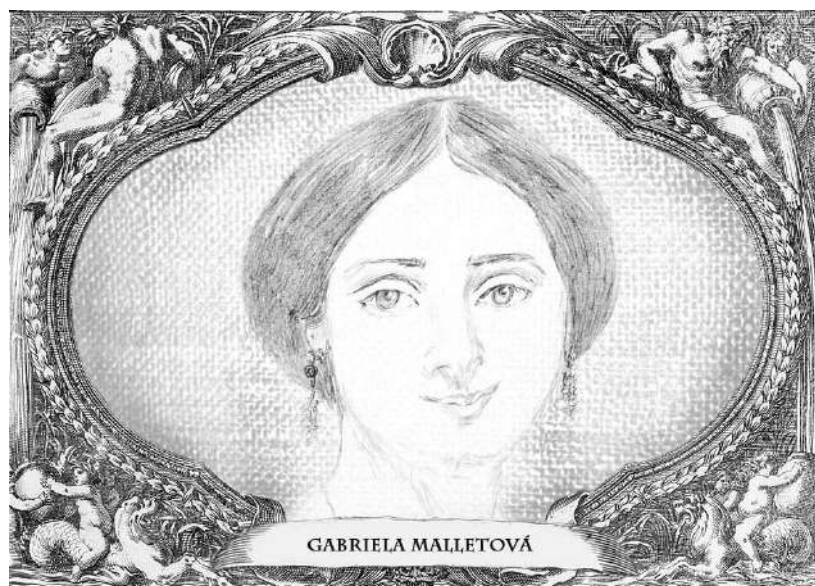
„Pošleme mu vzkaz, nebojte se,“ uklidňuje ji Armand.

„Věřím vám, pane hrabě. Zde je moje komorná, moje věrná a milá Julia,“ představí svoji společnici dcera měšťana.

Pan de Taille vrhne na dívky zkoumavý pohled. Obě se mu zdají velmi mladé a pohledné. Gabriela je střední postavy, s dobře vyvinutými vnadami, její jemný oválný obličej vykazuje všechny prvky soudobé krásy. Její drobné rtíky, její stydlivý úsměv, jemné ručky, ale i bujné poprsí ho zaujalo. Její komorná Julia má o poznání hrubší rysy, ale obličej také hezký, je hubenější a plošší. Rozhodně i ona však musí být pro muže přitažlivá.

„Kolik je vám let?“ zeptá se pan de Taille.

„Zanedlouho nám bude sedmnáct,“ řekne hrdě Gabriela, „Jsme stejně staré.“

„Já jsem o měsíc starší,“ špitne komorná, pak cudně sklopí zrak.

„Ach ano, moje milá Julie si myslí, že mě může poučovat, když je o ten měsíc starší,“ usměje se mile slečna Malletová.

„Takové dvě krásné mladé dívky a pustit je jen s kočím. To je opravdu nerozum,“ neodpustí si poznámku Horné, „Co vlastně dělá váš otec?“

„Můj otec je radním města Paříže. Obchoduje s mnoha věcmi. Patří mu také nějaké dílny. Náš dům je nedaleko od vás,“ odpoví Gabriela, pak se však odhodlá hájit svého otce, „Měly jsme se vrátit před setměním. Tou dobou jsou ulice plné lidí a nikdo by nás takto zákeřně nepřepadl.“

„Nechci nikoho obviňovat,“ řekne rychle baron, který může na její hezké tvářičce oči nechat.

„Vy jste opravdu hrabě a vy baron?“ ujede Julii, která se takto zblízka nikdy s žádným šlechticem nesetkala.

„Ano, opravdu,“ rozesměje se pan de Godille.

„Mlčíš? Víš jak jsi nezdořilá?

Promiňte, prosím,“ omlouvá se za svou služebnou Gabriela.

Nemají čas jí odpovědět, protože do místnosti vstoupí Augusto. Na pokyn svého pána dojde až ke čtveřici sedící okolo stolku.

„Pane barone,“ hlásí sluha, „sehnal jsem doktora. Teď je u toho zraněného muže. Podle Vincenta by se měl znovu podívat i na vás, pane barone. Byl byste tak laskav a zašel se mnou do kuchyně?“

„Já jsem v pořádku,“ odmítne Horné vyšetření.

„Příteli, nebraňte se. Je potřeba, aby vám ránu dobře vyčistili. Kdoví, do čeho ti lumpové předtím píchali tím nožem. Také se do ní mohl dostat kus látky. Nechcete přeci, aby se vám rána zanítila,“ podpoří sluhu hrabě.

„Pane barone, prosím, nechte se ošetřit. Zranili vás kvůli mně, prosím, nikdy bych si neodpustila, kdyby se vám něco mělo stát,“ zašveholí svým roztomilým hláskem slečna Malletová, což definitivně zlomí odpor pána domu k lékařskému zákroku.

„Dobrá, zajdu tam,“ zvedne se pan de Taille, „Auguste, zeptej se, kde slečna Gabriela bydlí, musíš najít jejího otce. Asi by bylo nejlépe, kdyby sem někoho pro vás poslal. Také vás můžeme odvést my.“

„Otec se o nás jistě postará. Máme služebnictvo, navíc má mnoho přátel. Nechci vás obtěžovat.“

„Já i pan hrabě vás rádi doprovodíme, zajistíme váš doprovod.“

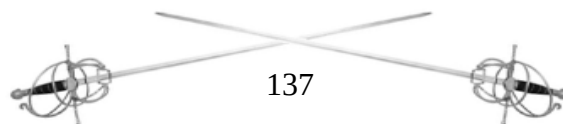
„V žádném případě, pane barone. Vy musíte ležet a nesmíte se namáhat. Vždyť jste byl vážně zraněn!“

„Vážně? Ale ne, jde jen o škrábnutí.“

„Viděla jsem vaši hrozně zkrvavenou košili. Tolik krve! Jste statečný, ale prosím vás, pane barone, musíte se šetřit.“

„Jak chcete, drahá slečno. Vysvětlete tedy mému sluhovi, jak se k vám dostane a on vyhledá vašeho otce. Zatím si prosím poslužte a pan hrabě se o vás jistě rád postará, než se vrátím,“ usměje se na mladičkou dívčinu Horné.

„Bude mi potěšením. Příteli, běžte už za tím doktorem. A ty, Auguste, vezmi si s sebou raději Vincenta, abys taky neměl nehodu,“ řekne Armand.

„To je zbytečné, pane hrabě, navíc Vincent pomáhá doktorovi, ten chlap je řádně potlučený.“

„Jak chceš,“ pokrčí rameny pan de Godille, počká až oba muži opustí místnost a pak se obrátí k návštěvě, „Kdo je vůbec ten zraněný muž?“

„Náš kočí a sluha. Je hodný člověk, snažil se nás chránit, ale oni ho hrozně zbili.“

„Jak je starý? Byl celý od krve, nešlo poznat jeho stáří.“

„Je mu tuším asi pětadvacet let.“

„Je mladý, asi i silný. Snad se z toho dostane,“ snaží se být pozitivní Armand.

„Váš přítel byl strašně statečný, pane hrabě. Představte si, jich bylo asi deset a on se jim postavil docela sám. Nikdo nám nepřišel na pomoc, všichni se schovali v domech! A váš přítel přijel, seskočil z koně a bojoval se všemi! Byl tak úžasný, jako nějaký hrdina z bájí!“ nedokáže skrýt svůj obdiv Gabriela.

„Máte pravdu, můj přítel je velmi statečný. Většina lidí by se otočila a zmizela. Nemíchala by se do něčeho, co se jich bezprostředně netýká. Jenže utíkat není styl mého přítele. Určitě nemyslel na svoji bezpečnost, ale jen na to, co je správné. Bylo jich opravdu tolik?“

„Bezpochyby. Určitě jich bylo nejméně deset.“

„Jak byli proboha ozbrojeni?“

„Naštěstí měli jen nože. Váš přítel měl meč a pistoli, ale nevystřelil. Nevím proč!“

„Těžko říci, ale asi si nechával ránu z pistole pro nejvyšší nouzi,“ oduší taktiku mušketýra mladík.

„I tak jich nejméně polovinu zranil. Kdybyste ho viděl, pane hrabě, jak byl obratný a rychlý. Představte si, nakonec odtáhli jak zpráskaní psi a už se neopovážili znovu se mu postavit. Jeho žena na něj musí být velmi pyšná!“

„Můj přítel je svobodný. Nemá manželku.“

„Tak je na něj hrdá jeho přítelkyně.“

„Pan baron nemá ani stálou přítelkyni,“ usměje se pan de Godille a podívá se pozorně na Gabriela. Sleduje těmi otázkami něco? Ta stydlivě sklopí zrak.

Následuje krátká pauza, kdy hrabě oběma dívkám dolije trochu vína. Pro jistotu ho naředí vodou, sám si dá pohárek lahodného moku bez úprav. Vyzve znovu dívky, aby si posloužily, obě si decentně zobnou nějakou sladkost. Než se může znovu rozproudit debata, vrátí se usměvavý pan de Taille.

„Doktor potvrdil moje předpoklady. Jde jen o škrábnutí,“ oznámí.

„Co je s mým sluhou?“ zeptá se Gabriela.

„Bohužel, s tím je to vážnější. Je stále v bezvědomí. Asi utrpěl hodně ran do hlavy. Taký nějak špatně dýchá, asi má přeražená žebra. Doktor se a obává, zda mu nějaké nepropíchno plíci. Je mi líto, lepší zprávy vám bohužel podat nemohu.“

„Měla bych asi za ním zajít.“

„Nedoporučoval bych za ním chodit, madam. Jednak je na něho velmi ošklivý pohled a navíc mu svlékli šaty,“ zavrtí hlavou Horné.

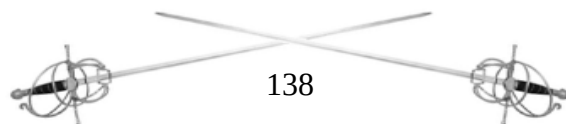
„Umře?“ vypískne Julie.

„To bohužel v tuto chvíli nevím. Doktor určitě udělá, co bude v jeho silách. Nechci vás ani strašit ani dávat plané naděje,“ sklopí hlavu pan de Taille.

„Chudák,“ vyhrknou služebné do očí slzy.

„Musíte věřit. Snad všechno dobře dopadne,“ snaží se ji utěšit pan de Godille.

Obě dívky sedí vedle sebe na sedačce a je znát, nakolik jsou rozhozené. Nejen z toho, co dnes prožily, ale také ze společnosti dvou mužů, šlechticů. Vždyť je oběma teprve šestnáct let, pro služebnou Julii jde o neskutečný zážitek. Hodovat u stejného stolu s hrabětem a baronem! Z toho nemůže spustit oči její paní, byť většinou má zrak cudně sklopený a pozoruje svého zachránce po očku. Dalo by se říci, že po něm pošilhává, kdyby takový výraz, vzhledem k jejímu půvabu, nebyl nevhodný.

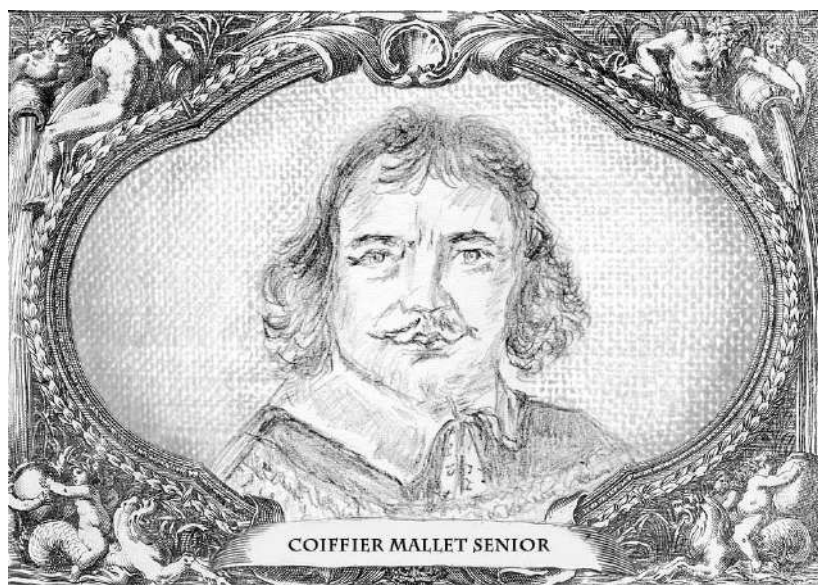

Oba muži se pokouší dívky uklidňovat, snaží se udržovat dobrou atmosféru. Slečnám však i ředěné víno začíná stoupat do hlavy, pročež jsou jejich tváře brzo nachové. Nicméně na překonání jejich ostychu stále přísun alkoholu nestačí.

Asi po dalších dvaceti minutách se otevřou dveře a do nich vstoupí sluha Augusto. Není sám, tlačí se do nich i muž střední postavy kolem čtyřicítky, přes ruku drží kožich, oblečen do velmi elegantních a nepochybně drahých šatů.

Co se týká oblékání, mnohdy vrcholní měšťané bez uzardění mohou zcela konkurovat šlechtě, navíc dost často k tomu mají i více prostředků. Třetí stav, tedy jeho nejvýznamnější představitelé, se rozhodně nemají špatně. Kromě toho, že se netěší některých výsad prvního stavu. Obličej muže s pěstěným knírkem je však teď zaplněn starostmi. Když však uvidí obě dívky bez újmy, přeci jen se mu tvář rozzjasní.

„Papá,“ vyskočí Gabriela a vrhne se do otcovského náručí. Vstane i Julie a se sklopenou hlavou ustoupí kousek stranou, jako by se zastyděla, že sedí u stejného stolu se šlechtici a svojí paní.

„Drahá, jsem tak šťastný! Díkybohu jsi v pořádku,“ tiskne dceru rozradostněný radní.

„Jen díky panu baronovi,“ ukáže Gabriela na svého zachránce, „Papá, představ si, pan baron se postavil sám deseti lupičům! Polovičku jich zneškodnil a druhou zahnal na útěk!“ vykládá s očima navrch hlavy.

„Drahý pane barone,“ pustí teď Mallet dceru, „Jsem vám neskonale zavázán. Nevím, zda je to vhodné, ale

strašně rád bych vám stiskl pravici.“

„Bylo mi potěšením pomoci vaší dceři v nesnázích,“ usmívá se poněkud rozpačitý mušketýr, není zvyklý na takové projevy vděčnosti. Nicméně natáhne svoji ruku.

„Moc vám děkuji, pane barone. Jsem nad smrti vašim dlužníkem,“ třepe poručíkovi rukou měšťan tak vehementně, až zachránce sykne bolestí, „Proboha, snad nejste zraněn?“

„Trochu mě škráblí.“

„Tatínku, pana barona bodli do pravého boku. Kdybys viděl, jak strašně měl zakrvavenou košili,“ nesouhlasí se zlehčováním zranění Gabriela.

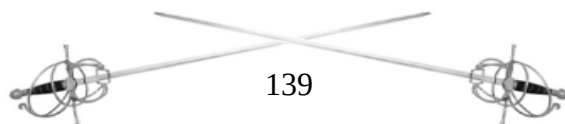
„Opravdu? Opravdu není vaše zranění vážné, pane barone?“ zatváří se starostlivě obchodník.

„Ne, nuž mi sjel po žebře a skončil ve svalu. Trochu rána krvácela, ale nejde o nic vážného. Bohužel váš kočí je na tom o hodně hůř.“

„Slyšel jsem. Ti darebáci jsou čím dál tím drzejší. Pane barone, obdivuji vaši odvahu a statečnost. Opravdu nevím, jak bych vám měl vyjádřit svoji vděčnost. Pokud byste cokoli potřeboval, vždy se na mě můžete obrátit.“

„Bylo štěstí, že jsem uslyšel křik, když jsem se vracel. Šlo o šťastnou náhodu nebo také možná boží prozřetelnost. Díkybohu jsem byl v době útoku nablízku. Ti darebáci měli naštěstí jenom nože, proto jsem si s nimi poradil. Dostali řádně za vyučenou. Důležité však je, že vaše dcera a její služebná jsou v pořádku. Přišel jsem právě ve chvíli, kdy je vyťahovali z kočáru.“

„Vyťahovali z kočáru?“ zbledne otec při představě, co se všechno mohlo stát.

„Pan baron vše zlehčuje, papá,“ ozve se znovu dcera, „Představ si, na pana barona se jich vrhlo deset! Pan baron tam stál sám a odrážel jejich útoky! Byl tak ... tak statečný!“ nemůže najít vhodná slova.

„Pane barone, jste nejen neobyčejně statečný, ale i skromný muž. Nechci vás přivádět do rozpaků, podle všeho nepatříte k lidem, kteří se rádi chlubí. Snad však budu mít možnost se vám nějak odvděčit.“

„Papá, mohl bys pana barona pozvat k nám domů, až se samozřejmě vyléčí,“ ozve se znovu Gabriela.

„Samozřejmě. Jakmile budete v pořádku, pane barone, bude mi obrovskou ctí přivítat vás v našem domě. Věřím, že moje pozvání neodmítnete.“

„Rád přijdu,“ přikývne poručík, „Ale jen když mi slíbíte, že se nebudeme už bavit o tom, co se dnes stalo. Nepovažuji svůj čin za nic mimořádného, tak by se zachoval každý muž.“

„Každý skutečný muž,“ opraví ho Mallet, „Nepotřebujete však nějakého doktora? Mám dobrého známého, pokud by byla třeba.“

„Děkuji, ale není potřeba. Zranění opravdu není vážné, zítra půjdu normálně do služby. Jediným nepříjemným jevem byla ztráta trocha krve a trocha bolesti. Věnujme se však vám, je nutné dopravit vaši dceru a její služebnou do vašeho domu. Máte nějaký doprovod nebo potřebujete, abychom šli s vámi?“

„Vzal jsem si několik služebníků, navíc bydlíme nedaleko. Už vás nebudeme dále obtěžovat. Pouze nevím, co bude s tím naším kočím.“

„Určitě zůstane zatím zde, můj sluha se o něj postará. Pokud přežije, až bude schopen přepravy, tak si ho můžete vyzvednout.“

„Znovu vám děkuji za vaši šlechtnost, pane barone. Samozřejmě uhradím všechny náklady spojené s přítomností doktora či jiným jeho léčením.“

„To je v pořádku, pane,“ usměje se pan de Taille, „Naštěstí nejsem závislý jen na svém žoldu, ale mám slušný příjem ze svého panství.“

„V každém případě vám znovu děkuji, pane barone. Nebudete snad brát z mé strany jako nezdvořilost, kdybych se nyní rozloučil a odvedl svoji dceru domů?“

„Pochopitelně ne. Vaše dcera a její komorná prožily velmi nepříjemný večer. Určitě ocení, až budou v bezpečí vašeho domu, mezi těmi, kteří jim poskytnou bezpečí a útěchu. Byly velmi statečné,“ dodá mušketýr a ukloní se směrem ke Gabriele, která rychle sklopí zrak a trochu se začervená.

Mallet vezme dceru kolem ramena, druhou rukou s obtížemi drží těžký kočich. Odvádí si Gabrielu, za nimi cupitá komorná Julie. Předá dívky do rukou skupiny ozbrojených sluhů s lucernami, zajde se ještě podívat za zraněným kočím.

„Nepotěším vás. Zatím jeho stav nevypadá dobře. Rozhodne dnešní noc. Pokud ji přežije, má naději,“ zhodnotí situaci doktor.

Mallet a jeho suita opustí dům. Vincent a Augusto pomohou přemístit zraněného muže do místnosti pro služebnictvo a slíbí doktorovi svůj dohled nad ním. Felčar naopak slíbí přijít hned ráno. Maurice rychle připraví něco k jídlu pro oba šlechtice, kteří zůstávají v salóнку. Armand si nechá vyprávět, co se vlastně stalo. Sám popíjí víno, statečný zachránce zůstane u vody.

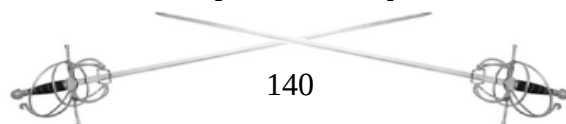
„Ale je hezká, ta Gabriela, co?“ usměje se hrabě.

„Jak svoje slova myslíte?“ pozvedne zrak baron.

„Jak? Nedělejte se. Copak jste si nepovšiml? Mohla na vás oči nechat.“

NEKLIDNÉ DNY V PAŘÍŽI

Markýz de Almare prožívá románek s Marion de Lorme. Setkali se již třikrát po své první schůzce, vždy v Domě tajemství a vždy v průběhu dne. Jejich činnost se týká především tělesného poznávání jeden druhého. Během prožívání rozkoší vlastně nedojde nikdy k rozhovoru na vážné téma, které by se týkalo jejího oficiálního milence pana de Cinq-Mars. Pierre má z celé situace nepříjemný

pocit, zvláště když se dvakrát sejde i s Vrchním podkoním, který k němu je velmi příjemný. Ve druhém případě se letmo zmíní o možnosti v brzké době získat vytouženou funkci u dvora.

„Co se týká té vaší záležitosti, milý Pierre, už na tom pracujeme,“ usměje se tajemně, „Nebude to dlouho trvat, ale musíte být ještě nějaký čas trpělivý. Možná vám brzy řeknu víc. To víte, chceme mít na své straně co nejvíce významných šlechticů.“

„Kdo my?“

„To vám také řeknu později. Teď vám musí stačit můj příslib. Významní lidé pracují usilovně na změně poměrů. Právě tahle změna vám splní vaše přání. Ale musíme být opatrní,“ dodá le Grande, přičemž dělá vše proto, aby opak byl skutečností.

„V každém případě děkuji za vaši snahu, drahý příteli,“ ukloní se zdvořile pan de Almare.

„Proč ne? Až se ho zbavíme, vyčistíme dvůr i státní správu od těch jeho donašečů. Pak budeme potřebovat obsadit významná místa svými lidmi. Lidmi, kterým můžeme důvěřovat. Kteří stojí na naší straně. Mezi takové vás počítám.“

Pierre dále nevyzvídá a nakonec je i rád, že nedostal konkrétní nabídku. Obtížně by se mu odmítala a přitom nemá vůbec v úmyslu se nechat zatáhnout do nerozumného dobrodružství pana podkoního a jeho přátel.

Snaží se nedat najevo žádné rozpaky, když s královým oblíbencem mluví. Přesto má vždy lehké chvění, jeho vztah s Marion není dvakrát fér vůči muži, který mu zatím nezavdal žádnou příčinu pochybovat o upřímnosti projevovaného přátelství.

Hrabě de Aboa se znovu vydá na cestu, tentokrát k vévodovi d'Orleans. Setká se předtím s panem de Thou, který naopak vyrazí za vévodou de Bouillon, tentokrát již s konkrétní nabídkou a úmyslem se s ním dohodnout na slibu podpory připravovaného spiknutí.

Geoffi si promluví i s markýzem de Fontrailles. Cítí, jak celá situace začíná být vážnější, o hodně vážnější, než na počátku předpokládal. Zatím však váhá, podle všeho mají spiklenci reálnou naději uspět. Na druhé straně ale klesá možnost ještě vycouvat, přijít za Jeho Eminencí a vše jí oznámit. Pokud však kardinál padne, může hodně získat. V opačném případě však ještě víc ztratit, v krajním případě i svoji hlavu.

Nesdílí nadšení dalších spiklenců, především si lépe než oni uvědomuje, že jejich činnost již dávno není žádnou hrou, žádnou obyčejnou intrikou, která se dá vyřešit nějakým pokáráním či přiznáním nějaké výhody pro pár osob. Zde jde skutečně o útok na samotný symbol státní moci posledních patnácti let. Moc dobře si uvědomuje, jakým fiaskem skončily předchozí pokusy.

Hrabě de Godille je seznámen pragmatickým panem Louventem se třemi muži, kteří se zabývají sledováním parlamentního rady pana de Thou. Jde o bezvýznamné osoby, alespoň na první pohled. Jedním je poslíček z oblíbené hospody pana rady, druhým drobný obchodník z blízkosti bydliště nadějněho politika a třetím mladší muž, který nemá žádné povolání. Právě on ve skrytu nenápadně sleduje cesty pana Françoise. S tím mu pomáhají i dva výrostci, které však hrabě nezná.

Pan de Godille se čas od času sejde se zmíněnými muži a vyptává se jich, co zjistili či co slyšeli. V tom je největším přínosem poslíček z hospody, protože pan rada není právě málomluvný, když se trochu napije. Nejzávažnější informace přináší jeho stín.

Sledování zajišťuje Achile Gauvion, je mu něco mezi pětadvaceti a třiceti roky. Zdánlivě nenápadný zevnějšek a tuctový obličej, postava průměrné výšky. Ovšem při rozhovoru s ním usuzuje hrabě na jeho vrozenou inteligenci. Dokonce ho trochu podezřívá, že není tak nevzdělaný a obyčejný, jak se snaží předstírat. Nemá však důvod pátrat po jeho minulosti.

Pan de Godille se s ním sejde třikrát, naposledy dopoledne v kostele Saint-Jacques-la-Boucharie, který se nachází nedaleko Velkého Chatelletu. Jelikož tam má Gauvion své známé, je jim ke schůzce vyčleněna místnost v zákristii. Hrabě v tmavém obyčejném obleku poklekne před oltářem a pak nenápadně zajde dozadu. Tam již na něj čeká jeho člověk. Zavrou se spolu v malé temné místnosti, která slouží jako komůrka pro zvoníka. Prostý dřevěný stůl a rozviklané židle, v koutě postel. Dvě poličky a jedna skříň, vše ošuntělé. Zde Achile v krátkosti vyličí, co vše zjistil v poslední době. Jde o docela velký

soupis aktivit parlamentního rady de Thoua. Při oznámení, že se také opětovně sešel s hrabětem de Aboa, se Armand očividně zamračí.

„Určitě spolu mluvili?“

„Ano. Předevčírem skoro tři čtvrtě hodiny. Jen pro zajímavost, včera po ránu pan hrabě v kočáře a v doprovodu svých mužů opustil Paříž.“

„Odjel? Víte kam?“

„V tom bohužel nemohu sloužit. Měl jsem jisté podezření, proto jsem tam nechal jednoho ze svých chlapců. Ale nesledovali jsme ho. Možná jde o chybu, ale on se někde vynoří. Pak zjistíme, kam se vydal. Mimochodem, na cestu se připravuje i pan de Thou.“

„Jak hodnotíte jednání pana rady?“

„Je velmi čilý. Snaží se být nenápadný, stejně jako jeho přátelé, ale o to jsou nápadnější. Právě jejich snaha na utajení schůzek je podezřelá,“ upozorní agent.

„Kam se připravuje cestovat pan rada taky asi nevíte.“

„Nevím, ale už jsem učinil opatření, abychom ho mohli nenápadně sledovat. Mám na to své lidi, případně se dohodnu s panem Louventem.“

„Vy se osobně sledování zúčastníte?“

„Nikoli, mám ještě další povinnosti zde v Paříži. Ale nemusíte se obávat, pane hrabě, o dohled nad naším

ptáčkem bude řádně postaráno.“

„Kdy navrhujete naši další schůzku a kde?“

„Budeme se scházet tady. Navrhují v tuto dobu za dva dny. Kdybyste se mnou nutně potřeboval mluvit, tak mi nechte vzkaz u zdejšího zvoníka. Ten ví, jak mě najít.“

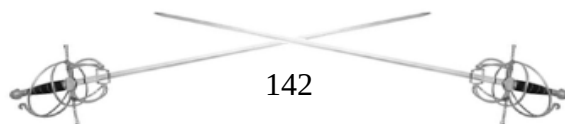
„Mně tedy nechcete říci, kde se zdržujete?“

„Nikoli, pane hrabě. Jde o moji bezpečnost. Každý máme své malé tajemství,“ usměje se potutelně Gauvion.

Armand nijak nenaléhá. Je mu vcelku jedno, kde tajemný agent přebývá. Ostatně, co by měl z toho, kdyby znal adresu díry, ve které se tento mladý muž zdržuje. Jestliže chce zachovávat tímto své tajemství, nechť je mu přáno. Cestou domů se hrabě zamýšlí nad všemi informacemi. Nemůže být pochyb, opravdu se něco chystá, ale stále mají jen nepřímé indicie. Možná bude více vědět Louvent, který by se měl zastavit na večer v jeho bydlišti.

Hrabě spěchá domů, protože je na dnešní oběd pozván i s přítelem Horném k panu radnímu Malletovi, kterému mušketýr zachránil dceru ze spárů lupičů. Od té doby se rodina Malletů a baron neviděli. Dnes je čeká společenská návštěva v domě pařížského měšťana. Ten se nacházel několik bloků od jejich bydliště.

Baron de Taille se rychle zotavuje z bodné rány. Žádné komplikace nenastávají, pročez normálně chodí do služby. Na dnešní den si po dohodě zařídí volno, aby se mohl slavnostního oběda zúčastnit. Nemá z něho dobrý pocit, dokonce má obavy, návštěva pro něho asi bude utrpením. Nemá rád takové oficiální společenské akce. Mallet ho však už zval několikrát, teprve teď však našli vhodný termín. Aby se baron necítil v neznámém prostředí opuštěný, pozval měšťana i hraběte de Godille.

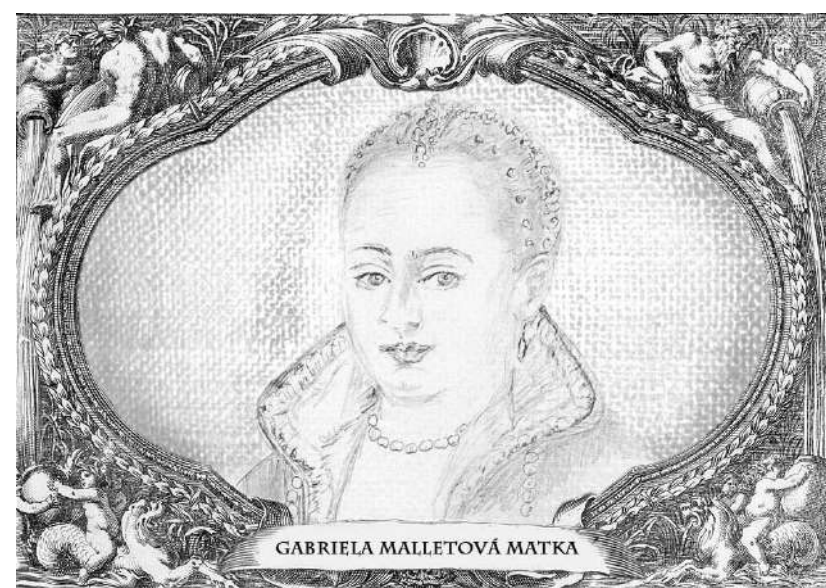

Mušketýr je již vyfintěn. Nebere si tentokrát stejnokroj, ale oblékne si civilní šaty světlomodré barvy s bílým lemováním. Ale i ty zvýrazňují jeho urostlou atletickou postavu. Byť jeho pohyby trochu dlouholetou službou ve vojsku zhrubly, stále dokáže projevit aristokratickou noblesu.

To samé by se dá říci o jeho příteli Armandovi, který se objeví v salónku v podobném oblečení. I on dokáže držením těla a elegantní chůzí potvrdit svůj urozený původ, byť během svého života příliš příležitosti salónní chování procvičovat a pilovat neměl. Ale i kdyby jejich pohyby byly malinko neobratné, jejich skvěle sedící obleky na jejich vypracovaných tělech, bez zbytečných tuků, už sami o sobě jsou dostatečně působivé. Stejně jako rázné vojenské vystupování.

Dům pana radního Coiffiera Malleta, ctihodného měšťana a obchodníka, si v ničem nezadá se šlechtickými domy. Možná až zbytečně přezdobené prostory s horším vkusem pro skladbu předmětů, ale vzorně upravené a pozorné služebnictvo tento nedostatek eliminuje.

Tato rodina je podle všech indicií velmi bohatá. Dokonce mnohem víc, než většina šlechtických rodů. Rodina Malletů patří k měšťanské honoraci, bohužel pro ně bez rodového znaku. Má však svou hrdost a zná svoji cenu, danou množstvím prostředků a majetku. I proto nelibě nese, když na ně šlechta hledí z vrchu. Byť mnozí z nich mají jednu kapsu prázdnou a druhou vysypanou. Jenže ten titul ...

Oběma šlechticům se dostane vřelého a velmi honosného přijetí. Když vejdou do domu, čeká je nastoupené služebnictvo. Vítá je oba srdečně, ale na barona, zachránce dcery jejich pána, hledí o poznání s větším obdivem i vděčností. V jejich očích je hrdina,

zvláště když jejich mladá slečna neopomněla všem vyprávět, jak jako bůh války stál sám proti deseti lupičům a tepal jednoho za druhým. Tento šlechtic a královský gardista neváhal svým vlastním životem chránit čest mladých žen i proti obrovské přesile. Za to si přeci zaslouží, aby se mu dostalo toho nejlepšího přijetí.

Po přehlídce služebnictva se oba hosté odeberou do velkého sálu s dlouhým prostřeným stolem. Vpravo od něho stojí skupinka mužů a žen, významných představitelů výtečných měšťanských rodin města Paříže, vlevo pak rodina pana Malleta. Ten nejprve představí šlechticům své vážené přátele, pak je přivede před nastoupenou rodinu.

Matka Gabriely stejného jména, dobrosrdečná podsaditá žena s kulatoučkým obličejem a poněkud při těle, chce zachránci líbat ruce. Jen tak tak tomu Horné zabrání. Patnáctiletý bratr zachráněné dívky Coiffier je vytáhlý pohledný hoch, u něhož je velmi dbáno na vychování a vzdělání, vždyť bude jistě pokračovat v otcových obchodech a funkcích. Posledním z rodiny je sestřička, roztomilá dvanáctiletá Madeline, která se prezentuje okouzlejícím pukretem.

Jen s obtížemi odmítá pan de Taille projevy díků, jak od otce, tak od dalších příslušníků rodiny. Přidávají se i přátelé Malletů. Pan de Godille se na vše dívá s chápavým úsměvem. Jen ať si slávu a díky přítel užije. Po nepříjemnostech minulých týdnů musí být záplatou na jeho rozbolavěnou duši, byť je ze všeho velmi rozpačitý. Jako by nevěděl, kam s očima a rukama. I jeho úsměv při závěrečném potlesku, který patří jemu a který ukončí oficiality přivítání, stojí s útrpným úsměvem a téká očima dokola.

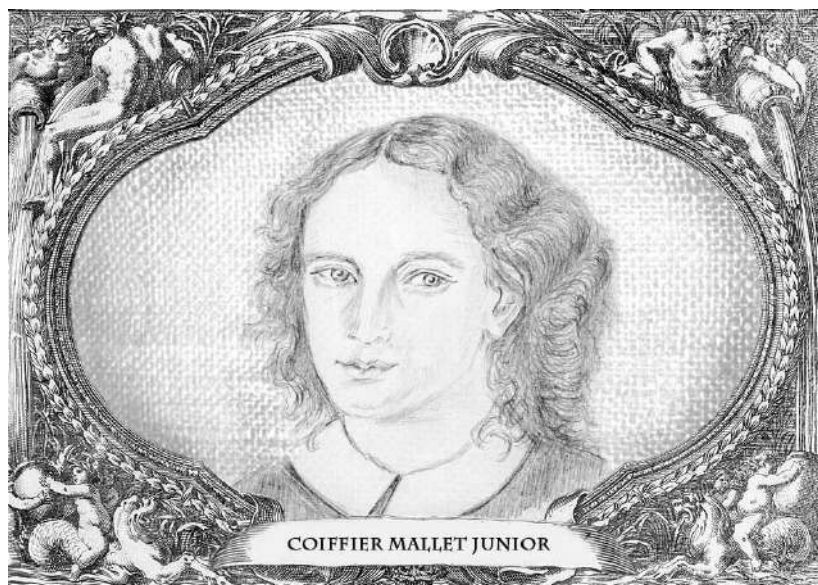

Horné si zhluboka oddechne, když se konečně usadí okolo stolu a začne slavnostní oběd. Musí si dát pozor na stolování, vždyť ho stále většina přítomných sleduje, některé dámy pak na něm doslova visí pohledy. Naštěstí je upoutává i přitažlivý hrabě, ale hlavní pozornosti se dnes nezbaví.

Během oběda je ticho jen krátkou chvílí. Záhy se rozproudí debata, kdy samozřejmě značná část otázek směřuje k oběma šlechticům, přičemž není těžké uhodnout, ke kterému z nich více. Baron většinou odpovídá trpělivě a zdvořile, ať už se mu otázka líbí více či méně. Neunikne mu, jak ho mladá slečna Gabriela sleduje s velkým zaujetím, ač často cudně klopí oči.

„Vaše panství je v Anjou? Máte tam i nějaké sídlo?“ zní jedna z dalších otázek.

„Dá se to tak říci,“ usměje se baron.

„Můj přítel je zbytečně skromný. Má velmi pěkný zámek a pozemky. V současné době se mu o ně stará správce, zatímco on slouží v králově gardě jako poručík mušketýrů,“ přijde mu na pomoc Armand.

„Proč však sloužíte, když máte dost prostředků?“ zeptá se kdosi.

„Cítím se lépe v uniformě, než v bačkorách,“ pokusí se o žert pan de Taille, pak vážnějším tónem dodá, „Je tradicí mého rodu i rodu pana hraběte sloužit králi jako vojáci.“

„Taková služba ale musí být nebezpečná, ne?“

„Jak kdy. Většinou zajišťujeme prostory, které obývá král. Pouze, když je nějaká válečná výprava, které se naše

jednotka zúčastní, pak jsme někdy i účastníky přímých bojů.“

„V létě jste bojovali?“ ptá se další.

„Ano,“ neztrácí trpělivost Horné, „Já válčil s králem v Artois, pan hrabě se zúčastnil bitvy u La Marféé. Jako jeden z mála zbaběle neutekl, ale velmi statečně bojoval s velkou přesilou. Utrpěl vážné zranění, díkybohu se však zotavil. A jak ho znám, již se těší na další bitvy.“

„Prý bude v brzké době tažení na Rousillon. Je to pravda?“

„Také jsem slyšel. Pravděpodobně tam zase bude příležitost zkrátit zbraň s nepřítelem. Jak pro mě osobně, tak pro mého přítele.“

„Zkrátit zbraň s nepřítelem však umíte dobře, pane barone,“ řekne kdosi.

„Mám jistý výcvik a byl jsem už v pár bitvách,“ pokusí se o lehčí tón vyslýchaný.

„Své dovednosti jste prokázal při záchraně slečny Gabriely.“

„V tomto případě nešlo o nic závažného. Moji protivníci nebyli vojáci, ale obyčejní zlodějčci.“

„Ovšem bylo jich velmi mnoho.“

V podobném duchu se nese i další hovor a pan de Taille začíná být nervózní. Naštěstí si jeho zhoršující nálady všimne i hostitel a změnou tématu na chvíli vysvobodí již velmi nešťastného mušketýra. Po vydatném hlavním chodu přijde zákusek a nakonec ovocný kompot. Vše podávané na značkovém servisu.

Konečně asi po hodině a půl společného stolování se společnost po vzoru různých sešlostí rozdělí na skupinky a v nich pokračuje živá diskuse. Baron si oddechne. Minulá doba pro něho byla utrpením. Nikdy si nezvykl na podobný společenský styl a v posledních letech mu odvykl docela. Snaží se, aby se nedopustil nevhodného chování a již toto ho stojí značné množství psychických sil. Nutnost odpovídat na stupidní dotazy ho dorazí. Naopak hrabě si již na podobné sešlosti zvyká, ač ani on jimi není nadšený. I

na hloupé otázky odpovídá s grácií a získává si obdiv společnosti. Především ženskou část okouzlí a ta mužská uznává jeho noblesu i přirozenost. Rozhodně nepůsobí nadutým dojmem.

Když se společnost roztrhá, najde si slečinka Gabriela chvilku, kdy si uloupí svého zachránce pouze pro sebe. Doslova ho odtáhne stranou.

„Omlouvám se vám, pane barone,“ řekne prostě.

„Omlouvat? Zač?“

„Dobře jsem si všimla, co vám dalo přemáhání zdvořile a mile odpovídat na ty hloupé otázky. Je mi líto, že jste musel tolik trpět.“

„Níjak zde netrpím,“ zalže, překvapen postřehem šestnáctileté dívky. Ovšem dívky, která si svými vnadami nezadá s žádnou zralou ženou. Nyní dokazuje, že i po duševní stránce už není žádné děvčátko.

„Všimla jsem si, pane barone, vy asi nejste příliš šťastný za projevy díky. Jste statečný a skromný muž. Můj otec vás vystavil takovému množství zdvořilostních frází. Pochopitelně si je plně zasloužíte. Ne jednou, dvakrát, ale tisíckrát. Ovšem vy nejste muž, který díky očekává.“

„Máte pravdu, slečno Gabrielo. Jsem zvyklý více vládnout mečem a vydávat rozkazy, než vítězit slovem,“ pokusí se o vzletnou mluvu, pak se rozesměje, „Vidíte, jak zní moje vyjádření směšně. Prostě mluvím tak, jak mi zobák narostl. Jsem rád, že jsem vám mohl pomoci a měli jsme štěstí. Neraď bych se nechal zapíchnout těmi darebáky. Poděkovali jste mi a tím je snad vše uzavřeno.“

„Rozumím vám. Otec se však domnívá, že si zasloužíte něco víc. Myslel dnešní setkání dobře, prosím, nezlobte se na něj. Uspořádal dnešní oběd na vaši počest.“

„Já se vůbec nezlobím. Možná trochu na sebe. Jsem tak nemožný a neumím se chovat ve společnosti. Bohužel, za ty dlouhé roky služby jsem si navykl na vojenskou hantýrku, na obyčejné špeluňky a na ...,“ nedopoví, protože se málem podřekl, s jakými ženami udržuje poměr. Ona dělá, že si nepovšimla nedokončené věty, za což je jí vděčný.

„Děkuji za pochopení úmyslů mého otce i za vaši trpělivost s námi, pane barone,“ podívá se na něj ona svýma očima plnými obdivu, „Velmi by mě mrzelo, kdybyste po těchto zkušenostech už neměl chuť k nám nikdy přijít.“

„Nepřijmout případné další pozvání bych si nedovolil, už kvůli vám,“ ukloní se on a ani si neuvědomí, jakou radost jí těmi pár slovy právě způsobil.

„Jsme vlastně sousedé. Jsme sice jen měšťané, nejsme šlechtici, ale otec je vzdělaný a velmi respektovaný muž. Naše rodina je velmi spořádaná a vážená. Snad nebude pod vaši úroveň udržovat s námi přátelské styky.“

„Co vás nemá. Jak už jsem řekl, já nepatřím do salónů. Ať už měšťanů či šlechticů. Ale slibuji, budu se snažit dělat pokroky, abych vám nedělal ostudu. Opráším svoje lekce z mládí a uvidíte, jaký se ze mě stane švihák. Jak budu všechny oslňovat svým vtípem,“ rozesměje se sám nad svojí představou.

„Vy nemáte zapotřebí, pane barone, nic měnit. Jste šlechtic, skutečný muž. Vaši ušlechtilost jsem poznala, když jste se postavil těm lupičům. Co by takový otec dal za titul barona, i když má tolik peněz, jako málokterý z nich. Promiňte, tahle poznámka byla krajně nevhodná,“ uvědomí si ona svoji netaktnost.

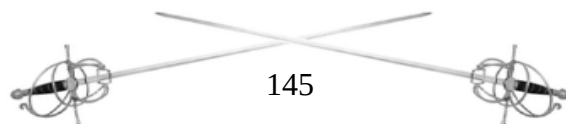
„Proč se omlouváte? Vždyť máte pravdu, ačkoli ani já netrpím nouzí.“

„Bylo ode mě hloupé říkat taková slova,“ omluví se ona ještě jednou, „Chtěla jsem říci, že se šlechtic pozná podle jednání. Co jsou za muže ti mladí namyšlení hejskové, nafintění, zmalovaní, povýšení. Takové jsem doposud poznala. Takovému muži jako vy nesahají ani po kotníky. I kdyby sršeli vtípem a odrecitovali bez jediné chybičky celý epos. Vyjádření tohoto mého mínění bylo smyslem mých předešlých vět.“

„Nevím, co na vaše slova říci.“

„Tak neříkejte nic, pane barone. Jen mi slibte, že k nám zase přijdete,“ řekne ona a jemu se zdá, že v jejím hlase cítí naléhavost.

„Bude mi velkou ctí přijmout pozvání vašeho otce,“ zachová si on dekorum. Přesto vidí, jak se ona zatváří spokojeně.

Jejich rozhovor je přerušen příchodem dalších osob, což se Gabriele vůbec nelíbí, střeží se však dát najevo jakoukoli emoci. Naštěstí stačila říci svému zachránci co chtěla.

Odpoledne je již z pohledu čestného hosta příjemnější a uvolněnější, proč se nakonec začne cítit docela dobře. Občasné projevy obdivu ho pohladí na duši, zvláště když se tak stane v menším kruhu a nejsou na něj upřeny desítky očí. Sice měšťanský stav dvakrát nemusí, ale kvůli Gabriele je ochoten se přemoci a tvářit se na všechny přítomné přívětivě.

Hrabě si delší dobu povídá s mladým Goiffierem Malletem. Chlapec ho překvapí odbornými otázkami z oblasti vojenského řemesla i znalostí politických poměrů. Je pravděpodobně pozorným žákem. Jeho sebevědomí i velmi kultivované vystupování naznačuje, nakolik si je vědom své předem naplánované budoucnosti.

Oba šlechtici se vrátí za soumraku, přejedení a posilnění o nejednu číši vína. Pan de Taille se snažil pít co nejméně, ale zcela odmítnout nemohl. Když skončí doma v salóнку, cítí obrovskou touhu nalít si pohár a přituknout si s přítelem. Ten si jeho žádostivého pohledu k naplněným karafám v almaře všimne.

„Chcete si nalít?“ zeptá se proto a podívá se zpytavě.

„Ano. Mám velkou chuť. Ale nevezmu si. Určitě bych se opil.“

„Z vašeho rozhodnutí mám radost. Mladá slečna Gabriela vás hltá očima.“

„Myslíte? Jde jen o projevy vděčnosti.“

„Už je žena, její pohledy nemají s vděčností moc společného.“

„Tak jde o nemístný obdiv. Snad mi nechcete říkat, že bych mohl takovou mladou dívku upoutat něčím jiným.“

„Příteli,“ spráskne okázale ruce Armand, „nedělejte si legraci. Sám jste viděl ty její zamilovaný kukadla. Jsou sice jen měšťanský, ale dle mého by pro vás byla výbornou partií.“

„Vy si ze mě utahujete! Něco takového nemůžete myslet vážně!“

„Proč ne? Oni jsou bohatý, ale toužej po titulu. Ten máte vy a taky nejste chudý. Kdybyste ji chtěl, určitě by se nebránili. Šlo by o dobrou partii pro obě strany. Ne nějaká známost na prázdný večery, ale manželství se vším všudy. Podívejte se na sebe, už máte roky.“

„Dovolte?“

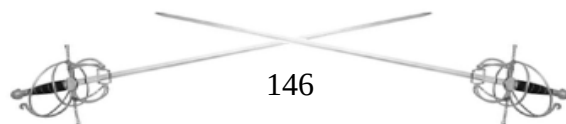
„Jistě, máte nejvyšší čas založit rodinu. Příteli, pokud bude zájem, tak vám radím, neváhejte! Ta Gabriela je krásná a zdravá mladá žena. Její rodina je v Paříži vážená. Když si ji vezmete, tak vám takovej sňatek společensky projde. Král vám dá jistě svolení a požehnání. Uvažujte o tom.“

„Na co vy hned nemyslíte. Jsem šlechtic a ona jen měšťanská holka. Dobře, je pěkná. Asi taky dobře vychovaná. Navíc jsem ji viděl dvakrát v životě, byl u nich jednou na návštěvě a vy už mě s ní ženíte.“

„Jen jsem vás upozornil na tuto možnost. Když dostanete další pozvání, neváhejte ani chvíli. Než vám ji někdo vyfoukne. Určitě bude pro mnohý dobrá partie, určitě dostane slušný věno.“

„Jste nechutnej dohazovač, pane hrabě,“ zlobí se naoko Horné. S povzdechem si pak nechá přinést džbán se studenou vodou, zhluboka se napije. Cítí nervozitu. Jak z prožitků, tak z touhy po alkoholu, se kterou silou své vůle bojuje. V duchu se začne zaobírat slovy svého přítele. Má pravdu, už by si měl založit rodinu. Ale Gabriela není ta pravá, už jenom kvůli rozdílnému společenskému postavení. Ačkoli asi budou bohatší než on. Určitě budou.

Hrabě de Godille čeká na návštěvu pana Louventa do pozdních hodin. Ten se dostaví až kolem jedenácté večer. S obličejem zakrytým pláštěm vyčkává, až bude otevřeno a pak spěchá do prostor vyhrazených Armandovi. Stoupá se skloněnou hlavou po schodišti, veden sluhou Mauricem. Zde už se skrývat nemusí, ostatně těžko předpokládat, že by je v domě někdo sledoval. Spiklenci nemají lidské zdroje ani schopnosti k tomu, aby konkurovali kardinálovým lidem v jejich činnosti. Naopak. Oni musí konspirovat, aby unikli skrytým očím kardinálovy mašinérie špiclů a donašečů.

Během deseti minut předá pan de Godille informace. Louvent poslouchá, aniž by hostitele přerušoval a výraz jeho tváře zůstává po celou dobu kamenný. Armand si už na jeho netečnost zvykl a tak teprve když skončí, podívá se zkoumavě na svého společníka.

„Spiknutí se rozrůstá. Zatím se nám však nepodařilo zachytit žádné důkazy, stále nevíme, co chystají. Nevíme nic o jejich plánu, dokonce ani to, zda už nějaký mají,“ konstatuje suše Daudet.

„Pan Achile se zmínil o cestě hraběte de Aboa. Víme za kým jel?“

„Nevíme, ale tušíme.“

„Je hrabě sledován?“

„Ne, není. Ale máme zprávy z míst, kde se objevil na své minulé cestě.“

„Ano? Kde byl?“

„Minule navštívil vévodu d’Orleans a potom vévodu de Bouillon. Nevím, jak jste zpravený o těchto pánech, ale ti byli namočení do všech předchozích spiknutí proti panu kardinálovi. Dá se říci, že intrikují soustavně.“

„Jak jste se o cestě pana hraběte dozvěděli?“

„Od lidí, kteří se nacházejí v blízkosti obou princů.“

„Kam podle vás jede pan de Aboa nyní?“

„Pravděpodobně znovu za vévodou d’Orleans. I když se mohl vydat navštívit někoho z dalších princů. Spiklenci oslovili již mnoho velmožů. Bohužel stále nevíme, co je obsahem jejich schůzek.“

„Jak chcete zjistit o čem se baví? Nikdo zatím opravdu nemá představy, co chytají?“

„Ano i ne. Něco se proslýchá, ale jde jen o řeči. Naši nepřátelé jsou velmi neopatrní, ale na jejich hloupé chování vsázet nelze. Mnozí z nich jsou mluvkové a těžko proti nim můžeme vystoupit za jejich chvástání. Kdy se v kruhu přátel bavili o tom, jak by ve Francii bez kardinála bylo lépe. Bez zcela nevyvratitelných důkazů Jeho Eminence nemůže od krále žádat žádné opatření. Zvláště, když pan de Cinq-Mars je králi tak blízký.“

„Máte nějaké nové poznatky o královně?“

„Zatím ne. Asi se bude držet zpátky, i když možná připravované úklady schvaluje. Ovšem toto je jen můj soukromý názor, pane hrabě, také ničím nepodložený. Nedá se nic dělat, musíme být trpěliví. Věřte, pane hrabě, pracujeme na mnoha frontách.“

„Co bych měl dělat já?“ zeptá se Armand.

„To co doposud, pane hrabě. Starejte se o sledování pana de Thou a vyhodnocujte ho. Pokud teď bude pan rada podle všeho nějaký čas z Paříže, mohl byste si promluvit s markýzem de Almare a po jeho návratu s hrabětem de Aboa. Jsou vaši přátelé, uvidíte z jejich reakce, zda před vámi něco skrývají.“

„Markýz de Almare určitě ne. Ale hrabě de Aboa, ten mi nic sdělit chtít nebude. Mám obavy. Když s ním promluví, může se dovítit, že víme o jejich přípravách.“

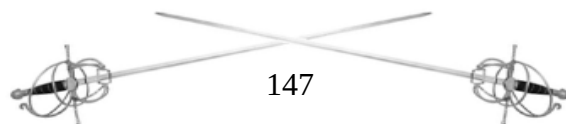
„Musíte být šikovný, pane hrabě. On přeci ví, že jste na straně pana kardinála. O naší práci samozřejmě nemluvejte. Zkuste se tvářit znepokojeně. Jste jeho přítel a zaslechl jste podezřelé řeči. Jdete ho varovat. Ale aniž byste něco o nás vyzradil. Zamyslete se nad tím a zvažte tuto možnost. Na druhé straně, pokud máte velké pochybnosti, promluvejte si jen s panem de Almare. Naše práce je velmi úmorná, pane hrabě, výsledky se třeba dostaví až po dlouhé době,“ radí Daudet.

„Možná máte pravdu,“ pokrčí rameny pan de Godille.

„Nezbývá nám než vyčkávat. Naši nepřátelé jsou na tahu. Zatím dle našich poznatků neučinili žádný krok, žádné rozhodnutí. Spíše zjišťují mezi šlechtou, kdo je ochoten se na jejich spiknutí podílet. Nevědomují si, že takový rozsáhlý komplot je zároveň velmi těžké udržet v tajnosti. Naštěstí.“

„Naštěstí? Jak to myslíte?“

„Naštěstí pro nás. Kdyby byla jen velmi malá skupinka mužů, kteří zosnují nějaký úklad, dokáží ho udržet zcela v tajnosti a neočekávaně udeří. Takové spiknutí by bylo daleko nebezpečnější. Takto jde o hru na kočku a myš. Oni dávají svými činy i svými řeči najevo své nepřátelství. Ale nevíme co přesně chystají. Oni vědí, že nám jejich činnost asi nezůstane utajena, ale jsou si jisti svým postavením. Navíc se spoléhají v případě prozrazení na velkodušnost krále a podporu královny. V tom jsou dle mého naivní.“

„Naivní? Vždyť pan markýz de Cinq-Mars je královým oblíbencem.“

„Ano, je. Ale kardinál králi drží od těla všechnu tu princovskou verbež,“ řekl Daudet a když uvidí kyselý výraz Armanda, dodá, „Omluvám se za použitý výraz, pane hrabě. Ale jak nazvat muže, kteří celý život nedělají nic jiného, než hrabou do své kapsy? Kteří nedělají nic jiného, než vydírají královskou korunu, aby dostali další a další výhody? Kteří osnují úklady, kteří zneužívají každé příležitosti? Co myslíte, dá takovým věrolomníkům král přednost, když dojde na lámání chleba?“

„Jste si jistý úspěchem naší práce, jak se zdá.“

„Jsem realista, pane hrabě. Ovšem musíme být neustále ve střehu. Nejsou zase tak slabí, vládnu penězi, vojsky, kontakty, jsou spříznění mezi sebou i s královskou rodinou. I s jinými dvory v Evropě. Jsou nepřímou a někdy i přímo podporováni španělskou korunou i císařem. Někdy i papežským stolcem. Jsou nebezpeční, naštěstí však nejsou tak schopní a pracovití. V tom máme výhodu. Pro pana kardinála pracují mnozí lidé, kteří nemají tituly, honosné dvory, ale kteří jsou důslední a schopní. Což je naše výhoda.“

„Jsem výjimkou?“ zatváří se dost ošklivě pan de Godille.

„Omlouvám se, pane hrabě. Nechtěl jsem se vás dotknout. I na straně Jeho Eminence jsou muži z výborných rodů, jako je ten váš. Snažím se pouze vysvětlit některé okolnosti, na které jste se ptal.“

„Děkuji za vysvětlení,“ tváří se stále dost kysela Armand, „Pokusím se v následných dnech promluvit s markýzem de Almare a po návratu pana hraběte de Aboa i s ním. Jsem sám zvědav, zda se události dají do pohybu nebo jestli všechno skončí jen u planých příprav a gest.“

„Zase se za vámi zastavím asi za tři dny, pane hrabě.“

„Mám ještě jeden dotaz. Můžete mi říci něco o tom, co jste zjistili pozorováním jiných významných osob?“

„Kdyby se objevilo něco závažného, tak bych vám takové okolnosti sdělil. Už jenom proto, abyste věděl, na co se máte zaměřit. Zatím není nic nového,“ odbude dotaz Daudet, aniž by změnil tón hlasu.

„Asi se s touto odpovědí budu muset spokojit.“

„Asi ano, pane hrabě,“ tváří se stále stejně Louvent, „Pane hrabě, nechci být nezdvořilý. Chovám k vám hlubokou úctu a respekt před vaším rodokmenem i vašimi schopnostmi, které jste prokázal. Snad mi odpustíte moji otevřenost a zároveň i strohost, pane hrabě.“

„Odpuštěno, pane,“ řekne Armand velkodušně, nicméně výraz jeho tváře svědčí o něčem jiném. Ten malý mužik je možná chytrý, možná ví mnoho, ale více úcty a taktu z jeho strany by nezaškodilo.

DILEMATA MARKÝZE DE ALMARE

Čas běží neúprosně dál. Odchází rok šestnáct set čtyřicet jedna a své panování ohlašuje nový rok šestnáct set čtyřicet dva. Život pro pana de Almare a pana de Godille se noří do stereotypu. Ovšem atmosféra kolem nich houstne a jak stín se nad nimi vznáší přízrak připravovaného spiknutí proti kardinálovi Richelieuovi, do kterého jsou různým způsobem zasvěceni.

První ministr už dlouho úspěšně podporuje v kraji Rousillon místní nespokojence proti španělské nadvládě a snaží se rozdmýčkat povstání. Tím vytváří dostatečnou záminku, aby mohlo francouzské království těmto svým bližním přispěchat na pomoc. Ve skutečnosti jde především o územní zisky. Španělská koruna se inkriminovaného území vzdát nechce a Ludvík XIII. naopak má zájem připojit tuto oblast zpět mezi své državy.

Král se necítí dobře, stále ho sužují bolesti v oblasti břicha, jen s obtížemi udržuje i lehkou stravu. Je vyčerpaný fyzicky i psychicky. Velmi mu pomáhá upnutí k vojenské výpravě. Opět stane v čele svého vojska a když Bůh dá, znovu dobude slavného vítězství. Mnozí ho od osobní účasti zrazují, především jeho lékařům tento králův záměr ztrojnásobuje vrásky na čele. Vystavovat oslabený organismus takové

zátěži je z jejich pohledu hrozně riskantní. Ovšem mohou jen v ústraní tiše vzdychat, není síly, která by dokázala králi jeho záměr rozmluvit.

Jeho vyslanci již vyrazili sbírat vojsko, hlásí se dobrovolně šlechtici i se svými družinami, je čest přidat se k takové výpravě. Většinou ale jde o chladný kalkul, nemohou přeci chybět po boku krále, když ten slavně vyráží rozdrtit svého nepřítele. Pokud uspěje, což se dle příprav zdá pravděpodobné, a pokud sám výpravu přežije, což není vyloučené, mohl by se ptát. A pane, kde jste byl vy, když já mrzl a strádal ve jménu francouzské koruny? Proč jste nenásledoval svého krále?

Přípravy na cestu činí i v táboře kardinála Richelieu. Jeho Eminence je na tom zdravotně stejně bídne ne-li hůř než Jeho Výsost. Tělo prvního ministra pokrývají vředy a abscesy, mokvá, zahnívá a šíří kolem sebe pronikavý hnilobný zápas. Byť retušovaný voňavkami, nejde ho zcela zakrýt. Ale copak by on, nejbližší rádce krále, jeho pravá a úderná paže, mohl zůstat stranou? Ani zde moudré rady lékařů a jeho nejvěrnějších nenacházejí úrodnou půdu. Ano, bude nevýslovně trpět, ale musí vyrazit se svým králem.

U Richelieuu nejde jenom o ješitnost, jde i o politickou vypočítavost. Výprava bude dlouhá, král bude obklopen svými nohsledy, budou mít dost času ho zpracovávat v neprospěch jeho prvního ministra. Nemůže těmto nepřítelům dávat do ruky další trumf. Naopak. Král musí vidět, že ač těžce nemocen a sužován chorobami, následuje ho jeho nejvěrnější služebník do jejich možná opravdu posledního velkého dobrodružství. Oba cítí blízkost smrti, o to více horečnější jsou jejich přípravy.

Netrpělivý král nemíní čekat na zlepšené jarní počasí, což dává zřetelně najevo. Z tohoto důvodu vzniká nervozita i mezi nepřáteli kardinála Richelieuu, kteří proti němu vytvořili jakousi ligu nespokojených. K účasti se v různé intenzitě hlásí mnozí významní aristokraté. Hlavní organizátoři spiknutí však musí vytvořit plán a ten realizovat. Největší obavy jim dělá kardinálský klobouk jejich úhlavního nepřítele. Pokud by sáhli k extrémnímu prostředku, pokud by ho někdo na jejich popud zavraždil, bude nepochybně papežem exkomunikován. Nejen ten, kdo by pozvedl zbraň, ale i ten, který mu ji do ruky vložil. I kdyby stokrát král chtěl, nemůže takového člověka tolerovat. Existuje i druhá možnost, tedy vyvolat v zemi občanskou válku a během ní dosáhnout vyhnání prvního ministra. Kdyby ve válce náhodně zahynul, šlo by o boží prozřetelnost.

Úzká skupinka spiklenců se radí, vymýšlí možné scénáře, ovšem čas jim ubíhá. Jako by se jim stále nechtělo udělat ten předposlední krok a říci si, ano, jdeme skutečně do toho. Nejde jen o plány snůlku nad pohárem vína, nejde jen o plané řeči nespokojenců, myslíme své úmysly vážně. Kardinál Richelieu, nemocemi prolezlý stárnoucí muž, musí být odstraněn a my musíme urychleně rozhodnout jak. Musíme si vytvořit potřebné zázemí pro náš záměr a také pro dobu, až svůj plán provedeme.

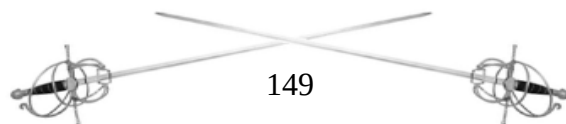
Markýz de Almare si užívá svého postavení. Zapomněl již na svoji funkci u dvora a žije současností. Má občasné schůzky s Marion de Lorme v Domě tajemství. Byť nad nimi visí hrozba prozrazení přísně střeženého poměru, vždy se po krátké době uvolní a oddávají tělesným radovánkám. Ona je přitahována jeho mladistvým tělem plným energie a stále nevybouřených hormonů, které se v něm hromadily minulých dvacet let v celibátu kláštera. Naopak ona mu poskytuje zkušenost danou jejími milostnými avantýrami. Jejich vztah je hodně tělesný, ale i jejich vzájemná náklonnost se zvyšuje. On je tak milý, něžný a pozorný, ona tak laskavá a až mateřsky naslouchající. Nejde o vášnivou lásku, ale s porozuměním tělesným klíčí i porozumění duší.

Na poslední schůzce však je Marion dost nervózní, on si jejího stavu jako dobrý pozorovatel lidských duší nemůže nepovšimnout. I při milostném aktu jsou její starosti poznat. Po vyvrcholení leží vedle sebe v teplem zalité místnosti, trochu zpocení z předchozího milování. Položí ji otázku.

„Máš pravdu, Pierre, mám starosti,“ přikývne ona.

„Snad nějaké osobní?“

„Mám velké starosti o Henriho. Nedávno jsem našla v jeho kapse vzkaz od toho ohyzdného ryšavce pana de Fointrailles. Nerozuměla jsem mu, ale týkal se Monsieura. Mám obavy, možná plánují nějakou hloupost. Nemluvil jsi s ním?“

„Ne, nevím nic bližšího,“ zalže on. Cítí se hloupě, proto ji políbí na šíji, zůstane natočen na boku a nakloněn k ní. „Naznačil mi něco, ale nejsem nijak do jeho záměrů zasvěcen. Asi by se rád zbavil kardinála Richelieu.“

„Právě toho se bojím. Copak mu nikdy nedojde, jak je taková věc hrozně nebezpečná? Zaplést se s takovými lidmi jako je Monsieur! Na takové spojení on nemá!“

„Henri si je jistý podporou krále a také královny. Onehdy mi říkal, jak dobře vychází s ní i jejími malými syny. Občas si s nimi hraje, nosí jim dárky. Cítí se velmi silný ve svém postavení.“

„Právě jeho jistoty se bojím nejvíce. Je naivní. Když půjde o skutečnou moc, půjde tohle všechno stranou. Snažila jsem se mu vysvětlit všechna nebezpečí, ale byl na mě vysloveně sprostěj.“

„Ty ho máš hodně ráda, mám pravdu?“

„Mám. Tebe mám taky ráda,“ dodá honem, „Ale jeho taky. Ty jsi milý, chytrý, něžný. On je velký dítě, jedná někdy bez rozmyslu. Je ovládán svými pocity a ne svým rozumem. Je takový přírodní živel. Asi právě ta jeho jednoduchost, živelnost a přímost mě na něm nejvíce přitahuje,“ přemýšlí ona nahlas.

„Jak vidíš mě? Jen obyčejný flirt? Nebo jen můj kalkul sblížit se s milenkou králova oblíbence?“ zeptá se on posmutnělým hlasem.

„Z žádných zjištěných záměrů tě nepodezírám, Pierre. Vždyť jsem já sama dala k našemu vztahu popud. Ty jsi hodný, Pierre, máš rozum a víš, kam až je možný zajít. Strašně se bojím, že tohle náš Henri nedokáže.“

Přeběhne mu mráz po zádech. Leží tu s jeho milenkou a ona říká náš Henri. Jako by i on měl nějakou zodpovědnost za nezodpovědné jednání pana podkoního. Jako by nevěděla, že nemá žádnou moc mu rozmluvit jeho potřeštěné nápady. Henri by si mohl žít jako nekorunovaný král, využívat přízeň skutečného krále a královny, přítulnost jejich dětí. Mohl by být skutečným Monsieurem le Grande. Ovšem jeho dráždí červený oblek kardinála jako rudá látka divokého býka. Myslí výš, než je možné dojít.

„Zkusíš s ním promluvit?“ zeptá se ona.

„Ano. Znovu s ním promluví. Pokusím se mu vysvětlit, jak je všechno nebezpečné,“ řekne on, byť už v tuto chvíli dobře ví, že svůj slib nenaplní. Ale snad mu ona uvěří, protože se na něj mile usměje a přítulí se k němu.

Položí si svojí hlavu na její bujná ňadra a zavře oči. Ona je sice jen o osm let starší, ale náhle se cítí jako v náručí matky. V náručí, které nikdy v životě nepoznal a které mu v chladných temných zdech kláštera tolik chybělo. Nejde nakonec právě o tento pocit, který hledá u této své milenky?

Když Marion odejde, on zůstane ležet v posteli a přemýšlí. Jak by mohl někdo zhodnotit jeho chování? Užívá si, využívá možností, které se před ním tak náhle otevřely. Zcela se změnil jeho život. Ze spořádaného mladého muže dychtícího po vědění se stal poživačný hejsek. Obklopený přepychem, využívající jmění, které kdoví jak nashromáždila jeho matka. Matka s velmi temnou minulostí. Je však tak odlišný? Neprojevuje se v něm její krev? Nezrazuje i on všechny jen pro svůj prospěch? Pro své potěšení?

Srovnání s matkou a objevení některých společných znaků ho sžírá nejvíce. Chová se jak zrádce ke všem. Schází se s panem de Cinq-Marsem, tváří se jako jeho přítel. Jenže má intimní vztah s jeho milenkou a baví se o něm s panem de Godille. Přitom ví, že ten si získané informace nenechá pro sebe, ale sdělí je lidem, kteří budou vědět, jak těchto poznatků využít proti panu podkonímu. Zrazuje i Marion, protože si našel další milenkou. Ano, mezi jejich schůzkami jsou prodlevy a on potřebuje naplnit své mužské potřeby. Vždyť i ona si užívá s Henrim. Ale přesto.

Jeho novou milenkou se stala v minulých dnech jeho služebná. Jak slyšel, nejde o nic neobvyklého, mnohý šlechtic sdílí lože s některou ze svých služebných. Takové vztahy jsou vysloveně založené na rozumu. Obě strany ví, co mohou a smějí od takového vztahu čekat. Není jiného cíle než krátkodobé uspokojení. Samozřejmě každého jinak. Pána domu v jeho tělesných potřebách, jeho nerovnoprávné milence pak zlepšením jejího postavení v domě. Může se jí odměnit drobnými dárky i výhodami.

I on využil či zneužil svého postavení. Při večeři řekl své šestnáctileté služce Mariettě Boudetové, která ho obsluhovala, aby za ním večer přišla. Tam ji připravil o panenství. Netušil o něm, myslel si, že si už užívala se svými vrstevníky ze služebnictva. Teprve pak si vzpomněl na slova Augusta. Podle něho je Marietta nad sluhy povýšená a čeká na něco lepšího.

Však se taky ten ďábel Auguste usmíval, když ho zavolal a požádal, aby nějak diskrétně zařídil odstranění důkazů o přerodu mladičké služebné v ženu. Nepochybně jeho nový vztah v paláci nezůstane nepovšimnut. Nikdo si nic říci nedovolí, ale asi už o tom ví všichni. Či brzy vědět budou.

Jenže on se s mladičkou dívčinou cítí dobře. Přesně opačně než v náručí Marion. Ve vztahu se služkou je on tím zkušeným, dominantním, tím, kdo zcela určuje pravidla. Ona k němu pak jen toužebně vzhlíží. Jako ke svému pánovi, ale i jako k muži, který ji dostal první. Je divoká a plná energie, její mladičké tělo mu ona s radostí poskytuje a on dosahuje dostatečného uspokojení. Od té doby s ní strávil noc ještě čtyřikrát.

Znovu se zamyslí nad indiciemi o přípravách pana de Cinq-Marse na spiknutí. Marion má pravdu, Monsieur le Grande nemá schopnosti, aby se pustil do tak vysoké hry. Henri je skutečně přerostlým dítětem, které dospělo tělesně, ale ne duševně. U dvora se ví o jejich přátelství. Jistě o něm ví i druhá strana. Pokud by k něčemu došlo, kdo uvěří, že o jeho plánech nevěděl?

O čem přemýšlí je hnusné, ale životně důležité. Všechny výhody, které mu poskytuje jeho nové postavení, si nemůže dovolit ztratit. Musí dát najevo, že není nepřítelem kardinála. Musí mít svůj háček, jak říká jeho další problematický přítel pan de Aboa, i v táboře prvního ministra. Nic tím neriskuje. Pokud vyhraje pan de Cinq-Mars a jeho přátelé, což je ale vzhledem k okolnostem málo pravděpodobné, určité mu jako svému příteli nebude dělat problémy. Pokud však prohraje, nesmí se s ním svést.

Sám se zalekne všech svých naprosto logických vývodů. Ano, je vzdělaný a asi taky dost chytrý na to, aby si dokázal vše pohlídat. Jak rychle zapadl do obvyklostí prostředí, kde se dennodenně hraje o moc a přízeň, kde se hraje o budoucnost. Kde musí jít veškeré morální zábrany stranou, pokud chce být mladý šlechtic úspěšný. Má příležitost i schopnosti, aby to někam dotáhl, ale bude muset platit vysokou daň.

Napadne ho, zda by nebylo lepší se vzdálit od dvora a vrátit se na své panství. Mohl by se tam obklopit ženami, které by si vydržoval díky svému majetku a uniknout z pastí, ve které uvízl. Ovšem takový nápad ihned zavrhne. Musel by se vzdát Marion i přepychu svého paláce. Zámek v Anjou je schopen poskytnout podobné pohodlí, ale přišel by o možnost se setkávat se s největšími osobnostmi své doby. Vždyť i v paláci Rambouillet si vydobyl za krátkou dobu solidní postavení. Zase umě vyžil svoje znalosti a svoji inteligenci, aby zaujal své okolí. Jako nováček navíc stále ještě patří k zajímavostem.

Povzdechne si. Sám se přeci rozhodl si vyzkoušet tento způsob života. I za cenu boje o své postavení. Nejen s lidmi, kteří mu nepřejí jeho úspěch, jeho majetek, jeho vzrůstající postavení u králova oblíbence i ve společenské smetánce Paříže. Ale i se svým svědomím, se svými morálními zábranami.

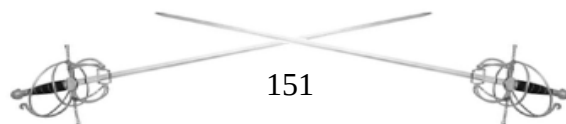
Ten večer se sejde v Domě tajemství v salónku se svým přítelem hrabětem de Godille. Armand je v celé Paříži jediný, kterému se dokáže svěřit se svými pocity. I když mu samozřejmě nepřizná Marion. Nemůže, bylo by to příliš nebezpečné. Ale pochlubí se mladičkou Mairrettou i tím, že byl jejím prvním. Pak mu sdělil své rozporuplné pocity ohledně pana podkoního.

„Asi vás chápu,“ lokne si hrabě vína, „Ale na druhý straně musíte myslet na sebe. Jsem přesvědčen, že těm lidem je nějaký markýz de Almare zcela ukradenej. Těm jde o zcela jiný zájem. Určitě by se na vás neohlíželi, na to můžete vzít jed.“

„Snad máte pravdu,“ povzdechne si Pierre, „Ovšem tady v prvé řadě nejde o pana de Cinq-Mars či Monsieura, tady jde jen a jen o mě. Mám sám ze sebe hrůzu.“

„Nejste na sebe nějak moc přísněj?“

„Přísný? Jak rychle jsem si na všechno zvykl. Utrácím peníze, které nahromadila moje matka. Kdoví jak, třeba podobným způsobem, jako když vydírala pana de Guilmant. Nebo když nechala zavraždit své dva muže. Vždyť jedním z nich byl můj otec! Vadí mi to? Nevadí. Nebo tenhle dům.

Využívala ho pro své spiklenecké nebo milostné schůzky. A co dělám já? Pokračuji přesně v jejich šlépějích!“

„Ve vašem případě jde přeci o něco jiného,“ zavrtí nesouhlasně hlavou hrabě, „Vy přeci nechystáte proti nikomu žádný úklady. Intrikujete snad proti panu podkonímu? Naopak, on se vás chystá bezohledně zatahnout do svých špinavostí. Copak snad my chystáme na někoho nějaký úklad? Ne. Přijmete tady milenkou? Nějakou vdanou ženu? To je přeci zcela normální. Proto snad jste špatnej?“

„Příliš vše zjednodušujete, příteli. Mám prostě v hlavě zmatek. Nechci, aby k nějakému spiknutí došlo, ale neumím tomu zabránit. Když jsem s panem podkoním, tvářím se jako jeho přítel. Když se setkáme spolu, bavíme se o něm jako o muži, co snad plánuje státní převrat.“

„A neplánuje snad?“ podívá se pozorně Armand na přítele.

„Bohužel jsem nucen vám odpovědět kladně. Nevím sice nic bližšího, ale jsem přesvědčen, že se opravdu nejedná už jen o silácká slova. Jednou jsem se s ním pokusil na to téma promluvit. Upozornil jsem ho na velké riziko. Víte co mi řekl? Naklonil se ke mně a zašeptal mi do ucha, i kdyby něco, král a královna mě nedají. Je si tak strašně sebejistý.“

„Domníváte se, že k tý sebejistotě má opravdové důvody?“

„Nemohu své pocity ničím podložit, ale podlé mého se hrozně mýlí. Právě ten jeho omyl je dle mého všeho příčinou. Kdyby si nebyl tak jistý svým postavením, určitě by se do podobného dobrodružství nepouštěl. On je snad dokonce přesvědčen, že svým jednáním naplňuje tajná přání krále a královny!“

„Tohle jsou moc vážná slova, příteli. Máte dojem, že by snad král nebo královna uvítali odstranění nebo dokonce smrt Richelieua?“

„Nevím jak královna, ale král dle mého svého ministra potřebuje. Vždyť on pro něho zkontroloval všechny ty vyžírky. Podle mého by se král nechtěl zbavit svého prvního ministra, i když si na něj občas postěžuje. Což jsem slyšel i na vlastní uši. Vyjádřil se nepříteli lichotivě na adresu Jeho Eminence. Nejsem si však vůbec jist, zda svá slova myslel doopravdy. Spíše jen tak špičkoval.“

„Královna prý nikdy neměla Richelieua ráda.“

„V tom nemohu sloužit. Nevím o tom zhola nic. Na takové podrobnosti si budete muset opatřit jiného špicla.“

„Špicla? Příteli, tak to přeci vůbec není.“

„Není? Dostal jsem se do hrozné situace. Jsem u dvora pokládán za přítele pana de Cinq-Mars, on dává své přátelství ke mně i veřejně najevo. Jestli něco provede, nikdo mi neuvěří, že v jeho spiknutí nejsem namočený.“

„My ale víme o vaší nevině a nejen my. Jistě i další lidé, pan Mazarini, pan de Bouthillier i sám kardinál.“

„No právě. Hraji na obě strany. Abych si zachránil kůži. Takové moje jednání se mi líbí ze všeho nejmíň. Pryč jsou všechna moje předsevzetí o upřímném jednání.“

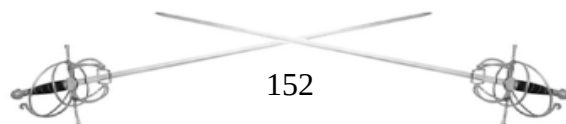
„Máte snad na výběr? Nutil jste snad někoho, aby usiloval o svržnutí kardinála nebo snad, nedej bože, i o jeho život?“

„Točíme se v bludném kruhu,“ povzdechne si Pierre, „Víte z čeho mám skutečnou hrůzu?“

„Nevím.“

„Stále více a více se začínám podobat své matce. Stačilo pár měsíců a chovám se tak, jak bych si nikdy nedovedl představit. Co budu ochoten udělat příště? Co všechno omluvím tím, že je takové moje jednání nutné a nevyhnutelné? Mám v sobě nějaké opravdové zábrany anebo se ze mě za pár let stane stejně necitelný člověk jako z mé matky? Kdy pro ni ani život vlastního syna neměl žádnou hodnotu, o životech jiných ani nemluvě?“

„Tak tohle vás trápí?“ zasměje se pan de Godille, ale smích zní dost křečovitě, „Jsem si jistě, že vám nic takového nehrozí. Už jen jak si děláte tyhle starosti, dokazujete jak jste naprosto jinej.“

„Ona určitě na počátku také nebyla tak necitelná, zkažená. Ale dost už o mně. Bavme se už o něčem jiném. Jak vypadá baron de Taille? Minule jste říkal, jak se snaží nepít a jak se sblížil s nějakou měšťanskou rodinou.“ změnil zcela téma markýz, což je příjemné oběma.

„Náprava pana barona se vyvíjí velmi slibně,“ zamrká spiklenecky Armand.

„Slibně? V jakém směru?“

„Náš drahý trochu neotesaný voják už byl v té rodině několikrát na návštěvě. Ta zachráněná ho přímo zbožňuje. Kdybyste viděl, jak ho hltala očima, když jsme tam byli spolu. Mám pocit, že ani jemu není zcela lhostejná. Což by bylo dobře.“

„Dobře? Nad čím spekulujete? Není na něj moc mladá? Kolik jí je?“

„Už šestnáct. Dost stará na vdávání.“

„Až tak je jejich vztah vážný?“ vyvalí oči Pierre.

„Ale vůbec ne,“ rozesměje se tentokrát srdečně hrabě, „Jde jen o moje zbožné přání. Kdyby se usadil a našel si ženu, přestal by myslet na bratra a taky by se mu lépe překonávala ta jeho touha se opíjet. Určitě nic takového nepadlo. Byla by to ale skvělá zpráva, ač je ta dívka pouze z měšťanské rodiny. Ale hodně významný, jsou dost zazobaní.“

„Zasloužil by si dobrou ženu. Však víte, co se stalo o dvě patra níž.“

„Přál bych mu tu holku. Ovšem k tomu je opravdu hodně daleko. Budu se však snažit něco v tom udělat. Budu ho poňoukat, aby o té možnosti alespoň uvažoval.“

„Jsem velmi zvědav, jak v této roli budete úspěšný,“ konstatuje pobaveně markýz.

„To nevím,“ pokrčí rameny Armand, „Mám však taky dotaz. Mluvil jste teď někdy s hrabětem de Aboa? Bojím se, že se náš přítel dost zapletl do té nešťastné záležitosti. Patří k suitě Monsieura a ten se zdá být v tom namočený dost.“

„Nemluvil jsem s ním už delší dobu. On teď hodně cestuje. Jen se domýšlím, proč tak činí. Vy jste se nepokoušel s ním promluvit?“

„Jen jednou. Setkali jsme se na můj popud,“ vysvětluje pan de Godille, „Náš rozhovor byl velmi opatrný a pan hrabě byl obzvláště obezřetný. Snažil jsem se mu naznačit, jaké by mohl mít problémy. Na rovinu vám řeknu, pokoušel jsem se ho přesvědčit, aby se přidal na naši stranu.“

„Vaše počínání asi bylo marné, ne?“ oduší pan de Almare.

„Prý se o nic nestará, ale já vím, že tomu tak není. Byla to taková divná rozmluva, ve který měl značně navrch. Neumím v tom prostě chodit jako on. Vůbec jsme se nedostali k ničemu podstatnému. Ale mám čistý svědomí, alespoň jsem ho varoval.“

„Co se dle vás bude dít dál?“

„Nevím. Nemohu mluvit o některých věcech, které souvisí s mou službou pro kardinála,“ řekne omluvně hrabě.

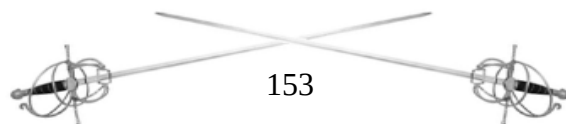
„Nechci z vás tahat rozumy, v žádném případě. Už dost dlouho se mluví o tom, že by se mělo něco stát. Vlastně jsou aktivity pana podkoního veřejným tajemstvím. Chtěl jsem se jen zeptat, zda by se v brzké době nemohlo od slov přejít k činům.“

„Abych byl upřímný, myslel jsem, že mi o tom něco naznačíte vy. Ale jak vidím, ani vy jste nezaznamenal žádný posun. Pravda, nepatříte mezi přímo zasvěcené. Ale mohl jste si všimnout nějakých náznaků ve vyjadřování či chování některých vašich přátel. Z kterých by vyplývalo, jestli se ledy nepohnuly.“

„Ne. Nic takového.“

„Král chce vyrazit na vojenské tažení co nejdříve. Asi kvůli svému zdravotnímu stavu. Má asi strach, aby ho zubatá nepředešla. Možná právě vojenská výprava přiměje spiklence, aby odkryli karty.“

„Možná, milý příteli,“ usměje se teď Pierre, „Obávám se však, že vy nebudete tím, který jejich plány odhalí. Byť bych vám přál úspěch a tím pádem naději na postup ve vaší kariéře. Jste však jen jeden z mnoha mužů, kteří poctivě a usilovně pracují pro pana kardinála.“

„Však si to taky uvědomuji,“ povzdechne si Armand, „Myslel jsem si, že budu pověřený tajným úkolem, moje práce bude zajímavá a dobrodružná. Místo toho se jen nudím. Sem tam něco ... ale o tom bohužel nemohu mluvit. Přiznávám, připadám dost zbytečný.“

„Zase máte více času na sebe. Jistě si najdete čas i na pořádnou zábavu.“

„Zábavu? Sem tam setkání u vás nebo vaší sestry. Jinak žádná zábava. Co mi ještě zbývá? Jedině má milénka Paullete. Je mi s ní docela dobře, ale už se nějak moc známe. Už není tolik co objevovat, jestli mi rozumíte. Vy si určitě užíváte lépe. Mluvil jste o své mladičké služebné ...“

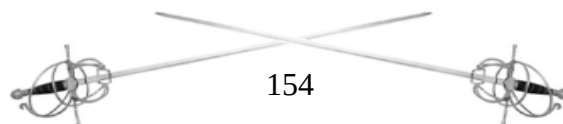
„V této oblasti si nestěžuji,“ zatváří se požívačně markýz, „Mám asi přeci jen více příležitostí než vy. Ale i vy se můžete víc snažit. Nemůže být pro vás problém si najít nějakou známost.“

„Nevím, moc lidí tady neznám. Já si tak mohu akorát zaplatit přítelkyni Paullete. Tedy,“ zatváří se potměšile Armand, „jednou jsem jí řekl, aby přivedla i svoji přítelkyni. Byli jsme u mě ve třech. Nebylo to špatný, kromě toho, že mě taková zábava stála víc peněz.“

„Tak vidíte, ani vaše údajná nuda není tak hrozná. Říkáte ve třech? O tom bych se rád dozvěděl něco blíže, nějaké pikantnější podrobnosti.“

„Proč ne, ale napřed vy. Vy jste totiž zamluvil můj dotaz. Co vaše mladička služebná?“

Oba mladíci se začnou bavit na lechtivé téma svých ložnic. Pan de Almare se v pití neдрží zpátky, možná chce tímto způsobem zahnat chmury ve své mysli. Pan de Godille se mu přizpůsobí. Tak jim čas utěšeně plyne, aniž by něco podstatného vyřešili. Párkrát se dotknou znovu záležitostí spojené s předpokládaným spiknutím, ale rychle se vrací k neutrálním tématům. Nakonec se rozhodnou zůstat zde v domě. Přespí v posteli, kde již vícekrát hřešil pán domu s Marion. Tentokrát však vyspávají ve vší počestnosti opičku a ráno se probudí s bolestí hlavy.

DVACÁTÁ PÁTÁ KAPITOLA

NOČNÍ MŮRY HRABĚTE DE ABOA

Hrabě de Aboa prožívá těžké období. Na zdejší poměry je zkušeným intrikánem. Zapletl se již do mnoha různých spiknutí, kdy se pohyboval na hraně ostří, kdy riskoval vyhnanství či možnost sám se stát obětí nějakého úkladu. Ale nikdy necítil nebezpečí tak silně, jako nyní. Sám se vynasnažil, aby se mohl napojit na lidi v okolí králova oblíbence. Přes Monsieura i přes uměle vyvolané přátelství s parlamentním radou de Thou. Podařilo se mu ale naplnit své záměry až přespříliš.

Hrabě de Aboa je nadprůměrně inteligentní dvořan s dobrými kombinačními schopnostmi i odhadem pro danou situaci. O co více proniká do záměrů spiklenců, o to více je nervóznější. Je si vědom

velkého nebezpečí, pokud jejich záměr nevyjde a naopak budou odhaleni, mohou i padat hlavy. Ovšem čí? Monsieura? To určitě ne. Pana de Cinq-Marse? Králova oblíbence? Vévody de Bouillon, prince ze Sedanu? Ne, takové hlavy se nestínají, jejich nositelé dostanou vhodné místo v ústraní a za čas se jim odpustí. Ale už si nemůže být jist pan de Thou, pan de Fontrailles či on. I kdyby na jejich šíji nedopadla katova sekyra, tak určitě se za nimi mohou na dlouhá léta zaklapnout vrata Bastily.

S obrovskou nervozitou sleduje, s jakou lehkovážností spiklenci plánují své záměry. O podpoře krále a královny má své skeptické mínění, z nápadu spiklenců zatáhnout do všeho španělskou korunu se mu ježí vlasy hrůzou na hlavě. Tohle už není jen útok na majestát Jeho Eminence, zde se koketuje s vlastizradou. Útok na francouzskou korunu a tedy i krále!

Pan de Thou k němu občas zaskočí na skleničku. Hrabě mu při těch návštěvách nalévá usilovně, protože pak je parlamentní rada sdílnější. Podaří se mu z něj vytáhnout spoustu zajímavostí, také o jakési chystané smlouvě. Když se o ní při jejich poslední schůzce doslechne, jdou na něj mdloby.

„Vy chcete uzavřít nějakou písemnou smlouvu?“ zeptá se Geoffi s hrůzou v očích. Jeho výraz vyleká i dost podroušeného radu.

„Tak jsme se shodli. Tohle je ale naprosto důvěrný. Jste můj přítel a náš oddaný stoupenec. Jen málo zasvěcených o tom ví,“ odvětlí pan de Thou a s velkými rozpaky sleduje vzrůstající nervozitu svého společníka.

„Pane rado,“ říká Geoffi s největší možnou naléhavostí, „celá ta věc je nesmírně nebezpečná. Ale vždy se dá tvrdit, že jde o nedorozumění, dá se argumentovat nepochopením a tak dále. Jestliže je však něco písemně stvrzeno, tak takový krok nejde vzít zpět. O jakou má jít smlouvu?“

„Máte pravdu, jde o strašně tajné a nebezpečné tajemství. Nemohu o něm mluvit.“

„Už jste mi toho řekl i tak dost. Kdo proboha věc se smlouvou vymyslel?“

„Tak nějak to vyplynulo. Ale ještě jsme nic nepodepsali a nesepsali.“

„Pane rado, pokud máte nějaký vliv, pokuste se vysvětlit svým přátelům, aby takový krok ještě zvážili. S kým má být taková smlouva uzavřena?“

„Pane hrabě, víte, jak si vás nesmírně vážím. Ale toto vám opravdu nemohu říci.“

„Jak myslíte, pane rado,“ pokrčí rameny pan de Aboa, „Uvědomte si však, že i já riskuji svůj život nebo minimálně dlouholetý žalář. Až příliš jsem se již do vašich plánů zapojil. Nechci vyzvídat podrobnosti. Můžete mi alespoň říci, čeho se má smlouva týkat?“

„No, tohle bych vám snad naznačit mohl. Má se týkat okolností, které nastanou po odstranění vlivu kardinála nebo pokud budeme chtít proti němu otevřeně vystoupit.“

„Není tedy stále jasno, jak chcete zbavit kardinála vlivu?“

„Není. Nejjednodušší by bylo ho odstranit fyzicky, ale taková věc je velmi ošemetná. Hrozí exkomunikace. Druhá možnost je donutit krále, aby se sám zbavil kardinála a vyhnal ho. Pokud bychom získali potřebnou sílu, kterou by nemohl král ignorovat, musel by na naše podmínky přistoupit.“

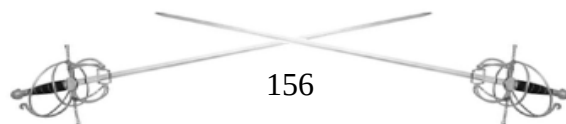
„Takový argument zní rozumně, kdo má ale takovou pomoc poskytnout?“

„Pane hrabě, mluvíme o velmi delikátní věci ...,“ vytáčí se pan de Thou.

„Pane rado, nechci vás tlačit svými otázkami ke zdi. Ale už jsem toho zjistil dost, i díky rozhovorům s Monsieurem i vévodou de Bouillon. Může snad zmiňovaná písemná dohoda či smlouva souviset s uvažovaným jednáním o podmínkách míru se Španělskem?“ zeptá se Geoffi a podívá se přímo do očí muže sedícímu proti němu. Ty oči jsou částečně zastřeny úrovní alkoholu v krvi, ale i tak v nich je znatelný právě zasetý strach.

„Vám také nic neunikne, pane hrabě,“ říká teď Francois velmi naléhavě, „Jistě chápete moji zdrženlivost. Tato věc je strašně nebezpečná. Zapřísahám vás, abyste byl velmi opatrný a nikde se o tom ani slovem nezmínil. Máte pravdu, tady už skutečně může jít o krk.“

„Právě! Pane rado, sám jste řekl, že ještě nic sepsáno a podepsáno nebylo. Znovu apeluji na váš zdravý rozum a úsudek. Pokud máte takový vliv, pokuste se tomu zabránit. Vyjednávajte, domlouvejte podporu s kýmkoli, ale nedávejte nic na papír. Prosím, zvažte můj návrh.“

„Ani já tím nejsem nadšen,“ povzdechne si pan de Thou, „Možná i proto jsem si o tom s vámi chtěl popovídat. Považuji vás za svého přítele. Přítele, se kterým se dá otevřeně mluvit. Velmi si vážím vašich postřehů a respektuji je. Pokusím se o tom všem uvažovat a zkusím o tom ještě promluvit se svými přáteli.“

„Pokuste se. Takový písemný dokument v rukách kardinála by měl podobu katovské sekyry. Sám víte, jak má dobře zorganizovanou síť svých špiclů. Nikdy nemůžete stoprocentně zaručit, že se takového dokumentu nezmocní Richelieu. To by byla katastrofa!“

„Mám z toho také velmi špatný pocit, pane hrabě,“ povzdechne si parlamentní rada, pozvedne křišťálová pohár s vínem a napije se. Ruka se mu lehce chvěje a jen on ví, zda díky pokročilé konzumaci alkoholu nebo stěží potlačovanými obavami z dějů budoucích.

Od tohoto rozhovoru uplyne několik dní. Hrabě de Aboa je po celou tu dobu velmi nervózní. Snaží se však svoje pocity nedat nijak najevo. Při jednáních s přáteli se mu předstírání vcelku daří, neoklame však svoji milenkou Annu Vilbortovou. Ta si povšimne, že její přítel není ve své kůži. Když leží po milostném aktu v posteli, pokusí se zjistit důvody jeho špatné nálady.

„Drahý, co tě trápí? Mohu ti nějak pomoci?“ zeptá se.

„Jaks na to přišla? Nic mi není.“

„Mě neoklameš. Jsi zamlklý a něčím se trápíš. Nechceš o tom mluvit?“

„Nechci. Jde jen o běžné starosti,“ odbude ji, ale ona rozpozná lež. Jelikož však pochopí jeho nezáměr se svěřit, dále nenaléhá. Snaží se pouze být obzvláště milá.

Pan de Aboa čeká, jestli se nedozví nějaké další informace. V duchu se modlí, aby pan de Thou dostal rozum a podařilo se mu přesvědčit ostatní o nebezpečí cokoli sepsovat. Je už pozdní večer. Toho dne zůstává ve svém domě sám. Posadí se ve své pracovně, nechá si přinést pohár vína. Nudí se. Za chvíli si půjde lehnout. Přistoupí k oknu a pohlédne na ulici. Je pokryta udupaným a zmrzlým sněhem, ztmavlý od špíny. Kontrastuje s poměrně jasnou oblohou, pročež ulici zalévá svit luny. Její prázdnotu narušují pouze stíny budov. Působí však temně, výhrůžně. Při pohledu na hru stínů znovu pohltní Geoffiho duši černé myšlenky. Život je také plný temnoty a nebezpečí.

V té době dorazí ke dveřím pro služebnictvo muž zahalený v plášti a zabuší. Se zakrytou tváří požádá, aby byl zaveden k hraběti de Aboa. Služebnictvo hospody ho pustí dále a zavolají Nicolase. Ten otevře branku na malý dvorek a přes něj projde i s hostem do druhé části domu. Sluha zaklepe na komnaty svého pána a ohlásí neočekávanou návštěvu. Po celou dobu se neznámý muž snaží zakrývat svoji tvář, ale Nicolas tuší, koho doprovází, neboť tady byl již několikrát.

„Přines nám něco k pití a jídlu,“ řekl pan de Aboa, který též ihned pozná svého hosta. Jeho krátké a teatrální odkrytí tváře je zbytečné. Hrabě odvede pana de Thou do své pracovny. Setrvají v mlčení do doby, dokud sluha v salóнку nepřipraví menší občerstvení a neodejde. Oba se posadí proti sobě, host se zhluboka napije, je značně rozrušen.

„Omlouvám se, pane hrabě. Přicházím neohlášen a v tak pozdní hodinu,“ začne zamyšlený Francois, „Ale chtěl jsem s vámi mluvit jako se svým přítelem.“

„Nastaly snad nějaké problémy?“

„Podle úhlu pohledu. Musím bohužel navázat na naši nedávnou rozmluvu. Víte, čeho se týkala.“

„Pokud si vzpomínám, probírali jsme rizika písemných dokumentů,“ odvěti Geoffi.

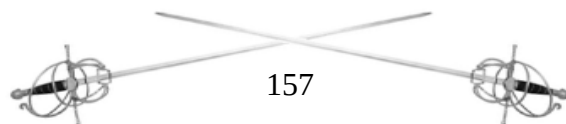
„Máte pravdu. Asi jsem s vámi vůbec neměl o něčem takovém mluvit. Ale stalo se, jste můj přítel a jsme na stejné lodi. Přišel jsem za vámi hlavně proto, abych vás znovu požádal, abyste o celé té záležitosti naprosto pomlčel.“

„Něco takového je přece samozřejmé. Kvůli tomu nebylo nutné podstoupit náročnou cestu sem.“

„Asi máte pravdu,“ napije se znovu pan de Thou.

„Možná ale máte ještě něco na srdci. Pokud mohu nějak prospět, jsem připraven vás vyslechnout.“

„Máte pravdu, mám určité starosti, ale nejsem si jist, jestli mám právo vás s tím zatěžovat. Už tím, že jsem s vámi mluvil o té smlouvě, jsem vám jistě přidělal starosti.“

„Pane rado, nejsem zase tak hloupý, abych se nedovtipil. Vždyť jsem sám o všem opakovaně mluvil s vévodou d'Orleans. Snažil jsem se pomoci, ačkoli dobře víte, že nejsem právě příznivcem tajných jednání se Španělskem. Beru je jako naše současné nepřátele, se kterými vedeme válku. Z mého pohledu takové jednání může být chápáno jako vlastizrada, možná i některými našimi současnými příznivci.“

„Máme problém, drahý hrabě,“ povzdechne si Francois.

„Ano? Byl snad už nějaký dokument vytvořen?“

„Neříkám nic.“

„Ani nemusíte. Pochopil jsem. Nepokusil jste se tomu zabránit?“

„Nepokusil?“ řekne našťavaně zvýšeným hlasem rada, „Snažil a jak! Chtěl jsem, abychom od toho ustoupili. Jenže oni byli proti.“

„Oni? Byl u toho Monsieur?“

„Ale ne. Byl jsem tam jen já, le Grande a ten hrozný pan de Fontrailles. Varoval jsem je a pokusil se je zastavit. Ale vysmáli se mi. Říkali mi pan Opatrný. Takže ten dokument nakonec vznikl,“ leze informace z hosta jak z chlupaté deky, ale hrabě si už je jistý, že se tento večer dozví všechno. Musí se dostat do obrazu, aby se mohl správně rozhodnout. Sázka na pana de Thou se mu vyplácí, přesvědčil ho o svém přátelství a dokáže z něj i vytáhnout, co potřebuje ke svému rozhodování.

„Koho vůbec napadlo něco sepisovat?“ zeptá se rezignovaně pán domu.

„Těžko říci. Nějakou tu dohodu vymyslel pan de Fontrailles. Musím se bohužel přiznat, že mě jeho nápad docela zaujal a tak jsem ho také prosazoval. Le Grande trochu váhal, ale přesvědčili jsme ho. Jenže já jsem si pak svoje stanovisko rozmyslel a pokusil jsem se je zastavit. Bohužel se mi je zastavit nepodařilo. Teď jsem z toho velmi nešťastný. Asi to nebyl dobrý nápad.“

„Také si myslím. Jenže už se stalo. Co chcete dělat?“

„Teď už nemohu dělat nic. Už jen čekat. Ostatně už další vývoj nemohu nijak ovlivnit.“

„Kdo všechno v tuto chvíli ví o tom dokumentu?“

„My tři, co jsme byli u jejího sepsání. Sepsal ji vlastní rukou Monsieur le Grande. Taky o tom ví Monsieur a vévoda de Bouillon. Ti sice nic nesepisovali, ale vyslovili s tím už dřív souhlas. Ostatně je tam o nich taky zmínka.“

„Dokonce tam jsou jména?“ zavrtí nad tím vším nevěřicně hlavou Geoffi, „Proboha, čím všem jména jsou v tom nešťastném dokumentu?“

„Naštěstí ne moje nebo vaše.“

„Tak to jsem si oddechl,“ rozesměje se křečovitě pan de Aboa.

„Je tam však zmíněn Monsieur, Monsieur le Grande a vévoda de Bouillon. Mají tam zakotvenou i určitou částku, kterou dostanou, na náklady ...“

„Pane rado! Tak hrozná chyba! Vždyť pokud padne takový dokument do nepravých rukou, pokud si ho někdo přečte, co si asi pomyslí? Vždyť se tam téměř chystají prodat francouzskou korunu!“

„Snad. Ale bohužel ještě nevíte vše. Raději už o tom nechci mluvit.“

„Kdy jste tu věc spáchali?“

„Spáchali?“ zatváří se de Thou dotčeně, „Před pár dny.“

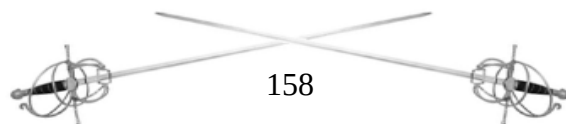
„Kdo má ty dokumenty u sebe?“

„V tuhle chvíli Monsieur.“

„Co s nimi chcete dělat?“

„Pokud mají mít nějakou platnost, musí se k nim vyjádřit i druhá strana, tedy zástupci španělské koruny. Zatím jde jen o bezcenný papír.“

„Bezcenný? Víte, co by za něj dali lidé Richelieua? I bez podpisů je možné ho brát jako přípravu zrady koruny. Jestli listiny psal vlastní rukou pan de Cinq-Mars, tak je jedno, zda je druhou stranou podepsán či nikoli. Když je dostane do rukou kardinál, bude mít jasný důkaz zrady. Jako by ten papír byl napuštěn prudkým jedem. Jedem, který může dostat každého, kdo je s těmi dokumenty nějak ve styku.“

„Jsem z toho taky nervózní. Stále na to musím myslet. Zpočátku se mi věc zdála snadnou, teď mám opravdu velké obavy. Nevím co mám dělat,“ přiznává svoje rozporuplné pocity jeden z hlavních strůjců spiknutí.

„Jak se má ta smlouva dostat ke Španělům ...ne, nemusíte nic říkat. Budu hádat. Pan de Fontrailles byl diplomatem, je tak?“

„Tak nějak. Tvrdil, že je schopen vše zařídit a dojednat.“

„Stále je ten dokument u vévody d'Orleans. Je tak?“

„Asi ano. Myslíte, že by se celá věc ještě dala zastavit?“

„Zastavit? Proto jste přišel za mnou?“

„Napadlo mě ... možná byste mi mohl pomoci. Znáte dobře Monsieura, třeba by na vás dal a ten dokument zničil.“

„Asi mě přeceňujete. Možná máte větší naději než já, vždyť jste s ním také zadobře.“

„Zkusil jsem ho přesvědčit. Nechtěl o tom slyšet, už prý nebude měnit rozhodnutí.“

„Tak vidíte. Proč si myslíte, že bych mohl uspět já?“

„Kdyby stejný názor slyšel Monsieur od více lidí ... snad by změnil své rozhodnutí.“

„Ovšem pak by se dozvěděl o tom, že jste mi o sepsání dokumentu řekl,“ upozorní pan de Aboa.

„Pravda. Ale když jste jeho přítel, snad by mu vaše povědomí o dokumentu nevadilo.“

„Snad ne. Hlavně, pane rado, jste si jistý tím, že nikdo kromě nás šesti o tom neví?“

„Já jsem o tom kromě vás nikomu neřekl. V žádném případě. Pochybuji, že by se tím chtěl někdo další chlubit. Ale zaručit vám tohle nemohu.“

„Také už o tom nikomu neříkejte. Sdílím vaše obavy, můžeme si o nich popovídat, ale už o tom proboha s nikým nemluvte. A dejte si velký pozor, i když se trochu napijete. Teď už nám jde o život!“

„Já vím,“ povzdechne si Francois a znovu se zhluboka napije, „Budu velmi opatrný. Jsem z toho všeho velmi rozrušen. Snad se nám povede náš záměr dotáhnout do konce. Když už jsme udělali tento závažný krok.“

„Podle vás už není čas couvnout?“

„A je snad?“

„Nevím. Jsem vaším přítelem. Musíme být k sobě upřímní a vždy se poradit jak postupovat. Další, kteří znají toto tajemství, jsou proti nám ve výhodě. Pan de Cinq-Mars je oblíbencem krále, který nad ním podrží ochranou ruku. Monsieur je bratrem krále a už mnohokrát mu bylo odpuštěno. Vévoda de Bouillon je také princ. Taky už mu ledasco prošlo. Co můžeme nabídnout my? Vy jste parlamentní rada, ale je takový úřad dostatečná ochrana? O mně vůbec nemluvte. Vy já a pan de Fontrailles jsme ohroženi nejvíce. Na tom hrbáčovi mi moc nezáleží. Vy jste však mým přítelem, proto si musíme navzájem pomáhat. Navzájem si důvěřovat a radit se.“

„Mám stejné pocity, pane hrabě. Proto jsem za vámi přišel. Co tedy uděláme?“

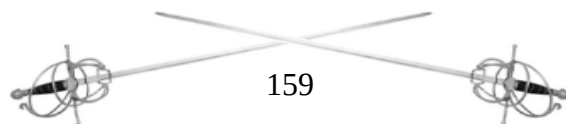
„Nic.“

„Nic?“ pozvedne zrak zklamaně pan de Thou.

„Co můžeme dělat? Pokusím se navštívit Monsieura a promluvit si s ním. Nevěřím však, že bych byl úspěšnější než vy. Pak nám asi nebude než nechat věcem volný průběh. Můžeme se pouze modlit, aby se o listinách nedozvěděl Richelieu. A pokud se dozví, aby mu v žádném případě nepadly do rukou. My dva si musíme navzájem o všem říkat, abychom mohli vymyslet případnou strategii. Souhlasíte?“

„Souhlasím. Musíme držet spolu,“ pozvedne pohár vína Francois, lehce se ukloní a zhluboka se napije. Je na něm však vidět, jak začíná pomalu chápat závažnost intriky. Vše, co považoval doposud za zábavnou hru, nabývá netušené rozměry. Hrabě v jednu chvíli dokonce zapochybuje, zda jeho host vůbec kdy chtěl věci posunout do reálné roviny. Zda vše nebral jen jako tlachání několika přátel, jako zábavné špičkování u poháru vína. Jako by si až teď uvědomil, že spiknutí mnozí myslí smrtelně vážně.

Zůstanou spolu vlastně ještě další téměř hodinu. Pan de Thou se docela dobře upraví. Proto s ním i přes jeho odpor hrabě pošle svého sluhu, aby ho doprovodil domů.

Pan de Aboa požádá hned druhý den o soukromé slyšení u vévody d'Orleans. Ten dorazil do Paříže, aby se podílel na přípravách válečného tažení do Rousillonu, při níž bude po boku svého bratra krále. Podaří se mu domluvit soukromé slyšení až následného dne odpoledne. Je pozván princem do jemu vyhrazených komnat v Louvre.

Všichni vědí o přízni, kterou Gaston svému chráněnci věnuje, proto není jejich setkání podezřelé. V paláci panuje poměrně klid, přesto se toto místo nezdá hraběti příliš bezpečné pro rozmluvu, kterou chtěl s Monsieurem vést. Stěny zde mají uši, tak podobné těm, jimiž se mohou chlubit kardinálovi špiclové. Geoffi je přijat velmi srdečně, dostane se mu pozvání k prostřenému stolu, jakési odpolední svačině. Kolem se však stále motá služebnictvo, což je nemilé.

„Mám na srdci jednu velmi delikátní záležitost,“ ztiší hlas host a pohledem naznačí na zevlující služebnictvo. Stačí jeden pokyn ruky vévody a rázem zůstanou sami.

„Jen mluvte, přáteli. Čeho se vaše věc týká?“

„Nemůže nás tady nikdo slyšet?“

„K čemu takové bezpečnostní opatření? Tohle jsou moje soukromé komnaty.“

„Komnaty jsou vaše, ale jste si jist, že všichni ze služebnictva taky? Nemůže někdo z nich špehovat a nedonášet kardinálovi?“

„Pane hrabě, chcete mě vylekat nebo snad máte pro svá slova nějaké opodstatnění? Víte snad o někom z mého okolí, kdo by byl špehem toho hnilobce?“

„Ne, Monsiure, nemám žádné konkrétní podezření. Jen jsem opatrný.“

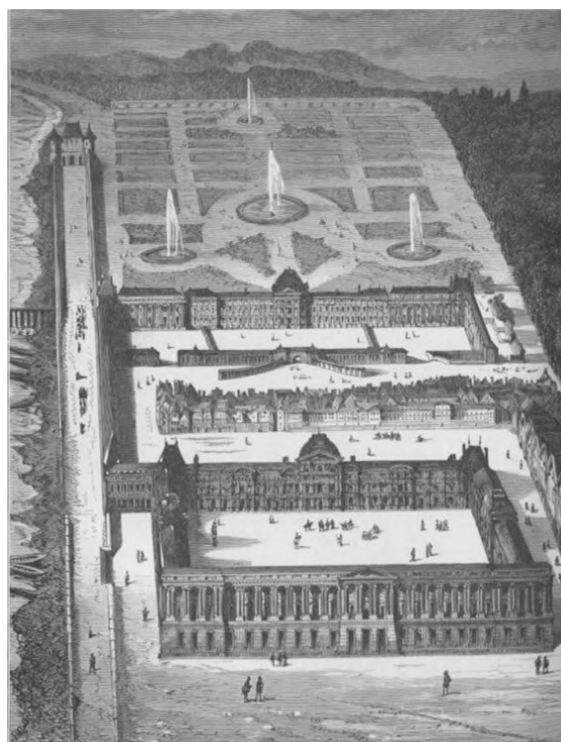
„Jako vždy, milý hrabě, jako vždy.“

„Promiňte, Monsiure, v tomto případě není žádná opatrnost dost dobrá.“

„Opravdu? O čem se mnou chcete mluvit?“

„O jistých dokumentech, které mohou zažehnout hrozný plamen. Pokud se dostanou do nepovolaných rukou.“

„Dokumenty? Jaké dokumenty?“ zatváří se překvapeně Gaston.

Louvre a Tuileries

„Bohužel, Monsiure, mluvil jsem s panem de Thou. Jde o listiny, jež jistá trojice mužů sepsala. Více raději říkat nebudu, ale vy mi jistě rozumíte.“

„Tak vy o tom taky víte? Kdo všechno ještě?“ projeví značnou nevoli králův bratr.

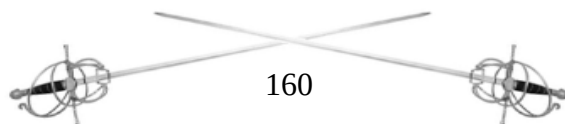
„Pevně věřím, doufám, že už nikdo další. Vím o tom, neboť jsem se podílel na vyjednání, jak sám dobře víte, Monseiure. Mnohé jsem se dovтіpil, další mi potvrdil pan rada.“

„Ach tak. Snad svoje poznatky nevytrubuje na náměstích,“ zůstane ve špatné náladě vévoda, nedokáže ovládnout své emoce.

„Monsiure, přišel jsem vyjádřit velké obavy. Už takto je do všeho zasvěceno až moc osob. Ačkoli snad o těch dokumentech, alespoň jak pevně věřím, neví tolik lidí.“

„Nu dobrá. Připusťme, pane hrabě, že něco takového existuje. Proč však o tom chcete mluvit se mnou?“

„Monsiure, jsem a vždy budu váš oddaný služebník. Jen z tohoto důvodu jsem dnes přišel. Jakýkoli písemný dokument je neobyčejně nebezpečný, pokud se dostane do nepovolaných rukou. Monsiure, snažím se vždy myslet na vaše dobro.“

„Považuji vás za svého přítele, drahý hrabě,“ odpoví králův bratr, tón hlasu však zní dost chladně.

„Děkuji, Monsieur, vážím si vaší náklonnosti. Mám vždy na paměti vaše zájmy. Přiznávám, Monseigneur, byl jsem velmi rozrušen, když jsem se o tom dokumentu dozvěděl. Mám obavy, aby vás vznik takového dokumentu neohrozil, Monsieur. Snad se v něm mělo dokonce objevit vaše jméno, Monseigneur.“

„Vaše obavy jsou oprávněné, pane hrabě. Kdyby takové dokumenty skutečně existovaly a kdyby se dostaly do nepovolaných rukou, jistě by taková věc měla velmi nepříjemné důsledky. Toho jsem si vědom.“

„Právě z toho pramení mé nejhorší obavy, Monsieur. Nikdy nemůžete vyloučit ztrátu podobných dokumentů. Respektive jejich zisk vašimi nepřáteli. Nepřítel nespí, má mnoho služebníků, jejich oči jsou stále otevřené a uši nastražené. Cokoli písemného je neúměrně vysoké riziko.“

„Pane hrabě, pokud by takové listiny existovaly, co byste navrhoval s nimi udělat?“

„Pokud by takové listiny existovaly, mohl byste mít takové dokumenty k dispozici?“

„Milý hrabě. Opravdu si vás vážím, ale i kdybych snad o nějakých takových listinách skutečně věděl či měl povědomí, kde v tuto chvíli jsou, těžko bych vám o tom vyprávěl. Už kvůli riziku, o kterém jste mluvil.“

„Plně chápu váš postoj, Monsieur. Možná jsem se vyjádřil neobratně. Kdyby náhodou takové dokumenty vznikly a kdybyste se náhodou dozvěděl, jak k nim získat přístup, navrhoval bych je zničit.“

„Zničit? Chcete snad, abychom se vzdali našeho záměru? Pracujeme na tom již dost dlouhou dobu, jak sám jistě víte. Máme mnoho přívrženců,“ zapomene na ostražitost druhý muž království podle krve.

„Vím, Monsieur. Až moc lidí je zasvěceno. Až moc se povídá na veřejnosti. Takové chování jistě neuniklo i druhé straně, Monseigneur.“

„Možná, ale všechno jsou jen řeči. Aby nás někdo mohl z něčeho obviňovat, tak by proto musel mít důkazy. Všichni dobře vědí, že tu rudou kreaturu nemáme rádi.“

„Písemná listina sepsaná rukou významné osoby by takovým důkazem mohla být,“ upozorní pan de Aboa.

„Co vy všechno nevíte,“ zatváří se znovu otráveně pan d'Orleans. Vůbec mu není po chuti, že jeho host je zasvěcen až do takových podrobností. Byť ho považuje za svého člověka, je alespoň trochu obezřetný, zlobí se i na pana de Thou, neměl právo zasvětit někoho dalšího, „Mohla by být důkazem, když se o tom bude moc mluvit,“ dodá nakvašeně.

„Monsieur, nechtěl jsem vás rozzlobit,“ povzdechne si Geoffi a zatváří se strašně nešťastně.

„Já se na vás nezlobím, pane hrabě,“ řekl vévoda rychle, byť vše nasvědčuje opaku, „Myslíte své varování nepochybně dobře. Ale pan de Thou neměl právo vám cokoli vyprávět. Je nutné zachovat naprostou mlčenlivost, což vám jistě zdůrazňovat nemusím.“

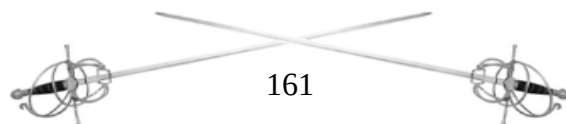
„Nemusíte, Monsieur. Považoval jsem však za správné vám říci svůj názor. Vždy se na mě můžete plně spolehnout, Monseigneur. Byl jsem vždy a budu vždy na vaší straně. Jen jsem považoval za svou povinnost upozornit na nezměrná rizika jakýchkoli listin, které by mohl později kardinál použít proti nám.“

„Milý hrabě, už dost dlouho chci francouzskou korunu zbavit té zahrávající rudé přišery. Zrůdy, která i ve své smrtelné křeči stále drží mého bratra ve své moci. Pane hrabě, tentokrát k tomu máme vhodné prostředky. I další okolnosti nám nahrávají. Královna bude těž na naší straně. Věřím, že i mého bratra přesvědčíme. K tomu ale potřebujeme mít v ruce nějaké trumfy. Ty nám dává právě ta nešťastná smlouva. Nemíním se této výhody vzdát, i když uznávám její nebezpečnost.“

„Monsieur, jste si jist královnou? Je snad také zasvěcena?“

„Drahý hrabě, nemusíte znát úplně všechna tajemství,“ zatváří se povýšeně Gaston.

„Omluvám se, Monsieur. Už jen poslední poznámka. Opravdu poslední, Monseigneur. Považoval bych za nebezpečné o těch listinách přímo říkat královně. Vím, je spojena se španělskou korunou, již několikrát stála na straně nepřátel kardinála. Ale má teď jiné zájmy vzhledem k dauphinovi,“ neodpustí si

ještě jednu připomínku Geoffi, hned však svého počinu lituje, když uvidí tvář králova bratra zkřivenou nevolí. Krátce, pak se hned zase narovná do příjemného nástinu, ale hraběti krátký projev zlosti stačí.

„Milý příteli,“ nasadí vévoda příjemný tón, byť s velkým přemáháním, „Považuji vás za svého oddaného příznivce a buďte ujistěn, až se změní poměry, tak na vás rozhodně nezapomenu. Naleznu pro vás vhodné místo ve státní správě, kde se uplatní vaše schopnosti i vaše oddanost naší věci. Zatím prosím zůstaňte v klidu. Máme vše plně pod kontrolou. Abych vás uspokojil, řeknu vám jedno malé tajemství. Tajemství, které bude jen nás dvou. Alespoň vidíte, jak si vás cením a jak vám důvěřuji. Královna dobře ví, že její manžel a můj bratr je smrtelně nemocný a rozhodně se nemůže dožít plnoletosti dauphina. Naznačila svoji podporu mým nárokům na výkon regentství poté, co k té smutné události dojde. Pokud nebude do regentství mluvit ta rudá zrůda, půjde vše hladce. Proto se ho musíme co nejdříve zbavit.“

„Monsieure, děkuji vám za vaši velkou důvěru. Omluvám se znovu a velmi pokorně, Monsieur. Právě z velké oddanosti k vám, Monsieur, jsem si dovolil vyjádřit své pochybnosti. Ačkoli jsem si tím pravděpodobně vysloužil vaši nevoli, Monsieur. Nikdy bych si však neodpustil, kdybych tento krok neučinil a později se něco zvrtilo. Jak se však zdá, Monseigneur, máte vše dobře promyšlené a mé obavy jsou zbytečné. Můj krok byl veden jedinou obavou, Monsieur, aby právě existence nešťastné listiny neohrozila vaše regentství,“ nasadí pokorný výraz i tón hrabě.

„Máte nepochybně na mysli moje blaho, pane hrabě. Jste skutečný přítel, jakých není mnoho. Též chytrý a obezřetný muž. Tvařme se však, jako by se nic nedělo. Což je ostatně pravda. Učinili jsme jisté nevyhnutné kroky a uvidíme, jak se k našim návrhům postaví druhá strana. Čekají nás přípravy na válečnou výpravu, které můj bratr přikládá až přehnaný význam.“

„Monsieur, už o tom ode mne neuslyšíte jediné slovo,“ slibuje pan de Aboa, „Když jste už zmínil vojenské tažení, budete také jeho součástí?“

„Upřímně řečeno se mi nikam vůbec nechce. Řekl jsem svůj názor bratrovi, ale ten naléhá, abych ho doprovodil. I našim zájmům by prospělo, kdybych zůstal v Paříži. Navíc nepovažuji za nutné se nyní trmácet přes celé království, zvláště když v čele armády stojí přímo její král,“ ušklíbne se vévoda.

„Pokud však pojedete, bude mi ctí vás doprovázet.“

„Rád vás uvítám mezi svými přáteli. Nejsem rozhodnut, uvidíme, jak moc bude můj bratr naléhat. Nic jsem mu doposud neslíbil. Nechci však zbytečně zvyšovat napětí mezi námi. Vlastně právě proto jsem nyní v Paříži, na mém příjezdu bratr trval.“

„Jistě zvolíte nejvhodnější řešení, Monsieur.“

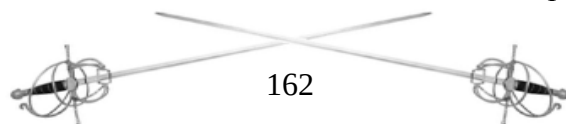
„Nepochybně. Pokud potáhneme na nepřítel, rád vás uvítám ve své družině, pane hrabě. Vážím si i vaši starosti o moje zájmy, které jste projevil před chvílí. Snad se mi podařilo rozptýlit vaše pochybnosti,“ zatváří se trochu spokojeněji pan d'Orleans a pozvedne pohár s vínem.

„Jistě, Monsieur,“ přikyvuje horlivě Geoffi.

Vévoda se ovšem hluboce mylí. Pochybnosti hraběte vůbec nerozptýlil, naopak je ještě znásobil. Pan de Aboa si uvědomí, nakolik si je králův bratr jistý svým postavením a snad i slíbenou podporou královny, jak se mu pochlubil. Snad je alespoň natolik moudrý, aby ji neseznamoval s podrobnostmi svých záměrů. Z jeho lehkovážnosti však běhá šlechtici mráz po zádech. Když se vrací zpátky do svého domova, schován v nepříliš pohostinném, chladném a tmavém prostředí svého kočáru, zlostně svírá pěsti, až mu klouby na rukách zbledí.

ROZHODNUTÍ A ZRADA

Hrabě de Aboa se vrátí domů velmi roztrpčen. Nadává sám sobě, do čeho se uvrstal. Ano, zcela sám uvrstal. Vždyť ho nikdo nepřemlouval, nikdo nenutil. Naopak, on sám se sblížil s trochu nevyrovnaným panem de Thou. Sám se nabízel a snažil se stát součástí připravovaného spiknutí. Myslel

si, že bude lehce zaháčkován a v případě úspěchu spiklenců získá pro sebe výhody. Když neuspějí, tak bude jen nepodstatným článkem, který se lehce ze všeho vylže. A přejde na druhou stranu, jako už vícekrát.

Ovšem zapletl se více, než původně chtěl. Navíc už i vrabci na střeše cvrlikají o tom, že pan podkoní se svými přáteli něco proti Richelieuovi chystá. Kardinálovi lidé by museli být hluchí a slepí, aby se jim to nedoneslo. Snad jediné, kdyby podobné řeči brali na lehkou váhu jako vytahování jednoho nedozrálého mladíka, těšící se netušené přízně krále. Takový přístup ale neodpovídá jejich stylu práce. Vlastně i nedávná návštěva hraběte de Godille jistě také měla svůj význam.

Co teď? Jestli se ta prokletá smlouva dostane do rukou kardinálovi, bude mít nezvratný důkaz o vlastizradě. A on ji vlastně pomáhal připravit. Z toho se jen tak nevykrouť. O jeho vztazích s hlavními spiklenci je druhá strana nepochybně moc dobře zpravena. Určitě ví o jeho setkáních s panem de Thou, byť se tak dojemně snaží Francois maskovat. Pokud začne kardinál se svými nepřáteli účtovat, určitě na něj nezapomene. A bude k němu i příkřejší, vždyť mu kdysi slíbil věrnost.

Geoffi vzpomíná na dobu o mnoho let dříve. Tehdy ho jako mladého šlechtice, který byl uveden ke dvoru, přijal i kardinál. Učinil mu jistou nabídku a on ji přijal. Dostal se do přízně králova bratra a čas od času sdělil Jeho Eminenci pár informací. Což činil. Nikdy s velkou horlivostí, ale vždy tak, aby ukázal dobrou vůli. Jeho jednání mu vyneslo určité výhody i finanční prostředky. Vzpomene si i na poslední setkání s prvním ministrem. Už před pár měsíci mu přeci Richelieu naznačil své tušení o nekalostech v okolí pana de Cinq-Mars. Upozornil ho, aby byl rozumný, pokud se dozví nějaké závažné informace.

Ne, Richelieu není hlupák a je obklopen skvělými služebníky. Lidmi, kteří dělají svoji práci dobře. Zato pan podkoní a jeho přátelé jsou ubozí břídlivové. Naivní, namyšlení, chovají se jak malé děti. Nudí se a tak rozehrávají hru, jejichž důsledky si ve svých zatemnělých mozečcích nejsou schopni uvědomit. Teď navíc sesmolí dokument, kde se ke své zradě přiznávají. Tak nebezpečné listiny musí být bedlivě střeženy. Jenže co s nimi chtějí dělat oni? Pravděpodobně je dopravit do Španělska a tam nechat potvrdit druhou stranou. Co pak? Kde všude se bude tento rozsudek nad spiklenci toulat? Tady už končí veškerá legrace!

Ještě před pár dny byl hrabě pouze nervózní, teď ho však zachvátí skutečná hrůza. Byl by zázrak, kdyby se o takové zradě nedozvěděl i kardinál. Jistě už je zpraven o různých krocích a úmyslech svých nepřátel. Možná nezná všechny jejich záměry, ale jak dlouho bude jeho skvělým špehům trvat, než se vše dozvedí? Při takové obezřetnosti, jakou předvádí pan de Thou či pan de Cinq-Mars, jejich plány nemohou zůstat dlouho tajemstvím. Však i Monsieur je lehkovážný. Děťinský. Tolikrát se spálil a znovu a znovu se pokouší o to samé. Je si jistý shovívavostí svého bratra. Král se dle jeho mínění neodvážá tvrdě vystoupit proti vlastní krvi. Byť mu už mladší sourozenec nadělal takových problémů.

Hrabě de Aboa sedí ve své pracovně, popíjí portské víno a hlavou se mu zuřivě honí myšlenky. Černé myšlenky. Má obavy o osud celého spiknutí od samého počátku. Zároveň ale velmi chladně kalkuluje. Kardinál a král jsou velmi nemocní a tak klidně mohou zemřít dříve, než by se ti dobrodruzi k něčemu odhodlali. Pak by jeho účast na jejich neuskutečněných plánech byla pozvánkou k prostřenému stolu státní správy francouzského království. Ovšem ten zatracený kardinál, plný vředů, boláků, plný hniloby, stále vládne ze své komnaty plné voňavek, které stejně pach smrti nepřekryjí. Ano, je vážně nemocný. Tím více ale bude nebezpečný a krutý, v takovém stavu si příliš velkodušnosti dovolit nemůže.

Rozzlobený šlechtic třískne pěstí do stolu. Kdyby si ti hlupáci dali říci! Kdyby měl tu moc, dokázal by připravit proti kardinálovi takový úklad, ze kterého by první ministr neměl naději uniknout. Bohužel na vůdčí roli je příliš malý pán. Hlavní strůjci nedosahují potřebných kvalit na tak velký počín, ke kterému se odhodlali. Ne, tady už opravdu končí každá legrace. Teď musí myslet především sám na sebe. Nezbyvá, než prokázat dobrou vůli. Ostatně, na žádném ze spiklenců mu nikdy skutečně nezáleželo. Pan de Cinq-Mars je nabubřelý náfuka, který má vliv jen díky svému krásnému tělu a tváříčce. Pan de Thou je možná docela hodný a příjemný chlapík, ale naivní. Vévoda d'Orleans? Není snad méně morálního člověka v království, možná v tom může soutěžit pouze s princem ze Sedanu.

„Nicolasi!“ zakřičí Geoffi, rozhodnut začít zachraňovat svoje postavení a kdoví, možná i život.

Nikdo nepřichází. Sluha není v doslechu. Pan de Aboa si pro něho musí zajít do hospody jeho otce. Nicolas se láduje spokojeně v kuchyni, o starostech svého pána nemá ani potuchy. Když však uvidí jeho zachmuřený výraz, okamžitě vyskočí od rozjedené večeře.

Hrabě neřekne ani slovo, vede sluhu přes dvorek do svých komnat. Nevezme si nic na sebe, byť je venku jen chvíli, zima ho dostane. Jeho vztek i špatná nálada se zvyšují.

„Nicolasi,“ přikazuje nakvašeně, „půjdeš okamžitě za hrabětem de Godille. Musíš se s ním setkat osobně. Potřebuji s ním naléhavě mluvit. Požádej ho o naprostou diskrétnost. Přiveď ho zadem a postarej se, aby ho nikdo neuviděl. Kdyby se tu snad objevil někdo z mých přátel, kteří za mnou občas chodí, v žádném případě se nesmí s panem de Godille setkat. Pochopils?“

„Ano, pane hrabě. Pana de Godille nikdo kromě vás neuvidí.“

„Tak už běž. Pokud by pan hrabě nebyl doma, tak mu žádný vzkaz nenechávej. Zeptej se, kdy přijde a zajdeš za ním znovu. Nikomu nic neříkej, rozumíš?“

„Ano, pane hrabě,“ znovu přikývne Nicolas.

Sluha má štěstí. Zastihne Armanda doma. Mezi čtyřma očima mu vyřídí vzkaz. Neujde mu výraz překvapení na tváři šlechtice, který se ale zdrží jakýchkoli komentářů. Spěšně se oblékne a vyrazí. Jdou pěšky a poměrně rychle, beze slov. Aniž je někdo spatří, skončí na dvorku před prostory pana de Aboa.

„Pane hrabě, prosím, počkejte zde. Podívám se, zda je čistý vzduch,“ požádá Nicolas. Ani nečeká na odpověď a vstoupí do domu. Armand zůstane osamocen na malém temném dvorku. Podívá se na oblohu, která prostá mráčků je poseta hvězdy a z níž měsíční svit zalévá stísněný prostor okolo hraběte svým nažloutlým svitem.

Nicolas se vrátí během chvilky a hostu pokyne. Pan de Aboa je sám, proto je možné uvést návštěvníka dál bez obav z prozrazení jejich setkání. Dokud nesedí šlechtici sami proti sobě v salóncu, nepadne jediné slovo. Hostitel osobně nalije oběma víno, na stole leží i nějaké zákusky a pak se na mladíka dlouze zadívá. Ten vyčkává, byl ke schůzce vyzván, nemá tedy důvod začínat.

„Omlouvám se, vytáhl jsem vás nahonem z tepla vašeho domova,“ promluví ztěžka Geoffi.

„Velmi rád jsem přijal vaše pozvání. Neměl jsem na dnešní večer program. Rád si popovídám s přítelem, který má tolik životních zkušeností a může mi v mnohém poradit,“ odvěti s mírným úsměvem Armand.

„Nuže, napijme se na naše setkání,“ pozvedne pohár hostitel.

Přituknou si, pak se znova rozhostí ticho. Jako by se vyzyvateli schůzky nechtělo do kroku, který se rozhodl učinit.

„Jak se vám daří? Sloužíte stále panu kardinálovi?“ zeptá se vcelku zbytečně.

„Ano. Jsem stále vázán svým slovem. I díky vaší přímluvě. Jsem pověřen nějakými úkoly,“ odpoví pan de Godille jakoby lhotejně.

„Jde zase o nějaký tajný úkol jako v případě hraběte de Prieu?“

„Tak nějak,“ pokrčí rameny mladík.

„Jste však s kardinálem nadále ve spojení?“

„S kardinálem?“ mírně se pousměje host, „Na to jsem příliš malý pán. Jsem však ve spojení s mnoha jeho významnými služebníky.“

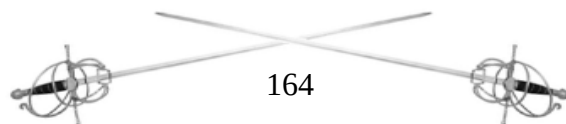
„Jistě, pochopitelně,“ zamyslí se hostitel, „O svém úkolu mi asi nic bližšího neřeknete.“

„Bohužel nemohu. Byť jste můj přítel, nemohu ani vám vyprávět o důvěrných věcech. Což ale jistě chápete.“

„Chápu. Ostatně tohle není podstatné. Mám však pro vás také něco zajímavého. Moje sdělení může posloužit i vaší kariéře, jak předpokládám.“

„Opravdu? Již teď jsem velmi napnutý.“

„Víte, potřeboval bych mluvit s někým z blízkého okolí kardinála, nejlépe přímo s ním, abych mu mohl sdělit určitá znepokojující zjištění. Ale nemohu riskovat, abych byl při tom někým spatřen. Potřeboval bych od vás poradit, jak vše nastojit, případně jak takovou schůzku vyvolat.“

„Chcete tedy zprostředkovat nějakou schůzku?“ zeptá se pan de Godille zklamaně, pozornému dvořanovi nepatrný nástin v hlase neunikne.

„Snad. Nebo víte o jiném způsobu, jak předat velice důvěrnou a také velmi nebezpečnou zprávu samotnému Richelieuovi?“

„Bohužel nevím, o co přesně jde. Ale asi budu schopen dojednat schůzku. Zdá se mi ale takovej postup poněkud komplikovanej. Nemůžete mi alespoň naznačit, čeho by měla vaše zpráva týkat?“

„Naznačit?“ protáhne pan de Aboa, „Nevím. Jedná se o velice delikátní sdělení. Dá se říci, že jde o bezpečnost Jeho Eminence.“

„O bezpečnost kardinála?“ očividně ožije Armand.

„No tak, milý příteli,“ rozesměje se teď hostitel, „Nějakou dobu se známe. Jste oddaným služebníkem kardinála. Mám pro něj důvěrné sdělení a potřebuji, aby se k němu dostalo. Kardinál také musí vědět, od koho tato důležitá zpráva pochází. Rozumíte mi?“

„Snažím se.“

„Kdybych věděl, čím se zabýváte, možná bych své zjištění mohl říci i vám. Stačí mi vaše slovo, ohledně předání zprávy. Při kterém kardinálovi zdůrazníte, od koho sdělení pochází. Aby o mém vstřícném kroku Richelieu nepochyboval.“

„Příteli,“ pokrčí jakoby lhostejně rameny host, „jsem zvyklý držet slovo. Pokud však ve mě nemáte důvěru, tak vám zajistím schůzku s někým z blízkého okolí pana kardinála. Toho asi budu schopen. Ovšem všechno se jistě protáhne. Jen aby pak vaše sdělení ještě mělo smysl.“

„Právě,“ lehce se zachvěje pan de Aboa při představě, že se kardinál dostane k dokumentům dříve, než on projeví dobrou vůli. Pak už by mu nepomohlo nic a jeho kariéra by byla pravděpodobně navždy ztracena. Ne-li přímo jeho život, „O vašem slovu bych si nedovolil nikdy pochybovat, příteli. Právě proto jsem vás vyhledal. Jde ale o moc choulostivou věc,“ dodá.

„Možná by vám mohlo pomoci v rozhodování,“ říká po jistém váhání pan de Godille, „kdybych vás ujistil o svém velmi úzkém napojení na lidi, kteří jsou velmi blízko panu kardinálovi. Navíc vám mohu zaručit, že se postarám, aby se pan kardinál či jeho nejbližší spolupracovníci dozvěděli, že jste to byl právě vy, kdo mi případné důležité údaje poskytl.“

„Asi bych vaší pomoci opravdu mohl využít, příteli. Ale i já musím mít jistotu, že se o mém sdělení nedozví nepovolání lidé. Mám zájem být nadále v zářivém prostředí králova dvora a ne být odeslán někam do tramtárie. Chápete?“

„Pokusím se váš požadavek shrnout. Kdybych se mýlil, tak mě opravte. Potřebujete něco důležitého sdělit tak, aby kardinál či jeho nejbližší spolupracovníci věděli, že zpráva přichází od vás. Ale aby další lidé neměli potuchy, že jste tyto zprávy kardinálovi poskytl vy.“

„Vystihl jste můj požadavek naprosto přesně,“ přikývne spokojeně Geoffi a napije se vína.

„Příteli,“ podíval se teď zpříma na svého společníka Armand, „jsem opravdu na straně pana kardinála. I proto jsem za vámi před nedávnem přišel. Možná vám moje návštěva připadala podezřelá, jako bych chtěl vyzvídat či z vás tahat rozumy. Já jsem však měl jiný cíl. Chtěl jsem vás tak říkajíc přesvědčit, abyste byl na stejné straně. Nebo vás alespoň varovat, abyste si dal velký pozor, s kým se paktujete. Nezapomínám, kdo mi před nedávnem zachránil život. Bohužel naše předchozí schůzka bohužel vyzněla tak nějak do ztracena.“

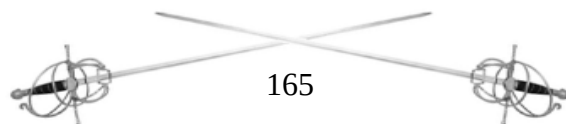
„Máte pravdu. Dnes jsme však v jiné situaci.“

„Pevně věřím. Neznám vaše názory. Já před vámi nemám důvod nic skrývat. Já jsem jednoznačně na straně pana kardinála a snažím se chránit jeho zájmy. Což mohu činit různými způsoby, o nichž si, s vaším dovolením, podrobnosti ponechám pro sebe. Vy se však pohybujete výhradně mezi lidmi, kteří se netají velmi nepřátelskými postoji k Richelieuovi.“

„Takové postoj zaujímá většina dvořanů a vyšší šlechty,“ odpoví vyhýbavě hostitel.

„Snad. Ne každý je však ochoten uskutečnit takové kroky, aby současný stav věcí změnil.“

„Máte snad na mysli některé konkrétní poznatky či osoby?“

„Podrobnosti vám bohužel říci nemohu,“ usměje se pan de Godille, „Mám však obavy, že se stýkáte s lidmi, kteří mají velmi černé myšlenky,“ dodá se snahou o naléhavost svého sdělení.

„Tak, tak,“ prohodí pro sebe pan de Aboa. Stále váhá, zda má odkrýt karty. Není si jist, zda mladík sedící naproti němu je pravou osobou, se kterou by měl tak důležité tajemství probírat. Na druhé straně by se nemusel strachovat, že bude spatřen při další konspirační schůzce s někým z blízkých spolupracovníků kardinála. Kdoví, kdo zase donáší straně pana podkoního či Monseiura.

„Příteli,“ vycítí Armand váhání svého přítele a pokračuje v naléhavém tónu, „jsem v Paříži a ve službách kardinála krátce. Možná mi právem nedůvěřujete. Stále však věřím na slovo šlechtice. Pokud máte zájem, abych se stal vaším prostředníkem, mohu vám slíbit, že toho nezneužiji. Slibuji, budu jednat tak, abyste i vy z mého jednání měl prospěch. Jsem samozřejmě vázán určitým slibem mlčenlivosti, nemohu vám odkrýt vše, co vím. Jedno vám však řeknu. Dle mého jste se zapletl do dost ošklivé hry. Pokud chcete pomoci, jsem připraven. Nezapomínám, kdo mi pomohl získat místo u kardinála, ani kdo tenkrát sestřelil toho darebáka ze sedla. Kdybyste tenkrát včas nezasáhl, pravděpodobně bysme se tady už spolu dneska nebavili.“

Geoffi se pozorně na mladého muže na druhé straně stolku podívá. Ne, už není tím vyjeveným vesnickým buranem z jejich prvního setkání. Poměrně rychle se dokázal přizpůsobit zdejšímu prostředí. Jediné, z čeho má obavu, je mladíkova nezkušenost. Hra, o kterou jde, vyžaduje nejvyšší stupeň obezřetnosti. Ovšem o vyjádření svého hosta nepochybuje, ten své slovo jistě dodrží.

„Dobrá,“ řekne po chvilce váhání, „udělám teď velmi důležité rozhodnutí. Ale upozorňuji vás, nepůjde o žádnou maličkost. Až vám řeknu svoje tajemství, budete i vy v ohrožení. Na tuto okolnost vás musím dopředu upozornit.“

„Pokud je takové riziko nutné podstoupit, jsem připraven ho nést.“

„Už jste něco sám naznačil. Jistá skupina lidí je připravena uskutečnit proti kardinálovi v blízké době jisté kroky, které by ho minimálně připravily o jeho postavení. V horším místě dokonce o jeho život.“

„Takové snahy jsou mi známe.“

„Myslel jsem si to. Znáte také jména některých takových osob?“

„Pravděpodobně ano.“

„Dobrá, musím tedy pokračovat já. Máte pravdu, stýkám se s lidmi, kteří mají takové záměry. Zpočátku jsem svoji účast považoval spíše za takovou společenskou hru, kterou dotyční uskutečňují z nudy. Ale v poslední době už některé kroky zašly příliš daleko.“

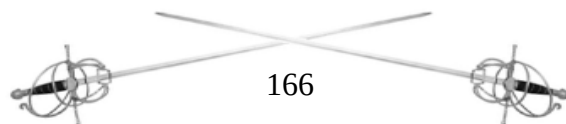
„Vaše odhalení těchto kroků má být vaším sdělením pro kardinála, jak předpokládám.“

„Ano. V poslední době se opravdu hodně často stýkám s některými lidmi neskrývajícími nepřátelství ke kardinálovi. Ale jako příslušník šlechty a dvora se takovým setkáním nelze vyhnout. Některým by se však moje dobré vztahy s těmito osobami mohly jevit jako spoluúčast na nějakém spiknutí. Což bych byl velmi nerad. Proto je pro mě důležité, aby pan kardinál věděl, že jsem se ho právě já rozhodl upozornit na možná nebezpečí.“

„Snažím se vás pochopit, příteli. Ale mám taky otázku, když dovolíte. Je u dvora běžné, respektive je běžné v přátelských vztazích, jak říkáte, aby k někomu v nočních hodinách chodili tajně vlivné osoby, zadním chodem, stejně jako jsem přišel já? Je běžné za nimi jezdit až do dalekých koutů království?“ zeptá se jakoby mimoděk pan de Godille, ve skutečnosti vynáší svůj poslední trumf, kterým chce zlomit váhání svého spolustolovníka. Není tak zkušený pozorovatel jako jeho hostitel, ale nabyl přesvědčení o váhání svého přítele a rozhodl se učinit poslední a rozhodující krok.

Podle všeho učinil dobře. Pan de Aboa se sice snaží nic nedat najevo, ale nepochybně právě pronesená slova plní svůj účel. Geoffi se zarazí, snad se i lehce zachvěje a podívá se velmi nejistě. Není už žádných pochyb, jeho kroky jsou bedlivě sledovány a těžko někoho přesvědčí o náhodných kontaktech se spiklenci.

„Obrátil jsem se na správnou osobu, jak vidím. Jste do problému zasvěcen daleko více, než jsem si myslel,“ řekne pan de Aboa rozpačitě.

„Asi ano. Nemohl jsem vám však říci nic, dokud jste sám nezačal. Nevím úplně přesně, jakou roli v celé věci hrajete, mám však obavy, že není tak bezvýznamná, jak jste se mi tady snažil před chvílí naznačit. Pokud však jste prohlédl špatnost záměrů vašich přátel a jste ochoten je pomoci překazit, jistě takové vaše rozhodnutí bude mít v očích pana kardinála velký vliv na hodnocení vašeho podílu na připravovaných záměrech.“

Jasněji se již pan de Godille vyjádřit nemůže. Až po těchto slovech si jeho přítel plně uvědomí, nakolik správné rozhodnutí dnes v podvečer učinil. Nemá tedy smyslu dále váhat, musí nalít svému hostovi čistého vína a vložit tak svůj osud do jeho rukou. Před nedávnem mu zachránil život, snad mu mladík nyní oplátí stejnou mincí.

„Vy pracujete přímo na odhalování příprav tohoto spiknutí?“ zeptá se ještě jednou pro jistotu Geoffi.

„Snad moje účast z našeho rozhovoru již dost jasně vyplynula. Proto nemá smysl ji před vámi zapírat. Mám v té záležitosti opravdu jisté poslání,“ odvětlí dost sebevědomě Armand.

„Dobře, budme tedy konkrétní. Spiklenci mají snahu si zajistit podporu široké masy vysoké šlechty a dalších vlivných osobností. Kromě toho však ještě užší skupina těch nejvlivnějších spiklenců připravuje další kroky. Právě upozornění na jejich plány chci předat kardinálovi a chci tím prokázat, že jsem na správné straně. Udělal jsem chybu, podcenil jsem skutečné záměry některých osob. Jakmile jsem se však dozvěděl, co chtějí skutečně udělat, tak jsem se okamžitě rozhodl učinit patřičné kroky.“

„Budu vaše slova naprosto přesně opakovat,“ usmje se pan de Godille. Vyjádření sice považuje za lež jako věž, ale proč nepomoci svému příteli a vlastně i sám sobě, pokud získá důležité tajemství. I pan de Aboa pochopí, nakolik jasné jsou mladíkovi jeho záměry.

„Dobrá, považuji naši domluvu za uzavřenou,“ pokračuje Geoffi, „Pojďme tedy k meritu věci. Markýz de Cinq-Mars, markýz de Fontrailles a parlamentní rada de Thou vypracovali dokument, který bohužel nemohu nazvat jinak, než vlastizrádnou listinou,“ vynese teď svůj trumf a neunikne mu, jak se v očích jeho přítele zjiskří radostí, „Neznám zcela přesně znění té listiny či smlouvy, mám však dobrý důvod se domnívat, že dojednává podmínky podpory této skupině ze strany španělské koruny.“

„To je vlastizrada!“ nechá se unést pan de Godille, ale rychle své vzrušení ovládne.

„Máte pravdu. Právě ve chvíli, když jsem se tuto skutečnost dozvěděl, uvědomil jsem si nutnost učinit potřebná opatření. Ale pozor, příteli! Kdyby se někdo dozvěděl, že toto tajemství víte i vy, určitě by neváhal poslat najatého vraha, aby vám vrazil dýku do zad!“

„Tomu bych se nedivil. Taková špinavost. Kdo další o tom ví?“

„Podle všeho ještě králův bratr a vévoda de Bouillon.“

Armand neodpoví. Musí potlačit své emoce, které ho náhle ovládají. Právě se dozvěděl neskutečně důležité tajemství, které je však taky hrozně nebezpečné. Co je proti tomu nějaký hrabě zavřený v Bastile, co je proti tomu nějaký markýz odložený na prahu kláštera.

„Ještě někdo další?“ vysouká ze sebe otázku host.

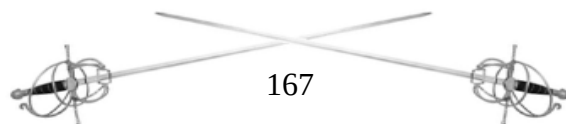
„Nevím. Snad ne. Ačkoli možná má o tom dokumentu povědomí i královna.“

„Královna?!“ neskrývá už své zděšení Armand.

„Pozor, příteli. Tohle je jen má domněnka. Těch pět jmen, které jsem vám řekl, tak ti o zrádné listině vědí určitě. Pán de Cinq-Mars, pan de Thou a pan de Fontrailles ji sepsali, pravděpodobně pan podkoní vlastní rukou. Vévoda d'Orleans a vévoda de Bouillon s jejím obsahem souhlasí. Dokonce tam mají být uvedena i jejich jména. Mám však pouze svoje osobní podezření, které ale nemohu doložit. Podle mého mínění s obsahem té zrádné listiny seznámil vévoda d'Orleans i královnu. Ale možná se mýlím. Tuhle domněnku opravdu nemám nijak potvrzenou.“

„Pane hrabě, tohle je opravdu velmi nebezpečné tajemství!“

„Vidíte. Upozorňoval jsem vás na tuto okolnost hned na začátku. Lehce se i vy můžete dostat do nebezpečí. Kdyby se tito lidé dozvěděli, že jsem podrobnosti o chystané smlouvě vyrazil vám, určitě by učinili patřičné kroky, abyste o ní nemohl nikomu dále říci. Dejte si pozor, stejně jako si dávám já.“

Pohybujeme se na velmi tenkém ledě, příteli. Jsme teď oba součástí něčeho, s čím jste se zatím nikdy nesetkal. Znáte hrozné tajemství!“

„Kde je ten dokument teď?“ nabude opět rovnováhy pan de Godille.

„Pravděpodobně ho má u sebe králův bratr. Ale tohle také nevím jistě. Možná se ale už v brzké době pokusí markýz de Fontrailles odvézt zmíněné listiny do Španělska a dohodnout tam pro spiklence podporu. Možná se už dokonce vydal na cestu.“

„Tohle víte jistě?“

„Jistě?“ usměje se pan de Aboa hořce, „Nevím nic jistě, ale předpokládám takový postup. Z různých nárazek a jiných indicií Je už věci vás a vašich lidí, abyste si moje podezření ověřili a učinili správné kroky.“

„Pane hrabě, musím přiznat, jsem těmito vašimi sděleními vyveden z míry. Už se vám vůbec nedivím, že jste váhal mi takovou věc svěřit. Nikdy by mě nenapadlo, že mohou ti lidé zajít až tak daleko.“

„Neznáte zdejší poměry a povahy těchto mužů, příteli. Jste teď ale nositelem velmi významného státního tajemství a musíte být obezřetný, jak s ním naložíte. Tohle sdělení není určeno pro nepovolané uši. Uvědomte si, příteli, jste v tuto chvíli jedním ze sedmi možná osmi lidí v celé Francii, kteří o těchto zrádných listinách vědí!“ hovoří velmi naléhavě pan de Aboa a pozoruje, jak jeho společník zbledne. Nechce ho zbytečně strašit, ačkoli Armand má určitě pro strach uděláno. Ale musí pochopit, že v tomto případě žádná obezřetnost nemůže být dostatečně velká.

„Ujišťuji vás, příteli, neprodleně osobně vyhledám pana kardinála a řeknu mu, co jste mi právě řekl vy. Nikdo jiný se ode mne nic nedozví. Kolik je hodin?“ zeptá se pan de Godille, už zase působí vyrovnaným dojmem, možná je trochu v euforii. Pokud se na něm projevují nějaké emoce, strach mezi nimi rozhodně není, spíše nadšení ze získaných informací.

„Je půl osmé,“ podívá se na hodinky pan domácí.

„Vrátím se teď domů a okamžitě vyrazím do Rueil. Nevím, kdy mě Richelieu přijme, ale odbýt se nenechám. Věřím, že se k němu dostanu buď ještě dnes v noci nebo zítra.“

„Buďte však opatrný!“

„Tohle mi nemusíte říkat. Uvědomuji si, jak závažný věci jste mi dnes večer řekl. Musím se však ještě zeptat na vaše další kroky.“

„Jaké kroky myslíte?“

„Jistě budete i nadále ve spojení se spiklenci. Mohu Jeho Eminenci říci, že jste ochoten v případě zjištění dalších tajemství či plánovaných kroků jeho nepřátel nám vaše poznatky sdělit?“

„Ano. Je však v zájmu kardinála, abych nebyl prozrazen. Proto je také nutné, abychom se běžně nestýkali. Budu se držet v ústraní, pokud bych se však dozvěděl nějaké další závažné informace, určité vás o nich zpravím. Je ale nutné, aby se nikdo z okolí pana de Cinq-Mars či Monsieura nedozvěděl, že jsme dnes večer spolu mluvili.“

„Rozumím a slibuji vám to. Tohle řeknu i panu kardinálovi. Nevím, kdo bude u toho, když jsem s ním mluvil dříve, jednou byl přítomnej Mazarin a podruhý pan de Bouthillier.“

„Oba jsou nejbližší důvěrníci kardinála. U nich je mé tajemství v bezpečí. Uvědomte si příteli, kdyby se muži okolo pana podkoního či králova bratra dozvěděli, co jsem dnes učinil, mohli by se rozhodnout mě umlčet jednou provždy. Nerad bych skončil s dýkou či kulkou v zádech.“

„Zapříčinit vaši smrt bych rozhodně nechtěl. Budu opatrný. Už i kvůli sobě.“

„Jestli už nemáte další otázky, nebudu vás zdržovat,“ podívá se zpříma na mladíka pan de Aboa.

„Nevím, na co bych se ještě zeptal. Už jsem se toho dneska dozvěděl víc než dost,“ odpoví s jistou hořkostí ale i radostí v hlase pan de Godille.

„Pak vám přeji mnoho zdaru. Už i kvůli sobě,“ učiní repliku hostitel a povstane.

Když Armand odejde, posadí se Geoffi ve své pracovně. Znovu se napije portského vína a zhluboka si vydechne. Snad udělal dobře, když vsadil na mladého služebníka kardinála. Richelieu a jeho

lidé vědí už teď více, než si byl ochoten připustit. Není také divu, při lehkovážnosti některých ze spiklenců.

Hrabě si ale také uvědomuje, nakolik své přátele dnes hrubě zradil. Ne, nemá kvůli svému kroku žádné výčitky svědomí. Jen obavy, aby se o jeho zradě nedozvěděli. Takový Monsieur by ji jistě nepřešel jen tak. Stejně tak vznětlivý pan de Cinq-Mars. Musí si dát velký pozor, aby nevzbudil jejich podezření. Znovu si zhluboka povzdechne a naráz dopije zbytek obsahu poháru.

TAJNÁ NOČNÍ PORADA V RUEIL

Hrabě de Godille spěchá temnými pařížskými uličkami ke svému domovu. Zmrzlá sněhová tříšť mu křupe pod nohama. Každý stín v něm vzbuzuje obavy, byť je mu jasné, že mu nyní může hrozit tak maximálně nebezpečí od náhodných lupičů. Spiklenci v tuto chvíli za ním žádného vraha vyslat ještě nemohli. Jeho mozek však pracuje na plné obrátky.

Je opravdu dítkem štěstěny, když se právě dozvěděl ono hrozné tajemství? Není nad jeho síly být jeho nositelem? On, nezkušený šlechtic z venkova a proti němu tací rutiněři jako Monsieur! Stále jako by vůbec nechápal, do čeho se zapletl a stále více zaplétá. Jeho fantasie opět dostává zelenou. Ve svých myšlenkách opět zachraňuje svět.

Hned po příchodu domů pošle Armand svého sluhu Maurice, aby mu připravil koně. Zároveň vyhledá druhého sluhu Vincenta a nařídí mu, aby se nachystal na cestu. Přeci jen v něm hlodá červík nejistoty a zkušený a dobře ozbrojený muž po jeho boku nemůže být na závalu. Ve chvíli, kdy odbíjí devět hodin, nasedají oba na koně a vyrazí směrem do Rueil.

Zběsilá jízda, ke které se odhodlá pan de Godille, není příjemná, a vzhledem k terénu i velmi nebezpečná. Koně obou jezdců balancují často na hraně pádu, ale vždy podklouznutí ustojí. Magerdie neřekne ani slovo, slepě se drží svého pána. Není jeho úkolem se ptát, ale poslouchat a plnit příkazy.

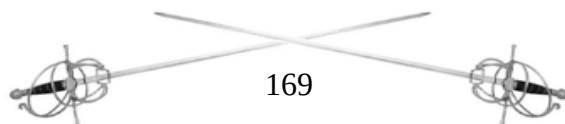
Na zámku v Rueil ponechá poručík svého sluhu v prostorách pro gardu a sám se vydá směrem do komnat, kde se nachází první ministr Francie a jeho nejbližší služebníci. Pochopitelně má se vstupem jisté problémy. Proto si nakonec jako průvodce vybere jednoho z gardistů, který ho dobře zná a který je právě ve službě. Tak bez dalších otázek pronikne až do předpokoje kardinála Richelieua. Je už po dvanácté hodině, přesto se chce pokusit navštívit prvního ministra i v tuto pokročilou hodinu.

Pan de Godille zvolí tentokrát jinou taktiku. Neví, zda Richelieu již spí či nikoli, nemůže ani předpokládat, že někdo vhodný se bude v tuto hodinu procházet okolo. Proto zamíří do prostor přidělených favoritovi kardinála panu Mazarinimu. Bystrého diplomata nalezne v čilé práci, dokonce není sám. Je s ním i vrchní královský finanční správce pan de Bouthillier. Trochu nevybíravým způsobem se mladík domůže vstupu. Však také na něj oba muži překvapeně vzhlednou, když neohlášen a bez vyzvání vstoupí do dveří.

„Á, pan hrabě,“ nasadí přes jistou nevoli příjemný výraz Mazanin, „Věren svým zásadám, přicházíte neočekávaně a mimo jakékoli zásady protokolů.“

„Omlouvám se, pane,“ ukloní se zdvořile Armand, „Mám však pro takové jednání důvody, přináším pro Jeho Eminenci velmi neodkladné zprávy.“

„Jak jinak,“ usměje se tentokrát už upřímně diplomat, „Jestli dobře předpokládám, můžete je sdělit toliko Jeho Eminenci osobně.“

„Vždy jsem obdivoval váš důvtip a rozhled,“ ukloní se znovu pan de Godille. Dnes obzvláště hýří sebevědomím.

„Stále jsme pro vás příliš málo, pane hrabě?“ narovná se i pan de Bouthillier, doposud skloněný nad rozloženými lejstry na stole.

„Nikoli, pane. Ale dle mého naprostého přesvědčení musí moje zprávy skutečně slyšet i pan kardinál. Přímo ode mne, bez prostředníka. Týkají se záležitosti, o které jsme před nedávnem spolu mluvili,“ odvěti vážným hlasem mladík.

„Skutečně? Opravdu nesnesou odkladu?“

„Podle mého přesvědčení ne. Je nebezpečí z prodlení. Ale jelikož jste oba nejbližšími spolupracovníky Jeho Eminence, budu k vám dnes otevřenější.“

„Jaká čest, pane hrabě,“ rozesměje se srdečně Mazarin.

„Mně bohužel záležitost, ve které přicházím, k smíchu moc nepřijde,“ zatváří se hodně dotčeně Armand a dodá, „Mám jisté velmi závažné důvody se domnívat, že skupina vlivných osob, intrikujících proti Jeho Eminenci, připravila jistou zrádnou smlouvu.“

V ten moment zmizí úsměv z tváří obou mužů. Trochu překvapeně se podívají na sebe navzájem, pak na nočního vetřelce. Ale určitě neberou jeho slova na lehkou váhu. Dokonce se i rozhlédnou kolem, zda není možné, aby právě vyřčené sdělení zaslechl někdo další. Snad nikdo nemá přiložené slechy na dveře.

„Zajdu se podívat, zda by nás byla ochotna Jeho Eminence přijmout,“ řekne prostě pan de Bouthillier.

„Posad'te se, milý hrabě, já tady ještě něco dodělám. Musím si učinit pár poznámek, abych neztratil kontext. Omlouvám se, ale krátkou dobu se vám nebudu věnovat,“ ukáže Mazarin na křeslo u stolku v rohu místnosti a aniž by čekal na odpověď, vrhne se opět do svých listin.

Pan de Bouthillier se vrátí záhy. Přináší kladnou odpověď. Celá trojice mužů proto zamíří do místnosti, ve které se nachází churavějící nejmocnější muž Francie. Když delegace vstoupí, udeří pana de Godille do tváře podivný zápach. Smrad se mísí s uměle nastolenými vůněmi, což vytváří zvláštní odér, ze kterého se mladíkovi zvedne okamžitě žaludek. Stojí ho velké úsilí, aby tuto situaci se ctí ustál.

Richelieu leží na lůžku. Je v bílé noční košili, na hlavě čepce s třapcem, zády opřený o několik polštářů, kterými vypodložili vršek jeho postele. Vlastně napůl sedí, napůl leží. Příchozí přistoupí k jeho lůžku, musejíc překonávat všechny nástrahy nelibých zápachů. Kardinál má strhané rysy od bolestí i únavy, jeho pohled je však stále plný energie a života. Mozek pracuje na plné obrátky a je stále čilý, tělesná schránka ho však vůbec není hodna.

„Pane de Godille,“ promluví kardinál tichým, ale stále pevným hlasem, „byl jsem zpraven o vašem náhlém příchodu. Chcete mi prý sdělit něco velmi důležitého. Pokuste se být stručný, jsem hodně unaven.“

„Vaše Eminence,“ ukloní se hluboce hrabě, „omlouvám se, Vaše Eminence. Opět Vaši Eminenci ruším v tak pozdní hodinu. Měl jsem však dnes večer velmi důležitý a důvěrný rozhovor s panem hrabětem de Aboa. Po sdělení jeho obsahu, jak pevně věřím, mi moje vyrušení snad Vaše Eminence promine.“

„Pokračujte,“ vybídne první ministr mladíka, když při vyslovení jména dvořana lehce nadzvedl víčka a zacukaly mu svaly v propadlých tvářích.

„Panu hraběti de Aboa se podařilo zjistit, že jistá skupina mužů připravuje úklady proti Vaší Eminenci. Dokonce tito muži sepsali jisté listiny, které by jim mohly zaručit podporu španělské koruny. Tento vlastizrádný dokument by snad měl být předložen v brzké době druhé straně k projednání a potvrzení. Domníval jsem se, že závažnost takového zjištění mě opravňuje požadovat rozhovor přímo s vámi, Vaše Eminence.“

„Znáte jména těch spiklenců?“

„Dle pana hraběte tyto listiny vyhotovila trojice mužů, markýz de Cinq-Mars, markýz de Fontrailles a parlamentní rada de Thou. Možná je dokonce sepsal pan de Cinq-Mars osobně. Vědět by o obsahu této listiny měl i králův bratr vévoda d'Orleans a dále vévoda de Bouillon.“

„Toto vám sdělil hrabě de Aboa?“

„Ano. Stýká se s těmito lidmi. Byl však sám zaskočen jejich vlastizrádným počínáním. Jelikož se bál, že by bylo nebezpečné, kdyby vás vyhledal osobně, požádal mě o tlumočení jeho slov. Slíbil mi i další spolupráci. Pokud by zjistil nějaké další podrobnosti o chystaném úkladu, tak mi je neprodleně sdělí,“ splní pan de Godille slib daný svému příteli.

„Pan hrabě se podle všeho zalekl rozsahu této intriky,“ řekne jakoby pro sebe Richelieu.

„Důvody spolupráce pana de Aboa nejsem schopen zhodnotit, Vaše Eminence.“

„Není třeba, pane hrabě,“ pokývá hlavou Richelieu, „V každém případě jste učinil správně, když jste mi tyto zjištění okamžitě předal. Naštěstí kromě vás pracují stejně výtečně i další moji věrní služebníci a tak jsem již o této zrádcovské smlouvě zpraven.“

Právě pronesená slova jsou pro mladíka hrozná rána. Jako kdyby ho zasáhl blesk z čistého nebe. Jak jen mohl být tak naivní! Myslel si, kdoví jaké tajemství nepřináší a přitom už o všem kardinál ví. Nedokáže zakrýt své obrovské zklamání. Náhle ho něco napadne. Jeho dedukce je dost šílená, ale na druhé straně se jeví jako logická. Vzpomene si na slova svého přítele. Jelikož je značně impulsivní a ne vždy plně domýšlí dopad svých vyjádření či činů, rozhodne se vylepšit si reputaci.

„Vaší Eminenci podrobnosti o smlouvě sdělila královna?“ vyjede mu náhle z úst a nejraději by si přes ně dal vzápětí sám pár facek. Zvláště, když uvidí obrovské překvapení a především i zděšení v očích všech tří mužů.

„Co jste právě řekl, pane hrabě?“ zeptá se teď velmi vážným hlasem Richelieu, jeho pohled i rysy jsou velmi přísné.

„Vaše Eminence, omluvám se, moje slova mi jen tak uklouzla.“

„Uklouzla? Pane hrabě, moudrý muž neříká nic bez příčiny. Musíte proto mít i vy pro své tvrzení vysvětlení!“

„Ano, Vaše Eminence,“ polije Armanda horko, jak rychle se z vítaného posla může stát osoba v nemilosti, „Pan hrabě de Aboa si nebyl jist, zda o smlouvě nezpravil vévoda d'Orleans královnu. Jelikož mi přišlo nemožné, aby Vaší Eminenci o listinách něco sdělil někdo z mužů, které jsem jmenoval, napadla mě právě Její Výsost. Vaše Eminence by se tak mohla o listinách dozvědět prostřednictvím Jejího Veličenstva.“

V místnosti se rozhostí krátké ticho, které přímo dusí mladého šlechtice. Už jen vyřčením slova královna se dopustil velkého přehmatu, na druhé straně bylo přeci správně předat i tuto informaci.

„Pane hrabě,“ promluví znovu Richelieu, „v tomto případě jde o velmi závažné státní zájmy. O ty nejvyšší státní zájmy. Její Veličenstvo nesmí být s těmito vlastizrádcí žádným způsobem spojováno. Podobné vývody si proto pro příště ponecháte pro sebe.“

„Vaše Eminence,“ ukloní se hluboce pan de Godille, „nikdo se ode mne nedozví nic z toho, co jsem Vaší Eminenci sdělil. Sám jsem byl zděšen tím, co jsem se dozvěděl.“

„Naprostou mlčenlivost vám doporučuji, ne, já vám ji nařizuji,“ říká velmi důrazně první ministr, podívá se do vyděšené tváře posla špatných zpráv a pokračuje, „Pane hrabě, opět jste se osvědčil. Jste teď nositelem významného státního tajemství. Povědomí o něm vám dává velkou důležitost. Je

bezpodmínečně nutné, aby Její Veličenstvo nikdo nikdy nemohl z ničeho vinit. Je matkou našeho budoucího krále a nesmí na ni padnou byt' jen stín tohoto zákeřného jednání.“

Pan de Godille se znovu hluboce ukloní. Je si teď už téměř jist, že Richelieu získal informace od královny. Ale střeží se dát najevo své pocity.

„Oceňuji vaši snahu, pane hrabě,“ dodá Richelieu, „Jsem si vašich dobrých služeb vědom. Nyní již odejděte a počkejte na oba pány venku.“

„Vaše Eminence,“ klaní se hluboce pan de Godille a chystá se odejít. Náhle ho však něco napadne, hodně odvážného a smělého, ale drzost jeho mládí ho přímo nutí neodejít tak rychle. Nenechat se odbýt jen pár hezkými slovy. Proto se v půli cesty ke dveřím otočí.

„Vaše Eminence, mohu ještě něco říci?“ zeptá se s jistými rozpaky, ale dostatečně důrazně.

„Prosím, mluvte,“ ozve se jakoby zdáli z temnoty lůžka tichý hlas kardinála.

„Vaše Eminence,“ vrátí se několika rychlými kroky zpět Armand, „Vaše Eminence, prosím za odpuštění mé velké smělosti, ale mohl bych něco navrhnout? Přemýšlel jsem o tom cestou z Paříže sem.“

„Již jsem vám řekl, pane hrabě, abyste se vyjádřil.“

„Vaše Eminence, spiklenci teď musí tuto zrádnou listinu dopravit na španělský dvůr. Jsou dvě možnosti, jaká učinit opatření. Buď se pokusit nyní zajistit tyto dokumenty a vystoupit proti zrádcům. Nebo je nechat, aby zrádné listiny nechali podepsat druhou stranou a teprve pak na ně udeřit. Druhá možnost se mi jeví jako lepší, protože dává dostatek času Vaší Eminenci se na zrádce připravit. Navíc listina potvrzená představili španělské koruny bude mít větší váhu, než jen sepsané nějaké požadavky. Spiklenci by mohli tvrdit, že šlo z jejich strany o žert. Kdy neměli v úmyslu doopravdy s nepřítelem nikdy nejednat. Ale potvrzené listiny i druhou stranou jim takové výmluvy neumožní,“ vysype ze sebe rychle pan de Godille svoje postřehy.

„Zajímavé, pane hrabě. Pokračujte.“

„Vaše Eminence, pravděpodobně se prý pokusí listiny do Španělska odvést nějaký pan markýz de Fontrailles, který má na španělském dvoře jménem spiklenců vést jednání. Bylo by asi dobré ho na jeho cestě sledovat. Jestli se mu podaří jednání úspěšně provést, musí se vrátit a zrádcům podepsané listiny přivést. Mohl by být pod naším stálým dohledem a v pravou chvíli bychom se dokumentů mohli zmocnit. Až by je Vaše Eminence měla, mohla by Vaše Eminence proti spiklencům zasáhnout. Protože jde o významné muže, dávalo by Vaší Eminenci držení podepsaných listin velkou výhodu.“

„Pane hrabě,“ podívá se teď s opravdovým zaujetím na mladíka první ministr, „podle vašeho přítele má listiny do Španělska odvést ten odporný skrček?“

„Ano, Vaše Eminence. Mohli bychom vytvořit skupinu, která ho bude na cestě nenápadně sledovat. Budeme potřebovat také někoho, kdo umí dobře španělsky, abychom ho nespustili z očí ani tam. Když budeme obratní, můžeme ho mít stále na očích a vědět o každém jeho kroku.“

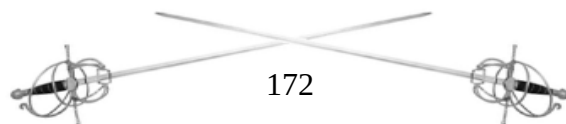
„Promýšlel jste vše až do detailů, pane hrabě.“

„Vaše Eminence,“ ukloní se znovu mladík a směle se podívá přímo do očí kardinála, „bylo by mi velkou ctí, kdybych se mohl tohoto úkolu ujmout. I když jsem mladý a nezkušený, věřím, že Vaší Eminenci nezklam,“ dodá, čímž se preventivně pokusí vyvrátit základní argument, proč by tak vážným úkolem pověřen být neměl.

„Oceňuji vaši odvahu i vaše odhodlání,“ odvěti Richelieu bez jakýchkoli emocí, „Chcete ještě něco dodat, pane hrabě?“

„Vaše Eminence,“ provede další hlubokou úklonu Armand, „ještě jednou se Vaší Eminenci omlouvám za svoji smělost. Jsem však připraven sloužit Vaší Eminenci jak nejlépe dovedu. Vaše Eminence jistě nejlépe posoudí, na co moje síly stačí a na co nikoli. Vždy budu věrný služebník Vaší Eminence, ať již budu pověřený jakýmikoli úkoly.“

„Budu si vaše slova pamatovat, pane hrabě,“ naznačí Richelieu rukou mladíkovi vhodnost konečně opustit místnost. Což ten s další úklonou učiní. Když za sebou zavře dveře, udělá rychle několik kroků po chodbě k nejbližšímu oknu. Podívá se, zda mu někdo nevěnuje pozornost, rychle okno otevře a zhluboka nasává do svých plic zmrzlý, ale lahodný vzduch.

Točí se mu hlava, těžko říci, zda z toho hrozného smradu či z nervového vypětí, jež ho stál rozhovor s tak mocným mužem. Když si ho přehrává s odstupem pár minut, zase si začíná uvědomovat, co měl udělat jinak a lépe. Není si jist, zda svoji smělost nepřehnal, když se sám nabídl ke sledování odporného zakrslíka. Jeho návrh by mohli brát už i jako drzost, pýchu a nadutost. Ovšem on by se tak rád do takového dobrodružství pustil. Víc než kvůli své kariéře pro zajímavost takového úkolu.

Slyší v dálce odbíjet jednu hodinu, teprve pak důvěrníci prvního ministra vyjdou z jeho zatuchlého království. Oba si vzápětí přiloží před ústa kapesník, na kterém mají vylitu snad polovinu flakonu voňavky. I tak jejich šat nasákl mrtvolnou hnilobou. Jak nedůstojné takového velikána, jakým bezpochyby Richelieu je, pomyslí si pan de Godille. Ovšem to samé se říká o králi, který se prý podělavá a v jehož střevech je rovněž rozlezlá hniloba. Tak mocní muži a tak zle sužováni odpornými a lidskou důstojnost deptajícími chorobami.

Rádcové velkého kardinála pokynou hraběti, aby je následoval. Všichni tři skončí opět v místnosti plné listin, z níž vyrazili na svoji pouť ke svému nadřazenému. Všichni tři se posadí u menšího stolku v rohu místnosti, Mazanin rozlije z nádherné karafy do stejně elegantních pohárů všem své italské víno. Zhluboka se napijí. Přes všechna opatření je nepříjemný a vlezlý pach cítit i tady, uvědomí si mladík, když se pokusí nasát vůni nápoje.

„Pane hrabě,“ začne Mazanin, „před chvílí jste si vyvodil jisté závěry ohledně Jejího Veličenstva. Musím vám ještě jednou připomenout, je naprosto nepřijatelné, abyste se o něčem takovém bavil s kýmkoli, včetně oddaných služebníků Jeho Eminence. Vaše nepodložená spekulace zůstane navždy jen mezi námi. Pochopil jste, pane hrabě?“

„Samozřejmě, pane,“ přikývne mladík.

„Pane hrabě, uvědomte si, stal jste se součástí opravdu té nejvyšší politické hry. S něčím takovým nemáte žádné zkušenosti a třeba i zdánlivá maličkost by mohla mít nedozírné následky. Klid v království je pro všechny životně důležitý. Zvláště ve chvíli, kdy jistá významná skupina velmožů má snad zájem rozpoutat občanskou válku. Spoléháme na vás, pane hrabě.“

„Jsem si vědom závažnosti tajemství, které jsem se dozvěděl,“ znovu přikývne pan de Godille, snaží se zachovat trpělivost, byť už ho opakované varování začíná prudit, mluví s ním jako s malým dítětem, „Ujišťuji vás oba, pánové, o ničem, co vím, nebo o čem jsme mluvili, se nezminím nikomu. Nakonec je přeci pro zdar naší věci jedno, jak byly zprávy o té podlosti získány.“

„Máte pravdu, pane hrabě. Nabídl jste Jeho Eminenci své služby, pane hrabě,“ ozve se teď starší a uvážlivý pan de Bouthillier, „Musím se přiznat, obdivuji vaši smělost. Vaše mládí vás ctí, ale v tak důležitých věcech je potřeba i velká zkušenost a především obezřetnost. Kdyby se nám nepodařilo záměry spiklenců překazit, francouzské království by mohlo být uvrženo do občanské války, čímž by se stalo snadnější kořistí pro naše vnější nepřátelé. Oslabení našeho království by jim přišlo velmi vhod a vlastně by zničilo vše, co tak pečlivě dlouhá léta budovala Jeho Výsost a Jeho Eminence. Bok po boku, ve vzájemné shodě. Rozumějte, pane hrabě, ve shodě, kterou by chtěli ti intrikáni svým podlým zločinem narušit.“

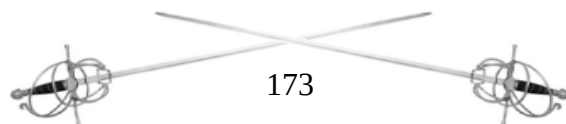
„Možná si nejsem schopen ani uvědomit skutečný rozsah a hlavně dopad takového spiknutí,“ přitaká velmi pokorně Armand, „Budu však vaše slova mít na paměti. Děkuji za sdělení i vámi zmíněných širších souvislostí. Rovněž si uvědomuji závažnost mnou zmíněného úkolu. Moje smělost byla v tak důležitém případě asi příliš. Snad mi ji Jeho Eminence i vy prominete.“

„Není co promíjet, pane hrabě,“ zatváří se jako vždy mile Mazarin, „Vaše horlivost pramení nepochybně z dobrých úmyslů, vaše odvážná nabídka není žádným chladným kalkulem, jak si vysloužit nějaké uznání či výhody. Jeho Eminence si vždy cenila odhodlaných mužů, kterým může důvěřovat.“

„Děkuji za vaše slova útěchy, pane.“

„Útěchy? Proč si myslíte, že vás utěšuji?“

„Promiňte, pane, špatně jsem se vyjádřil. Ale když už je to venku, tak to dopovím. Když jsem sem chvátal z Paříže, přemýšlel jsem o tom, jak bych mohl být nápomocný. Zdálo se mi, že ten nápad se

sledováním toho hrbáče by mohl vyjít. Ovšem neuvědomil jsem si, že Jeho Eminence má desítky zkušenějších a lepších služebníků, než jsem já.“

„Zkušenějších určitě, pane hrabě,“ souhlasí pan de Bouthillier, „Nicméně Jeho Eminenci vaše nabídka zaujala. Líbí se jí i váš návrh, protože se ztotožňuje s tím, co Jeho Eminence měla v úmyslu udělat. I já musím uznat, pane hrabě, na to, jak málo máte zkušeností, jsou vaše vývody velmi trefné.“

„Alespoň něco,“ povzdechne si, s jistou hořkostí v hlase mladík, „Mám se teď asi vrátit domů a pokračovat ve své předchozí činnosti. Samozřejmě znovu slibuji, vše co jsem se dozvědělo od hraběte de Aboa i tady od vás, zůstane naprosto utajeno.“

„Vraťte se domů,“ praví Mazarin, pak se na chvilku odmlčí, aby přidal dalšímu svému vyjádření na dramatickosti, „Ale připravte se na cestu, pane hrabě. V nejbližší době budete vyhledán a stanete se součástí skupiny, která si vezme na starost sledování markýze de Fontrailles. Jestli jsou vaše i naše předpoklady správné, čeká vás náročná a dlouhá cesta.“

Oči mladíka se rozzáří takovou radostí, až jeho reakce vyvolá úsměv na tvářích obou důvěrníků Jeho Eminence.

„Jeho Eminence se rozhodla vaši nabídku přijmout,“ dodá vcelku zbytečně pan de Bouthillier, „Máte opravdu velké štěstí, pane hrabě. Jeho Eminence má pro vás opravdovou slabost. Ovšem vy jste si důvěru svými předchozími skutky jistě zasloužil. Je však nutné, abyste velmi vážil každé rozhodnutí a naslouchal zkušeným mužům, kteří na zmíněném úkolu budou s vámi spolupracovat. Pane hrabě, zde si opravdu nemůžete dovolit selhat!“

„Velice děkuji za projevenou důvěru,“ snaží se mírnit své emoce Armand.

„Pane hrabě, ještě musíte vědět další,“ ozve se znovu Mazarin, „Možná dříve, než se vrátíte ze svého poslání, vyrazí král i Jeho Eminence na válečnou výpravu. Jakmile zjistíte, kde se nacházejí dokumenty, musíte zajistit jejich neustálé sledování a okamžitě nás vyhledáte. Pokud by došlo k nějakým neočekávaným zvratům, jednejte prosím velmi uvážlivě. Samozřejmě o všem chceme být co nejdříve zpraveni.“

„Máme se pokusit těch dokumentů zmocnit, pokud se s nimi bude pan de Fontrailles vracet?“

„V žádném případě. Snad jenom, kdyby jste usoudili, že hrozí jejich zničení. Jinak nechte toho hrbáče, aby listiny předal. Pak uvidíme, co bude dál. Neudělejte nějakou nepředloženost, která by varovala naše nepřátele. Jednak by mohli listiny zničit a jednak by jejich strach mohl vyvolat neuváženou reakci, která by v konečném důsledku mohla ohrozit třeba i život Jeho Eminence,“ varuje velmi naléhavě Mazarin.

„Budu velmi obezřetný, slibuji, pane.“

„Takové jednání je opravdu na místě. Když pro nic jiného, tak ve vlastním zájmu. Dostal jste se příliš blízko a příliš hluboko do ohavné záležitosti. Jestliže někteří zjistí, jak mnoho toho víte a jaký máte úkol, také váš život může být ohrožen. Zde už jde o tak vysoké cíle, že nikdo nebude na nikoho brát sebemenší ohled. Nespoléhejte na svoji statečnost, může přijít zákeřná rána dýkou či výstřel ze zálohy.“

„Budu na vaše slova pamatovat, pane.“

„Spoléháme na vás, pane hrabě,“ dodá pan de Bouthillier a touto malou, ale pro mladého šlechtice významnou úlitbou, ukončí noční slyšení.

Pan de Godille se cítí na vrcholu blaha, ačkoli mu právě oznámili, že se může stát kdykoli cílem vražedného útoku. Také si připomíná i jiná varovná slova diplomata. Ano, kdyby něco zpackali, mohli by spiklenci podlehnout panice a třeba se i pokusit narychlo zosnovat vraždu kardinála.

Mladík je zakrátko na cestě zpět, uhání tmou, ale stíny, které se v bizarních tvarech zjevují kolem, mu hrůzu nenahánějí. Stále nemůže uvěřit, jaký krásný vývoj jeho dnešní audience nabrala. Bůh byl opět na jeho straně. Znovu se na něj usmálo štěstí.

Mají pravdu, uvědomuje si, není schopen plně dohlédnout dopad takového spiknutí. Ale pomyšlení, že jeho úkol může odvrátit občanskou válku, ho naplňuje blahem. Když uspěje, zachrání vlastně celé francouzské království, dme se pýchou, září jak sluníčko na naprosto čisté obloze v pravé

poledne. Ani ho nenapadne, že se ho také mohli tímto elegantním způsobem zbavit, odeslat ho pryč, aby se někde nepodřekl a neohrozil tak jejich zájmy.

Noční cesta do Paříže připadá mladíkovi nádherná, byť je zima, začne lehce sněžit a vločky vhání vítr jezdcům do tváře. Jeho strmá kariéra pokračuje. On, poslední dědic zchudlého hraběcího rodu z Anjou, plánuje opatření s nejvyššími představiteli království a odvrací úklady zrádného králova bratra. Ne, tohle snad ani nemůže být pravda, je to tak neskutečně nádherné. Chce se mu výskat radostí.

PŘÍPRAVY A ZAHÁJENÍ MISE HRABĚTE DE GODILLE

Hrabě de Godile se vrátí domů kolem páté hodiny ranní. Promrzlý, unavený, ale šťastný. Mžourající Maurice jen ve spodkách mu pomůže se svléknout a on se následně zachumlá do pokrývek. Potřebuje se zahřát, zima mu pronikla snad do každé částky těla. Nemůže usnout, stále se mu před očima přehrává neskutečný večer a noc. Nejprve se dozví hrozné tajemství a potom, s nejmocnějšími muži Francie, plánuje, jak překazit děsivé úklady. Až nyní mu dochází, čeho je nyní součástí. Začne horečně přemýšlet. Musí se rychle připravit na cestu. Mohou vyrazit stejně tak dobře zítra jako za týden. Kdo za ním asi zítra přijde? Pan Louvent, pan de Concestion či někdo jiný?

Musí dát taky nějak vědět hraběti de Aboa o úspěšnosti své mise. Nemůže riskovat, aby ho znepokojený přítel sám vyhledal. Spiklenci by je mohli spatřit spolu a dát si vše do souvislostí. Ovšem jak vzkaz decentně vyřídít? Bude ho muset poslat po sluhovi. Nějaký jednoduchý a neurčitý vzkaz, který hrabě pochopí, ale jehož smysl unikne případnému náhodnému čtenáři.

Musí si taky vymyslet nějakou důvěryhodnou historku, proč bude cestovat. Něco, co by nebylo nápadné a čemu by všichni uvěřili. Když nikomu nic neřekne, bude jim jeho náhlý odjezd podezřelý. Ale vlastně komu? Komu na něm záleží? Pan de Taille se na nic ptát nebude, je voják, bude chápat, že byl někam poslán. Pan de Almare? Ten má svých starostí dost, tedy starosti, kterou právě dostat do postele. Služebnictvo? Jeho sluhové budou rádi, když si od něj odpočinou. Sluhové. Měl by vzít někoho s sebou? Maurice určitě ne, je ještě mladý a zbraně nemusí, ale Vincent, ten by se mohl hodit. Je zkušený a na nic se nikdy neptá. Však má čas se rozmyslet. S kým ale bude spolupracovat? Kdo sledování bude velet?

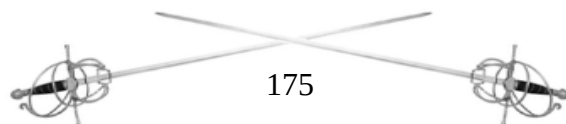
A znovu od začátku. Jaké je v tom všem role královny? Říkalo se o ní, že je vůči kardinálovi nepřátelská. Jenže on se dnes v noci dozvěděl něco jiného. Pokud uvažuje správně, právě královna svému údajně nejhoršímu nepříteli prozradila záměry spiklenců. Proč? Jaká je to skrytá politická hra? Opravdu se přiblížil na dosah těm nejvyšším státním zájmům. Nerozumí jim, je z nových a nepřehledných poznatků rozrušený.

Převrací se ze strany na stranu, čas od času leží na zádech a dívá se do tmavého stropu. Oknem do pokoje proniká měsíční svit a tak může dobře rozeznávat jednotlivé předměty v pokoji. Neděsí ho, jen v něm vyvolávají pocit tajuplnosti. Vše je tak temné, stejně jako jeho poslání. Ano, tohle není úkol, tohle je poslání, na kterém záleží blaho Francie. Svoje přesvědčení si opakuje znovu a znovu, až konečně kolem půl sedmé ráno usne. Ještě za tmy, ale do svítání mnoho nechybí.

Zdá se mu krásný sen. Prochází špalírem šlechticů, kteří ho vítají potleskem. Na konci té uličky sedí na trůnu král a vedle něho královna. Nemůže být pochyb, právě se mu dostává té nejvyšší pocty. Stal se hrdinou, zachráncem své vlasti. On, původně bezvýznamný šlechtic z Anjou!

„Pane hrabě,“ probudí ho velmi jemné zatřepání s jeho unaveným a rozlámaným tělem. Krátký spánek a noční jízda se teprve nyní projevují. Už už se uklání králi, když se vše rozplyne. Horečně se snažil vybavit, o co ve snu šlo. Vzpomene si jen na špalír a královskou dvojici, která se ho chystala přijmout, když krásný příběh někdo zbortil. Znechuceně se podívá na toho kazisvěta. Usmívá se na něj mladistvá tvář Tissota, nic netušící, co její nositel právě spáchal.

„Co se děje?“ vyhrkne pan de Godille tónem, který zcela změní výraz v obličeji sluhy.

„Vaše Excellence má vzkaz,“ odvěti Maurice odměřeně, nechápe, čím si zasloužil nevoli šlechtice. Mrzutost však přičítá krátkému spaní pána, který je z tohoto důvodu nevrlý. Samozřejmě na toho, koho má nejbliž na ráně.

„Vzkaz? Od koho?“ snaží se rychle Armand vrátit do reality. Ovšem nádherná snu ho stále nechce pustit ze svých spárů. Není divu.

„Nevím, Excellence. Přišel nějaký kluk, takovej obyčejnej, nikdy jsem ho neviděl. Jen mi řekl, že má vzkaz pro pana hraběte de Godille. Řekl kostel Saint-Jacques-la-Boucharie v deset hodin. Prý bude pan hrabě vědět. Pak zase rychle zmizel,“ vysvětluje důvod násilného vzbuzení Tissot.

„Kolik je hodin?“ posadí se prudce na lůžku Armand, cítí snad každý sval svého rozlámaného těla. Potřeboval by se napít, v ústech má poušť.

„Půl deváté, Excellence.“

„Maurici. Připrav mi rychle něco k jídlu. Počkej, podej mi napřed trochu vody. Potom připrav tu snídani. Taky mi podej něco na chcaní. Snídani mi přines do postele,“ prikazuje horečně hrabě.

Sluha se ukloní, podá pánovi nádobu k vykonání malé potřeby, za chvíli se vrátí s pohárem čisté vody. Již s vyprázdněným močovým měchýřem pije hrabě hltavě. Dívá se na odcházejícího Maurice, ale příliš ho nevnímá. Přemýšlí, s kým se má dnes ráno v deset hodin sejít. Ve zmíněném kostele mívá tajná setkání s Achile Gauvionem, ovšem dnes čeká někoho důležitějšího. Ale nač spekulovat, už za chvíli se dozví více.

Armand posnídá ve vyhráté posteli, potom se nechá trochu oholit a upravit, následně i obléknout do svých tmavých, ale nenápadných šatů. Jako obvykle se nemyje, pouze strpí pokropení jakousi voňavkou. Moc těmto móresům neholduje, ale v Paříži se překrývání přirozeného pachu nosí. Kdyby tak někdo z nich vlezl do ložnice prvního ministra, ten by se asi poblíl, napadne ho.

Zároveň přemýšlí, zda si má vzít pistole, nakonec si za pás zastrčí jen jednu menší. Připne si kord, přidá dýku. Snad během dne nebude mít nikdo odvahu na něj zaútočit. Pak si vzpomene na hraběte de Aboa, vrátí se do vedlejší místnosti a na kus papíru načmárá vzkaz.

„Vše zařízeno dle dohody. Vzkaz předán osobně. Kladný ohlas. Váš oddaný A.“

Tento drobný kousek listu předá Tissotovi s tím, aby vyhledal v hostinci U Bílé růže sluhu Nicolase, kterého zná. Nikomu jinému lístek neodevzdá a bude se snažit být co nejméně nápadný. Maurice přikývne, na nic se neptá. Už si zvykl na tajnosti svého pána.

Pár minut před desátou hodinou se pan de Godille blíží ke kostelu Saint-Jacques-la-Boucharie. Kolem něj i Velkého Chatelletu je živo, mladík se nenápadně rozhlíží. Přijde mu toto místo dost nevhodné pro nějakou důvěrnou schůzku v tento čas.

„Pane hrabě,“ uslyší náhle za zady hlas. Prudce se otočí a zíral do tváře ani ne patnáctiletého ušmudlaného chlapce. „Prosím, pojdte za mnou, pane hrabě,“ dodá výrostek, na nic nečeká a pomalu kráčí směrem od kostela. Trochu zmatený Armand ho následuje.

Blíží se k boční ulici, když se chlapec zastaví, lehce kývne hlavou na stranu, pak pokračuje v chůzi dále. Armand se otočí naznačeným směrem a uvidí tam stát tmavý kočár bez označení, jehož dvířka se právě otevřely. Opatrně udělá několik kroků a s rukou na jílcí meče nakoukne dovnitř. Vzápětí se uklidní, protože se na něj usmívá Achile Gauvion. Rychle nastoupí, dvířka se zavřou a kočár se dá do pohybu.

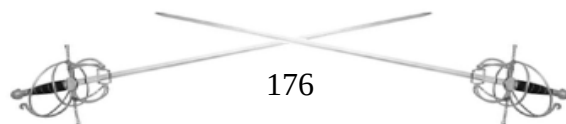
„Pane hrabě, rád vás zase vidím,“ řekne na uvítanou špeh.

„Nápodobně, pane. Můžete mi vysvětlit, co má tahle neobvyklá vyjížďka znamenat?“

„Dostal jsem pokyn vás i sebe přivést na jednu tajnou schůzku. Bude se konat někde mimo Paříž.“

„Rozumím. S kým se sejdeme?“

„S panem Louventem, toho vyzvedneme cestou. Víc nevím, další podrobnosti zná pan Louvent.“

Armand již nevyzvídá další podrobnosti ohledně schůzky, naopak se začne vyptávat na parlamentního radu pana de Thou. Gauvion mu vylíčí poslední novinky z jeho sledování. Sotva dokončí svou zprávu, kočár zastaví a během chvilky naproti nim sedí Daudet.

„Dal jsem pokyny kočímu, doufám, že se vyzná,“ poznamená.

„Je to šikovnej kluk, je na něj spoleh,“ přikývne Achile.

Následná půl hodinka probíhá většinou v tichosti. Prohodí jen pár slov, když proberou činnost pana de Thou v posledních dnech. Pak se rozhostí ticho. Záclonky zůstávají zatažené, pročez hrabě nevidí, kam jedou. Ale podle rostoucího a následně slábnoucího hluku usoudí, že projeli branou ven z Paříže. Pro strážce není kočár zajímavý, asi mu nevěnovali žádnou pozornost. Za dalších deset minut zastaví, ozve se zaťukání na dvířka. Po vyzvání se objeví rozčepýřená hlava asi patnáctiletého chlapce, který vykonává funkci kočího.

„Promiňte, potřeboval bych upřesnit cestu,“ řekne.

Daudet si povzdechne, vystoupí, chvilku něco mládenci říká a pak se zase vrátí. Vzápětí se dá kočár znovu do pohybu.

„Kam vlastně jedeme?“ zeptá se pan de Godille.

„Směřem k Saint-Denis. Před městem budeme mít návštěvu,“ odvěti chladně Daudet. Mladému šlechtici nezbývá, než se touto stručnou odpovědí spokojit.

Po čtvrt hodině se kočár opět zastaví. Armand rozhrne záclonky a uvidí pouze okraj lesa. Asi zastavili mimo hlavní cestu. Musí čekat dalších patnáct minut, než se dvířka znovu otevřou a k již promrzlé trojici si přisedne čtvrtý muž. Není jím nikdo jiný než pan de Concestion. Letmo se pozdraví se svými společníky tajné schůzky.

„Pane hrabě, pánové,“ řekne bez okolků, „omlouvám se za nepohodlnost našeho setkání, ale měl jsem k volbě tohoto místa své důvody. Pane Louvente, až skončíme, pojedete se mnou, vy dva, pánové, se vrátíte zpátky do Paříže. Jelikož tohle není právě příjemné prostředí pro jednání, tak půjdu rovnou k věci. Pokud není nějaký dotaz.“

Ticho mu je odpovědí.

„Máme povědomí, kde se nachází markýz de Fontrailles?“ zeptá se Joseph.

„Je ve svém bydlíšti, co vím z posledních zpráv,“ odvěti Daudet.

„Tak ho nespustíte z očí. On pro nás bude pro příští čas velmi důležitou osobu. Předpokládáme, že se vydá na cestu. Je nezbytné zajistit jeho sledování. To bude mít na starosti pan hrabě, my mu musíme poskytnout veškerou potřebnou pomoc. Pan Achile mu bude zcela k dispozici. Vy, pane Louvente, jim oběma poskytnete veškeré potřebné údaje a vhodné lidi.“

Pohledy všech se upřou na Armanda, který se náhle dostane do rozpaků. Je nesmírně potěšen, že se mu dostalo té cti „mít pana de Fontraillese na starosti“, horečně však přemýšlí, co teď odpovědět.

„Předpokládám, že je markýz de Fontrailles neustále pod dohledem,“ zeptá se na již před chvílí zodpovězenou otázku. Sám vycítí, že nezačal právě šťastně.

„Ano, víme o každém jeho kroku,“ přikývne Daudet, aniž by se mu ve tváři pohnul jediný sval.

„Pravděpodobně v nejbližší době odcestuje z Paříže. Může se tak stát zítra nebo za týden. Musíme být připraveni a sledovat každý jeho krok. Potřebovali bychom taky nějaký lidi, který dobře mluví španělsky.“

„Španělsky?“ podiví se Gauvion.

„Ano. Dokonce by bylo výborný mít tak jednoho až dva muže, který by se lehce mohli vydávat za Španěly. Proč vysvětlím později,“ dodá pan de Godille.

„Pokusím se někoho takového sehnat,“ zachmuří se Daudet.

„Pánové,“ vloží se do rozmluvy znovu pan de Concestion, „Jde o velmi vážnou záležitost. Na tomto úkolu bude možná záviset úspěch při odhalení spiklenců. Proto musíme věnovat tomuhle úkolu mimořádnou pozornost. Pan hrabě de Godille byl včera přijat nejvyššími místy, kde mu byly vysvětleny všechny souvislosti. On bude sledování pana de Fontraillese řídit. Praktické provedení však připadne na vás, pane Achile. Dokud markýz neopustí Paříž, je ve vašich rukou, pane Louvente. Nesmí vám v žádném

případě zmizet a musíte ho tak říkajíc předat do rukou pana Achila. Panu hraběti a panu Achillovi poskytnete vše, co budou potřebovat.“

Opět se oči všech upřou na mladého hraběte. Jak mladík postupně přejíždí zrakem své společníky v kočáře, snaží se odhadnout jejich pocity. U pana de Concestiona se mu zdá, že svěřením tak závažného úkolu mladému a nezkušenému spolupracovníkovi není příliš nadšen. U Gauviona zpozoruje náznak překvapení. Daudet se tváří neproniknutelně, nedá na sobě nic znát jako vždy. Ale hraběti se přeci zdá, že na malou chvíli ztratil i on kontrolu a i u něho zpozoroval malý údiv. Nicméně možná šlo jen o nesprávný pocit. Očekává i od Louventa takovou reakci a tak možná jen hledá náznaky tam, kde žádné nejsou.

„Objevily se velmi závažné zprávy ohledně markýze de Fontrailles. Asi v brzké době odcestuje z Paříže. Pravděpodobně za účelem získání další podpory pro spiklence,“ říká rozvážně Armand, „Není ani vyloučené, že jeho kroky zamíří až na španělský dvůr. Potřebujeme ho mít pod naším dohledem nejen na území podléhající našemu králi, ale i během jeho pobytu ve španělském království. Jak již řekl pan de Concestion, byl jsem včera v noci poučen, jak máme postupovat. Spoléhám však hodně na vás, pánové,“ dodá a podívá se postupně na oba agenty.

„Víme, kudy by se měl ubírat?“ zeptá se suše Daudet.

„Bohužel, tohle nám známo není. Můžeme jen tušit. Je však důležitý, aby nepojal žádný podezření. Není vlastně ani tak důležitý ho stále sledovat přímo, protože víme, jaký má pravděpodobně záměr. Je však důležitý mít přehled o jeho krocích. Především pak ve chvíli, kdy se bude vracet zpátky. I podle toho, koho po svém návratu navštíví, budeme usuzovat, co se má stát dál.“

„Asi vše potřebné bylo řečeno,“ rozhodne se ukončit schůzku pan de Concestion, nicméně považuje za zásadní shrnout právě domluvené ujednání, „Já a pan Louvent vás opustíme, máme další neodkladné záležitosti. Vy se vraťte do Paříže a připravte se na cestu. Pan Louvent vás v nejbližší době vyhledá a proberete s ním další podrobnosti. Vy, pane hrabě, budete mít na starosti především zajištění přehledu o cestě markýze de Fontrailles. Vy, pane Achile, se postaráte, aby vám nezmizel z očí. Budete o něm pořád vědět, ale on vás nespátří. My si zatím pohlídáme další spiklence, pro případ, kdyby je napadlo nečekat na návrat svého vyslance a odhodlali se k nějakému činu.“

„Pokud chápu, pane, markýz se pokusí získat podporu španělské koruny?“ otáže se Daudet.

„Je lepší o takových věcech nemluvit,“ pokará ho za nemístnou otázku Joseph. „O souvislostech ví více pan hrabě, který se účastnil včera v noci tajného jednání u Jeho Eminence. Pro vás je důležité, abyste pro pana hraběte zajistili vše potřebné,“ dodá a Armand se cítí náhle lépe. Vlastně mu možná zmínkou o tajném jednání v Rueil úmyslně pomohl zvýšit jeho autoritu, napadne ho.

„Podrobnosti nám sdělíte později, pane hrabě?“ zeptá se ještě Gauvion.

„Ano, později. Zatím vám musí stačit, co již bylo řečeno. Naším úkolem je sledovat toho hrbáče, zjistit kam skutečně jede a s kým se po svém návratu setká,“ podá vysvětlení pan de Godille, pak však ještě dodá, „Ovšem nevíme, zda ho třeba někdo nebude čekat už hned za hranicemi. Proto je důležité ho mít neustále pod dohledem.“

„Přesně tak,“ ujme se opět slova pan de Concestion, nesnaží se ani zakrýt svou nevoli z protahující se schůzky, „Pane hrabě, vás prosím, abyste úzce spolupracoval s panem Achilem a abyste dal na jeho rady, co se týká vlastního sledování toho zrádce. V tom má pan Achile oproti vám velké zkušenosti. Znovu připomínám, jde o velmi důležitou část našich opatření, vedoucí k odvrácení úkladů spiklenců a je bezpodmínečně nutné postupovat velmi obezřetně.“

„Samozřejmě,“ přikývne Armand, který po předchozím pohlazení pocítí tímto vcelku zbytečným upozorněním nedůvěru v jeho schopnosti. Střeží se ale dát své roztrpčení najevo, raději se rozhodne vystupovat velmi smířlivě, „Již jsem pana Achila poznal a oceňuji jeho schopnosti a zkušenosti. Nepochybně budeme ve shodě a všechno budeme vždycky dělat po naší řádné domluvě.“

„Rozumné rozhodnutí, pane hrabě,“ zatváří se spokojeně Joseph, „Pane Louvente, následujte mě. A vy, pane Achile, pojdte dát pokyny svému kočímu.“

Všichni tři vystoupí a pan de Godille zůstane sám. Hned ho napadne, že pan de Concestion vyzval k odchodu z kočáru všechny kromě něho záměrně. Možná jim chce říci ještě něco, co nemá on slyšet. Pravděpodobně upozornit Gauviona, aby na něj dohlédl. Tak dlouho se přece pokyny kočímu nedávají. Napadne ho také vystoupit, pak ale svůj nápad zavrhne. Proč zbytečně jítit rány způsobené skrytými předsudky vůči jeho osobě. Joseph není nadšen, že tento úkol svěřili mladému nezkušenému hraběti a jistě se o tom teď venku baví. S tím nic nenadělá, pouze úspěch jeho mise může všem těmto pochybnostem učinit přítrž.

Gauvion se vrátí asi po pěti minutách, posadí se s úsměvem na tváři a kočár se dá do pohybu. Dopolední projížďka se přehoupne do své druhé poloviny, nastává čas návratu. Armandovi přijde naprosto zbytečná, přeci mohli najít vhodnější způsob, jak se setkat v Paříži, ale i nad tím mávne rukou.

„Čeká nás ještě nějaká náročná cesta?“ zeptá se.

„Ne, proč tak soudíte, pane hrabě?“

„Protože vám pokyny kočímu zabraly takovou dobu.“

„Ne, ne, já ještě v rychlosti probral pár podrobností s panem Louventem a panem de Concestionem ohledně mužů, které nám dají na sledování,“ odvětlí Gauvion a ve tváři se mu nepohne ani jediný sval. Odtuší, na co myslí mladý šlechtic, ale přejde skrytý smysl jeho otázky bez povšimnutí.

„Máte už nějaký plán, jak budeme při sledování postupovat?“

„Zatím ještě ne. Promyslím si další později. Večer se znovu sejdu s panem Louventem, sdělí mi některé zvyky markýze a dohodneme se na dalším. Pak bychom měli postup probrat spolu. Souhlasíte, pane hrabě, sejít se na našem obvyklém místě kolem jedenácté hodiny večer? Zvoník vás pustí zadem, přijďte tak pět minut po jedenácté, pokud mohu poprosit, pane hrabě.“

„Souhlasím. Budu tam přesně.“

„Jak jsem pochopil, pane hrabě, včera jste se sešel s významnými muži,“ podívá se teď Gauvion zkoumavě do tváře šlechtice.

„Máte pravdu. Bohužel vám však nemohu říci žádné podrobnosti.“

„To ani neočekávám. Víte, pracuji pro tyto významné muže, jak řekl pan de Concestion, už mnoho let. Ale nikdy jsem se s nimi vlastně osobně neviděl.“

„Chtěl byste se s nimi vidět?“

„Spíše ze zvědavosti, než by takové setkání mělo nějaký význam. Nestěžuji si, díky této práci jsem dobře zajištěn. Ovšem nikdy v životě jsem neviděl žádného blízkého spolupracovníka pana kardinála, s výjimkou pana de Concestion. Ale ten je spíše ve skrytu. Všichni ti rádcové, tajemníci, ministři, správci bůhví čeho. O samotném kardinálovi ani nemluvě.“

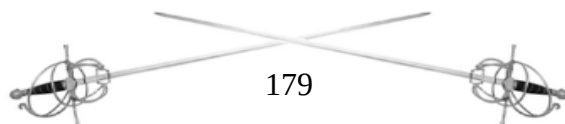
„Určitě si ale cení vašich služeb,“ pokusí se být milý pan de Godille.

„Určitě nikdo z nich ani neví, že nějaký Achile existuje,“ usměje se agent.

„Myslíte? Domnívám se, že vědí opravdu hodně.“

„Ano, určitě vědí. Díky mně a mně podobným. Pan kardinál, jakožto hlava mnoha církevních organizací, má velmi snadný přístup k mnoha informacím. Pak jsme tu mi, tak říkajíc muži z lidu. Staráme se, aby měl dostatek poznatků pro své rozhodování a pro své vládnutí. Abyste pochopil,“ dodá rychle Gauvion, „nestěžuji si. Jen jsem byl zvědavý, jak takoví muži vypadají, jak mluví, jak se chovají. Možná je ale dobře, když o mně moc nevědí.“

„Jsou stejní jako vy nebo já,“ odpoví hrabě, není si však vůbec jistý, zda svá slova míní jeho společník vážně či jen svými poznámkami chce jeho vyprovokovat, aby mu ze včerejší schůzky sdělil více. Ale rozhodne se hrát podle not Achila, „Jen se dobře narodili či měli štěstí a dostali se na vlivná místa. Určitě jsou schopní lidi. Ale bez mužů, jako jste vy, by jistě nedosáhli takových úspěchů. Na druhý straně jim není co závidět. Každý den se musí trást o svoje místa, protože mnoho jinejch si na ně brousí zuby. Vezměte si jen pana kardinála de Richelieu. Trápí ho nemoci, přesto dobře řídí tuhle zemi. Jenže kolik lidí je v táboře jeho nepřátel? Kolik svého úsilí musí vynaložit, aby se ubránil pokusům těchto nepřátel o různý úklady? Obdivuji ho, i přes svou nemoc stále dokáže nacházet dostatek sil na tenhle boj.“

„Máte asi pravdu, není moc co závidět. Jejich starosti bych opravdu nechtěl mít. Znáte se s panem kardinálem osobně?“

„Několikrát jsme spolu mluvili, ale rozhodně nepatřím k nějakým jeho blízkým spolupracovníkům.“

„Hm, v blízké době asi budeme mít dost času si popovídat, pane hrabě. Jestli ten hrbáč skutečně vyrazí na svoji pout', tak nás čeká dost dlouhá a náročná cesta,“ konstatuje Gauvion. Armandovi nezbude, než mu dát za pravdu.

Po návratu domů se hrabě de Godille se s chutí se naobědvá. Tissot mu oznámí splnění svého úkolu, tedy předání vzkazu sluhovi hraběte de Aboa a zeptá se na další rozkazy.

„Maurici, možná budu muset brzo odcestovat. Po obědě ti řeknu, co bych si vzal případně sebou, připravíš mi cestovní vak.“

„My někam odjíždíme, Excellence?“ ptá se znepokojeně sluha, vzpomene si na výlet do oblasti Sedanu a přeběhne mu mráz po zádech.

„Ty určitě ne. Pokud vůbec někam pojedu, tak nespíš sám.“

„Ach tak. Půjde o dlouhou cestu?“

„Nevím. Nebudu ti vysvětlovat podrobnosti. Možná budu doprovázet jednoho úředníka pana kardinála na nějaký jednání jako jeho ozbrojený doprovod. K tomu budu mít své muže. Ale ještě není jistý, jestli opravdu pojedu,“ uvede Armand vymyšlený důvod své cesty.

„Na takové cestě však potřebujete sluhu, Excellence,“ upozorní Tissot.

„Jde o vojenský posláním a pokud tam pojedu, tak s pár gardisty a bez sluhů. Ale říkám o cestě zatím jen tobě, s nikým o tom nemluv. Možná nakonec z té cesty sejde.“

„Bude cesta nebezpečná?“

„Nebezpečná? Určitě ne. Spíš vzhledem k počasí bude cesta nepříjemná. Buď rád, ty zůstaneš v teple domova. Můžu však odjet zítra, za týden anebo vůbec. Ale musím mít nachystané věci. Když dostanu rozkaz, tak musím hned vyrazit. Proto s tebou o tom mluvím. Ale nikomu ani muk. To víš, jsem voják a tak když velitel dá rozkaz ...,“ pokrčí rameny hrabě a pokračuje v jídle.

Po ukončení příjmu krmě si pan de Godille znovu zavolá svého sluhu. Pošle ho se vzkazem do paláce Almare. Má vyhledat nenápadně sluhu Bastiena a požádat o schůzku s markýzem de Almare. Nejlépe dnes večer mezi šestou až devátou hodinou. Po odchodu Tissota se Armand natáhne ve své ložnici, tráví oběd, civí do stropu a přemýšlí. Dává si znovu dohromady všechny události z posledních dní. Chlad pana de Concession ho poněkud zaskočil a kalí jeho radost ze svěřeného úkolu. Po mnoha úvahách dospěje k názoru, že Joseph jenom prachobyčejně žárlí na jeho úspěchy.

Markýz de Almare souhlasí se schůzkou v jeho Domě tajemství v sedm hodin večer. Z toho má Armand upřímnou radost, přeci jen nemá v Paříži mnoho přátel, se kterými by se mohl před očekávanou cestou rozloučit. Zároveň nechce, aby ho markýz hledal v jeho nepřítomnosti. Zeptá se sluhy ještě na barona de Taille a podle Maurice by měl být večer doma.

Panu de Godille otevře dveře Domu tajemství Valentin Bastien a dovede ho do salónku ve druhém patře. Zde mu již v ústřety vychází pan de Almare, přivítání je skutečně srdečné. Oba se posadí, prohodí pár obvyklých frází, přituknou si. Hrabě se poptá na zdraví sestry, švagra a synovce svého hostitele, ten na oplátku chce znát, jak se vede baronovi de Taille. Po předání uspokojivých zpráv Pierre zvažní.

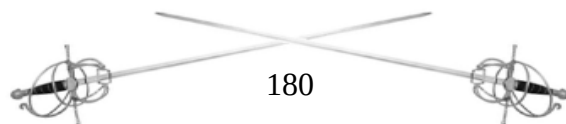
„Měl jste nějaký závažný důvod se takto narychlo sejít?“ zeptá se.

„Ano i ne. Ten důvod zase tak vážný není, ale pravděpodobně mě odvede na nějakou dobu pryč z Paříže. Pokud se tak stane, tak jsem se s vámi chtěl rozloučit.“

„Vy jste byl vyhnán?“ ulekne se hostitel.

„Ne, ne,“ rozesměje se Armand, „Dostal jsem za úkol doprovázet nějakýho tajného vyslance kardinála na jednání. Jako jeho velitel ochrany. Nevím, tváří se, že je to pocta, vyjádření důvěry. Možná však jen mají málo lidí.“

„Kam máte jet?“

„To je bohužel tajný a ani já to pořádně nevím. Dokonce nevím, zda se ta jednání doopravdy uskuteční, mám být ale připravený a pokud dostanu rozkaz, musím hned vyrazit. Jak už jsem řekl, hodně zkušenějších mužů má jiný úkoly a asi proto jsem byl pověřen velení ochrany toho vyslance,“ zalže znovu pan de Godille. Nemá ze své neupřímnosti radost, ale nemůže jinak.

„Jak jsem pochopil, tak budete pryč delší dobu,“ posmutní markýz.

„Bohužel asi ano.“

„Souvisí to s aktivitami pana markýze de Cinq-Marse?“

„Ne. Spíše to souvisí s aktivitami krále, myslím tím jeho výpravu,“ odvětlí host.

„Ach tak, pravděpodobně nějaká tajná jednání se spojenci Francie,“ napadne Pierra.

„To skutečně netuším, jsem voják a ten se neptá a plní úkoly. Pokud však dojde k tý předpokládaný cestě, tak se asi delší dobu neuvidíme. Vy asi mezitím vyrazíte po boku krále na válečnou výpravu. Protože jste vlastně můj jedinej skutečnej přítel, kterýho nyní mám, chtěl jsem se s vámi ještě před cestou vidět.“

„Bude vaše cesta nebezpečná?“

„Ne, asi ne,“ zavrtí hlavou pan de Godille, „Půjde prostě jen o obyčejnej vojenský doprovod. Velitel ochranky musí být významnější šlechtic, jak jsem pochopil,“ lže dále Armand, až se práší, „Trochu mě děsí cestování v takovém počasí, ale asi jen prochlazení bude největší hrozbou pro moje zdraví.“

„Tak se pořádně nabalte,“ rozesměje se hostitel, „Nějaké nové zprávy ohledně pana podkoního?“

„To bych se měl zeptat spíše já vás.“

„Bohužel nebo spíše bohudík nic nového nevím. Monsieur le Grande byl sice v posledních dnech trochu nervózní, ale jeho neklid bych přičítal spíše přípravám na cestu. Naopak vůči králi se chová v poslední době zvlášť ohleduplně, snaží se ho zbytečně nedráždit, pokud vím. Všechny u dvora teď poutají přípravy na válečnou výpravu. Král chce podle všeho vyrazit co nejdříve.“

„Také jsem slyšel,“ přikývne hrabě, „Myslel jsem, že pojedu v doprovodu kardinála a vy v doprovodu krále a tak se budeme občas vídat. Teď však vypadá všechno jinak. Možná se připojím později, až můj úkol skončí.“

„Oba tábory, tedy dvůr krále a kardinála, budou možná stejně odděleny. Alespoň jsem něco v tom směru zaslechl. Ačkoli se na cestu chystají oba dva. V jejich stavu jde o věru troufalé rozhodnutí.“

„Jako voják musím ocenit jejich odvahu. Přes svoje velký zdravotní problémy chtějí stanout v čele vojska a pokořit Španěly.“

„Já spíše jejich osobní účast vidím jako jejich rozmar. Což ale v tuto chvíli není podstatné. Nejsem si jistý, zda bude možné se někde veřejně setkat. I když se třeba později k výpravě připojíte. Mezi přáteli pana podkoního a přívrženci kardinála panuje velká nevraživost. Ocenil bych, kdybyste mi však poslal vzkaz, že jste v pořádku a možná bychom našli způsob, jak se někde tajně sejít a promluvit si.“

„O to se určitě pokusím. Taky na sebe musíte dávat pozor, kdoví, jak se tažení bude vyvíjet, možná dojde k velké bitvě, tam může jít o život,“ upozorní hrabě.

„Náš život je v rukou božích,“ odvětlí pokorně pan de Almare, „Než vyrazíme, určitě se dlouze pomodlím nejen za sebe, ale i za vás,“ dodá a pozvedne pohár.

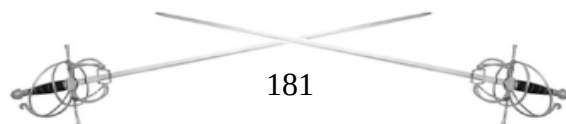
Tajnou schůzku ukončí záhy, oba se vymluví na další povinnosti, o nichž vzájemně pomlčí. Zatímco však Pierre vyrazí za zábavou, Armand se rychle vrací do svého domu, kde doufá zastihnout svého přítele pana de Taille. Což se mu podaří, najde ho již po večeři a poněkud nervózního. Je vidět, nakolik se užívá, nečinnost podporuje jeho chuť se napít, čehož se ovšem střeží.

Hrabě mu vyloží svoji verzi připravované cesty, což mušketýra nijak nepřekvapí. Považuje jeho poslání za normální úkol vojáka, zajišťovat bezpečnost důležité osoby. Proto se na nic nevyptává, což jeho přítel ocení.

„Jak pokračují vaše vztahy s rodinou vaší obdivovatelky Gabriely?“ zeptá se raději.

„Občas se s nimi vídám,“ objeví se ve tváři barona nejistota.

„Stále na vás dělá vaše chráněnka takové oči?“

„Na co zase narážíte? Musím přiznat, docela se mi líbí, ale naše vztahy jsou ryze zdvořilostní,“ odvětlí Horné.

„Opravdu? Škoda, třeba by mezi vámi mohla přeskóčit jiskra.“

„Možná,“ řekne zdánlivě bez zájmu mušketýr, ale jeho lhostejnost je hraná, „Taky se chystám na cestu. Mluvil jsem s panem de Treville a budeme součástí králova tažení. Měl jsem strach, aby mě po mých jistých problémech nenechal hlídat například královnin dvůr v Saint-Germain-en-Laye. Mám však jeho slib, že i já budu doprovázet krále. Možná, pokud se v pořádku vrátím a pokud zájem slečny Gabriely o moji osobu bude trvat, promluví s jejím otcem ...“

„Ale tohle je skvělá zpráva,“ zaraduje se pan de Godille.

„Brzděte, milý příteli,“ zvolá rychle baron, „K něčemu takovému je ještě daleko. Možná, až se vrátím, budu v srdci týhle mladé krásné dámy úplně zapomenutej a místo tam bude mít nějaký mladší a sličnější kavalír. Daleko zábavnější než jsem já.“

„Tomu nevěřím. Poslouchejte, já si nedělám legraci. Ona by byla opravdu dobrá partie. Její otec patří k měšťanský honoraci. Před padesáti roky by vám takovej svazek prošel asi stěží, bez aféry. Ale teď už se na ně hledí trochu jinak, pokud maj tedy tolik peněz jako její otec. Rád bych vám poblahopřál ke svatbě.“

„Příteli,“ vrtí hlavou s předstíraným ohromným údivem pan de Taille, „vy jste hroznej dohazovač. Ke svatbě je asi tak daleko jako z Paříže do Perpingtonu a zpět! Nikdy jsem se s panem Coifferem na tohle téma nebavil a tak vůbec nevím, jestli by byl s něčím takovým srozuměnej. Dokonce možná už svoji dceru přislíbil někomu jinému.“

„Všechno se dá změnit, i kdyby jí už někomu slíbil. Hlavní je, jestli se líbí ona vám.“

„Nezastírám, mám ji docela rád. Ale láska? Možná, ale pokud, tak velmi ctnostná a plachá. Nejsem asi schopnej se galantně dvořit, však víte, jaký ženy končí v mojí posteli.“

„Budu vám držet palce, aby vám namlouvání vyšlo,“ zamrká spiklenecky hrabě.

Chvilí si ještě povídají, pak se musí pan de Godille omluvit, protože ho čeká ještě jedna velmi důležitá schůzka. Vlastně asi z těch všech dnešních ta nejdůležitější. Krátce po jedenácté hodin se sejde s Achile Gauvionem v kostele Saint-Jacques-la-Boucharie.

Hrabě dorazí na tajné jednání sám, vyzbrojen kordem, dýkou a pistolí. Počká, až odbije jedenáct hodin. Dá zvoníkovi dostatek času a pak zamíří k zadním dvířkům, kudy má být vpuštěn. Snaží se, aby byl co možná nejméně nápadný, ale v okolí nikdo není. Přeci jen už je hodně hodin a taky silící zima nenabádá nikoho k romantickým procházkám potměšlou Paříží. Je zaveden do malé místnůstky vyhrazené zvoníkovi a tam ve slabém svitu jediné svíčky spatří již sedět svého společníka na této konspirační schůzce.

Pan de Godille se posadí ke starému stolu a rozhlédne se kolem. Ve svém nitru pocítí mírné vzrušení z právě probíhajícího dějství, doslova jím projede mrazení. Není velký romantik ani snílek, ale atmosféra všech těchto jednání, schůzek, sledování a plánování ho pohlcuje. I nyní sedí v posvátných a tajuplných prostorách kostela, v potměšlé místnosti, všude kolem hra stínů. Podívá se na svého druha v náročném úkolu, ten však nic takového jistě nepocítuje. Vše pro něj je samozřejmost, rutina, vše dělá pro svoji obživu. Naopak mladý šlechtic, byť si tuto skutečnost odmítá naplno přiznat, vše bere jen jako nádherné dobrodružství. Daleko více než svoji službu, svoji práci. Když se podívá do vážné tváře muže na druhé straně stolu, trochu se zastydí za své pocity.

„Pane hrabě, když dovolíte, vzhledem k pozdní hodině a nepochybné únavě nás obou, půjdeme rovnou k věci,“ navrhne Gauvion.

„S tím plně souhlasím. Jak dopadla vaše jednání?“

„Mluvil jsem dnes delší dobu s panem Louventem. Je však nutné si nejprve vyjasnit naše vztahy, aby nedošlo k nějakému nedorozumění. Jak jsem pochopil, jste zasvěcen do mnohých politických souvislostí, které mně unikají. Už jsme se o tom bavili dopoledne. Jste ve spojení s nejvyššími státními úředníky a tedy víte, jak máme postupovat. Podle vašeho rozhodnutí bude probíhat buď sledování či

případný zásah proti sledované osobě. Já na druhé straně mám na starost sledování té osoby a doufám, že tuto moji úlohu budete respektovat.“

„Lépe se asi naše spolupráce vyjádřit nedá,“ usměje se pan de Godille, „Mám ve vás naprostou důvěru, pane Achile, nepochybuji o vás. Svoji práci děláte dlouho a nepochybně dobře. Nemusíte mít obavy, nejsem žádnéj namyšlenéj panák ze salónů. Celý mládí jsem prožil ve skrovných poměrech a nechci si na nic hrát. Už vůbec ne před vámi. Co se týká našeho vztahu v týhleto záležitosti, věřím, že vždy budeme postupovat ve shodě. Věřím, že i vy budete respektovat moji osobu a moje názory.“

„Samozřejmě, pane hrabě. Vy jste šlechtic, z velmi dobrého rodu, máte známosti na těch nejvyšších místech. Tento stav plně respektuji.“

„Byl bych nerad, kdybyste si myslel, že jsem nějakým způsobem protěžován anebo se chci nad vámi povyšovat díky svému původu. Až se lépe poznáme, zjistíte, že tohle není můj styl. Určitě si oba budeme rozumět.“

„Omluvám se, pane hrabě. Toto téma jsem však otevřel zcela záměrně. Pokud má náš úkol dobře dopadnout, musí panovat shoda na postupech. Ani já, pane hrabě, neudělám nic bez vašeho souhlasu. Nyní budu potřebovat první, abychom se dohodli na strategii sledování markýze de Fontrailles.“

„Když už o tom skřetovi mluvíte, co o něm v tuto chvíli vlastně víme?“

„Zatím nikam neodjel. Ale dle některých pozorování se i on chystá na cestu, proto asi vaše předpoklady mají reálný podklad. Není však jisté, kdy vyrazí.“

„Děkuji za zprávu. Naznačil jste nějaký návrh.“

„Ano,“ přikývne Gauvion, „Je potřeba, abysme nikterak nevzbudili pozornost markýze. Není tedy možný, abysme s ním byli v bližším styku, protože by nebezpečí našeho prozrazení bylo velký. Jenže zároveň musíme být připravený v případě nutnosti proti němu zasáhnout, jak jsem pochopil a zatknout ho.“

„Situace je ještě o něco komplikovanější, ale o tom nechci teď mluvit. Vlastně ani nemám právo v tuto chvíli více říkat. Máte však pravdu, je potřeba bejt připravenéj v případě nutnosti hrbáče zajistit. Především až se bude vracet zpátky. Vymyslel jste nějakéj vhodnej způsob sledování?“

„Ano. Naše sledování bude velmi decentní a nenápadné. Naše skupina, kde budete vy, já a další lidé, o kterých vám řeknu, se bude pohybovat poblíž sledované osoby, ale přitom jinde. Svým způsobem uskutečníme dvě souběžné cesty. Na jedné pojedou markýz de Fontrailles se svým stínem a na druhé, v uctivé vzdálenosti, se budeme pohybovat my. Zde budeme našimi lidmi průběžně zpravováni o počínání pana markýze a podle toho budeme zvažovat další postup,“ vysvětlí svůj záměr tajný agent.

„Váš návrh zní velmi rozumně. Kdy se naše skupina sejde?“

„Zítra v podvečer.“

„Už zítra? Ten hrbáč vyrazí už zítra?“

„Kdy vyrazí nevím, pane hrabě. Ale považuji za vhodný, abysme my byli připravený. Jestli s tím budete souhlasit, sešli bychom se zítra v podvečer nedaleko vesnice Arcueil, máme tam k dispozici malý statek. Tam se všichni ubytujeme a budeme čekat na další zprávy.“

„Jak to místo najdu?“

„Pošlu vám jednoho ze svých chlapců. Ten vás doprovodí. Jak chcete cestovat? Na koni nebo kočárem?“

„Co je vhodnější?“

„Můžeme mít oboje. Můžeme s sebou vzít kočár a zároveň koně.“

„Dal bych přednost koním. Jsou lepší pro náš pohyb.“

„Souhlasím. Můj hoch tedy pojedou také na koni. Ve tři hodiny odpoledne vás bude čekat na rohu vaší ulice. Až odjedete, tak se k vám připojí. Neměl by být příliš nápadný.“

„Přemýšlel jsem s sebou vzít jednoho svého sluhu. Jak se na tohle díváte?“

„Koho si vezmete ze služebnictva, je vaše věc, pane hrabě. O tom si rozhodněte sám. V tý skupině podle mého předpokladu budete vy, já, jeden můj hoch, který vás doprovodí a kterého můžeme využít pro tajné úkoly, další dva muži pro podobnou práci. Také jeden, co mluví španělsky, protože má prapodivný

původ. Budeme mít k dispozici i tři gardisty, které nám pošle pan de Concestion. Ti mohou sloužit jak pro naši bezpečnost, tak v případě nutnosti jako poslové, pokud bude třeba odeslat nějaký vzkaz.“

„Máte všechno dobře promyšlený. Přijedu s jedním zkušeným sluhou, který se vyzná ve vojenském řemesle. Je velmi zručnej a může se hodit.“

„Jak jsem již řekl, koho si vezmete, je vaše věc, pane hrabě. Co se týká peněz, něco nám poskytl pan de Concestion, peníze pošle po zmíněných gardistech. Možná by však nebylo na škodu, kdybyste měl také nějaké peníze. Nevím, jak na tom po této stránce jste.“

„Nějaké peníze mám,“ přikývne s jistotou nevolí pan de Godille, pak si však vzpomene, jak mu vždy byla poskytnuta královská náhrada výloh a trochu se uklidní.

„Pokud už nemáte další dotazy, pane hrabě, můžeme se rozejít. Uvidíme se zítra večer na statku nedaleko Arcueil,“ navrhně Gauvion schůzku ukončit.

„Máte pravdu, pro tuhle chvíli naše domluva stačí. Všechno další můžeme probrat zítra večer. Anebo také po mnoha dalších večerách,“ vysloví souhlas Armand a povstane. To samé učiní i jeho protějšek.

Pan de Godille se vrací zamyšlený, ale spokojený. Nasává čerstvý a studený vzduch, který díky mrazu není prosycen zápachem odpadků v ulicích Paříže. Bedlivě sleduje své okolí, tiché a majestátní stavby, ruku stále v blízkosti svého meče. Vzpomene si na svého přítele pana de Taille a jeho střetnutí s bandou lupičů. Bylo by nemilé, kdyby se díky hloupé náhodě dostal do problémů a třeba byl i zraněn. Tím by mohla být ohrožena jeho mise. Možnost, že by na něj někdo poslal najatého vraha, mu stále připadá nepravděpodobná. V tomto ohledu je poněkud lehkomyslný. Nicméně bez problémů dojde až do svého domu.

Druhý den se dobře naobědvá. Už dávno má sbaleno, už dávno oznámil Vincentovi, že s ním brzy vyrazí na možná dlouhou cestu. Posléze si zavolá svého mladého sluhu Tissota a udělí mu poslední příkazy.

„Nechcete mě také vzít s sebou?“ zeptá se Maurice, „Určitě bych vám nepřekážel, Excellence. Nejsem přeci takový budižkničemu.“

„Maurici, já mohu vzít pouze jednoho z vás a pro tenhle případ se hodí více Vincent. Naopak, potřebuji, abys byl tady a staral se o moji domácnost.“

„To může dělat i bratranec Augusto. Co tady budu dělat? Chodit utírat prach?“ durdí se naoko sluha, ve skutečnosti však má rozporuplné pocity. Nechce se na dlouhou dobu odloučit od svého pána, nechce přijít o své privilegium jeho osobního sluhu, na druhou stranu je rád. Při bitvě u la Marfée pocítoval skutečný strach o svůj život, není žádný hrdina.

„Však ty si už nějakou zábavu najdeš,“ usměje se Armand potměšile.

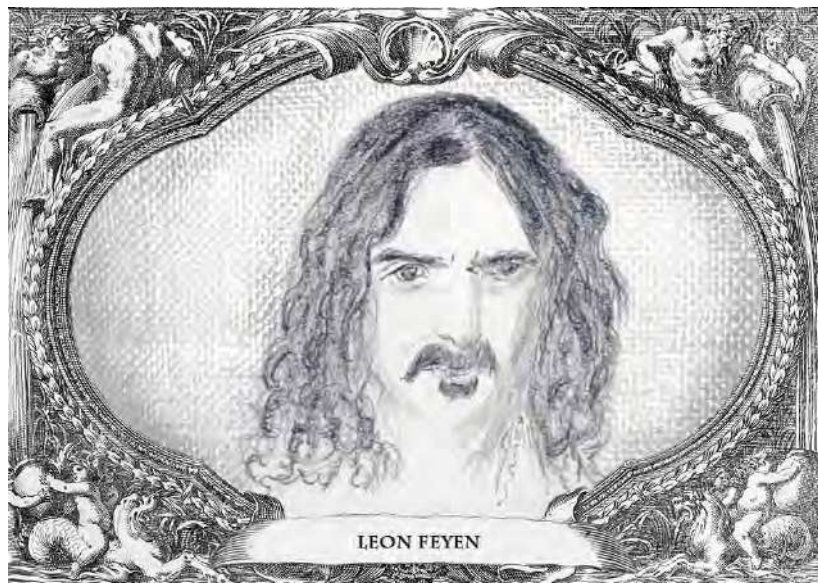
„Zábavu? Mrzí mě, jak malou ve mně máte důvěru, Excellence.“

„Maurici, mysl si co chceš. Na svém rozhodnutí nic nezměním,“ řekne rázně hrabě, „Budeš se starat o moji část domu. Pokud se na mě někdo bude ptát, budeš odpovídat, co jsem ti řekl. Byl jsem pověřen doprovodem nějakého diplomata a ty nemáš tušení, kdy se vrátím. Pokud bude chtít někdo nechat nějaký vzkaz, tak si ho zapíšeš a až se vrátím, tak mi všechno odrecituješ. Rozumíš?“

„Ano, Excellence,“ odvěti Tissot. Už se zase tváří celkem spokojeně. Dobrou vůli projevil a za možnost zůstat doma je ve své podstatě rád.

„Ještě jedna věc. Ne abys s nějakou hej počkej šoustal přímo v mojí posteli!“

„Co si o mně myslíte, Excellence?“

„Nic. Budeš mít asi dost času, vlastně ti bude běžet plat za nic. Abych tě uklidnil, jsem s tebou spokojenej. Máš vlastně nějakou dobu volno, aby sis mohl taky užít. Tak si užij, ale nezapomínej, seš mým sluhou a podle toho se musíš chovat. Ale co se starám, určitě na tebe bratranec Augusto dohlédne.“

„Budu se snažit, Excellence,“ odsekne Maurice, poslední poučení si mohl jeho pán odpustit.

Krátce před třetí hodinou odpolední sejde pan de Godille, již ustrojen na cestu, do vestibulu domu. Tam na něj čeká jeho sluha Vincent. Rovněž teple oblečen, dobře vyzbrojen i

naladě. Osobně mu vyhovuje více služba v terénu než téměř nicnedělání v domě, byť mu z toho plyne slušný plat. Maurice jim již ve stáji chystá koně. Augusto se s oběma rozloučí, popřeje jim šťastné pořízení a zavře za nimi dveře. Do mrazu je nenásleduje.

Za dvě minuty nato dvojice jezdců kluše volně po zmrzlém povrchu ulice, na jejímž konci se k nim nenápadně přidá asi patnáctiletý chlapec. Armand v něm pozná kluka, kterého už spatřil ve společnosti Gauviona. Bez řeči ho následují i poté, co projedou branou Paříže.

Tma rozestře svá křídla nad krajinou, než dorazí k menší usedlosti nedaleko vesnice Arcueil. Jde o statek obehnaný dřevěnou hradbou, v níž se nachází několik prostých stavení. Po vjezdu na nádvoří se dva čeledíni ujmou jejich koní. V ústřety jim přichází sám Gauvion. Pozdraví je a požádá, aby ho následovali. Stoupají po schodech na úzký ochoz, ze kterého se vchází do hlavní budovy.

„Dovolil jsem si nechat připravit malou večeři, pane hrabě. Při té se navzájem seznámíme. Někteří se známe a někteří ještě ne. Pochopitelně jen za předpokladu vašeho souhlasu, pane hrabě,“ uklání se zdvořile Achile.

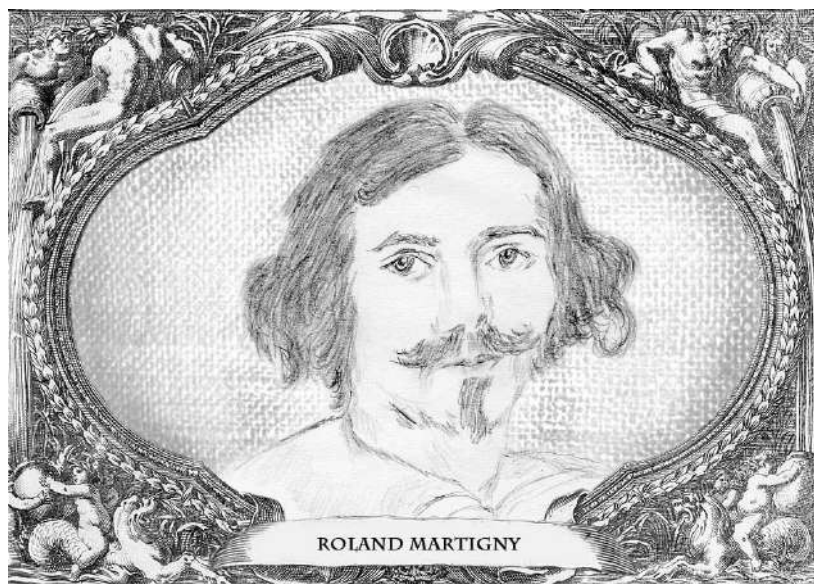
„Můj souhlas máte. Jsme tady už všichni?“

„Ano. Vy jste přijeli jako poslední. Další na vás již čekají.“

O pravdivosti těchto slov se může pan de Godille přesvědčit. Jeho lidé sedí v místnosti, jehož dominantou je dlouhý ošoupaný stůl. Asi tento prostor slouží hospodáři jako jídelna. Když Armand vstoupí, všichni hned vyskočí a postaví se do řady. Jsou zvyklí poslouchat rozkazy a ctít své nadřízené.

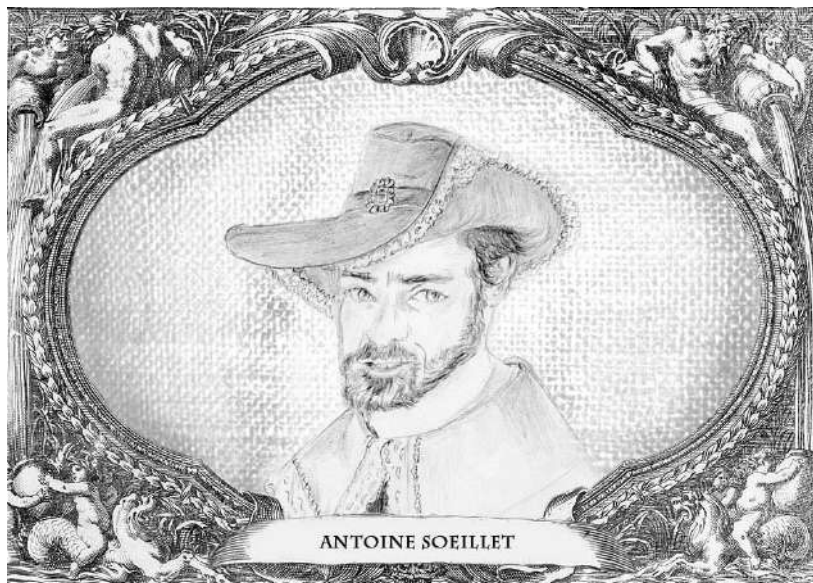
Jsou zvyklí poslouchat rozkazy a ctít své nadřízené.

Gauvion jim představí jejich velitele, neopomene zdůraznit jeho roli. On zde zastupuje nejvyšší zájmy a všichni jsou povinni ho plně respektovat. Sám sebe uvedl jako jeho zástupce, který bude mít na starosti především praktické záležitosti. Hrabě pochopí nutnost promluvit, ale omezí se jen na pár frází. V závěru seznámí ostatní se svým sluhou Vincentem. Pak požádal jednotlivé muže, aby se mu představili.

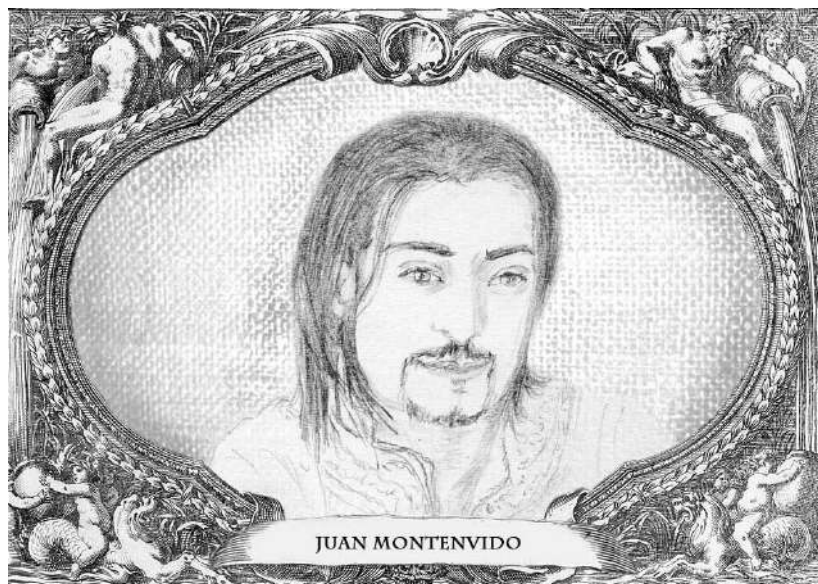

V první řadě má k dispozici tři gardisty, z nichž dva zná letmo a jednoho lépe. Pan de Concession mu poslat tři zkušené třicátníky, kteří již mají odslouženo v různých jednotkách mnoho let a dá se na ně spolehnout. Prvním je Leon Feyen, který se s hrabětem zúčastnil i mise na panství hraběte de Prieu. Spolu s ním se mu hlásí Roland Martigny a Antoine Soleillet. Oba urostlí, statní, s ostře řezanými rysy, tváře ozdobené hustým knírem. Všichni tři jsou oblečeni v neutrálních černých šatech, po boku ozdobeni kordy. Ty ale nyní leží odloženy v rohu místnosti i s ostatními zbraněmi. K večeri jich, jak usoudili, nebude třeba.

Účast gardisty Leona je pro hraběte velmi přínosná. Nemluvil mnoho o jejich zásahu proti bandě Matyáše Sardanna, ale zmínil se ostatním o statečnosti i schopnostech jejich velitele. Což je pro něho dobré, neboť tím stoupl v ceně všech mužů. Ti jsou trochu zaskočení, že jejich úkolu má být přítomen sám pan hrabě, ale pravděpodobně půjde o opravdu důležitou věc.

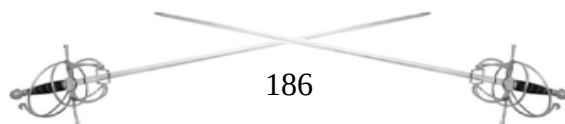
Brzy poznají Armanda blíže, nechová se jako namyšlený panák z prostředí dvora, ale mladý schopný velitel, který se umí ohánět se zbraněmi i dobře rozhodovat v kritických okamžicích. Jeho přítomnost v každém případě dodává v očích všech celé misi na významu.

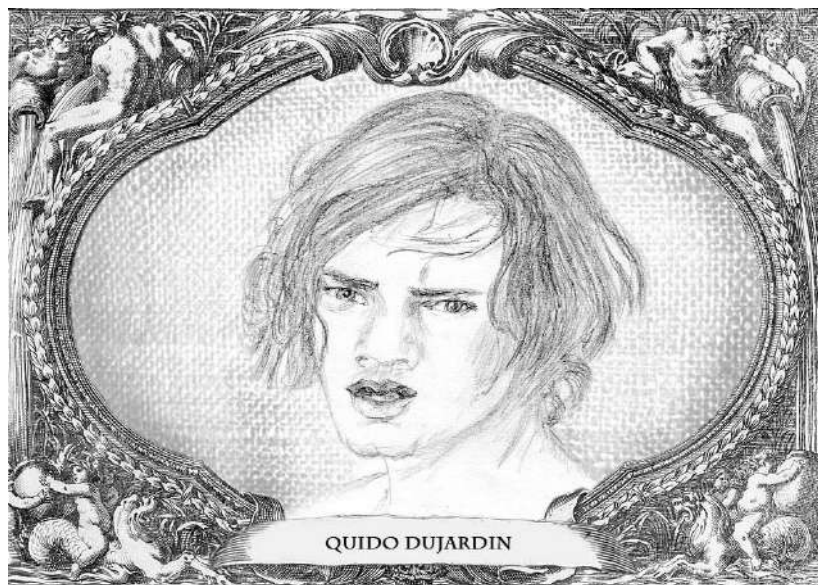

Další tři muže dodal pan Louvent. Jde o dva hubenější, drobnější a zcela tuctové típky, něco mezi pětadvaceti až třiceti roky. Jmenují se Gaspard Aubisson a Jean Talma. Hrabě musel uznat správnost výběru, rozhodně splynou s jakýmkoli davem. Třetí z agentů je naopak zcela jiný. Má poměrně pohledný protáhlý obličej, výrazně tmavší pleti a na hlavě rovné černé vlasy. Je mu třicet jedna let a jmenuje se Juan Montenvideo. Většinu svého života prožil v Lyonu jako člen rodiny španělského obchodníka, který se z osobních důvodů usadil právě v tomto městě. Ovládá plynně španělštinu.

Všichni tři jsou velmi zkušenými služebníky Jeho Eminence, využívané pro tajné úkoly, dokáží nepozorovaně sledovat svěřené osoby, aniž by se jim dali spatřit. Mnohokrát se osvědčili, proto byli vybráni.

Jako poslední se hraběti představí jeho doprovod z Paříže, patnáctiletý chlapec jménem Quido Dujardin. Vlasatý, pohledný oválný obličej, inteligentní výraz v očích. Hubený, ale ne vychrtlý.

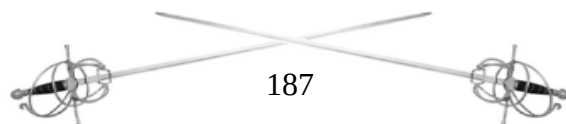

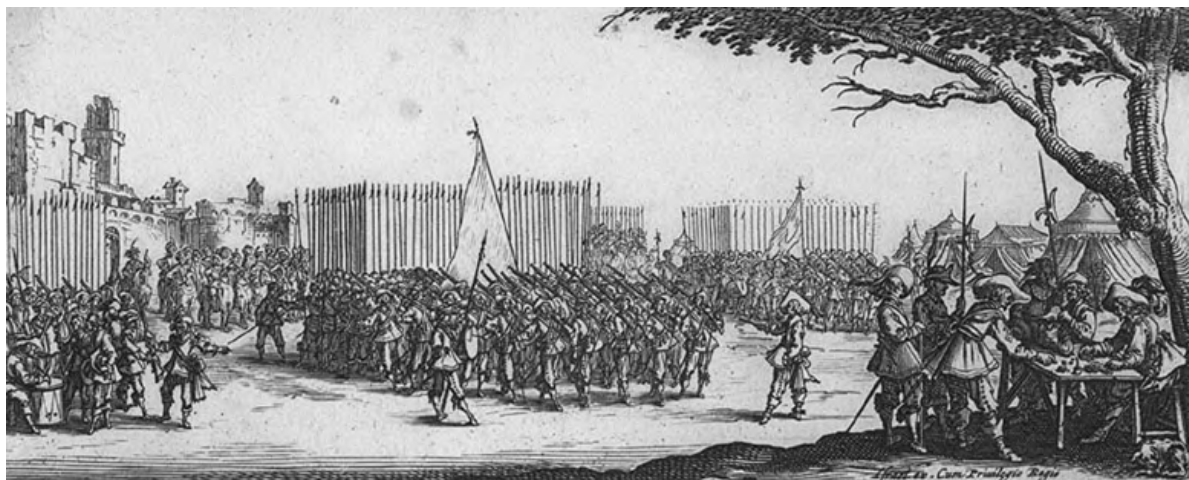

Všichni jmenovaní se shromáždí okolo prostřenému stolu. Hrabě jako velitel získá čestné místo v jeho čele, po jeho pravé ruce se posadí Achile. Své pozadí na připravené židle umístí i zbylých osm mužů. Ve většině případů si velmi cení možnosti usednout k jednomu stolu s tak vysoce urozenou osobou. Armand nebere ohled na svůj původ a titul a tak stoluje i s vlastním sluhou Vincentem. V této společnosti mu však takový počín rozhodně není na škodu.

Po skončení večeře si se svolením velitele vezme znovu slovo Gauvion a krátce, stručně a zcela obecně vysvětlí důvody jejich

přítomnosti. Mají za úkol sledovat důležitou osobu, jejíž jméno taktně zamlčí. Jakmile objekt jejich zájmu vyrazí z Paříže, budou o tom zpraveni. Vždy někdo bude v blízkosti sledované osoby, zatímco zbytek se bude ubírat stejným směrem, ale v dostatečném odstupu. Další nepovažuje za nutné sdělovat, jejich muži více vědět ke své práci nepotřebují.

DVACÁTÁ ŠESTÁ KAPITOLA

OBĚDY NA ROZLOUČENOU

Již jen dva dny zbývají do doby, než vojsko sesbírané Ludvíkem XIII vyrazí osvobodit své krajany v Rousillonu. Jak zní oficiální verze. Ve skutečnosti se král postaví do čela vojáků, jejichž cílem je dobýt zmíněné území a připojit ho k francouzské koruně. Mnoho znamenitých šlechticů se připravuje doprovodit svého vladaře na jeho tažení, proto ve většině významných domů panuje velmi čilý ruch. To samé v ulicích Paříže a královském zámku. Pochopitelně mnoho jiných urozených pánů již vyrazilo, stejně jako již jsou shromážděni tisíce vojáků, čekajících na své nejvyšší velitele.

V paláci markýze de Almare je rovněž boží dopuštění. Správce pan Vincent Burdain sice zachovává chladnou hlavu, ale nožičky jeho drobné postavy sebou mrskají, jak pobíhá po paláci a jeho očka rejdí ještě více než obvykle. Markýz nemůže vyjet jen se dvěma muži, jeho doprovod musí mít náležitou úroveň, i kdyby měl stát jmění. S tím se mladý šlechtic vyrovná zpočátku obtížně, ale nakonec musí uznat argumenty zkušeného správce. Přitom on netáhne do boje se svou vlastní ozbrojenou družinou, ale jako součást dvora a snad i suity pana podkoního. V armádě se příliš nevyzná a přizpůsobí se právě podle rad pana de Cinq-Mars.

Blíží se poledne a tím se rozruch ještě zvýší, protože pán domu pozval na oběd dva manželské páry, svoji sestru s manželem a také hraběte de Prieu s jeho milenkou slečnou de Luzene. Stále nejsou manželé, byť se tak

chovají, neboť čekají na slíbený papežský edikt, který zruší její svazek s uprchlým zrádcem a vrahem panem de Guilmant. Pak se budou moci vzít i oficiálně. Byť před Bohem se jako manželé již cítí. Pan de Prieu pevně doufá, že po návratu z výpravy budou již tyto záležitosti vyřízeny a jejich sňatku už nebude nic stát v cestě.

Markýz čeká na své hosty ve své pracovně, co nejdále od všech zmatků v paláci. Balení věcí i kmitání služebnictva ho znervózňuje. Velmi těžce nese i další skutečnost, díky tažení se dlouhou dobu neuvidí s Marion de Lorme, ke které značně přilnul. O to více, jak k ní ochládá cit markýze de Cinq-Mars a stupňuje se jeho náklonnost ke kněžně de Gonzague. Snad i cit Marion k panu podkonímu ochabuje, byť ho stále miluje, namlouvá si mladík.

Také má výstup se svou „domácí“ milenkou Mariettou Boudetovou, šestnáctiletou dívčinou kyprých tvarů, ale také značného sebevědomí a ostrého jazyka. Mladík už se nediví, proč se jí straní další omladina v paláci, včetně jeho osobního sluhy Augusta. Když si takto vyskakuje na svého pána, jak by se asi chovala k milenci z vrstvy sobě rovné. Ona se doslechne o jeho váhání zařadit ji mezi služebnictvo, které ho bude doprovázet. Drze vejde do jeho pracovny, tedy do míst, které si střeží jako svátost, neboť se zde věnuje studiu, četbě a odpočinku. Tedy činností, ke které mladou dívčinu nepotřebuje.

„Vojenská výprava není žádná vyjížďka. Jde o drsné strádání, zvláště v těchto dnech, kdy mrzne až praští. Počasí se hned tak nezmění,“ snaží se markýz o mírný tón.

„To mi vůbec nevadí. Kdopak bude Vaší Milosti připravovat jídlo a kdopak mu ho bude nosit do postele? A kdo mu ji bude zahřívát?“ pohodí ona furiantsky hlavou.

„Postel? Snídani? Snad si nemyslíš, že s sebou potáhneme postel s nebesy!“

„To jistě ne, Milosti. Jenže já dobře vím, že se jako velmi urozený pán budete ubytovávat v různých domech po cestě. A tam postel určitě bude.“

„Čím víc budu mít služebnictva, s tím menší pravděpodobností najdu vhodné ubytování.“

„Však se už o Vaší Milost určitě královi ubytovatelé postarají. Jenže Vaše Milost asi předpokládáte něco jiného. V těch domech budou nosit do postele Vaší Milosti snídani místní paničky, který z ní krátce předtím vylezou.“

„Na co hned nemyslíš! Uvědom si, kam jedeme. Na vojenskou výpravu, ne nahánět ženské podél naší cesty.“

„Ale, ale, to jsou mi novinky. Ptala jsem se na takový tažení a vím svoje, jak takový tažení vypadají. Snad si Vaše Milost nemyslí, že vaše mladé tělo vydrží takovou dobu v postelích samo. Kdepak. Budete se muset po někom poohlédnout. Jenže proč si dělat starosti se sháněním, když bude vaše malá Marietta po ruce? Není ani jediný důvod, proč bych neměla jet s vámi.“

„Mohla bys nastydnout, dostat zápal plic a třeba i umřít. A kdo by mi potom po návratu dělal v mojí posteli společnost?“

„Já mám pevný zdraví,“ pohodí ona vzdorovitě hlavou. Podívá se na ní, v tom jí věří. Její živelnost dává najevo, jak málo jí nějaký mráz nebo nečas rozhází. Už ho však tato rozmluva unavuje. Už by ji dávno srovnal, kdyby chvíle v posteli s ní nebyly tak příjemné, kdyby její mlad'oučké tělo nebylo tak žádoucí. Vždy, když ze sebe shodí svoje šaty a usměje se na něj, všechny její negativní povahové vlastnosti jsou rázem zapomenuty.

„Rozmyslím se,“ povzdechne si on.

„Vaše Milost také musí myslet na mě. Vaše Milost mě zasvětila do milostných hrátek a moje tělo také chce muže. Přeci nebudu bez toho tolik měsíců. Copak se tu mám oddávat nějakému hloupému nadřazenému klukovi?“ zeptá se drze.

On se zarazí. Představa, jak její tělo laská nějaký výrostek ze služebnictva, který zůstane v paláci či kterého najde někde na tržišti, jak do ní strká ten svůj špinavý a neurozený úd ... taková představa se hrubě dotkne jeho majetnického citu. Jak by mohla patřit někomu jinému než jemu? Ano, je jeho hračkou a náhražkou, když nemá Marion, ale stále je jeho Marietta. Jak by se mohl odvážit nějaký kluk si to s ní rozdávat? Při té představě se zachmuří.

„Mám se tedy taky začít připravovat na cestu, Vaše Milosti?“ zeptá se ona, přeci jen je trochu zaražená, jeho výraz byl při předchozích myšlenkách hodně zlý, u něj nezvyklý. Představa, jak se jí zmocňuje nějaký podomek, se Pierra dotkla více, než by předpokládal. Kdyby se tak stalo, byla by pro něj rázem nečistá. Až ho samotného překvapí, jak ho tato myšlenka a představa zaskočí.

„Milosti, slibuji, nebudu na překážku. Budu zalezlá a jen když mi milostivě dovolíte, tak se k Vaší Milosti přitulím a potěším Vaši Milost,“ poklekne teď před něj, vezme mu jeho ruku, přitiskne si ji na tvář, po níž se valí slzy jako hrachy. Představa, jak se od něj odloučí možná i na půl roku, ji přijde hrozná. Nevadí ji, že má svoje jiné milenky, je přeci pán. Ale ona je jeho domácí potěšení, přeci ji tu nemůže nechat!

„Dobře, Marietto, tak se začni připravovat,“ řekne on s jistým povzdechem. Nakonec není od věci mít s sebou dívku, která mu velmi ráda přijde dělat společnost do lůžka a přitom si na něj nedělá žádné velké nároky. Pouze snad, kdyby si začal s jinou služebnou, pak by asi nastalo peklo.

Když ona odejde, spokojená, neboť dosáhla svého, stín z předchozího rozhovoru mu na duši zůstane. Vůbec se na cestu netěší, rozhodně nepatří k dobrodruhům, kteří se třesou na vojenské manévry a vše s tím související. Ale chápe svou povinnost, rozhodně nemůže zůstat stranou. Ostatně bude tam mnoho dalších přátel, má možnost se dále sbližovat s panem podkoním, do jehož suity už tak nějak patří.

Markýz de Almare rozjímá až téměř do dvou hodin, kdy mu Auguste přijde ohlásit příchod hostů na oběd. Prostřeno je v menším salónku, kam přestěhovali větší stůl, ale prostředí zůstává daleko intimnější, než v rozměrné jídelně. Oba páry dorazí společně, předtím se ještě sešly na krátkou návštěvu v domě markýze de Cavarlene. Hrabě de Prieu si již je jist, že neměli prsty v úkladu proti jeho osobě a proti s panem de Guilmant se proti němu nespikli. Naopak je rád, neboť markýza a jeho skoro žena jsou dobré přítelkyně, po jeho odjezdu si obě dámy budou dělat společnost.

Po krátkém zdvořilostním pozdravení se usadí, hostitel samozřejmě v čele stolu, po jeho pravici sestra a švagr, po jeho levici madam de Luzene a hrabě de Prieu. Když jsou obslouženi a služebnictvo odstoupí do uctivé vzdálenosti, rozproudí se u stolu poměrně uvolněná debata. Po úvodních otázkách o zdraví se jejich tématem nutně stane připravovaná vojenská výprava. Při té příležitosti se začne pan de Prieu vyptávat na přátele hostitele.

„Pan hrabě de Godille pojede s králem nebo s kardinálem? Rád bych ho pozdravil, pokud by s námi nebyl, mohl bych ho navštívit před odjezdem.“

„Pan hrabě bohužel není v Paříži,“ odvěti pan de Almare, „Už před nějakým časem byl nucen se vydat na cestu.“

„Na cestu?“

„Nevím přesně o co jde, ale prý doprovází nějakého tajného diplomata na jednání. Mohu se jen domnívat jakým posláním je pověřen. Jeho úkol asi souvislosti s tažením, Jeho Eminence rozeslala posly či vyjednavče ke spřáteleným dvorům a s jedním takovým diplomatem byl poslán i náš přítel.“

„Jeho nepřítomnost mě mrzí. Znovu bych mu rád vyjádřil své poděkování. Vždyť tolik přispěl, aby moje panství bylo zbaveno té havěti a navíc mi zase říká pane.“

„Také já jeho nepřítomnosti lituji, jsme dobří přátelé. Ale bohužel služba je služba, on je voják.“

„Co pan hrabě de Aboa? Ten také někam odjel?“

„S tím se budeme asi vídat často. Vyráží s námi, i když jako doprovod králova bratra vévody d'Orleans. V poslední době byl hodně v jeho blízkosti, také jsem ho už delší dobu neviděl.“

„Slyšel jsem o vašem přátelství s Vrchním podkoním panem de Cinq-Mars,“ nadhodí další téma hrabě, což se však příliš hostiteli nelíbí. Vyvolává v něm vzpomínky na Marion, se kterou se rozloučil předevčírem, ale také cítí špatné svědomí z mnoha důvodů vůči královu oblíbenci.

„Máte pravdu, docela dobře si rozumíme,“ odvětlí nicméně s úsměvem ve tváři.

„Slyšel jsem také jisté zvěsti. Prý pan podkoní hodně nasazuje proti kardinálovi.“

„U dvora koluje tolik zvěstí,“ zasměje se pan de Almare, „Stejně drby kolují v pařížských salónech a palácích.

O něčem se na všech těch setkáních mluvit musí. Rozepře mezi Vrchním podkoním a kardinálem zklidnil sám král. Jejich napětí asi zcela nepominulo, ale i vzhledem k připravovanému tažení se situace zklidnila. Alespoň jak mohu soudit.“

„Slova svého švagra mohu potvrdit,“ přitaká pan de Cavarlene, „Ovšem možná jde jen o ticho před bouří. Osobně je mi jedno, jak moc se zmínění pánové mají či nemají rádi. Nemám žádné velké ambice, což se nedá říci o lidech kolem pana podkoního. Kromě nenávisti ke kardinálu Richelieuovi touží po místech, které zastávají lidé Jeho Eminence.“

„Král i kardinál i přes své chatrné tedy skutečně pojedou?“

„Ano, ačkoli každý jinudy. Alespoň co jsem slyšel, tak kardinál není schopen pohybu, ani v kočáře. Prý ho budou muset nosit. Proto asi každý bude volit jinou cestu. Tedy říká se to.“

„Každý pojedje jinudy? Trochu podivné, ne?“

„Co na té výpravě není podivné?“ povzdechne si pan de Cavarlene, který se připojil rovněž pouze z donucení. Především jeho žena by se odmítla nechat znemožnit, kdyby se její manžel ukázal jako pecivál a z nějakého vymyšleného důvodu zůstal stranou. On skutečně žádné ambice nemá, kdyby bylo po jeho vůli, odebral by se na své panství a tam v úzkém rodinném kruhu strávil zbytek života. Ovšem to by si ale před léty musel vzít za manželku jinou ženu.

„Jak se vyvíjí záležitost s vaším manželstvím? Máte jasnější termín, kdy bude předchozí zrušeno?“ zeptá se teď na oplátku pan de Almare.

„Už mě čekání unavuje. Vyměnil jsem si s panem Mazarinem, respektive asi s jeho úředníky několik dopisů. Sliby jsou mlhavé, poslední tvrzení mluví o termínu po skončení tažení. Pak prý bude vše připraveno a král dá souhlas s naším sňatkem. Snad svůj slib splní,“ povzdechne si pan de Prieu.

„Což o to, pan Mazarin je u papeže asi zapsán dobře, soudě dle jeho jmenování,“ poznamená Honoré.

„Jakého jmenování?“

„Pan Mazarin už není pan, ale Jeho Eminence kardinál laik. V polovině prosince obdržel jmenování. Zlí jazykové sice tvrdí, že nebyl vůbec vysvěcen na kněze, čímž je asi jeho jmenování pikantnější,“ vysvětlí Pierre.

„Skutečně?“

„Nevím, asi ano. V každém případě je velmi schopný muž, což mohu osobně potvrdit. Pokud ho kola dějin nesemelou, mohl by udělat ve Francii velkou kariéru, ačkoli je Ital.“

„Někoho podobného jsme už tady jednou měli, slyšeli jste o Concinim?“ nadhodí podobnost pan de Cavarlene.

„Ten pán, kterého jste jmenoval, byl na příkaz krále zastřelen, než jsem se narodil. Ale četl jsem a slyšel jsem o něm dost, abych mohl prohlásit, že tyto dva muže nelze v žádném případě srovnávat. Pan de Concini byl hlupák, pan Mazarin je výborný diplomat a politik,“ zavrtí nesouhlasně hlavou pan de Almare.

„Jen počkejte, až král a kardinál zemřou, dej jim Bůh dlouhého života, budou se asi dít velmi zajímavé věci,“ vysloví zajímavou myšlenku Henri.

Jejich rozmluva je přerušena sloužícími, kteří přicházejí poklidit ze stolu, dolít víno a naservírovat další chod. Po jejich odchodu pánové opustí téma politiky a ke slovu se dostanou i přítomné dámy.

Přibližně ve stejné době usedají k jídlu i hosté pana radního Malleta, mezi nimiž nechybí ani baron de Taille. Poručík si horko těžko vydobyl volno, aby se mohl seance zúčastnit. Z přítomných je jediným, který potáhne s králem na nepřitele, pan domácí i jeho kolegové z řad měšťanstva se mezitím budou starat o rozmnožování svých statků a o zázemí pro armádu, jak neopomenou někteří zdůraznit.

Po celou dobu oběda je slečna Gabriela velice zamlklá a nedá se přehlédnout smutek v jejích očích. Občas hodí očkem po fešném šlechtici, ale jinak má hlavu sklopenou. Hosté se naopak baví hlasitě, když několikrát popřejí baronovi úspěšného pořízení i návratu. Ten se dnes dostaví v naškrobené uniformě, sluší mu stejně dobře jako společenský oděv. Naopak, ještě více zdůrazňuje jeho urostlou postavu. V mušketýrském stejnokroji vypadá opravdu úchvatně.

Až téměř po další hodině se konečně podaří, aby se v rámci různých skupinek mohl setkat statečný zachránce se svou obdivovatelkou Gabrielou. Horně postává u okna, dívá se na zasněženou ulici a také mu není do zpěvu. Normálně by se na vojenskou výpravu těšil, vždyť bude balzámem pro jeho bolavou duši, vítaným rozptýlením po nudě v jednotvárné službě. Ale pohled na skleslou dívku, jež mu již dávno není lhostejná, v něm vyvolává také teskné nálady.

„Jsem nesmírně nešťastná,“ konstatuje prostě slečna Malletová.

„Povšiml jsem si. Vaši duši ovládají jakési chmury. Co je jejich příčinou?“ zeptá se poručík, jako kdyby neznal odpověď.

„Však vy víte,“ povzdechne si ona, „Jak dlouho taková výprava může trvat?“

„Těžko říci. Jen přesun vojska do oblasti Rousillonu zabere mnoho času. Tam pak asi nastane obléhání, nikdo nemůže dopředu říci, jak se bude válka vyvíjet. K jakým dojde bojům, jak se zachová nepřítel.“

„K bojům!“ řekne ona vzrušeně, „Takové boje bude jistě nebezpečné.“

„Znovu těžko říci. Můžeme se utkat v různých menších bitvách, může dojít k jediné rozhodující, ale také se nepřítel může stáhnout či vzdát, když uvidí naši sílu. Bohužel, těžko mohu být konkrétnější.“

„Však vy si jistě najdete příležitost, jak se do nějaké bitvy zapojit,“ řekne ona napůl jako konstatování a napůl jako výčitku.

„Máte mylné představy, slečno Gabrielo. Když dojde k bitvě, bude záležet na králi, ale především na radách jeho maršálků a velitelů, které jednotky se zapojí do boje a v jaké míře. O tom já nebudu mít možnost rozhodovat.“

„Já si myslím, že vy si jistě boj s nepřáteli nenecháte ujít. Jistě ho sám budete vyhledávat.“

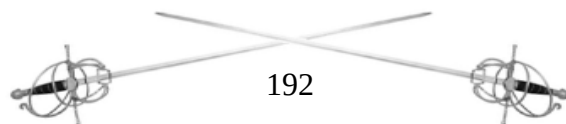
„Proč myslíte?“

„Jste moc statečný a tak jistě budete vyhledávat příležitost, jak se pustit do nepřitele.“

„Drahá slečno Gabrielo,“ rozesměje se on, „Tak to v našem řemesle nechodí. Jsem prostě součástí nějaké jednotky, která plní svoje úkoly. Nemohu si jen tak pobíhat po bojišti a vyhledávat střetnutí. Nechtěl jsem se vás dotknout, omlouvám se za ten smích. Samozřejmě nemůžete znát, co se děje při takových válečných taženích,“ dodá rychle, když vidí kyselý výraz v její tváři.

„Musíte mi slíbit, že budete opatrný!“

„Udělám vše proto, abych se vrátil v pořádku.“

„Pane barone, vím, že se to nesluší, ale musím to vědět, než odjedete,“ odhodlá se ona náhle k jistému činu, její hlas zní velmi naléhavě.

„Co potřebujete vědět? Jen se zeptejte, nemám před vámi žádné tajemství.“

„Opravdu ne? Budete upřímný?“ podívá se mu ona přímo do očí a on v jejím pohledu čte obavu z jeho odpovědi na dosud nevyslovený dotaz.

„Naprosto. Slovo šlechtice.“

„Máte nějakou dámu, která je hodně blízká vašemu srdci?“

„Nemám žádnou vážnou známost. Ačkoli o jedné dámě, která mi rozhodně není lhostejná bych věděl,“ dodá a změna v jejím výrazu je obrovská. Po první větě se rozzáří, po druhé nastane obrovské zklamání.

„Ach tak,“ jen hlesne.

Nechá ji chvíli trápit, ale dlouho svou pózu nevydrží.

„Slečno Gabrielo,“ zní i jeho hlas naléhavě, „Už jsem vám mnohokrát řekl, že jsem sice šlechtic a byl jsem velmi dobře vychován, ale dlouhá léta ve službě toto vše potlačila. Neumím se dobře vyjadřovat, neumím se dvořit. Není tomu ještě ani rok, co jsem přišel o bratra, jediného příbuzného a blízkého člověka. Byl mladší než já, chytřejší, výborný člověk. Bohužel ruka vraha mu vzala život a v mém životě nastala naprostá prázdnota.“

Odmlčí se, špatně se mu mluví. Ale ona naslouchá velice pozorně, napjatě.

„Zdalo se mi, že už nikdy nemohu nikoho mít rád. Vyčítal jsem si, že jsem smrti bratra nezabránil, ačkoli jsem nic udělat nemohl. Zdalo se mi, že už žádné světlo nikdy neozáří můj chmurný osud. Ale pak jsem potkal vás, slečno Gabrielo, a zase se mi zdá, že by ...“ zarazí se, neví jak dál.

„Dopovězte to, pane barone, prosím,“ vyzve ho ona jemně, něžně.

„Nevím, jak to říci. Mám velký strach. Strach, abych znovu to světlo v mém životě nezhaslo,“ polkne on ztěžka, musí si loknout z poháru, který drží v ruce.

„Nemáte ve svém srdci jinou ženu?“

„Ne, nemám ve svém srdci nikoho. Nikoho kromě vás, slečno Gabrielo, a vás se tam bojím vpustit.“

„Proč, pane barone?“

„Mám strach z toho co přijde. Vy jste krásná a mladá žena, která jistě časem zahoří láskou k jinému mladému muži, který ji nabídne vše, co já nemohu či neumím. Tisícere vyznání lásky, pozornosti, klidný a spořádaný život, rodinné zázemí. Mám strach, kdybych se na vás více upnul, až se toto stane, tak už bych se z toho nikdy nevzpamatoval. Možná se vám zdám silný navenek, usuzujete tak, že jsem se vypořádal s tou hrstkou drbanů. Ale nejsem si jist, zda mám dost síly i po této stránce,“ mluví on velmi ztěžka, slova mu jdou z úst velmi pomalu, je roztěkaný.

„Nejsem vám tedy zcela lhostejná?“

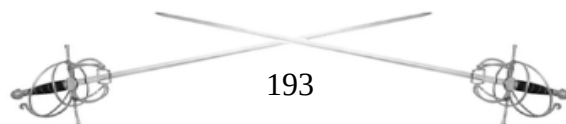
„Lhostejná?“ usměje se on trpce, „Stále na vás myslím. Těšil jsem se, až vyrazíme na válečnou výpravu a nyní jsem smutný, protože vás dlouho neuvidím. Mám strach, až se vrátím, určitě už bude po vašem boku nějaký mladý a hezký kavalír. Bude to tak asi správné, jak jsem už řekl, jste mladá a krásná a zasloužíte si někoho takového. Jistě nebudete mít o ctitele nouzi, zvláště když jste z tak dobré a tak dobře situované rodiny.“

„Toho se bojíte, pane barone?“

„Ano. Ale vím, jsem hloupý, když si dělám nějaké naděje. Cítíte se mi zavázána, protože jsem vám pomohl před těmi násilníky, ale to vůbec nemusíte. Nemáte vůči mně žádné závazky. Jsem vám i vaší rodině velmi vděčný, že jsem k vám mohl v poslední době občas zajít. Bylo mi potěšením být v takovém přátelském prostředí a také ve vaší blízkosti. Bohužel tohle už končí, ale já vám velice děkuji i za ten krátký čas, který mi hodně pomohl.“

„Proč by to mělo končit?“

„Odjíždím na dlouhou dobu. Určitě budu pryč měsíce, možná déle než půl roku, co já vím. Půjde o strašně dlouhou dobu, kdy jistě zapomenete či kdy ...“

„Jak bych mohla zapomenout, po tom všem, co jste pro mě udělal!“ zvolá, vzápětí se oba nervózně rozhlédnou kolem, zda její slovo pronesené zvýšeným hlasem nevyvolalo nějakou nepatřičnou pozornost. Naštěstí většina hostů je dostatečně hlučná a natolik slušná, aby nechali poručíka se slečnou Malettovou v klidu hovořit, aniž by je někdo rušil. Ví, jak na něj dělá mladá slečinka oči a on na dlouho odjede. Proto se všichni drží od celé dvojice dál.

„O to právě jde,“ znovu se on hořce pousměje, „Cítíte se mi povinována vděčností. Vykreslila jste si mě ve světle, které neodpovídá skutečnosti. Jenže, jenže ...,“ zarazí se on, nepokračuje.

„Co jste chtěl říci, pane barone?“

„Nic, raději už náš rozhovor ukončeme.“

„Musím vědět, co jste chtěl říci.“

„Dobře, tak vám to tedy řeknu. Vaše vděčnost není láska, jde jen o určitý obdiv k neskutečné postavě. Nejsem žádný rytíř z pohádky, jsem jen obyčejný voják, zhrublý dlouhou službou. Nejsem žádný hrdina, ale obyčejný šlechtic, který možná trochu umí vládnout mečem, ale který má desítky chyb a nedostatků. Váš obdiv nepatří mně, baronu de Taille, ale té pohádkové bytosti, kterou jste si ze mě vytvořila.“

„Tak tohle vás trápí, pane barone?“ zeptá se ona a upřeně se mu podívá do očí.

„Ano. Omlouvám se za upřímnost, ale vyzvala jste mě k ní.“

„Dobře jste udělal, i když mě mrzí, jak o mně soudíte.“

„Jak soudím?“

„Podle vás jsem jen obyčejná povrchní holka, která obdivuje nějaký přelud. Jenže se hrozně mýlíte, pane barone,“ je slyšet v jejím hlase špatně skrývaná výčitka.

„Mrzí mě, pokud jsem se vás dotkl, slečno Gabrielo. Ještě jednou se omluvám.“

„Je dobře, že jste mi svůj názor řekl, pane barone. Teď vám zase něco řeknu já, pane barone. Nejste mi lhostejný, ale ne proto, že jste zahnal ty darebáky. Ano, většina mužů by si nikdy netroufla postavit se takové přesile. Jste možná trochu zhrublý dlouhou službou, ale to vám nic neubírá na vaší schopnosti chovat se jako citlivý muž. Že jste o patnáct let starší? Co to je? Naopak, už jste vyzrálý muž. Neobdivuji vás pro vaše hrdinství, nemám vás ráda jako přelud, mám vás ráda jako hodného a pozorného muže. Vaše slova dnes mě znovu přesvědčila, že se nemýlím. Copak by takhle mluvil nějaký floutek? Ten by pouze usiloval dostat mě do postele a až by se mě nabažil, šel by za jinou.“

„Tohle myslíte vážně, slečno Gabrielo?“ zeptá se on, poněkud zaskočen, na její věk necelých sedmnácti let se mu její projev zdá velice vyzrálý.

„Ano, zcela vážně, pane barone. Chtěla jsem vědět, zda milujete nějakou jinou ženu, protože jsem se vás chtěla naprosto upřímně zeptat, zda si myslíte, že byste mohl milovat mě. Zda by mezi námi mohlo vzniknout něco víc, než jen pouhé přátelství. Bylo pro mě a je pro mě strašně důležité vědět, než odjedete, zda mám nějakou naději. Nemohu zůstat v nejistotě tolik měsíců, možná víc než půlrok.“

„Jenže vy, slečno Gabrielo, si zasloužíte pouze opravdu vážnou známost. Ne nějaký milostný román, který by sice mohl být hezký, ale časově omezený.“

„Nejprve mi ale odpovězte. Myslíte si, že by mohlo mezi námi v budoucnu vzniknout něco víc?“

„Kdy v budoucnu?“

„Tady už na čase nezáleží. Jen na vaší odpovědi. Pokud si myslíte, že ano, tak je jedno, jestli odjedete na půl roku či na rok. Až se vrátíte, budu vás tady čekat, pane barone.“

„Jsem vaší upřímností zaskočen,“ vysouká on ze sebe.

„Asi je nezvyklé, aby se takto ptala dívka. Ale já prostě vaši odpověď vědět musím, nemohu se tady trápit a žít v nejistotě tolik měsíců. Myslíte si, že je možné, aby mezi námi bylo něco víc, i když jste šlechtic a já jen dcera z měšťanské rodiny?“

„Vaše rodina je stejně dobrá jako moje. V tom přeci nemůže být žádný problém.“

„Takže by vám nevadilo, že nejsem z urozené krve?“

„Vůbec ne. Ano, jsem šlechtic, můj předek byl za dobré služby králi jmenován baronem a dostal jako odměnu moje současné panství v Anjou. Otázkou je, zda já jsem vhodný pro vaši rodinu. Váš otec

má s vámi jistě jiné plány ...“ zarazí se on a zachvěje se při uvědomění si, kam až se dostali. Z její otevřenosti ho až polévá hrůza. O čem to tu teď s ní vlastně mluví?

„Pane barone, asi se vám musím zdát hrozně smělá a snad na mě ve vašich očích moje otevřenost nevrhne špatné světlo. Ale já kvůli vám už téměř nespím, stále na vás musím myslet. V poslední době nemám ani chuť nic jíst. Jsem zoufalá z toho, že dnes odjedete a dlouho vás neuvidím. Mám vás skutečně moc ráda, není to žádný dívčí rozmar či něco takového. Jsem si jista, že kdybych neznala vaši odpověď, tak bych se utrápila. Když mi řeknete ne, budu se s tím muset smířit a budu vědět, na čem jsem. Když řeknete ano, tak budu tím nejšťastnějším stvořením na světě.“

Pan de Taille na ni zírá jak na ducha. Ta dívka, které teprve bude za pár týdnů sedmnáct, s ním mluví jako naprosto zralá žena, naopak, zcela otevřeně se ho ptá na ... na co vlastně? Zda by po jeho návratu mohla být jeho milenkou? Nebo dokonce ...

„Slečno Gabrielo,“ lepí se mu jazyk na patro, „byl bych také ten nejšťastnější člověk ... kdybych mohl doufat, až se vrátím ... bude tu na mě čekat někdo, komu na mně záleží.“

„Myslíte si tedy, že by po vašem návratu mohl náš vztah rozvinout?“ zeptá se ona už poněkolkáté.

„Už jsem vám říkal, že si nezasloužíte, abyste měla jen nějaký románek s vojákem.“

„Proč pouhý románek?“ tlačí ho stále víc k tomu, na co se on bojí jen pomyslet.

„Vy si myslíte ... kdybych požádal vašeho otce o vaši ruku ... až se vrátím, on by s tím souhlasil?“ je doposud nevyslovená myšlenka venku a ani její sdělení tolik nebolelo. Ona se rozzářila jak sluníčko, šťastná z jeho slov i z faktu, že se jí ho podařilo dotlačit až k těmto slovům.

„Zeptejte se ho, než dnes odejdete,“ vyzve ho ona přímo.

„Zeptat se ... bylo by něco takového vůbec vhodné?“

„Pokud myslíte svá slova upřímně, pane barone, tak ano. Ale pokud si nejste jist, tak raději řekněte ne. Byla bych nešťastná, kdybych žila v naději, která by nebyla pravdivá.“

On vypadá opravdu hrozně vyděšeně, až se ona ulekne, že svůj nátlak přehnala.

„Pane barone,“ řekne rychle a hrozně naléhavě, „nechci, aby to vypadalo, že vás uháním. Sám jste řekl, že vám nejsem lhostejná. Když vidím váš výraz, mám strach, že jsem vás dostala do velkých rozpaků. Pokud je tomu tak, tak prosím na vše zapomeňte. Berte moje slova a moje chování jako společensky zcela nevhodné jednání mladé holky.“

„Musím přiznat, slečno Gabrielo, jsem opravdu hodně zaskočen,“ vypadne z něho.

„Znovu se omlouvám, pane barone. Asi jsem dneska všechno zkazila,“ sklopí ona hlavu a slzy se jí derou do očí. Ne, nesmí teď plakat, aby si toho nevšimli další hosté. Jenže jak tomu zabránit?

„Moje rozpaky si vykládáte špatně, slečno Gabrielo,“ vykoktá on, „Já jsem o něčem takovém snil, ale ani v tom snu by mě nenapadlo, že se moje sny mohly uskutečnit!“

„Vy byste tedy nebyl proti?“ zvedne ona své lesknoucí se oči v obrovské naději. Nejraději by ji objal a políbil, sevřel do své náruče, ale něco takového si nemůže dovolit.

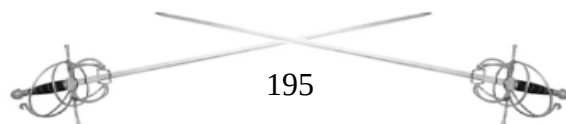
„Byl bych ten nejšťastnější muž pod sluncem,“ vyznává se jen ze svých pocitů.

„Pane barone,“ chce se jí výskat radostí, „Promluvíte tedy s mým otcem, než odsud dnes odejdete? Jen mu naznačit možnost, o vašich úvahách, až se vrátíte ...“

„Mohu se vašeho otce zeptat, ale mám strach, že uslyším zamítavou odpověď,“ sdělí on své obavy.

„Nechtějte od otce žádnou odpověď,“ radí mu a zatváří se spiklenecky, „Jen mu o té možnosti řekněte. Než se vrátíte, tak uplyne dlouhá doba. Během té doby o tom budu s otcem často mluvit. Určitě si vytvoří správný názor, i kdyby snad měl nyní nějaké pochybnosti.“

On se málem nahlas rozesměje. Je uchvácen jejím temperamentem i její otevřeností. Vždyť mu jasně naznačuje, že i kdyby v tuto chvíli její otec nesouhlasil, tak ho za těch několik měsíců natolik zpracuje, že bude následně pro všemi deseti. Žasne nad dívkou a nad tím, že taková bytost touží spojit svůj život s jeho. Málem se štípne, aby se ubezpečil, že nesní.

„Promluvíte s otcem?“ doráží ona dál, kuje železo, dokud je žhavé. V posledních dnech nemyslí na nic jiného než na tento rozhovor, mnohokrát ho prožila se svých představách a je nyní šťastná, že nakonec našla odvahu ho uskutečnit.

„Ano. Promluví s vaším otcem, slečno Gabrielo. Požádám ho, zda bych s ním nemohl mluvit chvilku o samotě a uvidíme, jak se bude tvářit,“ slíbí on a ona poposkočí jak roz dováděné štěně.

Polije ho horko, částečně štěstím a částečně hrůzou. Vždyť kdoví, co bude za půl roku, není možné, aby si své současné přání nakonec rozmyslela sama? Byť na tak radikální změnu nevypadá, na svůj věk se zdá být zcela jasně rozhodnuta a je schopna za svými přáními i důrazně jít. Jak mu snad až příliš syrovým způsobem v minulých minutách názorně předvedla. Byl by vůbec schopen zvládnout takovou ženu, poleká se náhle.

„Pane barone, zachránil jste mi dnes podruhé život,“ řekne mu ona radostí bez sebe, „Jak ráda bych vás objala a políbila, bohužel, něco takového je společensky nemožné. Raději se vrátím k ostatním, abych snad neprovedla nějakou hloupost,“ dodá a tím všemu nasadí korunu.

On zůstane stát na místě jak vyoraná myš. Vyvalené oči zírají na odcházející dívku, která ho během pár minut donutila nejen vyznat jí lásku, ale vydat i slib, že požádá jejího otce o její ruku. Kdyby vedle něho dopadl dělostřelecký granát, nemohl by mít větší účinky, než tento rozhovor.

Jak ji podceňoval! Zdánlivá upejpavá a tichá Gabriela se mu nyní jeví v docela jiném světle. Díval se na ní jako na roztomilou dívčinu a ona ho tak drastickým způsobem vyvedla z omylu. Kdyby se k němu náhodou nepřitočil její bratr čtrnáctiletý bratr Coiffier a nezačal vyzvídat o jeho výzbroji na vojenské tažení, stál by tam jak solný sloup snad navždy. Je natolik rozhozený, že mu dělá značné problémy odpovídat správně na zvědavé otázky hocha, který chce znát i podrobnosti o jednotlivých zbraních. Skoro jak španělský agent. S obtížemi je schopen uspokojit jeho zvědavost.

Téměř za další hodinu, když se trochu vzpomene, se rozhodne požádat o rozhovor jejího otce. Kdykoli se na ni podívá, přičemž se snaží, aby se znovu neocitli sami, zdá se mu, že je jejím pohledem vyzýván k jednání. Radní nemá námitek, odvede hosta do své pracovny, oba si nesou v ruce plný pohár vína. Posadí se proti sobě a pán domu upře zrak na mušketýra. Ten se zhluboka nadechne, neví, jak začít.

„Vážený pane Coiffere,“ odkašle si poručík, „Nevím, jak zvolit vhodná slova. Jsem velmi na rozpacích a omlouvám se předem, pokud vám moje řeč bude připadat zmatená. Já jsem totiž taky zmatený.“

„Nevím, co mi chcete říci, pane barone,“ usměje se mile radní, „ale můžete hovořit naprosto v klidu a otevřeně. Jsem váš velký dlužník a pokud bude v mých silách, pokusím se vám vyhovět.“

„Ne, tak tomu není,“ mne si nervózně ruce mušketýr, pak se znovu napije na kuráž, „Jak jistě víte, brzo odjedu pryč z Paříže. Moje nepřítomnost bude trvat určitě mnoho měsíců. Pokud bude vše v pořádku.“

„Vaše vojenská výprava bude jistě velmi dlouhá. Samozřejmě bude náročná i z jiných hledisek. Také asi velmi nebezpečná.“

„Ano. Pane Coiffere, prosím, vyslechněte mě. Nechci od vás dnes žádnou odpověď. Jen vás prosím, abyste mě vyslechl.“

„Samozřejmě, prosím mluvte, pane barone.“

„Pane Coiffiere, je mi třicet jedna let. Až se vrátím, tak mi asi bude dvaatřicet. Již dlouho sloužím a nikdy jsem vážně neuvažoval o tom se usadit, oženit se a založit rodinu. Upřímně řečeno, tak před měsícem by mě nic takového nenapadlo. Jenže teď, když jsem poznal vaši dceru Gabrielu ...“

„Jakže!“ zvolá hostitel překvapeně, „Chcete snad hovořit o žádosti o ruku mé dcery?“

„Ve své podstatě ano. Podmíněná žádost,“ dodá rychle pan de Taille.

„Podmíněná? Tomu už nerozumím vůbec.“

„Pane Coiffere, pokusím se vám svůj postoj vysvětlit. Nevím, jak dlouho bude trvat naše vojenská výprava. Je také možné, že budu zabit či vážně zraněn, zmračen. Pokud zemřu, není o čem mluvit. Pokud bych byl zmračen, půjde o stejný případ. Pokud bych se však vrátil zdravý, přišel bych za vámi

znovu a zeptal se vás na to samé. Jednak máte delší čas si vše promyslet a jednak vaše dcera má čas se ujistit, že její naznačený cit ke mně nebyl jen krátkodobým dívčím poblázněním.“

„Pane barone, musím říci, skutečně jste mě zaskočil,“ je plný rozpaků radní.

„Uvažoval jsem o možnosti se vás zeptat už několikrát. Ale nikdy bych k tomu nenašel odvahu, kdybych dnes nemluvil s vaší dcerou. Moje další slova asi budou znít trochu divně, ale ona mě k tomuto našemu rozhovoru vlastně vyzvala. Asi na mě nevrhá dobré světlo, nakolik jsem v této věci nerozhodný. Uvědomuji si i své velké nedostatky. Jsem o patnáct let starší, jsem voják.“

„Starší a zkušený muž může být pro mladou ženu výborná partie, pane barone. Nepochybně by pro naši rodinu byla velká čest moci předat ruku naší dcery muži tak urozenému. Ale v tuto chvíli jsem příliš zaskočen, než abych se vyjádřil.“

„Já po vás v žádném případě okamžité vyjádření nechci. Chtěl jsem vás jenom požádat o možnost vrátit se k našemu rozhovoru, pokud se vrátím živý a zdravý. Pokud však nyní rovnou neřeknete ne.“

„Rozhodně neříkám ne, pane barone,“ odpoví rychle Mallet, „Nejsem slepý, moje dcera je do vás zamilovaná, pane barone. Byl bych špatným otcem, kdybych si toho nevšiml. Jaký vztah vy chováte k mé dceři?“

„Mám ji rád. Opravdu. Nikdy v životě jsem nebyl tak zamilovaný. Možná někdy, když jsem byl úplně mladíček. Ale nyní jde o něco zcela jiného. Jsem dospělý, nejsem už žádný snílek či poblázněný mladík. O svoji ženu jsem schopen se postarat. I když asi nejsem tak bohatý jako vy, tak mám svoje panství a zámek v dobrém stavu. Především zásluhou mého mladšího bratra, který se o něj staral, než byl před necelým rokem zavražděn. Nemám už nikoho, pane Coiffiere, nikoho, pro koho bych žil a komu bych svůj majetek odkázal. Bude mi už dvaatřicet, čím dál tím víc uvažuji o rodině.“

„Určitě jste schopen se postarat o svoji ženu,“ usmívá se radní, „Pro naši rodinu je velkou ctí, že muž jako vy, má zájem o moji dceru. Měl jsem o její budoucnosti sice trochu jinou představu, přiznávám. Ale nejsem zase tak zaostalý otec, abych nutil dceru do svazku, ve kterém by byla nešťastná. Pokud se ukáží její city jako skutečné a pokud vy po svém návratu nezměníte názor, můžeme se k našemu rozhovoru vrátit. Jak jsem vás měl zatím možnost poznat, pane barone, bylo by mi obrovskou ctí uvítat vás ve své rodině.“

„Vaše slova jsou více, než jsem čekal,“ oddechne si pan de Taille, jejich rozhovor proběhl poměrně v klidu a ve vstřícném duchu.

„Pane barone, prosím, aby dnešní rozhovor zůstal pouze mezi námi. Nemám nic proti tomu, abyste mé dceři napsal, když budete mít čas ve válečném shonu. Nechci ale, aby vznikla nějaká blamáž, kdybyste si svůj zájem rozmyslel. Proto vás znovu žádám, abychom o našem rozhovoru pomlčeli.“

„Pane Coiffiere, můj zájem je trvalý, já na něm nemám co měnit. Mohli bychom se dohodnout, jak je tomu obvyklé, bez ohledu na názor vaší dcery. Ale ani já ani vy nejsme díkybohu v pozici, abychom naše rodinné poměry museli řešit výhodným sňatkem. Máme privilegium přihlédnout i k citům. Máte dostatek času si vše promyslet, zvláště když jste měl či máte s dcerou jiné úmysly. Také ona se musí ujistit, zda zájem o mou osobu nebyl pouhý přelud. Sejde z očí, sejde z mysli. Po mém návratu uvidíme. Nikdy bych vaši dceru nenutil do něčeho, co by ona sama nechtěla,“ hovoří mušketýr naléhavě.

„Milý pane barone, byl bych opravdu velmi rád, kdybyste moji dceru pojal za svou choť. Bylo by mi velkou ctí mít vás za zetě. Jsem si vědom našeho rozdílného společenského postavení, není obvyklé, aby se sňatky dojednávaly mezi jednotlivými stavy, ačkoli již nejsou zcela vyloučené a v jistých případech jsou i společensky tolerované. Díkybohu je postavení mé rodiny podpořeno prostředky, kterými disponuji. Pane barone, jste čestný a statečný muž a bude mi vždy velkou ctí přivítat vás ve mém domě.“

„Děkuji, pane Coiffiere,“ povstane pan de Taille a ukloní se, „Nevidím problém v příslušnosti k jinému stavu. Máte velmi krásnou i chytrou dceru, pane Coiffiere. Ačkoli jsem jí byl dnes trochu zaskočen. Nakonec jsem šťastný, že mě povzbudila, abych sebral odvahu si s vámi takto otevřeně promluvil. Ujišťuji vás, pane Coiffiere, z mé strany jde o zájem skutečný a čestný, který nemůže nějaké odloučení změnit. Pokud budu mít štěstí vrátit se živý a zdravý, zopakuji vám svoji žádost. Bude pak jen

na vás, jak se k mojí žádosti postavíte. Ať už se rozhodnete jakkoli, budu vaše rozhodnutí respektovat a budu vás mít vždy v úctě.“

„Vážím si vašich slov, pane barone. Ač jste šlechtic a voják gardy Jeho Veličenstva, nedáváte nám svoji společenskou nadřazenost nijak najevo. Někteří na nás stále bohužel pohlížejí s pohrdáním, mají dojem, že nemáme právo na majetek a úřady, které zastáváme.“

„V tomto já žádné předsudky nemám,“ usměje se poručík.

„Vím a cením si vašeho postoje,“ otevře dveře pan domácí a rukou vyzve hosta k projití jejich veřejemi.

VELMI RISKANTNÍ PLÁN HRABĚTE DE GODILLE

Ve velice mrazivém únorovém dni se masa lidí dá do pohybu. Jde nejen o vojáky, ale také o obrovský počet osob doprovodu jak samotného krále, tak jeho šlechticů. Postupně se vojsko schází a směřuje svůj postup na jih. Ludvík XIII. nedá na žádné rady či námitky a trvá na co neblížším termínu zahájení tažení, jako by se opravdu bál, že se vzhledem ke svému nemocemi sužovanému tělu nedožije svého dalšího vojenského triumfu. Ač na tom není zdravotně nejlépe, mezi svými lidmi se proměňuje na koni.

Jeho bratr vévoda d'Orleans neuspěje se svými návrhy, aby byl ponechán v Paříži. Král o tom vůbec nechce slyšet. Hlavním důvodem je panovnickova obava, aby jeho nepovedený bratr v jeho nepřítomnosti neintrikoval. Ludvík má s nezdárným Gastonem nejednu špatnou zkušenost, pročez mu vydá jasný příkaz. Musí se bezpodmínečně k jeho tažení připojit. Monsieur nenajde dostatek odvahy odmítnout. Vzhledem k připravovanému spiknutí nechce ani zbytečně popouzet svého bratra. Možná dokonce bude lépe, když bude v jeho blízkosti.

Kardinál Richelieu se také připravuje na utrpení spojené s cestováním. Jelikož na tom je velmi špatně, týrán nejen zahníváním některých částí těla, ale i různými vředy a abscesy, nechá si zhotovit velká nosítka. Ty však musí nést značné množství jeho služebníků. Rozhodne se proto využívat řek a kanálů. Jeho garda ho bude doprovázet po břehu a dbát na jeho bezpečnost. Uvědomuje si, že je v terénu daleko více zranitelný než ve svém přísně střeženém paláci a nebere hrozící nebezpečí na lehkou váhu. I vzhledem ke známým okolnostem, kdy vlivná skupina lidí usiluje o jeho odstranění. Byť stále neví, jaký způsob chtějí zvolit a kdy chtějí udeřit.

Markýz de Almare vyrazí na svoji první výpravu se třemi kočáry. Sám jede v první fázi taky na koni, ale později střídá tento způsob přepravy s cestováním v kočáře. Správce paláce Vincent Burdain zajistil šlechtici dostatečné zásoby potravin, ale i ošacení, které se společně se služebnictvem veze ve dvou zbylých kočárech. Kromě Auguste Bastiena a komorné Marietty Boudetové ho doprovází dalších pět sloužících. Bezpečnost mu zajišťuje pět vysokých a urostlých najatých vojáků, z nichž tři pocházejí ze švýcarského kantonu. Tato jeho osobní garda mu garantuje klid před všemi možnými i nemožnými nástrahami. Ale také ochranu jejich přepravovaného majetku. Stejnokroj vojáků je ušitý na míru a velmi působivý. Pan Vincent dbal i na společenskou úroveň svého pána.

Vyprovození markýze z jeho paláce je také působivé a dojemné. Ale vesměs upřímné, služebnictvo si svého mladého pána zamilovalo. Je k nim laskavý, vstřícný, nechová se nikterak náladově a zbytečně je nepeskuje.

Pan de Almare se později připojí k průvodu markýze de Cinq-Mars, což má dvě výhody. Jednak se dostává do blízkosti krále a hlavně ubytovatelé na osobní důraznou přímluvu králova milce musí zajišťovat co nejvýhodnější ubytování i pro něj a jeho doprovod. A nalézt vhodné ubytování je tradiční problém při všech takových taženích.

Markýz de Cavarlene a hrabě de Prieu cestují spolu a s poměrně střídmejším doprovodem. Dá se říci, že se ztratí v davu, tedy ve velkém množství šlechticů a dvořanů, kteří se ke králi připojili. A mnozí další se teprve připojí cestou.

Hrabě de Aboa se stává součástí suity králova bratra vévody d'Orleans. Což pro něj má stejné výhody jako pro markýze de Almare. Králův bratr a jeho doprovod má významné výsady oproti běžným šlechticům. Sám pan de Aboa si s sebou vzal svého sluhu Nicolase Misqutona a také Gouffiera Fonvilleho, nájemného vojáka, který se mu tak osvědčil při jeho zimních cestách. Fonville najal další čtyři muže a společně s nimi vytvořil osobní stráž hraběte.

Baron de Taille kluše v družině královských mušketýrů, jež doprovází panovníka. Jejich stejnokroj na statných tělech působí věru impozantně. V zázemí jednotky je skryt i jeho sluha Augusto Maqules, jeho jediný doprovod.

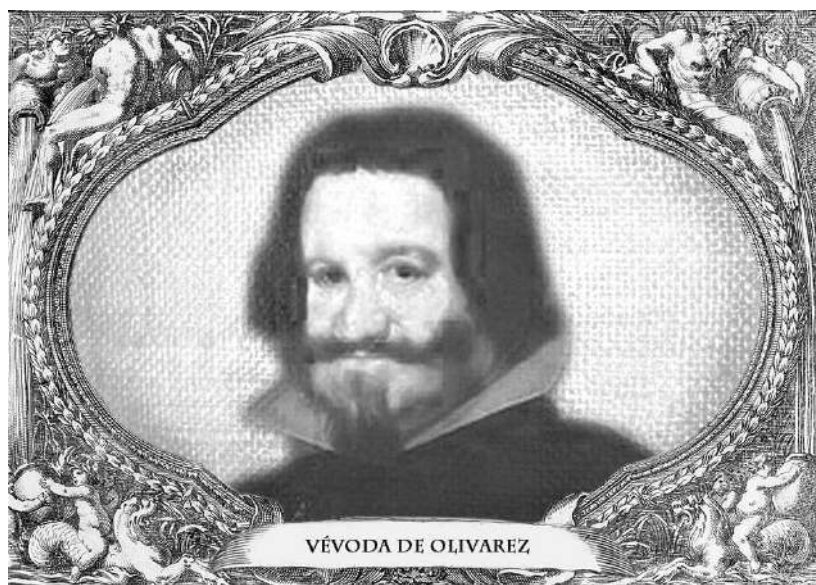
Zpočátku, kromě velkolepého přestavení pro přítomné obecnstvo z řad poddaných, doprovází výpravu tradiční zmatky. Mnozí se cítí ukřivdění, závidí privilegia jiným, hádají se jak kvůli svému zařazení do kolony, tak později láteří na úroveň zajištěného ubytování. Ovšem po pár dnech se ze všeho stává rutinní záležitost, kdy začíná být čas i na zábavu účastníků, především těch nejurozenějších. Určitě si na její nedostatek nemůže stěžovat vévoda d'Orleans ani markýz de Cinq-Mars, včetně jejich přátel. Sám král se chová daleko skromněji než oba zmínění pánové.

Hraběte de Godille a jeho tým mají zcela jiné problémy. Také z jejich sledování se stává rutinní záležitost, protože dokáží vzhledem ke známosti cíle, odhadovat další směr postupu markýze de Fontrailles. Nemusí se obávat, že by jim mohl zmizet z dohledu. Stačí vždy jen zkontrolovat, zda dorazil na předpokládané místo a toto ohlásit. Někdy jeden z vyslaných mužů čeká již v místě, kam má sledovaný teprve přijet, jindy naopak dorazí až po hrbáčovi a zjistí, kde se ubytoval.

Takto bez problémů postupují až do chvíle, kdy se přiblíží ke španělské hranici. Když pomineme fakt, že se před nimi tyčí majestátné Pyreneje a cestování se stává ještě obtížnější, objevuje se před nimi jiná a zdánlivě nepřekonatelná překážka. Za těmi velehorami se rozkládá nekatoličtější království španělského Filipa IV., s nímž je francouzský Ludvík XIII. ve válce.

Družina hraběte de Godilleho se ubytuje v zájezdním hostinci v Tarbes. V jedné místnosti se sejde Armand, Achile Gauvion, Juan Montenvido a mladíček Quido Dujardin, jenž jim je k ruce. Další jejich muži jsou v jiných místnostech a zdánlivě se k sobě nehlásí. Nechtějí zbytečně vyvolávat pozornost. Po večeři u poháru vína zahájí zmíněná trojice válečnou poradou. Musí se dohodnout na dalším postupu.

„Jak chcete sledovat markýze de Fontrailles na španělském území, pane hrabě?“ vznesl na úvod zásadní otázku Gauvion.

„Mám už jistě nápad. Ale napřed bych rád slyšel vaše návrhy,“ odmítne sdělit své myšlenky šlechtic.

„Já jsem připraven vyrazit přes Pyreneje a věnovat se našemu muži. Podlé mého s ním nemusím být ve stálém kontaktu. Dle mého musí nutně zamířit do Madridu, kde se nachází královský dvůr. Jestli chce něco dojednat na nejvyšší úrovni, musí k hraběti, tedy vévodovi de Olivarez. Což je takový španělský kardinál de Richelieu,“ ozve se Montenvido.

„Asi máte pravdu. Říkal jste, že se ve Španělsku vyznáte. Jak skutečně znáte tamní poměry?“ zeptá se pan de Godille.

„Mnohokrát jsem s otcem cestoval po Španělsku. Znáám dobře nejen tamní poměry, ale také ovládám velmi dobře španělštinu. Mám i připravenou svoji historku. Jsem obchodník s vínem a jedu vyjednávat se svými obchodními partnery. Jsem si jistý, že takto mohu nenápadně cestovat.“

„Co se týká těch vín, opravdu se v nich vyznáte?“

„Opravdu. V tom jsem dostal od otce dobré školení. V tom mě nikdo nenachytá.“

„Ovšem těžko můžete cestovat sám.“

„Proč? Ale možná máte pravdu. Měl bych si najmout nějakého sluhu, až přejdu hranice.“

„Neměl by s vámi cestovat někdo z našeho doprovodu?“

„Těžko. Nikdo z vás neumí španělsky a byli byste nápadní. Až přejdu hranice, najmu si nějaké sluhu, kteří mě doprovodí,“ nesouhlasí Juan.

„Máte představu, kudy bude ten hrbáč cestovat?“ pokračuje ve vyzvídání Armand.

„Pouze usuzuji z jeho dosavadního směřování. Asi přejde Pyreneje sedlem aspeského údolí. Já bych na jeho místě potom zamířil do Huesky a přes Zaragozu se dostal do Madridu. Ale je to jen můj odhad. Ovšem pan de Fontrailles se vyzná, proto bych si na zmíněnou trasu cesty docela i vsadil.“

„Kudy se bude vracet?“

„Tak tohle už je těžší, pane hrabě. Může použít stejnou cestu, což bych ale já na jeho místě nedělal. Kdybych měl obavy, že by mě někdo mohl sledovat, volil bych jiný způsob. Také by mohl využít dopravu po moři. Ale tady skutečně jenom hádáme.“

„Ano, toho se právě obávám. Kdybych měl jistotu, že se bude vracet stejnou cestou, tak je jednoduchý tady na něj počkat a pak ho sledovat stejným způsobem až k osobě, které bude referovat o svém jednání ve Španělsku. Ani by nebylo nutný ho ve Španělsku vůbec sledovat. Jenže tohle není vůbec jistý. Obávám se, abysme tady nečinně nečekali a on nám neproklouzl mezi prsty jinudy. Proto je nutný ho nespustit z očí i ve Španělsku. Ale i to je málo. Když se rozhodne pro jinou cestu, než nám sem dodáte zprávu, tak může být pozdě,“ sdělí své obavy pan de Godille.

„Máte pravdu, jde o spleť situací. Jenže s tím asi moc nenaděláme. Možná by chtělo najít nějakého spolehlivého člověka, který by cestoval s panem Juanem a v případě, že pan de Fontrailles použije jinou cestu k návratu, přinesl by nám sem zprávu,“ přijde se svou troškou do mlýna Gauvion.

„O tom jsem mluvil, pane Achile. Ten posel dorazí s velkým zpožděním a tak budeme moci jen stěží závčasů něco udělat. Budeme muset zvolit jiné způsob, dokonce jsem ho už vymyslel.“

„Opravdu? Na co jste přišel, pane hrabě?“

„Prostě s naším drahým obchodníkem s vínem pojedou já osobně.“

„Vy? To nemyslíte vážně!“ skoro vykřikne Gauvion.

„Nezlobte se, pane hrabě, ale váš nápad není dobrý. Co může být nápadnějšího, než francouzský šlechtic na španělském území? Budeme oba zadrženi a nejen že nesplníme svůj úkol, ale ještě budeme čelit soudu pro vyzvědačství. Vás možná nechají na živu a buď za někoho vymění či nechají vyplatit, mě však nepochybně čeká kat,“ líčí neblahou budoucnost Montenvido.

„Já samozřejmě nebudu hrabě ani žádný šlechtic. Vyměníme si role. Vy budete ctihodný obchodník a já vás sloužící.“

„Copak vy můžete dělat sluhu, pane hrabě?“ nevěří svým uším Juan.

„Celý mládí jsem se staral sám o sebe, dokáži dobře vykonávat veškerý práce. V tom nebudu mít žádný problém, uvidíte, jak vzorným vám budu sluhou.“

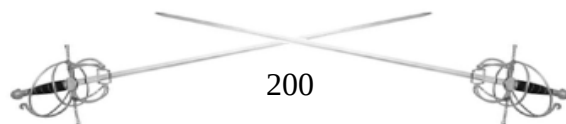
„Pane hrabě, při vši úctě ... proboha,“ začíná se potit Montenvido, „Jak spolu budeme mluvit? Francouzsky? Promiňte mi můj tón, pane hrabě, ale pramení z mého oprávněného strachu o život. Copak nebude malinko nenápadné, když budu mít sluhu, co neumí španělsky ani pozdravit?“

„My spolu nebudeme vůbec mluvit.“

„Nebudeme?“

„Vlastně ano, ale jen posunky.“

„Posunky? Promiňte, pane hrabě, ale rozumím vám čím dál tím méně.“

„To je jednoduchý, pane Juane. Budete mít prostě hluchoněmýho sluhu. Odkázal vám ho váš otec a protože jsem oddaném sluha, tak nemáte to srdce se mě zbavit. Proto jsem zůstal u vás ve službě, i když jsem hluchej jak poleno,“ vysvětlí svůj záměr Armand.

„Pane hrabě, vy tohle myslíte skutečně vážně?“ téměř zaúpí Gauvion a když uvidí hodně zlý pohled šlechtice, rychle dodá, „Pane hrabě, promiňte, jistě vás k tomuto nápadu vedou jen dobré pohnutky. Ale jsem nucen vás upozornit na mnoho úskalí vašeho nápadu. Svoji přítomností riskujete nejen svůj život nebo minimálně svoji svobodu. Také vážně ohrožujete i pana Juana, ale především celou naši misi. Nepochybuji o vás, pane hrabě, jste statečný muž, vím jak o vás moc hezky mluví pan Leon, gardista Jeho Eminence. Ovšem zde by vaše statečnost mohla ohrozit naše záměry. Nezlobte se, pane hrabě, ale jsem nucen vám svoje velké výhrady sdělit.“

„Ani já nepochybuji o vašich dobrých pohnutkách, pane Achile,“ opáčí s trochu křečovitým úsměvem pan de Godille, „Velmi dobře jsem zvážil všechna rizika mého nápadu. Ujišťuji vás, nemám zájem hnít někde v nějaký španělský kobec. Ani nechci zbytečně riskovat. Jsem si však jistej, že svoji roli zvládnou. Je potřeba, aby někdo s panem Juanem jel. Mohu tam samozřejmě poslat kohokoli, ale ten nebude mít možnost v případě neočekávaných okolností rozhodnout o dalším postupu. Než nám doručí zprávu, pokud zvolí hrbáč jinou cestu, uplyne velmi dlouhá doba. Snadno by nám mohl proklouznout. Mám své důvody, proč je nutný, aby při svém návratu do Francie byl ten skrček neustále pod dohledem. Proto jsem ochotnej riskovat i svoji svobodu, abych splnil úkol, ke kterému jsem se zavázal.“

„Pane hrabě, bylo by asi dobré i vhodné, kdybyste své rozhodnutí ještě zvážil,“ řekne velmi naléhavě Gauvion a zatváří se opravdu nešťastně.

„Jaký je váš názor, pane Juane?“ obrátí se Armand na druhého ze spolusedících.

„Já vás plně respektuji jako velitele, pane hrabě,“ odpovídá pobledlý Montenvido velmi pomalu a rozvázně, „Nejsem si však jist, zda je takový úkol vhodný pro vaši osobu. Myslím tím pro šlechtice a pana hraběte. Pokud jste byl rozhodnut jet se mnou, měli jsme se o tom poradit dříve a vymyslet nějaký plán, jak vaši přítomnost legalizovat. Abyste vystupoval v roli sluhy, nepovažuji za nejšťastnější, vaše plet', vaše ruce, ale i vaše pohyby, to vše vás velmi rychle prozradí. Nejsem zbabělec, ale mám oprávněný strach o svůj život. Pokud nás chytí, tak mě jako neurozeného popraví. Co udělají s vámi neumím odhadnout, ale na vašem místě bych to nechtěl zjišťovat,“ dokončí odpověď, přičemž se snaží, aby tón jeho hlasu byl maximálně vstřícný, ale též naléhavý. Vyznívá však spíše jako zoufale prosebný.

„Jste schopen mi zítra opatřit šaty vhodné pro sluhu?“ zeptá se pan de Godille.

„Ano, pokud to bude nutné, pane hrabě,“ zvedne oči v sloup Gauvion.

„Uvidíte, dokážu zahrát roli sluhy dobře. Trochu problém bude předstírat hluchoněmého, uznávám. Ale věřím si. Když jsem byl mladší, tak jsme s přítelem Henrim de Taille často hráli různé hry a jedna z nich byla, že jsme dělali hluchoněmé a domlouvali se jen posunky. Také jsme se nesměli otočit za zvukem, ať byl jakýkoli. Kdo tohle porušil, tak prohrával sázku. Co se týká prací sluhy, tak umím udělat běžný práce. Máte pravdu, moje ruce nejsou tak zhrublé od práce, ale umažu si je, stejně jako tvář. Tím odpadne další váš argument,“ snaží se přesvědčit své podřízené Armand o svém nápadu.

„Jak se budeme domlouvat?“ zeptá se hodně rozpačitý Montenvido.

„Domluvíme se předem na pár posuncích, na které budu reagovat. Jinak se budu snažit být velmi poslušným a nenápadným sluhou, o tom buďte ujištěn.“

„Vy si tedy ten nápad asi rozmluvit nedáte, pane hrabě?“ zeptá se Gauvion očividně nakvašeně. Nervózně si mne prsty, ale nenachází způsob, jak tomuto, dle něho naprosto výstřednímu počínu, zabránit.

„Ne. Ať se vám to líbí nebo ne, jsem rozhodnutej. Nemá smysl mě přesvědčovat. Místo toho mi pomozte moji roli zvládnout. Jakmile skončíme náš rozhovor, začnu plnit roli sluhy. S výjimkou rozhodnutí, které bude třeba učinit. Zároveň budu hluchej jak poleno. Takže na mě musíte pouze s posunky,“ řekne pan de Godille s naprostou rozhodností.

„Dobře, pane hrabě, vy jste velitel. Řekněte mi tedy, jak si představujete další průběh sledování a jaké role jste přidělil nám ostatním,“ procedí mezi zuby Achile.

„Nemůžeme si dovolit jen čekat, až se bude hrbáč vracet. Proto je nutný ho sledovat i na španělském území,“ začne zešíroka velitel, „Jakmile zjistíme, že hrbáč vjel do aspeského údolí a překročil hranici, uděláme totéž. Budeme cestovat do Madridu a tam ho musíme najít. Věřím však, že pan Juan dokáže využít svých zkušeností, abysme zjistili, kde se ubytoval a pak už ho nespustili z očí. Tohle spolu probereme později. Co se týká vás, pane Achile, tak vaši muži budou hlídkovat u aspeského údolí. Pokud se bude vracet ten skrček stejnou cestou, nebude problém ho najít. Pokud by se vracel jinudy, tak vám dáme zprávu. Nechám na vás, abyste mi řekli, kde budete vy osobně ubytovanej.“

„Pane hrabě, respektuji vaše rozhodnutí, i když s ním nesouhlasím. Jelikož vám asi váš záměr nerozmluvím, pokusím se vás připravit co nejlépe na vaši roli,“ mluví potichu Montenvido, bledý jak stěna, což k jeho tmavší pleti ne zcela sedí, leč vyděšený je náramně, „Co se týká Madridu, mám tam známého mého otce, u kterého se ubytujeme. Domluvím s ním skutečný obchod, dodá nám víno do Paříže. V tom jsem se připravil. Co se týká pana de Fontrailles, když sebou pohneme, dokážeme ho předjet. Až dorazí do Madridu, tak už ho nespustíme z očí. Mám s tím zkušenosti. Upozorňuji vás však, pane hrabě, naše mise bude velmi nebezpečná. Bude stačit malá chyba a oběma se nám může život dramaticky změnit, možná může i nadobro skončit.“

„Jsem si nebezpečí vědom, pane Juane. Nemám žádný zájem zdržet se ve španělském království ani o minutu déle, než je bezpodmínečně nutný. Proto vás budu poslouchat, abysme zvládli přežít pobyt na nepřátelském území,“ slibuje Armand.

„Pane hrabě,“ říká velmi vážně Gauvion, „seženu vám váš převlek a pokusím se vás připravit na roli sluhy. Chci tady ale říci před svědkem, že nesouhlasím s vaším plánem. Pokud dojde k vašemu prozrazení a zatčení, byl bych rád, aby moje stanovisko bylo jasné.“

„Respektuji váš názor, pane Achile, ale moje rozhodnutí je konečné,“ odvětlí velmi důrazně pan de Godille.

Gauvion a Montenvido odcházejí z místnosti, kde je ubytován jejich velitel, velmi rozladěni. Se zatnutými zuby na sebe vrhají významné pohledy. Armand si je sám dobře vědom velkého rizika, kterému se vystavuje, ale zůstává neoblomný. Věř si, svoji roli zvládne. Usíná se mu ale velmi těžko.

Druhý den mu přinese Gauvion oblek, který z něho má udělat sluhu. Mladík si ho oblékne a pokusí se i trochu nalíčit, upravit zevnějšek, čímž hodlá zakrýt svůj původ. Začne také hrát hluchoněmého a docela mu jeho role jde. Byť se ho snaží jeho podřízení nachytat, nepodaří se jim uspět. Ale ani tato dobrá zkušenost zcela Juana neuklidní, převažuje jeho obava o život. Možnost, že se už ze Španělska nevrátí, považuje za dost reálnou.

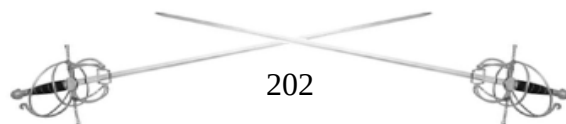
V přestrojení a na nepříliš kvalitních koních, které si opatří, vyrazí dvojice Juan Montenvido a jeho sluha Miguel Azara vstříc svému osudu. Podomek je oblečen do slušných šatů, odpovídajících postavení služebníka měšťana a obchodníka s vínem. Aby svému pánu nedělal ostudu, ale také aby zachovával dojem podřízenosti. Ozbrojen je pouze obyčejnou levnou dýkou. Svoje vlastní zbraně, koně i svůj oděv ponechal u Achile Gauviona.

Montenvido naopak dává najevo i svým oblečením a vystupováním, že patří k lepší vrstvě měšťanstva. Veze s sebou i dostatek financí, různě ukrytých. Část jich také má u sebe jeho současný sluha. O tom, kolik si vzít s sebou, se také přeli. Bylo třeba najít míru, aby jich měli dostatek i na případný úplatek či zaplacení potřebné služby. Ale aby jich zase nebylo mnoho, což by bylo jednak podezřelé a jednak by to mohlo přitáhnout zájem lapků.

Nakonec se podaří dvojici bez problémů vstoupit na území španělského království a nalézt i první ubytování. Pan de Godille se rovnou odebere do pokoje, Montenvido si popovídá se svými krajany. Jednak si ověří svoji znalost jazyka a přízvuku, za druhé se pokouší vyzvědět nějaké podrobnosti z nálad panujících v této zemi.

Když se obchodník s vínem vrátí do své komnaty, jeho sluha si již hoví na lůžku. Byť slyšel hluk, naprosto na něj nereagoval a vyčkal, až se ho jeho pán dotkne. Pak se s předstíraným úlekem prudce otočí a zamrká.

„Jsme tu sami, není třeba být hluchý, pane hrabě,“ řekne pološeptem a francouzsky Montenvido.

„Zjistil jste něco zajímavého?“ zeptá se rovněž tiše pan de Godille.

„Nic moc. Jen jsem si ověřoval, jak se mají místní poměry. Ale tady jsou lidé dost odtržení od dění v centru moci. Takže jejich povědomí o dění u dvora je jen kusé a asi nepodstatné.“

„Na našich plánech se tedy nic nemění.“

„Copak my nějaký plán máme?“ opáčí Juan.

„Pokud vím tak ano,“ usměje se Armand, „Víme, kde se nachází ten hnusnej markýz?“

„Tuším to, ale určitě není v téhle vsi. Záměrně jsem jel trochu stranou od cesty na Huescu. Tam dle mého míří. Není třeba, abychom se s ním teď setkali.“

„Jaký je váš návrh?“

„Budeme sebou muset pohnout. Chci být v Madridu dřív než on. Jsem si jist, že tam musí zamířit, pokud je tam i dvůr. Zatím nic nenasvědčuje tomu, že by tomu tak být nemělo.“

„Nebylo by lepší třeba napřed zjistit, jakým směrem markýz skutečně jede? Zda jsou vaše předpoklady správné? Například si jeho cestu prověřit v Huesce či Zaragoze?“

„Možná bychom mohli. Ale uvědomte si, každé naše pátrání je nebezpečné. Zbytečně na sebe upozorňujeme. V Madridu se ztratíme ... možná bychom mohli co nejdříve zamířit do Zaragozy a zkusit tam být před ním. Ale i on asi bude spěchat. Možná ale dokážeme být rychlejší, když se nám nepříhoda nic mimořádného.“

„Máte z něčeho obavy?“

„Obavy? Pane hrabě, může nás potkat cokoli, těch nebezpečí je víc. Od náhodného přepadení až po odhalení vojáky Jeho Veličenstva Filipa či tajnými agenty ministra Olivareze. Ani on nespí a má zemi pevně v rukách.“

„Pokud nás odhalí, je to osud, boží vůle. Musíme věřit, pane Juane. Snad budeme mít i trochu štěstí.“

„Tak se za něj modlete, pane hrabě, velmi usilovně modlete, budeme ho potřebovat,“ řekne s jistou trpkostí v hlase Montenvido.

„Budu se modlit, slibuji. Stále se na mě zlobíte?“

„Naší nejlepší ochranou je, pane hrabě, pokud budeme co nejméně nenápadní.“

„Neodpověděl jste. Zlobíte se stále na mě? Ohrožuji vás příliš svou přítomností?“

„Zatím svoji roli zvládáte, pane hrabě, ovšem za čas přijdeme mezi lidi. Tam se teprve ukáže. Modlím se, abyste svou roli zvládl, už kvůli sobě,“ povzdechne si obchodník s vínem a dlouze se podívá na svého urozeného sluhu. Ten se lehce usměje.

ŠPANĚLSKÁ ANABÁZE

Montenvido a jeho sluha bez velkých problémů naleznou ubytování v Huesce a následně i Zaragoze. Juan vystupuje poměrně nenápadně, ale když se dostane s někým do kontaktu, tak i dostatečně suverénně a přesvědčivě. Jeho sluha pan de Godille alias Miguel se drží zpátky a hraje svoji roli dobře. Práce mu svěřené zvládá s dostatečnou zručností, pročez i on působil věrohodně. Štěstí se jich zatím drží.

V Zaragoze se ubytují krátce po poledni v celku solidním podniku, odpovídajícím postavení Montenvida jako váženého obchodníka s vínem. Ten prokáže opět značné komunikační schopnosti, díky nim se dokáže seznámit s lidmi a získat jejich důvěru. Tím se dozví některé informace, ze kterých si postupně skládá obrázek, jenž jim má pomoci splnit jejich úkol.

Když zůstanou sami v místnosti, zkontroluje Juan okolí, zda je nemůže nikdo slyšet. Podívá se raději znovu za dveře. Také vyhlédne z okna, pak se teprve nakloní k sedícímu sluhovi. Mluví šepem, i kdyby měl někdo přiložené uši na stěně, nic by nezaslechl. Nebojí se, že by je někdo záměrně poslouchal, ale kdyby někdo náhodou zaslechl, jak se ctihodný obchodník baví se svým hluchoněmým sluhou a ke všemu francouzsky, jistě by takový poznatek vyvolal velmi nepříjemné otázky Proto zachovávají

maximální bezpečnost a hovoří jen výjimečně, když si jsou naprosto jisti, že je nikdo nemůže být jen náhodně zaslechnout.

„Pokusím se projít po městě a nenápadně zjistit, jestli už dorazil pan de Fontrailles. Dle mého před ním máme malý náskok, myslím si, že přijede v podvečer.“

„Snad si najde jiný místo k přenocování.“

„Byla by velká náhoda, kdyby se ubytoval tady. Ale i kdyby, dám si pozor, aby se s námi nesetkal. Nemusíte mít obavy.“

„V každém případě buďte obezřetnej. Co bych si tady bez vás počal?“ zažertuje pan de Godille.

„Posunky vám jdou dobře, pane hrabě, jistě byste se doptal na cestu do Paříže,“ oplatí mu stejnou mincí jeho současný pán.

„Raději se vraťte. Kdyby bylo vaše pátrání nebezpečný, tak se obejdeme i bez toho, aniž bysme o markýzovi věděli.“

„Dám si pozor. Vy laskavě nikomu neotvírejte a nezapomeňte, jste hluchý a němý. Kdyby sem náhodou někdo přišel, tak nevypadněte z role.“

„Tak o to nemusíte mít strach. I když slyším, tak je to stejný, jako bych byl opravdu hluchej. Nerozumím stejně ani jediný slovo. Zalezu tady někde do koutka a dám si trochu vína, ostatně je dobrý. Buďte opatrněj,“ zašeptá pan de Godille na rozloučenou. Když zůstane sám, natáhne se na lůžko, ale vstupní dveře má stále na očích.

Montenvido se vrátí ve veselé náladě až hodně pozdě večer. Pečlivě za sebou zavře dveře a přestože má řádně upito, nezapomíná na bezpečnost. Teprve když se odstrojí, připraví ke spánku a zhasne svícen, posadí se vedle Armanda na lůžku.

„Mám velmi dobré zprávy,“ zašeptá.

„Vino bylo asi dobrý,“ rýpne si hrabě.

„Bylo, měl jsem co dělat, abych pil s mírou. Ale poslouchajte. Nejprve k markýzi de Fontrailles. Spatřil jsem ho, vím kde se ubytoval. Moje předpoklady se naplňují. Kromě toho jsem se seznámil se dvěma obchodníky, kteří také zítra vyrážejí do Madridu. Jsou velmi vstřícní a přátelští, takže jsem se s nimi domluvil, že pojedeme společně. Víam, společná cesta bude velmi náročná především pro vás, abyste se neprozradil, ale na druhou stranu budeme daleko méně nápadný.“

„Jenže my jsme chtěli předjet markýze.“

„Možná se nám to i tak podaří. Oni také spěchají a určitě vyrazíme před ním. Ale i kdyby ne, určitě ho v Madridu najdeme. Při jeho bizarní postavě je asi tak nenápadný jako vědro vody uprostřed pouště.“

„Co jsou zač ti obchodníci?“

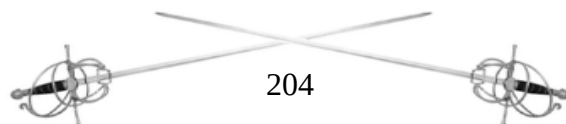
„Takoví bodří chlapíci. Docela jsme se sblížili. Také jsem z nich nenápadně vytáhl něco o zdejší politický situaci. Olivarez je skutečně v Madridu. Jestliže jede pan de Fontrailles za ním, na což všechno ukazuje, máme o starost méně. Jinak jsem získal známosti, které nám umožní nenápadný vstup do Madridu. Ve skupině se lépe ztratíme. Ale musíte dobře zahrát hluchoněmého, jinak nám nastanu těžké časy.“

„Snad neudělám chybu. Moc se mi společná cesta nelíbí, ale budiž. Když ji považujete za správnou, respektuji váš postup.“

„To jsem rád, pane hrabě. Teď bych si rád lehnul, protože jsme se domluvili, že vyrazíme hned za svítání. Oni mají také důležitá jednání a spěchají, aby jim obchod neunikl. Nerad bych zítra spadnul z koně únavou.“

„Řekl jste jim o mně?“

„Řekl, upozornil jsem je nenápadně na vaše postižení. Nevím sice, kolik si z toho budou zítra pamatovat, ale ráno jim všechno ještě zopakují. Držte se však co možná nejvíc stranou, buďte takový zapšklý a otrávený životem, samotářský. Jeďte také až na konci kolony, tím pádem budete mít vše na očích a tak vás nepřekvapí rámus za vámi. Vysvětlím vaše chování tak, že jste zahořklý a vyhledáváte samotu. Snažte se reagovat na moje posunky, snad jsem těch pár, co jsme si nacvičili, nezapomněl,“ radí

svému sluhovi Montenvido. Poté se uvelebí na lůžku, hrabě musí vzít zavděk přistýlkou. Ale neprotestuje, kdyby se někdo nějak dostal přes závoru, bylo by krajně podezřelé, kdyby sluha ležel v posteli a jeho pán na zemi na přidaném slamníku.

Ale nepohodlné spaní je posledním, co by Armanda trápilo. V nejbližší době dostanou jeho smysly zabrat, hlavně se nesmí otočit, i kdyby někdo za jeho zády vystřelil. To však už chce pořádné ovládání a být stále ve střehu.

Druhý den ráno se oba připojí ke dvěma kočárům, ve kterých cestují hned tři obchodníci. Dva tělnatí, jeden pak vyzáblý. Doprovází je pět sloužících na koních. Pan de Godille musí uznat, že měl Montenvido pravdu, v takové skupině se ztratí a ještě bude jejich cestování bezpečnější. Snaží se tvářit ponuře a mžourá na muže okolo sebe. Zdá se mu, jako by spatřil pár projevů politování nad jeho osudem.

Hned na první zastávce však prožije horké chvíle. Sluhové z doprovodu se k němu chovají dost přezíravě, což mu nevdá, bohužel při zastávce si z něho začnou utahovat a něco za jeho zády pokřikovat. Asi si dělají legraci, mohou ho dráždit a on je neslyší. Což je dost nebezpečné, protože kdyby podobné chování pokračovalo, mohl by jednou zareagovat špatně a prozradit se. Montenvido se i svými novými přáteli se baví právě před hospodou, kde se zastavili na oběd. Jeden z mužů zatleská za zády jeho sluhy a něco říká. Pak se ho však neprozřetelně dotkne na rameni.

V ten moment zareaguje do té doby netečný Armand pro všechny nečekaně. Prudce se otočí, jakoby zaskočen náhlým dotekem, překvapeného provokatéra chytí předloktím levé ruky pod krkem a hbitě vytáhne nůž. Ten se objeví záhy v nebezpečné blízkosti krční tepny agresora. Ozvou se poděšené výkřiky ostatních mužů doprovodu, což neunikne jejich pánům.

Nejrychleji zareaguje Montenvido. Okamžitě přispěchá a začne se vyptávat, co se stalo. Pan de Godille setrvává ve výhrůžném postoji a čeká na pokyn svého pána. Ten zjistí příčinu celého konfliktu. Muži se mu přiznají, že si dělali tak trochu legraci z jeho sluhy a omylem se ho jejich kamarád dotkl. On se pak zachoval velmi nepřátelsky.

„Pánové, prosím, nechte mého sluha na pokoji,“ řekne velmi důrazně Juan, „Uvědomte si, on neslyší a reaguje až na fyzický podnět. Určitě se ulekl, obával se, že mu chce váš kamarád ublížit. Já všechno hned urovnám, ale prosím, nevšímejte si ho. Je velmi statečný a nechci, aby došlo k nějaké nehodě. Není pro něj jednoduché se vyrovnat se svým smutným osudem!“

Oslovení přitakávají, zvláště když se jim dostane důrazné domluvy od jejich pánů. Montenvido pak začne dělat posunky na hraběte, který s jistým váháním pustí postiženého muže a zastrčí nůž. Udělá také několik pohybů rukou, ukazuje na sebe a na muže nedaleko. Jejich hra vypadá docela věrohodně, jako když spolu opravdu komunikují. Pak se Armand hluboce ukloní směrem k obchodníkům, vrhne jakoby nepřátelský pohled k jejich doprovodu a ustoupí hodně stranou.

„Co se stalo?“ zeptá se vyzáblý měšťan.

„Omluvám se, pánové,“ lehce se ukloní Montenvido, „Můj sluha byl zaskočen, když se ho ten váš muž náhle dotkl. Víte, on nic neslyšel a pak náhle dotyk. Omlouvá se, ale myslel si, že mu ten váš muž chce ublížit. Proto se zachoval tak podrážděně.“

„To jste si všechno řekli?“

„Ano, už si docela rozumíme. Prosím, řekněte svým lidem, ať ho nechají na pokoji. Nerad bych, aby došlo k nějaké tragédii. Víte, on je Miguel strašně věrný, ale také dost podezřívavý. Asi je jeho podezřívavost způsobeno jeho postižením. Asi mu kvůli tomu v mládí někteří ubližovali.“

„Nebojte se, už se to nebude opakovat,“ přikývne vyzáblík a ještě jednou seřve své služebníky.

Tím se pro pana de Godille situace zjednoduší, získal si respekt. Nikdo nechce riskovat, že ho ten blázen podrází. Jeden z nich dokonce projeví jisté pokání. Když jim jejich páni pošlou z hostince jídlo, vezme kus žvance a přinese ho v ústranní sedícími hluchoněmému. S přátelským úsměvem mu ho podá. Hrabě se na vyslance míru podívá trochu podezřívavě, pak s váháním jídlo přijme a vrhl na muže krátký pohled. Snaží se, aby vypadal vstřícně, ale aby v něm byl i náznak ostychu a podezřívavosti. Nutno podotknout, že v této zkoušce zahrál svoji roli velmi dobře.

Další problém málem nastane o den později. Také zastaví, panstvo jde do hospody a doprovod se cpe před lokálem. Pan de Godille se opět posadí kus stranou. Hlavu má skloněnou, ale bedlivě pozoruje okolí. Náhle, z ničeho nic, se za jeho zády ozve obrovský ryk. Hrabě sebou lehce trhne, ale vzápětí se vzpamatuje. Má velmi nepříjemný pocit, netuší, co se děje v jeho blízkosti a musí zachovat ledový klid. Chybělo málo, aby se prozradil. Ale zmobilizuje všechny vnitřní síly a pokračuje v jídle, jako by se nic nedělo. Zrak všech mužů z doprovodu španělských obchodníků se upřel jeho směrem. Spatří rvačku několika mužů těsně za zády Armanda, ten však spokojeně pojídá krmí a ani se nepohne. Až když spatří zírající muže, předvede úlek a prudce se otočí. Právě jeho směrem letí jeden z podomků. Zahrál své překvapení opravdu skvěle, od té chvíle nikdo nepochybuje, že je hluchý jak poleno.

Zbytek cesty do Madridu proběhne bez komplikací, stejně jako vjezd do starobylého města. Dorazí do něj hodinu po poledni. Krátce za branou se Montenvido a jeho sluha rozloučí se svými novými přáteli a vydají se hledat jiného obchodníka, Ten byl před mnoha léty společníkem otce Juana. Najdou ho poměrně brzy. Jsou uvedeni do pěkného domu čtvercového půdorysu s malou ale nádhernou zahradou uprostřed tohoto geometrického tělesa. Vše je dokonale udržované. Pan de Godile se cítí jak v pohádce, husté stromky a květiny, vůně, všude pořádek, dlažba, livrejované služebnictvo.

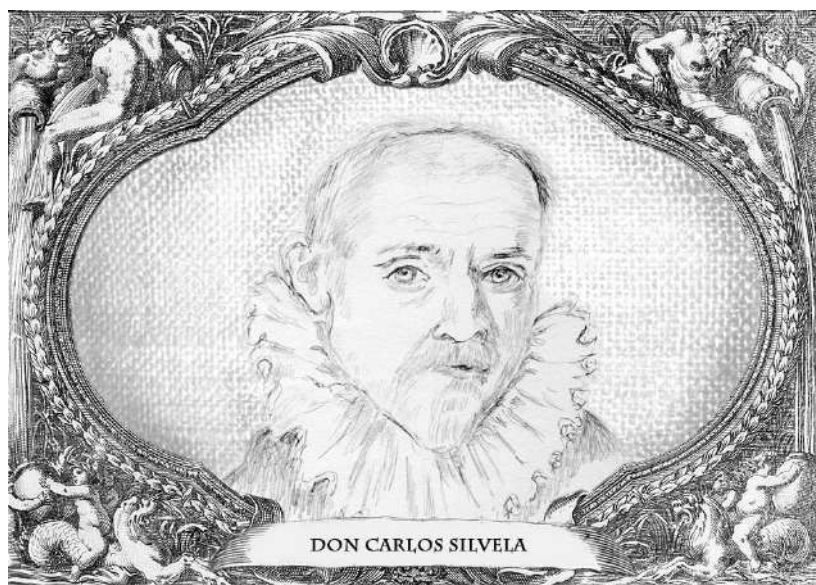
Krátce nato už Juana objímá statný šedesátník jménem Carlos Silvela, ctihodný obchodník s víny a dalšími komoditami. Je velmi zámožný, rovněž tak vážený, byť nemá šlechtický titul. Pán domu uvítá syna svého společníka více než vřele. Má nepředstíranou radost a okamžitě mu nabídne jak svůj dům, tak svoje služby. Agent kardinála Richelieua mu řekne svoji verzi, proč přijel do Madridu. Mezi řečí mu sdělí, že díky předpokládané válce v oblasti Perpinghamu očekává, že cena španělských vín vzroste a tak by mohl udělat dobrý obchod a výrazně na tom vydělat. Proto si vzpomněl na bývalého společníka jeho otce a přijel za ním.

Carlos Silvela má v tu chvíli radost dvojnásobnou. Jednak se setkal po dlouhé době se synem svého přítele, pamatuje si ho jako malého chlapce. Za druhé možná spolu udělají i významný kšeft. Na této aktivitě nevidí nic podezřelého, obchod musí kvést, i když zbraně řinčí. Nebo právě proto dokázali muži jako on vydělávat velké částky. Pro obchodníky jsou dlouhotrvající války požehnáním, pokud jim nehrozí, že jejich domov či výrobu vyrabují hordy vojáků, mnohdy zcela jedno které strany.

Pan de Godille dostane malý kumbálek v sousedství komfortně zařízeného pokoje Montenvida. Ale ani

Armand nestrádá, je o něj dobře postaráno. On však zaleze do svého vyhrazeného hájemství a nemá žádný důvod se z něho vzdalovat. Byť by si rád prohlédl Madrid s jeho nádhernými stavbami, ale neodváží se takového kroku. Anabázi po městě za něj udělá Montenvido, který svoji procházku odůvodní tvrzením, že se chce podívat na místa, kam často chodili s otcem. Odmítne doprovod ze zřejmých důvodů. Naopak rychle směřuje k bráně, kde očekává příjezd markýze de Fontrailles, před nímž mají půlden náskok.

Večer se uskuteční na počest hosta slavnostní večeře, jsou pozváni významní muži metropole, vesměs ctihodní obchodníci, ale i několik šlechticů. Tím se dostane Juanovi dostatečného krytí pro jeho pobyt, jen těžko by ho někdo podezíral, že je zde jako tajný agent zneprátené mocnosti a dokonce v těchto končinách nepřítele nejvíce nenáviděného, kardinála Richelieua. Neboť tomuto francouzskému

ministrovi je zde připisováno, že proti španělské koruně zmobilizoval do jednoho šiku různá protestantská království a knížectví a tím pádem mají hned dva důvody ho nenávidět. Spojil se s protestanty, což už sám je zločin přímo odporný v chápání vysoce katolického Španělska a zavinil i válku s Francií, byť královské rody obou zemí jsou významně spřízněny.

Juan se do svého pokoje vrátí až pozdě večer. Je hrozně unaven, ale poměrně střízlivý, opět se hodně krotí v pití. Vymlouval se, že je mu po dlouhé cestě nevolno, což nebylo nijak nápadné. Když se odstrojí a zhasne, sejdou se s Armandem. Ten se skryje za nádherné lůžko s nebesy. Neočekávají, že by si někdo dovolil vstoupit, ale čert nikdy nespí.

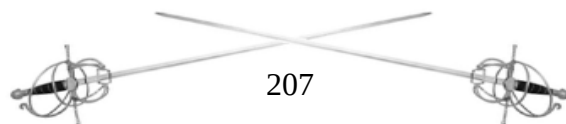
„Pane hrabě, mám poměrně dobré zprávy,“ začne Montenvido, sedící v noční košili na kraji lůžka a pohlízející z vrchu na šlechtice schovaného za postelí, „Podařilo se mi zastihnout příjezd markýze do Madridu. Vzhledem k provozu jsem ho sledoval až do jeho místa ubytování. Zítra se pokusím zjistit, co bude dělat. Nebude to jednoduché, nemohu ho sledovat celou dobu. Ale pokusím se zajistit nějakého chlapce, který by se mu věnoval. Tady ale musím být velmi opatrný.“

„Mohl bych vám nějak pomoci? Kdybyste mě někam odvedl, kde bych v ústraní pozoroval třeba nějaký dům?“

„Něco takového je ještě riskantnější, než když si najmu nějakého kluka, kterému dám pár drobných a on sám nebo se svými kamarády se mi o sledování postará. Dám si pozor, abych na sebe neupozornil. Nechte všechno raději na mě.“

„Jak myslíte, chtěl jsem jen být trochu užitečný.“

„Chápu, pane hrabě, cítíte se nepotřebný, ale vaše toulání se po městě, když to takto řeknu, by bylo daleko nebezpečnější než můj záměr. Vytvořil jsem si dostatečný prostor pro legitimitu svého pobytu zde. Podařilo se mi seznámit se s některými významnými lidmi a tak mě těžko někdo bude podezírat z nějaké nekalé činnosti. Pan Carlos je významná osobnost, už jen to, že na moji počest během pár hodin sezval několik dobrých přátel, o tom svědčí. Takže já snad tolik neriskuji, když se o sledování markýze de Fontrailles postarám osobně.“

„Beru na vědomí a budu se povalovat ve své komůrce,“ pokrčí rezignovaně rameny pan de Godille, cítí však správnost tvrzení svého kolegy v jejich noční šeptandě.

„Mám ještě jeden dotaz, pane hrabě,“ odkašle si Montenvido.

„Tak ven s ním.“

„Señor Carlos mi nabídl velmi dobrý obchod s vínem. Mohl bych na něm opravdu slušně vydělat. Byl by schopen nejen zajistit nyní dodávku, ale mohl bych s ním navázat i dlouhodobé obchodní styky. S něčím takovým jsem nepočítal, tedy určitě ne v takovém rozsahu, jaký mi nabídl bývalý otcův společník.“

„Pak vám mohu poblahopřát. Ale co já s tím?“

„Víte, pane hrabě, já se ve vínech docela dobře vyznám. Ale nejsem schopen poskytnout takové základní prostředky, abych mohl tento obchod uskutečnit. Když jsem si vymýšlel, jak oficiálně zdůvodnit svoji přítomnost ve Španělsku, tak jsem i uvažoval o malém obchodu, který bych tady uzavřel. Ovšem nabídka, kterou mi učinil pan Carlos, jde nad rámec finančních prostředků, které mohu do tohoto obchodu investovat. Kdybych si peníze půjčil od nějakého lichváře, tak buď vydělám velký nic anebo mi zůstanou jen oči pro pláč. Nevím, pane hrabě, zda mi v téhle věci rozumíte.“

„Něco o obchodech vím. Vy máte možnost legálně provozovat ve Francii obchod s vínem?“

„Ano, mám licenci, potvrzenou i v souvislosti s touto mojí cestou. Ale nemám potřebné peníze.“

„Asi máte nějaký důvod, proč mi o tom všem říkáte,“ zatváří se podezřívavě pan de Godille, výraz jeho obličeje ale nemůže být v té tmě vidět.

„Samozřejmě. Napadlo mě, zda vy nemáte nějaké peníze, které byste mohl do toho obchodu vložit či zda nemáte přátele, kteří by byli ochotni do toho jít s námi,“ vysloví zajímavou myšlenku Juan.

„Nabízíte mi obchod?“

„Přesně tak, pane hrabě.“

„Nejsem v tomto směru dostatečně zběhlý, ale domnívám se, že jako šlechtic nemám právo provozovat takovou činnost.“

„Po vás nikdo nechce, abyste něco takového dělal. Obchod by byly moje věc. Ale když už o tom mluvíme, existují způsoby, jak se někteří šlechtici dokáží prostřednictvím svých lidí dostat k velkým penězům.“

„Měl bych být něco jako váš společník, který by zůstal ve skrytu a vy byste se s ním podělil o výdělek?“

„Ano. Přesně takový způsob spolupráce mám na mysli. Tak postupuje i mnoho vašich urozených kolegů. Mohli bychom započít takový společný obchod. Dokonce bychom nemuseli dovážet jen španělské víno, kdyby s tím byl problém v souvislosti s válkou. Tedy dováželi bychom ho, ale oficiálně jako portugalské víno, kde má pan Carlos také svoje zájmy.“

„Váš návrh zní velmi zajímavě,“ zamyslí se pan de Godille, „O jakou částku by se jednalo?“

„Potřebnou výši peněz zatím nevím, ale budu pokračovat v dalším jednání. Musíme se však rozhodnout rychle, protože nevíme, kdy se pan de Fontrailles vydá na zpáteční cestu. Upozornil jsem našeho hostitele, že se nechci zdržet dlouho, protože mám obavy, že bychom v souvislosti s válkou mohli mít problémy s návratem. Pane hrabě, naskýtá se nám velká příležitost a je mi líto ji nevyužít.“

„Rozumím. Také by bylo otázkou, kdy byste ty peníze potřeboval. A samozřejmě kolik by jich mělo být.“

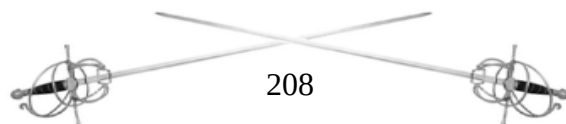
„Vy máte nějakou hotovost k dispozici?“

„Něco mám,“ odpoví Armand, „Navíc mám i některé přátele, kteří jsou slušně zajištěni, od kterých bych si třeba mohl i půjčit či je do obchodu zasvětit. Ale asi se s nimi hned tak neuvidím.“

„Dobře. Kolik byste mohl sehnat po našem návratu do Paříže?“

„Jak byste si moji spoluúčast představoval?“

„Jednoduše. Dohodl bych se se señorem Carlosem. On dopraví po moři z Portugalska zásilku například do Nantes a odtud bychom ji po Loire odvezli. Většinu cesty by naše víno urazilo po řece a pak bychom ho nějak dostali do Paříže. Tam bych zajistil odbyt, v tom si věřím.“

„Vaše nabídka mě zaskočila. Kdy potřebujete odpověď?“

„Zítra dopoledne se chystám pokračovat ve sledování pana de Fontrailles. Najdu si vhodné kluky, kteří mi na něj dohlédnou. Nějakou záminku, proč se zase toulat po městě si pro našeho hostitele vymyslím. Oběd mám domluvený se señorem Carlosem na jednu hodinu a tam bych s ním o této záležitosti měl jednat. Před tím bych potřeboval znát vaši odpověď.“

„Mám tedy alespoň zítra dopoledne a taky asi tuhle noc o čem přemýšlet. Odpoledne jsem si zdřímnul, asi hned tak neusnu,“ usměje se pan de Godille a dodá, „Nakonec se nám to podivně zamotává. Místo abysme se zabývali tím zrádcem, uvažujeme o obchodování s nepřáteli státu.“

„Tady nejde o nepřátele státu,“ upozorní Montenvido, „Obchod nezná nepřátele, pouze konkurenty. Víno pijí všude a věřte, že señoru Carlosovi je nějaká válka s Francií ukradená. Jemu jde o to, aby dobře prodal svoje produkty a vydělal na tom. Teď nabízí podobnou možnost i nám. Bude to samozřejmě tak, že v případě vašeho kladného vyjádření uzavřeme tajnou dohodu o vašich prostředcích, které mi jako půjčíte a já vám je budu splácet. Samozřejmě s výnosem, který vznikne z obchodu. Pokud by se nám podařilo ho provozovat i nadále, mohli bychom se oba dobře zajistit. Vy asi máte své jisté, pro mě je tato nabídka možná životní příležitost.“

„Peněz není nikdy dost a nerostou na stromech.“

„Právě. Tak prosím přemýšlejte velmi usilovně, pane hrabě. Nyní, když dovolíte, si musím lehnout. Zítra mě čeká náročný den, na rozdíl od někoho,“ dodá Juan a potichu se zasměje.

Pan de Godille se odplíží do svého kutlochu, Montenvido se s chutí natáhne. Zmožen únavou, plným žaludkem i vypitým výborným vínem během pár minut již pravidelně zařezává. Armand ulehne také, ale jen tak civí do tmy a mozek mu šrotuje. Na jednu stranu je šetrný, na druhou i pro něj by mohl být zmíněný obchod významným zdrojem příjmů. Byť trochu nelegální. Ale kdo by se nad tím pozastavoval. Horečně počítá, kolik mu ještě zbývá z peněz, které dostal od kardinála a později i získal likvidační bandy Matyáše Sardanna a kolik by z toho mohl a byl ochoten použít.

Montenvido se druhý den vrátí zpátky krátce po dvanácté hodině. Tváří se spokojeně. Pečlivě zavře dveře a pak zajde do komůrky svého sluhu.

„Vše běží podle plánu, pane hrabě. Našel jsem dva bratry, takové šikovné kluky. Nabídl jsem jim odměnu, když mi markýze de Fontrailles ohlíďají. Něco jsem jim namluvil, snad mi uvěřili. Podle mě svou práci zvládnou. Když se jim dobře povede, dostanou víc, než si vydělají za dva měsíce za drobné službičky,“ vysvětluje své dopolední počínání.

„Hlavně ať se neprozradí a vás neprásknou. Byla by škoda se prozradit, když už jsme tak daleko.“

„Nepochybně, pane hrabě. Za chvíli půjdu na pracovní oběd s naším hostitelem. Přemýšlel jste o mojí včerejší nabídce ohledně navrženého obchodu?“

„Přemýšlel. Vypadá velmi zajímavě. Jsem ochoten do obchodu vložit určité prostředky.“

„Vašimi slovy jsem velmi potěšen, pane hrabě. Uvidíte, určitě se nám naše spolupráce vyplatí. Nejde jen o tento první obchod, pokud uspějeme, tak z navázané spolupráce se señorem Carlosem můžeme mít oba stálý příjem. Mám domluveno a slíbeno, že po tomto dobrodružství skončím s podobnými prácičkami pro pana Louventa. Pak se mohu plně věnovat obchodování. Vy budete můj tajný společník. Tohle nezní špatně, pane hrabě, co říkáte?“

„Nezní, pane Juane. Pokud obchodu rozumíte a já nepřijdu o vložený peníze.“

„Obchod je vždy riziko, ale tady bych řekl poměrně malé. Víno lidé pijí stále a pít budou. Ano, mohli by nám ukrást zásilku, mohla by se zničit, pak by vznikla ztráta. Kolik jste ochoten vložit pro první obchodní zakázku?“

„Přemýšlel jsem tak deset tisících liber.“

„Pěkná suma, pane hrabě, tolik jsem ani nečekal,“ evidentně se zaraduje Montenvido.

„Kolik na tom obchodu můžeme vydělat?“

„Záleží, jak budu šikovný při dnešním jednání, kolik nás bude stát přeprava do Paříže, jak dobří budeme při prodeji. Pokud se nám však podaří vše prodat, můžeme pokračovat a koupit další zásilku. Část peněz si můžeme nechat, zbytek dát zpátky do obchodu. Tak můžeme zvyšovat obrát a zároveň za

čas vyrovnáme vstupní vklad a obchod nám začne přinášet zisky. Není to tak, že máte zpátky peníze hned, pokud chceme navázat dlouhodobý obchodní styk. Ale když budeme úspěšní, tak začneme vydělávat trvale. Nakonec už ani nebudeme muset hnout prstem. Jen dojednávat další zakázky a prodávat.“

„Vaše plány zní až moc hezky, pane Juane, než aby bylo obchodování tak jednoduché.“

„Ale ono jednoduché opravdu je, pouze potřebujete peníze na počátku a dobré známosti,“ usměje se Montenvido.

„Dobře. Vyřčenou částku jsem vám v Paříži schopen předat. Pokud obchod dobře dopadne, tak se můžeme dohodnout na další spolupráci. Dávám vám ale velký peníze, tak buďte opatrní,“ varuje pan de Godille.

„Nebojte se, pane hrabě, dost jsem toho od otce okoukal. Navíc i seňor Carlos bude asi vstřícný, protože byl otcovým přítelem a společníkem. Rovněž bude chtít navázat dlouhodobější obchodní partnerství, proto mě určitě nebude chtít podvést či ždítat. Jediné riziko nastane po zaplacení zakázky. Pak se musíme postarat, aby dorazila v pořádku do Paříže. A tam ji prodat.“

„O ten prodej bych se nebál, určitě máme dost přátel, které můžeme oslovit. Dobrá, domluvte obchod. Nezapomínejte však, že jsme tu především za jiným účelem.“

„Nebojte se, pane hrabě, na náš úkol myslím stále.“

Další pobyt v Madridu je pro pana de Godilleho utrpením. Téměř nevychází ze svého malého příbytku. Juan zápecnictví sluhy hostiteli odůvodní jeho postižením a nechutí být mezi lidmi. Když je hraběti oznámeno, že se pan de Fontrailles chystá k odjezdu, málem vyskočí radostí. Obchod se seňorem Carlosem je dávno domluven, vše vypadá více než příznivě.

Poslední večer se Montenvido poměje, jejich hostitel se postará o slavnostní večeři, kde ho představí jako svého nového obchodního partnera. Tím je definitivně stvrzeno krytí jeho přítomnosti v Madridu, aniž by někdo pojal podezření. I jeho časté výlety do města nikoho příliš neudiví, v metropoli je mnoho co obdivovat.

Cesta zpátky proběhne bez potíží. Dělají vše proto, aby markýz de Fontrailles nepojal podezření. Když nabudou jistoty, že se chce vracet stejnou cestou, předjedou ho a vyčkávají na francouzské půdě. Po pravdě jim svým rozhodnutím využít stejné trasy k návratu jejich činnost značně usnadní.

Ovšem pan de Godille a jeho skupina netuší, že tak zcela jejich aktivita utajena nezůstala a markýze po překročení francouzských hranic kdosi upozorní, že byl pravděpodobně sledován. To ho ještě více znervózní a se zrádnou listinou zašitou do kabátce spěchá do Paříže. Stále se rozhlíží, zda se někde neobjeví muži kardinála Richelieua, aby ho zatkli. Jenže jejich plán je jiný. Ti jen bedlivě sledují každý jeho krok.

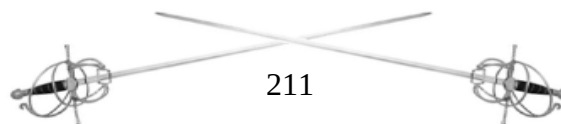

DVACÁTÁ SEDMÁ KAPITOLA

HRABĚ DE GODILLE ZPÁTKY V PAŘÍŽI

Hrabě de Godille a celá jeho slídilská skupina se vrací do francouzského velkoměsta po delší době. Tři gardisty ubytuje jejich velitel ve svém domě, aby je měl po ruce pro případ, kdyby bylo nutné zasáhnout proti markýzi de Fontrailles. Postará se o ně Vincent, který se s nimi během dlouhé cesty sblížil. S dalšími členy se Armand rozloučí, byť s některými ne na dlouho.

Juanem Montenvido si má přijít hned následující den pro peníze. Achileho Gauvion je důrazně upozorněn, aby pana de Fontrailles nepřetržitě sledovali, musí být jasné, koho vyhledá a s kým se setká. Co se týká Achila a hraběte, jejich vztah ochladl, když se Armand rozhodl pro cestování po Španělsku. I když vše dopadlo dobře, agent mu jeho rozhodnutí nikdy zcela neodpustil. Ale střeží se své pocity dávat

najevo jinak, než mírným odstupem a chladem. K jeho dobru je nutné přičíst, že při následném rozhovoru s Louventem Daudetem pochválí spolupráci s hrabětem i ocení jeho přínos v celé misi.

Sám Louvent vyhledá hraběte v jeho domě téhož večera, na dveře zaklepe něco po desáté hodině. Pan de Godille je ve svých prostorech, gardisty umístil do poloviny domu vyhrazené pro barona de Taille, který je vzdálen stovky mil směrem na jih, aby hájil zájmy koruny francouzské proti koruně španělské.

Hosta uvede Maurice Tissot, upřímně potěšený návratem svého pána. Neznal důvod ani směr jeho cesty, měl však obavy o bezpečnost pana hraběte. V jeho nepřítomnosti si sice velmi dobře užíval, ale na druhé straně by nerad přišel o slušný zdroj příjmů, kdyby snad jeho pána při jeho toulkách postihla nějaká nehoda. Konec konců si příliš stěžovat nemůže ani na jeho přístup ke služebnictvu.

Tajný agent se posadí v salóнку, přijme pohár portského vína a jako vždy se bez emocí podívá na hostitele. Ten mu ve stručnosti vylíčí průběh jejich sledování zmrzačeného markýze. Také upozorní na nutnost bedlivě hlídat každý jeho krok.

„O sledování pana markýze je velmi dobře postaráno,“ odpoví suše Daudet.

„Velice rád bych věděl, s kým se markýz sejde, mám k tomu velmi vážné důvody,“ znovu upozorní Armand.

„Již jsem vám řekl, pane hrabě, nemusíte mít obavy. Má dle vás pan markýz u sebe něco, co by měl někomu předat?“

„Na tuhle otázku vám nemohu odpovědět.“

„Můžete, pane hrabě. Na rozdíl od pana Achila vím o tajné smlouvě. Je dobře, že její existenci držíte v tajnosti. Jakmile zjistíme, komu ji mohl předat, ihned vám předám zprávu a poté nalezneme další řešení,“ řekne Daudet.

„V tom případě mohu mluvit otevřeně. Mám obavu, aby se ten dokument neztratil. Jsem si jistej, že markýz ten dokument má u sebe. Jakmile zjistíte, komu ho předal, musíme jméno nového nositele dokumentu ihned sdělit Jeho Eminenci.“

„V tom s vámi souhlasím, pane hrabě. Pan Achile i další moji lidé budou vše sledovat a dají nám vědět. Podle pohybu pana markýze můžeme usuzovat, komu se rozhodl dokument předat. Určitě si ho nebude chtít nechat dlouho u sebe, pokud ho skutečně přivezl do Francie. Jistě je jeho držení pro něj velmi nebezpečné a on o tom dobře ví. Jste si jistý, že nepojal podezření?“

„Byli jsme velmi opatrní. Zda nepojal podezření nevím, ale není asi hlupák, aby si neuvědomoval velký riziko svojí cesty. Podle mého názoru i našich pozorování cestou z Madridu do Paříže žádný dokument nikomu nepředal. Ale úplně tohle zaručit nemůžu.“

„Rozumím, pane hrabě. Jakmile něco zjistím, spojím se s vámi a domluvíme se na dalším postupu.“

„Mohu se zeptat, jestli je tady někdo z blízkých spolupracovníků kardinála Richelieua?“

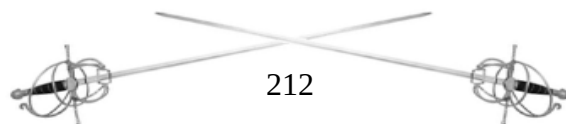
„Nikoli, on i jeho blízcí spolupracovníci jsou na cestě do Perpíngamu, který hodlá král oblehnout. Samozřejmě, je tu stále mnoho jeho věrných služebníků, ale ti nejdůvěrnější jsou v jeho doprovodu.“

„Předpokládám i pan de Concestion.“

„Jistě, i on. Zrádci by se mohli rozhodnout udeřit a tak je nutné, aby byla bezpečnost pana kardinála zajištěna. Ale pane hrabě, toto nejsou otázky pro mě. Já mám svoje úkoly, které plním. Zůstal jsem v Paříži, abych zajistil zprávy o některých důležitých osobách a případně byl schopen naše pozorování předat panu de Concestion. O víc se nezajímám.“

„Jenže je nutné zpravit pana kardinála o tom, komu předal pan de Fontrailles ty zrádné dokumenty nebo kde je ukryl. Případně ho preventivně zajistit.“

„Pane hrabě, toto je pokud vím váš úkol, vy jste tím byl pověřen. Já vám mohu dát pouze doporučení, vy se musíte rozhodnout. Ale slibuji vám, předám vám co možná nejpodrobnější výsledky našeho sledování. Abyste se mohl rozhodnout dobře,“ konstatuje naprosto chladně Daudet.

„Beru tuto zodpovědnost na sebe,“ odvětlí Armand sebevědomě, byť mu právě do smíchu není. Má velké pochybnosti jak postupovat, nikdy se s tak vysokou a nebezpečnou hrou nesetkal, „Víme, kde se kardinál nachází?“ zeptá se.

„Mezi ním a Paříží existuje trvalé spojení. Myslím tím posly. Pokud bude třeba ho vyhledat, tak vám zjistím, kde by se mohl nacházet.“

„Uvidíme podle toho, jak se zachová ten hrbáč.“

Pan Louvent se rozloučí a odejde. Hrabě si poté zavolá Vincenta. Ten je trochu překvapen povoláním v tuto hodinu, osobní posluhu vždy obstarává Maurice.

„Vincente,“ osvětlí vzápětí Armand důvody sluhovy přítomnosti v salónku, „zítra přijde pan Juan. Mám s ním nějaké obchody a mám zájem, abys na ně ty dohlédl za mě.“

„Obchody? Ale pane hrabě, já se v obchodech nevyznám,“ zatváří se ještě více překvapeně Magerdie.

„O obchody nejde, Vincente. Do toho obchodu já dám určitý peníze. Právě pro ty si pan Juan zítra ráno přijde. Potřebuju, abys ho doprovodil a dohlédl na bezpečnost mého vkladu. Ale Vincente, je to jen mezi náma, ten obchod je tajnej. Pokud všechno dobře dopadne, dostaneš mimořádnou odměnu.“

„Tak to jo, pane hrabě,“ přikývne Magerdie, „ohlídám vaše peníze.“

„To není všecko. Zítra ti dám peníze. Půjde o značnou částku, deset tisíc liber.“

„Deset tisíc liber?“ vyvalí oči sluha.

„Ano. Deset tisíc liber v různých mincích. Připravím je dnes večer a zítra ti předám pytel s mincemi, možná dva. Pomůžeš panu Juanovi nejen s jejich dopravou, ale také je i nadále ohlídáš. Prostě nějaký čas budeš ve společnosti Juana.“

„Jako jeho sluha?“

„Nikoli. Jako jeho společník, kterej bude mít na starosti ochranu jeho a mých peněz. Budete muset odcestovat do Nantes, kde převezmete náklad a předáte peníze. Postaráš se, aby všechno proběhlo v pořádku. Můžeš si i najmout nějaký lidi, kterým bezmezně důvěřuješ, třeba někoho ze svých příbuzných.“

„Dobrý nápad, pane hrabě, právě jsem o takovou možnost chtěl požádat. Tolik peněz potřebuje ochranu. Co budeme dopravovat zpátky?“

„Zásilku vína.“

„Ach tak,“ málem si hvízdne Magerdie, „Jak vidím, pane hrabě, ve Španělsku jste s panem Juanem nezaháleli.“

„Vincente,“ okřikne sluha jakoby přísně pan de Godille, ale ve skutečnosti se tváří spíše potměšile, „Všechno, co si tu teď říkáme, je tajný. Proto si to laskavě necháš pro sebe. Zajistíš, aby obchod proběhl dobře. Prostě mě budeš zastupovat. Spoléhám na tebe.“

„Můžete se spolehnout, pane hrabě,“ odpovídá sluha sebejistě.

„Pokud máš někoho, koho chceš najmout, tak si takovej krok promysli. Musí jít o naprosto spolehlivý lidi. Dopravíte peníze a pana Juana do Nantes a následně zajistíte dopravu zásilky vína zpátky do Paříže. Pokud bude něco potřeba udělat, tak na tebe spoléhám. Když obchod vyjde, budeš odpovídajícím způsobem odměněnej.“

„A co vy, pane hrabě? Kdo vás bude doprovázet?“

„Já? Už se rozhodně nechystám cestovat nikam za hranice našeho drahého království. A pokud někam pojedu, tak nejspíš za Jeho Eminencí a tam mě doprovodí přidělení gardisti. Mimochodem, je o ně dobře postaráno?“

„Ano, pane hrabě. Nic jim nechybí.“

„Vincente, velice ti důvěřuji a svěřuji ti velkou částku peněz, rozumíš?“

„Ano, pane hrabě. Jsem si vaší důvěry vědom a postarám se, aby o vaše zájmy bylo dobře postaráno. Hned ráno si pozvu nějaký příbuzný, kterým věřím. Nemusíte mít strach, dám pozor na vaše peníze, vaše víno i pana Juana.“

Armand po odchodu sluhy zamíří do rohu své místnosti, kde má tajnou schránku, v níž jsou uloženy peníze. Jak z daru od kardinála Richelieua, tak z kořisti získané po potření bandy Matyáše Sardanna. Postaví si na zem svícen, sedne si vedle něho a začne odpočítávat potřebný obnos.

Jeho činnost není zase tak jednoduchá. Byť se mluví o librách neboli livres, představuje toto označení peněz jen účetní jednotku, žádná taková mince neexistuje. Proto musí tuto částku skládat z různých mincí, které má k dispozici. Od nových louisdorů z darů od prvního ministra až po mnoho různých mincí z kořisti.

Nakonec deset tisíc liber představuje pořádnou kopu peněz, jde asi o téměř třetinu z částky, která mu v úkrytu doposud zbývá. Ovšem značnou část z daru od prvního ministra poslal abbé Furraymu, který již zahájil některé práce na opravě jeho panství a další úpravy mají začít na jaře, až tomu počasi bude nakloněno. Další peníze spolklý úpravy v domě, vybavení, výplaty sluhů a také náklady na jeho život. Někjaké prostředky musel věnovat i na cestu do Španělska, věří však, že tyto výdaje mu budou později kardinálem nahrazeny.

Pan de Godille se spokojeně natáhne. Zírá do tmavého stropu a přemýšlí o všem, co se v poslední době přihodilo. Trochu začíná mít obavy, zda neudělal chybu, když se rozhodl investovat tolik peněz. Může Juanovi věřit? Nemá pochybnosti o jeho poctivosti, nebojí se zpronevěry peněz, ale vyzná se Juan skutečně v obchodě? Takovou vysokou částku nenajde ležet na okraji silnice.

Jak tak přemítá v posteli, najednou se přestane zajímat o markýze de Fontrailles i o riziko ztráty vloženého kapitálu do obchodu s Montenvidem a zatouží neležet v posteli sám. Už dlouho neměl ženu a teď pocítí velkou touhu po sexu. Zalituje, že neposlal Maurice, aby mu opatřil jeho vydržovanou milenkou Paulette, případně nějakou její kolegyni. Přeci jen je mladý a jeho organismus obtížně nese dlouhý půst spojený s cestou. Po celou dobu své mise, byť dost často neměl co na práci, neměl žádnou ženu. Místo toho trávil čas konzumací vína a besedami především s Achilem a Juanem. Ale i s dalšími muži, kteří ho doprovázeli. Nakonec přeci jen usne, byť má poměrně divoké sny.

Druhý den ráno přivítá Montenvida, který dorazí přesně na čas. Hrabě mu pod dohledem Vincenta předá dva pytle mincí. Tomu se při pohledu na objemné pytle sraší čelo.

„Vincente, jak je to s tvými pomocníky?“ zeptá se pan de Godille.

„Mám už k dispozici dva muže, kteří dopraví peníze do bydliště pana Juana,“ odvěti sluha, „Další dva pak najmu na tu cestu.“

„Vy jste zajistil ochranu?“ zřetelně si oddychne Montenvido.

„Samozřejmě. Vincent bude teď vaším stálým společníkem, dokud se neuskuteční obchod a dokud nedopravíte náklad do Paříže. Taky zajistí doprovod, jak již naznačil. Přeci si musím ohlídat svoje zájmy. Přece vás nepošlu s takovou částkou samotného, aby vás někde podřízli. Ale i tak musíte být velmi opatrní peníze pořádně schovejte a buďte nenápadní,“ nabádá oba muže velmi úpěnlivě Armand.

„Upřímně, pane hrabě, spadl mi kámen ze srdce. Když jsem viděl ten objem, vůbec jsem si nedovedl představit, jak peníze dopravím do Nantes.“

„Však až budete účtovat konečný zisk, tak nezapomeňte na náklady s těmito ozbrojenými ochránci.“

„Jistě, pane hrabě. Jen otázku, mám domluvit další zakázku?“

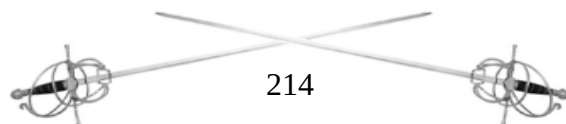
„Nemám nic proti tomu. Ale pane Juane, jestli nedokážeme víno dobře prodat, tak za vámi pošlu Vincenta znovu, ale ne aby vás hlídal,“ upozorní pan de Godille napůl v žertu a napůl vážně.

„O prodej bych se nebál. Jestli všechno proběhne podle našich představ, domluví se na další zakázce. Víno určitě dokážeme prodat, ačkoli je teď mnoho dobrých odběratelů na cestě s králem.“

„Však tady a v okolí zůstalo dost hospod i chtivých hrdel. Přemýšlejte, koho oslovit a kdo by mohl být naším stálým odběratelem. I za cenu, že na prvních zakázkách tolik nevyděláme, ale zajistíme si odběratele na delší dobu. Pak sice získáme méně, ale když budeme získávat opakovaně, tak nakonec získáme víc.“

„Jste rozený obchodník, pane hrabě,“ pokývá uznale hlavou Magerdie.

„Nezapomínejte, pánové, já jsem jen tajný společník.“

„Nezapomínám, pane hrabě,“ přikývne Montenvido, „Nicméně uvidíte, pane hrabě, spolupráce se mnou se vám vyplatí. Jsem si tím jistej.“

„V to doufám,“ trochu si povzdechne pan de Godille, když vidí, jak jeho peníze opouštějí jeho salónek. Nikdy jich neměl dostatek a s každou mincí se tedy loučí jen velmi nerad. Protože však musel velmi pečlivě hospodařit a s málem peněz vycházet, dokáže si jich vážit a získává tím i cit pro obchod. Což je zcela cizí mnohým šlechticům, pro které peníze nejsou ničím jiným než prostředkem pro jejich přepych a zábavu. A když jim začnou docházet, snaží se je získat všelijak. Třeba i různými spiknutími a požadavky na královskou pokladnu. V tom vynikají zvláště velmožové, nejvyšší vrstva francouzské šlechty. Nebo si bezostyšně půjčují, jedno na lak lichvářské úroky. Proto je významná část šlechty značně zadlužená.

Když Magerdie a Montenvido opustí dům v najatém kočáře, rozhodne se pro procházku i hrabě. Oblékne se do obyčejných a nenápadných šatů, které patří k jeho cestovním, navlékne na sebe dlouhý plášť a neopomene ani na ozdobný klobouk. Po boku svůj meč a kožené jezdecké boty do špíny na ulicích. Chce se jednak provětrat, vcelku chladné ale slunné počasí ho k tomu vybízí. Hlavním důvod ale je jiný, prostě se jen nechce sám nudit ve svém domě.

Toulá se v okolí chrámu Notre-Damme, lépe řečeno na prostranství před tímto chrámem, když zaslechne za zády své jméno. Při zvuku hlasu, který ho vysloví, sebou mladík trhne a mráz mu přeběhne po zádech. Prudce se otočí a zírá na kočár s erbem markýze de Cavarlene. Jenže ten je daleko, s králem, ten na něj z okénka kapesníčkem mávat nemůže.

Na kozlíku kočáru sedí livrejovaný kočí, další dva stejně ustrojení a urostlí sluhové stojí vzadu na stupátkách, rukama se přidržuje konstrukce. Kočár se zastaví. Hrabě cítí, jak mu buší srdce, když míří k okénku, z něhož se na něj usmívá tvář markýzi de Cavarlene.

„Pane hrabě, vy v Paříži? Jaké to překvapení,“ zašveholí ona.

„Drahá markýzo, jisté služební povinnosti mě sem zavedly zpátky,“ ukloní se on zdvořile, hlas se mu mírně třese.

„Zdržíte se dlouho?“ zeptá se ona a podívá se mu zpříma do očí. On sklopí hlavu.

„Vlastně ani nevím. Možná pár dní.“

„Co máte na práci dnes odpoledne, pane hrabě? Jestli máte chvíli času, mohl byste se zastavit na pohárek. Považujete návštěvu za možnou, drahý hrabě?“

On zůstane jako opářený. Takové pozvání v době, kdy její manžel je na stovky mil daleko, sluší se vůbec? Ale na něco takového asi markýza moc nedbá.

„Copak, jste nějaký zamlklý, drahý hrabě.“

„Oj, nikoli,“ řekne on rychle, „Jen přemýšlím. Ale mohl bych se odpoledne zastavit na kus řeči.“

„Skvělé, drahý pane hrabě. Jen tak mezi námi,“ zamrká ona šibalsky, „hrozně se tu nudím.“

„Bude mi velkým potěšením. V kolik hodin bych měl přijít?“

„Sejdeme se u jedné mé dobré přítelkyně. Pošlu za vámi svého sluhu. Přijde si pro vás kolem druhé hodiny. Vyhovuje vám tento čas, pane hrabě?“ zeptá se ona a její nádherné oči se znovu setkají se zrakem mladíka. Opět se stejným účinkem.

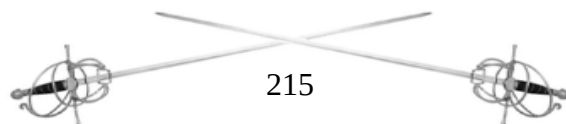
„Vyhovuje. Dostavím se velmi rád,“ přikývne on.

„Budu se těšit. Kočí, jedeme!“ zavelí markýza a kočár se dá do pohybu.

Armand zůstane stát jak přikovaný. Vůbec by si nepomyslel, že by něco takového mohlo nastat. Jeho touha po ženě rázem dostává zcela jiné zabarvení, mění se na touhu po konkrétní ženě. Jenže ta patří jeho příteli, navíc je sestrou jeho nejlepšího přítele. Na co teď vlastně myslí? Určitě půjde jen o společenské setkání, budou přítomny další osoby, ne každý odjel s králem do tramtárie. Možná potká i další přítelkyně markýzi. Zastydí se za svoje hříšné myšlenky, ovšem když ony jsou tak krásné a svůdné.

Jako v mrákotách kráčí domů. Zapomene rázem na Ďáblici Paulette, zapomene na markýze de Fontrailles, na obchod s panem Juanem. V hlavě má jen její pozvání a čas se tak hrozně vleče.

Za pomoci Maurice se lehce opláchne, navoní a oblékne do svých nejhezčích šatů. S kordem po boku vypadá jako velmož, atletická postava se vyjímá v šatech ušitých na míru. Fintí se před zrcadlem,

nechce mít na ústroji žádnou chybičku. Přemítá, zda by nebylo vhodné vzít si kočár, ve stáji domu stojí ten pana de Taille. Nakonec kočár zavrhne. Proč zbytečně vzbuzovat rozruch, prostě si vezme teplý plášť a půjde pěšky. Přes své elegantní boty natáhne přezůvky, aby si je nezašpinil.

„Která je ta šťastná, pane hrabě?“ neodpustí si drzou poznámku Tissot.

„Maurici, ty darebáku, že ti přikážu přinést bič a zmaluju ti záda!“

„Ale pane hrabě, co je na mém dotazu špatného? Já svoje slova myslel v dobrém. Vypadáte skvěle, pane hrabě.“

„Myslíš? Nevím, zda se ty boty hodí ke kostýmu.“

„Hodí a náramně, Excellence. Jste opravdu velmi elegantní a jestli si toho ta dáma nevšimne, tak musí být raněná slepotou. Ale takovou vy byste si asi nenamlouval.“

„Maurici! Už zase.“

„Excellence, já to opravdu myslím v dobrém. Přejí vám úspěch, pane hrabě.“

„Ty mi nemáš co přát! Tohle se tě vůbec netýká. Ty se máš starat o úplně jinou věc. Vůbec, nějak si tady v době mé nepřítomnosti zvlčil. Nezapomínej, seš můj sluha a takový poznámky nejsou vůbec vhodné!“

„Omlouvám se, Excellence,“ zatváří se naoko zkroušeně Tissot, „Máte pravdu, není mi do toho nic. Já jen, když budete šťastný vy, budu i já mít radost.“

„No dobrá, nechme toho,“ mávne rukou pan de Godille, „Kdyby náhodou během odpoledne přišel někdo za mnou a hledal mě, tak řekni, že určitě budu doma večer. Tak kolem desáté. Pravděpodobně přijdu mnohem dříve, ale pro jistotu, kdyby se ta návštěva protáhla.“

„Ano, Excellence.“

„A teď mi přines plášť a klobouk, každou chvíli pro mě přijde poslíček.“

„Nechcete raději odvést kočárem, pane hrabě?“

„Ne. Přines ten plášť a klobouk!“

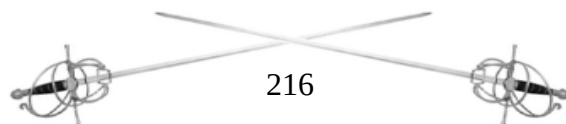
Armanda vyzvedne pěkný asi šestnáctiletý mládenec, pod obyčejným kabátem je možno pozorovat velmi drahý oblek, což svědčí, že neslouží jen tak někomu. Hrabě ho beze slova následuje, jdou docela ostrým tempem. Stále sám sebe ujišťuje, jde jen na společenský dýchánek, jakých v Paříži již absolvoval několik, kdy zase budou žvatlat různé osůbky, které mu jsou zcela lhostejné. Ovšem myšlenka sevřít sličnou markýzu v náručí, zlíbat ji a pokračovat i v dalších důvěrnostech, se mu neodbytně vrací. Vždy k ní cítil náklonnost, něco ho k ní přitahovalo, nyní jsou jeho touhy podpořené dlouhým sexuálním půstem. Cítí silné vzrušení už jen při pomyslení na její tak málo odhalené vnady.

Chlapec zaklepe na dveře měšťanského domu. Překvapivě nepřijde otevřít majordomus, ale služebná. Jeho průvodce se vypaří jak pára nad hrncem. Mladá dívka se tváří naprosto lhostejně, když ho vede po schodech do prvního patra.

Dům je k jeho údivu prázdný, nepotkají ani živáčka. Což hraběte zaskočí, vyliďnění domu musí být záměr ... raději ani nepomyslí dále, srdce se mu málem zastaví. Najednou si uvědomí, že se pokouší o ženu, která je zcela jiná kategorie, než jaké měl doposud. Různé děvečky z jeho panství, pár nadřzených měšťáček, které s mladým Henrim de Taillem proháněli, zde v Paříži Ďáblíci Paulette či její kolegyně. Jenže markýza de Cavarlene je zkušená a urozená dáma, zcela jiná sorta.

Jak tak stoupá po schodech domu, vzpomene si náhle na markýze de Almare a ve spáncích mu začne prudce bušit. Vždyť Andrea je jeho sestra, manželka jeho švagra! O čem tady vůbec přemýšlí? Co se chystá udělat, dostane-li k tomu ovšem vůbec příležitost? Zastaví se, což donutí služebnou se otočit a vrhnout na něj pohled s náznaky údivu. On se oklepe a několika kroky ji dostihne. Trochu se zardí, v jejích očích muselo jeho zaváhání vypadat, jakoby se zalekl jít dál.

Markýza de Cavarlene ho již očekává. Sama! Nikde ani náznak po nějakém společenském sedánku. Ona sedí v místnosti, který mu připadá jak předsíní ložnice. Menší místnost s pár almarami, ale velmi elegantní sedací souprava se stolkem. Na něm malé občerstvení, různé koláčky, studené palačinky, červené víno, nějaké misky s pomazánkami, také pár plátků masové rolády, kdoví z čeho ukuchtené. Jenže tomu všemu věnuje Armand pozornost jen zlomek vteřiny.

Markýza se zvedne, ustrojená sice do elegantních šatů, ovšem dost volných. Skoro by se dalo říci hodně domácích, téměř pro chvíle jejího odpočinku v soukromí. Málem mu připomenou noční košili, nevyzná se však tak dobře v módě nejurozenějších dam, sklopí rychle zrak, snaží se zklidnit dech.

„Drahý hrabě, prosím, posaďte se,“ ukáže ona na křeslo, pak se obrátí na komornou a hodně velitelsky dodá, „Nechci být rušena, dokud tě nezavolám!“

Služebná rychle zmizí, mladík zůstane sám s paní domu, která mu pokynem ruky nabídne znovu místo u prostřeného stolku. Sama se usadí, když příliš neskrývá svůj rozhalený živůtek.

„Nabídněte si, drahý hrabě, doporučuji ochutnat tyto palačinky. Můžete se je potřít zavařenou, stejně tak jako touto masovou směsí, podle chuti, drahý hrabě,“ říká ona a jemu se zdá, že jí přitom pošukává v koutcích úst.

On si uvědomí nerovnost jejich postavení, ona zvyklá na nejvyšší společnost, on spíše zvyklý na suterén společenského žebříčku. Zdá se mu, že si je ona této výhody vědoma a má vše pevně ve své moci. Připadá si najednou jak loutka v jejích rukách, loutka, která nemá a nebude mít žádný vliv na to, co by snad mohlo přijít. Posadí se, vezme si nabízenou palačinku, nanese na ni lahodně vonící masovou pomazánku a zakousne se. Mezitím jim ona sama rozlije červené víno a vyzve ho pohybem ruky k přípitku. Beze slov, vše řídí jen svým velitelským pohledem.

„Podle bratra jste vyrazil na nějaké cesty,“ zahájí ona rozhovor.

„Máte pravdu. Doprovázel jsem jednoho diplomata, vcelku nezáživná cesta, ale zdlouhavá a únavná.“

„Slyšela jsem. Už dlouho jste nebyl ani u nás ani u mého bratra. Až jsem se začala obávat, zda se nám nevyhýbáte.“

„V žádném případě. Jsem však voják a tak jen plním rozkazy.“

„Ano, vojna. Ta odvedla z Paříže většinu zábavných společníků, včetně mého bratra i manžela. Zůstala jsem tady opuštěná.“

„Vy a opuštěná? Tomu se mi nechce věřit.“

„Bohužel, milý hrabě. Dlouhé večery a noci, kdy musí žena sama uléhat a pouze snít o mnoha krásných věcech,“ řekne ona a jemu málem zaskočí.

„Služba zemi ...,“ zakoktá.

„Služba zemi je pro muže. Ti se vydávají na válečné výpravy, nebo jako vy, na různé cesty. Znám vás, během nich si jistě najdete mnoho příležitostí, jak si povyrazit. Po nás se ale chce, abychom počestně čekaly na vaše návraty.“

„Vaše představy jsou velmi romantické, ale například já teď ...,“ zarazí se, protože si uvědomí, že není vhodné mluvit o věcech, na které ho dlouhý půst bez ženy nutí myslet.

„Pokračujte, milý pane hrabě, začal jste tak zajímavě.“

„Chtěl jsem jen říci ... když jsme cestovali, nebyl vůbec čas, abychom se věnovali radovánkám, o kterých jste se zmínila,“ řekne on a sklopí zrak. Raději si rychle začne mazat další palačinku, aby se nějak zaměstnal, ačkoli jídlo je tím posledním, po čem teď touží.

„Opravdu? Chudáčku, tak to vás lituji. Takovou dobu bez ženské něhy, to musí být náročné,“ říká ona a on se nemůže zbavit pocitu, že se mu vysmívá.

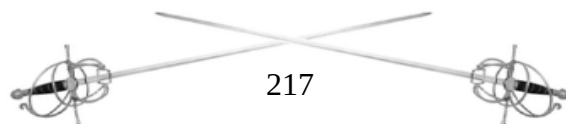
„Jako voják se musím vyrovnat se všemi překážkami,“ vypadne z něho a sám si uvědomí vzápětí, o jaký jde blábol. Nic lepšího ho ale nenapadlo.

„Drahý hrabě, pokud jsem správně pochopila, zdržíte se nějakou dobu v Paříži,“ změní ona náhle téma.

„Spíše nevím, jak dlouho se zdržím. Musím počkat na další rozkazy. Je však docela možné, že budu muset brzo zase vyrazit, asi stejným směrem, kterým se ubírá váš bratr a manžel.“

„Ach tak. Ale pár dní tady asi v Paříži zůstanete, ne?“

„Možná ano. Možná ne. Bohužel doba pobytu v Paříži vůbec nezávisí na mně, ale na rozkazech, které obdržím. Přijeli jsme včera večer, mohu ale zítra ráno znovu odjet. Stejně tak mohu zůstat v Paříži i několik dní. Nemám tušení, která možnost nastane,“ odpovídá on po pravdě, aniž by odhalil důvody.

„Kdyby nastala lepší alternativa, pokud zde zůstanete pár dnů, mohli bychom si je navzájem trochu zpříjemnit, co říkáte? Oba jsme tu tak opuštění ... Nebo vy snad máte ve svém domě nějakou dámu, která na vás čeká a která vám včera večer vroucně nabídla svou náruč?“

„Ne, nemám,“ řekne on až příliš chvatně, což jí neunikne a znovu vyvolá lehké zaškubnutí v koutcích jejích úst. Zvedne své vyzývavé oči a pohledne zpříma na mladíka.

„Pane hrabě, jsme dospělí lidé, buďme tedy k sobě upřímní,“ protáhne se, čímž ještě více odhalí detaily ze svých lepých tvarů, látka jí sklouzne i ze stehna. Pane bože, ona má snad opravdu na sobě noční košili, napadne jeho.

„Drahá markýzo, nikdy bych si nedovolil být k vám neupřímný.“

„Když jste k nám párkrát přišel, mimochodem byla bych radši, kdybyste zavítal častěji, zdálo se mi, že váš pohled nebyl zase tak prostý různých postranních myšlenek.“

„Prosím?“ cítí on, jak se mu krev valí do tváří.

„Ale milý hrabě,“ rozesměje se ona, „Mám již tolik zkušeností, než abych si nevšimla, zda mladý muž jako vy ke mně zhlíží jako k manželce cizího muže, tedy odtazitě, nebo jako k ženě. Váš pohled vás usvědčoval, že byste rád získal mnohem více, než vám vdaná žena může oficiálně nabídnout.“

„Opravdu jsem se tak tvářil? Pak se hluboce omlouvám.“

„Proč? Nás ženy těší, když jsme obdivovány, když po nás muži touží.“

On neodpoví.

„Jsou okolnosti, kdy není možné některé touhy naplnit. Někdy však jsou okolnosti příznivé a dají možnost zajít dál, než by bylo v normálních poměrech možné.“

„Nerozumím.“

„Ale rozumíte dobře, drahý hrabě. Tak už se taky trochu projeďte! Přeci nejste kus ledu, přeci nechcete, abych vás tady tak okatě sváděla. Musela bych se urazit, že pro vás nejsem dost žádoucí.“

„Ale, madam, já nevím, co je vhodné ... váš manžel a váš bratr ...“

„Oba jsou velmi daleko a ještě hodně dlouho budou. Teď jsme tady jen my dva. Je tedy na nás, jestli se setkáme jen jako přátelé, nebo zda využijeme daných okolností a dovolíme našemu přátelství zajít dál,“ nemůže se už vyjádřit ona otevřeněji, pokud se nechce na rovinu zeptat, zda se s ní chce milovat.

„Přiznávám se, jsem vaší otevřeností zaskočen,“ vypraví on ze sebe, v ruce drží nedojedenou palačinku, z níž mu masová směs padá na zdobený porcelánový talířek.

„To jste voják? Já myslela, že vojáci jdou přímo na věc,“ zasměje se ona, pak však dodá daleko něžněji, „Zapomeňte na vše ostatní a řekněte, co byste si přál, kdyby vše záleželo jen a jen na vás.“

Podívá se jí do očí, tentokrát zrak nesklopí. Konec konců, vždyť nic špatného nedělá, je tady brutálně sváděn, bez skrupulí je mu nabízeno to, po čem už dávno touží.

„Kdyby nebyly žádný jiné okolnosti a žádný společenský překážky, toužil bych vás sevřít v náručí, toužil bych vás líbat a toužil bych s vámi spočinout na lůžku. Bohužel ...“

„Není žádné bohužel, drahý Armande,“ usměje se ona, „Jde jen a jen o naše rozhodnutí. Mám ráda svého manžela, otce mého syna, ale jsem taky žena, která potřebuje víc, než je jí on schopen nabídnout. Nemusíte mít žádné obavy, nikdo se nikdy nedozví, že vaše návštěva nebyla jen společenským tlacháním.“

„Ale ten dům, přišel jsem veřejně ...“

„Co je tady komu do toho. Ten dům patří mojí dobré přítelkyni, zdejší služebnictvo je mi věrné, však mu také dost platím. Nikdy mě nezradí. Jestli je jen tohle překážkou, abyste se projevil jako muž, tak jsou vaše obavy bezpředmětné,“ vysvětlí ona bez uzardění a jeho napadne, že zdejší prostředí pravděpodobně využila za stejným účelem již dříve. Možná dokonce je zmiňovaná přítelkyně jen nastrčená společnice, která zakrývá její zálety. Což mu je však v tuto chvíli zcela jedno.

„Váš bratr je mým nejlepším přítelem.“

„Tak se mi zdá, že si stále hledáte důvody, proč zůstat jen u společenské konverzace. Drahý Armande, zašla jsem mnohem dál, než je mým zvykem. Jste pohledný a urostlý mladík, který mě

přitahuje. Nabídla jsem vám vše, co vám může žena nabídnout. Přemlouvat vás ale nebudu. Až tak daleko klesnout nemíním,“ řekne teď ona mnohem vážnějším hlasem.

On se hrozně zalekne, že ji urazil. Odhodí nakousnutou palačinku na talířek, prudce vstane, přistoupí k ní, uchopí ji za ruku, kterou několikrát políbí.

„Máte naprostou pravdu. Vždycky, když jsem vás viděl, tak jsem po vás toužil. Vždycky jsem ale věděl, že je moje přání nemožný naplnit. Proto jsem tak zaskočenej, že by se moje tak krásný sny mohly stát skutečností. Chtěl jsem být vaším milencem od prvního našeho setkání, ale bylo mi jasné, že to není možné. Jsem hrozně šťastnej, že jsem tu teď s vámi, že se vás mohu dotýkat ...“

Ona se na něho usměje, neřekne ani slovo, povstane. On náhle zjistí, že už nedrží za ruku on ji, ale ona jeho a je veden k druhým dveřím, než kterými vstoupil. Ano, byl přijat v předpokojí ložnice, byl přijat dámou v negligé. Dámou, která právě dosáhla přesně toho, co bylo jejím plánem od začátku.

Je mu už jedno, že byl právě uloven jak mladý zajíček. Je mu jedno, že si ho ona vede jako kořist do své ložnice, aby uspokojila svoje tělesné potřeby. Přijímá její hru, ve které je loutkou vedenou neomylně do její postele a do jejího klína.

Ještě nikdy v životě necítí při milování to, co s touto ženou. Nechá propuknout svoji vášně naplno, neohlížeje se na možné důsledky. Teď je jen a jen ona a její nádherné tělo.

Následuje krásné opakování. Nejen toho dne, ale i ve dnech následných. Jedná se o bouřlivý výtrysk vášně u obou. Mladík se modlí, aby ho nenavštívil pan Louvent s neblahou zprávou. Každý večer, když se tak nestane, se těší na druhý den, kdy půjde za svojí novou milenkou. Přichází za ní vchodem pro služebnictvo a cesta do její ložnice je vždy dobře umetená, nepotkává ani živáčka. Tráví při divokých milostných hrátkách celé odpoledne, čas mezi obědem a večerí. Zpátky do svého domu se vrací unavený a šťastný. Ale taky plný nejistoty, zda tento nádherný čas nebude přerušen novým úkolem, kterého se bude muset zhostit.

I dnes se přisouřá domů vysátý do morku kostí. Tissot mu přinese bohatou večerí a on se do ní s chutí pustí. Poté se natáhne na postel ve své ložnici a oči se mu začínají zavírat. Přitom se mu před očima mihají výjevy z dnešního odpoledne, vidí její nádherné tělo v mnoha polohách připravené ho přijmout.

Tyto krásné představy brutálně přeruší příchod Maurice. Ohlásí mu návštěvu a Armandovi přeběhne mráz po zádech. Podvědomě tuší, že se krásná idylka chýlí ke konci, byť ještě ani neví, co mu přichází přináší za zprávy.

Louvent ho již čeká v salóнку, je notně zachmuřený, zdá se, že tentokrát mu dělá problém zachovat ledovou masku. Přijme nabídnutý pohár, ale jen lehce si usrkne.

„Máte asi nějaké nové zprávy,“ konstatuje suše Armand.

„Ano, pane hrabě. Bohužel mám. Podle jistých indicií již došlo k předání těch listin,“ přikývne agent.

„Opravdu? Kdo je jejich příjemcem?“

„Je tady bezpečno?“ rozhlédne se nervózně kolem sebe Daudet.

„Samozřejmě. Jsme tady sami a ani v okolních místnostech nikdo není.“

„Sdělím vám velmi diskrétní informaci. Mám velmi vážné důvody se domnívat, že inkriminované dokumenty jsou v tuto chvíli u královny.“

Panu de Godille poklesne brada.

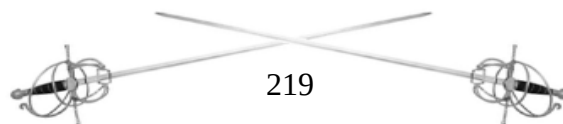
„Nebudu vám vysvětlovat, pane hrabě, jak jsme se toto dozvěděli. Ale jsem si tím přímo jist. Máme mnoho různých zdrojů. Uvědomujete si jistě, co moje zpráva znamená.“

„Ano, uvědomuji,“ zachmuří se Armand.

„Vzhledem k závažnosti tohoto zjištění, je nutné ho okamžitě sdělit Jeho Eminenci. Budete tak laskavý a ujmete se tohoto úkolu, pane hrabě? My zatím budeme sledovat další počínání Jejeho Veličenstva.“

„Vy sledujete i královnu?“

„My dohlížíme na všechny,“ řekne povýšeně Daudet.

„Vyrazím hned zítra ráno i se svými muži. Můžete mi sdělit, kde se nyní nachází kardinál?“

„V tuto chvíli nevím, ale už jsem učinil kroky, abych vás mohl nasměrovat na správné místo. Pak se budete muset doptat. Jelikož putuje na nosítkách a po vodě, postupuje pomalu a určitě jeho přítomnost nezůstane utajena. Proto by pro vás neměl být problém ho najít a tento vzkaz mu vyřídít.“

„Je ale nutný, aby tohle tajemství zůstalo naprosto utajené,“ vzpomene si mladík na svůj poslední rozhovor s kardinálem.

„Chtěl jsem vám říci to samé, pane hrabě. Buďte ujištěn, vše zde bude naprosto pod kontrolou mou a mých lidí. Pane hrabě, zde na lístku je adresa domu. Kdybyste se vrátil od pana kardinála a chtěl se mnou mluvit, nechte doručit vzkaz na tuto adresu a já vás neprodleně vyhledám. Zítra ráno vám můj člověk přinese lístek, kde bude poslední známý pobyt Jeho Eminence. Další už bude jen a jen na vás.“

Ohromné zklamání zachvátí pana de Godille, když agent odejde. Končí jeho radovánky s markýzou a čeká ho další cestování. Jenže v tomto případě jde o hodně. Skutečnost, že má dokumenty u sebe královna, ho velmi zarmoutí. Je opravdu nakonec do spiknutí zapojena? Ale vždyť přeci sama kardinála varovala! Nebo byly jeho úvahy liché a kardinálovi lidé se o smlouvě dozvěděli jinak? Má z toho v hlavě zmatek, neumí si dát všechny informace do souvislostí. Zná teď další státní tajemství, připadá si znovu nesmírně důležitý. Netuší však zcela, jak nebezpečné je toto vědět.

Po pravdě ho ale trápí v tuto chvíli daleko více jiná záležitost. Jak má sdělit markýze, že už se s ní neuvidí? Podívá se na hodiny, bylo už osm večer. Musí rychle napsat vzkaz a nechat ho doručit do domu své milenky. Může se na Maurice spolehnout? Snad ano, je mu věrný. Zajde chvatně do pokoje, kde má psací náčiní a načmárá několik řádek. Pětkrát vzkaz zmačká a později spálí, než je hotový ten, který se mu zdál hoden předání.

„Bohužel musím zítra ráno odjet. Nevím jak na dlouho. Nevím kdy se vrátím. A.G.“

Na to, že mu sestavení vzkazu zabralo více než dvacet minut a byl mnohokrát přepsán, je vskutku velmi stručný a věcný. Bojí se však, že by mohl padnout do rukou někomu jinému a pak je důležité, aby nemohl být příčinou nějakých nepříjemností. Co je špatného na tom, že oznamuje svůj odjezd?

Zavolá si Tissota a nařídí mu, že musí ihned odnést tento lístek na sdělenou adresu. Na odpověď čekat nebude, okamžitě se vrátí domů a přijde za ním. Když sluha odejde, začal Armand nervózně přecházet po místnosti. Tahle chvíle musela přijít, šlo jen o otázku času, ale teď je jí zaskočen. Těch několik nádherných odpolední už nikdy nevymaže ze své paměti. Nikdy.

Když mu Maurice ohlásí splnění jeho rozkaz, přikáže mu, aby se posadil. Sám přechází po místnosti jak lev v kleci, snaží se utřídit si myšlenky.

„Děje se něco, Excellence?“ zeptá se ustaraný sluha.

„Ano. Zítra ráno vyrážíme na cestu.“

„Vyrážíme? Berete mě s sebou?“

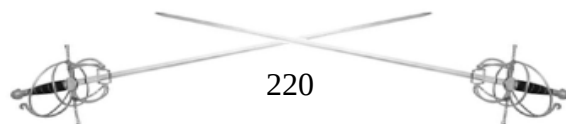
„Ano. Asi se hned tak nevrátíme. Vincent je v trapu, pojedou se mnou sice moji gardisti, ale budu potřebovat osobního sluhu, který se mi bude starat o moje věci. Kdy mohou přijít tvoji příbuzní, aby nám zabezpečili dům?“

„V tom není problém,“ je na rozpacích Tissot, cesta ho láká, ale pobyt v domě bez pána má taky hodně do sebe, „Pro tento případ jsem s nimi domluven. Naše rodina je značně rozvětvená a máme i mnoho dalších přátel.“

„Dobře. Cos vymyslel?“

„Po dobu naší nepřítomnosti se sem nastěhuje moje teta se svým manželem. Kromě toho tady budou i dva jejich synové, moji bratrance. Ti zabezpečí dům, aby snad někoho nenapadlo, aby ho v naší přítomnosti vybílil.“

„To se opravdu nesmí stát,“ zbledne Armand při vzpomínce na tajnou skrýš ve své ložnici, kde má uložené zbytky svých peněz.

„Nemusíte se bát, Excellence. Tahle rodina se o dům postará vzorně. Já za ně ručím. Navíc, už to tady znají.“

„Opravdu? Jak to?“

„Když dříve pan baron de Taille s mým bratrancem Augustem jeli na delší čas pryč, tak se právě oni starali o dům. A vždy ho ohlíželi. Já jim taky někdy pomáhal.“

„Spoléhám na tvůj úsudek,“ uklidní se trochu pan de Godille.

„Co mám připravit na cestu, pane hrabě?“

„Sbal moje a svoje věci, ale jen to nejnutnější. Pojedeme na koních, takže není možnost nic moc tahat. Vezmu nějaké peníze a co bude potřeba, tak dokoupíme později. Vyber mi nějaké ne příliš nápadný šaty, ale vhodný na cestu na koni. Připrav mi taky moje jezdecké pistole do brašen u koně, sám si je vezmi taky.“

„Excellence, já a zbraně ...“, tváří se sluha rozpačitě, když uvidí ošklivý pohled svého pána, pro jistotu s kyselým obličejem dodá, „Na cestu se těším, Excellence.“

„Moc se neraduj, opravdu se hned tak nevrátíme. Jedeme za panem kardinálem, čeká nás možná i účast ve válce.“

„Já se nebojím, Excellence. Sice zbraně moc nemusím, ale jsem už pořádný muž a to po všech stránkách,“ zdůrazní Tissot, výraz zdůrazňující opak jeho slov mu však ve tváři zůstává.

„Tak posлуchej, ty muži. Zajdi za mými gardisty, co tak usilovně lenošej v místnostech pana barona de Tailleho. Řekni jim, aby se připravili zítra ráno na cestu.“

„Máte ještě nějaký další rozkaz, Excellence?“

„Ne, žádné další nemám. Jdu si lehnout, jsem unavenej. Ráno mě vzbud' po šestý hodině, něco málo posnídáme a hned vyrážíme. Rozuměls?“

„Ano, pane hrabě.“

Armandovi však není dopřáno, aby odpočíval nerušeně až do rána. Asi kolem jedenácté hodiny večerní ho probudí jeho sluha. Hrabě je postižen jen lehkým spánkem, vlastně spíše klímal. Pln dojmů se mu nepodařilo skutečně usnout. I tak se rozmrzele na sluhu podívá.

„Omluvám se, Excellence, že vás budím, ale dostal jste vzkaz. Podle vůně je od ženy.“

Pan de Godille vyskočí tak, jak je svlečený a rychle převezme lístek. Pohybem ruky odešle Tissota pryč, oblékne si plášť a přiblíží se ke svícnu. Pak rozrušen rozbálí lístek, který nemůže být od nikoho jiného, než od jeho nádherné Andrey de Cavarlene.

„Drahý Armande,

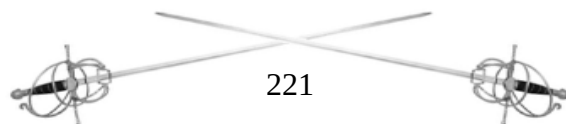
s velikým smutkem jsem si přečetla tvůj vzkaz, že odjíždíš. Věděla jsem, že se to může každým dnem stát, ale jen obtížně se s tím smíruji. Těch několik setkání s tebou pro mě bylo nezapomenutelných. Vím, jsem vdaná žena, ale náš vztah nepovažuji jen za obyčejný flirt dvou náhle osamělých lidí. Dvou osamělých duší, které se náhodou potkaly. Pevně věřím, že bude možné v našem vztahu pokračovat i po tvém návratu.

Nevím, kam se nyní chystáš, prosím, buď velmi opatrný. Jsem si jista tvou statečností, ale pokud půjdeš do bitvy, dávej na sebe pozor a nesnaž se ukazovat všem svoji odvahu. Máš velkou budoucnost.

V žádném případě nelituji ničeho, co se mezi námi v minulých dnech stalo. Naopak, jsem hrozně ráda, že jsem tě hned při našem prvním setkání svedla a tím ti pomohla překonat tvůj zbytečný ostych. A také tvoje určité zábrany, které pramení z tvé úcty vůči mému bratrovi a manželovi.

Nemusíš si nic vyčítat, byla to síla osudu, která nás dala dohromady. Bylo to také moje vroucné přání. Pokud bys znovu zavítal do Paříže dříve než se vrátí můj muž, dej mi okamžitě vědět a budu tě čekat s otevřenou náručí i svým klínem. Pokud se vrátíš až později, určitě nalezneme způsob, jak se i potom scházet.

Původně jsem brala setkání s tebou jen jako další z mnoha dobrodružství, ale asi jsem lhala sama sobě. Armande, miluji tě a budu se vždy těšit na tebe i tvé tělo. Vím, nebude v budoucnu lehké se scházet, ale náš vztah nesmí skončit tvým odjezdem.

Neočekávám od tebe odpověď, nejkrásnější odpovědí pro mě bude, pokud za mnou opět přijdeš a znovu mi sevřeš ve svých silných pažích. Chvilu s tebou byly nejlepší, které jsem jako žena ve svém životě zažila.

Rozhodně si tento dopis nenechávej jako památku na mě a okamžitě ho po přečtení znič.

Líbám tě po celém tvém těle a toužím laskat jeho každíčkou částíčku.

Tvá milující Andrea“

Pan de Godille přečte lístek podruhé, potřetí, poté ho přitiskne na obličej, aby nasál její vůni. Jak je ten život nespravedlivý. Teď, když se mu splnil jeho sen, když poznal ženu, ke které něco skutečně cítí, kterou nebere jen jako objekt k ukojení svých pudů, musí ji opustit. A možná navždy, až se vrátí, pokud se vrátí, tak bude v její blízkosti její manžel.

Znovu se začte. Ano, dobře ho prokoukla. Nutkání schovat si její dopis pocítil, když se opájel jeho vůní. Musí však mít rozum. Tohle tajemství je pro jeho život stejně nebezpečné, jako pro kardinála to druhé, které nosí také ve své hlavě. S těžkým srdcem hodí list do ohně krbu a sleduje, jak se proměňuje v popel. Tak jako se proměňuje jeho tak krátké štěstí. Té noci má velmi lehké spaní.

POSEL ŠPATNÝCH ZPRÁV

Trvá několik dní, než ve společnosti svých gardistů a svého sluhy Tissota, dorazí se setměním hrabě de Godille do městečka, kde se ubytoval kardinál Richelieu. O jeho bezpečnost je opravdu postaráno velmi dobře. Nebylo by lehké pro žádné najaté vrahy dostat se do jeho blízkosti. Místo jeho odpočinku obklopuje stráž, v blízkosti prvního ministra se zdržují ti nejzkušenější. I jeho velký favorit, nyní již také kardinál laik Giuilo Mazarini, ve Francii s upraveným jménem Jules Mazarin.

Hrabě ponechá své muže, aby se hlásili u proviantu a posilnili se. Nebylo tak snadné dosáhnout kardinála, dali si řádně do těla, hrabě nešetřil sebe ani je. Byť Richelieu opravdu postupuje pomalu, připoután chorobou na velkých a těžkých nosítkách, které musí zvedat dvanáct urostlých chasníků. Využívá nyní toku Rhone, zatímco jeho garda po březích stráží jeho bezpečnost.

Po příjezdu do ležení se pan de Godille dostane přes několik hlídek až do blízkosti domu, kde se rozhodl složit hlavu Richelieu. Zarazí ho, že dveře jsou vybourány, ale záhy pochopí proč. Velká nosítka nebylo jinak možné dostat dovnitř.

Službu v blízkosti prvního ministra drží toho večera poručík de Seinges, se svým kamarádem se Armand vřele přivítá. Francois chápe, jak mladík stoupá ve své kariéře strmě nahoru, ale na rozdíl od pana de Concestion mu nezávidí. Není se co divit, jeho mladý kolega je z výborné krve, bystrý, chytrý, obratný. Přeje mu jeho úspěch, byť se také podivuje, jak rychle dokázal hrabě získat přízeň jejich chleboďárce a vysloužit si čest být pověřován tajnými úkoly.

Proto se ani nediví, když ho spatří. Ostatně kolem kardinála je stále živo, přicházejí a odcházejí mnozí poslové, vyslanci, úředníci, přeci i ze svých těžkých nosítek řídí jednu z nejmocnějších zemí Evropy.

„Musím se co nejdříve dostat k Jeho Eminenci. Mám pro něj velmi důležité zprávy,“ oznámí Armand svému kamarádovi.

„Pokusím se vám přijetí zařídit, pane hrabě. Ale zatím musíte počkat. Dorazil jste až teď?“

„Ano. Jsem rád, že jsme vás zastihli už na večer. Představa, že zase budeme nocovat v nějaké díře a zítra znovu zahájíme stíhací jízdu, se mi vůbec nelíbila. Naštěstí jsme vás stihli dohnat, než padla noc.“

„Tady je to taky díra,“ usměje se pan de Seinges a ukáže kolem. Kardinál je ubytován v jakémsi statku s ohrazením a velkým nádvořím, kolem všude jeho garda, hořící ohně, zmatek, ale poměrně ticho. Vojáci respektují klid svého pána, proto desítky osob v jeho blízkosti, ve dvoře statku i v jeho okolí vykonávají svoji činnost ohleduplně. Mnozí se také snaží najít nějaké místo, kde by mohli složit svoji

hlavu a najíst se. Není jednoduché takové přání uvést ve skutek, městečko rozhodně nemůže nabídnout ani základní ubytování všem lidem doprovodu.

Nejbližší spolupracovníci Jeho Eminence, tajemníci, lékaři, komorníci, ti všichni mají svá privilegia. Ostatní doprovod paběrkuje, byť i zde panuje jistá hierarchie. Velitelé jednotek mají výhody, stejně tak jako ti déle sloužící před těmi mladšími. Ale již jsou na cestě delší dobu a vše má stanovený řád, který každý respektuje, pročež rozhodnutí ubytovatelů všichni respektují a nedochází k žádným hádkám či nedorozuměním.

„Zkuste zjistit, kdy bych mohl být přijat, prosím,“ naléhá na přítele pan de Godille.

„Jistě, počkejte zde, pokusím se vás co nejdříve propašovat do programu Jeho Eminence,“ usměje se Francois a odejde.

Hrabě přechází před rozbořeným vchodem a snaží se nasát atmosféru ležení. Byť je nepřítel hodně daleko, přeci jen ten shon a velké množství uniforem na něho udělá dojem. Prostředí působí tajemně, ale na druhou stranu i povznášejícím způsobem, mladík těžko dokáže popsat své smíšené pocity při pohledu na desítky účelně pobíhajících mužů.

„Nyní má Jeho Eminence poradu s panem Mazarinem, jakmile skončí, tak vás tajemník ohlásí. Nechcete něco pojíst?“ zeptá se pan de Seinges po svém návratu.

„Dobrý nápad, ale nevím, kam se obrátit, panuje tu trochu zmatek.“

„Já se o vás postarám. Řeknu někomu z mých lidí, ať vám něco obstará. Vydržte chvíli.“

Pan de Godille dostane záhy kus masa a nějaké pečivo, rovněž i pohár vína. Je za ten kus žvance vděčný, skutečně mu vyhládlo a předchozí strava za moc nestála. Čas ubíhá pomalu a mladík stále čeká, až bude vpuštěn k prvnímu ministrovi. Trvá více než hodinu, než může vstoupit vybouranými dveřmi.

Hrabě překročí práh, vybourané zdivo je uklizeno, kardinál se nachází ve vyklizené větší světnici. Jeho lůžko zabírá většinu prostoru. Otvor je zakryt provizorním závěsem, aby jednak nebylo dovnitř vidět a také aby se uvnitř udrželo teplo, získávané z mohutně roztopeného krbu v rohu světnice.

I když v místnosti nemůže být kardinál dlouho, již stačil vzduch zamořit puchem, jako vždy hojně maskovaným voňavkami. Sám Richelieu spočívá v poduškách prostorného lůžka, jeho rysy jsou velmi ztrhané, ale jako vždy jeho zrak vykazuje jiskru. Za lůžkem, osvětlován pouze dopady světla, stojí jeho důvěrník kardinál Mazarin. Tak, aby nerušil při rozhovoru, ale aby mu neuniklo ani slovíčko.

„Pojďte blíž, pane hrabě,“ pokyne mladíkovi kardinál lehce se třesoucí rukou. Je zmožen jak únavou z cestování, tak nutností přemáhat bolesti a strasti spojené s jeho zdravím.

„Vaše Eminence,“ přiblíží se k lůžku Armand a hluboce se ukloní.

„Prosím, mluvte, jistě mi přinášíte důležité zprávy.“

„Ano, Vaše Eminence. Mohu zde otevřeně mluvit, Vaše Eminence?“ rozhlédne se Armand kolem.

„Ano, naše soukromí je zajistěno.“

„Vaše Eminence, sledovali jsme markýze de Fontrailles až do Madridu a poté i nazpět do Paříže. Podrobnostmi Vaší Eminenci zatěžovat nebudu. Jeho cesta asi byla z jeho pohledu úspěšná a pravděpodobně se vrátil i s dokumenty, které by jistě zajímaly Vaší Eminenci. Nezasahovali jsme a byl sledován i nadále.“

„Učinili jste dobře. Má ty listiny stále u sebe či je někomu předal?“

„Vaši tajní agenti, se kterými jsem spolupracoval, jsou přesvědčeni, že je již předal.“

„Ano? A kde se mají nacházet?“

„Vaše Eminence,“ rozhlédne se pan de Godille znovu kolem.

„Mluvte, pane hrabě. Nikdo nás nemůže slyšet.“

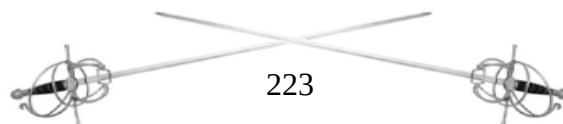
„Vaše Eminence, podle špehů Vaší Eminence se nacházejí u Jejího Veličenstva královny.“

„Opravdu? Jste si tím jistý?“ zeptá se Richelieu, aniž by projevil náznak vzrušení.

„Agenti Vaší Eminence, na které je dle mého spolehnutí, jsou o tom přesvědčeni.“

„Odvedli jste dobrou práci, pane hrabě,“ řekne svým bezbarvým hlasem první ministr, „Nyní asi bude řada na diplomacii, abychom listiny získali.“

„Děkuji za příznivá slova, Vaše Eminence. Jaké jsou další rozkazy Vaší Eminence?“

„Zůstanete s námi, budete se pohybovat mezi mými úředníky. Pokud bude třeba, tak opět využijí vaše služby, pane hrabě. Jste jako jeden z mála zasvěcen do tohoto závažného tajemství. Nemusím vám jistě zdůrazňovat, pane hrabě, že také tajemstvím musí zůstat.“

„Jsem velmi potěšen důvěrou Vaší Eminence,“ ukloní se Armand.

„Však jste si ji také již několikrát zasloužil,“ odvětlí tichým hlasem Richelieu, „Sice jste hodně cestoval, pane hrabě, ale jste mladý a silný a já hodlám vašich služeb využívat i nadále. Je třeba být neustále ve spojení jak s králem, tak s mnoha úředníky v Paříži respektive v Saint-Germain-en-Laye, kde nyní přebývá královna. Nyní si ale odpočínáte, pokud byste měl problém zajistit si pro sebe důstojné ubytování, klidně se ho dovolávejte mým jménem.“

„Znovu velmi děkuji, Vaše Eminence.“

„Pane hrabě, nyní vás již propustím, jsem velmi unaven,“ praví kardinál a o jeho slovech lze stěží pochybovat, „Určitě si však naleznu zítra během dne příležitost, abychom si znovu promluvili. Jsem s vámi velmi spokojen,“ dodá a mladík se dme pýchou. S hlubokou úklonou opustí prostor, vyhrazený na tento večer a noc výhradně prvnímu ministrovi.

Pan de Godille zajde zkontrolovat, zda je postaráno o jeho muže a sluhu. Může být spokojený, dostali najíst a napít, horší to již je s jejich ubytováním. Proč ale pro sebe nevyužít výhody, když on může spát o něco důstojněji. Ovšem vše už je obsazeno, jistě k malé radosti majitelů zdejších nemovitostí. Ačkoli Richelieu neváhá královsky zaplatit za poskytnuté služby, včetně nákladů na objekty, které poničí při vytváření dostatečného otvoru pro jeho nosítka.

„Nebojte se, postarám se o vás, když tak smrskneme nějaké ty tajemníky a komorníky, určitě vám v nějakém domku opatříme místnost,“ tvrdí pan de Seinges, když ho požádá Armand o pomoc.

„Velice děkuji.“

„Není zač, pane hrabě. Nepochybně jste hnal koně celý den. Odpočinek si zasloužíte. Budete v té místnosti spát sám nebo máte nějaké služebnictvo?“

„Rád bych, aby se mnou byl můj osobní sluha Maurice.“

„Nechám tedy zajistit lůžko pro vás a nějakou přistýlku pro vašeho sluhu. Zatím na mě počkejte, vydám potřebné rozkazy a pak se k vám vrátím. Můžeme si popovídat, alespoň mi čas ve službě bude lépe utíkat. Jakmile pro vás něco najdou, hned vás propustím ze svých spárů,“ zasměje se Francois.

Pan de Godille nejdříve čeká velmi krátce, než se jeho přítel vrátí, pak naopak velmi dlouho, než mu najdou místnost na přespání. Určitě se její získání neobešlo bez komplikací, protože se museli učinit přesuny již zabydlených nocležníků. Nicméně díky tomu on spí v normální posteli v pokojíku malého domku, Maurice na zemi na slamníku hned vedle jeho lůžka. V místnosti jsou sami. Vysílený hrabě usne velmi rychle.

Druhý den ráno se ležení zvedá k překvapení Armanda jen velmi pomalu. Při takovém tempu není divu, že cesta trvá tak dlouho. Z rozhovoru s panem de Seinges se hrabě dozví o postupu Jeho Veličenstva, který probíhá daleko rychleji. Byť i tam se netrhají žádné rekordy v překonávání vzdáleností za den. Celý ten obrovský kolos, který doprovází královské vojsko, chce prostě svůj čas.

Armand se prochází ležením, vyspalý, odpočatý, jen rozlámané tělo a bolest v některých jeho partiích mu připomínají rychlý přesun z Paříže v minulých dnech. Krátce po svém probuzení potká pana de Concestion, zachmuřeného, ale plného života. Důstojník královny gardy, který nyní po smrti kapitána pana de Cavoy velí přesunu, si mladíka vezme stranou, dál od ležení, aby mohli mluvit bez obav, že něco z jejich rozhovoru dolehne k nepovolaným uším.

„Svůj úkol splnil jste splnil, jak jsem slyšel, pane hrabě,“ řekl mu Joseph suše.

„Zdá se, pane,“ odvětlí pan de Godille chladně, podle svého mínění by si zasloužil více než těch pár slov.

„Nastaly nějaké komplikace během vaší cesty?“

„Podle všeho ne. Ačkoli jsem nějaký čas musel dělat hluchoněmého,“ usměje se Armand.

„Jak? Nerozumím.“

„Vydával jsem se za hluchoněmého sluhu a cestoval po Španělsku. Bylo to sice zábavný, ale náročný, abych se neprozradil. Všechno však dopadlo nad očekávání dobře,“ usměje se pan de Godille při vzpomínce na obchod s panem Silvelou, o tom však Josephovi vykládat nebude.

„Vy jste překročil hranice? A dělal sluhu? Vy máte opravdu velké štěstí, pane hrabě, když jste z toho zase vyvázl se zdravou kůží. Proč jsem vám vlastně říkal, abyste zbytečně neriskoval.“

„Bylo nutné tak postupovat. Nevěděli jsme, kudy se bude markýz vracet,“ zatváří se mladík dotčeně.

„Pane hrabě,“ usměje se teď pan de Concestion, „nekaboňte se tak. Já nejsem vaším nepřítelem, ty musíte hledat v králově táboře. Jestli vás to uklidní, tak uznávám, zmýlil jsem se ve vás, Jeho Eminence měla jako vždy daleko lepší odhad.“

„Jak mám vašim slovům rozumět, pane?“

„Když jsem dostal za úkol se o vás postarat, vůbec jsem tím nadšen nebyl. Bral jsem svoji službu pro vás jen jako úlitbu za vaše mlčení, však víte proč. Ale až nyní jsem pochopil záměry Jeho Eminence. Ta nechtěla jen úlitbou umlčet nepohodlného svědka. Vycítil ve vás schopného muže a chtěl dalšího služebníka do svých řad.“

„Myslíte?“ podívá se trochu nedůvěřivě pan de Godille, uniká mu přesně smysl Josephovy náhlé družnosti, „Vždyť Jeho Eminence má tolik dobrých a oddaných služebníků, s mnohými z nich jsem v minulých týdnech měl tu čest pracovat.“

„Máte pravdu, pane hrabě, má mnoho dobrých služebníků, ale také obrovské množství nepřátel. Každá ruka, která je věrná a která je schopna udržet meč, je vítána. Jestli je takový člověk schopen i vykonávat zvláštní úkoly, tak dvojnásob. I když jste si důvěru zasloužil, byl jsem z počátku velmi překvapen, jak přátelsky a vlídně vás Richelieu přijal. Tohle vůbec nebývá jeho zvykem. Nemylte se, i když je nemocný, je velmi tvrdý muž, který kráčí dost bezohledně za svým.“

„To si uvědomuji, pane, ale bez toho by asi nemohl být tím, kým je,“ odpoví opatrně Armand, podle všeho ani Joseph neví nic o jeho jiném tajném úkolu, který ho přiměl vystřelit úspěšně na hraběte de Soissons. Což je moc dobře, uvědomí si, čím méně osob o jeho činu ví, tím lépe pro něho do budoucna.

„Pochopitelně. Ovšem velmi strastiplná cesta Jeho Eminence vyžaduje mnohdy úkoly, které nikdy nesmí spatřit světlo světa. Sám o tom vím bohužel své. Ale o tom jsem mluvit nechtěl.“

„Přesto vaše slova zněla velmi zajímavě.“

„Možná znějí zajímavě, ale taková tajemství zůstanou navždy jen v mé hlavě. Možná postupně pochopíte, že udržet se takovou dobu na vrcholu, vyžaduje v naší době někdy i hodně velmi tvrdých opatření. Buďte rád, že o tom zatím nic nevíte. Máte na mě také špatný vliv, nějak moc jsem se rozpovídal,“ rozesměje se pan de Concestion.

„Chápu, pane, o vašich předchozích úkolech musíte mlčet a nikdy bych si nedovolil vyzvídat. Musím však přiznat, pane, váš výrazný chlad vůči mé osobě v poslední době mě velmi mrzí. Vážím si vás, pane, hodně jste mi pomohl. Mrzí mě, že se na mě zlobíte,“ rozhodne se pan de Godille vyznat ze svých pocitů.

„Možná moje chování tak vypadá, pane hrabě, ale není to tak úplně pravda. Možná vám přeci jen trochu závidím váš rychlý postup, ale především mám hodně starostí. I sám o sebe. Kardinál je velmi nemocný, navíc asi někteří velmožové usilují o jeho už tak chatrný život. Tohle se hodně dotýká i mé osoby.“

„Vaší osoby? Možná jsem teď vaše slova úplně nepochopil.“

„Nechci vás tím zatěžovat. Jsme teď už skutečně na jedné lodi, byl jste také zasvěcen do některých tajemství, poznal jste některé naše tajné spolupracovníky. Snad vám proto mohu své obavy trochu osvětlit. Jde o moji vlastní budoucnost. Nejsem zase tak dobře zajištěn, abych už nemusel nic do konce života dělat. Jsem navíc sám, bez rodiny, bez přátel. To vše je vysoká daň, kterou jsem za svoji službu zaplatil. Mám snad alespoň trochu právo si myslet, že bych si také zasloužil větší ocenění. I materiální, abych byl dostatečně zajištěn, až tady kardinál nebude.“

„Máte obavy o svou budoucnost, až kardinál zemře?“ začíná chápat Armand.

„Ano, tak nějak. Jsem až příliš spjat s kardinálem. A mnoho lidí, vlivných lidí, by si se mnou rádo vyřídilo účty. Nedivte se tedy, že nejsem nijak veselý a vstřícný. Říkám vám tohle ne proto, abych si stěžoval, ale abyste pochopil, že mnohé mé špatné nálady nevyvoláváte vy, ale zcela jiné okolnosti.“

„Děkuji za vaši důvěru, pane, velice si vážím vaší upřímnosti,“ trochu roztaje mladík.

„Nechme toho, pane hrabě. Však vy jednou poznáte, o čem je řeč. Pojdme, vzdálili jsme se příliš daleko, mám mnoho povinností. Musíme se vrátit,“ mávne rukou Joseph. Má pravdu, ležení zůstalo za jejich zády. Obrátí se a nasměrují své kroky k návratu.

„Jak moc je vážné nebezpečí, že by se někdo mohl kardinála pokusit zavraždit?“

„Je daleko vážnější, než si myslíte. Máte povědomí o nejistém postoji královny, víte o blízkém vztahu krále k Vrchnímu podkonímu. Právě postoj krále bude klíčový. Věřím však, že kardinál i tentokrát tuto velmi vážnou situaci zvládne. Už mnohokrát dokázal odvrátit meč, visící mu nad hlavou. A to téměř doslovně.“

„Opravdu hrozí nebezpečí, že by se král mohl postavit na stranu spiklenců?“ vyděsí se nad tou myšlenkou Armand.

„S každou možností musíme počítat, pane hrabě. Král je obklopen mnoha nepřáteli Jeho Eminence, kteří se mu snaží našeptávat jedovaté myšlenky. Za jistých okolností by možná mohli dosáhnout svého. Nebo krále přitlačit ke zdi, víte, jak tohle myslím.“

„Ne zcela.“

„Pokud by hrozilo rozpoutání občanské války, mohl by se král dostat do těžké volby. Je také dost nemocný a rozhodně nebude chtít nechat svého malého syna v situaci, kdy se dvě strany království postaví proti sobě.“

Pan de Godille se podívá do vážné tváře svého společníka na procházce. Vzpomene si na mnohá slova, které slyšel od hraběte de Aboa o mocenských skupinách, které si brousí zuby na regentství, jakmile král zavře oči navždy. Pro ně je asi opravdu mocný kardinál překážkou. Pravděpodobně i proto zasvětili královnu do svých plánů.

„Vše, co jsem vám řekl, musí zůstat jen mezi námi, pane hrabě. Mluvím o tom jen proto, že jste se stal součástí té hrozné hry a měl byste se v ní lépe orientovat.“

„Máte obavy, že kardinál ztrácí vliv u krále?“

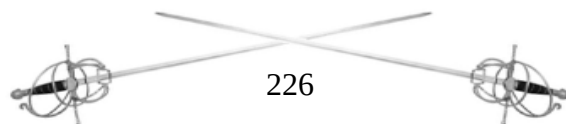
„Ano i ne. Už jsem vám svoje obavy vysvětlil. Nevěřím, že by se král postavil sám od sebe proti svému prvnímu ministrovi. Jenže by k tomu mohl být donucen. Je nutné znemožnit spiklence, donutit krále, aby proti nim musel vystoupit. Tohle bude možné, když se podaří dokázat, že zradili království a spojili se s nepřítelem. Proto jsou ty listiny, jejichž cesty jste sledoval, tak důležité.“

„Tomu rozumím.“

„Už mlčme, pane hrabě, už by nás někdo mohl slyšet. Přeji krásný den, pane hrabě,“ usměje se přátelsky pan de Concession a odkráčí za svými povinnostmi. Musí zajišťovat bezpečnost cesty svého pána, dohlédnout na gardu a přípravy na odjezd.

Mladík zůstane chvíli stát a dívá se za odcházejícím důstojníkem. Starý voják mu tak trochu otevřel svoji duši, ale jeho závěry ohledně spiklenců v Armandovi vyvolávají velké obavy. Také dumá nad tím, proč s ním Joseph takhle mluvil. Jistě k tomu měl jiné důvody, než si jen tak nezávazně poklábosit. Nic rozumného ho však v tuto chvíli nenapadá.

Pan de Godille je překvapen, jak dlouho trvá, než se celý kolos vydá na cestu. Richelieu je se svými nosítky přemístěn na loď a ta se dá do pohybu, doprovázená po břehu starostlivou gardou. Podle mínění Armanda, jen co vyrazili, už zastavují na polední přestávku. A to poměrně dlouhou přestávku. Loď zakotví a všichni se posilňují. Během této pauzy je zavolán ke kardinálovi. Dostane se mu té cti vstoupit na palubu a mluvit s prvním ministrem o samotě, další služebníci a strážé postávají dostatečně daleko, než aby mohli něco z jejich rozhovoru slyšet. Mladík je velmi potěšen, když obdrží zmíněné pozvání a povšimne si i některých závistivých pohledů.

„Pane hrabě,“ začne státník stísněným hlasem, je až příliš patrné, nakolik překonává velkou bolest, „Vracím se k naší včerejší rozmluvě. Počínal jste si dobře a mohu vás ujistit, že vaše služby nezůstanou nepovšimnuty.“

„Děkuji, Vaše Eminence. Jsem nesmírně poctěn, že si v tom shonu našla Vaše Eminence čas pro svého oddaného služebníka.“

„Vím o vaší oddanosti i vašich zásluhách, pane hrabě. Více než všichni zde okolo. Nedávno jste pomohl odvrátit velké nebezpečí hrozící jednotě Francie. Ovšem nyní se rysuje další, neméně závažné. Celá nechutná záležitost kolem pana de Cinq-Mars bohužel vůbec není skončena. Naopak. Musíme všichni pracovat s největším úsilím, abychom odvrátili zrádné záměry spiklenců. Jelikož jste prokázal velmi dobré služby, využiji vašich služeb i nadále.“

„Bude mi ctí sloužit Vaší Eminenci.“

„Však taky dostanete příležitost. Patříte skutečně mezi pár vyvolených, kteří jsou zasvěceni do podrobností chystaného spiknutí. Již jsme o tom mluvili, vše musí zůstat naprosto utajeno. Ale toto vám nemusím opakovat, jste bystrý mladý muž. Především je bezpodmínečně nutné, aby Její Veličenstvo nebylo s tímto spiknutím nijak spojováno. Jde o hanebný záměr zrádců Její Veličenstvo do spiknutí zatáhnout. Rozumíte, pane hrabě?“

„Ano, Vaše Eminence. Její Veličenstvo již prokázalo, že se nemíní se spiklenci zaplést. Mohu mít však jednu otázku, pokud se nebude zdát takové přání Vaší Eminenci příliš smělé?“

„Není zvykem mi klást otázky, pane hrabě, ve vašem případě učiním výjimku. I z důvodů nutnosti vašeho správného pochopení celé situace.“

„Vaše Eminence, proč nepožádáte Její Veličenstvo královnu, aby vám zaslala listiny, usvědčující spiklence ze zrady? Nabyl jsem dojmu, že je na vaší straně.“

„Pane hrabě,“ nepohne se v bolestní zkřivené tváři Richeliea ani sval, „Přesně toto míním udělat. Ale politika je o mnoha kompromisech a vždy je něco za něco. I Její Veličenstvo má své zájmy, které je potřeba mít na zřeteli a respektovat je. Jsem si jistý, že se nám nakonec podaří přesvědčit Její Veličenstvo o výhodnosti poskytnout nám ony zrádcovské dokumenty.“

„Omlouvám se za svoji hloupou otázku, Vaše Eminence,“ ukloní se hluboce pan de Godille.

„Jste ještě příliš mladý, pane hrabě, a nevidíte do zákoutí politiky. Pokračujte však v tak dobrých službách jako doposud a jistě vám bude časem umožněno nahlédnout do těchto spletitých vztahů více. Možná se i podílet na mnohých státnických záležitostech. Jste na dobré cestě, pane hrabě,“ vysloví kardinál vizi dalšího postupu svého služebníka.

„Děkuji za vaše slova, Vaše Eminence.“

„Pane hrabě, pokud se nám podaří úspěšně celou tuto záležitost vyřešit, určitě můžete počítat s náležitou odměnou za vaše služby. Nalezneme způsob, jak přispět nějakou významnou částkou na zvelebení vašeho panství. Váš dobrý rod si zaslouží nabýt zpátky svého postavení, které ne vaší vinou v poslední době ztratil. Máte mé slovo, pane hrabě. Já nezapomínám. Pravděpodobně se i zamyslíme nad možnostmi, jak využít vaše služby ve státní správě či v armádě.“

„Velice děkuji, Vaše Eminence,“ zatetelí se radostí mladík nad vyřčeným slibem.

„Zatím nemáte zač děkovat, pane hrabě,“ odvětlí Richelieu, „Abych mohl svůj závazek vůči vám splnit, musíme společně uspět v nejedné šarvátce. Čeká nás dlouhá cesta. Těžká práce s obránci Perpinghamu a ještě těžší vypořádat se s intrikány ve vlastních řadách. Až skončíme, nebudu mít slitování se zrádci a naopak budu velkorysý k lidem, kteří stáli na mé straně a kteří mi pomohli porazit mé nepřátele.“

„Udělám vše, co bude Vaše Eminence žádat,“ znovu se ukloní pan de Godille.

„Věřím vám, pane hrabě. Nepochybuji o vaší oddanosti ani vašem slovu. Můj slib ohledně vaší budoucnosti také není míněn jako odměna za vaši věrnost, ale jako pomoc mladému muži, který pro blaho Francie již vykonal více, než mnozí daleko starší a zkušenější. Pane hrabě, zůstanete s námi ještě do večera, pak vám pan Giulio dá další pokyny. Osvědčil jste se v předchozím úkolu a bylo by škoda nechat tak dobrého služebníka zahálet,“ dodá kardinál.

„Vaše Eminence je ke mně velmi laskavá.“

„Laskavost si zasloužíte. Pane hrabě, možná shodou různých náhod jste se dostal do hry, o jejíchž rozměrech tušíte zatím jen málo. Tato hra je velmi nebezpečná, nositelé některých tajemství mohou být ohroženi na životě. Snad nemá nikdo tušení o vašem povědomí o zrádcovských listinách, ale přesto buďte velmi opatrný. Pan Giulio vám vysvětlí více, řiďte se jeho pokyny.“

„Udělám, co mi Vaše Eminence rozkáže.“

„Spoléhám na váš bystrý úsudek i oddanost. I když jste zatím poněkud nezkušený, přesvědčil jste mě o svých velkých schopnostech. Máte netušenou možnost výrazně změnit svoji budoucnost, pane hrabě. Váš osud boží prozřetelnost spojila s mým, na to pamatujte a dle toho konejte. Váš bystrý úsudek a vaše statečnost vám pomůže zvládnout obtížné úkoly, které před vámi stojí. Obtížné i pro daleko zkušenější muže,“ dodá na závěr audience lichotku první ministr. Což je při jeho strohosti velká pocta, uvědomuje si mladík. Na druhé straně už opravdu vykonal dost.

Přímo nadšený Armand se hluboce ukloní, dle protokolu naznačí polibek nastavené prelátovy ruky s odznakem jeho postavení. Když opouští loď, snaží se nedat najevo svoji radost, ale nese se pyšně jako páv. Možná i tato veřejná audience, byť v trochu polních podmínkách, je odměnou za jeho služby. Málokdo dostane tu čest osobně mluvit s nemocným a utrápeným mužem. Pohledy okolí dávají najevo, že si toto svědkové této události uvědomují.

Den se však vleče v nudě pomalého postupu, než dorazí do další vesnice, vytipované ubytovateli pro noční zastávku. Než připluje kardinál, společně s gardou musí zajistit mnozí jeho služebníci jak bezpečnost, tak rozdělení míst pro něho a jeho doprovod. Samozřejmě ústřední starost patří prvnímu ministrovi, jednoznačně se kloubí snaha zajistit mu bezpečnost a pohodlí.

Pan de Godille získá i se svým sluhou malou světničku v nízkém a prostém domku, jeho obyvatelé se musí spokojit s vlastním slamníkem. Ale až bude kardinál ráno odjíždět, poznají ze slušného spropitného, nakolik pro ně noc mimo svoji postel byla výhodná.

Kolem půl jedenácté večer je Armand povolán do domku, který si pro sebe usurpoval Jules Mazarin. I na něm je patrná velká únava a vypětí. Vždyť nejen cestuje, ale řeší i mnohé státnické problémy, často svou povahou přesahující hranice Francie. Navíc se nad Richelieuem a jeho nejbližšími vznáší přízrak možného úderu spiklenců, kteří by se jistě po odstranění svého hlavního rivala velmi rychle vypořádali i s jeho nejvěrnějšími služebníky. Právě třeba Mazarin má ale o své budoucnosti zcela jiné představy.

„Drahý pane hrabě,“ ukáže prelát na prostou židli, pokrytou donesenými jemnými pokrývkami, alespoň trochu přepychu se snaží sloužící dostat do tohoto prostoru.

„Děkuji, Vaše Eminence,“ ukloní se pan de Godille a použije poprvé i oslovení vhodné pro novou hodnost jeho hostitele.

„Můžeme se obejít bez těch oficiálních oslovení,“ usměje se prelát, ale je vidět, že se mu taková prokázaná úcta líbí.

„Jsem velmi šťastný,“ ukloní se znovu mladík, „Jeho Eminence kardinál Richelieu mi prokázal velkou poctu a nyní i vy.“

„Zasloužíte si ji za svoje služby,“ napije se zlehka svého oblíbeného vína Mazarin, pak se znovu zkoumavě zahledí do tváře mladíka na druhé straně stolu, „Chci vám svěřit velmi důležitý úkol, pane hrabě. Poznáte, nakolik jde o záležitost nanejvýš citlivou a důležitou. Vaše činy v našich službách, ačkoli jste v nich velmi krátce, nás přesvědčili o možnosti odvážit se svěřit vám tak důležité a delikátní poslání.“

„Eminence, tolik slov chvály za jeden den. Já snad ani po ležení nebudu chodit, já se snad budu samou pýchou vznášet,“ usměje se v rozpacích Armand.

„Zůstaňte na zemi, pane hrabě,“ rozesměje se diplomat při představě vznášejícího se mladíka po vesnici, „Bude třeba, abyste stál pevně na svých nohách.“

„To mám v úmyslu, Eminence.“

„Pojďme však k věci, nemáme moc času. Pane hrabě, jste jako jeden z mála v tomto království zasvěcen do celé té špinavé záležitosti. Co se týká důležitých listin a královny, tak víte o velmi

nebezpečném tajemství. Proto využijeme znovu vašich služeb, když už máte o všem povědomí. Nemusím vás jistě upozorňovat, jak moc opatrně musíte jednat a také zachovávat naprostou mlčenlivost. Musíte postupovat velmi obezřetně. V sázce je život výjimečného muže naší doby a minimálně kariéra nás všech.“

„Jsem si nebezpečí od spiklenců vědom a o to více si vážím důvěry v mou osobu.“

„Pane hrabě, sám jste přinesl zprávu, že listiny usvědčující spiklence z vlastizrady, jsou v tuto chvíli u královny. Jsme přesvědčeni, že Její Veličenstvo nemá na spiknutí žádný podíl. Naopak se jí snaží zrádci zneužít a využít. Nicméně není zcela jisté, jak se královna zachová. Potřebujeme, aby tyto listiny byly předány nám. Ke slovu přijde diplomacie, abychom toho dosáhli.“

„Snažím se tyto záměry pochopit, Eminence.“

„Pochopit je nebude tak obtížné, pane hrabě. Vaším úkolem bude odebrat se zítra ráno do Paříže a posléze do Saint-Germain-en-Laye, kde se nyní královna se svými dětmi nachází. Ne, neděste se, s Její Veličenstvem nebudete mít nic co dočinění. Navštívíte však superintendanta královnina dvora pana de Brassac. Ten vděčí Jeho Eminenci za svoje postavení u dvora královny a i za guvernéřství v Saintonges a Angoumois. Je náš oddaný služebník na dvoře královny, muž, kterému můžeme důvěřovat. Jeho manželka tamtéž působí jako vychovatelka králových dětí, jen abyste měl větší povědomí o vazbách pana de Brassac. Vaším úkolem tedy bude sejít se s tímto mužem a předat mu ústně některé rozkazy. Jejich vyřízení, správné vyřízení, bude velmi důležité.“

„Tohle bude mým úkolem?“ zatváří se zklamaně mladík.

„Ano. Mohli bychom tam poslat někoho jiného, ale pak bychom ho museli zasvětit do celé té záležitosti. Jsem však přesvědčen, a Jeho Eminence rovněž, že tento úkol zvládnete i vy. Tak dobře poslouchajte, pane hrabě, abyste uspěl. Král pojal anebo brzo pojme pokušení povolat královnu k sobě, aby mu byla po boku při jeho válečné výpravě. Což by znamenalo pro Její Veličenstvo nutnost vydat se za svým chotěm do Rousillonu.“

„Nerozumím, v čem by měl být problém?“

„Královna má velmi ráda své děti a jistě by je nechtěla na delší čas opustit a nechat v péči chův, zavřených v nějakém zámku. Určitě nebude záměrem krále nadšena. Pan de Brassac bude mít za úkol působit na královnu tak, aby pochopila, jak moc král touží po její přítomnosti. Ovšem takové přání jde proti zájmům královny. Pak jí může ovšem být naznačeno, že by možná Jeho Eminence mohla dosáhnout změny rozhodnutí krále a ona by mohla se svými dětmi zůstat v Germain-en-Laye. Chápete?“

„Snažím se, Eminence,“ zvedne svůj zrak pan de Godille, „Jestli dobře rozumím, pokud bude královna vstřícná vůči Jeho Eminenci, bude velká snaha odradit krále od jeho úmyslu povolat ji k sobě.“

„Velmi správně.“

„Král už se tak rozhodl?“

„Tohle není podstatné,“ usměje se Mazarin, „Pokud se tak nerozhodl či pokud nebyl ve svém nápadu důrazný, určitě se tak brzy stane.“

„Už začínám chápat, tímto způsobem bude tlak na královnu, aby ...“

„Ano. Pochopil jste správně. Zrádné listiny jsou klíčem k tomu, aby mohlo být spiknutí zmařeno, zrádci veřejně odhaleni a zneškodněni. Na jejich získání závisí osud nejen Jeho Eminence, ale také všech jeho oddaných služebníků,“ dodá Mazarin významně.

„Rozumím, Vaše Eminence,“ ošívá se hrabě, „Mohu však mít jednu otázku?“

„Jistě, je velmi žádoucí, abyste zcela přesně pochopil, jaké pokyny máte panu de Brassac předat.“

„Nepřísluší mi se vůbec zamýšlet nad těmito záměry, ale pokud vím, tak královna sama varovala Jeho Eminenci. Vytvořit na ni tlak skrze její malé děti ...“ zadrhne se hlas Armanda.

„Chápu na co narážíte, pane hrabě,“ přikývne Mazarin, „Vaše účast s královnou vás ctí. Jenže Její Veličenstvo již několikrát v minulosti poskytlo sluchu nepřátelům Jeho Eminence. Není jisté, zda bude ochotna předat tyto listiny a tím vynést ortel nad některými spiklenci. Především nad markýzem de Cinq-Mars, který v poslední době tak často navštěvoval její děti a hrál si s nimi. I její varování Jeho Eminence

bylo hodně účelové. Nemylte se, Její Veličenstvo je silná žena, která usilovně hájí své zájmy, vzhledem k vážné nemoci svého chotě krále.“

„Promiňte, jen jsem cítil nutnost se zeptat. Vaše příkazy samozřejmě splním.“

„O tom nepochybuji, pane hrabě. Drahý pane hrabě, zlehka jste nyní nakoukl do vysoké politiky. Jde o oblast velmi vzrušující, mnohdy však velmi nebezpečnou. Bohužel někdy se také nevyhneme i bolestným věcem. Využít děti proti matce určitě není právě dvakrát pěkné, ale v tuto chvíli nás jiná možnost nenapadá. Ostatně, uvidíte, Její Veličenstvo nakonec nikam nepojede. Pochopí, my budeme mít potřebné listiny a ona bude dál u svých dětí.“

„Věřím vám, Eminence, jistě máte všechno dobře promyšlené.“

„Na našem záměru bude pracovat mnoho lidí, většina z nich nevědomky. Vy ale jako jeden z mála budete znát pravé důvody. I toto vás snad přesvědčí, jak velkou důvěru na vás klademe. Ale tím také velkou zodpovědnost. Pane hrabě, znovu vás upozorňuji, velmi bedlivě naše tajemství hlídejte! Kdyby se někteří lidé dozvěděli, že znáte jejich plány a tím i jejich slabé stránky, mohlo by je napadnout vás umlčet. Nikdy nesmíte s nikým mluvit o tom, co jsme si tady řekli. Tohle tajemství známe jen my dva. A Jeho Eminence, samozřejmě,“ dodá Mazarin a mladík se dme zase pýchou nad svou důležitostí. Přesně toho chtěl prelát dosáhnout, každé jeho slovo má svůj skrytý význam. I mazaní medu kolem úst.

„Jsem si vědom své odpovědnosti a nemám z ní dobrý pocit,“ odvětlí po pravdě pan de Godille, byť nevystihuje celou pravdu. Jeho pocity jsou přinejmenším smíšené.

„Věřím vám, pane hrabě. Až vyřídíte vzkaz, zůstanete v Paříži. Jakmile bude dosaženo našeho záměru, doprovodíte se svými muži toho, kdo dopraví ony významné dokumenty k nám.“

„Se svými muži?“

„Ano. Byl jste spokojen s těmi, které jste měl k dispozici při svém sledování markýze de Fontraillese?“

„Naprosto.“

„Tak si je znovu vezměte. Budete čekat a až nastane vhodná doba, poskytnete zmíněnému muži nenápadnou ochranu. Budete jeho osobními strážci, ale vše velmi decentně.“

„Mám své gardisty vydržovat ve svém domě?“

„Vydržovat?“ usměje se Mazarin, „Ach ano, zapomněl jsem vám předat tuto pozornost,“ dodá novopečený kardinál a sehne se. Na stůl přistane docela objemný váček s cinkajícími mincemi.

„Tohle je na výlohy?“

„Správně, pane hrabě. Je tam tři sta louisdorů, což by mělo pokrýt některé vaše náklady. Pokud byste musel něco hradit ze svého, tak později vše dorovnáme. Pokud budeme úspěšní a budeme tak moci dále rozhodovat i o státních penězích,“ připomene znovu kardinál Armandovi, že je i ze zjištěných důvodů v jeho bytostném zájmu lpět na úspěchu jeho chleboďárce.

„Děkuji, Eminence,“ přitáhl bez skrupulí váček s penězi pan de Godille na svoji stranu stolu. V duchu už počítá, zda mu zmíněná částka pokryje výlohy s cestou do Španělska a předpokládané další výdaje nyní v Paříži. Nerad by sahal do své železné zásoby v tajném úkrytu v ložnici, z níž navíc pustil silně žilou v souvislosti s obchodem s panem Juanem.

Pokud mají čtyřicetiletý diplomat a dvacetiletý mladík něco společného, tak vrozenou šetrnost až skoro hamižnost. Možná u každého z jiných důvodů, ale oba jen velmi neradi vydávají peníze a naopak si jejich vlastnictví velmi cení. Rozdíl je v míře, kolik jich má kdo z nich v držení.

„Pane hrabě,“ pokračuje medovým hlasem Mazarin, „Pan de Brassac není plně obeznámen s celým případem kolem těch inkriminovaných listin. Musíte mu naznačit, že královna má něco, co potřebuje kardinál získat. Můžete se zmínit o jistých dokumentech, ale do podrobností nezacházejte. Pan de Brassac musí u královny vyvolat dojem, že jí může pomoci pouze Jeho Eminence. Musí být v zájmu Jejího Veličenstva, aby Jeho Eminenci vyšla vstříc. Také je nutné, aby pan de Brassac zdůraznil, jak dlouhé by mohlo být odloučení od dětí, vždyť vojenská výprava může trvat mnoho měsíců. Vše je potřeba dělat v naprosté tajnosti. Vaší výhodou je, že vás u královčina dvora nikdo nezná, proto nebudete nápadný. S panem de Brassac se však musíte sejít nepozorovaně, dostanete ode mne list, který vám

poslouží jako doporučení, aby s vámi spolupracoval. Povezete také list pro královnu, takové zdvořilostní pozdravení od Jeho Eminence. Ten předáte i s tím druhým listem panu de Brassac.“

„Budu se snažit být nenápadný a vše panu superintendantovi vysvětlit. Aniž bych mu řekl, o co v těch listinách jde.“

„Pochopil jste moje pokyny správně. Pane hrabě, spoléhám na vás. Pokud máte jakékoli pochybnosti či potřebujete ještě něco upřesnit, tak se zeptejte. Vše musí být přesné do nejmenších detailů.“

„Možná bych si měl svůj úkol ještě zopakoval, Vaše Eminence Zítra ráno si vezmu své muže a sluhu a vrátím se do Paříže. Tam se ubytujeme v mém domě a já pak pojedu do Saint- Germain-en-Laye. Naleznu tam správce domu Jejího Veličenstva a předám mu dva dopisy. Jeden pro něj a druhý pro královnu. Také ho požádám o rozhovor mezi čtyřma očima. Potom už budu pouze čekat na další rozkazy v Paříži.“

„Ano. Přesně tak, pane hrabě. Pokud se královna rozhodne vyhovět, doprovodíte posla s listinami a poskytnete mu ochranu. Nenápadnou a osobní. Byť bude mít jistě oficiální doprovod, který ale nebude znát důležitost toho, co veze.“

„Co máme dělat se sledováním markýze de Fontraillese? Možná už odjel, možná pouze čeká na odpověď královny v Paříži. Co s ním dál?“

„Nic. Ten už není důležitý, pokud opravdu listiny předal. Necháte ho ale dále sledovat, což se předpokládám i nyní děje.“

„Nepochybně, Eminence. Jakmile se vrátím do Paříže, hned zjistím další podrobnosti. Co když ale bude chtít někam odcestovat, spojit se s dalšími spiklenci, utéci před spravedlností?“

„Pane hrabě, o toho odporného človíčka vůbec nejde. Nechte ho být. Nesmíme v žádném případě vzbudit podezření spiklenců. Mohli by se rozhodnout k neuváženému činu.“

„Mohli by urychlit své plány a pokusit se odstranit Jeho Eminenci? Bezpečnost Jeho Eminence je však dobře zabezpečena, ne?“

„V té nejvyšší možné míře. Ale nikdy nemůžete ohlídat všechno, nevíte, kdo se dá koupit. Stačí chvilka nepozornosti a vše může být ztraceno,“ upozorní Mazarin a docela tím mladíka vyděsí. Ten si uvědomí, že něco takového by vedlo ke zničení jeho tak slibně se rozvíjející kariéry. Možná by úspěch spiklenců ohrozil i jeho život. Co když se někdo dozví, že on ví o jejich úkladech a ví o tom nešťastném dokumentu? Jsou nesmírně bohatí a vlivní, jaký je pro ně problém najmout si nějakého vraha či vrahy, kteří ho mohou kdykoli kdekoli odstranit?

„Budu velmi opatrný,“ řekne proto spíše sám pro sebe.

„S tím počítám. Máte další otázky, pane hrabě?“

„Snad jsem pochopil všechno, Vaše Eminence. Ty dopisy dostanu zítra ráno?“

„Ano. Pokud byste ještě něco potřeboval či vás ještě něco napadne, tak budeme mít chvilku pro sebe před vaším odjezdem. Přijdete sem za mnou, budu pro vás mít oba dopisy. Ale přijďte včas, než vyrazíme.“

„Jistě, Vaše Eminence.“

„Pane hrabě, běžte se připravit na návrat do Paříže. Zajistěte si také své muže. A nezapomínejte, vše, co tady bylo řečeno, musí zůstat jen ve vaší hlavě. Dávejte na sebe pozor,“ dodá Mazarin na rozloučenou, když jinými slovy zopakoval to samé už poněkolikáté. Pan de Godille si pomalu začíná uvědomovat rozsah všech souvislostí, jejichž je sice jen malou součástí, ale se znalostí důvěrných informací. Velmi výbušných informací.

Jakmile opustí Armand přechodné útočiště kardinála laika, začne horečně přemýšlet o všem, co se zde dozvěděl. Není schopen v tuto chvíli usnout, proto se začne procházet po táboře a třídit svoje myšlenky. Přitom podvědomě pozoruje všechna bezpečnostní opatření. Favorit prvního ministra má pravdu. Vždy se něco může zvrtnout. Co kdyby někdo někomu z těch mužů nabídl vysokou částku, jen aby na moment nic neviděl? Dokázal by odolat? Stačí trochu jedu, jedna střela, jedna bodná rána.

Je už téměř půl dvanácté, když začne shánět své muže. Nakonec se mu nepodaří najít ani jediného, proto odloží své počínání na ráno. Však bude zase trvat pěkně dlouho, než se Richelieu nalodí a celá ta kumpanie se vydá hlemýždím tempem kupředu. Bude dost času. Raději si půjde lehnout, v dalších dnech ho čeká další náročná cesta. Vlastně už poslední dobou nic jiného nedělá. Jen brázdí Francii a dokonce i Španělsko v sedle koně.

Natáhne se, ale usnout stále nemůže. Jeho bujná fantazie mu klidu spánku nedovoluje. Pak však najednou zapomene na celé své starosti a uvědomí si výhodu úkolu, kterým je pověřen. Tohle přeci znamená, že bude nějaký čas pobývat v Paříži. Královna asi nebude chtít jen tak vydat dokumenty, které svědčí proti mnohým lidem, jí možná bližším, než její častý odpůrce spočívající v obrovských nosítkách. Varovat před úklady, asi ve svém zjištěném zájmu, je jedna věc, poskytnout důkazy umožňující potrestání spiklenců, je ale věc druhá. Sobecky si pomyslí, že nebude na škodu, když se bude královna nějaký čas zdrážet vyhovět žádosti Jeho Eminence. Alespoň bude mít více času věnovat se své milence, své okouzlující markýze.

Jenže čím déle všechno bude trvat, tím vzrůstá nebezpečí, že spiklenci uskuteční svůj plán, zvláště když mohou mít těmi listinami zaručenu pomoc od španělské koruny. Uvědomí si, že každá věc má své slunné a stinné stránky. Převaluje se na tvrdém lůžku ještě hodně dlouho, než ho přemůže spánek.

ZÁLEŽITOSTI HRABĚTE DE GODILLE V PAŘÍŽI

Hrabě de Godille žene sám sebe i své muže do Paříže. Už mu ani nevadí další strasti cestování, rovněž gardisti ani nehlesnou. Zato Maurice je značně vysílen a rozlámán, není zvyklý jezdit na koni a už vůbec ne v takovém tempu. Sotva se drží na nohou, a byť si nestěžuje, radost ze života by se u něj hledala jen stěží.

K domu Armanda dorazí odpoledne, ještě za denního světla. Zavedou koně do stáje, vyslechnou si povzbudivé zprávy o stavu nemovitosti od dočasných nájemníků a strážců. Vojáci se opět ubytují v opuštěné části barona de Taille. Hrabě si zkontroluje stav své tajné skrýše, vloží do ní větší část peněz od Mazarina, povolá zničeného Tissota a za jeho pomoci se rychle začne převlékat. Očistě moc nedá, jako vždy ji nahradí voňavkou, ale ušpiněné cestovní šaty vymění za lepší. Vybere si až na potřeby. Maurice nic neříká, ale obličej vyjadřuje mnohé. Má vybrat solidní, ale přitom nenápadné šaty a sám se sotva drží na nohou.

Konečně je pán spokojen a naskočí před domem na čerstvého koně. Do Saint- Germain-en-Laye před setměním nedorazí, ale chce předat dopisy i vzkazy ještě dnes. Proto žene zvíře i přes obtížnou cestu, nedbajíc na možnost zranění koně a svého pádu. Vzpomíná na slova o nebezpečnosti svého poslání, ale na obranu má jen dvě pistole v sedlových brašnách, svůj kord a dýku. Věří však, že o jeho přítomnosti nikdo neví a tak na něj těžko může někde číhat zákeřný vrah.

Není vůbec jednoduché se dostat přes strážce k panu de Brassac. Musí čekat téměř více než hodinu, než se mu dostane oficiálního přijetí. Postarší muž s neklidnou tváří, tušící nepříjemnosti, ho přijme v jednom ze salónků.

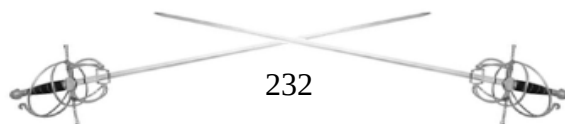
„Jsem hrabě de Godille, ve službách Jeho Eminence kardinála de Richelieu,“ představí se mladík, „Mám vám odevzdat dva dopisy. Jeden je určen pro vás a druhý pro Její Veličenstvo. Jeho Eminence vyřizuje pozdravení Její Výsosti.“

„Ještě jsem vás neměl tu čest poznat, pane,“ podívá se pátravě a nedůvěřivě superintendent na mladého šlechtice.

„Možná vám vaše nejasnosti vysvětlí druhý dopis, který je určen vám.“

„Budete čekat na odpověď zde? Pokud ano, nechám vám zajistit ubytování.“

„Nebudu zde nocovat,“ zavrtí hlavou Armand, „Ale musím vás požádat o rozhovor. Kromě dopisů mám pro vás ještě ústní vzkaz.“

„Máte pro mě ústní vzkaz? Od koho?“

„Od Jeho Eminence.“

„Vy jste hovořil osobně s Jeho Eminencí? O co jde?“

„Pane, měl byste si napřed přečíst dopis pro vás. Pak vás požádám o rozhovor mezi čtyřma očima, při němž budeme mít zajištěno naprosté soukromí,“ řekne velmi důrazně pan de Godille a uvidí náznak nevole v očích správce královního dvora. Na pohled působí uvážlivým a čestným dojmem, je však na něm vidět značná nervozita.

„Dobře, pane hrabě,“ odvětil pan de Brassac odměřeně, „Podívám se, zda je možné předat dopis od kardinála Jejímu Veličenstvu ještě dnes. Prosím, počkejte na mě zde. Pak si případně promluvíme někde jinde, kde budeme mít zajištěno větší soukromí.“

Armand se lehce ukloní, posadí se a dívá se za superintendantem, jak rozvážným krokem kráčí směrem ke dveřím. Pochybuje, že nyní půjde za královnou, spíše jí předá dopis až zítra. Pravděpodobně si chce v klidu přečíst list určený pro něho a podle toho se zachovat.

Hrabě musí čekat další půl hodinu. Rozhlíží se kolem sebe a obdivuje nádherný nábytek, hustě ale vkusně zdobený, stejně jako zdi pokryté obrazy, gobelíny, mozaikami. Určitě není v nijak reprezentativním salónku, ale i ten na něho udělá velký dojem. Honosnost sídla Jejího Veličenstva odpovídá postavení tohoto královského rodu v Evropě.

Pan de Brassac následně odvede svého hosta do jiných prostor, do malého kabinetu. Ten je sice velmi prostě zařízen, byť jistě ze skvělého materiálu, ale mají zde jistotu, že je nebudou moci slyšet nepovolané uši. Posadí se k vyleštěnému stolu z tmavého tvrdého dřeva. Hostitel se podívá na mladého posla a v jeho očích je možné číst nejistotu.

„Pane hrabě, byl jste mi doporučen jako velmi oddaný a schopný služebník Jeho Eminence. Omlouvám se, pane hrabě, ale musíte pochopit mé váhání. Ještě nikdy jsem se s vámi nesetkal. Jste ve službách Jeho Eminence dlouho?“ začne rozhovor superintendant.

„Vlastně už to bude zanedlouho rok,“ odvěti pan de Godille odměřeně, podle jeho mínění nebude na škodu, když bude mít trochu nos nahoře.

„Asi jste musel prokázat Jeho Eminenci velmi dobré služby, když jste si za tak krátkou dobu získal jeho důvěru.“

„To nemohu posoudit.“

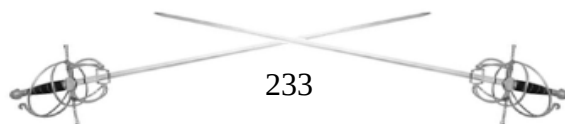
„Jaké mi tedy přinášíte ústní vzkazy, pane hrabě?“ kousne pan de Brassac do kyselého jablka.

„Prvně vás musím upozornit, pane, na nutnost o všem, co vám sdělím, zachovat naprostou mlčenlivost. Jde o velice citlivé sdělení, pane.“

„Svoji mlčenlivost mohu zaručit, pane hrabě.“

„Vlastně ani nejde z mé strany přímo o sdělení, nýbrž o vysvětlení úkolu, který máte z rozkazu Jeho Eminence vykonat. Jak se zdá, Její Veličenstvo se náhodou dostalo k nějakým dokumentům, které by velice ráda měla Jeho Eminence. Velmi choulostivé písemnosti související s bezpečností státu. Více vám bohužel říci nemohu.“

„Nějaké listiny?“ znervózní ještě více superintendant.

„Ano. Byly Jejímu Veličenstvu nedávno předány a Jeho Eminence by velice uvítala, kdyby jí Její Veličenstvo tyto listiny poslalo.“

„Dokumenty ... získala Její Eminence,“ zbledne výrazně správce, zároveň se na mladíka podívá. Jistě je velmi blízkým spolupracovníkem kardinála, pokud právě on dostal pověření mu předat tento závažný vzkaz. Polévá ho studený pot.

„Pane, jak mi bylo sděleno, jste rovněž oddaným služebníkem Jeho Eminence. Jistě byste si rád uchoval své místo a své postavení. Což by v případě, kdyby Jeho Eminence ztratila vliv, bylo velmi nejisté,“ zdůrazní pan de Godille možné následky pádu prvního ministra. Vcelku zbytečně, tuto možnost pan de Brassac velmi dobře chápe, dokonce z ní má velké obavy. Jeho nervozita pramení právě z této skutečnosti i ze strachu, jaké další služby po něm bude kardinál požadovat. Je čestný muž a mnohé z úkolů, kterými je pověřován, se mu přičí. Ovšem na druhé straně by nerad přišel o výsostné úřady, jejichž je nyní držitelem.

„Co si žádá Jeho Eminence?“

„Jak mi bylo řečeno, Jeho Veličenstvo se chystá povolát Její Veličenstvo k sobě. Což znamená nutnost Jejího Veličenstva se vypravit do Rousillonu a sdílela se svým manželem útrapy válečného tažení.“

„Takové přání Jeho Výsosti by však znamenalo, že by královna musela opustit své děti, ty by s sebou vzít nemohla,“ upřímně se vyděsí správce.

„Jak předpokládá Jeho Eminence, Její Výsost nebude tímto přáním krále nadšena. Jeho Eminence by snad mohla uplatnit svůj vliv na krále a pokusit se ho odradit od jeho záměru. Ale Jeho Eminence potřebuje získat do svých rukou ony dokumenty. Vyjádřil jsem se dost jasně?“ zeptá se Armand a podívá se do zděšených očí postaršího muže na druhé straně stolu.

„Až moc jasně, pane hrabě,“ zasípe pan de Brassac.

„Jeho Eminence se domnívá, že vy, jako zkušený muž, můžete uplatnit svůj vliv na Její Veličenstvo, aby dobře pochopilo danou situaci a rozhodlo se správně. O tuto službu vás mám důrazně požádat,“ dodá zvláštní význam pan de Godille na slovo důrazně. Ani však nemusí, superintendant vše pochopí naprosto jasně. Je znechucen tím, co je po něm požadováno, ale tuší, že se z tohoto úkolu nevykroučí.

„Máte ještě nějaké další vzkazy, pane hrabě?“ zasípe.

„Další vzkazy od Jeho Eminence nemám. Ale mám ještě jeden požadavek, který je však také požadavkem Jeho Eminence. Pokud se Její Veličenstvo rozhodne vyhovět Jeho Eminenci a poslat ony listiny, mám posla, který je převezme, nenápadně doprovázet a dbát na jeho bezpečnost. Ačkoli bude mít oficiální doprovod. Ten však nebude tušit, jak závažné dokumenty má dotyčný u sebe.“

„Jak jsem pochopil, budete na tuto skutečnost vyčkávat v Paříži.“

„Ano. Mám dům v Saint-Germain a v Paříži. Vzhledem k tomu, že větší pohodlí mi poskytuje ubytování v Paříži, budu tam,“ říká pan de Godille, ale zapomene záměrně dodat, že odtud to má mnohem blíže ke své milence.

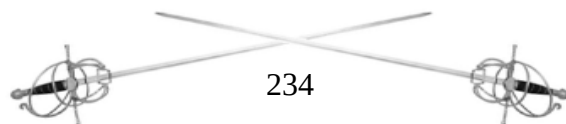
„Chcete poslat zprávu, pane hrabě?“

„Ano. Zde máte napsanu adresu mého bydliště. Jakmile Její Veličenstvo přijme správné rozhodnutí, pošlete mi vzkaz a já už zařídím vše další. Já vás do té doby nebudu vyhledávat. Kdybyste však vy potřeboval se mnou mluvit či nastaly nějaké problémy, víte, kde mě naleznete.“

„Pochopil jsem, pane hrabě. Jste opravdu velmi důležitá osoba a zřejmě i velmi vlivná osoba, když znáte taková tajemství. Znovu se omlouvám za poněkud chladné přijetí. Jsem však velmi ostražitý v této době, však víte o čem mluvím.“

„Ovšem, pane. Naopak vaše ostražitost a opatrnost vás ctí. Mezi dobrými a oddanými služebníky Jeho Eminence jsou i muži, kteří si nepřejí být moc viděni, ale kteří sami potřebují dobře vidět,“ řekne pan de Godille velice sebevědomě, čímž ještě zvýšil svůj kredit v očích správce.

„Už se raději na nic neptám, pane hrabě. Buďte však ubezpečen, i já jsem oddaným služebníkem Jeho Eminence a udělám vše proto, aby byla Jeho Eminence spokojena. Ačkoliv váš vzkaz mě postavil

před velmi těžký a bolestný úkol. Také značně citlivý, vzhledem k jeho povaze,“ dodá pan de Brassac, aby i on zvýšil svoji důležitost.

„Chápu vás, pane,“ přikývne Armand, „Jeho Eminence je však přesvědčena, že se Její Veličenstvo rozhodne správně a vše dopadne dobře. Její Veličenstvo zůstane u svých dětí a Jeho Eminence získá potřebné listiny.“

„Budu se modlit k Bohu, aby se tak skutečně stalo a aby tak bylo učiněno co nejdříve.“

„Děkuji vám za váš čas, pane superintendente. Jsem si jist, že nic z našeho rozhovoru nepronikne k nepovolaným uším. Jde o velice těžkou dobu. Jeho Eminence musí stále čelit velmi silným nepřátelům. Je v zájmu nás všech jeho oddaných služebníků, aby si Jeho Eminence udržela svůj vliv a tím i my svá postavení,“ dodá na závěr pan de Godille a povstane.

„Jsem si toho vědom, pane hrabě,“ zvedne se i pobledlý správce a jeho obličej vykazuje velké pohnutí. Podává informace o každém kroku královny a teď ji má ještě vydírat skrze její děti. Snaží se však zakrýt své znechucení před mladým šlechticem, o jehož existenci dodnes neměl ani tušení. Vzhledem k jeho důvěrným informacím z něho však má strach. Ne každý má možnost vyřizovat osobní vzkazy od prvního ministra. Nepotřebuje, aby se o něm posel špatných zpráv nevhodně vyjádřil před Jeho Eminencí.

Hrabě de Godille se v poklidnějším tempu vrátí v nočních hodinách do svého domu v Paříži. Všichni již spí znaveni cestou a tak musí delší dobu bušit, než se dveře otevrou. Příbuzní Tissota, kteří hlídali dům, se navrátili domů a Maurice zřejmě tvrdě usnul. Armand, sám znavený až hrůza, se zlostně kouše do rtů. Když však uvidí svého zničeného sluhu, odpustí si připravované kázání a nadávky a raději se rychle přesunul do své ložnice. V ní vyspává až téměř do poledne.

Celý dům vlastně procitne až kolem poledního, protože i další jeho osazenstvo nemá důvod vylézat z pelechů dřívě. Ovšem pak všichni začnou útočit na mladého sluhu, aby jim připravil něco k jídlu. Ten je očividně nervózní, neví, kam dřív skočit. Jídlo sám nikdy nepřipravoval, ale zajišťoval ho v blízkém hostinci. Proto tam vyrazí, brunátný vzteky nad poznámkami pána domu i vojáků. Když všechny obslouží, přičemž si musí vyslechnout poznámky, jak dlouho mu jeho činnost trvala, chystá se sám pustit do jídla. To si pro jistotu schovává v kuchyni. Sotva stačí pozřít pár soust, už ho zase volá hrabě k sobě. Vzteký mrskne lžící o stůl a spěchá do prvního patra.

„Potřebuji, abys vyřídil pár vzkazů,“ uvítá ho Armand s plnými ústy krásně vonícího masa a pečiva.

„Jak si budete přát, Excellence. Kdy mám vyrazit?“

„Hned po obědě napíšeš pár krátkých vzkazů. Tedy přesně dva. Jeden bude pro ... ale to ti nemusím vysvětlovat. Řeknu ti jen, kam je odnést. Můžeš mi nalít víno? Nejlépe portské?“

„Ano, Excellence,“ splní s velkým sebeovládáním pokyn sluha.

„Vypadáš hrozně. Pořád si chtěl cestovat a teď tě trocha jízdy na koni málem skolí.“

„Možná je to také tím, že jsem už dost dlouho nejedl,“ neodpustí si poznámku Maurice.

„Nejedl? Vlastně ano, asi ses právě na to chystal, když jsem tě zavolal.“

„Je to tak, Excellence.“

„Tak se běž najíst. Vyřídíme to později,“ pokyne mu blahosklonně Armand.

„Vaše Excellence, když už jsem zde, mohu mít dotaz?“

„Samozřejmě. Oč jde?“

„Jak dlouho tady budeme a hlavně, jak dlouho tady budou ti tři drzí vojáci, kteří si myslí, že jsem jejich osobní sluha?“

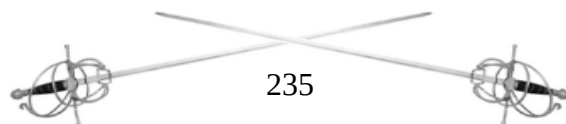
„Oni tě tak využívají? Za to je pokárám.“

„Nejde jen o to, Excellence. Jak dlouho zůstaneme v Paříži?“

„Možná pár dnů, možná pár týdnů. Nedovedu to odhadnout.“

„A oni tady budou taky?“

„Ano. Nebudu ti vysvětlovat proč. Je s tím snad nějaký problém?“

„Po pravdě řečeno je. Chtěl jsem o tom mluvit později, pane hrabě, ale řeknu vám to teď hned. Pane hrabě, získal jste důležité postavení, alespoň soudě podle různých tajných úkolů, kterými jste pověřován. I podle toho, s kým jednáte. Podle toho by také měla vypadat vaše domácnost.“

„Jak to myslíš?“ podívá se na sluhu tázavě pan de Godille.

„Jste hrabě, pane hrabě. Ten přeci nemůže mít jen jednoho sluhu. Ke všemu teď máte na starosti takový velký dům. S dalšími třemi strážníky, pořádně neurvalými. Ale i bez nich nemůžete mít jen jednoho sluhu a to hned ze dvou důvodů.“

„Ze dvou důvodů? Můžeš mi je vysvětlit? Ostatně máme i Vincenta.“

„Vincent je někde v trapu. Ale k vaší otázce, Excellence. Za prvé sám všechno nemohu zvládnout.“

„O tom by se dalo diskutovat.“

„Za druhé se taková malá domácnost nehodí k vašemu postavení. Víte, co má služebníků pan markýz de Almare?“

„Markýz de Almare?“ rozesměje se pan de Godille, až mu málem zaskočí sousto, „Viděls jeho palác? Víš jak je bohatej? S ním se, milej zlatej, bohužel nemůžeme srovnávat.“

„Dobře, jeho dům je o něco větší.“

„O něco? Zbláznil ses?“ vyjede na sluhu už našťavaně hrabě.

„Ani vy už nejste chudý,“ kontruje Tissot.

„O čem to mluvíš?“

„O vašich penězích. Je chvályhodné, pane hrabě, že šetříte. Ale neměl byste šetřit na svém domě a na tom, jak budete vypadat před okolím.“

„Maurici! Ty chceš, aby mi přestalo chutnat? Co si to dovoluješ!? Na jedné straně mi vykládáš, jak jsem jako hrabě vysoce postavenej a na druhé straně se mnou mluvíš jako se svým kamarádem Augustem, se kterým se opíjíš a smilníte s děvčaty. Tobě snad z té cesty přeskočilo. Ty ses docela pomátnul!“

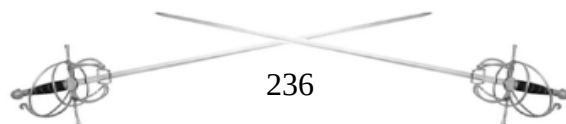
„Promiňte, Excellence, ale někdo vám to říci musí. Jelikož, Vaše Excellence, díky vaší šetrnosti, tady nikdo jiný není ...“

„A ven! Nebo ti zmaluju záda!“ vyskočí Armand, odhodí napůl ohlodané kuřecí stehýnko a začne hledat něco, čím by sluhu přetáhl. Ten pochopí, že další argumenty už jsou zbytečné, zvláště když je nikdo nechce slyšet a rychle vyklidí bojiště. Když pak nervózně pojídá svou porci, začal se strachovat, zda svoji otevřenost skutečně nepřehnal. Ale únava, ranní urážlivé chování gardistů a představa, jak se má sám starat o dům a čtyři lidi možná několik týdnů, to vše bylo silnější, než jeho strach o budoucnost či pár ran, které by asi mohl schytat.

Tissot se mýlí, když si myslí, že jeho slova pouze vzbudily zlobu jeho pána. Ten se vrátí ke svému stehýnku, ale o drzosti svého sluhu přemýšlí. Ať si však jeho slova probírá z hora či zdola, musí vždy připustit, že ten drzý fracek má pravdu. Ano, nemá mu takové věci říkat, drzoun jeden, ale má pravdu. Copak se o takový dům i o něj může starat jeden mladíček? Vincent někde cestuje s vínem a hned tak se nevrátí. A až se vrátí, stejně ho nechá zastupovat své zájmy u pana Juana. Srovnávat jejich poměry s markýzem de Almare bylo přehnané, ale vlastní kuchyně by určitě nezaškodila. Ženská ruka by se do ní určitě hodila. Také by měl mít dům svého správce. Kdoví, jak dlouho bude pryč Augusto.

Vzápětí se mu však svraští čelo. Za takové služebnictvo bude muset platit. Potřeboval by kuchařku nebo hospodyně, dalšího sluhu, který se bude starat o dům. Taky alespoň dva vojáky, vlastní vojáky ve stejnokrojích, kteří ho budou doprovázet. Svůj vlastní kočár a svého kočího. Ovšem ti všichni budou natahovat ruku a chtít jeho peníze. Darebáci nenažraní.

Stejně brzo znovu odjede, proto bude stačit najmout si nějaké služebnictvo na dobu, kdy budou čekat na odpověď ze Saint- Germain-en-Laye. Pak se uvidí. Když bude úspěšný a získá další peníze od svého chleboďárce, snad zůstane na jejich další vydržování. Naopak, když půjde všechno do háje, tak ho možná pošlou šupem zpátky na jeho panství a může je všechny propustit. Musí ale ještě zvážit pro a proti.

Ten drzý fracek má v jednom pravdu, bohužel, jako hrabě je zabezpečen hanebně. Ovšem nic se nesmí přehánět, je zbytečné vyhazovat peníze oknem.

Pan de Godille dojíždá s daleko menší chutí než s jakou začínal. Výstup ze sluhou v něm vyvolá roztrpčení. Napíše dva vzkazy, což se mu podaří až na poněkolikáté. Vybije svůj vztek na pergamenu, nepovedené písmo mačká jak zběsilý. Když je konečně se sesmolenými větami jakž takž spokojen, posadí se znovu do salónku, nalije si sám víno a zařve na svého sluhu. Ten se vzápětí vplíží do místnosti jak spráskaný pes.

„Maurici,“ začne s velmi vážnou tváří Armand, „musím s tebou rozebrat tvoji drzost. Není možný, aby sis dovolil takhle se mnou mluvit. Neomlouvá tě ani únava z dlouhý cesty. Rozumíš?“

„Ano, Excellence,“ sklopí oči i uši Tissot.

„Není možný, aby ti to jen tak prošlo. Chceš něco říct na svoji obhajobu?“

„Jsem tu tedy před soudem?“

„Když chceš,“ musí se pan de Godille velmi přemáhat, aby se nerozesmál, „Stojíš teď před prokurátorem, soudcem a vykonavatelem v jedné osobě.“

„Pane hrabě, vždy jsem vám sloužil dobře.“

„Dobře? To je otázka. Prostě mi sloužíš. Ale já tě za to královsky platím.“

„Královsky?“

„Dost dobře tě platím! Ale ne za to, abys mě poučoval a byl na mě drzej!“

„Ano, Vaše Excellence,“ špitne sluha, stojí před svým pánem jak boží umučení. Bojovnost ho dávno přešla.

„Chápeš tedy, že tě musím potrestat.“

„Ano, Vaše Excellence,“ skoro zašeptá mládenec, byť přesvědčen o spravedlivosti slov svého pána není.

„Nebudu to protahovat. Dostaneš dvacet ran mečem na plocho. To aby sis pamatoval, jak se máš ke svému pánovi chovat. Bereš trest a slibuješ, že už se to nebude opakovat?“

„Ano, Vaše Excellence,“ vystoupí slzy do očí Tissota. Cítí hroznou nespravedlnost, ale nechce přijít o dobré místo. Velmi ho ale mrzí nevděk pána. Trest však musí přijmout jako chlap, nesmí začít křičet bolestí, až ho začne mlátit.

„Tak si stoupni ke stolu, opři se o něj tak, aby byl tvůj zadek vystrčený,“ mračí se pan de Godille a vytáhne z pochvy meč.

„Mám si stáhnout kalhoty, Vaše Excellence?“

„Nemusíš,“ kouše se do rtů hrabě, aby nevyprskl smíchy. Do toho však není sluhovi, který vykoná požadovaný úkon. Pevně se chytí desky stolu a stiskne zuby, odhodlán přijmout trest statečně.

Jedna, dva, tři. Tolik ran dopadne na pozadí sluhy, vedeno středně velkou silou. Zaštípají, ale zase tak hrozný nejsou. Pán by mohl přitlačit víc, kdyby chtěl, napadne trestaného.

„Budeš si to pamatovat?“ zeptá se Armand.

„Ano, Vaše Excellence,“ otočí svou tvář s usazenými očima Tissot. Slzy však nejsou vyvolány bolestí, ale lítostí a ponížením. Vzápětí se zase odvrátí, připraven na další údery.

„Tak dobře. Jako soudce mám taky právo ti část trestu prominout. Což se nyní právě stalo.“

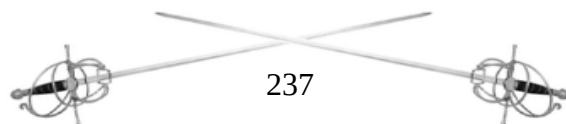
V slzavém údolí zraku mladíčka se objeví paprsek radosti.

„Maurici,“ zůstává velmi vážný pan de Godille, „musíš si stále uvědomovat rozdíl mezi náma. Jaký je tvoje postavení. Ale jinak mi sloužíš docela dobře. Ovšem drzý chování nemohu trpět.“

„Děkuji, Vaše Excellence,“ odvětlí sluha, stále se sklopenou hlavou.

„Tak tím máme vyřízenou tvoji drzost a tvoje nezapnuty poznámky,“ konstatuje suše Armand, „Teď se vraťme k tomu, cos říkal o služebnictvu. Tady mám dva vzkazy, řeknu ti, kam je doručíš. Během své pochůzky si dobře promysli dvě věci. Koho bysme tady potřebovali a taky, jak takový lidi získat. Až se vrátíš, tak mi řekneš, cos vymyslel.“

„Chcete někoho přijmout?“ vyvalí oči Tissot.

„Ano. Ten trest nebyl za to, cos říkal, v tom si měl pravdu. Ten trest byl za to, jaks to říkal. Tam si porušil svoje postavení sluhy. Už tomu rozumíš?“

„Ano, Vaše Excellence.“

„Výborně. Tak všechno dobře promysli. Asi by se hodila nějaká ženská ruka do kuchyně a taky asi ještě někdo, kdo by se staral o dům. Ale vol dobře, ty jako můj osobní sluha budeš za všechny odpovědný. Tak si vyber takový lidi, který tě nezklamou a který tě budou poslouchat.“

„Vy je vážně přijmete, pane hrabě? A já je budu mít na starosti?“ rozzářil se vodové oči Tissota, ale jen opatrně. Setře slzy z tváře, ale zůstává v nejistotě. Nedělá si z něj pán jen legraci?“

„Vážně. Teď pojd' sem. Tady máš ty dva lístky,“ ukáže pan de Godille své velké literární dílo. Vzápětí vysvětlí, na jaké místo má sluha dopravit vzkaz pro pana Louventa a na jaké místo oznámení svého pobytu v Paříži markýze de Cavarlene.

Tissot se vrátí asi za dvě hodiny a ohlásí předání vzkazů. Zároveň velmi pokorně požádá, zda by mohl promluvit. Pochopil, že tři šlehy mečem byly výstrahou, aby zachovával odstup od svého pána. I když vlastně skutečně potrestán nebyl. Naopak, jeho pán mu vlastně vyšel vstříc. Za což mu je vděčný. Rozhodne se na oplátku krotit svůj jazyk.

„Tak cos vymyslel, ty pacholku?“

„Pane hrabě, domnívám se, že bychom měli přijmout jednu kuchařku, která by byla naší hospodyní. Tedy vaší hospodyní. Záleží však, jak ji chcete využívat, pane hrabě.“

„Jak to myslíš? Na co se asi využívá kuchařka?“

„Nevím jak to říci, Vaše Excellence, aby Vaše Excellence zase nechtěla seznámit můj zadek s mečem Vaší Excellence. Tak třeba pan markýz de Almare ...“

„Už zase s ním začínáš?“ zakouří očima hrabě.

„Ne, já jen ... prostě jedna dívka z kuchyně ... prostě dost často ... no prostě dost často ... prostě dost často zůstává v posteli pana markýze přes noc.“

„Cože? Jak tohle víš? Tys jim při tom svítil?“

„Prostě se to povídá.“

„To ti určitě vykládal ten ďábel Auguste. Až budu mluvit s panem markýzem, tak mu řeknu, jaký klepy o něm jeho sluha šíří.“

„Neřekl jsem, že mi to vyprávěl Auguste. Navíc je to pravda.“

„Ty mi nabízíš kuchařku, která mi bude jednak vařit a jednak rozestílat postel?“ zasměje se pan de Godille.

„Já jen ... pokud ano, měla by podle toho jako vypadat ... jenom vařit může třeba i stará škareda.“

„Maurici, nemám zájem šoustat se svou kuchařkou. Co s ní budeš dělat ty, je mi vcelku jedno, pokud se to neprojeví na kvalitě jídla. Ale přelácat ji nebudu.“

„S tím počítám, pane hrabě. Také bych najal jednoho muže, který by přijímal hosty a staral se o dům. I když tady nebudeme. A k ruce bych mu našel dva kluky, kteří by tady uklízeli a vykonávali takové drobné práce.“

„Skvělé. Co bys pak dělal ty? Poroučel jim?“

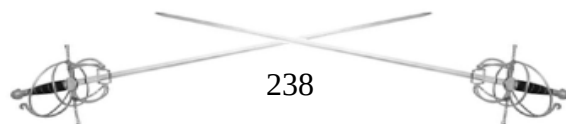
„Já bych se staral o pohodlí Vaší Excellence, roznášel vzkazy Vaší Excellence, pomáhal Vaší Excelenci se oblékat a svlékat, doprovázel bych Vaší Excelenci. Byl bych hlavní komoří Vaší Excellence.“

„Hlavní komoří?“ rozesměje se znovu pan de Godille nad funkcí, kterou si pro sebe mladík vymyslel. „No dobrá, mohli bysme tvůj nápad zkusit. Víš koho najmout? Co ti tvoji příbuzní? Myslím ty, co se starali o náš dům v době naší nepřítomnosti.“

„Ti mají asi jiné povinnosti. Ale ty dva kluky bychom si najmout možná mohli. Když to necháte na mně, pane hrabě, tak se poptám a zkusím vám někoho představit. Když se Vaší Excelenci budou líbit, tak si je Vaše Excellence nechá, když ne, tak budu hledat dál.“

„Nechám to na tobě. Pokud však s mini bude problém, tak dopadne na tvoji hlavu.“

„Děkuji, pane hrabě. Budu se snažit najít vhodné služebnictvo,“ ukloní se hluboce Tissot.

„Postarej se ale dneska o večeri pro mě i moje gardisty. Když budeš šikovnej, tak už nám třeba zejtra bude vařit někdo jinej,“ povzdechne si Armand při představě, komu všemu bude muset platit.

Asi za půl hodiny se sluha opět vrátí a přinese lístek s drobným písmem. Hrabě ho převezme a když Tissot odejde, přivoní k němu. Je mu hned jasné, od koho pochází.

„Zítřka ve dvě hodiny. A.“

Těch několik slov ho učiní téměř blaženým. Umožní mu těšit se na zítřejší odpoledne. Zbytek času do večere pak stráví poleháváním a sněním, zatímco Tissot pobíhá po městě a snaží se sehnat služebnictvo. Ve skutečnosti pro něho začne naplno pracovat jeho rozvětvené příbuzenstvo.

Večere donesená z blízké hospody všechny nasytí, proto mohou spokojeně trávit čas u pohárku s vínem. Hrabě sám ve svém pokoji, gardisté pospolu, přičemž si dávají pozor, aby neztropili výraznější hluk. Maurice si vína v kuchyni jen lízne, cítí každý sval na svém těle, zběsilý přesun do Paříže zatím ještě nerozhodil.

Kolem desáté hodiny večerní dorazí pan Louvent. Armand ho pozve do svého pokoje, aby s ním probral jeho činnost v době, kterou on sám strávil mimo francouzskou metropoli.

„Vrátil jste se poměrně brzy, pane hrabě,“ konstatuje agent.

„Ano. Mám další úkol, kterým mě pověřila Jeho Eminence. Týká se dokumentů, které předal pan de Fontrailles královně. Když už mluvíme o markýzovi, co je s ním?“

„Zatím se zdržuje doma. Ale zdá se, že se chystá na cestu. Máte představu co s ním, pane hrabě?“

„Pokud opravdu předal ty listiny Jejímu Veličenstvu, tak už nás nezajímá. Ať si dělá co chce.“

„Máme ho přestat sledovat?“

„Jestliže se rozhodne odjet, tak ano. Není už pro nás tolik důležitý. Naopak by bylo chybou, kdybysme vzbudili jeho podezření. Když se vydá za svými spolupachateli, tak to zjistíme. Pokud by se rozhodl uprchnout, tak ať. Jeho Eminenci na něm nezáleží, musí se vyrovnat s jinými vážnějšími nepřáteli.“

„Jak myslíte, pane hrabě. Vydám k tomu patřičné pokyny.“

„Vy znáte superintendanta královna dvora pana de Brassac?“ změnil téma rozhovoru pan de Godille.

„Tak trochu,“ podívá se malinko nedůvěřivě Daudet.

„Je oddaným služebníkem Jeho Eminence na dvoře Jejího Veličenstva?“

„Není jediný, s kým můžeme čas od času probrat záležitosti dvora.“

„Je na něj spolehnutí?“ podívá se pátravě mladík na svého hosta.

„Podle mého mínění ano. Jaký je váš úkol, pane hrabě, pokud mi ho můžete sdělit?“

„Vám asi mohu, protože víte o dokumentech, které se nacházejí u královny. Kardinál Richelieu je chce za každou cenu získat. Proto jsem se sešel s panem de Brassac a nyní tady budu čekat. Pokud královna vyhoví a ty listiny pošle, budu doprovázet posla a zajišťovat mu nenápadnou ochranu.“

„Už rozumím. Tím, že královna má ty listiny, jsem si jist.“

„Výborně. Tak pusťte pana de Fontrailles k vodě a věnujme se tomuhle. Potřebuji vědět, pokud královna někomu ty listiny předá. Mám nějakou dohodu s panem de Brassac, ale chci mít jistotu. Chápete mě?“

„Zcela, pane hrabě. Budu na tom pracovat. Kdo ještě ví o těch listinách?“

„Pokud vím, tak já, kardinál Richelieu, kardinál Mazarin, pan de Brassac asi o obsahu požadovaných dokumentů nic netuší. Netuším však, od koho všechno víte vy a komu jste to řekl,“ podívá se teď zpytavě Armand na svého druha u stolu.

„Vím to jen já a můj zdroj od královny.“

„Pak se postarejte, ať to tak zůstane.“

„Není třeba mi takové opatření zdůrazňovat, pane hrabě,“ odpoví dost chladně Daudet, nepochybně dotčený slovy mladíka, „Dobře vím, o jak nebezpečné tajemství jde. Kdyby se spiklenci

dozvěděli, že známe jejich tajemství, mohli by se pokusit přesvědčit Její Veličenstvo, aby listiny zničila či jim je vydala zpět. Poté by mohli odstranit všechny, kteří o jejich zradě vědí,“ zhodnotí suše situaci, jako by snad ani v naznačeném případě nebyl jejich život v ohrožení.

„Souhlasím s vašimi závěry. Budete stále nablízku?“

„Ano, pane hrabě. Vy předpokládám budete vyčkávat zde.“

„Budu se zdržovat v Paříži. Pokud byste potřeboval se mnou mluvit, pravděpodobně mě naleznete každý večer doma. Pokud bych náhodou nebyl přítomen, bude zde můj sluha Maurice.“

„Rozumné opatření. Pokud bych se cokoli dozvěděl, ihned vám dám vědět.. I když jsem přesvědčen, že se na pana de Brassac můžeme plně spolehnout.“

„Také tomu věřím, ale chci mít jistotu,“ povstane pan de Godille, schůzka končí.

„Chápu, pane hrabě. Přeji vám příjemný pobyt v Paříži,“ povstane i Daudet a Armandovi vzápětí přeběhne mráz po zádech. Co jestli ví o jeho poměru s markýzou de Cavarlene? Má určitě své špehy všude, nebyl by pro něj problém si takové informace opatřit. Podíval se do tváře agenta Jeho Eminence, ale ta je zcela kamenná. Možná své přání pronesl bez postranních myšlenek, ale jist si tím hrabě být nemůže. Další problém, který zaměstnává jeho mozek i poté, co se odebere na lůžko.

Kolem desáté dopoledne pan de

Godille posnídá. Vyspával, protože dlouho nemohl usnout. Na jedenáctou hodinu mu ohlásí Tissot představení potenciálního služebnictva. Musí ocenit rychlost, se kterou na tomto problému sluha zapracoval, byť jejich přítomnost je především v jeho zájmu. Hrabě se nechá obléci do domácích šatů, posadí se do křesla ve svém salónu a přehlídka může začít.

Maurice přivede do místnosti velmi rozmanitou čtveřici. První upoutá zrak pana de Godille dívka, odhaduje jí tak kolem osmnácti až dvaceti let, na služku má překvapivě velmi jemnou pleť. Druhým je hromotluk, kterému může být tak pětadvacet, není tlustý, ale hřmotný a jeho kulatý obličej mu dodává nádech dobračiska. Ovšem do jeho velkých pazourů by se asi nikdo dostat nechtěl. Další dva jsou chlapci mezi dvanácti až čtrnácti roky, nyní se tváří velmi pokorně, ale v očích jim blýskají plamínky. Určitě budou pěkní rošťáci, napadne pána domu.

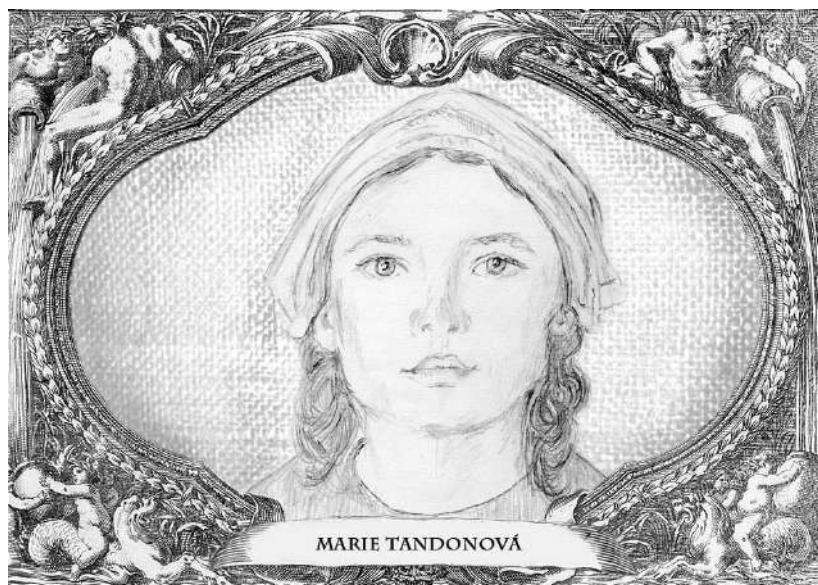
„Pane hrabě,“ předstoupí velmi vážně Tissot, sám oblečen do pěkných šatů a dávající si záležet na svých slovech i pohybech, „Na příkaz Vaší Excelence přivádím několik osob, které by mohly vytvořit služebnictvo Vaší Excelence. Pokud se Vaší Excelenci ovšem budou líbit.“

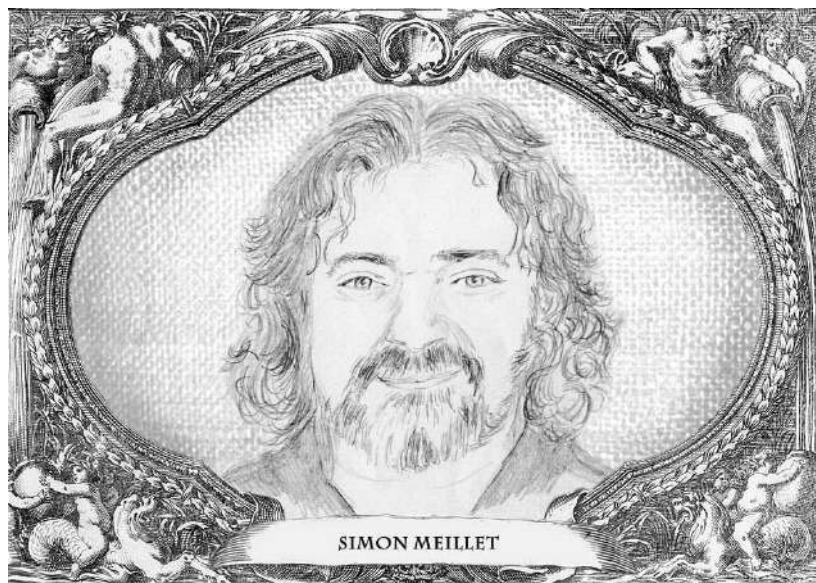
„Maurici, můžeš se zaručit za jejich spolehlivost?“ zeptá se pan de Godille odměřeně.

„Ano, pane hrabě.“

„Tak mi je tedy představ a řekni, čím je chceš pověřit.“

„Toto je Marie. Je sice poměrně mladá, ale dobře vychovaná. Umí však velmi dobře vařit a pokud ji přijmete, bude se starat o kuchyni.“

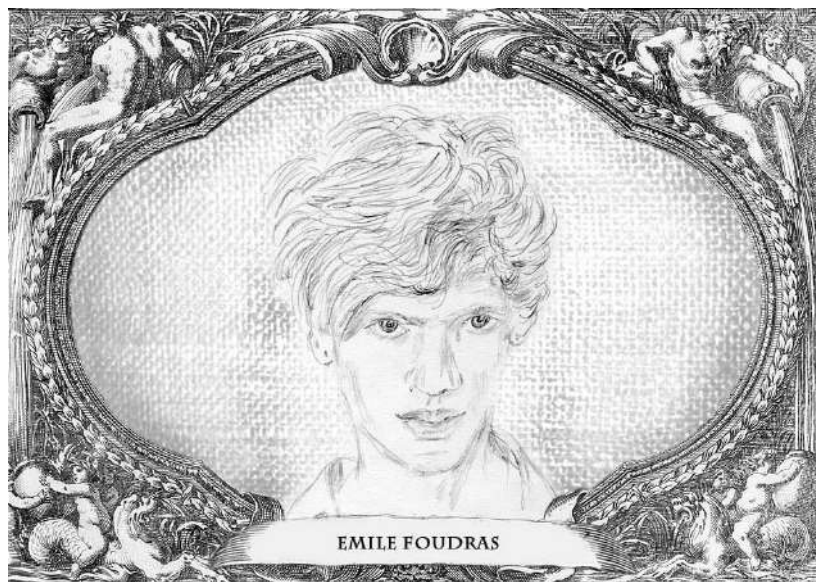
„Máš s vařením nějaké zkušenosti?“ podívá se na svoji potenciální kuchařku Armand. Je středně vysoká, může se pochlubit hnědýma výraznýma očima, dobře vyvinutým poprsím, její obličej by se mohl bez obav nazvat pěkným.

„Pane hrabě, Vaše Excellence,“ hluboce se uklání slečna Tandonová, „má matka je vynikající kuchařka a dost mě toho naučila. Pokud mi dá Vaše Excellence příležitost, určitě bude spokojena. Vynasnažím se zcela splnit požadavky Vaší Excellence ohledně chutí Vaší Excellence.“

„Dobrá,“ přikývne pan de Godille a rukou naznačí Tissotovi, aby pokračoval.

„Starost o dům by mohl mít Simon. I když na první pohled vypadá dost velký a natvrdlý, tak takový není. Nemůžete od něj chtít nějaké velké úsudky, ale je hodný a pracovitý. Pokud by se chtěl někdo dostat do domu přes něj, tak bych nechtěl být v jeho kůži.“

„To věřím,“ usměje se hrabě a znovu si prohlédl mohutnou postavu. V očích hromotluka však nechte žádné stopy agrese. Naopak. Ovšem určitě si každý rozmyslí se s ním pustit do křížku.

„Dokážeš se chovat uctivě k našim hostům?“ zeptá se ho pán domu.

„Ano, pane hrabě, Excellence,“ odpoví stručně hlubokým hlasem Meillet. V jeho očích se však zračí rozpaky, neví kam s obrovskými rukama a tak jeho nervózní pohled sklouzne k Mauricovi.

„Pane hrabě, vše mu řádně vysvětlím. Bude pro vás důstojným dveřníkem. Kromě toho dokáže vykonávat i náročnou práci, má opravdu velkou sílu,“ přispěchá mu na pomoc Tissot.

„O tom nepochybuji. Uvidíme, jak si povede. Kdo jsou ti dva chlapci?“

„To jsou bratři Emile a Jean.“

Emile je o dva roky starší.“

„Co by tady měli dělat?“

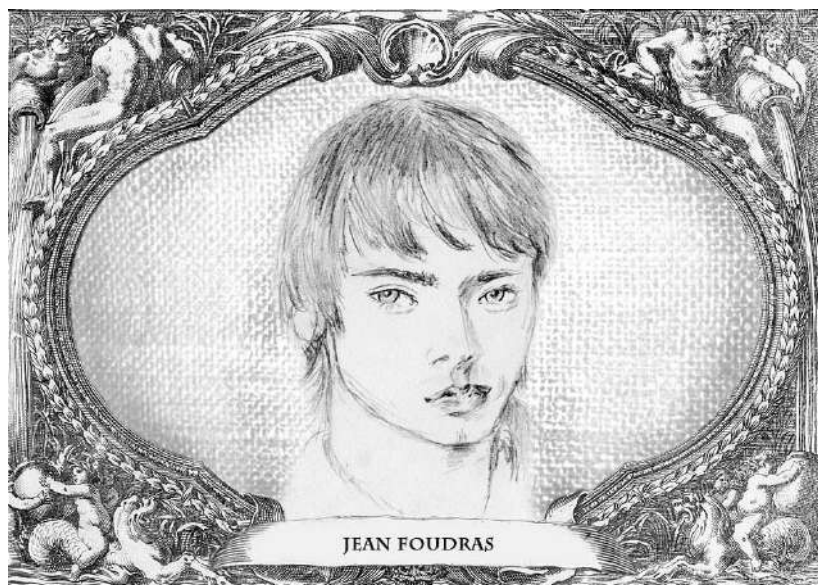
„Měli by pomáhat a vykonávat všechny potřebné práce. Včetně úklidu. Pokud na to nechcete najmout další ženskou ruku.“

„Už žádné další služebníky!“ řekne velmi rychle hrabě z pohledu své peněženky.

„Emile je na svých čtrnáct let silný a nemusíme ho nijak šetřit. Ale i Jean, i když se nezdá, dokáže zastat kus práce. Pokud by nechtěli poslouchat či se nečinili, tak dostanou výprask hned dvakrát.“

„Hned dvakrát?“

„Ano. Jednou na můj pokyn od Simona a podruhé, pokud ho přežijí, tak od svého otce.“

„Maurici! Ty jsi tedy kruťas,“ zasměje se pan de Godille při představě, že by ty dva chlapce měly ztrestat ruce Meilleta. To by už jejich otec asi moc práce neměl. Emile Foudras je poměrně urostlý kluk s podobeným obličejem, ale bez těch ozdob by byl asi hezký. Jean je zatím vyžle s dětskou tvářičkou. Oba stojí se sklopenou hlavou, ale hrabě tuší, že jejich pokora je jenom předstíraná. Kdyby se měl použít příměr, tak s nimi čerti šijí, byť se to teď snaží zakrýt. Na druhé straně ale nepotřebuje chcípáky, kteří tady za jeho

peníze budou polehávat a flákat se.

„Přísnost je potřeba,“ poznamená Tissot.

„Nepochybně,“ ušklíbne se pan de Godille a pálí ho na jazyku peprná poznámka. Uvědomuje si však, že by bylo naprosto nevhodné Tissota před novým služebnictvem shodit, a tak zůstane jen v jeho hlavě.

„Jaké je vaše rozhodnutí, pane hrabě?“

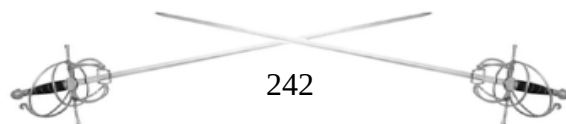
„Maurici, když ses za ně zaručil, tak to s nimi zkusíme. Vysvětlí jim, co mají dělat. Pak se vrať zpátky a ještě probereme přesně jejich činnost a jejich plat. Beru je zatím na zkoušku, dejme tomu na týden. Když budu spokojený, můžeme se dohodnout na dalším.“

„Děkujeme, Vaše Excellence,“ ozve se na pokyn Tissota sborově.

Armand naznačí velkopanskou rukou, že mohou odejít. Tak se nám to služebnictvo pěkně rozrůstá, říká si v duchu. Nemůže však zastřít ani dobrý pocit, protože konečně si trochu může užívat svého postavení, pocházející z jeho výborného původu. Byť opravdu jen trochu, ke spořádané domácnosti hraběte mají stále hodně daleko. Třeba však také jednou bude mít pěkný zámek na svém panství a palác v Paříži. Jako markýz de Almare, zasní se. S početným livrejovaným služebnictvem. Ovšem k tomu bude muset urazit ještě notný kus cesty.

Pro pana de Godille nastane v dalších dnech velmi krásný čas, který trvá déle, než sám původně předpokládal. Téměř každodenní návštěvy domu s vytíženou ložnicí, jež je svědkem jeho velmi vášnivých milostných hrátek s markýzou de Cavarlene. Kromě toho vyspávání a nicnedělání. Občas si alespoň trénuje šerm se třemi svými gardisty, kteří si užívají pohodlí v jeho domě. Ten je zabezpečen novým služebnictvem, které se jeví velmi dobrým. Zvláště rozmanitá kuchyně potěší všechny strávníky.

Z dalšího života se tak stává velmi příjemný stereotyp. I když je Armand občas nervózní, že otázka zrádných listin zatím nepostoupila dále, ve skutečnosti je za průtahy rád. Zodpovědnost vůči Jeho Eminenci a tím pádem i své vlastní kariéře je v přímém rozporu se zájmy jeho těžce zasaženého srdce i chťice.

DVACÁTÁ OSMÁ KAPITOLA

V TÁBOŘE JEHO VELIČENSTVA

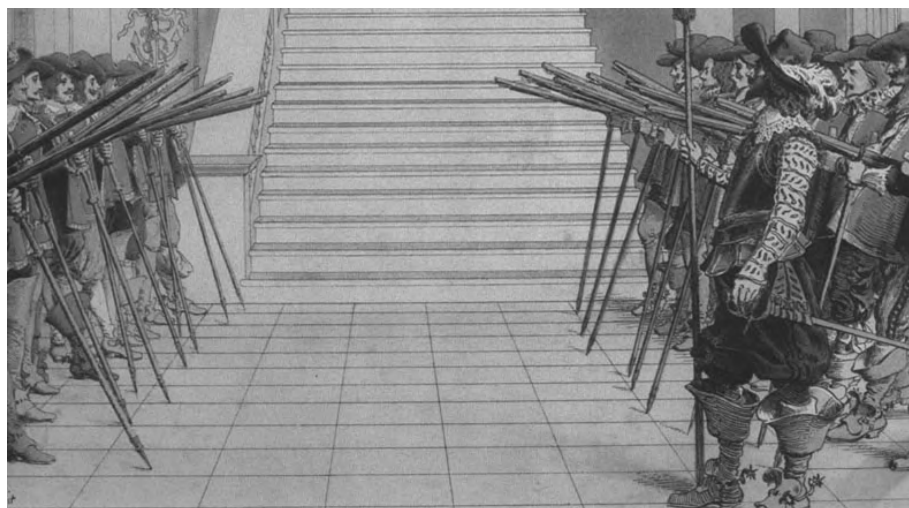
Král cestou na jih přenocuje v domě pana de Cinq-Mars. Protože se necítí dobře, odebere se spát poměrně brzy. Zcela jiné starosti mají tou dobou nepřátelé Jeho Eminence. V jiném křídle zámku se spiklenci sejdou, včetně vévody d'Orleans. Utvrdí se ve svých záměrech, včetně spolupráce s nepřátelskou mocností, proti které jsou na válečné výpravě. Dokonce se radí i o možnosti Richelieua odstranit ještě cestou.

Král postupuje se svým vojskem rychleji než suita Jeho Eminence, pokud se dá slovo rychleji v souvislosti se zdoluhavým postupem obou vůbec použít. Panovník a jeho první ministr se potkají v Lyonu, kde obezřetný Richelieu přijde za králem obklopen svou ozbrojenou suitou, jeho muži mají muškety připravené a kolem pravého zápěstí obmotané zažehnuté doutnáky. Kardinál má totiž nepřímé indicie, že by právě v Lyonu na něho mohl být spáchán atentát.

Pravdou je, že pan de Cinq-Mars získává pro svou věc šlechtice z královské gardy, kteří jsou jeho přátelé. Jedná se o pány kapitány jednotek, pana de Tilladet, pana de La Salle a také pana de Treville. Právě oni podle špehů uvažují o možnosti kardinála zavraždit, jakmile se naskytne vhodná příležitost.

Nakonec k ničemu nedojde, dílem se možná spiklenci zaleknou, dílem jsou zaskočeni velkou přítomností a připraveností kardinálových gardistů. V každém případě setkání s králem v polovině února Richelieu přežije bez úhony. Posléze se zase jeho družina oddělí od panovníkovy a první ministr pokračuje dále opět za využití vodních toků. Tím se vzdálí i od svých případných vrahů.

V Lyonu na náměstí Terreaux uspořádá Ludvík XIII. přehlídku patnácti tisíc pěšáků a čtrnácti tisíc jezdců své armády. Součástí jeho vojska je i patnáct set šlechticů, z nichž tři sta patří k blízkému okruhu dvora. Tato velmi působivá demonstrace síly přesvědčí jak přihlížející, tak aktivní aktéry tažení, o jejich převaze, protože nikdo nepochybuje o úspěšnosti jejich mise do Rousillonu.

Nicméně následná cesta Jeho Veličenstva z Lyonu do Narbonne se stává zase nudným a pomalým přesunem. I když dorazí do teplých krajin, mnohdy vane nepříjemný studený severní vítr. Když se oteplí, začnou se pro změnu rojit komáři a otravují život výpravě. Král rozbije svůj tábor v Sigeanu, městečku vzdáleném od Narbonne asi patnáct kilometrů na jih. Rozkládá se na břehu jezera, jehož voda je slaná, což zapříčiňuje jeho spojení s mořem úzkým průlivem. Sídlo krále není nijak honosné, ale účelné. Opět se necítí dobře, byť překonal vážnou zdravotní krizi, která ho postihla v Lyonu.

Ludvík XIII. se musí rozhodnout, jak postupovat z hlediska válečné strategie. Váhá, zda před oblehnutím a uzavřením města Perpingham, by nebylo vhodné se zmocnit městečka Collioure, přes které obránci města dostávají potraviny. To se nachází asi dvacet kilometrů na jih pod Perpinghamem. Jelikož plánují obránci vyhladovět, jeví se přerušení jejich zásobování klíčovým úkolem. Ovšem v Collioure stojí pevný hrad na vysoké skále, což komplikuje uskutečnění této logické válečné operace. Navíc jednotky k tomu určené budou muset Perpingham obejít velkým obloukem.

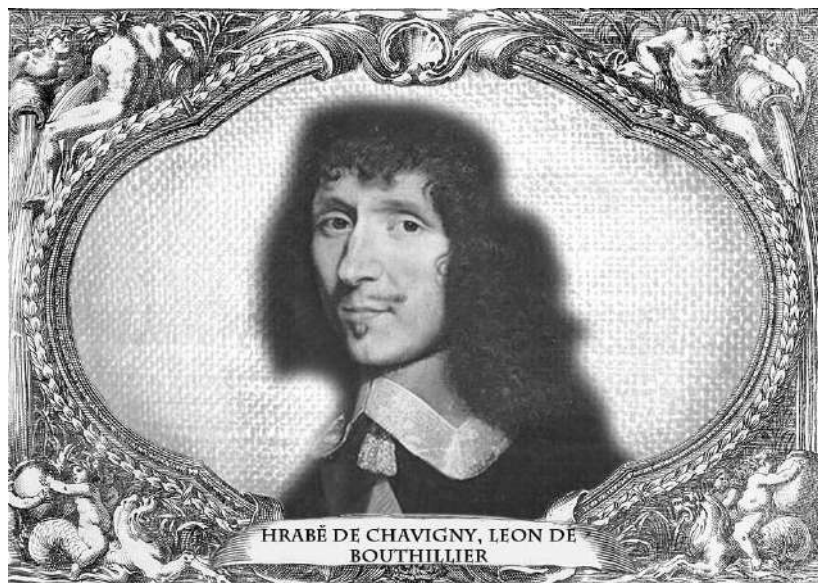
Kardinál Richelieu prožívá velmi trudné chvíle. Není už vůbec schopen vstát z lůžka, nicméně stále tvrdošjně postupuje vpřed a udržuje intenzivní písemný styk s králem. Trpělivě čeká na den, kdy dostane do rukou podklady umožňující mu konečné zúčtování se spiklenci. Ten nastane za úsvitu v městě Arles, rozkládajícího se na levém břehu Rhone, pouhých pětadvacet kilometrů od moře. Sem dorazí Jeho Eminence při své lodní přepravě. Jenže využíváním vodních toků se vzdálí se od králova vojska o dobrých sto padesát kilometrů. Což představuje nepříjemnou komplikaci pro rychlá a přímá jednání s panovníkem.

Richelieu si pro sebe v Arles usurpuje nejlepší palác. Hned po ránu se v něm ohlásí hrabě Leon de Chavigny, syn vrchního královského finančního správce pana de Bouthillier. Pan de Chavigny dorazí za kardinálem přímo ze Saint-Germain-en-Laye. Důvod, proč je s velkou radostí nemocným prvním

ministrem přivítán, je velmi prostý. Přiváží dokumenty od královny, na které neduživý státník tak dlouho čekal.

V doprovodu pana de Chavignyho dorazí i hrabě de Godille, jeho sluha Maurice a jemu podléhající tři gardisté. Jejich úkol je splněn, i když bez větší námahy. Nikdo z doprovodu zřejmě netušil, že s nimi cestuje významný dokument, který kardinálovi poskytne potřebný důkaz o zradě osob blízkých králi. Důkaz, který první ministr potřebuje, aby mohl veřejně vystoupit proti svým sokům.

I když jsou pan de Chavigny i pan de Godille oba hrabaty, rozdíl v jejich postavení a významu je obrovský. Ale i přes tento rozdíl se Armand během cesty s nositelem tajných dokumentů docela sblížil.

Leonovi je čtyřiatřicet, hodně ve svém životě zažil a drobtý z toho vyprávěl svému novému příteli během cesty. Tak se mladík například dozvěděl o jeho vyjednávání o návratu vévody d'Orleans ke dvoru z Bruselu, kde králův bratr trávil období, když upadl do jedné z mnoha svých nemilostí. Tehdy bylo panu de Chavignymu jen o pár let více než je Armandovi nyní, nicméně již zastával funkci státního tajemníka a pomocníka svého otce. Za takových okolností se pak někomu buduje kariéra, pomyslel si pan de Godille smutně.

Armand po příjezdu do Arles vrátí své muže do kardinálovy gardy, když jim poděkuje za jejich služby. Ti si však mohou jen stěžít nařikat. Už při sledování pana de Fontraillese si žili jako prasata v žitě, poté lenořili v Paříži, obskakováni velitelovým služebnictvem. Docela je ukončení této mise mrzí.

Asi kolem poledního si pana de Godille zavolá pan de Concestion. Sejdou se v malé místnůstce v paláci obývaném prvním ministrem.

„Svůj úkol jste zdárně splnil, pane hrabě,“ konstatuje suše Joseph.

„Víte o tom, co jsme přivezli?“

„Ano. Tohle zlomí těm zrádcům vaz. Teď už se jich nebude moc král veřejně zastat.“

„Domníváte se stále, že takový postoj Jeho Veličenstva stále hrozí?“

„Ano a teď daleko více, než kdy jindy. Jeho Eminence je dlouho mimo osobní kontakt s králem, v jehož blízkosti se naopak vyskytují ti zrádci. Podle mého teď nastávají kritické okamžiky.“

„Tomu zcela nerozumím,“ zavrtí hlavou Armand.

„Pokusím se vám něco vysvětlit, pane hrabě. Kardinál má sice v rukách důkazy, ale král je musí dostat ve vhodnou chvíli a hlavně je přijmout. Bohužel spiklenci stále ještě mohou udeřit. Mohou mít již připravený plán, mohou mít již najaté vrahy. Jediné, na co spoléhám, je jejich neschopnost dobrat se k opravdovým činům.“

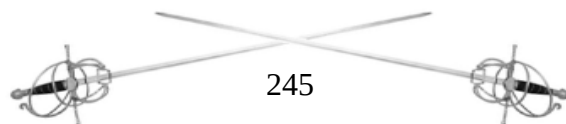
„Opravdu jsou tak neschopní?“

„Naštěstí ano. Líní a neschopní, rozmařilí a sebejistí. Tohle nám nahrává, ale musíme se mít stále na pozoru. Máme v táboře krále svoje lidi, ale ti nehlásí žádnou činnost zrádců. Možná říkají pravdu, která jen potvrzuje mé příkré hodnocení. Ale byl bych rád, kdybyste jejich tvrzení prověřil.“

„Prověřil? Já? Jak?“

„Mohli byste se vypravit na přátelskou návštěvu za svými známými v králově táboře. Samozřejmě pokud možno nenápadně. Rozumíte mi?“

„Začínám chápat, proč jste za mnou přišel. Mohu se na něco zeptat? Jak se daří Jeho Eminenci?“

„Jeho Eminence se necítí dobře,“ odvětlí se starostlivým výrazem ve tváři pan de Concestion, „Mimochodem, o stavu Její Eminence je přísně zakázáno mluvit.“

„Byl jsem upozorněn. Já rozhodně nikomu nic o nemoci Jeho Eminence vykládat nebudu.“

„Věřím vám. Ale pojďme k věci, proč jsem si vás zavolal, pane hrabě.“

„Máte asi na mysli přátelskou návštěvu v králově táboře?“

„Ano, doprovodíte pana Champertiera, kterého vysílá Jeho Eminence na poradu ke králi. Vy pouze budete v doprovodu zmíněného pána a poté budete mít čas poohlédnout se po svých přátelích. Na návrat pana Champertiera čekat nemusíte, můžete se vrátit kdykoli zpět. A obráceně, můžete se tam zdržet i déle, pokud to bude nahrávat našim záměrům. Rozumíte, pane hrabě?“

„Rozumím. Mám se pokusit zjistit něco konkrétního?“

„Nikoli. Jen si popovídat s přáteli a poptat se, samozřejmě velmi opatrně a decentně, jaké nálady panují u pana Vrchního podkoního. Však víte, proč nás tolik zajímá.“

„Ano, zcela chápu. Pojedu v doprovodu kardinálova vyslance a pokusím se promluvit si se svými přáteli. Přitom se pokusím nenápadně zjistit, zda nejsou nějaké novinky v táboře spiklenců. Vše naprosto nenápadně. Pak se vrátím.“

„Zcela správně, pane hrabě. Pokud by však hrozilo, že by vaše přítomnost či vaše setkání s někým z vašich přátel mohlo vyvolat nějaký rozruch, tak se vraťte i bez toho, aniž byste s nimi mluvil.“

„Budu velmi opatrný.“

„To je vše, pane hrabě. Vyrážíte za hodinu, běžte se připravit. Pane hrabě, mějte oči otevřené, uši nastražené a postupujte velmi obezřetně. Teď si nesmíme dovolit chybu, když už máme takové důkazy ve svých rukách. I díky vám, pane hrabě,“ dodá pan de Concestion.

Do králova ležení v Sigeanu dorazí pan de Godille jako součást doprovodu vyslance kardinála Richelieua bez větších problémů. Je však zaskočen rozlehlostí ležení. Náhle se mu zdálo téměř nemožné, aby v tom rumraji našel někoho ze svých přátel. Vojsko je roztaháno po celém kraji. Jeho přátelé mohou být ubytováni kdekoli v okolí, nemá vůbec čeho se chytnout.

Zůstane tedy stát bezradně v uctivé vzdálenosti před královým příbytkem, od něhož ho rovněž odděluje garda Jeho Veličenstva. Rozhlíží se kolem, nasává atmosféru vojenského ležení. Byť je v táboře krátce, zachvátí ho zase opojný pocit. Tolik mužů se zbraněmi, doprovod, pobíhající velitelé, povozy, muži na koních pádící od čerta k ďáblu, mraky služebnictva, lokajů, mušketýrů, gardistů. Líně se povalující jedinci, skupinky spolu se bavící, vzorně upravená a bdělá králova stráž. Silně zatouží být součástí takového celku. Tohle ležení se vůbec nedá srovnat s doprovodem kardinála.

Hrabě zanechá koně u jednoho z gardistů a toulá se bez ladu a skladu táborem. Nikdo si ho nevšímá, projel strážemi do ležení, teď už paří k nim. Ostatně je zde tolik mužů, kteří nejsou součástí pravidelných jednotek, že se mezi nimi zcela ztratí. Když vidí tu velkou masu, která vyrazila potupit nepřítele, pocítí hrdost, že je vlastně, byť nepřímo, její součástí.

„Kohopak to mezi námi vidím?“ uslyší za svými zády známý hlas, ve kterém nejde nepostřehnout radost. Svou náruč mu otvírá poručík de Taille v mušketýrském stejnokroji.

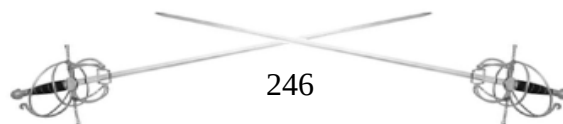
„Drahý příteli,“ zaraduje se i pan de Godille, „Už jsem ani nedoufal, že v tom rumraji potkávám někoho známého!“

„Co vy tady? Hrajete si na vyzvědače?“

„Hlavně to na mě neřekněte, aby mě neoběsili na prvním stromě,“ zasměje se Armand, „Přijel jsem jako doprovod kardinálova vyslance, který se zúčastní porady u krále. Tak jsem využil příležitosti a prohlížím si vaše velký ležení. Musím říci, je skutečně impozantní.“

„Máme opravdu velkou sílu, vítězství by nás minout nemělo. Pokud ovšem něco nezkazí naši slavní maršálkové,“ ušklíbne se baron.

„To by bylo trestuhodné. Takový množství skvělejších vojáků, dlouhá cesta, musíme přeci uspět. Máte zprávy, co bude následovat?“

„Záleží na našich moudrých hlavách. Ale tipuju, že než oblehneme Perpingham, tak si půjdeme zažertovat s obránci hradu v Collioure. Ale nepředbíhejme událostem, řekl bych, že se o tom právě radí. Ale povídejte vy, jak se daří vám? Vypačil jste se z Paříže jak pára nad hrncem.“

„Dostal jsem úkol. Doprovázím občas nějaký vyjednávače či diplomaty, jako třeba zrovna dneska, hodně jsem cestoval. Musím se pochlubit, podle všeho jsem se u kardinála dobře zapsal. Ale to bych asi tady nahlas říkat neměl, ne? Tady Jeho Eminence moc příznivců nemá.“

„Máte pravdu, nemá a jsou k tomu značné důvody. Ale bát se nemusíte, já vás neprozradím,“ zubí se Horné, „Jinak vám gratuluju. Jak se vůbec daří našemu drahému panu kardinálovi? Povídá se, že na tom není dobře.“

„Hodně se přehání. Jeho zdraví není nejlepší, ale rozhodně není jeho zdravotní stav tak vážnej, jak se povídá. Dnes ráno jsem ho viděl a zdál se mi docela v dobrém rozmaru,“ zalže hrabě dle instrukcí.

„Taková štrapáce je pro něj náročná, stejně jako pro krále,“ pokývá hlavou pan de Taille, „Už i proto musíme uspět. Zdržíte se dlouho?“

„Vlastně ani nevím. Mým úkolem bylo doprovodit pana Champertiera na poradu a teď mám vlastně volno. Jenže když už jsem tady, tak jsem se chtěl podívat za svými přáteli. Především za vámi a za panem markýzem de Almare. Jenže když jsem poznal, na jak velkým prostranství jste rozlezlí, už jsem svůj záměr skoro vzdával. Naštěstí jste si mě všimnul.“

„Náhoda, příteli. Spatřil jsem podivnou zmatenou postavičku, jak chodí sem a tam a zdála se mi napřed zdálky podezřelá a potom zblízka povědomá,“ směje se baron.

„Tak postavička? A ještě k tomu zmatená? Tak vám pěkně děkuju. Neříkejte tohle prosím příliš nahlas, aby moje reputace na dvoře kardinála nepoklesla. Jak se daří vám?“

„Zatím hrozná nuda. Nic nenasvědčuje ani tomu, že by se brzy něco semlelo. Není vlastně nikdo, kdo by se nám postavil,“ povzdechne si baron.

„Jak se máte vy osobně?“

„Myslíte, jak jsem na tom s chlastem? Dávám si docela pozor.“

„Nechtěl jsem se vás dotknout ...“

„V pořádku, vlastně vám mnohokrát děkuju. Hodně jste mi pomohl. Konec konců, mám důvod si dávat pozor. Mám důvod se vrátit do Paříže v dobrém stavu,“ zatváří se mušketýr tajemně.

„Ale, ale? Že by vás tam snad někdo čekal?“

„Vypadá to tak. I když nevím, co se stane po tak dlouhém odloučení.“

„Myslíte, zda na sebe se slečnou Gabrielou nezapomenete?“

„Tak nějak. Z mojí strany zapomnění určitě nehrozí, ale ona ... je tak mladá a hezká. Dokonce jsem se přiměl a napsal pár dopisů, což je na mě nevídaná oběť.“

„Dopisy? Dokonce? Příteli, vaše vyprávění zní velmi zajímavě. Vyvíjel se snad váš vztah od doby, co jsme spolu naposledy mluvili? Něco nového?“ zatváří se hrabě jak obyčejná pavlačová drbna.

Pan de Taille se trochu zarazí, jako by váhal, jak svůj vztah s mladou slečnou od Malletů popsat. Prochází se s přítelem pomalu ležením, dostanou se až do míst poblíž rozlehlého slaného jezera. Zde mohou nerušeně hovořit. Odpoledne nabízí teplé ovzduší, ačkoli sluníčko zmizelo za drobnými obláčky.

„Tak co se děje? Tohle od vás není hezký, nejdříve mě navnadíte a potom se tváříte jak neproniknutelná zeď. Vy přede mnou něco skrýváte, drahý příteli,“ doráží Armand.

„Ale ne, jen sám nevím, jak vám svou historku podat. Před odjezdem na tuhle výpravu jsem byl na obědě u otce slečny Gabriely a mluvil jsem tam jak s jeho dcerou tak s ním. Všechno bylo takový zvláštní a divoký, i když nakonec ... prostě jsme se tak nějak domluvili. Pokud se vrátím zdravě a živej, tak se k naší rozmluvě vrátíme. To je všechno.“

„To je všechno? O čem rozmluva byla?“

„Vlastně šlo o ryze teoretickou rozmluvu, co by se třeba mohlo stát, kdyby ...“

„Tak teď už jsem naprosto zmatenej. Příteli, z vás to leze jako z chlupatý deky. O čem jste se bavili s panem Coiffierem? O tom, co si myslím?“

„Nevím, co si myslíte,“ říká rozpačitě pan de Taille, „Ale mluvili jsme o možnosti, ale opravdu jen možná, až když se vrátím ... prostě pak bysme se mohli bavit o mně a o slečně Gabriele. Tedy kdyby ona byla stále ještě pro.“

„Stále ještě pro? Znamená to snad, že jste požádal o její ruku?“

„Až tak úplně ne. Ale hovořil jsem s panem Coiffierem. Když bude zájem ze strany slečny Gabriely až se vrátím, tak je možný tuhle otázku znovu otevřít.“

„Ale to je přece skvělá zpráva,“ neskrývá opravdovou radost pan de Godille, „Prosím, povídejte mi blíž o tom vašem posledním obědě. Snad si zasloužím vědět víc než ostatní, ne?“

„To určitě,“ povzdechne si baron, pak se mu rozzáří obličej. Začne líčit svoji historku, jak byl vlastně šestnáctiletou dívkou dotlačen k rozhovoru s jejím otcem. Smějí se u toho, Horné je nakonec rád, že si může s někým o Gabriele promluvit. Často na ní myslí a sesmolit několik dopisů pro něj byl dost náročný úkol. To ona mu napsala velmi hezké dlouhé dopisy, určitě mnohem lepší úrovně po obsahové a stylistické stránce. V této činnosti ho jednoznačně trumfla. Z jejích písem je patrné, že ho má ráda, byť vše bylo velmi decentní a bez náznaků různých dvojmyslů.

„Vy jste se ale chtěl vidět i s panem markýzem de Almare, ne?“ vzpomene si asi po hodině jejich rozhovoru muškétýr.

„Ano, ovšem už jsem se svého záměru vzdal. Kde bych ho tady našel,“ mávne rukou hrabě.

„Jestli chcete, mohu vaše setkání zařídit. Víím, kde se markýz nachází, pošlu pro něj někoho ze svých mužů. Pokud někam neodjel, tak vám ho seženu.“

„To by bylo skvělé. Taky jsem ho dlouho neviděl a rád bych ho pozdravil. Myslíte, že by bylo možný ho dostat nějak sem?“

„Určitě. Pokud je v táboře.“

„Vidáte ho občas? Jak se mu daří?“

„Dobře. Vlastně je stále v blízkosti toho nafoukaného pana de Cinq-Mars. Ale tím pádem je také v blízkosti krále, což se tady nepodaří jen tak každému.“

„To věřím. Jsou tady stovky šlechticů. Co takový hrabě de Aboa?“

„Ten je zase pořád v blízkosti králova bratra. Je tam pečeněj vařenej. Ale ani s jedním z nich jsem vůbec nemluvil, já tady mám zcela jiný povinnosti. Oni se baví a výpravy si užívají, já držím služby a nudím se. Taky tady mám přátelé, někteří už mě vzali zpátky na milost. Snad mi i odpustili moje chování v Paříži a Saint-Germain, však víte,“ povzdechne si pan de Taille.

„Nezoufejte. Tahle výprava jednou skončí a vy se vrátíte do Paříže. Tam budete mít zcela jiný starosti.“

„Snad. Jen abysme to nezakřikli.“

„Tomu nevěřím. Pokusíte se sehnat markýze de Almare?“

„Ano. Mám to zařídit hned?“

„Abych byl upřímněj,“ odkašle si pan de Godille, „sice s ním chci mluvit, ale pokud možno tak nějak v soukromí.“

„Copak, nějaký tajnosti?“

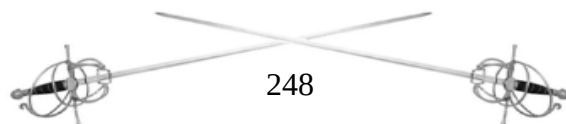
„Příteli, však víte o co jde. Jsem ve službách kardinála. Markýz de Almare je přítelem pana de Cinq-Marse, který ovšem Jeho Eminenci přímo nenávidí. Nechci svému příteli způsobit zbytečně nepříjemnosti, kdy by musel vysvětlovat, proč se stýká s tak nevhodnýma osobama. Rozumíte?“

„Snažím se. Ale politika jde mimo mě. Ačkoli velitelé králových gard, páni kapitáni, toho vašeho kardinála taky moc nemusí. Ostatně ani já ne, ale je mi tak nějak ukradenej. Já se starám o bezpečnost krále či míst, kde se nachází. Ostatní mě nezajímá.“

„Já vám rozumím. Ale u pana markýze de Almare jde o jinej případ. Usiluje o místo na králově dvoře a pan de Cinq-Mars mu s tím slíbil pomoc. Kdyby se dozvěděl, že se pan de Almare stýká s lidmi, který sloužej kardinálovi, mohl by se rozzlobit a snažení našeho přítele by mohlo přijít vniveč.“

„Na tom může něco bejt. Tak jak si schůzku představujete?“

„Mohl byste ho vylákat někam sem, ale až se setmí. Nachází se odtud daleko?“

„Ne, je docela blízko. Vyhledám ho a na večer vám ho sem přivedu. Je tady takovej rozruch, že si vás nikdo ani nevšimne.“

„Děkuju za laskavost. Budu se muset vrátit a zajistit si ubytování. Počítám, že se zdržím minimálně do zítřka,“ chystá se k návratu pan de Godille.

„O ubytování se nestarejte, taky mám nějaký známosti. O důstojníky je lépe postaráno než o obyčejný vojáky. Mohl bych zajistit soukromí pro nás dva, tak bysme mohli bejt po dobu vaší přítomnosti spolu. Pokud vám moje společnost nevadí.“

„Naopak, velmi rád váš návrh přijímám,“ je evidentně potěšen hrabě. Nabídka přítele mu navíc hraje do karet. Nikdo ho tu nezná a pokud se bude pohybovat v blízkosti mušketýra, nebude vzbuzovat pozornost. Trochu ho zamrzí, že pro své cíle zneužívá přátelství pana de Taille, ale svým jednáním mu žádné problémy nezpůsobí. Tak proč takové možnosti nevyužít.

Baron pro sebe a svého přítele zajistí malou světničku v jednom domku na okraji městečka. Je vidět, že už je starý pardál, protože sehnat takové místo nejde bez patřičných konexí. Kromě toho, že už je ve službě dlouho, neváhá občas pustit chlup, což mu usnadňuje splnění jeho žádostí. Jako v tomto případě.

Poručík de Taille také vydá patřičné rozkazy ohledně markýze de Almare a pak se vrátí za svým přítelem do jejich komůrky. Už jen tak klábosí. Mušketýr vyličí impozantní vojenskou přehlídku v Lyonu, popisuje dobytí Argiller panem de Treville a jeho jednotnou, následně popisuje, jak si představuje další průběh válečných operací. Pan de Godille se nemůže chlubit svými úspěchy, protože musí zůstat utajeny. A to jak ty ve službách prvního ministra, tak ty dosažené v ložnici markýzi de Cavarlene. Ale naštěstí má baron stále co vyprávět. Čas zvesela plyne až do chvíle, kdy se objeví Horného podřízený a ohlašuje mu příchod markýze de Almare.

„Půjdu za ním a obloukem ho přivedu k jezeru, kde jsme spolu dnes mluvili. Vy tam zajděte rovnou, tak vás nikdo neuvidí pohromadě,“ loučí se pan de Taille.

„Děkuji. Jakmile skončím naši rozmluvu, vrátím se sem za vámi.“

Armand chvíli posečká, potom línou chůzí zamíří na stanovené místo schůzky. Nemusí mít obavy, je uprostřed dobře střeženého ležení. Pro jistotu mu jeho přítel sdělí dnešní heslo, kdyby snad sešel z cesty a dostal se do problémů s hlídkami. Nic takového nenastane a tak zanedlouho zírá do tmavé hladiny jezera, čířené pouze mírným větrem. Na tábor sice už dávno padla tma, ovšem velké množství loučí a ohnišť vytváří na většině prostranství dostatečné osvětlení. Na břeh u místa schůzky však dopadá jen jeho slabý odvar, povadlé světlo se odráží od tichounce šumící hladiny.

„Jak milé překvapení,“ zvolá s neskryvanou srdečností pan de Almare. Mušketýr mu pouze sdělil, že ho má přivést ke svému veliteli. Údajně tam na něj čeká významná návštěva. Jelikož markýz barona zná, rozhodl se napůl oficiální žádosti a napůl prosbě vyhovět a v daný čas se dostavil. Neměl však vůbec tušení, s kým se má sejít.

„Jsem rád, že vás posel pana de Taille našel. Omlouvám se, že jsem vás sem vytáhl tak trochu pokoutně, ale považoval jsem za rozumný sejít se v soukromí. Jak se vlastně máte?“

„Nadmíru dobře, pokud se ptáte na zdraví a zábavu. Ne že by mi vůbec nechyběl přepych paláce, ale jsem spokojen. Dokonce,“ zatváří se potměšile markýz, „tady mám i tu svoji mladičkou služebnou.“

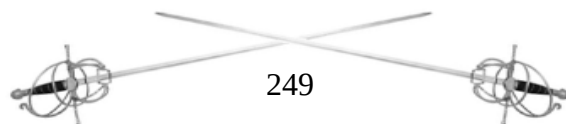
„To si asi užíváte,“ vzpomene si hrabě na sestru svého přítele a přeběhne mu mráz po zádech.

„Nestěžuji si. Co vy?“

„Hodně jsem cestoval, ale zase jsem docela dobře zapsán u Jeho Eminence. Nemohu bohužel mluvit o podrobnostech, to jistě chápete. Slyšel jsem, že býváte hodně často u markýze de Cinq-Mars a také u krále.“

„Ano, máte pravdu. Monsieur Le Grande mi umožnil poznat lépe jak sám sebe, tak mnohé své přátele. Ale i krále. Toho je mi líto, nepochybně je velmi schopný muž. Sice se o něm říká, že dělá jen co mu řekne kardinál, ale já tomu nevěřím. Mrzí mě jeho zdravotní stav, kdyby mu Bůh ráčil dopřát delšího života, určitě by toho ještě hodně pro své království vykonal.“

„Jeho zdravotní stav je tak vážný?“

„Bohužel. Ale král o něm ví, uvědomuje si ho. Podle všech indicií mu už moc času na tomto našem nehostinném světě nezbyvá. Blíží je bohužel jeho vstup do království nebeského. V Lyonu se stav krále velmi zhoršil, vypadal hodně špatně. V té souvislosti mě hodně zklamal pan podkoní. Víte, když se jednou opil,“ ztiší hlas Pierre, „tak si dovolil říci, že král jen páchne a páchne a ne a ne chcípnout. Nebo konstatoval, že je s ním nuda a on ne a ne umřít. Víckrát vyslovil něco v tomto smyslu. Hrozná slova, navíc pronesená před mnoha svědky této nehoráznosti. Divil bych se, kdyby jeho slova někdo za tepla králi nedonesl. Nechápu Henriho, proč se tak chová. Přitom mu král prokazuje takové laskavosti a pozornosti.“

„Když už mluvíme o vašem příteli, neříkal něco ohledně kardinála?“

„Nevím, zda něco chystá, pokud se ptáte na toto. Nic zvláštního jsem nezpozoroval. Čas od času si něco šeptají s panem de Thou, občas se baví s vévodou d'Orleans. Se mnou o žádných konkrétních záměrech nemluvil. Můj chladný přístup k jeho návrhům ho zřejmě přesvědčil, že nemá smysl se mě pokoušet přemlouvat k účasti na jeho intrikách. V jiných záležitostech je ke mně naopak otevřený, někdy až příliš. Co jsem však řekl neznamená, že něco proti Richelieuovi nechystají. Když se napije, má někdy opravdu hodně silácké řeči.“

„Podle vás nemají v úmyslu v nejbližší době kardinála odstranit?“

„Nevím,“ zamyslí se pan de Almare, „Když jsme spolu nedávno mluvili, připomněl mi sám o sebe moji žádost o úřad na dvoře krále. Řekl, že si je jist, že se kardinál do Paříže už nevrátí. Přitom se jakoby významně díval. Pak dodal, ta slova se mi přičí opakovat, prý asi ani nebude muset hnout prstem, protože ta shnilá prdel asi chcípne sám. Z toho jsem usoudil na jejich záměry. On a jeho přátelé jsou rozhodnutí nepřipustit, aby se Richelieu vrátil živý do Paříže. Spoléhají se však na nemoc kardinála, jistě si toužebně přejí, aby Bůh Jeho Eminenci povolal k sobě a ušetřil jim tak nepříjemnou práci. Ovšem napadnout pana podkoního může cokoli, je hodně impulsivní.“

„Možná přeci jen chystají vraždu?“

„Jestli ano, určitě by mi o ní neřekli,“ pokrčí rameny markýz, „Jak jsem už naznačil, podle mého zatím vyčkávají. Do Paříže je dlouhá cesta, začíná obléhání. Možná by se k něčemu mohli rozhoupat v případě, kdyby se Richelieu rozhodl pro náhlý návrat či až vojenské tažení skončí a on nastoupí cestu zpátky. Ovšem zdaleka neznám podrobnosti, šílení na najmutí vrahů jsou dost. Raději pana kardinála bedlivě hlídejte. Jak je na tom vůbec se zdravím?“

„Nic moc, ale drží se.“

„Tady jdou jiné zprávy,“ podívá se markýz pátravě na gardistu.

„Lidé jsou zvyklí zveličovat, vždyť to znáte.“

„Snad. V každém případě vám ve vašem úkolu asi moc nepomohu. Přestože rozhodně neschvaluji úklady, které chystají proti Jeho Eminenci. Představa Francie, v níž by vládli Monsieur a Monsieur Le Grande, je velmi děsivá.“

„Opravdu? Vždyť pan de Cinq.Mars je váš přítel a je vám nakloněn.“

„On snad ani není tak zlý, jak se někdy může jevit. Ale není schopen uvažovat jako státník. Ovládají ho vášně a zloba, v mnohém je dětinský. V tom si ostatně s královým bratrem mohou notovat. Kdyby se král ani kardinál nevrátili z výpravy, znamenalo by to nejstrašnější pohromu pro naši zemi. Pak by se dostali k moci titi dětinové, intrikáni, vztekouni a nastal by rozklad celého království.“

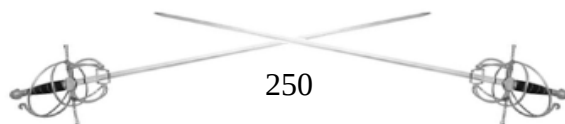
„Nesýčkujte.“

„Bohužel takové reálné nebezpečí hrozí a mnozí s ním asi i počítají. Ovšem oni by takový stav považovali za štěstí, na rozdíl ode mne. Nechce se mi už dále takové představy rozebírat. Řekl jsem vám všechno, co jsem mohl. Pojdme se raději bavit o něčem příjemnějším.“

„Vám se lehce řekne něco příjemnější, ale pochopte i moje zistný zájmy. Na dvoře Jeho Eminence se mi daří, souvisí to s mojí další kariérou. Chápete?“

„Chápu vás, ale já opravdu do plánů spiklenců nejsem zasvěcen. Nepochybně pochopili můj postoj, nejsem vhodný typ pro jejich záměry a už mně nic ani nenabízejí.“

„Což je škoda,“ posteskne si pan de Godille.

„Snad pro vás. Co se mě týká, tak já jsem spokojen.“

„Promiňte,“ řekne rychle Armand, „moje sobecké zájmy převážily.“

„Neomlouvajte se, chápu vaše starosti, příteli. Pracujete na své kariéře usilovně a byla by škoda, kdyby jejich podlý zločin vám měl vaše úsilí zmařit.“

„Jsou tady i naši další přátelé? Setkáváte se s nimi?“ změní téma rozhovoru hrabě.

„Dost často. Hrabě de Aboa je nejčastěji ve společnosti Monsieura, s tím se vidím nejméně. Ale často zajdu za hrabětem de Prieu a mým švagrem. Ti dva jsou staří přátelé a rozumějí si i tady. Jakmile je možné, tak se je snažím vyhledat a setrvat v jejich společnosti,“ vysvětluje pan de Almare. Armandovi přeběhne mráz po zádech, když přítel mluví o svém švagru. Kdyby tak věděl, k čemu došlo v Paříži! Stydí se před Pierrem, střeží se však vzbudit jen nástin podezření.

Další rozhovor se už nedotýká otázek, kvůli kterým byl pan de Godille do králova tábora poslán. Spíše si vyměňují své pocity z výpravy, především pan de Almare je u vytržení. Vše pro něj je nové a objevné. Při jeho povaze, kdy se snaží vstřebávat nové poznatky, má obrovské pole působnosti. Zajímá se o výzbroj, o systém velení, o taktiku vedení válek a bitev. Sleduje i problémy se zásobováním a početným doprovodem.

„Příteli, bylo možné, abych se pozdravil i s hrabětem de Aboa?“ zeptá se Armand po téměř další hodině jejich družného hovoru.

„Chcete s ním mluvit o úkladech proti kardinálovi?“

„Nebudu vám lhát, rád bych s ním prohodil pár slov na tohle téma. Pokud bude mít zájem. Když ne, tak se s ním alespoň pozdravím.“

„Přenocujete v králově táboře?“

„Ano, pan de Taille zajistil pro mě a sebe takový útulný kamrlík. Je skoro zázrak, že tady něco sehnal, je tu tak málo místa k ubytování a tak urozených zájemců“

„Však jsme taky roztaháni po celém kraji,“ upozorní Pierre.

„Všiml jsem si. Rád bych pozdravil hraběte de Prieu a markýze de Cavarlene, ale rozhovor s nimi si nechám na příště. Pan de Taille říkal, že obléhání bude trvat týdny a možná měsíce. Je zbytečný, abych tady vzbuzoval pozornost.“

„S hrabětem de Aboa byste ale přeci jen rád mluvil, nemám pravdu?“

„Ale jen pokud by bylo možný se s ním setkat a nevzbudit tím rozruch. Já za ním jít nemohu.“

„Mohl bych ho za vámi poslat, tak jako pan de Taille nechal přivést mě.“

„Jsem vám vděčněj za vaši ochotu. Pokud by si však hrabě myslel, že je setkání nebezpečný, tak ho raději oželím. Nechci nikoho z vás přivést do nepříjemné situace.“

„Pokusím se vám pana hraběte přivést. Ale dnes už rozhovor určitě nestihneme.“

„Nic podobného jsem ani neočekával. Ale co zítra večer?“

„Udělám, co bude v mých silách. Král se radí se svými vojevůdci co dál, zítra určitě budeme ještě na stejném místě.“

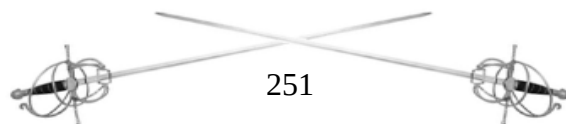
„Naše schůzka ale musí proběhnout nenápadně. Nerad bych, aby někdo pojal podezření, že tady provádím nějakou výzvědnou činnost.“

„Podle mého si nikdo ničeho nevšimne. Je tady pořádný rumraj. A i kdyby, každý přece ví o našem přátelství, v Paříži jsme se často setkávali.“

„Ještě jednou děkuji. Jsem velmi rád, že jsem s vámi zase mohl mluvit. Snad všechno dopadne k naší spokojenosti a vrátíme se společně zpátky do Paříže. Rád vzpomínám na návštěvy na vašich sedáncích, kam jste mě tak laskavě zval.“

„Drahý příteli,“ loučí se pan de Almare, „také mě potěšilo naše setkání. Přeji vám další skvělé úspěchy ve službě u Jeho Eminence. Snad se zase brzy uvidíme.“

„Bohužel jsme každý někde jinde, nevím, kde se bude Richelieu zdržovat. Pokud bude příležitost, pokusím se vás zase vyhledat. Kdyby hrozilo kardinálovi nebezpečí a vy jste se o něm náhodou dozvěděl, pošlete mi vzkaz. Nějaký způsob jistě vymyslíte.“

„Podobnou službu jsem vám už slíbil v Paříži. Ale pouze v případě, kdybych považoval život Jeho Eminence za opravdu ohrožený.“

Armand zůstane sám. Má mnoho podnětů na přemýšlení, trápí ho rovněž špatné svědomí. Kdyby se markýz dozvěděl pravdu o něm a své sestře, asi by bylo jejich přátelství na padrť. Jak je život složitý! Zadumaný se vrátí za baronem de Taille, který sehnal dobré jídlo a víno. I proto se jejich debatování protáhne dlouho do noci.

Druhý den hrabě de Godille ze svého příbytku příliš nevychází, nemá žádný důvod na sebe upozorňovat. Pan de Taille si zařídí volno a tak většinu času zůstávají spolu. Probírají znovu jak vztah barona s Gabrielou, tak kariéru hraběte. U pozdního oběda se Armand svěří i se svým snem zvelebit svoje panství.

„Váš záměr ale nebude jednoduchý provést. Na opravdovou opravu je třeba hodně peněz. Asi budete muset Jeho Eminenci prokázat nějaký hodně dobrý službu, aby vám ještě přispěla,“ zažertuje pan de Taille.

„Já vím,“ odpoví rychle Armand, nemá vůbec chuť mluvit o mlhavém slibu, který onehdy dostal, „Jde jen o můj sen. Náš rod by si ale zasloužil lepší osud.“

„Nepochybně, příteli. Taky bych vám osobně přál, abyste svůj sen naplnil. Už jste dostal opravdu dost, ale upřímně, přebudovat váš hrad na skutečný zámek, by asi potřebovalo víc. S tím, co jste poslal panu abbému, se jistě dá udělat mnohý, ale zámek ...“

„Bohužel máte pravdu. Ale nechme snění, příteli, vyvolá to ve mně bolestný vzpomínky. Nevíte, jaký padlo rozhodnutí ohledně dalšího postupu?“ změní téma hrabě.

„Co vím, tak se bude nejdříve řešit problém s hradem na skále v Collioure. Předtím však budeme muset obejít Perpingham, otázka je, jestli celá armáda nebo jen její část. Ale voni už ty moudré hlavy něco vymyslí,“ mávne rukou Horné.

Odpoledne přeci jen baron vytáhne svého přítele z jejich doupěte a projde se s ním po táboře, spíše však po jeho okraji, kde potkávají většinou obyčejné vojáky a důstojníky. Hrabě se tak může zblízka nadýchat atmosféry vojenského ležení, jehož pach mu chybí, nasává ho plnými doušky.

„Rád bych se zapojil do bitvy, bohužel mám jiný povinnosti,“ povzdechne si Armand.

„Však vy si při vaší povaze do něčeho zase přimotáte. Třeba za bojem pojedete někam do tramtárie. Ale určitě si nějakou šárvátku zase brzy najdete. Ovšem asi vás zklamou, na týhle výpravě asi bojovat nebudete.“

„Co víte, třeba ano.“

„Myslíte? Spíš nás čeká obléhání a vyhladovění nepřítele. My si budeme debužirovat a jen sledovat obležený město, jak se tam požírá navzájem.“

„Požírá navzájem?“

„Až jim dojdou zásoby, tak napřed sežerou všechny koně, psy, kočky. Když dojdou, tak každou krysu, kterou chytí. Ale taky dítě, který se zaběhlo dál od rodiny, pokud se nezačnou přímo živit sebou navzájem.“

„Podle vás něco takovýho Perpingham čeká?“

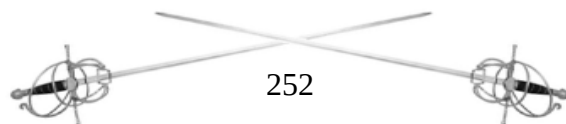
„Možná, pokud nebudou mít rozum a nevzdají se. Když jim odřízneme Collioure, přestanou mít přísun zásob. Pak už bude jen otázka času, kdy jim dojdou potraviny. Čas bude pracovat pro nás a za nás. Přitom třeba nebudeme muset ani vystřelit.“

„Třeba budou statečnější a začnou bojovat.“

„Statečnější? Proti takový přesile můžou útočit jen sebevrazi, kteří nechtějí čekat, až chcípnu hlady a chtějí to mít rychle za sebou. Ale máte pravdu, jsme teprve na začátku, obléhání se teprve připravuje. Co víme, třeba dorazí obráncům posily a vzplanou skutečný boje.“

„Kéž by, bohužel já asi budu mít jiný úkoly,“ povzdechne si pan de Godille. Následně si oba přátelé vyprávějí historky z různých tažení.

Po návratu je čeká posel od markýze de Almare, který potvrdí večerní schůzku. Pan de Aboa se dostaví na smlouvané místo po setmění. Není ze setkání příliš nadšený, což je patrné na první pohled.

Vzhledem ke svému černému svědomí si ale nedovolil schůzku odmítnout. Pokud se podaří kardinálovi získat zrádnou listinu, budou padat hlavy. Rozhodně si nepřeje, aby jedna z nich byla jeho.

„Není zrovna rozumný se tady promenádovat,“ neodpustí si však výtku hned na úvod.

„Jsem tu náhodou, doprovázel jsem jednoho muže na poradu ke králi.“

„Jistě,“ usměje se zkušený dvořan a dá jasně najevo, co si o sdělené historce myslí.

„Nechci vás dlouho zdržovat. Pojďme tedy rovnou k věci.“

„Co si přeje Jeho Eminence vědět?“

„Však vy víte. Když někdo usiluje o jeho život, co by asi mohlo kardinála a jeho nejbližší spolupracovníky zajímat?“

„Pokud je mi známo, zatím stále žádný rozhodnutí nepadlo. Což ale neznamená, že se spiklenci svých záměrů vzdali. Pouze vyčkávají. Tady se hodně spekuluje o zdravotním stavu kardinála.“

„Ano. Byli by moc rádi, kdyby se Richelieu se ze svých neduhů nevyhlíkal.“

„Zdá se. Některý rozhodně nehodlají připustit, aby se vrátil do Paříže. Jsou rozhodnutí mu v tom zabránit. Prostě musí během této výpravy zemřít. Pokud jeho smrt nenastane přirozenou cestou, pravděpodobně padne rozhodnutí ke skonu kardinála napomoci. Ale o žádném takovém rozhodnutí zatím nevím.“

„O tomhle se mluví na dvoře králova bratra?“

„Především u pana de Cinq-Mars.“

„Není vypracované žádné plán na vraždu kardinála?“ zeptá se bez obalu Armand.

„Pokud je mi známi, tak není. Kdyby najali nějaké vrahy, asi bych se o tom dozvěděl, ale úplně si tím jist být nemohu. Možná je schopen takovou věc zařídit podkoní sám. Nehodlá se po návratu o vliv na krále s nikým dělit. V tom je zcela sverepý.“

„Mohu si být vámi jistě, příteli? Připomínám vám váš slib. Pokud byste zjistil plány spiklenců na vraždu, slíbil jste mi je sdělit!“

„Na svůj slib nezapomínám,“ odpovídá polohlasně pan de Aboa, ale pan de Godille mu úplně nevěří. Jeho starší přítel se jistí na obou stranách. Pokud bude spiknutí úspěšné, je na správné straně a králův bratr se mu jistě odvděčí za jeho služby. Pokud budou úklady odhaleny a na koni bude kardinál, bude vítěz vědět o jeho spolupráci a nebude žádat jeho potrestání. Docela se mu z Geoffiho dělá nevolno. Jenže on mu nedávno zachránil život, teď to samé možná dělá on pro něj.

„Spoléhám na vás,“ řekne dost chladně Armand, „Raději už běžte, příteli, ať nás nikdo spolu nevidí. I když vy byste naši schůzku jistě dokázal vysvětlit,“ neodpustí si malé rýpnutí.

„Dokáži vysvětlit mnohé. Drahý příteli, dostali jsme se oba do velmi nebezpečné hry. Neptám se vás na nic, protože vím, že mi nic neřeknete a ani říct nemůžete. Pokud by však byla možnost, jak mně naznačit, až se kardinál rozhodne udeřit, byl bych vám vděčný.“

„Nejsem si jist, zda o tom budu vědět. V každém případě Jeho Eminenci sdělím o vaší ochotě spolupracovat. Jistě vám vaše služby nezapomene, až zúčtuje s nepřáteli,“ odvěti pan de Godille opět dost odtažitě.

„V takový postup doufám. Bohužel celá hra zašla až příliš daleko. Netušil jsem, kam až je pan podkoní ochoten zajít. Nikdy bych nepředpokládal, že bude chtít naplánovat vraždu kardinála. Nebo se paktovat se Španěly.“

„Nemám žádný právo soudit vaše úmysly. Považuji však za podlost chtít zavraždit preláta a ještě k tomu starýho nemocnýho muže.“

„Jen si ho moc neidealizujte,“ zavrtí hlavou Geoffi, „Na rukách toho nemocného starého muže lplí hodně krve, jak se dral k moci. Teď chtějí ke korytům další, mladší, podobně ambiciózní. Ale s jeho vraždou nesouhlasím, stejně jako se zrádcovskou dohodou s nepřitelem, se kterým vede král válku.“

„V tomto směru jsem o vašem smýšlení Jeho Eminenci již zpravil.“

„Za to jsem vám vděčný. Kdyby se připravovalo něco významného, pošlu za vámi svého sluhu se vzkazem. Zatím nevím nic o tom, že by byl schválen či připraven nějaký plán na vraždu Richelieu. Jsem

přesvědčen, že kdyby o tom věděl vévoda d'Orleans, tak bych to na něm poznal. Ale neručím za toho arogantního floutka. Mohl by dostat nějaký šílený nápad.“

„Ještě jeden dotaz. Má král tušení, co pan de Cinq-Mars a další plánují?“

„Těžko říci. Možná něco tuší. Rozhodně si myslím, že však podobné kroky nijak neschvaluje, natož aby je snad v tom podporoval,“ odvětil s lehkým pokrčením ramen pan de Aboa a kardinálova služebníka tím dost vyleká. Pokud by král o spiknutí skutečně věděl a nechává věcem volný průběh ... takovou možnost si vůbec nechce připustit.

„Hrozná představa ...“, vypraví jen ze sebe.

„Drahý příteli, přeju vám hodně úspěchů ve vaší slibně se rozvíjející kariéře. Snad jste vsadil na správnou figuru,“ vykřikne na závěr mnohoznačnou myšlenku Geoffi a s lehkou úklonou odejde.

Pan de Godille pozoruje dvořana mizícího ve tmě s velmi rozporuplnými pocity. Má pravdu v jednom, ten nenapravitelný intrikán. Pokud by kardinál zemřel či pokud by záměr spiklenců vyšel, pak by jeho světlá budoucnost dostala zcela jinou podobu. Pak by možná on potřeboval přímluvu, aby s ním nezametli. Kdyby se ještě nějak dozvěděli, co udělal v bitvě u La Marfée ... hrůza domyslet.

Hrabě de Godille s hlubokým povzdechem kráčí podél jezera a vrací se zpět do tábora. Ze všech těch intrik mu je nevolno, ale nemůže s tím nic dělat. Jen doufat, že kardinál Richelieu bude mít dost důvtipu a síly, aby nad svými nepřáteli zvítězil, jako to už dokázal v mnoha předešlých případech.

NERVOZITA NA OBOU STRANÁCH

Hrabě de Godille se po návratu k dvoru kardinála Richelieua sejde ještě téhož dne s panem de Concestion. Naleznou si malou místnost, kde si mohou nerušeně povídat. Hrabě je zaražený, také kapitán je zachmuřelý. Mladík mu vyličí setkání se svými přáteli a vyzná se ze svých obav.

„Jsem velmi znepokojen tvrzením o králi, který možná tuší, co jeho oblíbenec pan de Cinq-Mars chystá,“ vysvětlí Armand svou špatnou náladu.

„Takové obavy existují už dlouho, vlastně od samého prvopočátku tohoto spiknutí, ale nemáme pro takové tvrzení žádný důkaz. Bohužel ani královu podporu či schvalování úkladů svého milce nemůžeme vyloučit. Možná pouze věcem nechává volný průběh,“ přikývne Joseph.

„Co však takový jeho postoj znamená?“

„Znamená vážné ohrožení Jeho Eminence.“

„V jakém smyslu?“

„Jestli spiklenci nabudou dojem, že král s jejich jednáním souhlasí či dokonce plní jeho přání, mohou se rozhodnout svůj čin provést.“

„Je něco takového možný?“

„Jeho Výsost s Jeho Eminencí velmi dobře spolupracuje. Ovšem také někdy dojde k rozporům, což král poté v rozmrzelé náladě komentuje. Víme od svých tajných spolupracovníků u jeho dvora, že mnohokrát v přítomnosti svých přátel na kardinála nasazoval. Stěžoval si na něj. Tak mohou někteří nabýt hloupého a mylného dojmu o rozporu mezi králem a kardinálem.“

„Je takový rozpor?“

„Možná v maličkostech. Ale v těch zásadních otázkách dle mého panuje shoda.“

„Mohl by se král otevřeně postavit na stranu svého oblíbence? Nebo by ten skutečně jednal ve skrytém zájmu krále?“

„Co můžeme vyloučit?“ odpoví s pokrčením ramen pan de Concestion, „Ale smlouva spiklenců uzavřená s nepřítelem krále o tom nesvědčí. Buď se ti darebáci jistí i proto králi, nebo jednají bez jeho souhlasu. Pěkně zamotaná historie, nemám pravdu, pane hrabě?“

„Určitě, pane. Neměl jsem donedávna o takových věcech ani ponětí a mám z toho všeho v hlavě zmatek. Ale snažím se do všech těch zapeklitých vztahů proniknout.“

„Bohulibý záměr, pane hrabě, který se vám asi jen tak nepodaří naplnit. Sloužím u Jeho Eminence už dlouho, znám mnohá tajemství, ale i tak jsem občas překvapen,“ přizná se Joseph.

„Mohl by si skutečně některá slova krále markýz de Cinq-Mars chybně vykládat? Obáváte se pokusu o vraždu kardinála?“

„Ano, obávám. Učinili jsme veškerá možná opatření, aby Jeho Eminence byla v bezpečí. Nicméně sám dobře víte, že se může stát cokoli. Jeho Eminence je ve špatném zdravotním stavu a i když k němu téměř nikoho nepouštíme, nemůžeme si být zcela jisti, že nám něco neunikne.“

„Neměl by sám pan kardinál učinit nějaká opatření? Vystoupit proti spiklencům důrazněji?“ zeptá se velmi znepokojený Armand.

„Však i na tom se pracuje. Máme teď k dispozici listiny, které je usvědčují ze zrady. Jeho Eminence je nechává přepsat a připravuje také vysvětlující listy pro krále. Až bude hotov a až nastane vhodná chvíle, budou listiny odvezeny Jeho Veličenstvu. Nyní alespoň kardinál komunikuje s králem pomocí dopisů a snaží se zjistit, jaký je jeho postoj. Nakolik je ovlivněn těmi zrádci.“

„Může král tušit o paktu jeho milce a jeho přátel s jeho nepřítelem?“

„Jsem si jist, že toto neví. Jeho Veličenstvo má velmi odměřený vztah ke španělské koruně, když použiji mluvy našich diplomatů. Pokud budu mluvit jak mi zobák narostl, král vždycky nenáviděl Španělsko od doby, kdy jeho matka provdala jeho sestru do Španělska a jemu odtamtud přivedla nevěstu. Tento vynucený sňatek jen prohloubil jeho nechuť k sousedovi. Spoléháme na královu nevoli, až se mu do rukou dostane zrádcovská listina. Ta snad zvrátí pohled krále na svého oblíbence. Pod její tíhou nemůže udělat nic jiného, než se postavit proti zrádcům.“

„Tak proč ještě váháme?“

„Neznám důvody Jeho Eminence. Král bude nepochybně vyrozuměn. Musíme ho přesvědčit, že se nejedná o podvrh. Rovněž je nutné zajistit, aby se někdo nepokusil dokumenty zničit. Pane hrabě, věřte, Jeho Eminence se vyzná v diplomacii a určitě zvolí nejvhodnější způsob i čas.“

„Budu se modlit za Jeho Eminenci,“ povzdechne si Armand, přičemž zapomene dodat, že se tak bude modlit i za sebe a další služebníky, kteří svůj osud spojili s Richeliuem.

„Modlitby nikdy nezaškodí,“ usklíbne se pan de Concestion, čímž dá trochu najevo, co si o zásahu vyšší moci myslí.

„Jaký další úkol máte pro mě, pane?“

„Zůstanete s námi, pane hrabě. Pokud bude potřeba dalších vašich zvláštních služeb, tak vás jejich vykonáním pověřím. Zatím vás využiji k ochraně pana kardinála. On sám si přeje, abyste v těchto těžkých chvílích dbal o jeho bezpečnost. Jde z jeho strany o velkou důvěru ve vaši osobu, pane hrabě. Neskutečně velkou, na to, jak dlouho, nebo spíše jak krátce jste v jeho službách. Budete se dle mých pokynů zdržovat v jeho blízkosti. Nemůžeme bohužel vyloučit ani pokus o vraždu. Nebudete součástí pravidelných stráží, ale v pozadí budete s několika vybranými muži dohlížet na jeho bezpečnost.“

„Velmi si vážím projevené důvěry.“

„Máte pravdu, pane hrabě. Jde o obrovskou důvěru. Jeho Eminence vám věří a i když vás teď nemůže přijmout, určitě vám v nejbližších dnech dá svoji náklonnost najevo. Jak jsem již řekl, Jeho Eminence osobně si přeje mít vás v těchto těžkých chvílích ke své ochraně. Opravdu nevím, jak jste si dokázal tak rychle získat důvěru a přízeň, ale věřte, taková důvěra nebývá zvykem.“

„Zlobíte se proto na mě?“ podívá se pan de Godille zpytavě na důstojníka kardinálské gardy.

„Ale ne,“ rozesměje se teď upřímně Joseph, „Pokud se ptáte, zda žárlím na váš rychlý vzestup, tak ne. Ale dávejte dobrý pozor, pane hrabě, jste teď už příliš s Jeho Eminencí spjatý a čím jste u něho blíží, tím jste méně přijatelný pro jeho nepřátele. Víte co myslím.“

„Naprosto. Buďte ujištěn, udělám vše, aby bezpečnost Jeho Eminence byla zajištěna.“

„O tom nepochybuji,“ zacuká lehce v koutcích úst zkušeného matadora. Nepochybuje o statečnosti mladíka, však ji již vícekrát prokázal, ale není si jist, nakolik je schopen případná nebezpečí správně vyhodnotit.

Zatímco kardinál pod bedlivým dozorem svým mužů postupuje směrem k Narbonne, pokračuje král se svým vojskem ve válečných operacích. Byť se nedá mluvit o žádné bitvě. Část jednotek vyrazí, aby obešla město Perpingham a oblehla hrad na skále v Coulliore. Poté teprve bude možné přistoupit k neprodyšnému obklíčení kolem Perpinghamu. Součástí těchto jednotek je i setnina kapitána pana de Treville, v níž se nachází i baron de Taille.

Dvaadvacet tisíc pěšáků, čtyři tisíce jezdců a patnácti stovek šlechticů, uzavře obránce Perpinghamu pevně do své smyčky. Nedochází k žádným bojům, vojáci Ludvíka XIII. sledují mlčící hradby města a spokojeně debužírují, zatímco obránci musí převracet každý kousek potravy a s chmurami se ptát, co budou jíst zítra, pozítří a za týden. Zásoby jim povážlivě docházejí a schyluje se k drastickým dramatům, o nichž se zmínil poručík de Taille svému příteli.

Král je na vrcholu blaha. Uprostřed svého vojska, které tolik miluje, mezi svými šlechtici, kteří ho z důvodů cti následovali. Ubytuje se ve vesnici Saint-Estevéz na jednom z místních statků. Polehává ve světnici či na terase na polním lůžku a nechává si přinášet zprávy o pokračujícím obléhání.

Bohužel jeho zpočátku dobrá nálada ho začíná s časem opouštět, protože se mu vrátí horečka a stav jeho vnitřností se zhorší. Lékaři i jeho věrní služebníci ho přemlouvají, aby předal velení armády někomu ze svých vojevůdců a vrátil se do Paříže. O čemž Jeho Veličenstvo nechce vůbec slyšet, protože touží osobně vidět padnout Perpingham. Pak by se vracel jako vítěz a ne jako nemocný muž, který nevydržel strasti válečné výpravy.

Daleko lépe než králi se vede jeho šlechticům. Někteří mají také zdravotní problémy, ale především po pitce či přežrání. Zatímco totiž u krále se jí velmi střídme, u tabulí velmožů se hoduje ostošest. Hradby tak oddělují dva zcela rozdílné světy, jejichž kontrast se zvyšuje, jak v útrobach sevřeného města propuká hladomor. Neboť u tabulí francouzské šlechty je krmě stále dost. Nejlépe prostřeno bývá u markýze de Cinq-Mars. Králův milec je na vrcholu blaha. Užívá si pocitů výjimečnosti, přičemž okolí jeho chování vnímá jako projev neskutečné arogance.

Markýz de Almare je pravidelným hostem nejen těchto žranic, ale i občasných tajných výletů Vrchního podkoního do okolních měst. Krásná postava a ještě působivější postavení na králově dvoře Henrimu otevírá nejednu ložnici a on neváhá do nich neomaleně a bez skrupulí vstupovat. Pierre v některých případech působí jako kořen, ale akceptuje svoji roli, protože i jemu přináší dostatek dobré zábavy. Daleko hůře snáší stále častější okamžiky, kdy se podkoní přestává kontrolovat a chová se až příliš vyzývavě. Bohužel často i směrem k churavému králi.

Jeho chování trápi i kněžnu Marii de Gonzague. S obavami hledí na jeho excesy a snaží se ho držet na uzdě. Její mírné a upřímně míněné domluvy nemají efekt, jaký by si přála. Pokud vůbec nějaký. I proto využije příležitosti a pokusí se získat k přesvědčování a umravňování dětinského dvořana spojení.

„Pane markýzi, vy jste vzdělaný muž. Pokuste se mu nějak domluvit,“ překvapí svoji prosbou pana de Almare. Nastrojí situaci tak, aby spolu mohli mluvit bez přítomnosti další osoby v polním stanu.

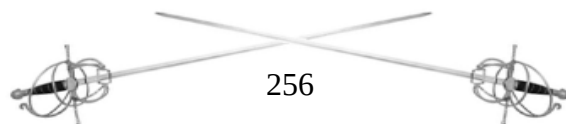
„Drahá kněžno,“ povzdechne si mladík, „asi přeceňujete moje možnosti.“

„Monsieur Le Grande si vás oblíbil. Má vás opravdu rád. Sám mi to řekl. Na rozdíl od mnoha svých společníků u dvora, vás bere jako přítele. S kterým si může otevřeně popovídat.“

„Takové slova mě velmi těší, ale obávám se, že ani tak na vámi považovanou žádost naše přátelství s panem markýzem nestačí. Pan Vrchní podkoní má svoji hlavu. Už jsem ho několikrát upozornil na jeho některé negativní postoje. On však dál zbytečně riskuje a zbytečně provokuje okolí, mým upozorněním se jen smál. Je si tak sebejistý, král mu vždy vyjde vstříc ...“

„Právě toho se obávám. I králova trpělivost a náklonnost má svoje meze. Mám obavy, že na něj brzy zanevře. Je tak jednoduché přejít od náklonnosti k nesnášenlivosti,“ naznačí ona svůj strach.

„Drahá kněžno,“ pokývá hlavou Pierre, „Také sdílím vaše obavy, zvláště když si pan podkoní nedává pozor na to, co říká. Sám se divím, co všechno mu král strpí, za jeho výstřelky ho ani výrazně nepokárá. Máte pravdu, velká náklonnost se může pod tíhou jednání pana podkoního změnit nejen v nevraživost, ale i v nenávisť. Modleme se, aby k tomu nedošlo.“

„Možná vás neposlechne, ale přesto mu zkuste nenápadně domluvit. Prosím. Je tak roztomilý a tak protivný zároveň,“ povzdechne si Marie.

„Pokusím se, drahá kněžno. Ačkoli moje snaha bude téměř jistě zbytečná. Snad když mu to samé budeme nenápadně a soustavně opakovat, může něco z toho zůstat v jeho tak tvrdohlavé mysli.“

„Děkuji vám, drahý markýzi,“ usměje se ona tak mile, až mladíka zamrazí. Vzpomene si na Marion de Lorme, kvůli které stále cítí velké výčitky vůči královi milci. Když byl požádán o rozhovor z kněžnou, skoro ho popadla panická hrůza, že by mohl

nastat podobný scénář. Proto si oddechl, když mu byl důvod schůzky objasněn.

Hrabě de Aboa tráví obvykle večery ve společnosti vévody d'Orleans a jeho přátel. I tohoto dne rádně posilněn vínem a jídlem dorazí do domu, v němž je ubytován i se svým služebnictvem a poměrně rychle usne. Nespí však dlouho, po půl hodině je vzbuzen svým osobním sluhou Nicolasem Misqutonem.

„Co se děje? Co blázníš?“ zavrčí nevrle.

„Pane hrabě, omluvám se, ale je tady takové podivné stvoření,“ škrábe se sluha za uchem.

„Divný stvoření? Co to meleš?“

„Pane, ta osoba je oblečená jako kapucín, ale myslím si, že vím, kdo to je. Pamatuji si ho z Paříže, na takového člověka nejde zapomenout,“ vysvětluje Misquton.

„Tys pil?“ nadzvedne se na lůžku rozespálý hrabě.

„Ne, pane hrabě!“

„Tak kdo je ten divnej kapucín?“

„Je to ten hrbáč, co za vámi párkrát byl v Paříži,“ ztiší hlas Nicolas, aby ho snad bizarní postava před dveřmi nezaslechla.

„Cože?“ vyskočí z lůžka pan de Aboa, „Kde je? Zaveď ho dál.“

„Nechce, čeká na vás venku ve tmě. Asi nechce být nikým viděn.“

„Řekni mu, že hned přijdu, jen se obléknu,“ probere se docela šlechtic a začne přemýšlet, co má tato tajemná noční návštěva znamenat. Určitě nic dobrého, když se sem markýz vplížil tajně.

Pan de Aboa se strojí sám ve spěchu, po návratu mu pomáhá Nicolas. Hrabě na chvíli zaváhá. Co jestli se sluha mýlí? Co jestli na něj někdo nastrojil past? Co kdyby někoho napadlo, že zamete stopy své zrady? Za pás si zastrčí dýku a do ruky vezme pistoli, pro všechny případy. Teprve pak vyjde do poměrně teplé a vlahé noci.

V okolí jeho domu panuje ticho a tma. I tak je noční host schován ještě o kus dál, kde ho temnota zcela pohlcuje. Když silueta spatří hraběte, zamává na něj. Geoffi vykročí naznačeným směrem. Nicolas doprovázející pána se rychle ztratí, oba šlechtici zůstanou ve skrytu noci o samotě.

„Jsem rád, že jsem vás našel, pane hrabě,“ zaskřehotá šeptem pan de Fontrailles, neboť se pod rouchem kapucína skutečně skrývá on. Otrhaný převlek však nemůže zakrýt jeho zdeformovanou postavu. Vypadá velmi vyplašeně.

„Co vás sem proboha přivádí takto v noci a v tomhle divném šatu, pane markýzi? Proč nechcete jít dál?“

„Je v té vaší místnosti bezpečno? Nemůže nás tam nikdo slyšet?“

„Snad ne. V každém případě bych řekl, že je uvnitř bezpečněji než tady ve tmě za domem.“

„Opravdu? Proč?“

„Tady se stále někdo pohybuje. Nevíte, kdo se tady okolo může plížit. Pojd'te raději dovnitř, budeme mluvit potichu a nechám hlídat svého sluhu přede dveřmi.“

„Když myslíte,“ není stále přesvědčen hrbáč.

„Jak chcete, drahý markýzi. Zůstanu tedy s vámi venku.“

„Ne, ne, máte pravdu, co kdyby šel někdo náhodou okolo,“ rozmyslí se Louis a začne pajdat směrem k domku. Hrabě ho předejde a zavede do místnosti, kterou mu zajistila přízeň králova bratra, pro jehož oblíbence nešlo nesehnat ubytování.

Oba šlechtici skončí v prosté místnosti, vyhrazené nyní hraběti. Je tmavá, osvětlená jenom jednou svíčkou ve svícnu. Přesto na ni pohleděně markýz s nedůvěrou.

„Můžete ji sfouknout?“ požádá.

„Proč ne,“ splní jeho přání Geoffi a oba muži se ocitnou ve tmě.

„Nezlobte se za ty opatření, pane hrabě, ale mám skutečně strach.“

„Co se stalo od doby, co jsme se neviděli?“

„Událo se strašně moc věcí,“ šeptá pan de Fontrailles, „Pane hrabě, mám obavy, že se nám to všechno vymyká z ruky. Opravdu.“

„Chystal jste se na cestu do Španělska. Jak dopadla?“

„Moje cesta byla úspěšná. A v tom je asi hlavní potíže. Domluvil jsem se s hrabětem de Olivarez a přivezl jsem zpátky ty listiny.“

„Co jste s nimi udělal?“

„Předal jsem je královně.“

„Proboha. Taková neopatrnost!“ zděsí se pan de Aboa.

„Teď už to vím taky. Jenže ty dokumenty mě pálily jak čert. Považoval jsem takový postup za nejrozumnější řešení. Kdo by se odvážil je hledat u Její Výsosti.“

„Kdo?“ usměje se trpce hrabě, „Kardinál Richelieu. Jistě už vymyslel nějaký plán, jak donutit královnu, aby mu ty dokumenty vydala!“

„Toho se taky obávám.“

„Jeho lidé o tom vědí?“

„Nevím. Dostal jsem určité zprávy, že mě jeho muži sledovali.“

„Zprávy?“

„Když jsem se vracel ze Španělska, tak mě upozornili, už na francouzské půdě, že jsem byl asi sledován. Snažil jsem se být nenápadný, ale uháněl jsem do Paříže, až jsem z toho měl málem smrt. Předal jsem listiny královně. Ale mám obavy jako vy, že tam nejsou tak bezpečné, jak jsem si původně myslel. Proto jsem se rozhodl učinit jistá opatření.“

„Jistá opatření? Co hodláte učinit?“

„Předtím, než jsem vyhledal vás, tak jsem navštívil Monsieura le Grand.“

„Monsieura le Grant? Drahý markýzi, vy se tady pohybujete v tom odporném kostýmu? Hrozně riskujete, že vás někdo pozná a odhalí.“

„Nemohl jsem si pomoci. Cítil jsem povinnost vás varovat. Upozornil jsem Monsieura le Grant na své obavy a navrhl jsem mu, aby zmizel.“

„Aby zmizel? Kam?“

„Navrhl jsem mu, že by bylo nejlepší, kdyby odjel do Sedanu. Tam by se mohl na čas ukrýt, dokud by se situace ve Francii nezměnila.“

„Nezměnila? Jak si myslíte, že by se mohla změnit, pokud je naše spiknutí odhaleno?“

„Kardinál Richelieu je vážně nemocný. Pokud zemře, tak nebude moci lačnit po naší krvi. Dokud však ta rudá krvavá bestie žije, nikdo z nás si nemůže být jistý životem. Drahý hrabě, ty nešťastný listiny v jeho rukách, to je náš rozsudek smrti!“

„Máte pravdu, pane markýzi, ty listiny byl tragický omyl. Varoval jsem pana de Thou, aby vás od toho úmyslu odradil a aby ty listiny byly zničeny. To samé jsem říkal Monsieurovi. Jenže věci se už daly do pohybu,“ řekne s velkou hořkostí v hlase pan de Aboa.

„Bohužel se vaše obavy ukázaly správnými, pane hrabě. Jenže s tím už nic neuděláme. Proto jsem vás přišel varovat. Královna je nebo bude pod velkým tlakem a bojím se, že podlehne a ty listiny kardinálovi předá.“

„Co na vaše varování řekl pan de Cinq-Mars?“

„Ten hlupák se mi vysmál. Prý jsem vyplašenější než pan de Thou. Podle něj kardinál chcípá někde cestou, prý sem možná vůbec nedojede. Já mám však obavy, že takové štěstí mít nebudeme.“

„Kdo ví. Možná bude Bůh milosrdný a povolá toho netvora k sobě. S kým jste ještě mluvil?“ zeptá se Geoffi, teď si znovu gratuluje za své rozhodnutí podat zprávu kardinálovi.

„Jen s Monsieurem Le Grant. Nemohu se tady příliš producírovat. Pane hrabě, vy máte velmi blízko k Monsieurovi, mé obavy mu můžete případně sdělit vy. Pokud uznáte za vhodné ho znepokojovat,“ dodá pan de Fontrailles.

„Znepokojovat? Jemu snad nebezpečí nehrozí.“

„Máte pravdu, pane hrabě, kdo by se odvážil vztáhnout ruku na králova bratra. Už tolikrát svého bratra zradil a vždy mu jeho zrada prošla. Ovšem u pana de Cinq-Marse, pana de Thou, u mě nebo u vás, to je něco jiného. Nás nechrání královská krev.“

„Máte pravdu, pane markýzi. Co navrhuje?“

„Co jsem navrhoval tomu nafoukanému nešťastníkovi. Zmizím do Anglie. Tady je pro mě příliš horká půda.“

„Pan podkoní opravdu bere vaše varování na lehkou váhu?“

„Je přímo posedlý. Vůbec si neuvědomuje závažnost jeho situace. Prý se stačí usmát na krále a bude zase všechno v pořádku. Jak se jen ten nešťastný krásný chlapec mýlí!“

„Třeba skutečně dokáže krále obměkčit.“

„Sám tomu nevěříte, pane hrabě. Kolik už za spojení krále a Richelieua padlo hlav! Kolik lidí poznalo prostředí Bastily či jiných vězení! Kdepak, kdyby všechno, tak ten nápad spojit se se španělskou korunou mu král nepromine.“

„Vaše závěry jsou asi správné, pane markýzi. Dokonce bych řekl, že v poslední době je král ke svému drahému bloňďáčkovi odměřenější. Le Grant králův větší odstup možná ve své zaslepenosti nevidí. Ale já a nejen já jsem si toho všiml. Anglie, říkáte?“

„Ano. Nechcete jet se mnou? Mám všechno promyšlené, pokud se sbalíte, můžeme hned vyrazit. Postarám se o nás oba.“

„Nevím. Určitě však nebudu utíkat do Anglie,“ zavrtí hlavou Geoffi.

„Tak zmizte někam jinam. Ale včas, drahý hrabě, dokud ještě můžete,“ lehce se třese hrbáčovi hlas, „Mohl byste se skrýt v Sedanu, jak jsem navrhoval panu de Cinq-Mars. Nebo se vydejte do Itálie, přímo k vévodovi de Bouillon, je tam se svým vojskem. Hlavně pryč odsud.“

„Zvážím váš návrh. Snad mi jistou ochranu skýtá Monsieur. I když na něj moc spoléhat nemohu.“

„To byste skutečně neměl. Sám dobře víte, když půjde do tuhého, Monsieur si bude chtít zachránit především svou kůži. Udržet si co nejvíce výhod pro sebe. Na vás ani nevzdechne. Natož aby si vámi komplikoval jednání se svým bratrem. Naposledy vás vyzývám, pane hrabě, vemte nohy na ramena a pryč. Tady bude brzy velmi žhavá půda.“

„Děkuji vám za vaše varování, pane markýzi. Přeji vám šťastnou cestu. Hlavně abyste se dostal pryč z tábora nepozorovaně. Vaše odhalení by jistě vyvolalo mnoho nepříjemných otázek.“

„Budu velmi opatrný. Pane hrabě, přeji vám hodně štěstí, budete ho potřebovat,“ zvedne se ze židle Louis. Zahálí se znovu do kapuce a vystrčí hlavu ze dveří. Když nic podezřelého nezpůsobuje, rychle zmizí ve tmě.

Pan de Aboa zůstane sám. Uklidní svého sluhu a znovu se odebere na lůžko. Je značně nervózní, teď už bojuje o všechno. Jak prozíravé bylo vyzradit kardinálovi jejich tajemství. Nebyl však nakonec on

tím, kdo zapříčinil krach celého plánu? Asi ne, jeho spoluspiklenci byli tak neopatrní a Richelieu má své uši nastrčené všude. Ovšem i když spiklence zradil, je otázkou, jak na jeho roli Jeho Eminence bude hledět. Nebude jednoduché se z toho všeho vyhat se zdravou kůží.

Zamyslí se, zda má říkat o této noční návštěvě Monsieurovi. Nakonec se rozhodne ho tím nezatěžovat. O varování mu může říci pan de Cinq-Mars, pokud uzná za vhodné. I když ... ještě si musí všechno dobře zvážit. Pan de Fontrailles má pravdu, Monsieur ho bez zaváhání hodí přes palubu.

Ještě není všem dnům konec. Richelieu je prý vážně nemocný, třeba skutečně zemře cestou. Ale pokud se kardinál uzdraví, získá ty hloupé listiny a setká se s králem, bude tady asi pořádně horko. I sebevědomému Vrchnímu podkonímu pak ztuhne úsměv na rtech.

PAN DE CINQ-MARS SLAVÍ, RICHELIEU JEDNÁ

Kardinál Richelieu je jen asi dva dny svého pomalého pochodu od Narbonne. Je již druhá polovina května, slunce příjemně hřeje a komáři nepříjemně otravují život. Zdravotní stav kardinála není vůbec uspokojivý, možná ho zhoršují i obavy z reakce krále. První ministr si stále nemůže být jist, zda se Ludvík přeci jen nakonec nepřikloní na stranu svého milce. Logicky by se tak zachovat neměl, pokud mu budou předloženy nezvratné důkazy o zradě, ale kdo vidí do hlavy nemocného muže, který si chce možná užít posledních pár měsíců na trůně, aniž by byl zastiňován svým prvním ministrem. Na trůně, který mu jeho věrný první ministr tak upevnil.

Ovšem Richelieu zároveň upevnil i svoji moc a krále mnohdy donutil jednat podle svého. Nejen věcnými argumenty, mnohdy musel dost přitlačit. Nerozhodne se mu tyto drobné ústrky nakonec Jeho Veličenstvo vrátit, i když měl vždy z jeho rad užitek? Nebude chtít těch pár měsíců, když Bůh dá, tak pár let, vládnout bez svého věrného ministra?

Kardinál Richelieu si k sobě povolá svého favorita Julese Mazarina a začne mu diktovat svoji závěť. Nedělá s tím žádné tajnosti, pročez se tato zpráva velmi rychle roznese. Pan de Godille se velmi vyděsí, proto vyhledá pana de Concestion.

„Je to pravda s tou závětí?“ zeptá se rovnou.

„Ano, Jeho Eminence právě diktuje svoji závěť panu Mazarinovi.“

„Je to s ním opravdu tak vážné?“

„Co mám říci? Jeho Eminence je vážně nemocná a ještě na něj může být spáchán atentát. Je v takové situaci závěť tak nepochopitelná?“

„Jistě není. Jen mě napadlo, zda nejde o trik pro jeho nepřátele.“

„Trik? Jak svoje slova myslíte, pane hrabě?“

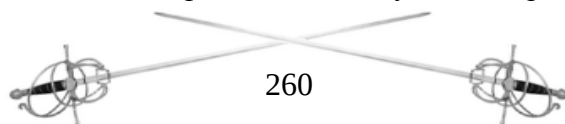
„Jednoduše, pane. Jeho Eminence se netají diktováním své závěti, ačkoli jsme předtím jeho nedobrý zdravotní stav tajili. Možná je vhodné, aby se jeho nepřátelé dozvěděli o vážném zdravotním stavu Jeho Eminence. Pak by se třeba rozhodli se svým plánem vyčkat. Nebo by ztratili ostražitost,“ vysvětlí svoje myšlenky Armand.

„Pane hrabě,“ usměje se lehce Joseph, „začínáte se zapléstat do intrik a úskoků. Pokud jste nabyt tohoto dojmu, buďte tak laskavý a nechte si ho pro sebe. Jestli vás moje slova uklidní, tak zdravotní stav pana kardinála je skutečně vážný, ale zatím neumírá.“

„Nikomu nic vykládat nebudu,“ zatváří se trochu dotčeně mladík, „Mluvím jenom s vámi, protože máte k Jeho Eminenci blízko.“

„O některých věcech je lépe nemluvit vůbec,“ upozorní pan de Concestion, „V každém případě nesmíme polevit v naší ostražitosti. Za pár dní budeme v Narbonne, tam se ubytuje Jeho Eminence v nějakém paláci a i pro nás bude snazší ho chránit.“

Informace o Richelieuově závěti se rychle rozšíří po králově táboře. Pro mnohé představuje nejlepší zprávu, jakou mohli dostat. Radostí přímo září markýz de Cinq-Mars a uspořádá velkou hostinu,

kde víno teče proudem. Velký dlouhý stůl plný jídla a pití pod širým nebem, mnoho šlechticů, kteří se snaží upozornit na sebe Vrchního podkoního. Pokud Richelieu skutečně brzo zemře, ten arogantní mladík může být výtahem k funkcím, moci a bohatství. Pak je třeba být u něho dobře zapsán.

Pan de Almare nemůže chybět, ale nepřichází se zjištnými záměry. Na rozjařeného přítele hledí se smutkem v očích. Snaží se nepůsobit příliš nápadně, ale nemůže si pomoci. Radovat se a slavit, že někdo nedaleko odsud umírá! Navíc muž, který tak pozdvihl Francii.

„Co je s vámi, příteli?“ přitočí se k němu Vrchní podkoní, „Máme tak krásnej den, taková nádherná zpráva se musí zapít!“

„Není mi nějak dobře. Asi jsem něco špatného snědl,“ zalže Pierre.

„Není vám dobře? Takovej stav je nejlepší přepít! Dejte si se mnou pohárek. Ten vám určitě udělá dobře. Nechci vidět, aby v tak významnej den byl někdo smutnej. Však my s tím vaším žaludkem zatočíme,“ podá plnou číši svému příteli Henri.

„Zkusím váš recept, příteli.“

„Děláte správně, příteli. Všechny chmury zažeňme. Ta rudá kreatura už konečně dohnije. Však taky bylo na čase! Už prej není jediný místo na jeho těle, na kterým by neměl boláky a nehnul. Konečně půjde k čertu, kam patří, ten prelát jeden pokryteckej!“

„Je to s ním skutečně tak vážné?“

„Copak jste neslyšel? Nadiktoval tomu svému oblíbenci závět! To je jasný, už to má spočítaný. Všechno teď už půjde podle mých představ,“ září lehce podnapilý pan de Cinq-Mars.

„Podle vašich představ?“

„Jo. Že jste to vy, tak vám to řeknu,“ obejmě Vrchní podkoní pana de Almare familiárně kolem ramen, „Až ta zrůda chcípne, už mi nebude škodit. Král brzy dobude Perpingham, takže ten chudák bude taky spokojenej. Až se vrátíme, tak se začnou dít věci. Zbavíme se všech Richelieuových přísluhovačů a nahradíme je svejma lidma. Ostatně, taky se můžete radovat, váš úřad na dvoře krále jako by už byl.“

„Děkuji, že na mě nezapomínáte.“

„Nezapomínám na své přátele,“ řekne Henri nabobsky, „Nakonec, ani král na tom není dobře,“ přeci jen v záblesku pudu sebezáchovy ztiší hlas, „Možná ho ta výprava taky dorazí. Už to s ním zase šije, má horečky a prdí krev. Možná se taky nevrátí a když, tak taky už dlouho nevydrží. Pak to teprve vezmeme do svých rukou. Počítám s vámi, příteli.“

„Pozor, příteli, mohl by vás někdo slyšet,“ zděsí se Pierre nad otevřeností, se kterou podnapilý krasavec mluví. Opravdu už ztrácí veškeré zábrany, více než vínem je opit mocí a svojí sebestředností. Zpráva o blížícím se konci úhlavního nepřítele, ve spojení s jeho povahou a alkoholem, vykonávají své.

„Jen se nebojte, mluvím potichu a jen se svými věrnými přáteli,“ usměje se podkoní a znovu familiárně poplácá svého druha po rameni, „Vím, máte o mě starost a já si vašeho zájmu vážím. Jste jinej než ty další lezdoprdelkové. Vy a kněžna de Gonzague to se mnou myslíte dobře, proto se nezlobím, i když mě někdy otravujete těma svejma řečma.“

„Máme strach, aby vaši otevřenosti někdo nezneužil,“ hryže si rty pan de Almare.

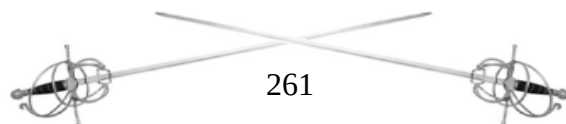
„Jen se nebojte. Příteli, nastávají nám krásný časy. Až se vrátíme do Paříže, tak to pořádně roztočíme. A až shnije i Jeho Výsost, tak ... dauphin mě má rád, myslím, ani královna není taky taková netykavka, na jakou si hraje. A nověj král je tak malej ...“

„Proboha, příteli, tišeji. Opravdu by vás mohl někdo slyšet!“

„No a co?“ rozhledne se furiantsky Monsieur Le Grande, „Tak co s vámi? Už to mám. Zařídíme pro vás místo v královský radě. Nebo byste mohl dělat ministra. Budeme potřebovat schopný lidi.“

„Jsem velmi potěšen tak dobrým míněním o mých schopnostech,“ neví Pierre rozpaky co říci.

„Je to tak. Příteli, musím si jít připít s dalšíma. Myslím to ale vážně! Le Grant nemluví nikdy do větru, to si pamatujte. A nebuďte tak zaprděnej, bavte se, slavte. Ta Jeho Shnilotina už mele z posledního, to je pořádněj důvod se napít,“ ťukne si ještě jednou pohárkem pan de Cinq-Mars a přesune svoji pozornost na další objekt.

Pan de Almare si oddechne, když Vrchní podkoní odejde. Je šokován jeho otevřeností i jeho záměry. Představa, kdyby své vize naplnil, je hrozná. Jak by asi jednal na poli diplomacie? Ostatně, co by na to řekli jiní? I kdyby se jeho černý scénář naplnil, kdyby Richelieu i král během výpravy zemřeli, jistě by mu další velmožové nenechali místo na výsluní jen tak. Mají ho plné zuby a jsou k němu milí, protože je k němu milý král. Ten král, jehož smrt si přeje a se kterou kalkuluje. Pierre je na nejvyšší míru zhnusený, střeží se však dát své pocity najevo.

Kardinál Richelieu vstoupí do Narbonne dva dny poté, co nadiktoval svoji závěť svému favoritovi Mazarinovi. Jeho stav se opět zhorší, na paži se mu objeví nový velký vřed. Ten si vyžádá urychlený chirurgický zákrok.

Kardinál se ubytuje v nejlepším domě, který je možné v Narbonne sehnat. Vyhradí mu komnatu v prvním patře, všude kolem hlídkují gardisté. Všichni mají přísně zakázané do paláce vstupovat, s výjimkou nejbližších spolupracovníků Jeho Eminence.

Hrabě de Godille se nachází s několika zkušenými muži hned vedle místnosti, kde právě trpí první ministr. Jeho křik proniká přes dveře a všem se zarývá do srdce. Už více než hodinu musí poslouchat sténání a místy i řev kardinála. Nikdo se neodvážá dveře otevřít, jen po sobě nervózně pokukují.

„Oni ho tam snad vraždí!“ poznamená jeden z gardistů.

„Co můžete chtít od doktorů,“ odvěti posměšně hrabě, ale do smíchu mu není. Tam za dveřmi možná právě umírá jeho kariéra i slib na odměnu za jeho služby. Kromě toho mu je starého nemocného muže líto. Ať už byl či je jakýkoli, vytrpěl si už dost.

Nakonec pronikavé sténání pan de Godille nevydrží a jde se přeptat, co se vlastně děje. Před oficiálním vchodem do místnosti Richelieua potká pana Mazarina.

„Pane hrabě, co vy zde? Co zde chcete?“ zeptá se rovněž hodně ustaraný Jules.

„Jsme stále nablízku Jeho Eminenci, kdyby snad hrozilo nějaké nebezpečí,“ odvěti Armand.

„Ach ano. Bohužel nyní hrozí Jeho Eminenci největší nebezpečí od jeho nemocného těla.“

„Jsme s několika zkušenými muži v přílehlé místnosti, abysme mohli okamžitě přispěchat na pomoc. Ale už přes hodinu slyšíme sténání Jeho Eminence. Proto se přicházím zeptat. Není snad ten doktor najatý vrah?“

„Ne, tím určitě není,“ usměje se trpce Mazarin, „Jeho Eminenci je odstraňován operativně ošklivý vřed na paži. Cítí se velmi špatně a vše provázejí velké bolesti.“

„Je ohrožen jeho život?“ zeptá se přímo pan de Godille.

„Z tohoto zákroku určitě ne. Ale jeho tělo je už zesláblé všemi prodělanými chorobami. Nezbyvá nám, než se modlit za Jeho Eminenci, aby i tuto boží zkoušku zvládla. Stále má velmi silnou vůli, pevně věřím, že se mu podaří i tuto krizi překonat.“

„Před dvěma dny jste sepsal závěť. Mám velké obavy,“ přizná se Armand.

„Nyní nemůžete nic dělat, pane hrabě. Vraťte se ke svým mužům a dál střežte klid Jeho Eminence,“ odvěti Mazarin a s povzdechem pokračuje v cestě.

Naštěstí má Jules pravdu. Richelieu se druhého dne cítí daleko lépe a opět začne ze svého lůžka úřadovat. Pan de Godille nahlédne do dveří jen na krátkou chvíli, ale s radostí zpozoruje prvního ministra sice v bílé košili a s neobyčejně tlustou rukou od obvazů, ale velice čilého. Jelikož u něho je právě hrabě de Chavigny, rozhodne se Armand od něho něco vyzvědět. Proto počká na svého přítele z cesty z Paříže do Arles nad schodištěm.

„Můžete na slovíčko, drahý pane hrabě?“ zastaví ho krátce po odchodu z kardinálova pokoje.

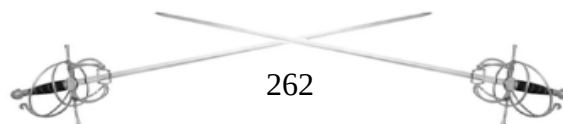
„Ale jistě, drahý pane hrabě,“ odvěti oslovený.

„Viděl jsem vás u Jeho Eminence. Jak se mu daří?“

„Viděl jste mě? Snad nás nešpehujete?“ usměje se Leon.

„Tak trochu. Jsem se svými muži stále nablízku Jeho Eminence, kdyby snad hrozilo nějaké nebezpečí. Kardinál se mi zdál dnes poměrně v dobré náladě. Daří se mu lépe?“

„Ano, řekl bych, že se rychle zotavuje z toho ošklivého zákroku.“

„Díkybohu. Když jsem včera skoro dvě hodiny ve vedlejší místnosti slyšel jak trpí, bylo mi všelijak. Spěcháte?“

„Upřímně řečeno ano,“ usměje se pan de Chavigny, „Snažím se, abyste nemusel být se svými lidmi tak ostražitý. Jsem určený jako osobní posel Jeho Eminence pro Jeho Výsost. Právě mám pro něj další dopis.“

„Tak vám přeji dobrého pořízení. Už kvůli nám všem,“ usměje se Armand.

„Dělám co mohu, příteli, to mi věřte,“ odvěti kardinálův vyjednaváč, lehce se ukloní a pokračuje za svým posláním.

Uplyne pár dní a vše se opět stává rutinou. Hlídky, bezpečnostní opatření, návštěvy nejbližších u kardinála a jeho opět velké aktivity. Zdá se, že zdravotní krize prvního ministra je zažehnána, alespoň pro tuto chvíli. Toho večera se právě chystá pan de Godille ulehnout, protože byl krátce předtím vystřídán ve své službě. Byť se nepříhodilo nic mimořádného, přeci jen je cítit ve vzduchu velké napětí. Hrabě, znalý značných podrobností o spiknutí, má stále obavy, aby se nepřátelé Jeho Eminence nepokusili jeho chleboďárce zavraždit. Právě teď, když se trochu zotavil, by je taková věc mohla napadnout. Jistě se již těšili na smrt Richelieua a on se jím zotavuje. Což by je mohlo přimět jednat.

Armand netuší, jak probíhá písemná komunikace mezi prvním ministrem a králem, na čí stranu se Jeho Výsost hodlá přiklonit. Zda na stranu svého prvního úředníka, jenž mu tolik upevnil jeho královskou moc, nebo dá přednost svému milci, hezounovi, který však kromě krásy a svého mládí nemá mnoho co nabídnout.

Pan de Godille se skoro již dere na lůžko, když je vyhledán jedním z gardistů. Má se dostavit zpátky k pokoji Jeho Eminence. Příkaz ho překvapí, protože z těchto míst před chvílí přišel do své vyhrazené komnaty. Nicméně si znovu oblékne kabátec, opásá se kordem a spěchá za poslem.

Ještě větší překvapení ho čeká, když tentokrát nezůstane přede dveřmi, ale ty se mu otevrou a on vstoupí. Jako už tolikrát ho přivítá zatuchlý vzduch plný puchu a voňavek, ale také pokyn ruky Richelieu, který nemocný starý muž učiní ze svého lůžka. Dle naznačeného povelu Armand urychleně přistoupí k posteli a hluboce se ukloní.

„Pane hrabě,“ promluví první ministr unaveným, ale znovu energií prosyceným hlasem, „již delší dobu jsem neměl možnost si s vámi promluvit. Jistě jste byl obeznámen s mými zdravotními problémy.“

„Ano, Vaše Eminence, byl jsem stále nablízku,“ znovu se ukloní mladík.

„Vím, vím,“ pokývá Richelieu hlavou, „Byl jsem zpraven, jak jste neúnavně střežil a stále střežíte moji bezpečnost.“

„Je mi velkou ctí, Vaše Eminence. Rovněž si velice vážím, že mi byla taková úloha svěřena, ačkoli jsem ve službách Vaší Eminence teprve krátkou dobu. Velice děkuji Vaší Eminenci za projevenou důvěru.“

„Pravda, nejste v mých službách dlouho. Ale dokázal jste vykonat více, než mnozí za daleko delší dobu. Pane hrabě, já nezapomínám, hlavně pak na ty, co proti mně připravovali úklady a na ty, kteří mi proti spiklencům významně pomohli.“

„Jsem váš oddaný služebník, Vaše Eminence.“

„O tom nepochybuji, pane hrabě. Ale kvůli tomu jsem vás nezavolal, pane hrabě. Ačkoli si jistě zasloužíte ocenění za své služby. Mám pro vás další úkol.“

„Udělám vše, aby Vaše Eminence byla spokojená.“

„Než začnu, položím vám zásadní otázku. Můžeme důvěřovat vašemu příteli hraběti de Aboa?“ vyřkne první ministr pro Armanda velmi nepříjemný dotaz a velmi zkoumavě se na mladíka podívá.

„Vaše Eminence, je pro mě složité odpovědět,“ zaváhal na chvíli pan de Godille, „Není to tak dávno, co mi pan hrabě zachránil život. Nebýt jeho zásahu, už bych tady s Vaší Eminencí nemluvil. Ale nemohu bohužel jinak, než říci, že pan hrabě dělá vždy jen to, co přináší užitek jemu. Nevím, v jaké souvislosti se Vaše Eminence ptá, ale obecně bych řekl, že mu příliš důvěřovat nemůžeme.“

„Oceňuji vaši odpověď, pane hrabě.“

„Pokud však mohu, Vaše Eminence, přimluvil bych se za pana hraběte de Aboa. Jsem si vědom, jak moc se zapletl s těmi zrádci a asi ani jeho náhlé prozření nebylo tak zcela nezištné. Asi si uvědomil, že vše zašlo příliš daleko. Vaše Eminence, pokud se mě ptáte, co udělat s hrabětem de Aboa, prosím vás o shovívavost. Vaše Eminence jistě nejlépe najde způsob, jak jeho nešťastné povahy využít.“

„Ano, velmi nešťastná povaha, pane hrabě. Jenže on zradil a podílel se na spiknutí. Sám dobře víte, nakolik dobře byl se vším obeznámen a nakolik musel být v úzkém spojení s dalšími spiklenci. Ale máte pravdu, nalezneme způsob, jak jeho zrádné povahy využít. Právě proto jsem vás zavolał. Celé ošklivé drama se chýlí ke konci, pane hrabě. V nejbližších dnech se o všem rozhodne.“

„Opravdu? Král se postavil na vaši stranu?“ ujede panu de Godille a hned svých neuvážených slov velice lituje, neboť státník ho zpraží velmi přísným pohledem.

„Pane hrabě!“ zvýší hlas Richelieu, „K dobrému služebníkovì také patří zdrženlivost ve vyjadřování. Zvláště v takto delikátních otázkách. Kdyby vás slyšel někdo nezasvěcený, musel by nabýt zcela mylného dojmu, jako kdyby Jeho Výsost a jeho první ministr byli v nějakém sporu!“

„Vaše Eminence, velice se omluvám za svoji neuváženou poznámku,“ nadává si v duchu Armand.

„Pane hrabě, do diplomacie patří velmi obezřetně vážit slova. Pane hrabě, Jeho Výsost si naprosto jasně uvědomuje, kdo je pro zájmy jeho země potřebnější. Vratme se však k tomu, proč jsem vás zavolał. Váš přítel hrabě de Aboa je stále v blízkosti Monsieura?“

„Pokud mám dobré zprávy, tak ano.“

„Pane hrabě, nemám zájem zasívat nesvár mezi krále a jeho bratra. Budeme se tvářit, že Monsieur byl těmi hříšníky sveden.“

„Sveden?“ vyvalí oči pan de Godille a nejraději by si dal okamžitě facku. Zase zbytečná poznámka, zase káravý pohled státníka, v duchu si slibuje, že už do konce audience nepromluví.

„Ano, sveden. Můžeme si o jeho počínání myslet své, ale státnický zájem nám říká, že králův bratr byl sveden hříšníky a jen proto se s nimi zapletl. Budu v tomto naléhat na krále, aby svému bratrovi odpustil. Tušíte už, proč jsem vás zavolał? Nuže, pane hrabě, teď můžete uplatnit svůj důvtip.“

„Raději se nechám poučit od Vaší Eminence.“

„Pane hrabě! Vy se vyhýbáte odpovědi!“

„Vaše Eminence má pravdu, slíbil jsem si, že už do konce svého slyšení raději nebudu nic říkat. Už dvakrát jsem Vaší Eminenci popudil svými hloupými poznámkami, proto raději nechám uvažování na Vaší Eminenci a sám pak budu paží Vaší Eminence.“

„Budete mojí paží? Jak příhodné,“ zajiskří se v očích Richelieua, výraz jeho tváře však skryje veškeré emoce, „Pane hrabě, máte moje svolení odpovědět.“

„Jak rozkazujete, Vaše Eminence,“ povzdechne si v duchu Armand, „Jestliže jsem dobře pochopil záměry Vaší Eminence, zajedu opět tajně za hrabětem de Aboa. Řeknu mu, že Vaše Eminence je ochotna mu odpustit jeho zradu, pokud bude spolupracovat. Měl by decentně naznačit vévodovi d'Orleans, aby se zřekl svých přátel spiklenců. Dokonce by bylo vhodné, aby na ně svalil veškerou vinu. Když toto učiní a bude se kát před svým bratrem králem, může očekávat odpuštění. I Vaše Eminence bude v tom případě velmi vstřícná, dokonce se za něj přimluví i u jeho bratra,“ dokončí svůj výklad a s obavami pohlédne na kardinála.

„Pane hrabě, lépe naše záměry lze stěží vyjádřit,“ podívá se uznale Richelieu na mladíka, „Kromě toho řeknete vašemu nezdárnému příteli, ať požádá Monsieura, aby ho vzal s sebou do své družiny. Král pravděpodobně svého bratra pověří nějakým důležitým a jeho významu odpovídajícím úkolem. Hrabě de Aboa bude s ním a čas od času nám předá zprávy, jak se Monsieur chová. Tím projeví svoji vděčnost za naši shovívavost, s níž ho vynecháme, až budeme účtovat se spiklenci. V žádném případě nechci vašeho přítele v brzké době vidět v blízkosti králova dvora.“

„Vyřídím rozkazy Vaší Eminence. Kdy mám za hrabětem de Aboa vyrazit?“

„Brzo budete povolán. Mám pro vás ještě jeden úkol, pane hrabě. Až se sejdete s hrabětem de Aboa a vysvětlíte mu, co má dělat, počkáte v králově táboře. Pokud půjde všechno podle mých představ,

měl by být markýz de Cinq-Mars zatčen. Bude třeba ho přepravit někam, kde nad ním bude vynesena rozsudek. Budete v jeho doprovodu a nenápadně dohlédnete, aby pan de Cinq-Mars nikam nezmizel.“

„Mohl by ...“, zarazí se pan de Godille včas, než opět vyřkne svůj unáhlený soud.

„Co jste chtěl říci, pane hrabě?“

„Raději nic, Vaše Eminence.“

„Pane hrabě, máte moje svolení dokončit svoji myšlenku. Dnes můžete mluvit otevřeně, ale jen tady a dnes!“

„Vaše Eminence, je si Vaše Eminence jistá, že Jeho Veličenstvo bude ochotno obětovat svého favorita? Měl jsem určité náznaky, že by také Jeho Výsost mohla být o některých záměrech spiklenců zpravena nebo jim nechávat volný průchod. Bude Jeho Výsost skutečně stát na straně Vaší Eminence? Omlouvám se za svoji velkou otevřenost, Vaše Eminence, ale Vaše Eminence mi dovolila hovořit i o takto delikátních záležitostech.“

„Pane hrabě,“ zní hlas Richelieu velmi vážně, „je nesmírně důležité pro tuto zemi, aby bylo všem naprosto jasné, že král, královna a jejich první ministr nemají žádné rozpory. Vy jste jako jeden z mála velmi podrobně o celém spiknutí obeznámen. Víte o roli královny, víte o pochybách, jak se zachová král. O ničem z toho nesmíte nikdy s nikým hovořit!“

„Nikdy bych si nedovolil o svých pochybnostech mluvit s nezasvěcenými lidmi, Vaše Eminence.“

„Nebudete o tom mluvit nikdy a s nikým, pane hrabě, ať už jsou jakkoli zasvěceni či nezasvěceni,“ řekne velmi tvrdě kardinál, „Podle důvěryhodných zdrojů si král ani královna nepřije moji smrt ani můj pád. Mám pádné důvody jejich vyjádření věřit. Sám znáte, jak mnoho dopisů mezi námi bylo vyměněno.“

„Díkybohu, Vaše Eminence. Král však ještě nedostal ty zrádné listiny. Až se tak stane, bude se muset rozhodnout mezi Vaší Eminencí a svým oblíbencem. Pevně doufám, že se král rozhodne správně. Že neprohlásí listiny za podvrh a nepokusí se svého favorita zachránit.“

„Pane hrabě, vaše obavy nepostrádají logiku a já oceňuji vaši snahu pochopit všechny aspekty spiknutí. S Jeho Výsostí jsme mnoho prožili a ušli společně velký kus cesty. Jsem si jist, že Jeho Veličenstvo neztratí velký kus práce, který jsme spolu vykonali. Ano, v politice si nemůžeme být nikdy plně jistí ničím. Právě sledování dění u králova dvora bude součástí vašeho tajného poslání, pane hrabě. Až král dostane inkriminované listiny, budete poblíž. Kdyby se věci neudály jak mají, okamžitě vyrazíte za mnou. Můžete schvátit koní kolik chcete. Podle indicií z poslední doby Jeho Výsost svého favorita chránit nebude. Určitě ne přímo. Král nechá toho zrádce zatknout. Pokud se tak stane, budete součástí jeho doprovodu. Pokud by se během přepravy zrádce něho cokoli stalo, okamžitě mě vyhledáte a sdělíte mi podrobnosti,“ hovoří klidně a sebejistě Richelieu, jako by dopředu určoval rozhodnutí krále.

„Kdyby ho například náhodou nechali schválně uprchnout?“

„Takovou možnost jsem neřekl ani nenaznačil, pane hrabě. Dostanete ode mne písemné pověření, se kterým se stanete členem doprovodu vězně pana de Cinq-Mars, pokud bude zatčen.“

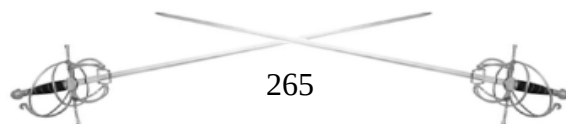
„Děkuji Vaší Eminenci za opět projevenou velkou důvěru. Určitě Vaší Eminenci nezklam,“ zarazí se na chvíli Armand, jako by se bál položit další otázku. Ale nebývalá a nezvyklá vstřícnost kardinála mu dodá odvahy, „Vaše Eminence, smím položit ještě jeden velmi zásadní dotaz?“

„Prosím, pane hrabě. Máte opět mé svolení. Je velmi důležité, abyste naprosto přesně pochopil svůj úkol, který je v této ošklivé historii velmi významný.“

„Vaše Eminence, pokud bude pan de Cinq-Mars zatčen a pokud by se pan de Cinq-Mars pokusil během převozu uprchnout, mám pana de Cinq-Mars zabít?“ dokončí svůj dotaz mladík a tázavě pohlédne na svého chlebdárce.

„Pane hrabě, při případném doprovodu zmiňovaného vězně nebudete za žádných okolností do ničeho zasahovat, pouze budete pozorovatelem. Mým pozorovatelem. Zpravíte mě o všem, co se bude okolo prominentního vězně odehrávat.“

„Provedu, Vaše Eminence.“

„Pane hrabě,“ podívá se teď pro změnu velmi významně první ministr na svého mladého služebníka, „pokud by se pan de Cinq-Mars pokusil uprchnout, může se odehrát mnohé. V nastalém zmatku, pokud by tomu přála boží prozřetelnost, by mohla pana markýze potkat tragická nehoda. Ale jen v případě, kdyby tomu chtěla boží prozřetelnost, pane hrabě. Nikdo se nesmí nikdy domnívat o záměrném vyvolání takové tragické nehody. Pokud nenastanou vhodné podmínky, je lepší zrádce na útěku než mrtvý mučedník. Vyjádřil jsem se jasně, pane hrabě?“

„Ano, Vaše Eminence,“ přikývne Armand, byť z takto fádně vyřčeného rozkazu nemá dobrý pocit. Ano, už jednou podobný dostal, ale tehdy šlo o bitvu. Jak odhadnout, zda nastanou vhodné okolnosti způsobené boží prozřetelností?

„Pane hrabě,“ nazdvihne se trochu Richelieu na svém lůžku, je si naprosto vědom zmatku v hlavě svého služebníka „Vykonali jste mnohé služby ve státním zájmu. Projevil jste mnoho důvtipu a správného odhadu. Vaše služby však musí zůstat utajeny. Nesmíte o nich s nikým mluvit, nikomu se svými úspěchy pochlubit. Nikdo není rád, pokud někdo jiný zná jeho tajemství. Třeba jen takové tajemství, že v některé chvíli váhali více, než by měli. Pokud chcete ve svém vzestupu úspěšně pokračovat, naprostá mlčenlivost je základním kamenem. Záměrně vám tuto nutnost opakovaně zdůrazňuji, ale naprostá diskretnost je klíčová pro bezpečnost státu i vaší.“

„Vaše Eminence, budu jako hrob. Už teď jsem zapomněl na jeden dřívější úkol i úlohu královny i váhání krále. Nic takového se nikdy nestalo. Vaše Eminence, stále se modlím k Bohu, aby vše dopadlo podle očekávání Vaší Eminence. Nikdy bych nevěřil, že někdy v životě budu v takové blízkosti Vaší Eminence a poznám osobně tak velkého muže. Jsem nesmírně šťastný, že mi Vaše Eminence poskytla takovou příležitost. Kdysi jsem řekl Vaší Eminenci, že jsem pro Vaší Eminenci ochoten kdykoli obětovat svůj život. Jsem připraven stále. Modlím se však, aby důkazu mé věrnosti nebylo potřeba. Nikoli snad ze zbabělosti, ale pokud taková věc nenastane, bude život Vaší Eminence v bezpečí,“ hovoří Armand s velkým zanícením, je možné věřit každému jeho slovu.

„Pane hrabě,“ pohlédne na mladíka skoro otcovsky Richelieu, nezvykle vstřícný pohled tohoto vždy upjatého a povýšeného muže, „nevím, jak dlouho ještě budu schopen vzdorovat své nemoci. Jak pošetilý byl ten bláznivý pan de Cinq-Mars. Vždyť je tak mladý a čas byl na jeho straně. Copak nemohl počkat, až Bůh vyřeší náš spor za něj a povolá mě k sobě? Jak jsou ti lidé nerozvášní a nedočkaví. Pane hrabě, vezměte si z jeho chování poučení. Nespěchejte a budujte si svoji kariéru rozvážně. Jste duchaplný, čestný a statečný muž. Jen se musíte naučit více myslet, než začnete mluvit. Více vážit obsah svých sdělení.“

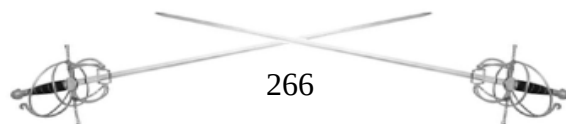
„Vaše Eminence, děkuji Vaší Eminenci za vše, co pro mě Vaše Eminence udělala.“

„Pane hrabě, již brzo si mě Bůh povolá k sobě. Oblíbil jsem si vás, vy jste nezklamal moji důvěru. Doporučím vás i svému nástupci, pokud dokáže zaujmout moje místo. Jestliže vše dopadne podle mých představ, nezapomenu na vaše služby.“

„Vaše Eminence je velmi laskavá.“

„Pane hrabě, jste prchlivé povahy, ve vašem svěřeném poslání však musíte postupovat velmi obezřetně,“ hovoří s bolestnou grimasou ve tváři Richelieu, paže se mu ozývá.

Kardinál se na chvíli odmlčí, působí teď tak bezbranným dojmem, ale jde jen o optický klam, jeho moc je stále obrovská, jeho hněv strašný a v jeho rozhodnutích nemá slitování místo. Ale zdá se, jakoby dnes v přítomnosti bezelstného mladíka, za kterého lze pana de Godille považovat, na chvíli zapomínal na svoje starosti. Cítí se hrozně unavený, otevřené oči udržuje jen svoji železnou vůlí. Na chvíli se jeho pohled střenel s pohledem Armanda, ten v něm na chvíli zpozoruje záblesk lidství, soucitu, citu. Jen kratičký zlomek času, pak už je pohled prvního ministra znovu zapovězen emocím. Již je opět tvrdým a vypočítavým diplomatem, který se díky své velké inteligenci a schopnostem dokázal vyškrábat až na samý vrchol moci. A na rozdíl od mnohých se na vrcholu také udržet. Dokázal by asi vzdorovat všem nepřítelům ještě dlouho, kdyby to nezrazovalo vlastní tělo. Jako by Bůh říkal, dal jsem ti dosáhnout vše, teď však už je čas odejít.

„Pane hrabě, nesmíte učinit nic, co by se mohlo vykládat různým způsobem,“ pokračuje Richelieu již opět tvrdým hlasem, „Na druhé straně může Bůh rozhodnout za nás. Pokud vše bude probíhat dle mých předpokladů, setkáme se až ve chvíli, kdy budu účtovat se zrádci. Do té doby budete z povzdálí dohlížet na případné vězně. Jen za příznivých okolností, v případě pokusu o útěk před spravedlností, můžete jednat dle svého uvážení. Velmi obezřetného uvážení. Ač jste mladý, projevil jste dostatek důvtipu a důvěřuji vašemu úsudku, pane hrabě.“

„Pochopil jsem, Vaše Eminence,“ přikývne Armand.

„Pane hrabě, pamatujte na vše, co vám dnes bylo sděleno.“

„Vaše Eminence, vezmu si všechna slova Vaší Eminence k srdci.“

„Pane hrabě, až budete vyzván, doprovodíte mého posla s listinami za Jeho Výsosti. Pak vyhledáte hraběte de Aboa a vyřídíte mu, co jsem vám řekl. Pevně věřím, že dobře pochopí, co je mu nabízeno. Jinak s ním nebudu mít slitování, i když je váš přítel.“

„Děkuji za pana hraběte, Vaše Eminence,“ řekne pan de Godille, ač si je jistý, že zde nejde o milost, nýbrž využití Geoffiho pro záměry kardinála, jinak by neměl slitování. Vhodnější se však jeví využít pana de Aboa jak při řešení účasti králova bratra ve spiknutí, tak při jeho dalším sledování. Geoffi bude mít máslo na hlavě a bude muset být velmi pokorným, aby se nikdo nikdy nedozvěděl, jakou ošklivou roli sehrál. Tím ho bude mít Richelieu v hrsti a bude mu tak platnější, než kdyby ho potrestal. Jistě si najde jiné viníky, na nichž demonstruje svoji moc.

„Pane hrabě, budete v následných dnech mým zrakem v táboře Jeho Veličenstva. Stejně jako v případě zatčení pana de Cinq-Mars a jeho převozu k následné internaci. Budete vše sledovat z povzdálí a pouze v případě boží prozřetelnosti můžete zasáhnout,“ zopakuje pro jistotu ještě jednou svůj nevyslovený rozkaz kardinál, pozvedne lehce svoji zdravou paži s odznakem svého úřadu.

Armand pochopí konec audience, poklekne, aniž by se dotkl kolenem země a políbil prsten na nabídnuté ruce. Poté spěšně opustí místnost.

Když prochází kolem stráží, které ho již dobře znají, povšimne si obdivných pohledů. Jen vyvoleným je dovoleno navštívit Jeho Eminenci a on k nim patří. Hned si však připomene slova, aby byl v budování své kariéry byl velmi uvážlivý. Štěstí se na něj zase usmálo, pomyslí si, ale hned se také zachmuří. Má bohužel velmi mnoho námětů na zamyšlení.

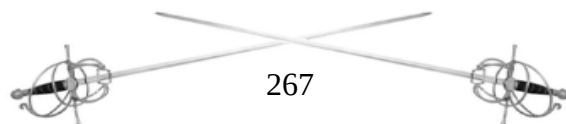
Hrabě spí jen málo, neboť se snaží co nejvíce času trávit v blízkosti prvního ministra, pro případ útoku najatých vrahů Přesto dnes po odstrojení Mauricem nedokáže usnout. Znovu mu běží před očima rozhovor s kardinálem, snaží se setřídít myšlenky, pochopit význam pronesených slov.

Ano, první úkol je jasný. Jeho přítel hrabě de Aboa dostane milost, když pomůže ke správnému postoji Monsieura a následně se stane na jeho dvoře špiclem. I druhý úkol chápe, má sledovat, co se bude dít, až král obdrží zrádné listiny. Pokud by pan de Cinq-Mars vyhrál a král se přiklonil na jeho stranu, musí hned odjet za prvním ministrem. Pak bude jeho život ve velkém ohrožení a on možná dostane příležitost dostat svému slovu a nastavit své tělo zbraním vrahů.

Třetí úkol je ale zapeklitý a velmi nejasný. Pan de Cinq-Mars může být varován a uprchnout. Pak asi jeho role končí, neboť hezoun zmizí někde daleko za hranicemi. Ovšem také by mohl být jako zrádce koruny zatčený, ale mohla by mu být následně dána příležitost uprchnout. A tady je problém. Tedy není žádný problém případného uprchlíka poslat na věčnost, zrádce zabije s velkou chutí. Ale kdy nastane ona opakovaně zmiňovaná boží prozřetelnost? Když nastane rumraj při případném pokusu o útěk? Pak může králova milce nenápadně zastřelit či propíchnout? Rozumí divně vyslovenému rozkazu dobře? Ale nesmí ho jako kardinálův muž pronásledovat a následně zabít, neboť pak by již nešlo o boží prozřetelnost, ale o vykonání rozkazu prvního ministra? Alespoň v chápání ostatních?

Panebože, taková nejistota! Vždyť špatným vyhodnocením situace může zničit svoji kariéru. Na druhé straně, uklidňuje sám sebe, vždy má možnost tvrdit, že boží prozřetelnost nenastala. Ano, tentokrát musí být opravdu velmi obezřetný.

Panebože, přejede mu mráz po zpocených zádech, kam se to dostal? Vždyť je nositelem největších státních tajemství a možná má nepřímý rozkaz zabít ve službách Richelieua dalšího významného muže!

Jeho tělem projede další podivné mrazení, uvědomuje si svoji výjimečnost a důležitost. On, pan de Godille, má ty nejtajnější rozkazy nejmocnějšího muže v zemi. Pro kterého již jednou zabil prince z královské krve a pokud by opět nastala boží prozřetelností správná situace, má svolení či nepřímý rozkaz zabít králova oblíbence!

Je těžké usnout, když je jeho mysl zatížena takovým těžkým tajemstvím, takovým obtížným posláním.

ZACHRAŇ SE KDO MŮŽEŠ

Hrabě de Chavigny se svým doprovodem, ve kterém nechybí ani hrabě de Godille, vjede do tábora Jeho Veličenstva. Bez větších problémů se dostanou až k polnímu stanu, ve kterém se nachází král. Je 12. července léta páně 1642 a posel kardinála Richelieua přiváží králi velmi tlustou obálku. Je v ní čtyřicet popsaných stránek. Kromě zrádných listin i osobní poznámky prvního ministra, jen Monsieurovi jsou věnovány dvě. Richelieu v nich naléhá na krále, aby svému bratrovi místo trestu projevil větší důvěru a pověřil ho nějakým důležitým posláním. Spolu s obálkou má vyřídit pan de Chavigny i ústní vzkaz, Jeho Eminence na doporučení lékařů opouští Narbonne. Údajně zdejší vzduch nepůsobí dobře na jeho chatrné zdraví a tak se rozhodl k návratu.

Kardinálův posel je přijat sám, jeho doprovod zůstává stál v uctivé vzdálenosti. Vojáci netuší, že se ve stanu odehrává klíčové rozuzlení měsíce připravovaného spiknutí. Pan de Godille si toho naopak je plně vědom. Uzná král dokumenty, které mu Richelieu poslal? Postaví se definitivně na stranu svého prvního ministra? Nebo se rozhodne pro jiný scénář?

Pan de Cinq-Mars je také přítomen, ovšem je vykázán. Nasupeně odchází, což považuje Armand za dobré znamení. Králův milec nepochybně netuší, o čem spolu budou král a posel jeho prvního ministra rokovat, proto se rozhodne věnovat se svým věcem, což znamená zábavě.

Pan de Godille zůstává v blízkosti svého koně, kterého mu hlídá jeden z gardistů doprovodu. Je připraven kdykoli opustit tábor a uhánět za kardinálem. Bojí se obráceného scénáře, pan de Chavigny by sám mohl být zadržen, listiny zničeny a král by mohl dát volnou ruku spiklencům. Takový postup je sice málo pravděpodobný, ale nedá se zcela vyloučit. Proto je ostatně asi zde, aby v takovém případě co nejrychleji zmizel a mohl varovat svého chleboďárce.

Mladík začíná být hodně nervózní. Jednání trvá velmi dlouho a stále se nic neděje. Jsou průtahy dobré nebo špatné znamení? Dokonce se mu zdá, jakoby se v jednu chvíli ze stanu ozýval křik krále, ale na tu vzdálenost může jít o klam.

Konečně pan de Chavigny vyjde. Sám, tedy má svobodu pohybu. Tváří se naprosto lhostejně, nedává nijak najevo, jak jeho důležitá audience dopadla. Jako by králi přinesl obyčejné poselství od jeho ministra. Volným krokem dojde až ke svému doprovodu. Jeho pohled se na chvíli střetne se zrakem pana de Godille, ale ani náznakem nedá najevo, jak pochodil. Armand si ještě delší dobu musí počkat, než se ocitnou na chvíli o samotě a mohou hovořit bez obav z nechtěného svědka jejich rozmluvy.

„Jak jste uspěl?“ nedokáže skrýt svou nervozitu pan de Godille.

„Víte, co jsem králi přinesl?“ zaváhá na chvíli pan de Chavigny.

„Ano. Stejně dokumenty, které jsme přivezli z Paříže. Před pár dny večer jsem měl delší rozhovor s Jeho Eminencí. Mám zde další úkoly, jak naopak jistě víte i vy. Záleží však na tom, jak jste pochodil.“

„Král přijal listiny a musím říci, že děsně zuřil. Nejprve obviňoval Jeho Eminenci ze lži a podvržených listin. Ale pak se uklidnil a znovu se do listin začtl. Řekl bych, že po vzteku propadl beznaději a rezignaci.“

„Co z toho vyplývá? Přijal ty listiny za pravé?“

„On dobře ví, že jsou pravé. Podle mého je znechucen, protože jeho nejbližší za jeho zády vyjednávali s jeho nepřítelem, se kterým vede válku. To jim asi nikdy neodpustí.“

„Nevím. Jde o jeho bratra a jeho oblíbence. Nemůže se nakonec rozhodnout jim pomoc?“

„Spíše ne. Nikdy si nemůžeme být definitivně jistí, ale jsem přesvědčen, že se král postaví na stranu Jeho Eminence. Ostatně ví, že i kdyby nechal zničit listiny, existují kopie a jen obtížně by se mu vysvětlovalo, proč nechává bez potrestání takovou zradu.“

„Byl průběh jednání obtížný?“ ptá se Armand polohlasně, jeho přítel mu odpovídá stejně.

„Ano. Naštěstí se krále velmi dotklo, jak hanebně se o něm jeho oblíbenec vyjadřoval.“

„Věříte tedy v úspěch?“

„Ano, jsem o tom přesvědčen.“

„Kéž byste se nemýlil. Co budete dělat?“ vyzvídá dále pan de Godille.

„Počkám na odpověď krále. Řekl mi, že musí mluvit s Jeho Eminencí, mám mu tento vzkaz vyřídit, ať je kdekoli. Předpokládám, že mi Jeho Výsost dá dopis pro Jeho Eminenci. V něm podle mého potvrdí, že je na jeho straně. Možná s nechutí, ale nevěřím, že by se zachoval jinak.“

„Nemusím tedy čekat na další průběh a mohu se věnovat svému dalšímu úkolu?“

„Můžete. Ostatně, kdyby se něco zvtřlo, jistě byste se to dozvěděl. Ale jsem přesvědčen, že brzo dostanu pro Jeho Eminenci list a odjedu za ní.“

„V tom případě se s vámi rozloučím, pane hrabě. Přeji vám šťastnou cestu.“

„Já vám taky přeji dobré pořízení, pane hrabě. Snad nám už brzo všechno skončí, veškeré napětí a nejistota trvá už příliš dlouho,“ povzdechne si pan de Chavigny.

Má pravdu, pomyslí si Armand, skoro se mu ani nechce uvěřit, že by se všechno mělo v nejbližších hodinách či dnech rozmotat. Ovšem jeho teď čeká další úkol, musí najít hraběte de Aboa a vyřídit mu vzkaz od kardinála. Jak ho ale najít? Pokud možno nenápadně?

Hrabě se rozhodne využít znovu služeb svého přítele barona de Taille. Toho najde poměrně brzy, neboť Horné se pohybuje v blízkosti krále. Od něho se dozví, kde má sídlo králův bratr a tam jistě budou vědět, kde je hrabě de Aboa.

„Příteli, bylo by možné pro něho opět poslat? Mám pro něj skutečně důležitý vzkaz,“ požádá o další službu pan de Godille.

„Dobrá, víte co, mám teď volno, tak vám pro něho zajedu sám. Bude to tak jednodušší, nebudu muset nikomu nic vysvětlovat,“ rozhodne se pro osobní pomoc mušketýr.

„Velice děkuji, příteli. Počkám na vás tady. Nebo raději ne, pojedu s vámi a počkám někde na méně nápadném místě. Vy mi tam našeho přítele přivedete.“

„Vy jste samé tajemství,“ zasměje se pan de Taille, který nemá vůbec tušení, co se právě odehrává v králově stanu a s čím se asi musí srovnával mysl Jeho Veličenstva.

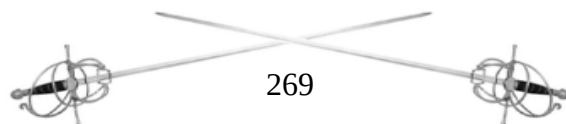
Oba muži se vydají k místu, kde se zdržuje vévoda d'Orleans a jeho přátelé. Pan de Godille zastaví kousek před cílem. Uváže koně k menšímu stromu a posadil se za křoví, které ho skrývalo před zraky případného jezdce po cestě. Začíná se zatahovat obloha, ale ještě chvilku bude trvat, než mraky zcela zastřou pěkně pálicí slunce. Hrabě se natáhne do vonné trávy a zavře oči. Jestlipak Richelieu dodrží slovo, když vše pro něj dobře dopadne? Dá mu slíbené peníze na zvelebení sídla? Najde pro něho nějakou funkci, kde by mohl uplatnit svoje schopnosti? Nejlépe významnější velitelské místo v armádě?

Ztratí pojem o čase. Přemýšlí o všem, co doposud provázelo spiknutí pana de Cinq-Mars a jeho kompliců, o své roli, o panu Juanovi a jeho obchodech. Nemá žádné zprávy, jestlipak jim převzetí dodávky vína vyšlo? Dal do obchodu hodně peněz, byla by škoda, kdyby o ně přišel. Ačkoli možná dostane odměnu. Odměnu, lehce se pousměje, vždyť jde zatím jen o mlhavý slib, nebezpečí pomine, jeho služeb už možná nebude potřeba.

Hrabě de Aboa dorazí právě ve chvíli, kdy mraky zahalí slunce. Brzy možná začne pršet, pomyslí si Armand. Pohledem požádal pana de Taille, aby je nechal o samotě. Ten pochopí. Pan de Aboa se posadí na mez za křovím vedle kardinálova posla a zpytavě se na něj podívá.

„Asi tušíte, proč jsem tady,“ začne pan de Godille. .

„Richelieu to už spustil?“ hádá dvořan.

„Ano. Pane hrabě, co vám nyní řeknu, je velmi důvěrné. Ale také velmi důležité. Proto jsem vás takto narychlo vyhledal.“

„Víš Richelieu o této naší schůzce nebo jednáte ze své vůle?“

„Kardinál o ní ví. Mám pro vás určité návrhy, na kterých závisí vaše budoucnost.“

„Je to asi vážné, že?“

„Dnes byla králi doručena velmi tlustá obálka. Obsahuje zrádnou smlouvu a také asi nějaké další poznámky od kardinála. Zdá se, že král v tomto sporu podpoří svého ministra proti těm, kteří proti němu připravili úklady. Podle toho co vím, král hodně zuřil. I Richelieu je hodně rozzlobený.“

„Nechystá se tedy umřít, jak se povídalo, ta liška podšitá.“

„V nejbližších dnech nikoli. Ani se nyní už nezdá pravděpodobné, že by se ho někdo pokusil zavraždit, jak plánovali vaši přátelé.“

„Máte nějaké povědomí o tom, co žádá po králi Richelieu? Čí hlavy chce?“

„O tom nic nevím. Ale určitě nepůjde o hezký účtování, pokud se král a jeho ministr domluví.“

„O tom už nepochybuji. Ale pojďme k mojí osobě. Co chce udělat se mnou?“

„Mám pro vás vzkaz, nebo spíš pokyn, jak se máte zachovat. Bude na tom záviset váš další osud. Úkol je spojený s vaším ochráncem Monsieurem.“

„Co chystají pro něj taky nevíte?“

„Je přeci králův bratr,“ upozorní pan de Godille, „Richelieu nechce, aby byl vražen klín mezi oba bratry. Sám mi to řekl. Naopak chce v zájmu země jejich smíření. Zde máte vykonat jistý úkol vy, kdyby snad Monsieur váhal, jak se má zachovat.“

„Co chce Richelieu, aby králův bratr udělal?“

„Podle něho by bylo vhodné, kdyby se zřekl svých spojenců. Kdyby požádal svého bratra o prominutí a svalil vinu na další spiklence. Pak naopak bude kardinál naléhat na krále, aby vévodovi odpustil a pověřil ho nějakým důležitým úkolem. Vy máte napomoci tomu, aby se Monsieur rozhodl správně.“

„To je příkaz kardinála?“

„Více méně. Pak vás vynechá při účtování.“

„To je vše?“

„Ne tak docela,“

„No tak, příteli, řekněte mi rovnou, co všechno na mě vymyslel.“

„Kardinál chce, abyste vhodně podpořil úmysl králova bratra se omluvit a naopak obvinít své společníky. Vy ho pak máte požádat, aby vás zařadil do svého dvora a zůstat v jeho blízkosti. Pokud by zase začal dělat něco podezřelého, tak to ohlásíte Richelieuovi. To je všechno. Jo, a taky vás nechce vidět u králova dvora, to řekl doslova.“

„Takové řešení pro mě není zase tak hrozný.“

„Taky si myslím. Ale pokud byste nechtěl přání kardinála splnit, je rozhodnut vás zahrnout mezi ty, se kterými bude tvrdě účtovat.“

„Nevidím v jeho návrzích problém. Nakonec to pro mě nedopadlo tak špatně.“

„Jsem stejného názoru. Příteli, znám vaše názory, ale tentokrát jste to opravdu přehnal. Zapletl jste se do pořádně ohavného spiknutí. Pokusíte se správně poradit královu bratru?“

„Nepochybně. Máte ještě něco dalšího?“

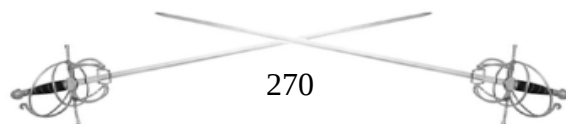
„Nemám. Nevím, jak se to bude dál vyvíjet. Doporučuji vám, abyste však byl velmi přesvědčivej, protože správný chování králova bratra vám bude připočteno k dobru a naopak.“

„Udělám, co bude v mých silách.“

„To bych vám opravdu radil. Prosím, domluvte Monsieurovi a pak se, prosím vás, už do ničeho nepouštějte a na nějaký čas buďte hodně nenápadnej.“

„Udělám, co mi radíte,“ zvedne se Geoffi, pak se znovu podívá na svého mladšího přítele a jeho ustaranou tvář, „V každém případě vám děkuji.“

„Děkujete? Já zas pro vás toho tolik neudělal.“

„Ne? Tedy ani jediný slovo přimluvy?“

„Snad jen trochu, když jsem před pár dny s kardinálem mluvil,“ připustí malý díl pomoci Armand.

„Myslel jsem si, že jste nějaké to slovo v můj prospěch ztratil. Kdo by si to před rokem pomyslel,“ trochu křečovitě se zasměje intrikán, „Vy, tehdy takovej vyplašený mladík, se za rok stanete důvěrníkem samotného kardinála.“

„Jen nepřehánějte. Jsem jen jeden z mnoha, který se kolem Richelieua točí.“

„Asi nejste ten nejdůležitější,“ usměje se znovu pan de Aboa, „Ale kolik z těch jeho služebníků má šanci mluvit s Jeho Eminencí osobně? Kolik z nich zná tolik co vy, příteli? Udělal jste kus práce na svý kariéře, tak ať vám vaše úsilí vychází stejně dobře i nadále. Měl byste však také myslet na dobu co přijde, Richelieu tu věčně nebude.“

„Co tím myslíte?“

„Sám dobře víte, jak je vážně nemocnej. Vy jste mu teď poskytl velmi dobrý a důležitý služby, proto by bylo vhodné za ně chtít nějakou slušnou odměnu. Kardinál může za čas zemřít a pokud budete váhat, tak už vám taky třeba nebude mít kdo za vaše služby řádně zaplatit.“

„Myslíte vážně, že bych si měl sám říct o odměnu?“

„Určitě ne takhle naplno. Když kardinál zvítězí a pokoří ty, který se proti němu spikli, najde se určitě vhodná příležitost. Proč by pak nevyhověl pokorně přednesený prosbě o pomoc, o nějaký ten úřad, hodnost? Uvažujte o tom, ale musíte být velmi obezřetný a diplomatický.“

„Příteli, prosím, nechte tohle raději na mně,“ odpoví důrazně pan de Godille.

„Jak myslíte. Odcházím plnit příkazy vašeho kardinála a čeká mě nepříjemný rozhovor s královým bratrem. Určitě bude šílet a zmatkovat, jak ho znám,“ povzdechne si Geoffi a pomalým krokem zamíří ke svému koni, jehož uzdu třímá baron de Taille.

Armand se za odcházejícím dvořanem dívá s rozporupnými pocity. Na jednu stranu je rád, že jeho přítel pravděpodobně svou účast na spiknutí příliš neodskáče, na druhé straně se zlobí na jeho lehkomyšlnost. Jako kdyby se nestalo nic tak hrozného, když spolu s dalšími plánovali vraždu prvního ministra. Klid a lhostejnost věčného intrikána ho dráždí.

Pan de Godille se však hluboce mýlí, pan de Aboa vůbec není v klidu. Naopak. Je hodně rozrušený, ale dokáže své pocity umě skrýt. Uvědomuje si daleko více než jeho přítel rozsah celé záležitosti a nebezpečí, do kterého se dostal. Jeho jméno se sice nevyskytuje na zrádné smlouvě, ale velmi aktivně se na přípravě spiknutí podílel. Pokud by ho kardinálovi lidé zařadili mezi hlavní strůjce připravovaného úkladu, mohly by pro něho následné dny být velmi zlé.

Nemá ani tu nejmenší iluzi o milosti kardinála, ten jistě neprojevuje byt' sebemenší soucit, určitě by ani nedal na nějakou přimluvu nějakého svého mladého služebníka. On jedná vždy tak, aby z toho měl prospěch. Naštěstí si snad Richelieu počítal, že lepší než obvinít jednoho z Monsieurových blízkých dvořanů bude zavázat si ho k službám pro sebe. Vždyť na něho mohou jeho účast na spiknutí kdykoli vytáhnout a pohnat ho k zodpovědnosti. Vždy se může najít svědek, který ho dodatečně obviní. Nebo naopak může podávat kardinálovi zprávy o činnosti králova bratra. Na tom už dříve s kardinálem dohodli a byl to vlastně první ministr, který mu pomohl získat místo u dvora i se vetřít do přízně Monsieura. K tomu došlo už dávno, když před mnoha léty vévoda d'Orleans zase spřádal plány proti Richelieuovi.

Najít Monsieura není tak těžké, horší už je zařídít, aby spolu mohli nerušeně hovořit. Nemá však příliš času, proto musí porušit určité dvorní etikety. Bez váhání přistoupí k dobře se bavícím vévodovi a požádá ho o rozhovor. Než může králův bratr odpovědět, lehce ho uchopí za rukáv a překvapenému velmoži zašeptá do ucha.

„Jde o vás a o krále. Richelieu všechno ví!“

Vévoda očividně zbledne a vyděšeným pohledem spočine na nositeli špatných zpráv. Upřený pohled jeho oblíbence ho přesvědčí, že není čas otálet. Proto několika zmatenými slovy propustí další přítomné společníky a ti spěšně jeho pokyn uposlechnou.

Pan d'Orleans a pan de Aboa se posadí ke stolu, na němž je nakresleno opevnění Perpinghamu. Nad ním Monsieur filozofoval a rozvíjel svoje teorie o lepším vedení války, než zvolil jeho bratr pouhým

vyčkáváním a vyhladověním obránců. Jako vždy mu patolízalové přisvědčovali, byť jen málokdo z nich by toužil zaútočit proti hradbám a riskovat zranění nebo nedej bože smrt. Jejich zájmy jsou poněkud jiné, než padnout jako hrdinové někde na jihu Francie, tak daleko od svých zámků a paláců.

„Co se děje, pane hrabě? Co se děje?“ ptá se zmateně vévoda.

„Monsieure, mám bohužel špatné zprávy. Zatím jsou neoficiální, z mého tajného zdroje blízkého kardinálovi Richelieu.“

„Co říkají vaše tajné zdroje?“

„Nic pro nás příznivého. Kardinál se podle nich dostal k listinám, které přivezl markýz de Fontrailles ze Španělska a tak neprozřetelně ukryl u Jejího Veličenstva.“

„Richelieu je má u sebe?“ zbledne Gaston ještě víc, pokud je něco takového vůbec možné.

„Bohužel. A nejen to, Monsieure. Podle všeho už byly doručeny přímo králi.“

„Proboha!“ vyskočí vévoda, „Musím okamžitě za svým bratrem. Zachránit, co se dá!“

„Monsieure, mohu si dovolit něco navrhnout?“ zůstane v rozporu s protokolem sedět v klidu pan de Aboa, jeho věcné chování zapůsobí i na prince.

„Ano, mluvte. Pokud vaše návrhy budou rozumné.“

„Kdybyste teď šel za svým bratrem, Monsieure, nebyl by takový postup nejlepší. Jestliže se právě váš bratr o všem dozvěděl, bude jistě ve špatné náladě a mohl by říci či udělat něco, co by ho později mrzelo.“

„Co tedy navrhuje?“ posadí se znovu pan d'Orleans, ale je jako na trní.

„Vyčkávat, ale být připraven.“

„Co tím myslíte? Vyčkávat a být připraven?“

„Nechte králi nějaký čas, aby se vyrovnal se sdělením od kardinála. Nechte mu čas, aby jeho zuřivost a vztek opadl. Určitě bude potom uvažovat rozumě. Jste stále jeho bratr. Tvařte se zatím, že o ničem nevíte, ale buďte připraven okamžitě reagovat, pokud si váš bratr zavolá nebo pokud vám pošle nějaký vzkaz.“

„Richelieu se mi jistě bude chtít pomstít a bude určitě navrhnout buď moje vyhnanství nebo moji internaci. Možná by bylo nejlepší uprchnout a najít si azyl někde v zahraničí.“

„Monsieure, nemyslím si, že Richelieu bude žádat vaše potrestání. Naopak, dozvěděl jsem se, že jeho cílem bude podpořit královu smířlivost vůči vám.“

„To jen hádáte.“

„Trochu hádám a částečně mi takový postoj Richelieua prozradil můj zdroj.“

„Jak je ten váš zdroj důvěryhodný? Kdo to je?“

„Monsieure, při vši úctě k vám, toto si nechám pro sebe. Ta osoba velmi riskuje, když mě varovala a nemohu ji vystavit tak velkému nebezpečí. Monsieure, jsem si jist, že Richelieu nebude chtít vyhrotit vztah mezi vámi a králem, zvláště v době, kdy on i Jeho Veličenstvo jsou velmi nemocní. Richelieu je státník a ví, že by pro naše království takový rozkol nebyl dobrý. Podle mého naopak bude vůči vám hodně smířlivý. Však on si nalezne jiné osoby, na nichž si vylije svoji zlobu.“

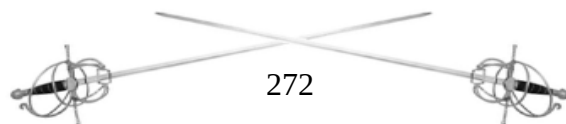
„Ať si nalezne koho chce, to je mi jedno,“ řekne bez okolků vévoda, „Něco však na vašich slovech je. Pokračujte, drahý hrabě, pokračujte, vypadá, že máte všechno dobře promyšleno.“

„Děkuji Monsieure. Domnívám se, že bychom měli připravit dopis pro krále, ve kterém byste vyjádřil politování nad vším, co se stalo. Naopak byste měl upozornit, že si hřál na prsou hada a byl to jeho oblíbenec markýz de Cinq-Mars, který vše zosnoval a vás vlastně ke všemu přemluvil.“

„To je konec konců pravda,“ odvěti pokrytecky pan d'Orleans.

„Vidíte, Monsieure. Nebude tak velký problém takový dopis sestavit. Předpokládám, že se o vás v té nešťastné dohodě se Španěly mluví osobně.“

„Bohužel, hrabě, bohužel. To všechno ten pan Vrchní, vůbec se mě na nic neptal a dal tam moje jméno a zapletl mě do všech těch intrik,“ vžije se do své role králův bratr.

„Vše co říkáte, Monsieur, také zdůrazněte ve svém dopise králi. Pokud budete chtít, mohl bych vám s ním pomoci, i když samozřejmě nemám takové nadání pro státnické věci jako vy, Monsieur,“ nabídne hodně podlézavě své služby pan de Aboa.

„Velmi rád s vámi dopis proberu, pane hrabě. Jistě, dokáží takový dopis dobře připravit, ale nemůže být na škodu, když řeknete své připomínky. Zvláště v souvislosti s tím, co vám sdělil váš tajný zdroj.“

„Děkuji za vaši důvěru a přízeň, Monsieur.“

„Jste tedy přesvědčen, že by nebylo vhodnější jít přeci jenom za bratrem a pokusit se mu všechno vysvětlit? Dříve, než mě očerní někdo jiný?“ vyjádří znovu své pochyby Gaston.

„Monsieur, nepřísluší mi vám radit, ale vy znáte svého bratra lépe než kdo jiný. Je rozumné za ním chodit ve chvíli, kdy je nad míru rozrušený z odhalené zrady svých nejbližších? Je vhodné ještě více jítřit jeho rány? Nemohlo by se pak stát, že by v hněvu naopak Jeho Veličenstvo na vás svalilo hlavní vinu? Kdyby vás teď měl váš bratr po ruce?“ mluví velmi naléhavě Geoffi.

„Máte pravdu!“ znovu zesíná pan d'Orleans při představě zuřícího bratra, jemuž by přišel do rány.

„Monsieur, jestli mohu poradit, tvařte se, jako by se nic nedělo. Pokud jste rozrušen, tak řekněte, že vám není dobře. Později sestavíme dopis pro krále a uvidíte, že vše pro vás dobře dopadne.“

„Vy tu také zůstanete? Myslím, abyste neutekl, než připravíme ten dopis,“ zeptá se vévoda a hrabě se hryzne do rtů. Vůbec mu nejde o bezpečí jeho služebníka, pouze má obavy, aby nevzal do zaječích dříve, než sesmolí psaní pro krále. Jak typické pro prince.

„Monsieur, nehodlám vůbec nikam odjíždět. Richelieu nebude mít zájem vystoupit proti vám ani proti nikomu, o kom je známo, že je blízký vašemu dvoru. Jsem přesvědčen, že právě ve vaší blízkosti mi hrozí nejmenší nebezpečí.“

„Jak myslíte, pane hrabě. Ovšem kdyby se vás rozhodl kardinál obvinít, bohužel, jak jistě chápete, nemohu nic pro vaši obranu udělat. Mám vás rád, ale v mé situaci, jistě chápete,“ blekotá Gaston, dávající nepokrytě najevo nezájem kohokoli se zastat.

„Samozřejmě, Monsieur,“ odvětí pobaveně Geoffi, „Pokud bych byl obviněn, tak bych se okamžitě sám od vás distancoval. Rozhodně bych si nedovolil vás kompromitovat. Ale jak jsem zaslechl, měl byste vy i váš dvůr zůstat ušetřen veškerých obvinění. Pokud však se sám distancujete od toho zrádce Vrchního podkoního.“

„To se samozřejmě stane. Jistě, byl to ten hnusnej arogantní mladíček, který se vetřel do přízně mého bratra a pak vymýšlel různé plány, aby nás všechny poštvál proti sobě. Jeho nezodpovědnost a touha po moci nás všechny dostala do hodně nepříjemné situace.“

„Výborně, Monsieur! Tohle určitě použijte v dopise pro krále.“

„To taky použiju!“ řekne vévoda naoko bojovně, ačkoli má plné kalhoty, „Nenechám se jen tak rozeštvát s vlastním bratrem kvůli nějakému holobrádkovi.“

„Mám teď odejít, Monsieur?“ zeptá se pan de Aboa.

„Spěcháte někam?“ podívá se na svého dvořana nedůvěřivě princ.

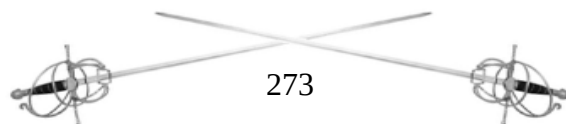
„Nikoli, Monsieur. Opravdu nehodlám opustit váš tábor ani vás. Pokud bych se mýlil a byl z něčeho obviněn, udělám vše proto, abych vypovídal tak, jak zaznělo před chvílí. To znamená, že za vše může Vrchní podkoní. Ale věřím svému zdroji, že se tak nestane. Richelieu nebude chtít obviňovat nikoho, kdo je nějak spjat s vaší osobou. Má zájem o nastolení klidu v zemi. Spokojí se s jinými osobami, na kterých může provést exemplární potrestání,“ předpovídá Geoffi následný tok událostí.

„Snad máte pravdu, pane hrabě.“

„Jsem si tím jist, Monsieur. Je však nutno zachovat chladnou hlavu a být ve střehu. Mohu teď odejít?“

„Kam pořád spěcháte?“

„Nikam, Monsieur, jen jsem vás chtěl nechat o samotě, abyste si vše mohl promyslet. Nechtěl jsem vám být na obtíž.“

„Nejste mi na obtíž, pane hrabě. Poskytl jste mi včasné zprávy a dal mi náskok, abych se mohl připravit. Jste navíc do všeho zasvěcen, s kým jiným bych o tom tady mohl hovořit. Počkejte ještě, dáme si pohár vína a ještě jednou si vše probereme,“ povstane vévoda, nejistým krokem přistoupí k druhému stolu, na němž se nachází občerstvení.

Znovu a znovu rozebírají celou situaci, hrabě de Aboa dělá vše proto, aby vévodu odradil od jakýchkoli neuvážených činů. Kdyby uprchl, přiznal by veřejně svoji vinu, kdyby se rozběhl za bratrem, mohl by ho vydráždit k nepřiměřené reakci. Není však jednoduché udržet prince v klidu. Geoffi je fascinován neskrývanou bezohledností, se kterou mluví princ o svých teď již bývalých přátelích. Nedělá si žádné iluze, že i jeho by okamžitě hodil přes palubu. Stačí, aby usoudil, že by takový postup byl pro něho jen nepatrně výhodný. Vévoda je naprosto bezcharakterní, v tuto chvíli také hodně vyděšený.

Jestliže si pan de Godille myslel, že hned po předání zrádných dokumentů se rozeběhnou od králova stanu stráže a bude se zatýkat, velmi se mýlil. Nulová reakce krále v něm vzbuzuje zmatek a pochybnosti, zda přeci jen Jeho Veličenstvo nakonec nezmění názor a nezastane se svého bratra a svého milce. Baron de Taille mu opět zajistí ubytování a on s narůstající nervozitou čeká, kdy se konečně dají věci do pohybu. Nemůže mít tušení o vnitřním boji, které ve své duši svádí král. Na jednu stranu znechucený podlostí zrady, na druhou stále s citovým poutem na hlavního strůjce celého spiknutí.

Zatím nic netušící anebo spíše nic si nepřipouštějící markýz de Cinq-Mars zahájí večeři se svými několika přáteli v hostinci U tří chův, což je vyhlášený podnik v Beziérs. Jsou zase na jednom ze svých tahů, dostatečně vzdáleni od obleženého Perpininghamu. Ovšem co tam, u hradeb hladovějícího města je nuda, zatímco Béziers a ložnice místních dam skýtají daleko zajímavější dobrodružství a také dávají mladým šlechticům příležitost dokázat svoji mužnost. Byť za využití malinko jiných zbraní.

Pan de Almare nemůže pochopitelně chybět. Snaží se nekazit dobrou zábavu, byť mu dvakrát do smíchu není. Uvědomuje si, že Vrchní podkoní zašel příliš daleko a pokud skutečně brzy Richelieu nezemře, může nastolená intrika pro něj mít neblahé důsledky. Aniž by tušil o existenci zrádných listin a smlouvě s jejich nepřítelem. Toho večera však je nakažen dobrou náladou králova milce a dalších společníků, podpořenou také dostatečnou konzumací vína. Ale nepije zase tolik, aby si nevšímal okolí. Proto mu nezůstane skryto, že pan de Cinq-Mars odejde ulevit svému močovému měchýři a vrátí se po chvilce hodně pobledlý. Řekne jen pár zmatených slov a rychle opustí společnost.

Ostatním možná jeho chování nepřijde divné, možná se domnívají, že dostal vzkaz od své zdejší paničky, proto je urychleně opouští. Pierre však je dobrý pozorovatelem a nemůže si nepovšimnou výrazné změny v obličeji Henriho i výrazné změně v jeho chování. Proto za Vrchním podkoním vyjde na dvůr právě ve chvíli, kdy si od zdejších štolbů vyžádá svého koně.

„Co se děje, příteli?“ zeptá se pan de Almare rovnou.

„Nic, co by, mám naspěch, nějaký povinnosti,“ zalže králův oblíbenec, ale hlas se mu mírně třese a jeho bývalá sebejistota je vniveč.

„Monsieur le Grande, jsem znalcem lidských duší,“ říká vážně Pierre, „Byl jsem vychován k tomu, abych si toho u lidí všímal. Muselo se stát něco vážného, poznám to na vás.“

Pan de Cinq-Mars uchopí za uzdu koně, kterého mu přivedli. Zaváhá. Má něco říkat či nikoli? Jenže jeho přítel, co si ho tak oblíbil, na něj tak upřeně hledí. Zdá se, že to s ním myslí opravdu dobře.

„Máte pravdu. Dostal jsem jistě vzkaz. Je to v prdeli.“

„Co se děje?“

„Vypadá to, že mě chtějí zatknout,“ usměje se trpce muž, který vždy a za všech okolností ohromoval své okolí svým sebevědomím a arogancí.

„Vás? Král vás chce nechat zatknout?“

„Vypadá to tak. Asi se o mně brzy dozvíte dost nepěkných věcí. Postará se o to ta zrůda Richelieu. Jak to vypadá, tak ten had nechcípne a místo toho chce moji krev. Bohužel, drahý příteli, nemám moc času vám to vysvětlovat, nerad bych, aby mě tady zastihla králova garda. Možná něco vymyslím, abych se ze všeho vyvlíknul. Ale musím zůstat na svobodě.“

„Mohu vám nějak pomoci?“

„Bohužel, zdá se, že nikoli,“ zavrtí smutně hlavou Henri, „Nu což, nevím, jestli si ještě spolu budeme mít příležitost popovídat. Kdyby něco, tak utěšte kněžnu de Gonzaque.“

„Prosím? Je vaše pozice opravdu tak vážně ohrožená? Král vás jenom nepokárá?“

„Nevím, opravdu nevím,“ přizná svoji bezradnost a ztrátu sebejistoty Vrchní podkoní, „Uvidíme. Nějak se to všechno posralo. Bohužel, asi už svůj slib nesplním, váš úřad u dvora se zdá být taky ... však víte kde.“

„Opravdu vám nemohu nějak pomoc? Chcete uprchnout? Nepotřebujete něco zajistit?“ ptá se rychle pan de Almare, náhle zavalen vlnou soucitu. Najednou tu před ním nestojí namyšlený le Grande, ale dvaadvacetiletý mladík, kterému se hrouť celý svět a on je z toho zcela mimo. Pohlédne do jeho vyplašených očí. Spíše zmatených očí.

„Markýzi, příteli,“ plácne svého druha po rameni pan de Cinq-Mars, „rád jsem vás poznal. Teď mi nejlépe pomůžete tím, že mě nebudete zdržovat. Nechtěl byste přece, aby mě tu chytili jen proto, že se s vámi vybavuji, ne?“

„To rozhodně ne.“

„Tak na shledanou. Nebo radši ne, moc se ke mně radši nehlaste, mohlo by vám to ublížit,“ dodá Vrchní podkoní s mírným dojetím v hlase, rychle a elegantně se vyhoupne do sedla koně. Během pár vteřin zmizí ze dvora neznámo kam.

Pierre za ním hledí s bolestí v srdci. Tak se konečně stalo, čeho se obával. Ale stále netuší vážnost celé situace, není ochoten si připustit, že by král mohl tak radikálně změnit názor na svého favorita. Domnívá se, že Henri právě dostává od Jeho Veličenstva pořádnou lekci. O tom, že by panu podkonímu mohlo jít i o život, v tuto chvíli vůbec neuvažuje.

Jak se zpočátku po předání zásadních dokumentů králi nic nedělo, tak vzápětí nabírají události skutečné grády. Až mnohým přechází zrak. Zvláště těm, kteří nejsou zasvěceni do tajů nejvyšší politiky a netuší o dramatickém boji, který v posledních měsících vedli na dálku králův oblíbenec, mladíček markýz de Cinq-Mars a králův první ministr, starý politický rutinér Richelieu. Pro nezasvěcené jsou následné události šokem.

Král zprvu skutečně váhá, pak však začne jednat rázně. Byť ho opět zachvátí horečky. Možná zhoršení jeho zdravotního stavu zavíní i stres, způsobený nutností přijímat radikální rozhodnutí, jdoucí mnohdy proti jeho citům. Rozhodne se vyslyšet dávné volání svých lékařů a dá pokyn k návratu, aniž by se dočkal pádu Perpinghamu. Zavolá si syna prince de Condé, mladičkého vévodu d'Enghien a předá mu velení nad svoji skvostnou armádou. Nabádá ho, aby nepodlehł touze prokazovat svoje vojevůdcovské dovednosti, ale trpělivě pokračoval v obléhání, až hlad donutí obránce se vzdát.

Nedávno byl dobyt hrad v Collioure, pročež je přerušeno veškeré, byť i tak velmi chabé zásobování obleženého Perpinghamu. Jen nerad se král vzdává tak snadného vítězství a možnosti dalšího korálku na svém náhrdelníku válečných úspěchů. Ale zrada jeho milce mu hodně ubrala na náladě a také ochotě snášet dál útrapy ležení, proti nimž tak vehementně protestuje jeho nemocné tělo.

Rozhoupe se také k řešení otázky zrádců. Vyšle svou gardu zatknout vévodu de Bouillon, jenž má významnou roli popsanou ve smlouvě se

Španělskem. Chytí ho nakonec za komických okolností, když se tento princ ze Sedanu skrývá v kupce sena uprostřed svého italského vojska v ležení v Casale. Jak důstojné!

Král zařídí varování svého milce, k jehož zatčení vydá následně pokyn. Parlamentní rada pan de Thou je také zadržen. Pan de Cinq-Mars uprchne, proto je vyhubováno, že kdo by mu poskytl útočiště, bude popraven. Pan podkoní však má smůlu a nakonec ho dopadnou, když je ze strachu udán. Poslední úkryt najde u své milenky, jistě paní de Siouzac, odkud ho garda pod vedením pana de Charost vytáhne na světlo boží. Jeho Výsost jen pokrčí s povzdechem rameny, mladík dostal šanci, ale Bůh si asi nepřál, aby byla využita. Víc už pro svého bývalého oblíbence udělat nemůže.

Zatčeného dostane za úkol převést do Montpelier v zamřížovaném kočáře pan de Comminges, pobočník a synovec kapitána královny gardy hraběte de Guitaut. Jakmile se pan de Godille dozví o zatčení Vrchního podkoního, okamžitě vyrazí a zanedlouho dostihne zmiňovaný kočár i jeho ozbrojený doprovod. Ukáže svoje pověřovací listiny od Richelieua a pan de Comminges proti jeho přítomnosti neprotestuje. Ačkoli se dle všeho na mladého služebníka prvního ministra dívá nedůvěřivě a skrz prsty. Ty si ale nechce pálit, proto se podvolí listině kardinála. Nakonec si docela s Armandem začne rozumět.

„Je mi toho mládence líto. Je ještě tak mladý,“ sdělí mu ke třicítce se blížící velitel vězeňské eskorty.

„Bohužel se ale zapletl do velmi ošklivé hry,“ upozorní pan de Godille.

„To jste vyjádřil dobře, pane hrabě. Máte pravdu, on všechno bral jako hru, aniž by si plně uvědomoval dopad svého jednání. Teď se mu možná jeho lehkovážnost stane osudná.“

„Kdoví, třeba se nad ním král slituje.“

„Myslíte? Vy jste vyslancem kardinála Richelieua. Máte nepochybně dohlížet, aby nám ptáček neuletěl, není-liž pravda? Nic mi vysvětlovat nemusíte, pane hrabě,“ usměje se poněkud trpce pan de Comminges, „Bude mít snad kardinál slitování nad někým, kdo připravoval jeho odstranění? Bude mít král soucit s někým, kdo se paktoval s jeho nepřítelem?“ položí vzápětí několik zásadních otázek.

„Neumím postoj krále ani kardinála odhadnout,“ odvěti vyhybavě pan de Godille, ačkoli si je jistý, že minimálně od prvního ministra žádné velké milosti Vrchní podkoní čekat nemůže.

„I kdyby král chtěl,“ nakloní se k mladíkovi téměř důvěrně pan de Comminges, „Copak si v případě takové zrady může dovolit být shovívavý?“

Ludvík XIII. se postará rovněž o svého bratra. Dopisem ho jmenuje velitelem lotrinských vojsk, které byly právě poraženy a ztratily město Honnencourt. Má ztracené pozice pro své království dobýt zpět. Když si pan d'Orleans přečte bratrův dopis, září radostí. Svěří se s tím hraběti de Aboa.

„Vidíte, Monsieur, já vám to říkal,“ usměje se dvořan, „Nakonec vám celá věc ještě vynesla vrchní velení nad vojskem. Bratr vám dává důvěru,“ dodá, i když si je dobře vědom, že spíše Ludvík na radu Richelieua chce svého bratra zaměstnat, aby ho nenapadlo přeběhnout na stranu Španělska či kout další pikle.

„Měl jste pravdu, pane hrabě, měl jste pravdu,“ opakuje princ.

„Monsieur, je však nutné poslat připravený dopis králi. Musíte mu poděkovat.“

„To je samozřejmé. Možná by bylo lepší za ním zajet osobně.“

„Osobní návštěvu bych nedoporučoval, Monseigneur,“ zavrtí hlavou Geoffi, „Přeci jen bude vhodnější dopis. Ten je neosobní, dopis nemůže král obviňovat z ničeho, vrhat na něj vyčítavé pohledy a podobně.“

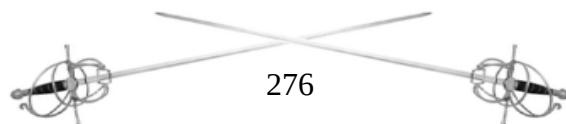
„Asi máte zase pravdu, pane hrabě. Pošlu svému bratrovi dopis.“

„Monsieur, nezapomeňte zdůraznit, že se zcela distancujete od spiknutí a že za vším stojí bývalý oblíbenec vašeho bratra pan markýz de Cinq-Mars.“

„To určitě taky udělám. Můj bratr musí vědět, že jsem vždy byl na jeho straně,“ přikyvuje naprosto pokrytecky d'Orleans, „Ostatně, pane hrabě, vždyť už máme přeci takový dopis připravený.“

„Ano, Monsieur. Učinil jste opět moudré a státnické rozhodnutí,“ neodpustí si pochlebování pan de Aboa, ví však, proč tak činí, „Monsieur, mám k vám jednu prosbu.“

„Prosbu?“ zatváří se nepřilíši nadšeně princ, skoro jako by se zalekl.

„Velice rád bych vás, Monsieur, následoval do Lotrinska.“

„Nechcete se vrátit do Paříže?“

„Ne, nechci. Bude lepší, když budu nějaký čas mimo dvůr Jeho Veličenstva.“

„Nevím, zda je vhodné, abyste jezdil se mnou,“ vyjádří bez obalu své pochyby Gaston.

„Jak myslíte, Monsieur. Odeberu se tedy na své panství do Bretaně. Zůstanu tam nějaký čas se svou matkou a svým již dospívajícím bratrem. Rozhodně vás nechci nijak obtěžovat, Monsieur. Jen jsem myslel, že bych vám mohl být užitečný.“

„Užitečný?“ zpozorní vévoda.

„Nevím, asi nebude potřeba mých služeb, Monsieur. Ale jak jste se mohl přesvědčit, Monsieur, mám své zdroje na dvoře kardinála Richelieua. Mohl bych pro vás tak zprostředkovat zprávy, které se neříkají v oficiálních dokumentech,“ pokrčí jakoby lhostejně rameny Geoffi, aby zvýraznil, že se nikam nehrne. Ví moc dobře, na jakou strunu má zahrát.

„Asi nebude opravdu takových služeb potřeba, pane hrabě, budu se plně věnovat svému poslání a prokáži svému bratru, jak dobře umím hájit zájmy našeho království v čele vojska,“ říká rozvážně princ, „Ale na druhé straně, určitě se pro vás také najde vhodné místo. Prokázal jste mi dobré služby, zasloužíte si ho,“ dodá, ale ve skutečnosti chce říci, mohl byste mi prokázat ještě další dobré služby, proto vás vezmu s sebou.

„Děkuji, Monsieur,“ ukloní se spokojený Geoffi, neboť dosáhl svého a plní tak podmínky dané mu kardinálem Richelieuem.

„A teď, drahý hrabě, mi pomůžete dokončit dopis pro mého bratra.“

Kardinál Richelieu směřuje do Tarasconu, kde se mu trochu uleví, takže je schopen se i posadit. Zde čeká na příjezd krále, který opustil své vojsko a směřuje před svým návratem do Paříže nejprve za svým prvním ministrem. Musí přeci spolu dořešit odhalené spiknutí a také si musí některé věci vyříkat.

Jeho první ministr si je vědom, že král věděl o chystaném spiknutí a plánované vraždě svého nejlepšího rádce a nechával věcem volný průběh. Král tuší, že Richelieu o jeho váhání a nečinnosti ví. Nastalá situace je pro oba velmi nepříjemná, mají však zájem ji vyřešit ve vzájemné shodě. Možná i pod dojmem svého zdraví, které jim nedává vyhlídky dlouhého života.

Jejich setkání je již svým provedením velmi zvláštní. Do komnaty umístí dvě vznešené postele, jednu pro panovníka a druhou pro jeho nejvyššího úředníka. Mohou si z nich mnohé vyříkat. Také si mohou navzájem mnohé vyčítat, nicméně je spojuje dlouhá společná cesta. Za nimi stojí významné upevnění monarchie, zkrocení drzých a neustále intrikujících velmožů. Daleko více věcí je spojuje než rozděluje, což bohužel unikalo a uniká všem, kteří se snažili a snaží kardinála očernit v očích vladaře.

Oba státníci pochopí nutnost provést exemplární potrestání zrádců. Jako výstrahu všem dalším, kteří by snad měli chutě k podobným kouskům. Vědí však, kdo je nedotknutelný a kdo naopak může jejich záměrům velmi dobře posloužit. Mají pod zámkem hned dva muže, rozhodně ne nevýznamné, aby jejich trest byl dostatečnou výstrahou, ale zároveň nepatřící k nejmocnějším rodům, aby tvrdost trestu nevyvolala nepřiměřené reakce.

Osud markýze de Cinq-Mars a parlamentního rady pana de Thoua je zpečetěn v komnatě se dvěma honosnými lůžky. Král ponechá potrestání zrádců na tom, proti němuž připravovali úklad, sám pak zamíří zpátky ke své královně a hlavně svým dětem.

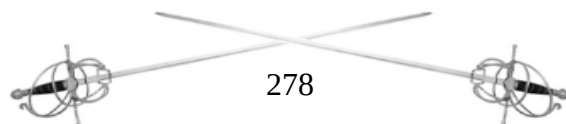
Richelieu může být se schůzkou velmi spokojen. Uzavřel jako už tolikrát smír se svým králem a ten mu nechal volnou ruku, aby se vypořádal se zrádci. Samozřejmě ne se všemi, jak již bylo zmíněno, mnozí z řad velmožů budou postiženi pouze na majetku. Ale kardinál dostane k dispozici dva, kteří zaplatí za všechny ostatní.

Král následně zamíří do Lyonu po souši, jeho první ministr opět využívá řeky Rhony, tentokrát pluje jeho sloupkové lože s nebesy proti toku vody. Jeho Veličenstvo nebude čekat na soud nad svým milcem, ale pokračuje do zámku ve Fontainebleau, naopak jeho první ministr v Lyonu dohlédne na celý proces.

Pan de Cinq-Mars nejprve trpí v kopce montpelliérské citadely, do níž světlo i čerstvý vzduch vniká jen nepatrnými průduchy. Jakoby žhnoucí letní slunce chtělo nebohému vězni ještě přitížit. Dostává chabou stravu, jeho oděv je zaneřáděn. Hloubka jeho pádu je hrozivá. Přesto odmítá spolupracovat a cokoli vyzradit.

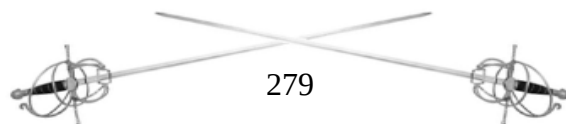
Nakonec se i on dočká převozu. Pod dohledem šesti set jezdců, se sune smutný průvod do Lyonu. Jsou v něm i oba muži, nad nimiž byl vyřčen ortel dříve, než zasedne soud.

Hrabě de Godille se stává opět součástí doprovodu. Zůstává ale stále pouhým pozorovatelem, jak v Montpellier, tak po příjezdu do Lyonu. První ministr ho nepovolá, má nyní jiné starosti. Což Armanda hodně zamrzí. Není radno spoléhat na sliby a přízeň mocných. Nebezpečí asi pominulo a potřeba služeb mladého šlechtice taky.

Kromě zklamání prožívá mladík i období velké nudy. Napětí, které ho vzrušovalo i drželo ve střehu několik měsíců, je vniveč. Pouhé lelkování a nic neříkající klábosení s přáteli jeho dobrodružnou duši zaměstnat nemůže.

DVACÁTÁ DEVÁTÁ KAPITOLA

PŘÁTELSKÁ NÁVŠTĚVA V LYONU

Nešťastný pan de Cinq-Mars se v Lyonu konečně dočká lepšího zacházení. Jeho věznitelé mu umožní po dlouhé době koupel a poskytnou mu i jeho nádherné šaty, zlatem protkaný a perlami prošíty kabátec z holandského sukna muškátové barvy i šarlatový plášť s velkými stříbrnými knoflíky. Na zámku Pierre-Encize u Lyonu se po dlouhé době potká i se svým přítelem panem de Thou, kterého již jistý čas vyslýchá osobně kardinál Richelieu.

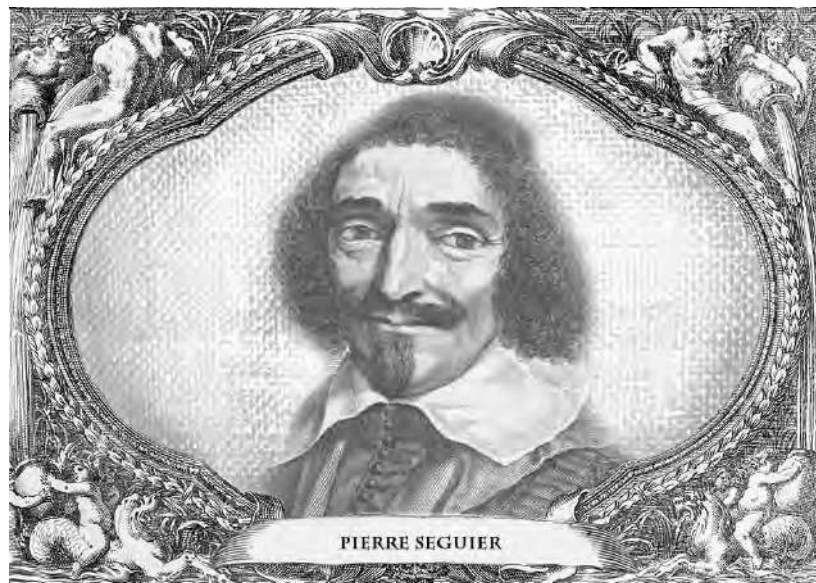
Ten již započal s přípravou soudu, přičemž hned na první schůzce dal jmenovaným soudcům jednoznačně najevo, jaký výsledek jejich jednání očekává. Kdo nemá pro tento podivný proces pochopení, je okamžitě prvním ministrem vyměněn. Předsedou se stává kancléř Pierre Segulier, nepochybně oddaný služebník Jeho Eminence. Ten, který zašel až tak daleko, že kdysi hledal zrádcofský dopis v živůtku samotné královny.

Obvinění jsou také jasná, byť poněkud pokroucená. Oběma nešťastným mužům je kladena za vinu mnohonásobná urážka královského majestátu, zlákáni ke spiknutí králova bratra vévody d'Orleans, spiknutí proti státu, snaha o zničení prvního ministra, paktování se s nepřítelem v dohodě se Španělskem. Každý z bodů obžaloby je sám o sobě hrdelním zločinem. Pan de Cinq-Mars má svým způsobem štěstí, neboť není podroben právu útrpnému, tedy je ušetřen návštěvy mučírny, kterou ho ale opakovaně straší, aby ho donutili mluvit.

Kancléř Seguier, se šesti pařížskými soudci za zády, zdárně režíruje celý proces. Ten se ale k velké nelibosti Richelieua vleče. Pan de Cinq-Mars odmítá vypovídat, nakonec ale naletí na lest pana kancléře. V soukromém rozhovoru mu Seguier přislíbí milost, pokud vše přizná. Naznačuje možnou dohodu s Jeho Veličenstvem. Obviněný mladík uvěří a začne vypovídat, což se pochopitelně rovná přiznání.

Žalobce pan de Laubardémont pak už má snadnou práci. Může začít směle sepisovat obžalobu, zahrnující celkem sedm hrdelních zločinů. Zasévání rozbroje v královské rodině, přemlouvání králova bratra k vytvoření opozice vůči panovníkovi, podněcování králova bratra ke komplotu s nepřítelem, komplot proti prvnímu ministrovi, přípravu války uvnitř země a zrádnou smlouvu se Španělskem. Pochopitelně z podobných zločinů je obviněn i pan de Thou.

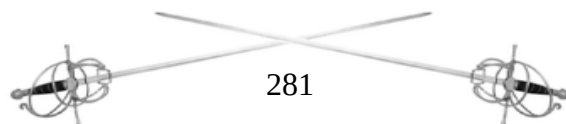
Usilovně se nudící hrabě de Godille má zajištěno na státní náklady ubytování v Lyonu. Pro něho je lelkování a jen občasné povyražení s lehčí děvou, kterou mu sežene Maurice, velkým utrpením. Energií nabitý mladík trpí nicneděláním. Druhým jeho povyražením je zajít na pohárek s některými novými či starými přáteli. Je pozván na dvě společenské akce, ale to je tak vše.

Přitom se proces jeho pohledu tak hrozně vleče. Léto se už pomalu chýlí ke konci a on by se rád podíval na svoje panství. Správce Furray tam snad organizuje nějaké úpravy, ale on nemá ani žádné zprávy. Požádat o dovolení opustit Lyon ho však ani nenapadne. Nechce si udělat zlou krev. K jeho velké radosti je konečně je soud zahájen.

Již čtvrtý den probíhá nudný proces s oběma obžalovanými a předem odsouzenými. Pan de Godille má výsadu být jednání přítomen a večer se vrátí do svého domu, respektive do komnat., které mu v něm jsou vyhrazeny. V poslední době se o něj stará jak sluha Maurice, tak jedna místní mladá komorná. Za pár drobných dáreků hrabě bez problémů docílí, aby mu poskytovala služby se vším všudy. Ráno se tak probouzí vedle velmi pěkné mladé dívky. Ona většinou ještě spí, on se nakloní na bok a prohlíží si její pružné tělo. Ovšem místo něho stále vidává markýzu de Cavarlene. Nemůže si pomoci, i po dlouhé době odloučení nedokáže tento cit zapudit. Být mu je jasné, že by zapomnění a pohasnutí probuzené vášně pro všechny bylo nejlepším řešením.

Večer mu služebná přinese večeři a dělá na něj zamilované oči. On však nemá na podobné flirtování pražádnou náladu, navíc ještě k tomu od osoby neurozené. Pro něj komorná představuje jen vhodnou náhražku, zábavu, uvolnění.

Když vstoupil Tissot a oznámí příchod návštěvy, hrabě se zaraduje. Netuší sice, kdo ho poctí svojí přítomností, ale vítá každé povyražení. Když se ve dveřích objeví markýz de Almare, jak malé děcko radostně vyskočí a běží ho přivítat.

„Hrome, příteli, vy zde? Jaká radost, že vás zase vidím,“ křičí na celou komnatu.

„Potěšení je na mé straně,“ usměje se host, ale zůstává poněkud zachmuřený.

„Co se stalo?“ zarazí se Armand, povšimne si špatné nálady návštěvy.

„Všechno vám řeknu. Mohu se posadit?“

„Samozřejmě, promiňte, mám takovou radost, že jste přišel, až se z toho chovám jako nezdvořák. Maurici, přines nám něco k zakousnutí a taky víno. Pojd'te, příteli, posaďte se a vyprávějte, jak jste se sem dostal? Myslel jsem, že jste se vrátil s králem do Paříže.“

„Vlastně ano, respektive do Fontainebleau,“ přikývne Pierre a přijme nabízené místo, „Ovšem pak jsem se rozhodl k návratu do Lyonu.“

„Co tady? Mohu prohlásit, příteli, zcela jednoznačně, je tu hrozná nuda.“

„Jak pro koho,“ upozorní markýz.

Než může hostitel odpovědět, přináší Maurice požadované občerstvení a víno. Oba muži se přesunou do druhé místnosti, kde se usadí v pohodlných křeslech.

„Máte tu královský příbytek,“ poznamená pan de Almare.

„To je ale tak jediný, na co si nemůžu stěžovat,“ povzdechne si pan de Godille.

„Copak? Co vám tady chybí?“

„Co? Všechno. Nic se neděje. Nejprve zevlování v Montpellier. Pak ta dlouhá a nudná cesta sem. Pak příprava procesu. Teď ten proces. Nedostávám žádný úkoly a nevím, co s volným časem.“

„Opravdu? Copak si nenajdete žádné rozptýlení?“

„Nějaký je, ale přeci jen jsem byl zvyklej na trochu jiné spád událostí.“

„To vám věřím. Sledujete proces?“

„Ano. Přijel jste kvůli tomu?“

„Ve své podstatě ano. V posledních měsících jsem s Vrchním podkoním trávil hodně času, docela jsem si ho oblíbil. I když byl někdy nesnesitelný. Jak to s ním vypadá?“

„Co chcete slyšet? Rozsudek ještě nebyl vyneset.“

„Vím, ale co se očekává?“

„Co se očekává? Jestli chcete můj názor, zcela soukromej, mezi náma dvěma, tak král obětoval ty dva muže, aby uspokojil svého prvního ministra a přitom zachoval klid v zemi. Nejlépe z toho vyvázl Monsieur. A také náš přítel hrabě de Aboa. Podrobnosti vám bohužel sdělovat nemohu.“

„Předpokládáte odsouzení obou obviněných?“

„O tom nepochybuju. Dopustili se vlastizrady a tak ani jinak nemůže soud dopadnout. Jedině králova milost by mohla dle mého oba muže zachránit. Nebo alespoň jednoho z nich. Nejsem si však jistej, jestli to bude král chtít udělat,“ zapochybuje Armand o šancích zrádců vyvážnout.

„Mám také obavy. Víte, kolik významných osob bylo do spiknutí zapleteno? A vše nakonec odnesou jen ti dva? Zdá se vám takový postup spravedlivý?“

„Nejsem tady vod toho, abych soudil svého krále ani svého prvního ministra,“ pokrčí rameny hrabě.

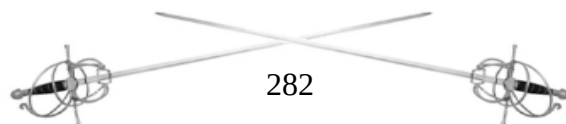
„Nic takového po vás v žádném případě nechci. Ale ptám se vás jako přítele.“

„Oba dva se dopustili odporného zločinu. Nejen že plánovali vraždu prvního ministra a významného představitele církve, ale také se spojili s nepřáteli svého krále. Krále, který především vašemu příteli projevoval takovou náklonnost! Asi vás zklamu, ale jsem všema deseti pro nejpřísnější trest! Vím, mnozí z toho uniknou, ale vina minimálně Vrchního podkoního je obrovská. Byl to von, kdo svojí touhou po moci všechno zavinil.“

„Jsem si jeho velkého provinění vědom, ale je tak mladý!“

„Nesouhlasím, viděl jsem na bojišti umírat mnohem mladší. Navíc byl dost starej na to, aby zaujímal významný místo u králova dvora, aby si užíval. Byl dost starej na to, aby plánoval již zmíněný hnusný činy. V tom se bohužel asi neshodneme!“

„Ba ne, nejsme ve sporu, příteli. Snažil jsem se ho odradit od jeho záměrů a vůbec jsem s nimi nesouhlasil. Hnusilo se mi, jak se radoval, když přišla zpráva, že kardinál umírá. Ale nemohu si pomoc.“

Nezdá se mi uvnitř tak zlý, jak je teď vykreslován. Spíše ho zničilo a zkazilo prostředí, které mu poskytlo tak velkou moc v tak mladém věku. Nezvládl svou moc, své postavení, stal se tím, kým je teď.“

„Nezlobte se, ale teď neslyším markýze de Almare, ale kněze Otce Paula.“

„Tím, že jsem se stal markýzem, jsem ještě neztratil soucit.“

„Šetřete se soucitem, jsou jiní, který ho potřebujou mnohem víc. Který si ho zaslouží mnohem víc. Víte, jak se váš přítel choval ke králi? Jak o něm mluvil? Vím toho hodně, měl jsem možnost se seznámit s mnoha významnými lidmi v minulých měsících. Vím jak hnusně se vyjadřoval o králi, který mu dal všechno. Zaslouží si takovej člověk nějaký soucit? To bych spíše litoval toho parlamentního radu pana de Thou. Má vojenský zásluhy od La Valette, kde byl tuším zraněnej, má odtud zmrzačenou ruku. Ten by si spíše zasloužil váš soucit.“

„Jenže tomu už je pětatřicet, ten by měl mít rozum.“

„Promiňte, přáteli, vy jste o rok mladší než ten zrádce. Možná zkušenosti souvisí s věkem, ale ne s rozumem. I dítě ví, že chtít někoho zavraždit není správný. Navíc ještě kněze! A zradit vlastního krále, který by mu snesl modrý z nebe? Fuj!“

„Vaše argumenty jsou nevyvratitelné,“ povzdechne si Pierre.

„Jsem přesvědčenější, že většina to vidí tak jako já. A dokonce si dovolím odhadnout, že to nakonec tak uvidí i král. Onehdá mi pošeptal jeden můj nový přítel, pan de Comminges, zajímavou myšlenku. I kdyby král chtěl udělit tomu floutkovi milost, může si to v dané situaci dovolit?“

„Podle všeho jste ho již odsoudili dopředu.“

„Znovu se omlouvám, že vám stále odporuji, drahý příteli, ale nesouhlasím s vaším názorem. Ten arogantní a nafoukaný hňup se odsoudil sám.“

„Ve vás nepochybně žádný soucit neprobudím.“

„Tak to opravdu ne. Ale i kdyby se vám to nějakým zázrakem podařilo, nijak to na daný situaci nic nezmění. O osudu vašeho přítele stejně rozhodnou jiní.“

„Již o něm rozhodli.“

„Pravděpodobně. Do pár dní dle odhadů celý soud skončí a pak ...“

„Ano, máte pravdu. Do pár dní proces skončí. Pak skončí také dva životy.“

„Jenže zůstane zachován život kardinála Richelieua, což zajisté nebylo jejich přáním.“

„Na jak dlouho?“ usměje se bolestně pan de Almare, „I já obdivuji, co Richelieu dokázal. Nikdy jsem neschvaloval, co se chystali udělat. Víte dobře, kdybych se dozvěděl o skutečném nebezpečí pro Jeho Eminenci, tak bych ho varoval.“

„Promiňte, nechtěl jsem, aby to vypadalo, že vás snad chci soudit. Nezměníme raději téma?“ navrhně pan de Godille.

„Rád bych, ale ještě chvíli se u něj musím zdržet. Chtěl bych vás o něco požádat.“

„Pokud nebudete chtít, abych vašeho přítele osvobodil a pomohl mu utéci, tak ... promiňte, byl to nevhodnej žert.“

„Nic takového od vás nežádám,“ zůstává zasmušilý Pierre, „Mám ale jinou prosbu. I z vašich slov usuzuji, že pan de Cinq-Mars již byl odsouzen de facto, brzy bude odsouzen de jure a pokud se král nesmiluje, tak bude také popraven.“

„Je to velmi pravděpodobný.“

„Chtěl bych s ním ještě mluvit. Povzbudit ho před jeho odchodem z tohoto světa.“

„Jako kněz?“

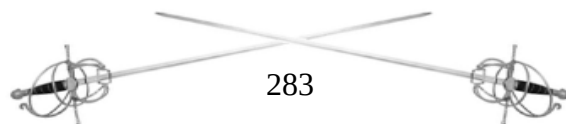
„Jako jeho přítel. Už mu jich asi moc nezůstalo.“

„Tohle je problém všech mocnejch. Když mají vliv, mají houfy přátel, když o něj přijdou, zjistí, že nemají ani jedinýho. Objeví se naopak zástup bývalých podlézačů, kteří se jim chtějí pomstít, že jim předtím lezli do ... však víte kam.“

„Příteli, vy se snad stáváte filozofem,“ usměje se bolestně markýz.

„Vidíte, jaký na mě máte špatnej vliv.“

„Proč špatný?“

„Mám o svém životě zcela jiné představy, než pronášet nějaký moudra. Stejně by to asi dopadlo směšně.“

„Nemíním vás předělávat. Ale chci vás požádat o službu. Mohl byste mi zařídit návštěvu odsouzeného?“

„Jak to mám asi udělat?“

„Je to tedy vyloučené? Jak se mu vůbec daří?“

„Určitě ne jako běžnému obviněnému,“ usklíbne se pan de Godille, „Je sice souzencej a vězněnej, ale taky je ubytovanej jako velmož. Byl jsem se na jeho celu podívat. Je to královský apartmá v zámku. Na nic si stěžovat nemůže.“

„Promiňte, asi se opakuji. Vylučujete možnost mi zajistit u něho návštěvu?“ zeptá se znovu chvějícím se hlasem Pierre.

„Nevím, mohl bych se zeptat.“

„Příteli,“ říká teď velmi naléhavě pan de Almare, „nechci vás uvést do rozpaků či vám způsobit nepříjemnosti. Pokud by pro vás měla moje prosba být nepříjemná či by mohla ublížit vaší kariéře, klidně odmítněte a já se pokusím využít jinou cestu. Obrátil jsem se na vás, protože vím, že jste měl v minulých týdnech přístup ke kardinálovi.“

„To už taky není pravda, má teď jiný starosti.“

„Pak se omlouvám, obtěžoval jsem vás se svou starostí zbytečně.“

„Ne, ne, počkejte, neřekl jsem, že se o to nepokusím,“ řekne rychle Armand.

„Nezpůsobí vám vyplnění mé žádosti problém?“

„To nevím. Možná však nebude na škodu se kardinálovi připomenout. Něco mi kdysi slíbil, tak bych to teď mohl spojit,“ zamyslí se hrabě.

„Opravdu vám oslovení kardinála neuškodí?“

„Nevím. Čím si člověk může být v týhle době jistej. Ale nanejvýš mě nepřijme nebo vyhodí. Pak alespoň budu vědět, na čem jsem.“

„Zkusíte mi tedy pomoci?“

„Ano, ale nezaručuji úspěch, příteli.“

„Velice vám děkuji. Nejde mi o nic jiného, než si ještě jednou s Henrim promluvit. Až bude proces ukončen, tak snad naše setkání nikomu nemůže vadit.“

„Nevím, jestli mu vůbec nějakou návštěvu bude kardinál ochoten povolit.“

„Uvidíme. Vyhovuji teď vaší předchozí žádosti a změním téma. Co plánujete dál vy osobně?“

„Já? Nezáleží vůbec na mně, ale na Jeho Eminenci a na tom, zda se mnou vyběhne či splní svůj slib. Až proces skončí, chtěl bych se zastavit na svém panství a podívat se na opravu mého sídla, zda pan abbé vůbec něco udělal.“

„Nějaké prostředky jste mu poskytl, ne?“

„Ano, dost velký prostředky. Dokonce mám podezření, že jste mu něco dal za mémi zády i vy.“

„Kdo ví,“ usměje se pan de Almare.

„Nevím, čím mě kardinál pověří. Jestli mě uvolní na nějakou dobu, abych mohl na svůj panství zajet. Co plánujete vy? Vráťte se do Paříže?“

„Ano. Ale pokud byste dostal svolení a odjel na vaše panství, mohl bych vás doprovodit, pokud byste neměl nic proti tomu.“

„Naopak! Společná cesta by byla skvělá,“ zaraduje se upřímně pan de Godille.

„Alespoň bych přišel na jiné myšlenky. Tady uvidíme asi ještě hodně ošklivých věcí.“

„Pokud budou odsouzený, půjde o krvavé divadlo. Příteli, přijímám vaši nabídku. Zítra požádám Jeho Eminenci o audienci. Požádám ho, aby vám dovolil návštěvu Vrchního podkoního a požádám ho, aby mi po skončení té záležitosti tady dovolil opustit ho a navštívit moje panství. Pokud mi můj odjezd povolí, budu šťastnej, když mě doprovodíte.“

„Příteli, ještě jednou se prosím zamyslete, než budete mluvit s Jeho Eminencí. Kdybyste měl sebemenší pocit, že by vám moje žádost o návštěvu vězně mohla uškodit, tak o ní vůbec nemluvte a

vyřídíte si jen svoji záležitost. Nerad bych vás připravil o vaše pracně nabyté postavení. Abyste se kvůli mně nezkompromitoval nebo dokonce neupadl do nemilosti.“

„Pokud by taková prosba znamenala, že upadnu do nemilosti, tak jsem stejně žádnou naději neměl. Poznám alespoň, jestli kardinál Richelieu bude mít čas na svého služebníka, když už jeho služby nepotřebuje,“ pokrčí rameny hrabě.

„Ještě jednou vám děkuji za vaši snahu. Moc pro mě znamená,“ říká úpěnlivě Pierre.

„Ještě jsem nic nedokázal, tak mi neděkujte. Ale teď se zeptám já, co je nového na králově dvoře?“

„Vše je při starém, jako by se nic nestalo. Král se dle klepů velmi vřele uvítal se syny a také s královnou. Jako by mezi nimi nikdy nebyly žádné spory. Pořádají návštěvy zahrad, Ludvík jezdí na lov, prostě se všichni dobře baví. Král se cítí lépe, alespoň částečně se zotavil z nemoci, které ho sužovaly na vojenské výpravě. Ale asi nejde o nějaký zázračný obrat v jeho nemoci, jen mu asi prospěla změna prostředí a blízkost rodiny. Na králově dvoře zavládl klid a mír, alespoň mi tak tamní nálada připadá.“

„Zúčastňujete se nějakých slavností, sešlostí?“

„Neměl jsem na oslavy moc chuti. Asi dvakrát jsem zašel ke své sestře a stejně tak do salónu Rambouillet. Ve třech případech jsem byl pozván ke králi, ale spíše za mojí účast na jeho výpravě. Požádal jsem o dovolení opustit dvůr a vydal jsem se sem.“

„Jak se daří vaší sestře a vašemu švagrovi?“

„Snad dobře. Stále váhám, zda je jejich manželství šťastné,“ odvětlí markýz a Armand se zachvěje. Vzpomene si na vášnivě milování se sestrou svého přítele. Kdyby ten tak věděl ...

„Jak se má váš synovec?“ zeptá se raději rychle.

„Roste jako z vody.“

„Vlastně jsem se vůbec nedostal k tomu, abych pozdravil hraběte de Prieu. Uspěl už konečně se žádostí o zrušení platnosti manželství pana de Guilmant a slečny de Luzene?“

„Jeho žádost je prý na dobré cestě. Upřímně, oba už jsou z průtahů dost nervózní. Žijí spolu a chtěli by se vzít i před Bohem. Opravdu se jejich kausa hrozně vleče. Možná jen nebylo moc času či zájmu jejich žádost popohnal. Snad ale vše dobře dopadne.“

„Přál bych jim šťastný manželství. Vytrpěli si už hodně.“

„Snad k nim Bůh bude milostivý.“

„Nemáte nějaký zprávy o baronu de Taille? Vrátil se také s králem?“

„Bohužel, o tom nic nevím. Vůbec jsem se s ním nesetkal. Lituji, ale nemohu vám o něm sdělit nic bližšího.“

„Hrabě de Aboa se také asi neozval.“

„Ne. Prý odjel s Monsieurem. Dělá dobře, když o sobě nedává moc vědět. Nikdo u dvora krále nechce asi vidět nic, co by jim připomínalo nešťastné spiknutí.“

„Král ani další o účasti hraběte v těch intrikách asi nevědí,“ zamyslí se pan de Godille, „Vzhledem k tomu, že i Monsieur byl ze všeho chytře vynechán, tak i náš přítel z toho vyvázl velmi dobře.“

„Máte pravdu, ale unikl jen o chloupek. Snad ho tato zkušenost poučí pro příště.“

„Myslíte?“ usměje se hrabě, „Některý lidi jsou podle mě nepoučitelný. Ale je to jeho věc. Snad mu náklonnost králova bratra přinese užitek v budoucnu.“

„Narážíte na zdravotní stav Richelieua a krále?“

„Tak trochu. Zatím se oba drží a zvládli i tuhle nepěknou událost. Ale mám obavy, že do pár let může být zase pěkně horko, pokud oba zemřou a začne boj o regentství. Jak jsem jen zlehka nakoukl pod pokličku jednání velmožů, může to být velmi nepěkný.“

„Také se bojím. Nezbyvá, než se modlit, aby Jeho Veličenstvo vydrželo se svým zdravím co nejdéle.“

„O úřad na králově dvoře už neusilujete?“

„V tuto chvíli přicházet se svou žádostí bych považoval za krajně nevhodné. Uvidíme později, až všichni zapomenou na nynější události. A já taky,“ dodá smutně markýz, „Ale přáteli, pojďme se bavit o

nás. Vyprávějte, jak si tady užíváte. Přeci se jen nenudíte,“ změnil definitivně host téma. Oba dva mladíci začnou hovořit o osobních věcech, o svých panstvích v Anjou, o svých postelových zážitcích. Za značné konzumace vína jim námět vydrží dlouho do noci.

ŠTĚDROST KARDINÁLA RICHELIEUA

Hrabě de Godille zařídí ubytování markýze de Almare v domě, jehož část mu je vyhrazena. Jelikož s ním dorazil jen osobní sluha Auguste Bastien a tři muži doprovázející kočár, není nepřekonatelný problém pro ně nalézt místo. Armand druhý den ráno opustí svého přítele, s bolavou hlavou a suchým hrdlem se vydá za svými záležitostmi.

Splní svůj slib a požádá o audienci u kardinála Richelieua. Ten je ubytován v honosném paláci a obklopen svojí gardou a dalšími služebníky. Je jako vždy velmi zaneprázdněn, přesto se rozhodne svého mladého služebníka přijmout. Zřejmě si ho opravdu oblíbil, protože takové rychlé vyřízení audience není vůbec obvyklé. Uskuteční se ale až ve večerních hodinách, kdy už skončí veškerý oficiální program a kdy už budou vyřízeny neodkladné státnické záležitosti.

Sám Armand je mile překvapen, že si na něho kardinál udělal čas ještě téhož dne. Vůbec mu nevadí dlouhé čekání, než je konečně uveden za prvním ministrem. Ten spočívá na lůžku, je opět hodně unavený. Mladík provede co nejlépe všechny úkony etikety a lehce nakloněn zůstane stát opodál lůžka velkého státníka. Ten vyžene pohybem ruky všechny další přítomné osoby. Což opět znamená významnou poctu pro žadatele o audienci.

„Pane hrabě,“ říká Richelieu tichým hlasem, „tuším asi, proč přicházíte. Jdete mi připomenout můj slib.“

„Vaše Eminence, nic takového bych si nikdy nedovolil. Jsem si vědom, kolik starostí má Vaše Eminence, než abych Vaši Eminenci obtěžoval něčím takovým. Navíc bych něco takového považoval za naprosto nevhodné. Jsem velmi poctěn, že se mi dostalo možnosti být přijat Vaší Eminencí a pokusím se Vaši Eminenci příliš nezdržovat.“

„Pane hrabě, snad jste zase neodhalil další úklady. Vaše žádosti o slyšení většinou provázela nějaká intrika.“

„Vaše Eminence, naštěstí o ničem takovém nevím. Myslím si, že si Vaše Eminence zaslouží trochu klidu, potom co přemohla své nepřátele.“

„Opravdu žádný další úklad? Žádná další intrika?“

„Ne, Vaše Eminence. Přicházím však s dvěma prosbami, obě jsou tak trochu osobního charakteru.“

„Přeci jen osobní záležitosti.“

„Ano, Vaše Eminence, ale netýká se to Vaše Eminence, možná Vaší Eminenci bude moje první prosba připadat zvláštní, ale jde o vašeho poraženého nepřítele markýze de Cinq-Mars.“

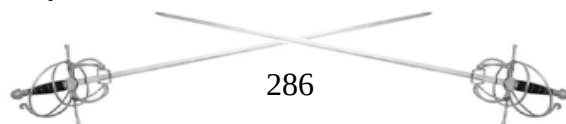
„Pane hrabě, jdete mi před spaním připomínat toho zrádce?“

„Prosím Vaší Eminenci o prominutí,“ zatváří se velmi zkroušeně Armand, „Obrátil se na mě můj nejlepší a také asi jediný přítel, pan markýz de Almare. Chtěl by navštívit vězně Vaší Eminence předtím, než ... než na něm bude vykonána zasloužená spravedlnost.“

„Pan markýz de Almare přijel do Lyonu, aby navštívil vlastizrádce? Co k tomu toho mladíka vede? Posílá ho snad někdo od králova dvora?“ zpozorní a zároveň se zachmuří první ministr. Neposílá snad po mladém dvořanovi král svému bývalému milci nějaký vzkaz?

„Nikoli, Vaše Eminence,“ řekne rychle pan de Godille, pochopí nač první ministr myslí, „Jde o soukromou žádost pana markýze. On stále ještě někde uvnitř zůstává knězem. K návštěvě odsouzence ho vede soucit.“

„Pan de Cinq-Mars si žádný soucit nezaslouží,“ řekne Richelieu tvrdě.

„Plně souhlasím s Vaší Eminencí. Vaše Eminence je ale také knězem a možná pochopí pohnutky mého přítele. Markýz de Almare nikdy neschvaloval jednání pana podkoního a také mi poskytl mnohé cenné údaje o spiknutí. Vaše Eminence, pan markýz Vaši Eminenci velmi obdivuje a byl připraven vás ihned varovat, kdyby zjistil záměry spiklenců ohrožující život Vaší Eminence. Ale je také asi plný soucitu. Jeho prosba, kterou jsem tak roztrpčil Vaši Eminenci, určitě vychází z jeho nejlepších pohnutek,“ snaží se Armand hledat nejvhodnější slova, ale cítí, jak v jeho podání působí podezřele uměle.

„Podle vás jsem žádostí vašeho přítele roztrpčen, pane hrabě?“

„Vaše Eminence, omluvám se, měl jsem takový pocit,“ začíná být mladík zmatený, ostatně jako vždy, když mluví s tímto mužem. Většinou si není jist, zda správně chápe, co je mu sdělováno.

„Máte pravdu, pane hrabě, moc jste mě touto žádostí nepotěšil. Nemám vůbec chuť udělovat tomu zrádci nějaké zvláštní milosti. Útěchu mu poskytně kněz, který je k tomu určen. Jaký je váš názor na návštěvu vašeho přítele?“ zeptá se Richelieu a přísně se na mladíka zadívá. Ten na chvíli zaváhá, tuší, jak by asi měl odpovědět, nechce zbytečně dráždit viditelně znaveného nemocného muže.

„Vaše Eminence,“ překoná nakonec váhání, „Pan podkoní si jistě nezaslouží žádné milosti. Jeho činy byly odporné. Vaše Eminence ho však zašlapala do země a po zásluze slavně zvítězila. Pokud dá svolení mému příteli ke krátké návštěvě toho zrádce, jenom projeví svou velkodušnost. Tak silný vítěz, jako Vaše Eminence, si dle mého trochu milosti může dovolit.“

„Pane hrabě! Myslíte, že vaše dosavadní zkušenosti stačí na to, abyste posuzoval, zda si mohu dovolit projeviti vůči někomu milost? Mám snad mít soucit s člověkem, který se mě chystal nechat zabít? Vaše odpověď nebyla vůbec dobrá, pane hrabě.“

„Jsem si toho vědom, Vaše Eminence. Chvilku jsem váhal, Vaše Eminence, zda mám odpovědět, jak asi Vaše Eminence očekává. Ale rozhodl jsem se odpovědět tak, jak to já cítím. Omlouvám se, Vaše Eminence, že jsem vznesl tuto prosbu, kterou jsem si jistě u Vaší Eminence nepolepšil. Ale považoval jsem za správné požádat Vaši Eminenci o tuto laskavost pro mého přítele pana markýze de Almare. Chápu, Vaše Eminence nemá důvod tuto návštěvu povolit. Já Vaši Eminenci plně chápu. Budu rozhodnutí Vaší Eminence tlumočit panu markýzi.“

„Pane hrabě,“ zavrtí se lehce na lůžku kardinál, přitom se mu tvář zkříví bolestí, „Nedávno jsem vám říkal, abyste se začal učit diplomatickému jazyku a diplomatickému vystupování. Opravdu bylo naprosto nevhodné s něčím takovým za mnou přijít. Vykonal jste pro mě dobré služby, tak proč si vše kazit takovou zbytečnou žádostí.“

„Vaše Eminence, nepochybně jsem asi nepostupoval chytře. Jenže já znám pana markýze de Almare dobře a cítím, jak moc je pro klid jeho duše požadovaná návštěva důležitá. Je mi zcela lhostejný ten zrádce a spiklenec, klidně bych mu usekl hlavu vlastní rukou bez nejmenšího soucitu.“

„Měl jste však dvě žádosti, pane hrabě,“ změní téma Richelieu.

„Vaše Eminence, mám strach svoji prosbu vůbec vyslovit.“

„Pane hrabě, snad nakonec nechcete, abych toho zrádce pustil!“

„Ach, vůbec ne,“ řekne rychle pan de Godille, „Moje druhá prosba byla ryze osobní. Ale raději Vaši Eminenci už nebudu obtěžovat. Vaše Eminence je jistě velmi unavena, přesto byla tak laskavá a poskytla mi audienci. Já pak byl tak troufalý, že jsem Vaši Eminenci před zaslouženým spánkem rozzlobil. Velice se omlouvám, Vaše Eminence a již nebudu Vaši Eminenci déle zdržovat. Prosím Vaši Eminence za shovívavé posouzení jednání svého oddaného služebníka. Služebníka, který, jak sama řekla Vaše Eminence, neumí dobře jednat s tak významnými lidmi, jako je Vaše Eminence.“

„Pane hrabě, co je vaší druhou žádostí?“

„Vaše Eminence, chtěl jsem požádat, až tady ta záležitost skončí, o možnost se na čas vzdálit. Chtěl bych se podívat na svoje panství, jak se tam daří mému správci. Pokud však je moje žádost v rozporu se zájmy Vaší Eminence ...“

„Pane hrabě, nechte na mně, abych posoudil, co je mým zájmem či nikoli,“ odpoví velmi odměřeně Richelieu, chvíli se odmlčí, než pokračuje, „Pane hrabě, docela rád se s vámi bavím. Zapomenu vždy na všechny starosti. Všichni moji služebníci mluví stejně, vaše vyjadřování je však neotřelé.“

Dokážete říci svůj názor, i když tušíte, že vám jeho vyslovení příliš neposlouží. Když jsem nedávno projevil zájem, abyste právě vy střežil moji bezpečnost, někteří se nad mým rozhodnutím podívovali. Jste tak krátce v mé službě a já vám dovolím být v mé blízkosti s obnaženým mečem. Tušíte, proč jsem vám ten úkol svěřil?“

„Nevím, Vaše Eminence, ale bral jsem ho jako nesmírnou poctu. Bylo mi obrovskou ctí, že jsem mohl bdít nad bezpečností Vaší Eminence.“

„Vím, pane hrabě, právě proto jsem si vás vybral. Věřím vám, věřím vašemu slovu, vy byste se opravdu raději nechal zabít, než byste porušil své slovo. Jste splašený, někdy zbytečně riskujete, jednáte živelně. Ale jsem si jistý, že by si vás moji nepřátelé nikdy nemohli koupit.“

„Děkuji Vaší Eminenci za projevenou důvěru,“ ukloní se hluboce Armand, nadýmaje se pýchou. Právě pronesená slova jsou nad jakoukoli finanční odměnu.

„Pane hrabě, pokud jsem neváhal svěřit vám svůj život, když mi hrozilo vážné nebezpečí, nemohu ani já zapomenout na vás, když se mi podařilo toto nebezpečí odvrátit. Až tady skončujeme s těmi zrádci, máte moje svolení odjet na svoje panství. Nestanovuji vám ani čas k tomu určený. Zařídte si, co potřebujete a pak se vraťte. Zatím promyslí, co s vámi dál. Pan Mazarin projevil zájem mít vás mezi svými služebníky, proberu vaši budoucnost s ním.“

„Velice děkuji, Vaše Eminence,“ znovu se hluboce klaní mladík, možná nakonec audience dopadne daleko lépe, než jak začala.

„Pane hrabě, pokud již mluvíme o vašem panství, pokud vím, není ve valném stavu. Přitom patřilo v minulosti k nejvýznamnějším hrabstvím anjounského vévodství. Je tak, pane hrabě?“

„Vaše Eminence, musím se studem přiznat, moje panství je opravdu ve velmi zuboženém stavu. Bohužel moji předci přišli za různých okolností o velkou část polností, luk i lesů. Náš kdysi pyšný hrad zchátral. Ale za pomoci velkodušného daru Vaší Eminence a také s pomocí pana markýze de Almare, začal můj správce pracovat na jeho zlepšení. Chtěl bych nechat alespoň trochu opravit hrad, aby se v něm dalo žít a nežítel se. Také dát do pořádku zbytky polností a luk, které ještě zůstaly v majetku mého rodu.“

„Co se stalo s polnostmi a lesy, kterých se vaši předci museli zbavit či o ně přišli? Nebylo by možné některé opět získat zpět? Nebylo by vhodné váš hrad přestavět?“

„Vaše Eminence, nemám v tuto chvíli tušení, ale bohužel všechno zmíněné je otázkou peněz. Jen díky daru Vaší Eminence jsem si dokázal zařídit bydlení v Paříži a nařídil panu správce nějaké vykonat úpravy na mém sídle. Ale nemám čerstvé zprávy, jak se mu daří naplňovat moje představy. Právě proto jsem se tam chtěl jet podívat, jakmile mě Vaše Eminence nebude potřebovat.“

„Vy jste již své úkoly splnil, pane hrabě a splnil jste je velmi dobře. Počkejte zde do skončení procesu a vykonání trestu, abyste na vlastní oči viděl spravedlivé potrestání viníků, ke kterému jste vy sám významnou měrou přispěl. Zasloužíte si spatřit poslední dějství. Pak se seberte a jeďte.“

„Děkuji, Vaše Eminence.“

„Ještě něco, pane hrabě. Když už budete na svém panství, poptejte se, zda by některé okolní pozemky nebyly na prodej. Dejme tomu tak do osmdesáti, maximálně sto tisíc liber. Až se vrátíte, tak si promluvíte s vrchním správcem královských financí panem de Bouthillier.“

„Vaše Eminence!“ zvolá pan de Godille překvapeně.

„Nejásajte, pane hrabě, nevíte ještě, zda bude možné nějaké pozemky získat. Ale poptejte se, pokud bude nákup schůdný, budeme společně hledat prostředky na jeho realizaci,“ tváří se stále zcela neosobně Richelieu, byť vnitřně musí cítit nějaké emoce, které naopak velkou měrou projevuje jeho služebník.

„Vaše Eminence je ke mně neobyčejně laskavá,“ třese se Armandovi lehce hlas.

„Pane hrabě, vzpomeňte si. Řekl jsem vám, nakolik dovedu být šedrý ke svým věrným služebníkům a nakolik nesmlouvavý ke svým nepřátelům. Vy patříte mezi ty první a markýz de Cinq-Mars se brzy přesvědčí, že ani v druhém případě jsem nemluvil do větru.“

„Děkuji, Vaše Eminence.“

„Mám pro vás ještě jednu dobrou zprávu, pane hrabě“ opět se s bolestnou grimasou zavrtí na lůžku Richelieu, „Máte již schváleno sto tisíc liber na opravu vašeho sídla. Tato částka vám bude vyplacena panem de Bouthillier po vašem návratu do Paříže. Můžete si tedy domluvit zahájení prací na svém sídle.“

Pan de Godille zbledne a skoro se třese. Nedokáže si vůbec představit, co se právě dozvěděl. Jako by náhle zcela ztratil řeč, stojí zcela zkoprnělý.

„Pane hrabě, tváříte se velmi vyděšeně.“

„Vaše Eminence,“ poklekne na koleno u lůžka Armand, „Nenacházím slov nad štědrostí Vaší Eminence. Takovou odměnu si snad za své nepatrné služby nezasloužím.“

„Nechte na mně, pane hrabě, abych posoudil, co si zasloužíte či nikoli. Pomohl jste významným způsobem v krátké době odvrátit dvě velmi vážná spiknutí. Díkybohu vaše činy zůstávají tajemstvím. Pane hrabě, mnozí urození pánové přicházejí s velmi nehoráznými požadavky, přitom pouze intrikují a snaží se pro sebe zajistit co nejvíce výhod. Rozhodl jsem se pomoci potomku kdysi významnému rodu. Stál jste na mé straně, když mi hrozilo smrtelné nebezpečí. Nyní, když je zažehnáno, můžeme zúčtovat. Jak s přáteli, tak s nepřáteli,“ dodá velmi tvrdě prelát. Mladík pochopí zcela přesně, co má kardinál na mysli.

„Vaše Eminence, Vaše Eminence nikdy nebudete mít oddanějšího služebníka,“ znovu se hluboce ukloní pan de Godille.

„Pane hrabě, mnozí by si zasloužili podobně přísné potrestání jako ti dva pánové zde. Ale vzhledem ke klidu v zemi je jim umožněno se ze svých hříchů vykoupit. Je správné, pokud část takto získaných prostředků přejde do vlastnictví muže, který významným způsobem pomohl jejich spiknutí odvrátit,“ vysvětluje Richelieu původ peněz pro svého služebníka, „O získaných penězích ve svém zájmu pomlčte. I před svými přáteli. Pane hrabě, opravdu s vámi rád hovořím, ale už jsem opravdu velmi unaven. Nepochybně byste si zasloužil více mého času, ale budu vaši audienci muset ukončit,“ dodá.

„Děkuji za její udělení, Vaše Eminence. Učinil jste ze mě nejšťastnějšího člověka na světě. Nikdy bych nedoufal v takovou štědrost, v takovou velkodušnost, takovou velkomyslnost. Získat naději navrátit něco z bývalého lesku svého rodu.“

„Pane hrabě, dělejte mu čest i nadále,“ pozvedne ruku s prstenem Richelieu, pak ji však stáhne zpět a dodá, „Pane hrabě, ještě jsme nevyřídili vaši první žádost. Až skončí proces, den před vykonáním spravedlnosti, bude povolena návštěva pro markýze de Almare. Pan markýz je vzdělaný a schopný mladík, o jehož služby stojí rovněž pan Mazarin. Tak mu jeho zájem připomeňte.“

„Vaše Eminence,“ zaraduje se znovu Armand, „Vaše Eminence je nejen štedrá ke svým oddaným služebníkům, přísná ke svým nepřátelům, ale i velkorysá. Děkuji Vaší Eminenci za svého přítele pana markýze de Almare.“

„Pane hrabě, nyní již odejděte Nebo začnu litovat vámi zmiňované štědrosti a velkorysosti. Máte na mě špatný vliv,“ konstatuje suše na závěr audience kardinál.

Pan de Godille znovu poklekne, pak se však musí trochu narovnat, aby dosáhl na zesláblou ruku s kardinálským prstenem. Třesoucími prsty ji zlehka uchopil a naznačil polibek církevního symbolu. Nejraději by začal výskat a skákat radostí, ale ovládne se a důstojně opustí ložnici preláta. Když už stane za dveřmi, podívá se na své ruce. Celé se třesou. Téměř se rozběhne do svého lyonského bydliště, aby se podělil s přítelem o skvělé novinky. Něco takového se musí pořádně zapít!

DEN PŘED POPRAVOU

Proces skončí tak, jak je od začátku požadováno. Oba obvinění jsou shledáni vinnými a odsouzeni k setnutí hlavy. Přestože takový verdikt všichni čekali, přesto některé zaskočí. Ve skrytu duše doufali, že nakonec obžalovaní vyvážnou životem, byť dojde k jejich dlouhodobé internaci. Odsouzeným nezbývá než čekat na milost krále, ale ta je velmi mlhavá.

Kardinál Richelieu triumfuje na sklonku svého života. Mnohým je líto jak parlamentního rady pana de Thou, tak mladého a pohledného markýze de Cinq-Mars. Jak se ještě nedávno pan podkoní pyšně vznášel a jak zakrátko neslavně skončí. Copak ale opravdu nechá král zabít svého oblíbence, který tak dlouho byl v jeho blízkosti a dostávalo se mu takových výsad? Nechá oddělit jeho hlavu s tou pěknou tvářičkou od trupu? Opravdu se Jeho Veličenstvo nesmiluje?

Ovšem čekání na milost krále se rozplývá, podle všeho ani tato poslední šance na záchranu dvou mladých životů nebude využita a kat vykoná svoji práci. Den před vykonáním krutého trestu, v odpoledních hodinách, se do přísně střeženého zámku Pierre-Encize odebere markýz de Almare. Strážím musí kromě propustky odevzdat svoji zbraň a postoupit důkladnou osobní prohlídku. Poté je zaveden do komnat, jež obývá teď již pravomocně odsouzený vězeň. Pan de Godille měl pravdu, pan podkoní má k dispozici krásné prostory zámku, pouze se může pohybovat v omezeném prostoru.

„Vy zde?“ podiví se Henri a rozjasní se mu tvář.

„Ano, dostal jsem svolení k návštěvě,“ odvětil Pierre s mrazením v zádech. Opravdu tahle mladá a krásná hlava bude zítra oddělena od těla?

„Je tak právě čas na odpolední svačinu,“ usměje se pan de Cinq-Mars, „Dáme si spolu nějaké zákusky a trochu vína. Musím si ještě něco užít, už moc příležitostí mít nebudu,“ dodá s trpkostí v hlase, kterou nemůže zastřít předstíraný nadhled.

Oba mladíci se posadí se ke stolu, kam služebnictvo nanosilo jídlo a víno. Odsouzený má stále výsady, možná i proto stále v koutku duše doufá, že král na poslední chvíli rozsudek zruší. Ale jeho víra je s přibývajícím časem významně zviklávána.

„Vás bych tady skutečně nečekal. Co vás to napadlo a jak jste se sem vůbec dostal?“ zeptá se bývalý Vrchní podkoní, když si přituknu pohárky.

„Tuto návštěvu mi vyprosil u kardinála Richelieua jeden můj přítel. Chtěl jsem s vámi mluvit, než ... než ...“ zadrhne se panu de Almare hlas.

„To je od vás milé,“ přejde zakoktání hosta bez povšimnutí Henri, „Ale víte, co tím riskujete? Vrháte touto návštěvou na sebe velmi špatný světlo. Ukazovat se ve společnosti takového vyvrhele! Příteli, tohle od vás opravdu nebyl dobřej nápad. Můžete si tím do budoucna velmi uškodit.“

„Já na své kariéře tak nelpím,“ usměje se Pierre, „Možná jsem přeci jen byl vychován trochu jinak. Nevím, kolik vám zůstalo přátel. Ale když se člověk ocitne v tísní, měl by mít po boku někoho, koho vícekrát předtím nazval přítelem.“

„To je od vás šlechetné, i když tomu moc nerozumím. Proč riskovat pro někoho, kdo vám už nemůže být nijak užitečný?“ zavrtí hlavou odsouzenec a pan de Almare se bolestně usměje. Henri má stále svůj velmi úzký pohled, vše měří jen mírou užitku.

„Není třeba moji návštěvu rozebírat, příteli. Prostě jsem dostal povolení a jsem tady.“

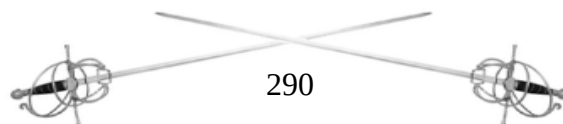
„Tomu se taky divím. Ta rudá kreatura vám ho dala? Co tím sleduje? Chce mi tím naznačit, že už jsem definitivně vyřízenej, když vám dovolila mě navštívit?“

„Pohnutky pana kardinála neznám, ale jsem rád, že mi své svolení dal.“

„Je to lump. Jediný, co mě těší je, že mě dlouho nepřežije. Doufám, že chcípne ve sračkách, že shnije za živa. Už je skoro v rozkladu a ještě tak škodí!“

„Co vás to jen napadlo, příteli, pustit se do takové věci? Sám říkáte, nakolik je kardinál nemocný, umírá. Copak nestačilo počkat, až si ho Bůh povolá k sobě? Bylo nutné plánovat jeho vraždu?“

„Vy tomu nerozumíte. Mezi námi to bylo hodně osobní.“

„Osobní? Tomu opravdu nerozumím.“

„Víte, já byl vlastně pro kardinála nástrojem,“ protáhne se v křesle pan de Cinq-Mars, „Když jsem byl ještě kluk, byl to právě Richelieu, který mě strčil králi málem do postele.“

„Prosím?“

„Přesně tak. Domníval se, že bych mohl být dobrou hračkou pro krále. Byl to von, kdo mě k němu poslal. Předpokládal, že budu krále bavit, aby von měl volný pole působnosti rozhodovat o státních věcech. Jenže já jsem se mu tak trochu vymkl z ruky.“

„Vy a král ...?“ zadrhne se panu de Almare hlas.

„Myslíte, jestli jsme spolu spali?“ vykouzlí úsměv na tváři Henri, „Ne, na to je král příliš pobožnej. Přitom k tomu měl příležitost. Jednou, to už je hodně dávno, jsme spali v jedné posteli. K ničemu tehdy nedošlo. Ale řekl bych, že se do mě zamiloval. Ale jen platonicky. Nikdy nebyl žádné tělesný styk. Opravdu.“

„Král vás miloval jako muže?“

„Co já vím? Nikdy mi nic přímo neřekl. Ale potajmu jsem ho pozoroval, jak se na mě dívá. Nikdy jsem mu nerozuměl. Zdálo se mi, jako by mě svlíkal očima, pak se zase choval jako starostlivý otec. Nebo mi dával kázání jako vychovatel. Ostatně, teď už je to stejně jedno. Ačkoli mezi námi nebyl žádné tělesný styk, někdy na mě žárlil, jako vopravdovej milenec.“

„Žárlil na vás?“

„To bych řekl! Například kvůli Marion de Lorme úplně šlel. Pozoroval jsem ho, jak byl rozmrzelej a naštvanej. Tohle se přeci pozná, když na vás někdo žárlí. Tedy v tomhle případě spíš žárlil na Marion. Možná ale jen chtěl být na jejím místě, ale nikdy k tomu nenašel odvahu.“

„Říká se, že král má k ženám chladný vztah. Ale snad s královnou žije jako muž se ženou, ne?“

„Jak kdy. Spíš bych řekl, že hodně občas. Bylo mi ho líto, ostatně znáte tu jeho historii.“

„Myslíte, jak mu údajně strčili královnu do postele, když mu bylo čtrnáct let? A dokonce ho přitom pozorovali, aby mohli potvrdit, že došlo k manželskému styku?“

„Jo, to myslím. Tenkrát neuspěl. To by asi zasloumalo s každým. Tedy já byl aktivní ještě dřív, ale asi jsem jiná nátura než Jeho Veličenstvo. Ale nikdo mě k tomu nenutil. Dovedu si představit, že mu možná ženský zošklivili. Prej byly i roky, co se královny ani nedotkl. Dokonce šli fámy, že i ty jeho syny mu musel vyrobit někdo jinej. Ale to bych neřekl. Aspoň párkrát se tedy zmohl. Těžko říct, jestli je jen tak stydlivej nebo co. Nebo je prostě na kluky a jen si to nechce přiznat. Konec konců, bylo mi to jedno, hlavně když jsem z toho měl výhody. Byl jsem hodně rád, že je tak upejpavej. Že po mně nechce víc, než abych byl v jeho blízkosti a von mě mohl vokukovat. Takhle mě to moc nestálo,“ ušklíbne se Henri, bez skrupulí se vyznávající z využívání králova poblouznění.

„Vy jste byl od počátku vlastně kardinálovým nástrojem?“ změní raději téma Pierre. Je sice hodně zvědavý a kvituje, nakolik otevřeně mu jeho přítel vysvětluje některé podrobnosti, ale přijde mu krajně nevhodné rozebírat intimní život krále.

„Přesně tak. Ten lump chtěl, abych bavit krále, možná i předpokládal, že spolu něco budeme mít. Zpočátku mu to vycházelo. Král se do mě asi opravdu zamiloval, obletoval mě, plnil mi každý přání. Musím se přiznat, že se mi jeho zájem líbil. Ještě mi nebylo ani patnáct a už jsem byl v králově gardě. Musíte uznat, že jsem docela pohlednej a tak se do mě král asi zakoukal. A já ho jen využíval.“

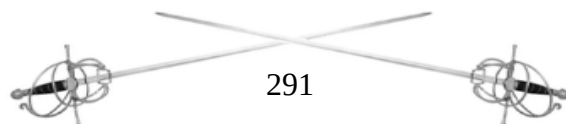
„Nebyla taková role pro vás ponižující?“

„Ponižující? Proč? Možná kdyby se mnou chtěl král šoustat, tak by mi to trochu vadilo. Když vo tom tak mluvím, tak bych se asi poblil.“

„A co byste udělal, kdyby král styk vyžadoval?“

„Co já vím? Asi bych to nějak zkousnul. Nebyl bych prvním na královských dvorech, který se nechaj za výhody Jejich Veličenstvy obdělávat. Asi by to bylo hnusný, jenže ty výhody! Naštěstí se držel král zpátky. Tak proč nebýt milej na člověka, který vám může dát všechno, na co si vzpomenete? Přitom jsem nebyl žádné hodnej milenec, ale dost jsem toho svého krále zlobil.“

„Sám jsem se divil, co si od vás nechá líbit.“

„Šlo vlastně vo takovou hru. Hodně jsem se nudil a tak jsem zkoušel, co všechno ještě je ochotnej král spolknout. Většinou mi to vycházelo. Máte pravdu, sám jsem se často divil králi, jakou se mnou má trpělivost. Ale co, já si užíval, von byl spokojenej, že se může kochat mojí krásou a být v mojí blízkosti. Já na tom byl hůř. Musel jsem číchat všechny ty smrady, co z krále vycházej. Víte, von má nemocný vnitřnosti. Někdy mi fakt bylo na blití, ale překonal jsem se.“

„Promiňte, ale vaše vyznání mi přijde dost hrozné,“ zachvěje se pan de Almare nad chladnokrevností, se kterou mladík mluví o svém využívání či dokonce zneužívání přízně krále. Zaskočil ho i fakt, že to byl vlastně Richelieu, který všechno spískal, „Vy jste donášel kardinálovi?“ zeptá se.

„Právě že ne, v tom byla ta potíž. Vzepřel jsem se tomu darebákovi. Nebyl jsem tou krásnou hračkou pro krále. Když jsem viděl, co všechno pro mě je král ochotnej udělat, tak jsem se zařídil pro sebe. Richelieu zuřil. Pozval si mě a hrozil mi, že stejně jako mě stvořil, tak mě zničí. Vysmál jsem se mu do obličeje. Byl jsem si už tak jistej svou mocí nad králem. Zuřil ještě víc, ale nemohl nic dělat. Jeho loutka se už vod něho nenechala vodit,“ usmívá se pan de Cinq-Mars.

„Proto jste se rozhodl kardinála zbavit?“

„Ale to vůbec ne. Docela jsem se tím bavil, když jsem viděl tu rudou smradlavou kreaturu, jak je proti mně bezmocná. Ale ten lump pořád naléhal na krále a ten dokonce vymyslel, že sepíšeme něco jako mírovou smlouvu. Jako že já a kardinál jsme přátelé. Král ji tuším taky stvrdil podpisem. Bylo to směšný, ale když to král chtěl, tak jsem to udělal, abych měl klid. Ale už jsem měl toho hnijícího pánbičkáře plný zuby. Von se mi pak mstil tím, že králi rozmlouval cokoli, co jsem v poslední době požadoval.“

„Vaše žádosti byly dost smělé,“ poznamená pan de Almare decentně, byť cítil, že by se spíše hodil příměr bláznivé. Je stále víc a víc konsternován, jak o všem Henri mluví s naprostou lhostejností. Cit asi pro něho mnoho neznamená.

„Jak který, příteli. Už jsem dosáhl dost, ale chtěl jsem víc. Von už je starej a hnije a já mladej. Tak proč by nemohl bejt nahrazenej? Proč bych já nemohl bejt prvním ministrem? A po smrti krále třeba i spolu s královnou regentem? Mezi námi, už mě sralo, jak mě furt ta hnijící troska vomezuje. Ale možná to dělal schválně, aby mě vyprovokoval a pak se mě mohl zbavit.“

„Jestli měla Jeho Eminence takový záměr, tak jste mu do jeho pasti spadl.“

„Co naděláme, stalo se a už to nejde vzít zpátky. Ale víte, co byla moje největší chyba? Že jsem se dal do spolku s těma hlupákama a bázlivcema. Chudák přítel Francois, tedy pan de Thou, kterému taky useknou hlavu, ten byl pořád tak vopatřej. Vidíte, k čemu mu to bylo. Ten senilní Monsieur, ten chtěl taky furt vyčkávat. Měl jsem se na ně vykašlat a poslat na něj nějakýho vhodnýho zabijáka. Tohle moje váhání mi nakonec bylo osudný,“ vysvětluje Henri a Pierrovi běhá mráz po zádech. On nelituje, že se pustil do spiknutí, on lituje, že ho nedotáhl do konce. Že se mu vraždu nepovedlo zrealizovat.

„Šlo vám především o moc?“

„O moc. To ani ne. Chtěl jsem se tý rudé příšeře pomstít, že krále furt proti mně poňouká. Jestli se ptáte na důvody, tak samozřejmě předpoklad vo zvýšení vlivu na krále a tím pádem větší moci tam taky byl. Ale především mi šlo vo pomstu!“

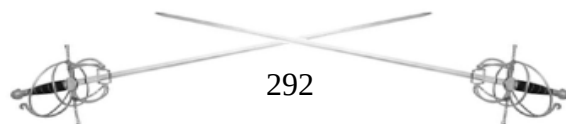
„Příteli, proboha, opravdu jste nemohl počkat? Vždyť je kardinál už tolik nemocný, což jste i vy už vícekrát připustil. Nebyla vaše pomsta dětinská? Vždyť stačilo jen počkat, jste tak mladý ...“

„Počkat? Snad, teď vidím, že by to asi bylo lepší. Jenže, mezi náma, i král a královna nebyli tak zcela proti, že se té dusící stvůry zbaví.“

„Král?“

„Víte kolikrát si na něj stěžoval? Někdy se mi zdálo, jako by mě přímo k jeho odstranění vybízel. Jako by mě přímo žádal, abych mu pomohl. Kardinál ho prej dusí, vomezuje ho. Pořád mu něco prikazuje. Říkal jsem mu, ať se ho zbaví, ale von nebyl schopnej nic udělat. Ale teď najednou sou všichni čistý jak lilie. Pokrytci. Jen ať se král nedělá, že nevěděl, co chystáme. Věděl to moc dobře. Všichni to věděli! Jenže král vyčkával, jak to dopadne. To samý královna. Teď se najednou ke mně neznaj.“

„Tohle opravdu myslíte vážně?“

„Příteli,“ nakloní se teď pan de Cinq-Mars blíž, „dávejte si pozor a nikomu nevěřte. Byl jsem hlupák, kterej všem naletěl. Pak jsem to vodnes za všechny. Třeba Monsieur, ten darebák, byl ještě povýšenej a vede vojsko někde v Lotrinsku, jak jsem slyšel. Zbavili se jen mě a toho chudáka de Thoua. Tomu kreténovi ze Sedanu, vévodovi de Bouillon, sebrali Sedan, ale dali mu za něj peníze. Směšný! Copak tohle je nějaká spravedlnost? Tohle je vobyčejná pomsta. Ano, bylo to mezi mnou a Richelieuem a von vyhrál.“

„Vy váš rozsudek chápete jako jeho osobní pomstu?“

„Jak jinak? Nechtěl jsem ho poslouchat a tak mi usekne hlavu. A ten král, který mě obletoval, který si čas od času ke mně přivoněl, který se pásl na kráse mého těla, ten král mě taky zradil. Vydal mě tý kreatuře, aby si zachoval klid. Prostě mě vobětoval. A teď si spokojeně i s královnou někde užívaj a na mě pošlou kata. Příteli, buďte opatrněj a nikdy nikomu nevěřte!“

„Promiňte, příteli, ale musím se zeptat. Vy opravdu necítíte žádnou vinu? Copak bylo možné přejít vaše jednání za zády krále s jeho nepřáteli?“ zmůže se pan de Almare na chabý odpor.

„Máte pravdu, tohle byla hloupost, teď už to vím. Navíc všechno zkazil ten skřet, ten hrbáč. Jezdil si s tou smlouvou jako na promenádě! Tak se vo ní Richelieu dozvěděl a získal něco do ruky, aby mě snáz dostal. Jenže v té smlouvě byl taky jmenovanej králův bratr a vévoda de Bouillon. Nevšiml jsem si, že by tady někde čekali na kata,“ posteskuje si s velkou hořkostí v hlase bývalý králův oblíbenec.

„Pokud vám rozumím, všechno berete jako váš souboj s Richelieuem?“

„Přesně tak. Jenže ten souboj nebyl tak rovněj, jak jsem si zpočátku myslel. Domníval jsem se, že mám na své straně krále a královnu a voni mě v tom utvrzovali. Dolézali za mnou velmožové, králův bratr, princové. A pak se vode mě všichni vodvrátili. Teď ještě zabijou toho chudáka Francoise, aby nebylo tak nápadný, že useknou hlavu jenom mně. Drahý příteli, divíte se, že jsem se podívoval nad vaší návštěvou? Víte jak riskujete, když jste tady? Můžete lehce upadnout v nemilost, mohou vás vyhnat vod dvora, třeba vám sebrat i majetek. Vopravdu nebylo moudrý se tady ukazovat.“

„Vám vadí moje návštěva?“

„Mně? Naopak, jsem potěšenej, že si na mě někdo vzpomněl. Jen jste udělal neprozřetelnost. Snad se vám vaše velkomyslnost nevymstí. Představte si, král mi vzkázal, že mě má stále rád, ale nemůže nechat bez potrestání moji zradu. Ten pokrytec. Ten pobožnej pokrytec! Nejprve se tváří, že by mě samou láskou sežral, přitom nemá ani odvalu se k něčemu rozhoupat. Pak si stěžuje na Richelieu a nakonec mi vzkáže, že mě má pořád rád, ale musí mně nechat useknout hlavu!“

„Tohle vám vzkázal?“

„Ano, dá se to tak říct.“

„Milost tedy již nečekáte?“

„Milost? Ne, ty už mě vodepsali. Dohodli se a uzavřeli příměří. Král mě vobětoval, aby se jeho první ministr příliš nezlobil, že ho chtěl nechat zabít. Nebo vo tom aspoň vážně uvažoval. Stal jsem se královým výkupným za jeho vinu pro Richelieu. Ten může bejt spokojenej, pomstí se hračce, která se mu vymkla z ruky. Snad už brzy chcípne a nikoho dalšího už nevodrovná.“

„Vás ale dostal.“

„Bohužel. Hrál jsem vysokou hru a prohrál jsem.“

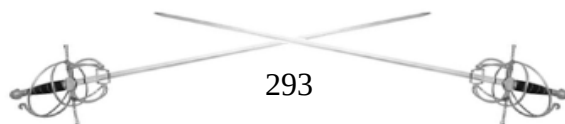
„Smířil jste se s Bohem? Přijímáte svůj osud?“

„Co mám dělat? Už nic nezměním. Doufal jsem, že se alespoň král zachová trochu citlivě a dá mi milost. Teď už vím, že to neudělá. Zbývá mi jen pár hodin,“ řekne odevzdaným hlasem pan de Cinq-Mars.

„Jste už smířen s Bohem?“ zopakuje Pierre svou otázku.

„Ale, ale, drahý příteli, teď ve vás slyším kněze! Ještě po mně chtějte, abych odpustil svým katům. To už by bylo trochu moc. Jediný, co vám můžu slíbit, je, že zemřu jako muž. Nebudete se za mě muset stydět, když se zítra přijdete podívat.“

„Ničeho tedy opravdu nelitujete?“

„Litovat? Podívejte, už vod čtrnácti, vlastně možná už vod třinácti let jsem si užíval života naplno. Žil jsem skutečně, ne jako ty pokrytci u dvora. Nic jsem si neodepíral. Těch ženskejch, který jsem dostal. Nikdy jsem nic nebral příliš vážně. Prostě využít situace a mít se co nejlíp. Ty roky u dvora krále byly nádherný. Jak se mi všichni klaněli, jak jsem měl všechno, na co jsem si ukázał. Jak jsem dostal každou ženskou, kterou sem chtěl. Byly to nádherný roky. Je hrozná škoda, že to skončilo tak brzy. Toho skutečně lituju. Uznejte, dvaadvacet let není zase tak moc na umírání.“

„Je mi všeho hrozně líto,“ zmůže se pan de Almare pouze na obecné konstatování.

„Co se dá dělat, příteli. Musím se hlavně dobře připravit, abych zítra neudělal ostudu. Musím umřít jako pravej šlechtic, s hlavou vztyčenou,“ dodá Henri a při tomto slovním obratu se jeho přítel zachvěje. S hlavou vztyčenou! Vždyť už mu za pár hodin dopadne na zem, až mu ji kat setne.

Na chvíli se oba mladíci odmlčí a pohrouží se sami do sebe. Pierre neví, jak odsouzenec povzbudit a jemu samotnému moc do řeči není. Něco lehce uždíbne z bohatě prostřeného stolu a zapije sousto douškem vína. Pak upře na svého přítele oči, ve kterých však není to jemu vlastní nadšení, ale smutek a bol. A taky asi strach z toho, co se jeví jako nevyhnutelné.

„Markýzi, příteli, jsem velmi rád, že jsem vás poznal. Jste skutečně úplně jinej, než všichni ty moji rádoby přátelé. Nikdy jsem vás nechápal, ale měl jsem vás rád,“ zaleskne se panu de Cinq-Mars v očích.

„Mohu říci to samé, příteli. Ani já jsem vám vždy nerozuměl, ale snažil jsem se vás pochopit. Marně hledám slova, jak vás povzbudit na vaší cestě k Bohu.“

„Budu statečnej, uvidíte,“ znovu se zaleskne v očích bývalého králova oblíbence, „Jsem moc rád, že jste za mnou přišel. Cítil jsem se tak vopuštěnej a sám ... Jenže já jim ukážu, jak umírá muž,“ dodá furiantsky, možná i proto, aby si dodal odvahy.

„Budu se za vás modlit, drahý příteli,“ slíbí pan de Almare a v očích se mu objeví slzy. Hledí skrze ně na rozmazaný obraz krásného mladého muže v plné síle, jemuž bude zítra jeho život přerván.

„Jsem vám vděčnej, že jste na mě nezanevřel. Byl jste nyní v Paříži? U dvora?“

„Ano, několikrát jsem měl tu příležitost.“

„Co dělá král? Hryže ho alespoň trochu svědomí?“

„Nevím,“ odvětil pln rozpaků Pierre, „neměl jsem možnost krále příliš pozorovat. Vypadal však u své rodiny šťastný.“

„Já si myslím, že určitě nějakou vinu cítí,“ zamyslí se Henri, „Nejprve mě stvořili spolu s Richelieuem a pak mi společně useknou hlavu.“

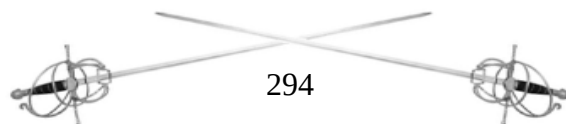
„Měl jste být více opatrný a trpělivý.“

„Trpělivej?“ zasměje se vězeň, „To jsem nikdy neuměl, však už mě už taky znáte. Vždycky jsem chtěl všechno a hned. Víte co je zajímavý? Hodně a častokrát jsem skutečně dostal, co jsem chtěl. Byl to nádhernej pocit. Byl jsem kluk, ale krásný ženský mi sami lezli do postele. Starý dvořané mi podlézali, jen abych je nepomluvil u krále či jim nějak neuškodil. Cítil jsem se nádherně. Jen jsem vyspával nebo se miloval. Nebo popíjel. Kdo má něco takovýho vod patnácti? Příteli, užíval jsem si toho všeho plnými doušky. Vlastně jsem si za těch sedm let užil víc, než si mnohý užijou za celej život. Jako kdybych cítil, že ten můj nebude příliš dlouhej.“

„Jaká škoda, že jste se nedokázal více ovládnout. Řekl jste, že neumíte být trpělivý. Ale stačilo tak málo. Být trochu vstřícnější vůči králi. Trochu pokornější. Mohl jste mít všechno, mohl jste získat postavení, mohl jste získat moc a vliv.“

„Myslíte?“ usměje se Henri a zdá se, že tentokrát skutečně srdečně, „Dovede si mě představit, jak jako umírněný panáček přikyvují králi? Jak podlézám tomu rudýmu parchantovi? Dovedete si mě tak představit? Ale to bych už nebyl já, příteli, to bych byl stejnej panák, jako ty všichni vokolo! Ba ne, tohle by nebyl Monsieur le Grande. Ten byl přesnej vopak!“

„Opravdu si vás tak představit nedovedu,“ usměje se i pan de Almare, na rozdíl od svého společníka však trpce.

„Vy jste byl vychovanej na kněze. Řekněte mi, co bude pak, až mi zítra useknou hlavu,“ podívá se pan de Cinq-Mars na přítele a jeho pohled si přímo říkal o povzbuzení.

„Nikdo neumí na tuto otázku odpovědět,“ dostane se do velkých rozpaků Pierre, tak by chtěl odsouzeného povzbudit a stále nenachází vhodná slova, „Věřím však v milost Boha. On přijme i občasné hříšníky a dovolí jim vstoupit do ráje.“

„Příteli, je vůbec nějaký ráj nebo peklo? No, jak se tak vohlížím za svým životem, tak doufám, že ne. Protože z ráje by mě vykopli rovnou do toho pekla. Tam by určitě vládnul taky nějaký Richelieu! Ten je pravej ďábel! Lucifer! Satanáš!“

„Bůh je milostivý, ty co má rád, si k sobě povolává brzo.“

„Tak to bych ocenil, kdyby mě tolik rád neměl,“ ušklíbne se odsouzenec.

„Příteli, věřte v Boha a jeho milost. Tak se vám bude odcházet snadněji.“

„Snadněji? Víte, já už jsem se smířil s tím, že zítra umřu. Ale mám přesto obavy a strach.“

„Takový pocit je ale přirozený, určitě ho má každý, kdo čeká na nevyhnutelnou smrt.“

„Já se ale nebojím, že umřu, příteli. Co se dá dělat. Užil jsem si, ačkoli ne zase tak dlouho. Smrt prostě k životu patří, je všude vokolo. Já nemám strach umřít, ale mám strach, abych nezklamal!“

„Nezklamal? Koho? Sebe nebo ty zevlouny?“

„To je jedno. Nejsem moc vzdělanej, ale vím, že se takový věci hrajou na jevišti. Nevím přesně, jak se jim říká ...“

„Asi myslíte tragédie.“

„Asi jo. Chci vypadat vznešeně a statečně. Musím popravu zvládnout, aby si každý připomínal, jak žil a jak umíral Monsieur Le Grande!“

„Chápu, chcete být statečný. Ale póza není to hlavní. Měl byste být především smířený s Bohem. Rád bych vám v tom pomohl, ale jen těžko hledám slova.“

„Tak byste mi mohl možná raději poradit, jaký šatník mám zvolit. Nemám tu celej svůj šatník, ale něco přece. Nějaký výběr mám a nevím, jaký šaty se k takový popravě hodí. Ještě jsem to nezažil,“ zažertuje Henri.

„Vás trápí nejistota, jaké si vzít šaty?“ zeptá se překvapeně pan de Almare.

„Jistě. Musím působit vznešeně, jako velmož. Abych umíral stejně na úrovni, jako jsem na úrovni žil. Tohle je velmi důležitý, víte kolik tam zítra bude přihlížejících?“

„Asi hodně.“

„No právě. Stále váhám, jakou barvu zvolit. Nesmí bejt moc křiklavá, abych nevypadal jako šašek. Ale taky ne moc tmavá, aby bylo vidět, že svou smrt беру zvesela. Jaký máte názor?“

„Musím se přiznat, o tom jsem vůbec neuvažoval.“

„Já ano. No uvidíme, nechám zítra sluhu, aby mi rozprostřel celý zdejší šatník a budu pečlivě vybírat. Jsem zvědavěj, jestli zítra oceníte můj vkus.“

„Očekával jsem u vás poněkud jiné myšlenky.“

„Vždyť je taky mám. Oblečení je jen jedna věc. Taky se mi nesmí zachvět krok, až půjdu ke špalku. To by bylo hloupý. Víte, než jste přišel, tak jsem si to zrovna nacvičoval. Představoval jsem si, jak kráčím k tomu hnusnému špalku. Aby moje chůze měla patřičnou důstojnost. Aby i z gest bylo patrný, že mě blízkost smrti nevyvádí z míry, že mám všechno pevně ve svých rukách. Dokonce jsem si cvičil i gesta, který chci udělat pro ty zevlouny, jak říkáte. Budu lepší, než ti herci z těch ... jak jste říkal ... tragédií?“

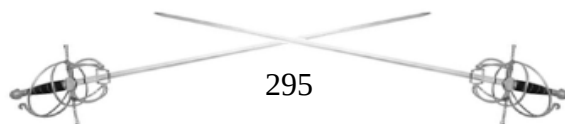
„Obdivuji vaši chladnokrevnost.“

„Co mám taky tady dělat? Užírat se? Brečet nad sebou? Vždyť víte, že takovej já nejsem, takovej jsem nikdy nebyl.“

„Máte pravdu. Vy jste prostě Monsieur le Grande.“

„Přesně tak. Monsieur le Grande až do konce. Příteli, zítra bude velkolepá podívaná, to vám slibuji. Uvidíte.“

„Raději bych vaši popravu neviděl. Dokonce ani nevím, jestli se půjdu podívat.“

„Ale to musíte!“ zvolá pan de Cinq-Mars skoro zděšeně, „Musíte se jít podívat, abyste pak mohl vyprávět, jak vznešeně jsem umíral. Přece, když už jste tady, tak nemůžete nepřijít!“

„Já jsem jiná nátura než vy. Už teď mám co dělat, abych udržel slzy,“ přizná se Pierre.

„Slzy? Nechci, abyste nade mnou plakal. Navopak. Až to skončí, tak to pořádně zapijte. Dejte si jeden pohár i za mě. Jako za našich dobřejch časů. Nebo pomilujte nějakou zdejší ženskou. A jednou za mě. Ale to se budete muset snažit, nesmíte to šoustání odbejt,“ zasměje se svému vtipu Henri.

„Proboha, je to tak směšné, vždyť vy tady vlastně utěšujete mě.“

„Příteli, berete všechno moc vážně. Vždyť i život je jen taková hra. Prostě hrajeme divadlo a mně teď připadla dost špatná role. Ale nebojte, vyrovnám se s ní a zahraju ji zítra dobře. Musíte se ale přijít podívat. Slibujete?“

„Ano, snad.“

„Příteli, musíte mi to slíbit! Koukejte si zajistit nějaký místo pěkně vepředu! Budu se po vás rozhlízet a jestli vás tam neuvidím, tak se budu zlobit! Můj duch vás pak přijde strašit! Tak co, slibujete? Budete tam zejtra?“

„Slibuji. Budu tam a budu se dívat. Až se mě pak někdo zeptá, jak umíral Monsieur le Grand, řeknu mu své svědectví. Monseieur le Grand zemřel jako Monsieur le Grand. Se stejnou noblesou s jakou žil.“

„Tak se mi líbí. Tak jakou byste zvolil barvu oblečení?“

„Opravdu by neměla být zbytečně křiklavá, abyste působil důstojně. Ale černou rozhodně ne, v tom by byl smutek.“

„V tom se shodujeme. Než budete odcházet, tak se podíváme na šatník. Zítra uvidíte, jestli jsem dal na vaši radu nebo ne.“

„Mohu pro vás ještě něco udělat?“

„Co můžete udělat pro člověka pár hodin před jeho smrtí? Ba ne, vy jste pro mě už udělal dost. Vykašlal jste se na obavy, že by vás se mnou mohli spojovat a přišel sem. Bylo to sice hodně nerozvážný a dokonce bych řekl nesmyslný, ale potěšil jste mě. Tak si připijme na vaši odvahu.“

„Moji odvahu?“

„Určitě. Já už to mám spočítané, já už nic neriskuju. Ale vy ano. Vy budete žít a budete se muset sec sakra votáčet, abyste si uchoval majetek, abyste si vydobyl důstojný postavení. Jste tak lehkomyšlný! Kdo další by riskoval svoji kariéru? Doufám, že vám ten shnilej hnusák nebude nijak škodit. Jste chytřej, můžete to někam dotáhnout. I když máte jednu velkou chybu.“

„Chybu? Jakou?“

„Moc vo všem přemejšlíte! Musíte se prostě koukat jen na to, co vám přinese užitek. Podle toho jednat. Na vostatní kašlete. Jestli to chcete někam dotáhnout, tak se tohle musíte naučit. Kolem vás budou stále mrchožrouti, který budou čekat na vaši chybu a vaši slabost. Když se s nima nedokážete rychle vypořádat, tak můžete mít problémy. Sice jsem vám slíbený místo u dvora nesehnal, ale vy si ho zvládnete zajistit sám. Zasloužíte si ho víc, než ty paňáci a pokrytci.“

„Místo u dvora pro mě nikdy nebylo příliš důležité.“

„Ale já jsem na vás vopravdu myslel. Kdyby mi vyšel můj záměr a já se zbavil toho rudýho d'ábla, tak bych na vás nezapomněl. To mi musíte věřit!“

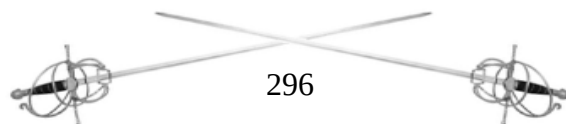
„Já vám věřím, příteli.“

„Co se dá dělat, tohle nám teda nevyšlo,“ povzdechne si pan de Cinq-Mars. Ovšem Pierre se nemůže zbavit pocitu, že ho více trápí jeho neúspěch, než by mu šlo až tak o pomoc příteli. Jako by i v tomto chtěl dokázat svoji dokonalost.

„Jsem zatím spokojený s tím co mám. Dobře víte, jak dlouho jsem žil mezi mnichy. Také se snažím užívat si života, ačkoli neumím žít tak okázale jako vy.“

„To asi neumí nikdo jinej,“ projeví své vysoké sebevědomí Henri, „Ale můžete se časem zlepšit. Měl jste možnost se nějakou dobu učit u mistra.“

„Za vaši výuku děkuji.“

„Rádo se stalo. Hlavně si z toho něco vemte. Když se na vás tak dívám, tak máte taky předpoklady využít svoje vnady. Nejste sice tak dominantní, jako jsem byl já, ale jste taky pohlednej a máte i slušný tělo. Ačkoli jste trochu vychrtlej. Mohl byste toho víc využít. Určitě taky nemáte problém dostat ženskou do postele!“

„Na nezájem žen si opravdu nemohu stěžovat.“

„Ted' ještě abyste zasouval na správným místě. Využijte některý ty matrony, ty vhodný princezny, aby využily svýho vlivu a zajistili vás. Tohle je taky řešení. Jste takovej jemnej, to se některejm těm naducanejm husám líbí.“

„Budu na vaše rady myslet,“ lehce se zachvěje pan de Almare.

„Konec konců, co uděláte, je už na vás. Já už si vás nebudu moct zkontrolovat. Ale když už ste říkal, zda byste mohl pro mě něco udělat, tak se můžete občas zastavit za kněžnou de Gonzague. Mám pocit, že ta bude jedna z mála, kdo bude za mě skutečně truchlit.“

„Ta určitě. Ona vás milovala doopravdy.“

„Asi jo. Jenže nebyla stvořená pro mě. Ta čeká na nějakého prince nebo krále. Uvidíte. Myslel jsem, že ten její osud změním, ožením se s ní. Možná by se to i povedlo, kdyby ta rudá mršina zase neukecala krále, aby sňatek ztrhnul. Tohle byl taky jeden z důvodů, proč měl ten lump umřít!“

„Sám jste ovšem připustil, že se s kněžnou počítá na provdání do jiných vrstev.“

„Kdyby chtěli, tak mi ji mohli dát. No, ted' maj volný pole působnosti, aby jí sehnali vhodného ženicha. Snad nebude nějaká zřůda. Chudák ženská.“

„Kněžna se nepochybně bude mít dobře.“

„Asi jo. V každým případě ji vobčas můžete navštívit a třeba jí i vyprávět, jak jsme se tady bavili. Jak jsem byl veselej až do konce. A jak jsem na ní myslel.“

„Určitě ji vyhledám a budu ji o našem setkání vyprávět.“

„Víte, měl jsem strašně ženskéjch, ale kněžna de Gonzague byla něco jinýho.“

„Nepochybuji.“

„Jo, a taky Marion. Ta moje hodná Marion. I když bych řekl, že v poslední době její vztah ke mně nějak ochladnul,“ dodá Henri a Pierre cítí, jak bledne a vzápětí rudne. Ne, tohle se nesmí pan podkoní dozvědět. Proč ho trápit v posledních hodinách.

„Marion de Lorme vás taky velmi milovala,“ řekne rychle roztřeseným hlasem její tajný milenec.

„Marion byla fajn holka. Pořád se vo mě bála, pořád mi radila, abych byl vopatrnej. Ale možná byla trochu našťvaná, když jsem si chtěl vzít kněžnu. Jenže já měl Marion taky rád. Já prostě nejsem muž jen pro jednu ženskou. Snad mě Marion pochopila.“

„Určitě vás pochopila. Určitě vás taky hodně milovala a taky bude hodně truchlit.“

„Truchlit? Pokud ano, tak ne dlouho. Je šikovná ženská, brzy si najde jinýho. Vona taky není jen pro jednoho muže. Taky chce žít naplno. Je krásná a všichni po ní toužili a touží. Dokonce i Richelieu i král na ní koukali se zalíbením.“

„I oni?“ podiví se pan de Almare.

„Jasně. Jenže jsem jí dostal já. To byl taky štych hodnej velkýho mistra,“ usmívá se odsouzenec, okouzlen sám sebou.

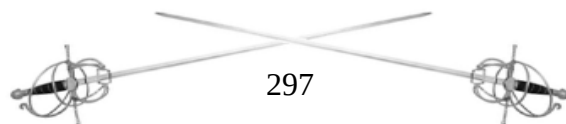
„Jako vždy obdivuhodný.“

„Přesně tak. Není se co divit, že se mě chtěli zbavit. Je mi dvaadvacet a koukejte, co všechno sem už dokázal! Kdyby mi dali příležitost, tak bych je všechny zastínil. Voni to tak určitě taky cítěj, takže se jim ani nedivím, že se mě chtěj zbavit. Představte si, kdybych žil třeba ještě aspoň dalších deset let. Dovedete si představit, co bych mohl všechno vykonat? Kam bych se mohl dostat? Tak je to, měli ze mě strach, proto mi raději nechaj srazit hlavu,“ projeví znovu svoji namyšlenost Henri.

„Možné máte pravdu,“ připustí pan de Almar, i když je zcela jiného mínění. Podívá se na hodinky.

„Vy někam spěcháte?“ všimne si pohledu přítele pan de Cinq.-Mars.

„Čas hrozně letí. Dostal jsem ho na svoji návštěvu vymezen, zbývá nám ještě deset minut!“

„Hrome, tak pojďme rovnou k tomu šatníku. Chci znát váš názor. Sice se určitě nakonec zařídím podle svého, ale stejně,“ povstane vězeň a vykročí.

Při prohlídce šatů stráví minimálně pětadvacet minut. Nikdo je však vyrušit nepřijde. Odsouzený probírá jednotlivé kombinace oblečení a ptá se na názor přítele. Aby vzápětí přišel s dalším nápadem. Panu de Almare připadne jako posedlý. Posedlý touhou být až do poslední minuty dokonalý. Předvést zítra takové divadlo, až všem vypadnou oči z důlků. Nezdálo se, že by teď něco hrál, přikládá svému oblečení skutečně velký význam.

Nakonec se společně vrátí ke dveřím, jimiž však smí dnes projít jen jeden z nich. Druhému bude průchod umožněn až zítra, ale už se sem nevrátí.

„Příteli, jsem velmi rád, že jste se tu zastavil,“ uchopí pan de Cinq-Mars svého hosta za rameno a křečovitě mu ho stiskne. I on je dojatý, možná přeci jen někde uvnitř té namyšlené duše hlodá červík strachu, jako u každého jiného smrtelníka. Jeho oči se zalesknou, na chvíli v nich probleskne obyčejné člověčenství, obyčejné lidské obavy, které znovu rychle zakryje svou vůlí. Je ale patrné, že i Monsieur le Grande je vyveden z míry. Musí se velmi ovládat, aby nevypadl z role, kterou si sám napsal.

„Jsem velmi rád, že jsem vás mohl poznat a vy jste mi věnoval své přátelství. Budu na vás vzpomínat,“ stěží dořekne poslední slova pan de Almare a rychle podkoního obejmě. Z očí mu vytrysknou slzy, nechce, aby je odsouzený spatřil. Jejich obětí je oboustranně opravdové, silné.

„Hlavně se nezapomeňte zítra přijít podívat a pozorně se koukejte. Uvidíte, nezaváhám ani jednou! Pak o tom musíte vyprávět!“ připomene Henri slib svému příteli.

„Určitě tam zítra budu,“ řekl rychle Pierre a odvrátí tvář. Spěšně si stírá slzy.

„Tak už běžte, příteli, a ať se vám daří líp než mně. Nezapomeňte, až se vás budou ptát, tak všem řekněte, že Monsieur le Grande se dokázal smát i tý zubatý přímo do obličeje. Že ho nezlomili, i když ho vraždili!“

„Jste úžasný, jak skvěle svůj zlý osud zvládáte,“ obejmě nešťastníka ještě jednou pan de Almare. Pak se rychle otočí a vyjde z místnosti. Po tvářích mu stékají slzy. Nedokáže se už ovládnout.

Hned za dveřmi se zastaví, musí se zhluboka několikrát nadýchnout. Znovu si otře tváře rukávem, ale stopy zůstanou. Strážé mu s velkou ohleduplností předají zpět jeho kord. Je patrné, že i jim je líto krásného mladíka za dveřmi, kterému mocní tohoto světa vyměřili již jen několik hodin života.

POPRAVA

Pierre se z návštěvy odsouzeného markýze de Cinq-Mars vrátí do přechodného bydliště v Lyonu. Je psychicky na dně. Odmítne návrh svého přítele hraběte de Godille na pohárek a odejde do svého pokoje. O svém setkání s odsouzeným neřekne ani slovo, i když by možná bylo dobře se vypovídat. Takto vše dusí v sobě. Mnoho té noci nenaspí a ráno má polštář provlhlý.

Druhý den se chystá na podívanou, které se předem děsí. Bude sledovat, jak krásná hlava pana podkoního bude oddělena od těla. Jak vyprchají dva životy mladých mužů, které osobně zná. Kteří se stanou exemplárním příkladem potrestání spiklenců, přičemž mnoho dalších z nich unikne téměř bez trestu. Markýz nesouhlasí s vývodem Vrchního podkoního, ale v jednom mu dává za pravdu. Není to rovná spravedlnost, která byla nastolena.

„Nechcete si svoji účast na popravě raději rozmyslet?“ zeptá se Armand, když vidí zachmuřelou tvář svého přítele a jeho zarudlé oči.

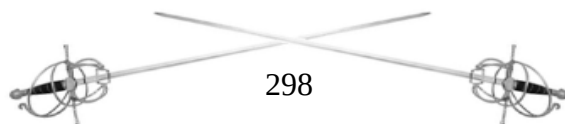
„Prosím?“ je pan de Almare duchem zcela mimo a přeslechne otázku.

„Ptám se, zda se chcete jít opravdu podívat. Nebylo by lepší zůstat tý podívaný ušetřenej?“

„Ne, ne,“ řekne Pierre rychle, „včera jsem mu svou účast slíbil.“

„Slíbil? Co jste komu slíbil?“

„Slíbil jsem svoji přítomnost Henrimu.“

„Von chce, abyste ho jako povzbudil?“

„Vůbec ne,“ usměje se bolestně markýz, „Chce, abych viděl, jak statečně umře a mohl jsem pak o tom vyprávět.“

„Opravdu? Nezmění se ani v den smrti,“ zavrtí hlavou hrabě.

„Nevím, možná je jeho nadhled jen obranou, způsobem, jak se s celou situací vyrovnat. Kdybyste věděl, co je pro něj hlavní ... prostě jeho hlavní starostí bylo, aby vybral na popravu správné šaty!“

„Je to zvrhlík ... promiňte, nechtěl jsem se vás dotknout. Byl váš přítel.“

„Nevím, zda byl přítel, tak silné pouto mezi námi určitě nebylo. Znali jsme se, projevoval mi svoji náklonnost. Přiznávám, jsem z jeho osudu rozrušený a je mi ho velmi líto.“

Armand se zatváří kysele, neřekne ale ani slovo.

„Vy se mnou asi nesouhlasíte, nemám pravdu?“ vyloží si markýz mlčení přítele po svém.

„Nechci vás zbytečně trápit. Uznávám, je smutný, když má umřít takovej mladej muž, ale jsem přesvědčen, že je to spravedlivěj trest.“

„Spravedlivý? Tak jak mi vysvětlíte, že další spiklenci unikli téměř bez trestu? Monsieur, vévoda de Bouillon, konec konců i náš přítel hrabě de Aboa?“

„Taková je doba, přáteli. To, že nebyli potrestáni všichni, ještě neznamená, že by byl rozsudek nespravedlivěj. Váš přítel chystal vraždu a kdyby dostal příležitost nebo spíš, kdyby byl schopnější, určitě by nezaváhal. Je to možná krutý, ale spravedlivý. Ačkoli nebyli po zásluze potrestáni všichni.“

„Víte, že o přípravách spiknutí věděl i král?“ zeptá se pan de Almare a jeho přítel se zachvěje.

„Nevím, co vám ten mladík napovídal,“ řekne rychle, „ale určitě si takové řeči nechte pro sebe! Kdybyste tohle někde říkal veřejně, mohl byste na to šeredně doplatit.“

„Já nikomu nic vyprávět nebudu. Vy jste však byl do mnohých věcí zasvěcen. Myslíte si, že opravdu král o jejich spiknutí věděl či ho dokonce podporoval?“

„Nevím,“ je plný rozpaků pan de Godille, „nechci o tom mluvit.“

„Nechci nic jiného, než abyste mi třeba jen náznakem moje tvrzení potvrdil či vyvrátil,“ naléhá markýz.

„Podívejte, příteli, tohle je velmi nechutná záležitost,“ ztiší hlas hrabě, „Jen jednou a naposledy, jinak už ze mě nikdy nic nevytáhnete. Nemyslím si, že by král plán spiklenců na odstranění Richelieua podporoval. Je však možný, že o něm věděl a nechal tomu volnej průběh. Prosím vás ale, zapomeňte na to, co jsem vám právě řekl. Dneska všechno skončí a už to musíme nechat spát.“

„Nebojte se,“ zavrtí hlavou Pierre, „já nechci nic říkat ani dělat. Jen jsem chtěl znát pravdu.“

„Příteli, co je to pravda? Tohle spiknutí je velmi choulostivá věc. Nikdo tady asi není úplně bez viny. Oba dva odsouzený si za svou smrt můžou sami, další pro svůj původ asi uniknou. Ale hlavně už tuhle hnusnou věc nechte spát,“ zopakuje velmi emotivně svoji výzvu Armand.

„Nebojte se, nejsem blázen. Máte pravdu, dneska všechno skončí i pro mě. Ovšem já jsem s panem podkoním v posledním půl roce strávil hodně času, než aby mě nechal jeho osud lhostejným. Přiznávám se, je mi ho velmi líto.“

„Tak se vykašlete na ten slib a zůstaňte doma. Nebude to pro vás hezká podívaná.“

„Nemohu nedodržet svůj slib. Moc mu na mojí přítomnosti záleželo. Máte pro mě místo?“

„Ano, zařídil jsem vám ho.“

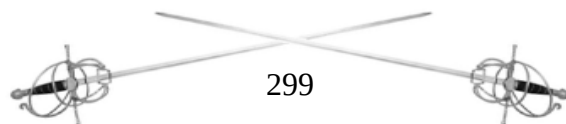
„Bylo hodně obtížné ho získat?“

„Víte, že ani ne? Někteří si asi uvědomují, že pro mě má Richelieu jistou slabost. Stačilo říct a hned se to zařídilo. Budeme mít místo na oficiální tribuně, budeme sedět mezi nejvýznamnějšími diváky.“

„Děkuji vám. Nemusíte se bát, žádný problém nezpůsobím,“ dodá s úsměvem pan de Almare, když vidí starostlivý a nervózní pohled svého přítele.

Hrabě neodpoví, jen si povzdechne.

Poprava se koná na lyonském náměstí des Terreaux, na tom samém náměstí, kde před několika měsíci vykonal Ludvík XIII. velkolepou přehlídku svého vojska. Tehdy ještě oba odsouzení byli ve zcela jiné roli. Dnes budou oni hlavní atrakcí, oni zabezpečí podívanou pro tlačící se dav. Hrabě de Godille i

markýz de Almare se pomalu sunou k tribuně, narychlo zbudované pro tuto příležitost. Na jejím kraji jim patří dvě místa, která pro Armanda zajistili pořadatelé.

Dorazí předčasně, do popravy ještě zbývá dost času. Přesto je náměstí už z velké části zaplněno. Těžko říci, kdo s jakými pocity přichází, ale podobné podívané jsou časté. Ovšem dnes bude jiné divadlo, dnes nebude trestán obyčejný lupič či vrah, ale osoby velmi urozené. Zvláště krása a pověst mladého pana de Cinq-Marse přitahuje mnohé.

„Vidíte ty davy, jak lační po krvi?“ zeptá se smutně Pierre.

„Co chcete, poprava je pro ně velký zpestření. Ne každý den umírají tak významní lidé. Podívejte se na ty paničky, určitě by daly cokoli za to, kdyby vašeho přítele místo na popraviště zavedli k nim do ložnice.“

„Tohle má být omluva?“

„Omluva? Příteli, nehledejte za vším něco. Prostě se koná poprava a tak se lidé přišli podívat. Navíc bude umírat krásnej mladík, což bude vzrušující. Co chcete, tak to chodí. Podívejte, kolik je tady dětí. Určitě je v pravou chvíli rodiče pozdvihnout, aby lépe viděly, až vytryskne krev. Chcete je všechny odsuzovat?“

„Nevím. Je mi z toho smutno. Tolik lidí se těší na smrt někoho, koho vůbec neznali.“

„Nerozumím vám, já na to mám prostě jinej pohled. Taký jsem už byl mockrát na popravě, i když nikdy ne velmože. Většinou šlo o ubohý neurozený zločince. A jejich poprava byla daleko trýznivější, než jedna rána sekerou nebo mečem. Byli mučeni, než umřeli, pálení, lámání, trhali jim maso z těla, klestili je, vařili. Vždycky, když vytryskla nová krev, dav vzrušením zahučel. Toho jsem si dobře všimnul.“

„A co vy? Taký vám utrpení jiných způsobuje potěšení?“

„Potěšení? Tak jsem o tom nikdy nepřemýšlel. Prostě je to zábava. Spravedlivej trest nad zločincem, který ubližoval lidem. Za to se mu dostalo odplaty. Jestli však chcete slyšet, že jsem byl tvrdostí takových poprav šokovanej či pobouřenej, tak vás zklamu. Docela se mi to líbilo,“ přizná se ke svým pocitům Armand.

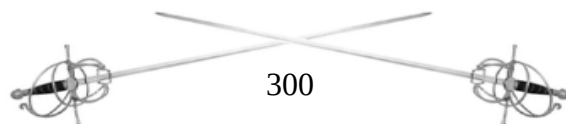
„Já jsem ještě nikdy popravu neviděl,“ vyzná se naopak pan de Almare.

„Hlavně zachovejte chladnou hlavu.“

„Nebojte se, nedám veřejně nic najevo. Neudělám vám ostudu.“

„To doufám,“ odvětlí nervózně pan de Godille.

Konečně dav zaječí. Na náměstí vjíždí kočár, ve kterém sedí oba odsouzení a Otec Malvallette, který jim má poskytnout útěchu. V jednu chvíli se tento jezuitský kněz sám rozpláče nad osudem odsouzených a musí být sám panem de Cinq-Mars utěšován.

Pierre při spatření dopravního prostředku cítí, jak bledne a křečovitě zatíná prsty do opěradla své židle.

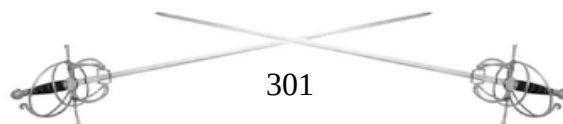
Kočár zastaví nedaleko popraviště. Dav zmlkne a čeká na své atrakce. Dvířka se otevřou. Společenská hierarchie přikazuje, aby urozenější markýz dostal přednost, jak při vystoupení, tak na popravišti. Což hrozně deptá pana de Thou.

„Když budu umírat poslední, bude to, jako bych zemřel dvakrát,“ svěřil se knězi.

Pan de Cinq-Mars již stojí na dlažbě, jeho nešťastný přítel ho následuje. Diváci sledují oba šlechtice, jejichž krev bude brzy prolita a na kterou se mnozí z přítomných již tak těší.

Francois Auguste de Thou je oděn do šedého obleku s modrými ozdobami, ale on není pro dav podstatný. Ten chce vidět bývalého oblíbence krále, krásného mladého muže. Právě se dočkal.

Markýz Henri de Cinq-Mars neprokáže opravdu žádné zaváhání, na jeho tváři září široký úsměv. Gestem pozdraví dav a lehce pohodí hlavou bez pokrývky. Jeho plavé vlasy den předtím zkrátil jeho

osobní bradýř. I tak je jeho krása nepřehlédnutelná a dav zahučí. Zvláště srdce mnoha dam se na chvíli zastaví. Jak rády by sevřely odsouzencovo krásné pružné tělo.

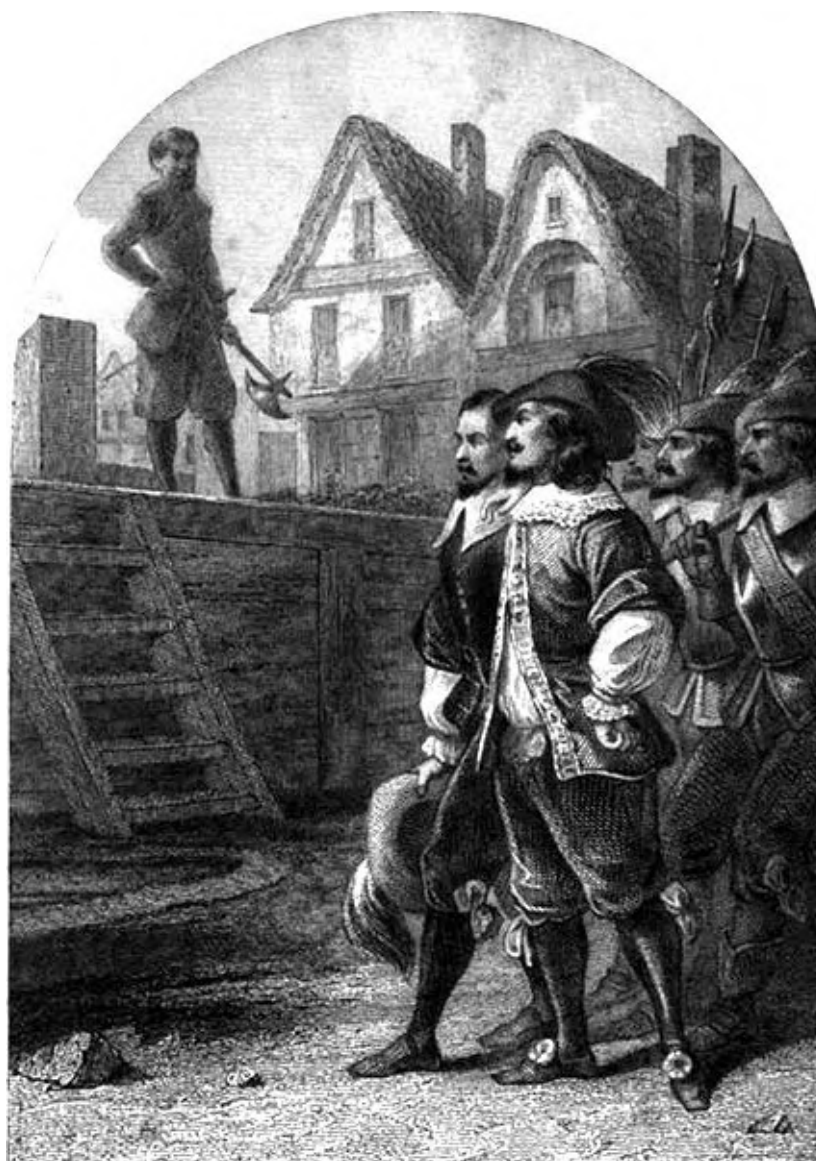
Henri je oblečen do šatů barvy vlčího máku posíté zlatými krajkami. Zelené punčochy se vyjímají nad botami s podpatkem. Přes sebe má přehozený plášť šarlatové barvy se stříbrnými prýmkami a zlatými knoflíky. Opravdu působí majestátně. Stejně tak vykročí ke schůdkům na popraviště, stále pohybem hlavy a mírnými gesty zdraví šílící dav.

„Tyhle šaty měl včera několikrát v ruce,“ poznamená ke svému příteli šepem pan de Almare, v jeho tváři by se krve nedořezal.

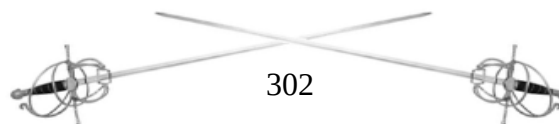
„Opravdu jste mu radil, jak se má obléci?“ zeptá se pan de Godille.

„Ani ne, spíš chtěl slyšet jen můj názor. Ale ty zelené ponožky bych mu rozhodně nedoporučil.“

„Proč? Vždyť je to pěkný. Musím uznat, chová se opravdu skvěle. Jako pravej šlechtic,“ vysekne hrabě poklonu prozatímnímu počínání odsouzeného.

Ten zatím dojde ke schůdkům na popraviště a pomalu na ně vystupuje. Klade opatrně nohu před nohu a dává si velký pozor na držení těla. Vše musí působit dokonale, chce zachovat všem nehynoucí upomínku na své počínání. Zatím se mu dodržet záměr daří, kromě obdivných pohledů v mnohých vyvolává i lítost. Na popravišti se zastaví, znovu pozdraví gestem dav. Ječení mu je odpovědí.

Markýz má na hlavě klobouk, který si nasadil po vystoupení z kočáru. Což se nelíbí jednomu z biřiců a pokrývku mu z hlavy strne.

„Pane, je potřeba zachovat pokoru,“ řekne muž, zatímco mnozí z přítomných zahučí nespokojeností nad jeho počínáním. Včetně odsouzence.

„Klobouk mi nechte,“ zatváří se zle Henri.

Sám profous, který zde velí, biřicovi hrubě vyčiní a velmi zdvořile markýzi pokrývku hlavy vrátí. Ten s jemným pokynutím hlavy klobouk přijme a otočí se k divákům jeho posledního pozemského představení. Velkopanským pohybem si zjedná klid, v nastalém tichu se obrátí ke tribuně, kde také sedí i jeho soudci.

Pan de Almare si je jist, že na chvíli se jeho pohled zastavil na něm a přitom se znatelně pousmál. Už tak nešťastnému nedobrovolnému divákovi se málem zastaví srdce.

„Odvalu, příteli,“ povšimne si hrůzy ve tváři přítele pan de Godille.

„Prosím za ni Boha, jsem silný, jen se mi nějak špatně dýchá,“ zachraptí oslovený.

„Vydržte, už brzo všechno skončí!“

„Kéž by už tato hrozná podívaná byla za námi,“ vyjde vzdech z toho nejniternějšího nitra mladého muže.

Pan de Cinq-Mars klidným a pevným hlasem pozdraví přítomné soudce a poděkuje jim za dvornost, s kterou ho soudili. Lehce se jim ukloní a potom se znovu obrátí k davu. S pohrdlivým úsměvem pohlédne na špalek a naopak s nadšením na své poslední diváky. Tentokrát však nedělá žádná velká gesta, naopak pozdraví přihlízející umírněně a snad i s náznakem lehké úklony. Jako hrdina divadelního kusu, když si přichází pro poděkování a potlesk. Mnohým se nad tím výjevem zastaví dech.

„Co to, panstvo? Vás mé neštěstí dojíhá víc než mě samotného?“ pronese do ticha.

Nečeká na odpověď davu a obejmě otce zpovědníka, oba si cosi šeptají, jde o tajemství mezi nimi a Bohem. Když se od sebe oddělí, požehná kněz odsouzenci. Následně markýz pohlédne znovu na špalek, místo kterého je však položen na popravišti jakýsi dřevěný kvádr. Poklekne, položí na něj hlavu, pak znovu povstane a odloží svůj plášť. Knězi podává diamanty zdobenou skříňku.

„Je v ní portrét dámy, kterou jsem miloval,“ řekne, „Spalte jej a zbytek použijte na almužny.“

Kněz přikývne.

„Nuže, musím zemřít, Bože, smiluj se nade mnou,“ pozvedne své oči k nebi.

Následně vezme katovi nůžky a sám si odstříhne pramen vlasů. Ten přidá k portrétu, na kterém je kněžna de Gonzague.

„Bože, co je tohle za svět,“ povzdechne si hlasitě a začne se tiše modlit, vzápětí se otočí na kata a řekne se dvou typickou arogancí, „Co děláš, nač čekáš?“

Odsouzený odmítne nechat si zavázat oči, sám poklekne ke špalku, aniž by byl vyzván. Dává všem najevo, že je i teď pánem situace. Rukama pevně obejmě dřevěný hranol. Kat se ani nepohne, nemá důvod kazit své oběti její poslední vystoupení.

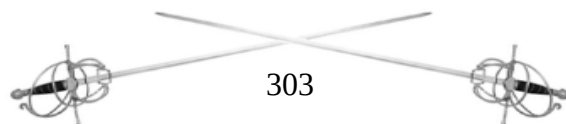
Začne konat teprve, když krásná hlava spočine nehybně na špalku. Bohužel úder popravčího meče není tak prudký a silný, jak by měl být. Jako by zbraň jen dopadla na krk vlastní vahou. Markýz zasténá, trochu se nazdvihne v kolenou, pak v krvi klesne na špalek.

„Ach“, vydere se nebožákovi z úst, ale jeho hlas je zadušen krví.

„Kristepane!“ vykřikne pan de Almare a křečovitě sevře předloktí ruky vedle sedícího Armanda, který sám vrhá na kata velmi ošklivé pohledy.

Hlava odsouzence není po prvním úderu zcela oddělena od trupu, popravčí zasadí druhý úder. Teprve teď odřátá hlava odlétne od hranolu a skutálí se dolů na dláždění. Oči na ní jsou ještě otevřené a na chvíli se ještě pohybují. Snad na mžik mohou ještě spatřit, jak diváci nadšeně tleskají.

Kat, který uspěl až na podruhé, přistoupí k trupu již mrtvého muže, který je stále opřený o špalek. Položí ho na popraviště, kde ho svlékne a následně zakryje kusem hadru. Přinesená hlava s již vyhaslými očima je také zastrčena pod pokrývku.

„Musím uznat, váš přítel umřel jako opravdovej šlechtic a grand. To se musí nechat,“ poznamená pan de Godille a pohlédne do zsinalé tváře Pierra. Ten má pevně stisknuté zuby a z očí se mu řinou slzy. Hrabě se nervózně rozhlédne, ale ke své spokojenosti spatří, že dojetí prostupuje i dalšími přítomnými. Dokonce i tvrdé tváře některých strážců jsou zavlhle.

Nyní je řada na parlamentním radovi panu de Thou. I on si zachovává důstojnost, byť nedokáže potlačit úzkost, která jím prostupuje. Přesto si počíná zmužile, s velkou zbožností a pokorou. Z popraviště se kaje ze svých hříchů, ze svých činů, které veřejně odsuzuje. Poté sám požádá kata, aby mohl mít zavázané oči.

„Jsem jen člověk,“ ukáže na bezhlavé mrtvé tělo svého přítele, skryté pod látkou, „bojím se smrti a ta věc mě děsí. Prosim o zavázání očí.“

S očima zavázanýma položí hlavu na hranol a začne se nahlas modlit.

„Maria, mater gratiae, mater misericordiae ...“

Meč kata dopadne příliš blízko hlavy a šíjí přetne jen z půli. Tělo se zhroutí na levou stranu, tváří k nebi, ruce sebou škubou. Nešťastný popravčí obrátí nebožáka k druhému seku. Ozývá se pískot a řev davu, který začíná mít nedokonalé práce dost.

„Panebože, panebože ...“, sténá na tribuně pan de Almare, jdou na něj mdloby, chce se mu zvracet, ani jeho obrovská vůle nedokáže zajistit jeho vyrovnanost. Hrůzné divadlo ho vysloveně deptá.

Křik a nevole davu kata ještě více znervózní a vyleká. Nedokáže utnout hlavu ani druhým, ani třetím sekem. Až po čtvrtém úderu, za již jednoznačné nenávisti přihlížejících, oddělí kat hlavu popravovaného od jeho trupu.

Někteří diváci jsou jeho počínáním natolik pobouřeni, že hodlají špatně konajícího popravčího sami potrestat. Vojáci okolo lešení musí vynaložit značné úsilí, aby dav zadrželi a ten kata nerozsápal.

Trvá dost dlouho, než se dav začne pomalu rozcházet, zřízcenci se věnují mezitím odklizení mrtvol. Lidé si vzrušeně vypráví o krásném mladíkovi, který s takovou noblesou přijal svoji smrt.

Pan de Almare stále strnule sedí ve svém křesle a ztěžka dýchá. Oči má vytrěštěné, rysy strnulé právě prožitou hrůzou. Již smrt přítele by stačila, ale krvavé divadlo ho málem připravuje o rozum. Nedokáže se ani pohnout, ani pořádně nadechnout.

„Příteli, pojdme, už je vše skončeno. Svůj slib jste dodržel. Opravdu můžete všem vyprávět, že váš přítel umřel jako pravý šlechtic. Já vám to rád potvrdím,“ dotkne se ho zlehka na rameni pan de Godille.

„Ano ... hned ... jen se trochu ... vydýchám,“ sípá markýz, pak se konečně pohne a přejede si rukávem po tváři. Rozetře své zaschlé i čerstvé slzy.

„Zapomeňte na všechno. Už je to za náma. Dneska se vrátíme do našeho domu, pořádně všechno zapijeme. Dáme zapomenout na všechny smutky. A zítra vyrazíme. Však víte kam, ne?“

„Kam ... vyrazíme ... Panebože ... co jsi stvořil za svět ...“

„Příteli, čeká nás cesta na naše panství. Tam přijdete na jiný myšlenky.“

„Na naše panství,“ rozpomene se markýz, tváří se však i nadále nepřítelně.

„Přesně tak. Tak pojdte, pojdme z tohoto smutného místa pryč,“ násilím zvedá Armand svého přítele z křesla a následně ho strká vpřed.

Podivná dvojice, z níž jeden jako by byl bez vůle a jen tlačěn kamsi osudem, pomalu směřuje pryč z dějiště posledního dílu tragédie s názvem spiknutí pana de Cinq-Mars.

„Nemám dnes chuť na nějaké popíjení a konverzaci,“ promluví konečně po dlouhých minutách ticha pan de Almare.

„Tak seženeme nějaký děvky a uděláme si příjemnej večer. Pěkně ve čtyřech?“

„Ve čtyřech?“ vzpomene si Pierre na noční návštěvu Henriho a Marion ve svém paláci, zachvěje se a z očí mu opět vytrysknou slzy.

„Podívejte, nemá cenu se tím dále zaobírat. Prostě je mrtvej a my žijeme a musíme se starat sami o sebe. Znal jste ho, ale tak už to chodí. Rozmyslete se, než dojdeme domů. Buď se dnes večer společně vožereme a víno vám dá zapomenout. Nebo, pokud uznáte za vhodný, využijeme služebných v našem

přechodným domě nebo pošleme naše sluhy sehnat dvě zdejší děvky. Pak se taky opijeme a ještě si zašoustáme.“

„Nevím, nemám chuť ani na jedno,“ zavrtí hlavou markýz.

„Tak to ne, příteli. Včera jste mě ukecal a pak se trápil sám v ložnici. Dneska už vám tohle nedovolím. I kdybych vás měl připoutat ke křeslu a lít vám víno do krku trychtýřem,“ zažertuje pan de Godille, ač jeho smích zní dost skřípavě.

Pan de Almare neodpoví. Otočí se, ale na náměstí už nedohlédne. Má však představivost, na prknech popraviště ještě jistě nezaschla krev, která zde dnes byla prolita.

Hluboce si povzdechne, mírný úsměv přelétne přes jeho tvář. Bolestný úsměv. Chudák Henri. Myslel příliš vysoko a mocní tohoto světa ho vykážali do patřičných mezí. Byl vlastně až do poslední chvíle přerostlé krásné dítě, rozmazlené, náladové, namyšlené, nabubřelé. Nedostal šanci dospět.

